

Giới thiệu Thế Giới Tặng Em Cho Anh

Bìa: Sườn Xào Chua Ngọt.

Edit: Móng.

Thể loại: Ngôn tình đô thị, HE, Hiện đại, nhẹ nhàng, ngọt, có chút xiu xiu ngược,

VĂN ÁN:

Nhiếp ảnh gia Diệp Nam Bình là một vị nam sĩ có giá trị cực cao tại Trung Quốc.

Một người có danh tiếng truyền xa như vậy lần đầu tiên tiếp nhận phỏng vấn.

Đoàn đội Tân Văn Thành vượt khó khăn, gian nan bắt được cơ hội hiếm có này.

Nhìn Diệp Nam Bình xuất hiện, mọi người ai cũng trầm nghĩ: "Vị tiền sinh chuyên nghiệp này, nhìn sao mà...ngon miệng thế!"

Trước ống kính máy ảnh, anh theo thói quen cau mày né đi.

Cô lấy máy ảnh ra khỏi chân máy, đưa nó lại gần anh hơn: "Anh hãy tưởng tượng như ống kính là người yêu anh, dùng ánh mắt vuốt ve nó."

Anh nhìn vào máy ảnh theo lời cô nói, nhưng chỉ một giây sau, ánh mắt lại nhìn cô với nụ cười vừa ngang tàng vừa xấu xa: "Tưởng tượng em là người yêu anh thì có lẽ sẽ dễ hơn."

"Niềm vui là gì?"

"Gió xuân mướt đậm, ngoài đầu nhìn lại nguyện vọng."

"Cụ thể hơn?"

"Kề tai, sát má, thỏa ước ao."

"Cụ thể hơn chút nữa?"

"Ồ bên em"

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

"Em không biết chính xác khi nào và ở đâu

Em trông thấy anh như thế nào,

Em đã nghe những gì anh nói,

Anh làm em yêu anh.

Đó là một thời gian dài trước đây,

Khi em nhận ra mình đã yêu anh,

Em đã đi được một nửa đoạn đường"

Monaco.

Ba giờ sáng.

Ra khỏi sông bạc Monte Carlo và băng qua con phố nổi tiếng, thế giới dường như hoàn toàn yên tĩnh lại.

Tân Văn Thành lấy cục cụng ra khỏi túi máy ảnh, tháo nắp ống kính, vừa theo con dốc đi dọc xuống vừa điều chỉnh tiêu cự máy. Khung cảnh ban đêm Monaco rất đẹp, khả năng sẽ có được những bức ảnh đẹp rất cao. Nghĩ vậy con buồn ngủ của Tân Văn Thành mới giảm đi được chút ít. Cô đã 3 ngày không ngủ.

Một tháng trước, chủ của Tân Văn Thành, chủ của hãng trực tuyến mà cô làm việc bán thời gian, thành công trong việc leo lên giới thượng lưu bằng việc quen với một "phụ nữ đại", những đồ mới dành cho quý sau được chuyển từ Soho đến Paris; một tuần trước, cả nhóm đến Paris, bà chủ ban ngày làm việc, chăm chỉ chụp ảnh, buổi tối làm gì với bạn trai thì không ai biết. Tân Văn Thành cũng ban ngày chụp ảnh, ban đêm về khách sạn sửa ảnh.

Một ngày trước đoàn người đến Monaco. Sau khi chụp thêm một số ảnh nữa thì công việc của Tân Văn Thành kết thúc, sáng mai sẽ cùng đồng nghiệp bay về nước, còn bà chủ thì ở lại tiếp tục đi cùng bạn trai ngộp trong vàng son.

Đấy đúng là quốc gia mẫu thuẫn, không khí nghệ thuật lẫn tiền tài đều lẫn lộn vào nhau cùng xuất hiện, các sông bạc được xây dựng như nhà hát lớn Paris. Giống như bà chủ của Tân Văn Thành, tục tằn không chịu nổi nhưng lại coi trọng nghĩa khí, lần này cho Tân Văn Thành 3.000 tiền lương, tuy là vẫn không đủ để cô mua một màn ảnh tốt mới.

Lúc này trên tay Tân Văn Thành là máy ảnh EOS bằng cơ mà cô nửa lừa nửa dụ cô chủ cũ cho được. Lúc đó cô nói với cô chủ, máy ảnh này cực kỳ tốt, hình ảnh rất tinh tế, cô chủ tin lời cô. Tân Văn Thành cũng không nói quá, cái 3040 này hiệu quả giống như xưa nay, không phải chụp cực rõ nét máy người trang điểm dày phấn sao? Cô chủ còn không vui?

Cô chủ quay về dùng iphone chụp ảnh, bảo Tân Văn Thành đem máy ảnh lên mạng bán đi. Nhưng từ khi cô chủ quen được bạn trai mới thì đã không còn để ý mấy vạn này nữa, chỉ cần theo chơi cùng bạn trai ở sông bạc Carlo này, một xu đánh ra cũng có mức khởi điểm là mười vạn.

Tân Văn Thành tìm được góc chụp tốt, để chân giá máy ngay ngắn, ngắm đường ven biển cách đó không xa. Tắt chốt đèn tự động, chỉnh đến điểm M, trong ống kính dần hiện lên một cánh bướm trong màn đêm. Trước mắt cô chỉ có hai màu đen trắng, nhưng lại có thể tưởng tượng phong cảnh như tranh, màu trắng cánh bướm với màu xanh thẫm của biển, độc lập mà lại hòa hợp với nhau, Tân Văn Thành ấn nút chụp.

Ánh sáng ở góc màn hình không tốt, không bằng sử dụng đèn flash, Tân Văn Thành lại mở đèn flash lên lần nữa.

Nhưng không thể ấn nút chụp nhanh.

Có người lọt vào ống kính của cô.

Nói đúng ra, là một chiếc xe.

Siêu xe ở Monaco có ở khắp nơi, từ X đến Y cái gì cần đều có, chiếc xe trước mặt này cũng vậy nhưng không quá phổ thông, nhìn như một xe cổ, hai cửa xe rộng rãi, kính mở một nửa, vừa đủ ngăn cách tài xế với bên ngoài.

Tân Văn Thành mới từ ống kính nhìn lên, nghe thấy tiếng mắng ngay đó: "Mẹ kiếp."

Tiếng khá nhỏ, nhưng xung quanh yên tĩnh nên nghe rất rõ ràng.

Người Trung Quốc?

Khởi động máy hai lần không được, tài xế bước xuống xe, đóng cửa xe lại cái "ầm".

Tân Văn Thành ở trong tối, người nọ cũng ở trong tối. Đối phương lấy điều thuốc, bật lửa, dựa vào cửa hút thuốc. Ánh sáng tối luân phiên, hòa với màn đêm này càng tăng thêm sức mạnh về đẹp của góc nghiêng mặt người nọ.

Anh ta bực bội cau mày, đáng về hút thuốc không tập trung, lộ ra vẻ bất mãn chán đời.

Lòng Tân Văn Thành vừa động thì tay đã bấm nút chụp. Nhưng mà cô quên là vừa mới mở đèn flash. “Tách” một tiếng, sự yên tĩnh bị phá vỡ, ánh sáng lóe lên cũng làm Tân Văn Thành chết đứng.

Tân Văn Thành sợ hãi trong lòng, mắt mũi cũng theo đó mà nhàn nhụt lại. Đối diện, người nọ theo phản xạ mà nghiêng đầu, tránh ánh sáng chói mắt trước mặt.

Bóng tối nhanh chóng khôi phục lại như trước, trong ánh sáng đèn flash, ánh mắt người nọ có tia lạnh lẽo, đối diện với tầm mắt Tân Văn Thành.

Cuối cùng Tân Văn Thành cũng thấy rõ mặt đối phương.

Người đó vốn đang tựa vào xe đã đứng thẳng dậy, có vẻ như muốn băng qua đường, kiểu khởi binh hỏi tội. Nhất cử nhất động của cô cũng thực sự giống paparazi.

Trong đầu Tân Văn Thành nhanh chóng lướt qua gương mặt người này lại lần nữa, hy vọng anh ta không phải là nghệ sĩ gì thật đó chứ...

“Chào anh” thật ra Tân Văn Thành sợ muốn chết, nhưng vẫn cố điều chỉnh giọng mình bình thường nhất có thể: “Xe của anh dừng đúng ngay ống kính tôi đang chụp cảnh đêm, có thể xích ra một khoảng không ạ?”

Người đó đang hướng tới cô, im lặng vài giây, có vẻ đang nghĩ xem lời nói của cô có thật hay không, cũng có thể đang kinh ngạc ở đây có thể gặp người trong nước: “Ngại quá, xe tôi hỏng, cô đi chỗ khác chụp đi.”

Giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Người nọ không đi tới nữa, quay trở lại xe, bắt đầu gọi điện thoại.

Tiếng Anh của Tân Văn Thành không tốt lắm, người nọ lại có ý nói rất nhỏ, đại khái chắc là gọi chỗ sửa xe, Tân Văn Thành bĩu môi, tự thu dọn đồ mình lại, lấy máy ảnh cho vào túi, quay người rời đi.

Chiếc xe kia dừng ở đó, đèn xe còn sáng, hai đèn xe phía trước sáng lên, ánh đèn chiếu từ sau tới kéo bóng Tân Văn Thành dài ra. Tân Văn Thành dẫm lên cái bóng của chính mình đi về phía trước, bước chân tự dưng cứ chậm dần, cho đến cuối cùng thì dừng hẳn lại. Bóng đêm bao trùm, gió nhẹ hanh khô, Tân Văn Thành cảm thấy chắc mình bị ma xui quỷ khiến gì rồi. Cô quay đầu lại: “Trên xe anh có thùng dụng cụ không?”

Đối phương nhướng mày, không hiểu ý cô.

“Có thể tôi sửa được.” Tân Văn Thành nói

Anh ta nhìn xuyên qua kính chắn gió tới ánh mắt cô, nhìn bóng dáng cô từ trên xuống dưới. Rất nhanh, nhưng rõ ràng là không tin.

Tân Văn Thành nở nụ cười với hàm răng trắng tinh, lộ ra cái răng khểnh bé bé, nhìn rất chân thành.

Ánh mắt sau kính chắn gió thoáng sững sờ. Anh lại nhìn có một cái. Im lặng vòng ra sau xe, mở cốp xe ra tìm một lát, xách thùng dụng cụ để trước mặt Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành lúc đó mới phát hiện anh ta cao như vậy, chắc là đến 1.85m, đến gần có cảm giác áp bức, đầu cô chỉ tầm đến cằm anh ta, Tân Văn Thành theo bản năng lùi ra sau một bước, khom lưng thò nửa người vào trong xe, ở bên cạnh tay lái tìm chốt mở động cơ.

Một phút sau, da đầu Tân Văn Thành bắt đầu tê dại...

Ngay cả cái chốt mở động cơ ở đầu tìm còn không ra, còn dám nói là sửa xe?

Tân Văn Thành nghiêng răng, lổ tai dựng đứng lên, nếu phải sau truyền tới âm thanh giễu cợt nào, cô cũng sẽ buông tay từ bỏ hoàn toàn. Nhưng chờ rồi chờ, phía sau vẫn không có bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng mà một hơi thở nam tính đột nhiên tiến lại gần. Tân Văn Thành theo bản năng ngưng thở. Một cánh tay lướt qua hơi chạm vào cánh tay cô bên hông, vòng lại trước. Tân Văn Thành mặc áo thun ngắn tay, đối phương mặc đồ vest. Đại khái anh ta không có cảm giác gì, cánh tay Tân Văn Thành ở bên hông lại lặng lẽ nổi da gà, cho tới khi một tiếng động nhỏ vang lên làm cô định thần lại.

Thì ra anh ta đuổi tay lại giúp cô mở chốt động cơ ra. Cũng may Tân Văn Thành không làm mất mặt, cô để tạm túi máy ảnh ra sau xe anh ta, bắt đầu làm việc.

Ba đời nhà cô làm nghề sửa xe, cô tuy không kế thừa nghề nghiệp gia đình nhưng cũng được mưa dầm thấm đất nhiều năm. Rất nhiều xe cô ráp xong động cơ không phù hợp với tiêu chuẩn hiện tại, chiếc xe này động cơ cũng có dấu vết thay đổi rõ ràng, hiện tại là sử dụng động cơ Duratec 2L, đây là loại Tân Văn Thành quen thuộc nên tự nhiên cô cũng có tự tin hơn. Cô xem xét một chút: “Chắc là bụi có vấn đề. Tôi giúp anh xử lý tạm có thể chạy được một khoảng thời gian, tốt nhất anh đem xe tới tiệm sửa, bảo bọn họ thay bụi cho anh.”

Anh ta nhướng nhướng mày, hình như không tin. Thấy cô chắc chắn như vậy lại gật gật đầu.

Tân Văn Thành không thích thái độ nghi ngờ của người này, sự xao động trong lòng khi này vì ngoại hình của người này đã lặng lẽ biến mất. Tính tình Tân Văn Thành cũng thuộc loại thẳng thắn, ngang tàng, nếu anh ta bình dị gần gũi, tự nhiên về mặt cô sẽ ôn hòa; nhưng anh ta hờ hững vậy, cô chẳng cần mặt nóng dần mỏng lạnh. Rõ ràng là cô giúp anh ta sửa xe, vậy mà việc chiếu đèn cũng là Tân Văn Thành tự mình làm...

Mở đèn trên di động, dùng răng cắn, tự mình chiếu đèn cho mình, dùng tay sửa lại bụi một chút. Di động cắn trên miệng không bao lâu, răng đã bắt đầu mỏi nhừ. Tân Văn Thành chỉ có thể tự động viên mình, chỉ thêm chút nữa là xong việc. Cô thoáng động động hàm giảm bớt cảm giác ê ẩm nơi răng, không ngờ vừa động thì di động đã lập tức rớt xuống.

Tân Văn Thành theo phản xạ vươn tay đón lấy. Có bản tay khác nhanh hơn cô một bước, đột ngột thò từ bên cạnh ra đón lấy di động của cô.

Ngón tay thon dài, đốt ngón tay rõ ràng, Tân Văn Thành nghiêng đầu nhìn chủ nhân bản tay đó. Đập vào mắt cô là một gương mặt xa lạ.

Gió thổi qua tóc cô, đuôi tóc quét lên mặt anh, hơi ngứa. Anh né mặt đi.

Tân Văn Thành lại nghĩ do cô nhìn anh ta chăm chăm nên anh ta thấy không tốt. Cô ho khan một tiếng, thu hồi ánh mắt, chia tay ý bảo anh ta đưa điện thoại lại cho cô. Người đó không nhúc nhích, chỉ cầm điện thoại của cô chiếu thẳng ánh đèn vào vị trí bụ ji.

Ý là muốn giúp cô chiếu đèn?

Thật ra Tân Văn Thành lại thấy vui, thấy anh ta đứng bên cạnh nhìn lâu vậy mà không có ý giúp, liền có ý chế nhạo anh ta: “Điện thoại tôi dính nước miếng”, ra về “đừng nói là tôi không nhắc anh”.

Thời nay đại đa số phụ nữ đến cái rạp chai cũng phải nhờ đàn ông mở giùm, anh nhìn có gái rất khác biệt trước mắt mình, không biết đây thần kinh nào chạm mà đột nhiên bật cười.

Gió dẽm bỗng nhiên quét vào mặt, ngay lúc người đó cười, thổi vào tận đáy lòng Tân Văn Thành.

Yêu thích cái đẹp là bản tính của những nhiếp ảnh gia, có điều Tân Văn Thành cũng chỉ nhìn thêm một cái rồi thu lòng mình lại. Lương một năm của cô chắc cũng không mua nổi một bánh xe của anh ta, những sự vật tốt đẹp thì nhìn một cái là đủ rồi.

Tân Văn Thành lau chùi sạch, sửa qua rồi chuẩn bị khởi động xe xem thử. Vừa mới chuẩn bị kéo cửa xe thì thấy anh ta quét mắt nhìn tay cô đầu đầu máy. Tuy là về mặt anh ta vẫn không thể hiện bất kỳ điều gì, nhưng Tân Văn Thành đánh giá, anh ta sợ cô làm dơ xe anh ta, liền tự động rút tay lại, không động dấy. Cô ngoài việc làm thêm ở cửa hàng, còn có làm thêm ở tiệm sửa xe, không ít lần gặp những khách hàng tới sửa xe mà sợ tay cô dơ, cho dù cô có rửa tay vẫn không chịu, bắt buộc cô phải mang bao tay mới cho cô chạm vào xe mình.

“Anh khởi động xe thử xem có được chưa” Tân Văn Thành để tay ra sau lưng, nói

Anh gật đầu nhưng không ngồi vào trong xe, mà lấy trong túi áo vest ra một chiếc khăn đưa cho Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành sững sờ.

Anh hất cằm ý bảo cô: “Lau tay đi.”

Tân Văn Thành nhận khăn. Xem ra anh với những tên nhà giàu mới nổi ở tiệm sửa xe cũng không giống nhau lắm.

Anh đứng bên cạnh cửa xe, nghiêng người nửa vào xe, khởi động.

Tiếng động cơ vang lên bình thường, Tân Văn Thành không che dấu được sự đắc ý nên mỉm cười. Vừa lúc anh quay lại nhìn cô, Tân Văn Thành ngay lập tức thu nụ cười của mình lại.

“Có ở đâu?”

“Hả?”

“Tôi đưa cô về” anh nói. Bình tĩnh với vẻ cô qua có lại.

Tân Văn Thành im lặng hơi mỉm cười.

“Sợ tôi là người xấu?” anh hơi cúi mắt, khóe miệng lại hơi hơi cong lên.

Nhưng mà độ cong khỏe mới rất nhanh đã bị tiếng đi động vang lên cắt ngang. Anh bảo cô chờ một lát rồi nhận điện thoại. Anh nói tiếng Pháp, Tân Văn Thành nghe càng không hiểu, dùng khẩu hình mà không tiếng động nói với anh: “Tôi đi trước”. Rồi cất bước đi ngay.

Tại sao anh không hỏi cô tên là gì? Như vậy cô có thể nói cho anh biết: Hãy gọi tôi là Lôi Phong*. Tân Văn Thành tự mình chọc mình cười, bước chân càng nhẹ nhàng đi xa.

Đi hơn mấy chục mét, lại thật sự có tiếng anh gọi cô: “Này! Tiểu Lôi Phong!”

Đây là đường một chiều, xe anh không thể quay lại đuổi theo cô. Anh như kêu một người bạn nhỏ, bước chân Tân Văn Thành ngừng rồi lại đi tiếp, cô không quay đầu lại, chỉ giờ tay lên cao phát phất, ý bảo không cần.

Khăn anh còn trong tay cô, bị gió đêm thổi tung lên như một lá cờ nhỏ tung bay.

Đợi tới khi phát hiện mình quên mất máy ảnh thì đã là nửa tiếng sau, Tân Văn Thành vội vàng từ khách sạn quay lại tìm người, lúc này trên đường đã không còn bóng dáng ai.

Tân Văn Thành nhìn mặt biển nơi đường chân trời đang từ từ dâng lên ánh mặt trời, bắt đầu đi nghỉ, khi đó anh gọi cô lại chắc chỉ là nhắc cô, máy ảnh cô còn ở trên xe anh.

**Lôi Phong: Lôi Phong sinh năm 1940, lớn lên tại nông thôn, sau đó làm công nhân nhà máy, từng lái xe công nông và máy ủi. Đến năm 1959, anh nhập ngũ và trở thành chiến sĩ lái xe, cho đến khi bị chết trong một tai nạn. Lôi Phong được mô tả là một người vẫn lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui của mình và nói chung là tâm gương cho mọi người.*

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [sWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Về tới Bắc Kinh là hai ngày sau.

Từ Moskva đi quá cảnh sẽ lợi hơn bay thẳng, tiết kiệm được hơn một ngàn, Tân Văn Thành nhân tiện giữ lúc quá cảnh mà mua ít đồ đặc, như vậy tính lại thì xem như đã tích cóp được một nửa cái ông kính.

Thời tiết tháng năm ở Bắc Kinh là đẹp nhất, cũng là lúc Tân Văn Thành bận rộn nhất. Nhờ Thương Dao hỗ trợ mà cô mới có thể trong thời gian làm luận văn tốt nghiệp mà lên lút ra nước ngoài. Dĩ nhiên Thương Dao cũng nhờ cô mua cho một mớ đồ. Lần này cô đi, Thương Dao phát cho cô danh sách mua sắm dài hơn hai trang.

Tân Văn Thành kéo hành lý nặng trĩch đẩy cửa ra, Thương Dao đang gác chân lên bàn ngồi sơn móng tay, hai người ở cùng không có nhà. Thương Dao nghe tiếng nhìn về phía cửa, không để ý tới nước sơn chưa khô mà kéo dép lê lao về phía Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành mở hai tay ra, tưởng Thương Dao định tới ôm mình, Thương Dao tới trước mặt cô lại cúi người xuống, ôm lấy hành lý Tân Văn Thành.

“Mấy cục cưng, để chị chờ chết luôn à!”

Thương Dao ngồi xổm xuống, vật hành lý Tân Văn Thành xuống rồi mở ra, đem túi lớn lớn bé bé ra ngoài. Tân Văn Thành tay bên bán chỗ Thương Dao mới để chân, nhìn có ấy bận rộn. Thật ra đồng bao lớn túi bé này chỉ có một thời son là Thương Dao mua cho mình, còn lại là Thương Dao mua hộ cho người khác, phí mua hộ thì cô ấy với Tân Văn Thành chia đôi.

Trong nhà, hai cô nổi tiếng là hai người thiếu tiền, Tân Văn Thành thiếu tiền là vì nhiếp ảnh gia là nghèo ba dôi, thiết bị quá tốn tiền; Thương Dao thiếu tiền là vì cô dốt tiền cho bạn trai.

Thương Dao với bạn trai quen nhau từ cao trung tới năm 4, bấy giờ ở đất khách, một người ở Vũ Hán, một người ở Bắc Kinh, bốn năm đại học, Thương Dao cứ đi đi về về Vũ Hán, về xe chồng lên thành một xấp dầy. Hiện giờ Thương Dao chỉ trông mong xem bao giờ bạn trai có thể thi thạc sĩ lên Bắc Kinh, vừa tích cóp tiền, chuẩn bị khi bạn trai tới Bắc Kinh thì dọn ra ngoài ở cùng, bấy giờ thì vẫn thuê chung với Tân Văn Thành.

Nếu hỏi Tân Văn Thành có hăm mộ loại tình cảm này không, Tân Văn Thành dĩ nhiên là hăm mộ, từ nhỏ tới lớn, cô chưa từng thích ai, càng miễn bản tới yêu đến chết đi sống lại như Thương Dao.

Trên bàn ngoài bình chai sơn móng tay còn có một chồng thông báo tuyển dụng. Tân Văn Thành cầm lấy, ngạc nhiên hỏi: “Không phải cậu tìm được việc rồi sao?”

Thương Dao đang bận phân loại đồ trang điểm, chụp ảnh cho người mua, không ngừng đầu lên: “Cái đó tớ tìm cho cậu. Đợt này cậu không ở nhà, tớ thay cậu đi hai đợt tuyển dụng, giúp cậu tìm hồ sơ mấy chỗ.”

Tân Văn Thành ngưng ngưng thả chồng thông báo lại chỗ cũ: “Tạm thời tớ chưa nghĩ tới chuyện tìm việc.”

“Không lẽ cậu định làm thêm mãi sao, không tìm một công việc đáng hoàng?”

Thật ra Tân Văn Thành không muốn tìm công việc bởi vì căn bản cô không biết cho đến cùng thì mình muốn tìm dạng công việc thế nào. Cô học tin tức, lần đầu tiên làm việc độc lập là làm phóng viên ở trường. Cô thích chụp ảnh, muốn được làm việc này nhưng nếu ba cô biết cô học bốn năm tin tức rồi bỏ không, chắc chắn sẽ đập cô. Khi còn nhỏ ba đánh cô, cô còn có thể mếu với ông nội, để ông nội đánh ba cô; bây giờ ông nội không còn, cô cũng không thể đánh nhau với ba. Muốn bị trời đánh sao...

Tân Văn Thành thật ra cũng hiểu, ba cô chỉ vì muốn tốt cho cô, trời sinh cô có khuyết tật, chụp ảnh vì yêu thích thì còn được, chứ muốn làm công việc thực sự thì cơ bản là không có khả năng.

Nhưng cô dù biết không có khả năng, vẫn không cam lòng.

Thương Dao còn muốn nói gì nữa nhưng bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang. Lấy điện thoại ra, Thương Dao đang thờ ơ thấy tên trên điện thoại thì nghiêm mặt nhìn thờ, rất cung kính nhận điện thoại: “Sếp!”

“....”

“Dạ dạ!”

Thương Dao không có hơi sức quan tâm mấy món trang điểm đồ nữa, bước nhanh tới bàn mở laptop, đi động kẹp bên tai, tay gõ chữ: “PPT tôi mới gửi qua, ông kiểm tra rồi nhận đi ạ.”

Truyền thông là vạn năng, học tiếng Trung, học quảng cáo, thậm chí học thị phần marketing đối thủ, Thương Dao hiện đang thực tập ở một công ty internet, có giúp Tân Văn Thành nộp lý lịch, có công ty truyền thông mới cũng có công ty truyền thông.

Thương Dao bận xong thì nghĩ tới chuyện khi này chưa nói xong, lấy chồng thông báo tuyển dụng nhét vào tay Tân Văn Thành: “Cậu đi tìm công việc đáng hoàng đi, ngoan!”

Tân Văn Thành vốn định nói cho qua chuyện mà không thành, vài hôm sau cô thật sự nhận được điện thoại đi phỏng vấn.

Một công ty tên Quảng Dịch nhận cô, Tân Văn Thành thành người biên tập tin tức nhỏ. Mới vào Quảng Dịch cô còn không hiểu nổi, lý lịch sơ lược của cô bình thường, biểu hiện khi phỏng vấn cũng bình thường, sao công ty còn nhận cô? Nhưng ngày đầu tiên đi làm, cô hiểu ngay, Quảng Dịch nói là nhận nhân viên thực tập, thật ra thì nói thẳng là nhận nhân viên tạp vụ, chuyện nhỏ là sửa lỗi chính tả, sửa lỗi sai, chuyện lớn là... cơ bản là không có chuyện gì lớn.

Cô kiểm việc chụp hình làm thêm ở cửa hàng, đợt chụp ảnh sản phẩm mới ở Paris kia giúp doanh số cửa hàng tăng rất cao, ký tiếp theo muốn đi New York chụp, chủ tiệm nhắn wechat cho Tân Văn Thành: Mau đi làm visa, tháng sau chị đây dẫn cô bay tới Mỹ.

Bay... Tân Văn Thành mỗi ngày bận như chó, còn bay thế nào được mà bay?

Nhân viên thực tập chế độ cơ bản như nhau, tới sớm nhất, về trễ nhất, một đồng việc vất không ngừng đổ xuống, hết một ngày không biết mình đã làm gì, cũng chẳng có việc gì gọi ra tên đáng hoàng được.

Gần đây Quảng Dịch nhận được một quảng cáo lớn, là quảng cáo năng lượng dành cho xe của một công ty trong nước, công ty không thiếu tiền, dự toán rất cao nhưng cửa ai thứ nhất đã gây khó cho Quảng Dịch, bên đó muốn chụp ảnh là của In studio. Lý do đơn giản là người đứng đầu In studio – Diệp Nam Bình – đối với việc chụp các nhân hiệu xe thương mại có kiến thức rất lớn.

AE (*Associate Editor: phó tổng biên tập*) của Quảng Dịch là từ công ty cũ Áo Mỹ chạy sang ăn mớng khác, lúc còn ở Áo Mỹ đã gặp Diệp Nam Bình vài lần. Chỉ riêng Diệp Nam Bình là một ngày hai mươi vạn, nhà làm phim, trợ lý chụp ảnh thì tính thêm chỉ phí khác. Hơn nữa Diệp Nam Bình luôn có chấp, muốn anh ta chụp hình, tạo hình, lên kế hoạch chỉnh sửa này kia đều do đội anh ta hoàn thành, không thì miễn bản. Như vậy tính toán sơ qua, muốn anh ta chụp một KV* thì tốn chỉ phí ít nhất là 50 vạn.

(*KV: Key visual là hình ảnh chủ đạo thể hiện ý tưởng độc đáo, định hướng sáng tạo cho một chiến dịch truyền thông. Key Visual sẽ được sử dụng linh hoạt và xuyên suốt trong các ấn phẩm truyền thông của một chiến dịch quảng cáo và phải truyền tải được thông tin, khơi gợi cảm xúc và thu hút đối tượng mục tiêu. Key visual sẽ được phác họa từ những ý tưởng đồ họa và truyền tải cả tính của thương hiệu hay kể 1 câu chuyện nào đó.)*

Mà đó là giá của 2 năm trước.

Nhưng cơ bản là chưa nói được tới giá cả đã bị từ chối: “Xin lỗi, chúng tôi không sắp xếp được lịch trình.”

Quảng Dịch nhanh chóng chọn phương án khác, trên thế giới chụp xe tốt nhất là là Staud studio của Đức, tính giá ra thì cũng như của Diệp Nam Bình.

Nhưng mà bên đối tác không biết sao lại nhận được tin, Diệp Nam Bình không phải là không sắp xếp được lịch trình, chẳng qua là lấy có không làm. Bởi vậy lại yêu cầu lần nữa, nếu Quảng Dịch không mời được Diệp Nam Bình thì việc hợp tác sẽ có vấn đề.

Tiếng tâm Diệp Nam Bình dĩ nhiên không thể xem thường, nhưng đối với Quảng Dịch thì cả công ty đang nóng như lửa đốt, sửa phương án, tìm người liên hệ, tăng ngân sách, cộng với việc thực hiện chụp ảnh ở nước ngoài, danh sách công việc chồng chất.

Tân Văn Thành là nhân viên tăng chốt, nghe tin tức cũng chỉ như đang nghe chuyện thần tiên đánh nhau, chẳng có cảm giác gì, chỉ thấy tên Diệp Nam Bình hơi quen quen.

Sau khi về trường báo vệ luận văn, Tân Văn Thành với Thương Dao chịu trách nhiệm đóng gói sách vở của bốn người đem đi bán ve chai. Bốn năm đại học cuối cùng chỉ còn một đồng hồ độn đầy dưới đất.

Có với Thương Dao chân trần ngồi dưới đất, bên cạnh để cái túi rất to, mỗi quyển sách đều lật qua xem lại một lần, chắc chắn là quyển nào bán, quyển nào để dành lại.

“Giới thiệu truyền thông học”, vứt.

“Bình luận lý luận báo chí phương Tây”, vứt.

Các loại bài kiểm tra, bài thi linh tính thượng vàng hạ cám kia càng phải vứt.

Cái túi mau chóng đầy lên, Tân Văn Thành tiện tay ném bài kiểm tra vào trong túi, bài đó rớt lại bên chân cô, Tân Văn Thành nhặt lên, định cuộn lại ném vào thì chợt dừng tay.

Cô biết sao cái tên “Diệp Nam Bình” có vẻ quen rồi. Bài kiểm tra trong tay là một đề hình một bức ảnh chiến trường, sinh viên sẽ viết tin tức chi tiết từ bức ảnh đó. Bài làm của cô trống không, không viết chữ nào, giảng viên giận tới mức cuộn bài kiểm tra lại gỡ lên trán cô.

Bức ảnh chiến trường đó là do nhiếp ảnh gia tên “Diệp Nam Bình” chụp.

Người đó cũng xuất thân từ dân báo chí, đã làm phóng viên chiến trường, năm đó anh chụp bức ảnh này ở Syria, còn được đề cử cho giải Pulitzer. Năm đó anh mới 22 tuổi.

Bức ảnh này không giúp anh công thành danh toại, ngược lại dẫn tới cuộc tranh luận này kia. Bức ảnh chụp dân tị nạn Syria ôm đứa bé tuyệt vọng bầu lấy thuyền cứu viện, khát vọng sống như từ bức ảnh hiện cả ra ngoài. Khi Diệp Nam Bình nhấn nút chụp bức ảnh đó, giữa màn hình người tị nạn đột nhiên bị súng máy gần bờ bắn trúng, thì thê chìm xuống biển. Đứa bé con kia khi tìm được cũng đã chết đuối. Diệp Nam Bình bấm nút chụp ngay khoảnh khắc tử vong trong nháy mắt, nếu khi đó anh lựa chọn không ấn nút chụp mà buông máy ảnh kéo người tị nạn kia, có thể sẽ cứu được hai mạng người.

Kết cục của phóng viên chiến trường Diệp Nam Bình thế nào, khi đó giảng viên không nói.

Nếu chửi của In studio thật sự đúng là anh ta, đạo đức của anh ta đã từng bị nghi ngờ lớn như thế, không hề bị cắn rứt lương tâm, chuyển sang làm nhiếp ảnh thương mại còn thành công như thế. Nên chửi là anh ta không có lương tâm hay khen tâm lý anh ta vững vàng, mỗi người một ý.

Nghe nói Diệp Nam Bình mới đi chụp ở nước ngoài về, AE chuẩn bị một kế hoạch đến thẳng sân bay bắt người, nhưng bản kế hoạch thảo luận suốt đêm qua chưa thực hiện chính sửa xong. AE không thể chờ kịp, đành đến sân bay trước. Kế hoạch là do Linda phụ trách, Linda là tổ trưởng phụ trách trực tiếp của Tân Văn Thành. AE trên đường ra sân bay đã gọi về hỏi tội, Linda vốn định một mình mang kế hoạch tới sân bay liên đới ý, xách Tân Văn Thành đi theo. Nếu lỡ mà kế hoạch này không mang đến sân bay kịp thì đây nhân viên thực tập này ra chịu tội.

Tân Văn Thành tuy mới ra đời đi làm nhưng cũng biết tổ trưởng mang cô theo với ý định gì, dù sao cô cũng không thích công việc này, gánh tội thì gánh tội thôi. Còn có thể nhân tiện “thuận nước đẩy thuyền”, nhờ tổ trưởng giới thiệu giúp cô chỗ nhiếp ảnh khác thực tập – với điều kiện là đúng như lời khoác lác trước đó của tổ trưởng là cô ấy quen chỗ phòng nhiếp ảnh này phòng nhiếp ảnh kia.

Ngồi trên xe tám chuyện về Diệp Nam Bình, Linda có ấn tượng, đúng là trong giới có ấy cũng coi như là người có thẩm niên: “Hình như là có chuyện đó. Bức ảnh đó không đoạt giải mà còn làm xấu tiếng tăm của anh ta nữa.”

“Vậy sao mọi người còn tranh nhau mời anh ta?”

Linda liếc mắt nhìn cô ngốc nhò: “Đã sáu bảy năm rồi, người bây giờ rất dễ quên, hôm nay chửi mắng cái này, ngày mai lại chuyển hòng sùng mắng cái kia. Hôn nữa, nhân tài trở mình thôi, chi cần cô thành công thì ai còn khư khư nhắc tới quá khứ làm gì? Huống chi bây giờ anh ta làm nhiều việc danh nghĩa từ thiện, đã tẩy trắng mình sạch sẽ rồi.”

Chụp ảnh chiến trường vì giải thưởng, làm từ thiện để tẩy trắng mình, đúng là chủ nghĩa đầu cơ, Tân Văn Thành lắc đầu.

Tới được bãi đỗ xe T3 sân bay thủ đô đã là chuyển nửa tiếng sau, bên kia AE còn chưa điện thoại tới, chứng minh các cô không đến muộn.

Linda và Tân Văn Thành xuống xe, lo lắng chạy về hướng sảnh chờ, đúng lúc lượng khách ở sân bay đông, Tân Văn Thành mang giày để bằng, Linda mang giày goét nên dẫn tuột sau Tân Văn Thành một khoảng, Tân Văn Thành quay đầu lại tìm cô ấy, chợt có một bóng dáng cao cao giữa đám đông chen chúc rơi vào ánh nhìn của cô, chân Tân Văn Thành đột nhiên dừng lại.

Bờ biển Monaco, hình bóng trong đêm tối chợt thoáng qua trong đầu Tân Văn Thành.

Không thể nào...

Tân Văn Thành kinh ngạc, đang muốn đuổi theo bóng lưng đó nhìn kỹ, lại đụng phải một người nước ngoài. Tân Văn Thành vội vàng nói “sorry” với người đó, ngược lên thì hình bóng quen thuộc đó đã biến đầu mất.

Linda bị bỏ lại phía sau đã đuổi theo kịp, tóm tay cô hỏi đi: “Còn ngăn người gì vậy, nhanh lên.”

Linda tóm Tân Văn Thành đi chưa được mấy mét đã nghe chuông điện thoại. Thấy AE gọi tới, tự dưng cảm giác điềm xấu. Quả nhiên tin tức không tốt —

AE chỉ tóm được trợ lý Diệp Nam Bình, Diệp Nam Bình đã bị vượt mặt. Nhưng còn may AE có biển số xe Diệp Nam Bình, anh ta báo biển số xe cho Linda. Nhưng hai người con gái đi tìm hết bãi đỗ xe to như thế này tìm một chiếc xe?

Linda rõ ràng là không vui, tắc mắt cả chân đau nhức không nói gì, AE nói qua: “Việc này nếu thật bại thì cả hai người khỏi cần làm nữa!”

Âm lượng lớn tới mức không cần mở loa ngoài, Linda và Tân Văn Thành đều nghe rõ.

Hai người quay lại bãi đỗ xe, Tân Văn Thành tìm bên trái, Linda tìm bên phải, phân công chia nhau tìm. Diệp Nam Bình lái chiếc G, số đuôi là 335, lướt mất một vòng, nhiều xe như vậy, mò kim đáy biển à?

Tân Văn Thành tìm từ khu A qua khu B, đã hơi nản lòng. Cúi đầu nhìn đồng hồ, có tìm năm phút rồi, sơ Diệp Nam Bình đã lái xe đi mất. Cô lại cúi đầu nhìn đi động, đứng bên phải đường, chắn ngang đường người khác cũng không hay, mãi tới khi nghe tiếng kèn xe mới theo bản năng lui về sau một bước, để chiếc xe kia đi qua.

Nhưng cô vừa lui ra sau vừa ngẩng lên nhìn —

Đại G, số đuôi 335.

Bấm kèn có không phải là chiếc xe cô đang tìm sao?

Xem ra không phải là mò kim đáy biển mà là ôm cây đợi thỏ. Tân Văn Thành không hề suy nghĩ, cô khụy chân trượt người xuống đất.

Chiếc đại G thẳng lại đột ngột.

Ngồi ghế sau xe Diệp Nam Bình nhường một bên mày, nhìn tài xế qua kính chiếu hậu.

“Hình như là... ăn vạ.” tài xế nói.

+++++

Tác giả có lời muốn nói: Thế giới CP chính thức mở màn.

Diệp sư phụ: Ai dám ăn vạ, trực tiếp đóng gói mang đi luộc.

Tiểu Lôi Phong: Trực tiếp khiêng về nhà, khiêng lên giường luôn có tốt không?

Mọi người cảm thấy tốt không?

Đại G

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Thần xe tương đối cao, Tân Văn Thành ý vào việc người trong xe không thấy động tác mình, ngã nằm xuống đất, tiện tay kéo dây đeo băng tên nhét vào trong áo khoác. Kéo nón áo khoác trùm lên, vừa liếc mắt chỗ đậu xe vừa nhìn cho Linda: B6, nhanh tới đây!

Cũng may Linda vội vàng xách cô đi ra khỏi công ty gấp, trong phòng mở điều hòa lạnh nên cô thường mặc áo khoác trùm đầu, nếu không cô chẳng biết giấu mặt đi đâu.

May mắn hơn là cửa xe Đại G mở ra.

Tân Văn Thành nằm đi động giả chết, vành nón che khuất hơn nửa tầm mắt cô, khỏe mắt chỉ thấy một người đàn ông tầm 30 tuổi cao gầy từ trên xe bước xuống, chỉ có hỏi: “Có làm gì vậy?”

Trước đó Tân Văn Thành lên mạng tìm thông tin về Diệp Nam Bình, không hề có tấm ảnh chính diện nào. Thật ra có thể hiểu được, 22 tuổi anh ta đã gánh một cái tiếng xấu nặng nề như vậy, dĩ nhiên sẽ rất cẩn thận. Tính ra thì năm nay Diệp Nam Bình 29 tuổi, như vậy chắc người đứng trước mặt cô bây giờ chính là “ba ba Diệp” trong truyền thuyết.

Tân Văn Thành cảm giác điện thoại trong tay hơi rung lên, chắc Linda đã nhận được tin nhắn của cô. Nhắm chừng chỉ cần kéo dài vài ba phút thì Linda có thể chạy tới, Tân Văn Thành bắt đầu giờ thủ đoạn xạo ra: “Tôi... bị tụt huyết áp.”

“Ba ba Diệp” trước đó nghĩ là cô ăn vạ, bây giờ nghe vậy thì về mặt dịu lại, cũng không chỉ vào cô nữa mà khom người đỡ cô dậy.

Tân Văn Thành giả bộ đứng lên, gầy tiếp theo lại ngã ngồi bệt xuống đất.

“Ba ba Diệp” tốt tính định đỡ cô lần nữa, Tân Văn Thành xua tay với anh ta, chống tay lên thái dương: “Tôi bị choáng.”

Đừng hòng ai đụng tới cô.

“Ba ba Diệp” không biết làm gì với cô, khó xử đứng bên cạnh nhìn.

Tân Văn Thành bất ngờ khi thấy người này lại dễ dãi phó ngoài dự kiến, cũng yên tâm, đang chuẩn bị tư thế ngồi chết dí đó luôn thì cửa sau xe G lặng lẽ hạ xuống —

“Chuyện gì vậy Tiểu Hứa?”

Một cái đầu thò ra, giọng Bắc Kinh.

Câu nói đó vừa xong, bàn tay Tân Văn Thành đang chống trên thái dương cứng đờ.

Hóa ra cô diễn cả nửa giây, mà “Ba ba Diệp” thật sự còn ở trong xe?

Tân Văn Thành lên nhìn về sau, thấy cửa sau xe thò ra một người, một đôi mắt phượng đang nhìn thẳng vào cô.

Cho nên, người này mới đứng?

Tân Văn Thành chán nản mình nhận sai ba ba, người được gọi là Tiểu Hứa nói với đôi mắt phượng kia: “Triệu tiên sinh, cô này bị tụt huyết áp không đứng lên được.”

...

Cuối cùng thì trong xe có bao nhiêu người cả thấy chứ?!

Tân Văn Thành càng muốn chết, áo khoác trên người tuy mỏng nhưng cũng làm cô đỡ mờ mờ. Triệu Tử Từ ngồi trên xe nhìn xuống, cô gái ngồi kia bị mũ áo khoác che nửa mặt, nhưng đúng là bên gáy đỏ mờ mờ hơi lạnh. Bị tụt huyết áp thật à?

Triệu Tử Từ là người rất “thương hương tiếc ngọc”, anh gọi Tiểu Hứa qua: “Buổi sáng tôi ra có mang mấy viên kẹo ngâm thông họng theo, anh đưa cho cô ấy mấy viên để bổ sung đường.”

Triệu Tử Từ vừa nói vừa lục túi áo khoác, tìm không ra mới nhớ sáng nay tại sao anh phải mang kẹo ngâm thông họng theo. Lập tức đổi mục tiêu, không khách sáo mà lục túi Diệp Nam Bình ngồi bên cạnh: “Cậu đưa hai viên kẹo cho cô ấy đi.”

Diệp Nam Bình trước khi lên máy bay đã điện thoại cho Triệu Tử Từ, lúc đó nghe giọng Diệp Nam Bình khàn khàn không như bình thường, vì vậy Triệu Tử Từ khi ra cửa mới tiện tay nhét mấy viên kẹo ngâm theo, tới sân bay đưa cho cậu ấy — thân là bạn tốt, Triệu Tử Từ đã nói không dưới một lần là cậu ta bớt hút thuốc lại đi, cậu ta có nghe lời đâu.

Triệu Tử Từ chuẩn bị moi túi quần Diệp Nam Bình, thì tay bị dè lại.

Triệu Tử Từ không hiểu sao nên ngược mắt lên, thấy Diệp Nam Bình hát hằm về phía kính chắn gió.

Thần thần bí bí, làm gì chứ? Triệu Tử Từ không biết ý gì nhưng vẫn nhìn qua theo ý Diệp Nam Bình.

Thị lực tốt có thể nhìn rõ, cô gái vẫn là cô gái kia, ngồi dưới đất, mũ áo khoác trùm trên đầu không nhìn rõ mặt, độ cong của cằm rất đẹp, có góc có cạnh mang vẻ nhẹ nhàng, tuổi chắc không lớn, bên ngoài mũ không thấy tóc mái, chắc là tóc buộc đuôi ngựa hoặc là tóc siêu ngắn. Quần tây ống rộng, một đôi gầy trắng, mũi gầy với ống quần lộ ra một khoảng mắt cá chân.

À, da rất trắng.

Ngoài làn da rất trắng ra thì có gì đặc biệt chứ?

Tầm mắt Triệu Tử Từ quay về Diệp Nam Bình chờ Diệp Nam Bình giải thích.

Diệp Nam Bình lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

Anh em chỉ lo nhìn con gái người ta trắng hay không, lại không để ý thấy cô gái này lên quay đầu lại nhiều lần, rõ ràng là đang tìm gì đó.

Hướng hồ cô gái này lẽ loi một mình ở sân bay, thậm chí cả hành lý xách tay cũng không có thì có hợp lý không?

...

Lần thứ ba Tân Văn Thành lặng lẽ quay đầu nhìn xem Linda đã chạy tới chưa thì tiếng mở cửa xe cắt ngang hành động cô. cô lập tức cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Tiếng bước chân đi về phía cô thong thả, không nhanh không chậm, mỗi bước như tiếng tìm đập của Tân Văn Thành.

Hiện lên trong tầm mắt Tân Văn Thành là một đôi giày thể thao trắng, trên đó là quần tây đen, trên nữa... Tân Văn Thành không thể ngược thêm lên để nhìn, cô còn chưa biết người họ Triệu này là ai, lẽ là nhân viên của In studio, sau này hợp tác sẽ đụng mặt nhau. Cô không thể lộ mặt bây giờ được.

“Cô không sao chứ...”

Giọng nói người này khàn khàn, không nghe ra âm điệu rõ ràng, tựa như tiếng đàn cello bị hỏng.

Không phải người họ Triệu mang âm giọng Bắc Kinh khi này?

Tân Văn Thành lập tức lấy lại 120% tỉnh thần: “Tôi...” Vừa mới lên tiếng, lập tức giật thót người.

Người đó lại thò tay chạm vào cổ cô.

Người Tân Văn Thành vốn đang nóng, cổ cũng nóng, ngón tay người đó hơi lạnh, đầu ngón tay chỉ xẹt qua gáy cô mà Tân Văn Thành đã run bắn người.

Đang yên lành tự nhiên sờ cổ cô làm gì chứ? Tân Văn Thành theo bản năng hơi ngả về sau né ra, lúc này mới phát hiện người đó thật ra không phải sờ cô mà là lấy ngón tay móc sợi dây băng tên cô lên.

Ý thức được anh ta phát hiện thẻ tên mình, tim Tân Văn Thành muốn vọt lên tận cuống họng, thò tay chụp băng tên lại nhưng đã muộn —

“... Quảng Dịch?”

“...”

“Tân Văn Thành?”

Không biết là chuyện nào phát sinh trước, là người này khàn khàn giọng, thong thả ung dung đọc tên cô? Hay là khi Tân Văn Thành hoảng hốt ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt quen thuộc gần ngay gang tấc?

Đầu Tân Văn Thành loạn cao cao, đặc quánh như hồ nhão, không thể động đậy.

Diệp Nam Bình thả băng tên cô ra, không chú ý gương mặt cô trên băng tên mà trực tiếp đưa tay kéo mũ cô xuống. Để xem Quảng Dịch cử cô gái nhỏ ra chặn đường này rốt cuộc trông như thế nào.

Hồ hập Tân Văn Thành ngưng lại.

Diệp Nam Bình nháu mày.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

...

Tân Văn Thành nhìn thấy anh cau mày.

Ba tháng trước trong đêm ở Monaco, anh cũng thế này, hơi cau mày tỏ vẻ nghi ngờ. Nhưng Tân Văn Thành không xác định được anh có nhận ra mình không, thật ra chỉ gặp mặt một lần, lần đó cô còn xóa tóc, không trang điểm.

Cô nên nhân cơ hội nhận người quen, hay là yên lặng xem tình hình thế nào trước?

Tân Văn Thành còn đang suy nghĩ, anh lại không nói tiếng nào, đưa tay về phía sau ót cô, kéo tuột sợi dây buộc tóc của cô xuống.

Đuôi ngựa nháy mắt xỏa tung ra như chiếc áo choàng trùm lên vai.

Anh nhìn cô, nhìn không chớp mắt. Bỗng nhiên, nở nụ cười rất nhẹ.

Ý là... nhận ra cô?

Tân Văn Thành hoàn toàn không nhận biết cảm xúc mình đang bị anh điều khiển, cũng ngu ngơ cười theo anh.

Nhưng cô đang cười thì anh lại đột ngột nghiêm mặt lại.

Tân Văn Thành vội thu nụ cười mình lại.

Rốt cuộc thì... anh nhìn thấy cô thì là vui hay không vui?

Tân Văn Thành hỏi hộp nuốt nước miếng, chưa kịp phản biệt rõ ràng thì bị tiếng gậy cao gót từ phía sau vọng tới cắt ngang —

“Ông Diệp!” Tiếng thờ dòn dập bước tới cùng tiếng gậy cao gót của Linda vọng tới.

Diệp Nam Bình ngược nhìn một cô gái ôm một bìa hồ sơ, mặc váy cách đó không xa đang vội vã đi tới, mặt anh trầm xuống. Anh đứng lên, dưới ánh mắt của Tân Văn Thành hiện lên vẻ người sống chó gài, cất tiếng.

“Làm phiền nhường đường”

Giọng anh khôi phục lại ngữ điệu giao tiếp trong công việc.

Nhưng Tân Văn Thành thấy Linda đang từ xa chạy tới, sao có thể tránh ra được.

Diệp Nam Bình nhìn người trên đất, lại nhìn cô gái phía xa đang đến kia.

Trực tiếp khom lưng ôm Tân Văn Thành đứng lên.

Tân Văn Thành bị dọa nhảy dựng, tiếng kêu sợ hãi chưa kịp thốt ra miệng đã bị anh tiện tay ném lên trên xe hành lý đậu bên cạnh.

Diệp Nam Bình quay người lên xe. Tài xế ngay lập tức khởi động xe G.

Da mặt Linda mồng, không thể học theo Tân Văn Thành ăn vạ, ngoan ngoãn lui về sau nửa bước, tro mắt nhìn xe lướt qua mặt mình.

Việc này nếu như thất bại...

Lời cảnh cáo của AE vang vẳng bên tai, Linda gục mặt thờ dài, chiếc xe lại như ma xui quỷ khiến ngừng lại trước mặt cô.

Cửa sau xe hạ xuống, hé ra một khe cửa hẹp, lộ ra đôi mắt phượng của Triệu Từ Từ.

“Để đỡ phí công sức diễn xuất của cô gái kia, kế hoạch này tôi nhận thay anh ta.” Anh nói.

Đầy đầu phải là khe hở của xe? Đây chính là đường sống! Linda ngay lập tức hồi sinh từ đồng tro tàn, nhanh chóng nhét kế hoạch vào trong xe.

Về phần Diệp Nam Bình, từ khe hở cửa xe nhìn vào, sườn mặt nghiêng nghiêng kia như muốn nói: Ta là người mà cô vĩnh viễn không thể có được... ba ba.

Cửa sổ xe đóng lại, đại G nghênh ngang rời đi.

Linda đứng giữa đường với Tân Văn Thành bị ném lên xe hành lý vẫn còn ngồi yên đó, hai người hai mặt nhìn nhau, vẻ lo lắng cùng một vấn đề: cái người Triệu Từ Từ kia nói thì có tính không?

+++++

Ba ba Diệp: Ta là ba ba mà em vĩnh viễn không chiếm được... Không, em tới đi, anh muốn em làm bạn gái anh.

Thiếu Lôi Phong: Thân tình nhắc nhở, bạn gái anh đã bị anh quăng lên cái xe hành lý ở T3 rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ba ngày sau, Tân Văn Thành nhận được bưu phẩm gửi đến công ty. Nhân viên lễ tân nhận giùm cô, tên người gửi cô không biết, trở lại bàn làm việc, mở ra mới thấy là máy ảnh cô đã bỏ quên ở Monaco.

Tân Văn Thành ôm máy ảnh sống sờ một lúc lâu rồi lòng mới tung bừng vui vẻ nhảy nhót.

Trưa hôm đó có tin tốt, In studio quyết định nhận công việc chụp ảnh cho mẫu xe năng lượng mới này. Tân Văn Thành còn chưa có thời gian tự hỏi coi chuyện đó có phải phần nào nhờ công mình hay không thì Linda đã nói mấy tin tức mà cô ấy nghe ngóng được. Thì ra người nhận kế hoạch thay Diệp Nam Bình kia là Triệu Từ Từ, anh ta có hợp tác với bên công ty kia, hôm đó đến sân bay đón Diệp Nam Bình là muốn làm thuyết khách.

Tân Văn Thành nghe xong, yên lặng thờ ra nhẹ nhõm, may mà mình còn chưa tự mình đa tình. Linda tựa bên bàn Tân Văn Thành tám chuyện với mấy người đồng nghiệp khác, Tân Văn Thành giấu tay dưới bàn xem lại mấy bức hình trong máy ảnh mới tìm lại được. Những bức hình cô chụp ở Monaco vẫn còn nguyên, chỉ có tấm hình cuối cùng đã bị xóa.

Diệp Nam Bình nhất được máy ảnh của cô, không chỉ xem hình cô chụp mà còn xóa bức ảnh cô chụp anh?

Vậy là ý gì?

Tân Văn Thành chưa kịp nghĩ ra đã bị kêu đi họp.

Xét thấy Linda đã thành công trong việc đưa kế hoạch cho Diệp Nam Bình, gần tiếp thúc đẩy việc hợp tác, sếp cố ý khen ngợi Linda trong cuộc họp. Linda cũng không độc chiếm công lao một mình, mà nói nhờ có Joe hỗ trợ —

Linda vừa nói vừa nhìn về phía Tân Văn Thành, Tân Văn Thành ngo ngác một giây mới chợt nhớ ra Joe là cô.

Mỗi người khi vào công ty đều phải có một tên tiếng Anh, cái này là quy định bắt thành văn. Tân Văn Thành ngày đầu tiên tới công ty cũng không gặp Linda, vì Linda tiếp khách uống rượu nhiều quá nên xin nghỉ nửa ngày.

Lúc đó Tân Văn Thành không hiểu, sao người của bộ phận sáng tạo cũng phải đi tiếp khách? Trưa hôm đó, ở phòng trà nước Tân Văn Thành gặp Linda đang vừa lấy cà phê vừa chơi game trên điện thoại, Linda thấy cô lạ mặt nên hỏi: “Cô là người mới đến à? Tên gì?”

“Dạ, Tân Văn Thành.”

“Tôi hỏi tên tiếng Anh của cô kia.”

“Tôi chưa có tên tiếng Anh.”

Linda nghĩ ngợi: “Vậy gọi cô là... Joe đi.” Đó là nhân vật mà Linda đang chơi, “Great Joe, cô gọi là Joe thì có thể giúp tôi vượt* hơn.” (*Vượt: mang lại may mắn, thành đạt cho người khác. VD Vượt phụ*)

Mỗi ngày đều nghe Thương Dao oán giận mấy lãnh đạo làm việc chả ra sao, Tân Văn Thành cảm thấy Linda là lãnh đạo không tệ lắm. Giống như lần này, bên In studio tuy là nhận hạng mục công việc nhưng không hài lòng với kế hoạch, yêu cầu bộ phận sáng tạo chỉnh sửa lại, Linda cho Tân Văn Thành tham dự.

Bộ phận sáng tạo họp cả đêm. Phòng họp đèn đuốc sáng trưng.

Đây là lần đầu tiên Tân Văn Thành làm việc nhóm, không bị ảnh hưởng bởi sự quan trọng nặng nề của kế hoạch nên ý tưởng cũng đơn giản, táo bạo. Diệp Nam Bình không phải thích dựa vào tư tiện để tẩy trắng sao? Tổ chức một cuộc thi xe từ thiện, mảnh lời quảng cáo là những xe dự thi đều là xe năng lượng mới, Diệp Nam Bình có thể chụp trực tiếp trên đường đua.

Ý kiến được đề xuất ra, mấy người thao việc đều cười. Ý tưởng của cô lớn quá, nói tới việc hoạt động ngoài trời thì phải tìm người thực hiện, dự toán ngân sách có thể không kham nổi, “ba đối tác”* sẽ không đồng ý. (*Ba đối tác: kiểu nói đùa vì von như khách hàng là thượng đế ấy, đối tác là ba, là ông nội mình vậy*)

Linda ngắt lời cô bằng cách vỗ lên bàn: “Cô nhóc, có thể nghĩ thực tế hơn được không?”

Phương án bị bác, Tân Văn Thành cũng không khó chịu. Dù sao cô ở công ty này chỉ đợi cơ hội, không mong sẽ thăng tiến gì.

Điều kiện cuối duy nhất là nếu phương án mới không thành công, phía In studio lật lọng không hợp tác thì cô không có cơ hội gặp lại nhiếp ảnh gia có giá trị cao nhất trong nước, càng miễn bàn tới cơ hội lên học nghề của anh ta.

Nhưng không ngờ phương án bên Quảng Dịch chưa thông qua thì bên công ty năng lượng kia đã chủ động đề ra ý tưởng thực hiện một cuộc đua xe, tiền thưởng sẽ được quyền tặng từ thiện.

Nghe nói ý tưởng đó là do Triệu Từ Từ khi uống rượu với giám đốc điều hành bên công ty kia bàn bạc, Quảng Dịch là bên B, chỉ theo vuốt mòng ngựa, đem ý tưởng của mấy ông lớn trong bữa tiệc rượu đó mà chất lọc lại, chum cất tinh luyện gia công các kiểu, cho ra lò phương án mới.

Ban đầu chỉ là một phương án quảng cáo biến thành nguyên chuỗi hoạt động, quảng cáo marketing, hoạt động marketing, sự kiện marketing, phương án chia thành 3 mảng, bên In studio cũng thích phương án này, cũng quyết định thủ lao dọt chụp ảnh này sẽ quyền làm từ thiện luôn.

Tất cả đều mừng, chỉ có Linda là hơi khó chịu, nửa đêm say khướt điện thoại cho Tân Văn Thành: “Trước đó đã nói cô sẽ vượt cho tôi mà, quả nhiên... tiếc là tôi lại không nghe lời cô.”

Tân Văn Thành bị đánh thức vẫn lo mơ, mắt nẩy giây mới hiểu được Linda đang nói tới chuyện gì. Tân Văn Thành chưa kịp lên tiếng thì trong điện thoại đã truyền tới tiếng nồn mưa.

Tân Văn Thành cúp điện thoại.

Tân Văn Thành bị cuộc điện thoại đó đánh thức mới phát hiện Thương Dao còn ôm máy tính ngồi đầu giường, gập rút đẩy nhanh tiến độ công việc trong đêm.

Lúc này trong phòng vách ngăn, một ngọn đèn bàn sáng, căn phòng rộng khoảng sáu mét vuông, Tân Văn Thành với Thương Dao thuê ở chung. Nó nằm ở khu vành đai thứ năm của phía đông thành phố, tiền thuê nhà 3.500 tệ một tháng. Trong phòng có một giường, một tủ quần áo, một cái bàn đơn giản xem như bàn trang điểm, hai cô gái chung giường chung gối đã hai tháng, quen nên không chề chát chội.

“Sao cậu còn chưa ngủ?”

Thương Dao mắt thâm quầng, cào mái tóc dài rối bù, ra vẻ “mẩn bần”, hỏi lại Tân Văn Thành: “Nửa đêm rồi mà còn ai gọi cho cậu vậy?”

“Tổ trưởng. Say rồi.”

“Nam?”

“Ừ.”

“Ồ, vậy thì tốt.”

Tân Văn Thành nằm lại tính ngủ tiếp, ngẫm nghĩ thấy về mặt Thương Dao hơi sai sai. Thương Dao có một lãnh đạo nam, cứ uống say là gọi điện thoại cho Thương Dao, nói muốn điều Thương Dao sang bộ phận anh ta để được com ngon rượu say.

“Cái người ngu ngốc ở công ty lại ép cậu hả?” Tân Văn Thành ngồi thẳng dậy hỏi.

Thương Dao vừa gõ máy tính kết thúc bản PPT của mình vừa thở dài: “Tên ngu đó mới nhắn wechat hỏi mình ngủ chưa. Cái loại tự sướng cứ tưởng mình là tốt đẹp ngon lành này cũng là tra nam*, may mà cậu chưa đụng phải đó, chứ đụng tới thì tòm chết người!”

(*Tra nam: đàn ông đều càng, cận bã..., tâm lại là đàn ông tồi ấy.)

Không biết sao Tân Văn Thành lại nghĩ tới tiếng thờ dài trong điện thoại của Linda khi này. Lời của ai nói ra quan trọng biết bao nhiêu, cũng một phương án đó, một nhân viên thực tập nói ra thì bị người ta cười là không hiểu chuyện, “ba đối tác” nói ra thì chính là tuyệt vời, là kỳ diệu.

Cái duy nhất Tân Văn Thành có thể làm chính là trằm chân tiếp tục ngủ.

Ngày mai cô sẽ được thấy người kia.

...

Sáng sớm hôm sau khi Tân Văn Thành tới Quảng Dịch, phó tổng dẫn Linda và Tân Văn Thành cùng mấy người trong bộ phận, đi tới phòng chụp ảnh trước. AE không đi cùng bọn họ mà đi cùng bên “ba đối tác” đến kiểm tra bên studio.

Ngoại cảnh chụp ở núi Đại Lương, một phần bối cảnh sẽ chụp ở Bắc Kinh.

Tân Văn Thành sau khi vào lều thì liếc mắt nhìn quanh, đồ đạc được sắp xếp đầy bên trong. Lều đã dựng xong, xe cũng đã đậu trước phòng nền.

Người chỉnh ánh sáng đang điều chỉnh góc độ đèn, trợ lý đang vội vàng điều chỉnh tấm bạt sáng trên mũ xe, mấy người khác đang bận rộn làm việc của mình, còn người chụp ảnh chính —

Lúc này đang ngồi trên ghế cao chụp thử.

Âm thanh của màn trập*.

Đó là lần đầu tiên Tân Văn Thành cảm nhận được, đàn ông khi đang chăm chú vào công việc thì họ sẽ thật sự tỏa sáng.

Diệp Nam Bình ngồi trên ghế cao, chụp thử một tấm, cảm thấy không hài lòng nên nhủu mày, cúi đầu điều chỉnh khẩu độ máy ảnh. Diệp Nam Bình không nói gì, trong lều lặng ngắt như tờ, toàn bộ đều đang nhìn anh, chờ anh ra chỉ thị tiếp theo. Tân Văn Thành cũng công khai thoải mái nhìn kỹ người đàn ông trước mặt...

Anh co một chân, dẫm lên trên thanh gác của ghế, một chân để trên đất, duy trì tư thế nửa ngồi nửa đứng. Dưới chân mang đôi giày trắng, lên trên chút là quần tây đen, gần như không nhìn thấy điểm cuối của đôi chân dài.

Trên chút nữa là áo sơ mi trắng, tay áo sơ mi được xắn lên mấy vòng, cuộn lại nơi khuỷu tay, lộ ra cánh tay gầy rảnh rịch.

Tân Văn Thành có phần ngạc nhiên khi thấy anh có một hình xăm trong lòng bàn tay, một hình dài nhỏ, kéo dài từ đầu ngón tay đến kết thúc trên động mạch cổ tay. Da anh rất trắng, hình xăm và động mạch cổ tay như hòa vào nhau.

Thật sự... táo bạo.

Ánh mắt cô liêu lĩnh yên lặng quan sát.

Không ngờ Diệp Nam Bình đột ngột ngừng đầu, chỉ vào tấm phản quang xa nhất: “Ánh sáng ở đó nhiều quá, bỏ bớt tấm phản quang đó ra.”

Phía sau Tân Văn Thành là bàn để đồ uống, lúc này người phụ trách ánh sáng đang đứng sau lưng Tân Văn Thành, đang pha ly cà phê định uống rồi làm việc.

Có thể Diệp Nam Bình trong công việc nói một là một hai là hai, người phụ trách ánh sáng nghe nói Diệp Nam Bình tìm thì vội vã quay lại, trong tay vẫn cầm ly cà phê.

Tân Văn Thành đã lùi về sau nhưng hành động của người phụ trách ánh sáng đột ngột quá, tay hai người đụng vào nhau, Tân Văn Thành bị ly cà phê hất lên tay áo. Người đó mới chậm mấy giây, bên kia đã văng lên tiếng Diệp Nam Bình: “Người đầu rồ?”

Tuy là giọng vẫn bình thường nhưng người phụ trách ánh sáng lo lắng tới mức mặt mũi nhăn nhúm lại. Có vẻ trong công việc Diệp Nam Bình không được tốt tính lắm, Tân Văn Thành nghĩ, ngừng đầu lên đối diện với đôi mắt không vui cho lắm.

Diệp Nam Bình nhìn về hướng người phụ trách ánh sáng đang bên này. Mà người đó đứng bên cạnh Tân Văn Thành, dĩ nhiên cô cũng bị anh lướt mắt qua.

Đó là lần đầu tiên Tân Văn Thành phát hiện, người đàn ông này thật sự có một đôi mắt đào hoa. Nhưng vì bình thường anh không cười nên người khác không để ý đến điểm này.

Tầm mắt đối nhau, Tân Văn Thành không sợ, nhìn anh mỉm cười.

Anh lại... trực tiếp bỏ qua, cơ bản là không dừng mắt lại ở cô.

Bị người ta coi như không khí, khỏe rồi Tân Văn Thành không không chể được mà xịu xuống.

...

Tân Văn Thành đứng trước bồn rửa tay, vòi nước chảy róc rách, túi khăn giấy cô đã xài hết rồi mà vết bẩn trên tay áo chẳng sạch hơn được chút nào.

Bắc Kinh vào thu không khí đã lạnh, ngoài lều rộng 2.000 mét vuông ấy gió thổi vù vù, trong toilet nhỏ kín này còn ấm hơn. Tân Văn Thành còn đang nhớ tới việc người ta coi mình như không khí thì cửa sau lưng cô mở ra, Tân Văn Thành rừng mình một cái, quay đầu lại nhìn.

Là một nhân viên nam.

Người đó hơi xấu hổ vẩy tay với cô, ý báo cô ra ngoài. Người ta là nam, không thể vào WC nữ được. Tân Văn Thành đầu đầy dấu chấm hỏi đi tới cạnh cửa, một chiếc áo sơ mi được nhét vào trong tay cô. Tân Văn Thành nhìn áo sơ mi, lại nhìn người đó.

“Không phải áo cô bị dơ rồi sao? Thay đi.”

Nói xong cũng không đợi Tân Văn Thành đáp lại, bỏ đi luôn. Cửa toilet trước mặt Tân Văn Thành im lặng khép lại.

Cái gì vậy chứ?

Tân Văn Thành giữ cái áo trong tay ra, là áo sơ mi kiểu nam.

Hôm nay chụp ảnh không có người mẫu, vậy áo này là...

+++++

Trợ lý: Bắt tôi tới WC nữ đưa quần áo, chuyện vậy mà anh cũng làm được!

Ba ba Diệp: Có chuyện gì mà ba ba không làm được?

(Màn trập hay còn được gọi là cửa trập, là lớp màn bằng kim loại được đặt trước cảm biến. Trong những máy ảnh mirrorless, màn trập luôn mở cho đến khi bạn bấm nút chụp. Cách để thấy màn trập: tháo lens, bấm nút chụp, bạn sẽ thấy 1 tấm kim loại xuất hiện che cảm biến lại.

Với những chiếc máy ảnh DSLR, bạn sẽ khó nhìn thấy màn trập hơn, do cảm biến của máy nằm phía trên của gương lật.

Đưa vào tên của dòng sản phẩm mô tả thì đây là dòng máy ảnh không được trang bị gương lật bên trong. Chức năng của gương này trong máy ảnh DSLR đó là dùng để phản chiếu đến ống ngắm quang học.

Do bản thân dòng máy ảnh Mirrorless không có ống ngắm quang học mà thay vào đó là cảm biến hình ảnh sẽ luôn được tiếp xúc với toàn bộ ánh sáng mọi lúc. Nhờ đó bạn có thể xem trước được những hình ảnh thật thông qua màn hình LCD được trang bị trên máy hoặc bằng ống ngắm điện tử.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Áo sơ mi sạch sẽ, có mùi xà phòng thơm nhẹ nhàng.

Tân Văn Thành nghĩ nghĩ rồi vẫn thay ra. Áo sơ mi rộng quá, mặc không vừa người, may mà bên trong cổ mặc áo thun đen bên trong, đơn giản là mở nút áo sơ mi ra, lộ xương quai xanh, xắn tay áo lên. Áo sơ mi đen, áo thun đen, quần bút chì đen, cả một bộ đồ đen, chỉ lộ ra một phần vai trắng trẻo.

Hộp đồng của Diệp Nam Bình với Quảng Dịch rất mạnh, Quảng Dịch chỉ có một lần phủ quyết, “Ba đối tác” còn có một lần phủ quyết, cho nên ở hiện trường chụp ảnh, tuy bên phía Quảng Dịch là Phó tổng giám đốc đại diện nhưng cũng chẳng có dám ý kiến ý cò gì.

Tân Văn Thành thay quần áo xong, từ toilet trở lại lầu, khung cảnh rất yên tĩnh, Phó tổng và Diệp Nam Bình đang đứng nhìn màn hình xem lại những hình ảnh mới chụp.

Việc chụp poster trực tiếp không dễ, trước mắt là những hình ảnh đơn thuần, sau đó được xử lý, hiệu ứng mắt thường nhìn thấy chắc chắn không đáp ứng yêu cầu của kết xuất ảo 3D như trong kế hoạch. Diệp Nam Bình cũng đã chuẩn bị hai kế hoạch chụp ảnh tại hiện trường, anh bắt đầu hướng dẫn mọi người nâng hai tấm kính to lên, lắp đặt chúng bên hai bên thân xe.

Âm thanh chuyển hai tấm kính đó làm hiện trường đang yên tĩnh trở nên ồn ào.

Vừa lúc AE cùng “Ba đối tác” xuất hiện, Diệp Nam Bình bắt đầu giải thích với đối phương rằng sau khi lắp kính, tài xế sẽ lên xe, khởi động xe chạy. Anh sẽ dùng máy ảnh chụp lại khoảnh khắc 0.5 giây khi bắt đầu. Sau khi xử lý hậu kỳ, sự phản chiếu trên kính có thể tái tạo hoàn hảo hiệu ứng ánh sáng, bóng tối trong kết xuất 3D.

Điều đó cũng rất hợp với slogan quảng cáo: Phù hợp tất cả hoạt động.

“Ba đối tác” về mặt đồng tình, Tân Văn Thành đứng bên cạnh nghe kể, liếc mắt thấy người hai bên đi theo đều gật đầu phối hợp, cô cũng gật gật đầu.

Linda lấy khay tay thúc Tân Văn Thành, ánh mắt ý kêu Tân Văn Thành mau đi chụp những cảnh hậu trường. Sáng nay lúc ở trên xe Linda đã thay mặt Phó tổng dặn Tân Văn Thành: sau khi “Ba đối tác” tới, phải chụp mấy tấm ảnh hậu trường, ghi lại hình ảnh này làm đại chi đạo công việc, xong rồi gửi tới nhóm lãnh đạo. Linda là trợ lý của Phó tổng, mấy kiểu hình ảnh bên lề vậy được gửi cho nhóm lãnh đạo, Tổng giám đốc luôn rất ủng hộ cách làm này, Linda vuốt mông ngựa rất chuẩn.

Tân Văn Thành nhân cơ hội “Ba đối tác” đang khen phương án quảng cáo của Phó tổng tốt thế này thế nọ, có móc điện thoại ra chụp hai tấm. Chuẩn bị chụp tới tấm thứ ba thì bị người ngăn lại.

Diệp Nam Bình dẫn theo vài trợ lý, người ngăn Tân Văn Thành lại chắc là trợ lý Diệp Nam Bình. Anh ta nghiêm túc nói với Tân Văn Thành: “Xin lỗi, thầy Diệp* không thích xuất hiện trước ống kính.”

(Thầy – 老师 – 老师: ở đây nghĩa là bậc thầy, người có tiếng trong ngành, người đi trước, người hướng dẫn/dạy về nghề chứ không đơn thuần nghĩa là thầy cô giáo.)

“Tôi chỉ chụp thấy có nửa mặt thầy Diệp thôi mà”. Tân Văn Thành nhu mày, hơi khó hiểu. Mấy tấm ảnh này chụp chính là “Ba đối tác” với Phó tổng và mấy người khác, Diệp Nam Bình chỉ lộ ra nửa mặt cũng không được?

Trợ lý cười cười: Không được.

Hơ hơ, hoàng thân quốc thích hả? Cô chụp hình anh, anh xóa mắt, bây giờ cô lấy đi động chụp trộm anh, anh cũng muốn xóa? Tân Văn Thành hậm hực nhún vai, mở tấm ảnh có mặt Diệp Nam Bình trước mặt trợ lý, cắt đi để thành một ảnh mới: “Vậy là được rồi chứ?”

Trợ lý lại cười cười, coi như là vừa ý.

Tân Văn Thành nghĩ đơn giản là đổi góc chụp, miễn sao tránh cái vị họ Diệp tự phụ kia lọt vào ống kính là xong. Lại thấy người trợ lý đó nghiêng người qua, vẻ hơi ngạc nhiên.

Tân Văn Thành tưởng đối phương còn lo lắng có chưa cắt hết hình ảnh khi này, định mở điện thoại ra cho anh ta kiểm tra: “Còn vấn đề gì à?”

Trợ lý vội vàng thu hồi ánh mắt, ngại ngại cười với Tân Văn Thành: “Mùi nước hoa của cô thơm quá.”

Tân Văn Thành bị khen lại sững sốt. Sáng nay ra đường cô không xịt nước hoa.

Tân Văn Thành cúi đầu ngời ngời: “Chắc là mùi xà phòng giặt đầu.”

“...Vậy à?” ánh mắt trợ lý lướt qua bà vai cô, không biết nhìn ai phía sau cô, cười rồi bỏ đi.

.....

Quay chụp xong cũng đã gần đến chạng vạng. Chưa tới giờ tan tầm, đường về thành phố chưa đông đúc, công việc đã kết thúc thuận lợi.

Ba đối tác đã đi được nửa đường, bây giờ lại phải xe tới nói muốn mời mọi người ăn tối ở một nhà hàng chay trên đường. Linda vừa nghe đã biết là ở đâu, mỉm cười. Tân Văn Thành nhìn mặt đoán ý, thấy Linda cười vậy thì biết nhà hàng này rất đắt đỏ.

Tân Văn Thành không quan trọng chuyện nhà hàng này đắt hay quý tới mức nào, mà là chuyện “thầy Diệp” có bị bắt đi hay không.

Một mặt ngại ăn uống chung thì nhiều quy tắc nọ kia, một mặt... lại rất muốn ngồi cùng bàn ăn cơm với người ta. Thiết tình hết sức mâu thuẫn mà.

Lén liếc nhìn qua Diệp Nam Bình đang thu dọn đồ đạc, thật sự chỉ nhìn thoáng qua, không biết người trợ lý khi này bắt có xóa ảnh ở đâu chui ra, nói với mọi người: “Thật sự xin lỗi, thầy Diệp hai hôm nay công việc dồn dập, hơn 20 giờ rồi chưa có chụp mất, liên hoan đêm nay anh ấy không đi được.”

Mọi người ở đây cũng không nghĩ Diệp Nam Bình sẽ hòa đồng với tập thể, nói lại: “Thầy Diệp vất vả rồi.”

Nói rồi mọi người tự đi trước. Tân Văn Thành cũng theo đội mình rồi đi.

Ba tháng trước ở Monaco, cô còn có thể gần trong gang tấc nói chuyện với vị “thầy Diệp” này, bây giờ tư cách nói chuyện cũng không có. Có lẽ khi làm được tới vị trí Phó tổng mới có thể bình đẳng trò chuyện với người khác. Bây giờ, thật sự là không có chút xâu điều kiện gì để mà trò chuyện ngang hàng.

Tân Văn Thành lại cảm thán vấn đề này lần nữa khi ngồi lên bàn ăn.

Quét mắt nhìn cách sắp xếp chỗ ngồi, ngồi vị trí chính là “Ba đối tác” với nhân viên, người Quảng Dịch ngồi xung quanh.

Rốt cuộc Tân Văn Thành cũng biết tại sao Linda đi tiếp khách xã giao mà phải xin nghỉ. Linda vừa ngồi xuống đã kính rượu nửa vòng, mấy người đàn ông cười thoải mái. Trên bàn có nấm đen, nấm truffle..., không có gì hấp dẫn để yêu cầu phụ nữ uống rượu.

Đây là lần đầu tiên Tân Văn Thành gặp trường hợp này, nhìn Linda đi, một cô gái tốt nghiệp trường đại học hạng hai, không có chỗ dựa hay bằng thực sĩ, một mình làm việc ở Bắc Kinh, 27 tuổi làm được tổ trưởng, cũng không dễ dàng gì. Suy nghĩ miễn man, Diệp Nam Bình không tới những chỗ này là đúng rồi, cảm giác tính cách của anh sẽ không phù hợp với kiểu văn hóa tiệc rượu thế này.

Điện thoại di động Linda reo lên, nói: “Xin lỗi tôi nhận điện thoại một lát.” Đứng lên đi ra ngoài dẫy ghé nghe điện thoại.

Lát sau, wechat Tân Văn Thành rung lên. Là Linda nhắn cô.

Thật ra Linda không có điện thoại, cô chạy vào toilet nôn, nhả Tân Văn Thành mang nước qua cho cô.

Tân Văn Thành ngồi trong góc bàn, gần ngay cửa chỗ mấy nhân viên phục vụ, vì vậy rất dễ đi ra ngoài, cô buồm khăn ăn, đứng dậy đi tới cạnh cửa, nghiêng người kéo cửa định đi ra ngoài.

Bên ngoài có người đẩy cửa đi vào.

Tân Văn Thành đang hơi nghiêng người, đối phương đẩy cửa vào như vậy nên đập ngay vào trán cô. Tân Văn Thành bị đau nên bật ra tiếng kêu nhỏ, lui về sau một bước tránh việc lại bị đập thêm lần nữa. Cánh cửa mở trước mặt cô, đập vào mắt cô là Triệu Từ Từ.

Lúc Triệu Từ Từ đẩy cửa đã nghe tiếng “cốp” nhỏ, nhìn thấy Tân Văn Thành ôm trán thì biết khi này mình đụng phải gì. Anh mỉm cười nhìn cô gái xui xẻo: “Ồi, xin lỗi.”

Nói xin lỗi mà lại cười không có thành ý chút nào.

Tân Văn Thành nhận ra Triệu Từ Từ, mà Triệu Từ Từ lại không nhận ra cô. Vậy càng tốt, chuyện cô ăn va không ai biết, nhiều một chuyện chi bằng ít một chuyện.

Nghe Triệu Từ Từ chào hỏi người ngồi ghế chủ trì: “Lý tổng, ngài quá, chúng tôi kẹt xe nên tới trễ một tí.” Tân Văn Thành yên lặng lui lại, chuẩn bị chờ Triệu Từ Từ bước vào ghế thì mình lại chuẩn ra ngoài.

Không ngờ đi sau Triệu Từ Từ còn có một người. Tân Văn Thành mới bước nửa chân ra lại thu về.

Trước mắt ánh sáng đan xen, hình ảnh Diệp Nam Bình nhaoáng lên xuất hiện trước mắt cô, rồi hình ảnh đứng yên lại. Tân Văn Thành quên mình vẫn còn đang giữ về mặt bị đụng đau nhe răng trợn mắt.

Triệu Từ Từ tận tình khuyên nhủ tóm được Diệp Nam Bình không thích xã giao tới đây, đón anh lại là cảnh thế này. Mắt Diệp Nam Bình thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Vết sưng vậy là bị đụng đau lắm à?

Thật ra thì cũng không đau lắm, ít nhất thì lúc này Tân Văn Thành đã quên đau, chỉ thấy cả ngày chỉ được nhìn một người từ phía xa xa, đột nhiên bây giờ lại ở rất gần thế này, không rõ cảm giác như thế nào.

Càng không rõ là sao người này đột nhiên giờ tay xoa xoa lên trán cô.

Động tác hết sức tự nhiên.

Rất nhanh, giây tiếp theo đã thu tay lại.

Anh thu tay lại rất nhanh, đầu Tân Văn Thành dơ ra chậm mắt nửa nhịp, trán cô bị xoa nóng lên, cực kỳ giống như cô đang xấu hổ đến nóng cả người lên.

Có Triệu Từ Từ che phía trước, mọi người không phát hiện động tác của Diệp Nam Bình. Hai người đàn ông cứ thế đi qua mặt Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành nhìn theo bóng lưng bình tĩnh của người đó một giây, chớp mắt bất giác nghe được một mùi hương khiến đầu óc cô gợn sóng —

Trên quần áo anh cũng có mùi hương nhàn nhạt của xà phòng giặt.

.....

Tân Văn Thành cầm chai nước khoáng đi vào toilet. Linda gục trước bồn rửa tay súc miệng. Khi này Tân Văn Thành bị nán lại phòng một chút nên Linda đã nòn xong. Linda súc miệng xong, không tắt nước, người vẫn nằm gục ở đó, lưng phẳng, nhìn đáng vẻ chưa thoải mái. Tân Văn Thành đi qua tắt vòi nước, vặn nắp chai nước đưa đến tay Linda.

Linda uống nước xong, tỏ son lại. Tân Văn Thành nhìn cô ấy qua gương.

Khi cô 27 tuổi, cô phải cũng trở nên giống Linda? Đó không phải là cuộc sống mà Tân Văn Thành mong muốn.

Linda thấy cô nhìn mình, ngược mắt lên. Tân Văn Thành cũng không giấu diếm: “Khi này nhìn cô uống vậy, tôi còn tưởng từu lượng của cô rất tốt.”

Linda nhìn vào gương, tỏ lại son đẹp mê hồn: “Từu lượng của tôi cực kỳ kém, trước khi tốt nghiệp đại học không uống một giọt rượu, bây giờ cuộc sống ép thành thể này, nhưng uống rồi lại nòn, nòn xong lại tiếp tục uống.”

“Lát nữa cô chịu đựng không nổi thì nói, tôi uống giúp cô, từu lượng của tôi cũng được.”

Linda đóng nắp son lại, ngoái lại nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc: “Con gái trên bàn tiệc tuyệt đối không được nói từu lượng mình có thể được. Những người đó, đừng nhìn chức vụ oai phong, bọn họ không hề thương hương tiếc ngọc vì cô nhỏ tuổi, nếu nghe nói có cô thể uống, chắc chắn sẽ rót cho cô uống đến chết.”

.....

Từu lượng Tân Văn Thành thật sự là rất tốt.

Khi ở nhà cô thường xuyên uống với ba cô hai ba ly, thỉnh thoảng ba cô phải giúp khách thử xe nên cô khi không uống nhiều. Tân Văn Thành không có bằng lái, sửa xe được nhưng không thể lái thử xe, từu lượng dần dần luyện thành ngang với ba cô.

Linda coi như Tân Văn Thành không biết từ lượng sức mình, lúc quay về bàn ăn lại hết sức sáng khoái mời rượu một vòng, để lại ấn tượng sâu sắc với mọi người, vì vậy từ một tổ trưởng nhỏ biến thành cánh tay đắc lực theo như lời của Phó tổng. Linda cười nói riu rít, mấy ông lớn ở đây đều quét mã wechat của cô.

Những chai rượu vang đỏ rồng xếp thành một hàng, rượu vào rồi ra, phòng ăn dần trở nên ồn ào.

Đương nhiên là trừ vị thầy Diệp kia ra.

Diệp Nam Bình, ai mời rượu anh thì anh uống, nhưng không chủ động mời ai, nói tóm lại là thùng rượu yên lặng.

Toàn bộ thời gian Tân Văn Thành không nói gì, đơn giản là người cô có thể nói chuyện cách cô quá xa, mà cô có vai vế nhỏ nhất, thấy mấy lão đại với Diệp Nam Bình đều đã uống, chắc cũng tới phiên cô?

Tân Văn Thành lên lút chuẩn bị, ly rượu gần tận tay cô đã cạn, cô mới thử xoay bàn ăn định quay ly rượu không đỏ về phía mình, thì đã bị điểm danh.

“Này cô gái nhỏ, cả buổi không nói chuyện gì hết. Không nói gì cũng được, nhưng mà rượu thì phải uống cho cạn chứ.”

Người phục vụ đứng gần đó nghe vậy thì cầm chai rượu vòng qua phía Tân Văn Thành, đứng là phục vụ tận răng mà.

Linda bảo vệ cô, bản thân đã uống chếch choáng nhưng vẫn duy tay che miệng ly của Tân Văn Thành lại, đứng dậy nói: “Đây là nhân viên thực tập của chúng tôi, từu lượng kém lắm. Cứ để tôi kính ngài thì hơn.”

“Từu lượng kém thì càng phải rèn luyện nhiều lên mới đúng chứ?”

Tân Văn Thành nghe tiếng Phó tổng thì nhìn lên. Nhìn lại thì người muốn Tân Văn Thành uống rượu là lão đại quản lý mảng marketing của công ty xe bên kia, Phó tổng đứng là tận dụng mọi cơ hội, lấy cô thuận nước đẩy thuyền. Có lẽ năm đó Linda đến làm việc dưới trướng Phó tổng, chắc cũng bị bắt luyện từu lượng như thế này.

Tân Văn Thành đứng dậy: “Lãnh đạo nói phải ạ. Ly này tôi uống.”

Lời vừa dứt, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tân Văn Thành.

Từ thể kính rượu này cô về không phải tay mơ.

Triệu Từ Từ ngồi đối diện Tân Văn Thành, lúc này mới chú ý tới, cô gái ngồi đối diện cô về quen mắt. Nhưng anh chỉ nhớ khi này mình đụng trúng người ta, lại không hề nhớ vờ hài kịch ở bãi đỗ xe nửa tháng trước.

Triệu Từ Từ không xem nào nhiệt một mình, còn kéo theo Diệp Nam Bình. Anh thúc khuỷu tay vào Diệp Nam Bình, lúc này mới chú ý ánh mắt Diệp Nam Bình không biết đã rơi vào phía đối diện tự khi nào.

.....

Uống được nửa vòng, mấy người đàn ông mới phát hiện ra có cái gì đó không ổn.

Tới phiên Phó tổng.

Tân Văn Thành rót một ly, kính Phó tổng: “Phó tổng, tôi đến công ty được ba tháng, nhận được sự hướng dẫn của ông. Tôi...”

Phó tổng miệng méo xệch, ngay cả giọng cũng đổi thành tiếng địa phương, ân cần dạy dỗ: “Tiểu Tân à, rượu vang đỏ không phải uống kiểu thế này, phải thương thức từng chút, hiểu không?”

Người mà toàn bộ thời gian trên bàn tiệc không có biểu hiện gì, Diệp Nam Bình, rốt cuộc lúc này bật cười. Đứng dậy rời đi.

Tân Văn Thành đang tập trung đối phó Phó tổng, bóng người phía sau Phó tổng im lặng rời đi, cô không chú ý, chỉ đặc biệt nghiêm túc lắng nghe, trịnh trọng gật đầu với lời dạy dỗ của Phó tổng. Tận thể ngửa cổ uống hết ly rượu.

Có nhóc này đã uống rồi, Phó tổng cau mày, hết sức buồn bực, bất đắc dĩ mà uống theo.

Tân Văn Thành để ly lên bàn, người phục vụ tự rót thêm rượu vào. Người tiếp theo.

Triệu Từ Từ còn đang hào hứng coi trò vui đột nhiên thấy ánh mắt cô gái này chuyển hướng nhìn mình, tim run lên. Nhanh vậy đã tới lượt anh rồi hả?

Triệu Từ Từ cầu cứu liếc sang bên cạnh —

Diệp Nam Bình đã đi từ khi nào không biết.

.....

Tiệc rượu gần tàn cuộc.

Đến khi Diệp Nam Bình quay trở lại phòng, nhìn một vòng, trên bàn chỉ còn một người tình tảo.

Người đó quay lại nhìn anh.

Hai ánh mắt tình tảo giao nhau.

Diệp Nam Bình là uống ít.

Tân Văn Thành là uống không say.

Diệp Nam Bình trở lại chỗ ngồi của mình nhưng không ngồi xuống mà vỗ vỗ vai Triệu Từ Từ đang say mèm: “Tôi phải đi thật đây.” Anh bị Triệu Từ Từ lời tới đây, anh đã nói 11 giờ mình phải đi. Anh còn có việc.

Tân Văn Thành nghĩ người đàn ông này đã xoa trấn cô, sau đó lại làm như không có chuyện gì, liền có cảm giác to gan hơn. Cô đứng dậy, đem bình rượu rót vào ly mình: “Thầy Diệp, tôi kính anh một ly.”

“...”

“Tôi cũng thích chụp ảnh, không biết có thể có cơ hội được anh chỉ dạy thêm không?” cô nắm ly, đáng vẻ cung kính. Cảm giác như mình là tiểu đệ khát khao báii sư học nghệ trong tiểu thuyết võ hiệp.

Lão đại đối diện lại không lên tiếng. Lắc lắc ly rượu trong tay, trong ly của anh còn một ít, cô lễ chỉ tầm một hớp.

Nhìn rượu trong ly của cô, hơn một nửa ly.

Anh thả ly rượu xuống bàn, đứng lên. Đi ra cửa, ngang qua cô. Anh đưa tay đề lấy ly rượu của cô, hơi dùng lực khiến cô thả ly rượu xuống bàn.

.....

Bãi đỗ xe.

Gió đêm thổi vù vù.

Mấy lão đại đều có tài xế riêng, mấy người khác phải đợi tài xế lái thay.

Linda cũng chờ tài xế.

Diệp Nam Bình là do Triệu Từ Từ lời tới, không có tài xế.

“Thầy Diệp, anh còn chưa trả lời tôi câu hỏi khi nãy.”

Được là được, không được thì không được. Tân Văn Thành chờ câu trả lời rõ ràng.

Anh nhìn cô.

“Có biết tại sao tôi xóa bức ảnh kia của cô không?”

Tân Văn Thành ngăn người.

“Bởi vì cô chụp thật sự rất tệ.”

....

Bãi đỗ xe gió thổi ù ù, Tân Văn Thành như bị xối nước lạnh lên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 6

Gió đêm thổi qua, từng cơn thổi qua nát lỏng.

Tân Văn Thành chưa kịp nói tiếng nào, anh đã ngồi vào xe, đóng cửa lại. Hai cái đèn sau xe taxi kia như đang vô tình cười nhạo vào mặt cô.

Xe taxi đã không còn thấy bóng dáng. Tân Văn Thành vẫn chưa định thần lại.

Hồi năm nhất, lúc làm phóng viên cho tạp chí trường, cô có được cái máy ảnh DSRL đầu tiên trong đời. Học kỳ sau đó, cô toàn nhảy lên bàn đầu học dự thính mấy khóa học bên khoa nhiếp ảnh, mấy kỳ thi để xin chuyển ngành cô đều đứng nhất. Tuy là cuối cùng kết quả kiểm tra sức khỏe khi thi đại học của cô bị lỗi ra nên cô không chuyển ngành được, nhưng ít nhất thành tích thi chứng minh cô không tệ.

Sau đó lại nhận vài khách chụp hình, mấy cô bạn xinh xinh trong trường đều thích tìm tới cô chụp ảnh. Ngay cả chủ tiệm cửa hàng online vô tình thấy hình cô chụp cũng công nhận khả năng của cô, nhận cô vào chụp hình sản phẩm, nẫu ảnh cho mình. Những người đó đều khen cô chụp đẹp, cảm thấy cô không đi theo con đường nhiếp ảnh chuyên nghiệp thật đáng tiếc.

Tân Văn Thành còn nghĩ mình được ở cùng với thầy Diệp, cho dù không làm được gì nhưng ít nhất gì cũng có thể được đánh giá.

Tân Văn Thành lần đầu tiên trong đời bị nhận lời chê, vẫn đang耿耿 ngơ thì bị điện thoại Linda cắt ngang. Có người tài xế lái thay đến đón.

Tân Văn Thành mặt như mất sổ gạo, đứng cùng Linda chờ tài xế lái thay đến.

Từ xa xa thấy một thanh niên cao gầy, tuổi tầm xấp xỉ Tân Văn Thành. Cả người hàng hiệu, nón và áo sọc đặc trưng Burberry, áo thun Dior, giày thể thao Gucci. Tân Văn Thành không dám chắc nên vòng qua sau lưng cậu ta, thấy trên áo khoác cậu ta mặc có tên công ty.

Mặc nguyên cây hàng hiệu đi lái xe thuê? Tân Văn Thành cố ý ho khan một tiếng.

Đối phương đang cúi đầu chơi điện thoại, lúc này cái điện thoại đi ngừng lên. Một gương mặt trắng trẻo, rất đẹp trai, hùng hực sức sống. Cả người hàng hiệu lại thấy có vẻ tâm thượng.

Tân Văn Thành bĩu môi: “Cậu là tài xế lái thay, số đuôi là 7074 hả?”

“Đúng rồi. Cô gọi lái xe à?”

Cậu ta nhìn cô cười: “Xin lỗi, tôi đến muộn 3 phút, chị gái đừng khiển nại tôi nhé.”

Tân Văn Thành nghĩ mình mới nhận cái phê bình kém kia, không nói gì, dẫn cậu ta tới xe Linda.

Linda đã tiễn nhóm lãnh đạo đi hết, từ này giờ vẫn cố gắng dùng lý trí chống lại cảm giác say rượu, bây giờ mọi người đi hết thì thả lỏng tinh thần, dựa vào đầu xe, gật gù gật gù như gà mổ thóc.

Tân Văn Thành đưa chìa khóa cho cậu tài xế, dìu Linda đưa vào ghế sau. Toàn thân Linda đều đề lên người Tân Văn Thành, Tân Văn Thành không nhúc nhích được. Cậu tài xế thấy vậy thì có lẽ nghĩ khi nãy mình tới trễ, giúp một tay thì đỡ bị khiển nại nên tới đỡ phụ cô.

Linda neho mắt nhìn xuống cánh tay người thanh niên trẻ đang đỡ mình, rất hào hứng đưa tay vỗ vỗ lên gương mặt đẹp trai búng ra sữa kia: “Cậu nhóc này rất có sức sống nha, tên gì vậy?”

Tân Văn Thành bắt lặc sờ mũi. Cô rất muốn nhắc nhở Linda đây là tài xế lái thuê, không phải mấy người trong cậu lạc bộ. Dè dặt chút đi.

Nhưng đáng về này của Linda là 80% không nghe lọt vào tai rồi.

Tóm lại cũng là vấn đề địa vị xã hội, Linda chịu áp lực trước mặt nhóm lãnh đạo, quay đầu tìm chỗ xả ra trên người cậu tài xế trẻ này.

Có lẽ cậu tài xế trẻ này cũng không cảm giác bị chị gái xinh đẹp này đùa giỡn thì có vấn đề gì nặng nề, nờ nụ cười rất thơ ngây, trả lời: “Hương Diễm.”

.....

Đêm hơi lạnh.

Người tài xế tên Hương Diễm này lái xe rất ổn, Tân Văn Thành mở cửa xe ra giúp Linda bớt mùi rượu. Linda tựa vào mép cửa sổ, gối đầu lên tay, mái tóc dài bị gió thổi xỏa tung ra, Tân Văn Thành đang định kéo cửa xe lên để mắt công Linda bị cảm lạnh thì nghe tiếng kèn xe rất chói tai.

Tân Văn Thành nhủ mấy xoa xoa tai, nhìn ra ngoài cửa sổ mới phát hiện làn xe bên cạnh có chiếc Maserati màu đỏ rực kiểu ngao chạy song song.

Cửa sổ xe Maserati mở, người lái xe về mặt say rượu nhìn Linda và Tân Văn Thành huyết sáo, tay phải còn giờ điện thoại lên, nhìn kỹ thì trên màn hình là mã QR của wechat.

Bây giờ có kiểu làm quen như thế này à?

Tân Văn Thành tưởng kéo cửa sổ xe lên là xong chuyện, Linda đột nhiên tỉnh lại, dè tay Tân Văn Thành lại, không chỉ không cho Tân Văn Thành nâng kính xe lên mà còn giờ ngón giữa với đối phương.

Cái này coi như thực sự gây chiến.

Đối phương bị giờ ngón giữa bắt đầu điên cuồng bấm kèn xe, bên này Linda cũng không thôi, tiếp tục khiếu khích.

Tân Văn Thành chịu hết nổi, nắm chặt cổ tay Linda lại: “Không được quấy!”

Chắc Linda không ngờ cô gái nhỏ này nổi giận lên thì đáng sợ vậy, bị hù xong thì đành hoảng lại. Lúc này Tân Văn Thành mới thành công đóng cửa xe lại.

Không chỉ có Linda, ngay cả tài xế Hướng Dẫn nghe tiếng Tân Văn Thành quát khê vậy cũng nhìn cô qua kính chiếu hậu. Đấy mắt hiện lên một tia kính ngạc.

Tân Văn Thành nhìn thấy ánh mắt cậu ta, vừa định lên tiếng báo Hướng Dẫn lái nhanh lên thì lại bị tiếng kèn xe bên ngoài cắt ngang. Chiếc Maserati không vì bên này đầu hàng mà từ bỏ, ngược lại càng điên cuồng bấm kèn, thậm chí còn cố ý lấn qua làn đường bên này.

Hướng Dẫn vốn đang nhìn Tân Văn Thành qua kính chiếu hậu, bỗng nhiên cau mày lại về cực kỳ mất kiên nhẫn.

Cậu ta thu hồi ánh nhìn trên kính chiếu hậu: “Cmm chứ.”

Giọng điệu rất khó chịu, về mặt mạng nét lưu manh không hề hợp với vẻ bề ngoài, nhưng giọng rất nhỏ, Tân Văn Thành không nghe rõ cậu ta nói gì, tưởng là đang nói chuyện với mình nên Tân Văn Thành lên tiếng: “Hà?”

“...” cậu ta cầm tay côn, đột ngột điều khiển tăng tốc.

Tân Văn Thành chỉ có một lần ngồi trên Accord mà ngã ngựa ra sau, chính là đêm nay. Hướng Dẫn đột nhiên dấn chân ra, khiến cô và Linda ngã ngựa bật ra ghế, theo bản năng mà nắm chặt tay vịn phía trên.

Nhưng Accord làm sao chạy nhanh hơn Maserati?

Nhìn thấy chiếc Maserati kia lại muốn vượt lên, Hướng Dẫn nhanh chóng đánh vô lăng, rẽ vào đường khác.

Bè của gấp như vậy, Tân Văn Thành trượt cả người đập vào cửa xe. Cô không nhận nổi mà trợn trắng mắt.

....

Ai mà ngờ cậu nhóc tài xế nhìn bơ sữa, cười thơ ngây đáng yêu như vậy chỉ trong năm phút có thể lái chiếc Accord mà bỏ rơi được Maserati.

Tâm Tân Văn Thành đập như sấm.

Hướng Dẫn nhìn vào kính chiếu hậu, xác định chiếc xe Maserati bị bỏ rơi không còn thấy bóng dáng. Nhếch miệng cười.

Nụ cười này chỉ trong chớp mắt đã bị tiếng nồn ọe đằng sau cắt ngang.

Accord thắng gấp dừng bên vệ đường. Linda lập tức kéo cửa xe nhào xuống, ngồi chồm hổm ven đường bắt đầu nồn.

Kiểu đua xe như vậy thì dừng nói Linda, ngay cả Tân Văn Thành còn muốn nồn. Tân Văn Thành thò người ra trước, mở ô đựng khăn giấy.

Hướng Dẫn ở trên nhìn cô, ngượng ngừng gãi gãi đầu.

Nhìn qua là biết người này thường xuyên đua xe rồi, kỹ thuật điều luyện vậy mà, nhưng lấy xe khách để đua thì hết nói nổi.

Nhưng mà tay không đánh mặt cười, huống hồ người ta cười đẹp mà vô hại tới vậy.

Tân Văn Thành không truy cứu, lấy hộp khăn giấy ra, hất hàm về phía hộc đựng đồ trên ghế lái: “Lấy giùm tôi chai nước khoáng ở đó.”

Hướng Dẫn vận nắp chai nước khoáng đưa qua.

Tân Văn Thành nhìn cậu ta.

Đối phương lại nở nụ cười khoe hàm răng trắng tinh.

Gó từ cửa xe luồn vào, lại thổi tới tai Tân Văn Thành, Tân Văn Thành nhìn người thanh niên trạc tuổi mình mà lại nhớ tới khuôn mặt khác.

Cái mặt đó còn đáng bị đập hơn.

Biết tại sao tôi xóa tấm ảnh của cô chụp không...

Bởi vì chụp thật sự rất tệ...

Mẹ kiếp.

Tân Văn Thành cup mắt nhận chai nước khoáng, xuống xe xem chừng Linda.

.....

Linda sống ở khu Swan Bay, Tân Văn Thành đưa cô ấy vào cửa, nhìn đồng hồ treo tường. Lăn lộn vậy tới hơn 1 giờ.

Tân Văn Thành đưa Linda tới nằm tạm trên sofa, nồn hai lần xong thì Linda chẳng còn hơi sức nào, vùi đầu nằm trên sofa. Tân Văn Thành cời gậy cho cô, quay lại tìm coi nhà bếp ở đâu, định rót cho cô ly nước.

Phòng ngủ không lớn lắm, được dọn dẹp gọn gàng, có một tủ để túi xách. Tân Văn Thành đi ngang qua liếc nhìn sơ qua, có mấy cái quần mất, đều là loại Linda thường sử dụng.

Tân Văn Thành nghĩ tới Thương Dao.

Thương Dao cũng có mấy cái túi nhỏ, có điều đều là hàng loại A, cô xem xét chỉ phí nếu bạn trai Chu Tự sang năm tới Bắc Kinh, cẩn thận tính toán tiết kiệm tiền. Tân Văn Thành với cô lúc tốt nghiệp cùng nhau tìm phòng trọ, có lần được đưa tới khu Swan Bay này. Hai cô tò mò đi vào, nghèo quá nên lại đi ra.

Một phòng cho thuê giá gần một vạn, ăn cướp à?

Trong công ty đồn bạn trai cũ của Linda nhà không tồi, đáng tiếc Linda không thành công trong việc dò hỏi, bị người ta bò, chút tiền phí chia tay là xong việc. So với mấy tin đồn đó, nhìn quanh căn phòng này Tân Văn Thành thật sự tin tưởng Linda dựa vào bản thân mà kiếm được hơn.

Tân Văn Thành rót ly nước ấm trở lại sofa. Vô vô Linda, cô ấy không phản ứng gì, nhìn lại mới biết đã ngủ mất. Điện thoại Linda rút trên thảm dưới đất, Tân Văn Thành nhặt lên, đang chuẩn bị để lên bàn thì dừng tay lại. Điện thoại rung lên có tin nhắn từ một dãy số lạ:

“Chỉ có thể kết đơn không? Hướng Dẫn.”

Đơn hàng đặt tài xế là do Linda lấy điện thoại cô ấy đặt, Tân Văn Thành tuy cầm điện thoại Linda nhưng không mở mã mà ra được, chỉ có thể lấy điện thoại mình gọi theo dãy số trên tin nhắn.

Đối phương nhận điện thoại rất nhanh: “Alo?” Giọng nghe qua điện thoại rất trầm thấp.

Tân Văn Thành hơi ngần người mới hợp lại giọng nói này và nụ cười vô hại với hàm răng trắng kia hợp lại thành một.

“Cho tôi Alipay đi, tôi chuyển khoản cho cậu.”

Bên kia sừng sốt, khi nhận ra cô là ai thì giọng nói chuyện nhẹ nhàng hơn: “Tôi không có Alipay.”

“Vậy ví wechat?”

Cũng không có.

Ấn mặc hợp thời trang vậy mà những thứ cơ bản đó đều không có?

Không lẽ có phải chạy ra đưa tiền mặt? Tần Văn Thành chửi thầm, bên kia thật sự nói ra: “Có thể đưa tiền mặt không? Bây giờ tôi đang ở cửa nam khu Swan Bay.”

Tần Văn Thành hơi do dự.

Cái này chắc không phải âm mưu kiểu mới gì chứ. Mà nhìn Linda thì chắc không tính ngay. Cần rằng, đơn giản là tự mình đi một chuyến.

Chỉ một lát là Tần Văn Thành đến cửa nam

Xa xa ngoài cổng lớn tiểu khu, một góc đèn đường mờ có một người thanh niên cao cao gầy gầy, đứng vung vẩy chiếc túi nhựa trong tay.

Tr

Bên trong là một ít thuốc giải rượu.

Còn có phiếu tính tiền. Theo thời gian in trên phiếu tính tiền thì chắc tầm lúc Tần Văn Thành đưa Linda vào cửa.

Số tiền, 98.

Ai mà làm ăn kiểu như vậy: Đòi 87 đồng về, lại đưa đi 98 đồng...

Tần Văn Thành ngẩng lên muốn gọi cậu ấy, nhưng dưới ánh đèn đường mờ mờ, không còn bóng dáng ai.

+++++

Văn Tư: Năm đó mất mình mù hay sao vậy chứ, chó con không chọc ghẹo mà lại đi ghẹo con chó già.

Con chó già yên lặng đổi sang móng trái.

Văn Tư: Lại muốn cosplay thành cá vàng trí nhớ 7 giây hử.

Con chó già trả lời: Gâu ~

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tần Văn Thành xách túi trở lại nhà Linda.

Cửa chính sử dụng khóa thông minh, Tần Văn Thành nhớ lại khi này Linda bấm 1221. Có bấm số, tích tích, cửa nhà mở ra.

Tần Văn Thành đẩy cửa đi vào, thấy Linda đang ngồi trên sofa, uống ly nước mà Tần Văn Thành để lên bàn khi này.

“Ừa chị tỉnh rồi à?” Tần Văn Thành ngạc nhiên.

Mất Linda đó hoe, liếc nhìn qua giống như cô quý hủ máu xinh đẹp. Cười một cái lại biến thành chỉ gai ngọt ngào: “Con gái sống một mình phải cảnh giác mọi lúc mọi nơi có biết không? Nếu không thì uống tới bất tỉnh nhân sự, bị người ta đưa vào khách sạn lộn sạch thì chẳng ai cứu được.”

Ánh mắt Linda thoáng hiện vẻ sa sù tinh thần, Tần Văn Thành nhìn thấy nhưng rất hiểu chuyện và như không thấy. Tần Văn Thành đứng ngay cửa, không định vào nhà: “Nếu chị tỉnh rồi thì tôi đi trước đây. Đây là thuốc giải rượu, chị nhớ uống nhé.”

Tần Văn Thành để túi thuốc lên đầu tủ. Bây giờ đã hơn 1 giờ sáng, cô về nhà cũng mất nửa tiếng, sáng mai còn phải đi làm, đi tàu điện ngầm phải đi sớm trước 1 tiếng. Bây giờ cô chỉ muốn về nhà ngủ.

“Cô mua thuốc cho tôi à? Cảm động quá.” Linda ôm ngực.

Tần Văn Thành định nói là thuốc do cậu thanh niên kia mua thì đã bị Linda cắt ngang: “Cô cũng đừng đi tới đi lui nữa, ngủ lại nhà tôi đi.”

Quảng Dịch ở gần đây, sáng mai nếu từ nhà Linda đi thì sẽ gần hơn. Nghĩ tới đám đông chen chúc trên tàu điện ngầm buổi sáng, Tần Văn Thành đồng ý nhanh chóng. Cô cúi gầy ở cửa, đi chân trần vào nhà.

“Vậy làm phiền chị, Linda.”

“Ngoài công việc thì cứ gọi tôi là Sở Thần đi.” Linda tìm trong túi Tần Văn Thành mang tới hộp thuốc giải rượu, uống hai viên, tìm tư thế thoải mái nằm trên sofa. “Công việc đầu tiên của tôi gần giống như công việc của cô bây giờ, lúc đó tổ trưởng nhóm sáng tạo đặt cho tôi cái tên Linda này, thật ra tôi rất ghét cái tên này, cô biết tại sao không?”

Tần Văn Thành đứng là nghiêm túc tự hỏi vấn đề này. Tên tiếng Anh Linda và tên thật Sở Thần không đồng âm, cũng không có ý nghĩa gì tương đồng.

Tần Văn Thành lắc đầu.

“Bởi vì đối thủ một mất một còn của tổ trưởng tôi tên Linda. Mỗi lần anh ta mắng tôi đến mức tôi tấm mặt mũi chực là rớt hà giận.” Linda nghiêng răng cười, “Tổ trưởng sáng tạo đó là một người đàn ông. Cho nên mới nói đàn ông mà bụng dạ hẹp hòi thì còn đáng sợ hơn cả đàn bà.”

Tần Văn Thành ngồi bên ghế sofa đơn, vừa nghe vừa mở điện thoại, click wechat, sau tên Linda mở ngược ra hai chữ “Sở Thần”.

Thị lực Linda tốt, nhìn thấy thì mỉm cười: “Cô rất có mắt nhìn đấy chứ.”

Tần Văn Thành ngẩng đầu, khó hiểu nhìn cô.

Linda háit cảm chỉ màn hình di động Tần Văn Thành: “Không cố tình làm cho lãnh đạo thích, nhưng những chi tiết nhỏ lại làm người ta ấm lòng.”

Tần Văn Thành lại cảm thấy chuyện này không có gì, đây là thói quen từ nhỏ tới lớn của cô. Có điều hiện giờ ngẫm lại, cũng đúng là cô lớn thế này, hình như ở cùng với ai cũng hòa hợp. Nhưng đó không phải là do cô không có cá tính, không đủ thu hút nên mới phải linh hoạt như vậy sao?

Linda không giải thích thêm, đứng lên: “Tôi đi lấy chăn mền mới cho cô, cô đi rửa mặt đi. Trong tủ kính phòng tắm có đủ bàn chải đánh răng các thứ, cô tự tìm đi.”

Tần Văn Thành gất đầu, đang định đứng lên đi về toilet hướng Linda chỉ thì giao diện wechat chưa thoát bỗng nháy ra thông báo. Có người thêm cô là bạn. Tần Văn Thành mở ra xem. Là người tài xế trẻ Hướng Diễn.

Không phải giờ cậu ta mới thấy mua thuốc bị lỗi rồi bắt cô đi thêm chuyến nữa trả tiền thuốc chứ?

Bây giờ đã rạng sáng, Tần Văn Thành chịu hết nổi dầy vò rồi, nhanh chóng chấp nhận đề nghị kết bạn. Không đợi đối phương lên tiếng đã gửi thẳng bao lì xì qua wechat, mặc kệ cậu ta nhận hay không cũng được.

Lúc này, Linda từ phòng ngủ thò đầu ra: “Phải rồi...”

“Sao?”

Linda hơi ngập ngừng như đang sắp xếp lại tư nghĩ.

“Giới thời trang mười người nam thì hết chín người là gay, người thẳng duy nhất đó cũng rất nguy cơ. Chuyện này chắc cô hiểu chứ?”

Linda nói quá mơ hồ, Tần Văn Thành tròn tròn mắt, không hiểu.

Linda vỗ trán, không thèm nói vòng vo nữa: “Thì cái người Diệp Nam Bình đó.”

Tần Văn Thành hỏi hộp.

Linda thấy đáng về tùm túc đau khổ của cô, bật cười rồi đảo mắt lấy vẻ bình thường: “Trong bữa tiệc tối nay, tôi thấy cô hay nhìn anh ta. Đừng trách tôi không nhắc cô, tôi chưa từng nghe nói anh ta có bạn gái. Cô đó, kiểm chế chút đi.”

“...”

Tần Văn Thành chợt nhớ tới trước cửa phòng, cảnh tượng anh xoa trán có. Nghĩ lại thì bình thường Thương Dao bị va đập ở đầu đó, cô mà thấy thì cũng rất tự nhiên mà xoa giúp Thương Dao.

Cho nên...

Anh xoa trán cô có thể xuất phát từ...

Tình cảm che chở của chị em bạn gái chúng mình?

Tần Văn Thành càng nghĩ càng thấy ghê, bị tiếng “ting” wechat kéo lại hiện thực —

Hướng Dẫn nhận bao lì xì của cô. Nhấn lại một câu: Ngủ ngon.

....

Sáng sớm hôm sau, Tần Văn Thành bị tiếng chuông báo thức trên điện thoại đánh thức. Có ấn tắt chuông, nhanh chóng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, ngồi bật dậy. Nhìn thấy đồ đạc trước mặt mới nhớ ra mình không phải đang ở nhà. Xoa xoa cặp mắt ngủ sưng húp, lại ịu xù như trái bóng xì hơi, lười biếng tựa vào đầu giường. Mớ vòng tròn bạn bè, Thương Dao đã đăng tải ảnh đi khuôn gạch.

Bình thường thời gian này, cô cùng Thương Dao đang tranh thủ từng giây ra cửa, chiếm lấy những chiếc xe đạp công cộng luôn cung không đủ cầu. Chỉ cần ra cửa muộn 5 phút thì cả hai phải chạy ra trạm tàu điện ngầm.

Mà Linda 27 tuổi đã thoát khỏi thảm cảnh như cô và Thương Dao 21 tuổi, có thể đi trẻ nửa tiếng, không chen chúc tàu điện ngầm, tự lái xe đi làm. Sinh hoạt này đối với Linda là bình thường tẻ nhạt, lại là điều mà cô và Thương Dao đang mong ước mỗi ngày.

Thong thả sửa soạn xong, lúc 8h20 Linda và Tần Văn Thành ra ngoài.

Linda đã thay đồ, Tần Văn Thành vẫn mặc đồ ngày hôm qua; Linda đứng lựa giày cao gót trong tủ, Tần Văn Thành cúi người mang đôi giày trắng của mình. Tối hôm qua giày Tần Văn Thành bị Linda nòn văng trúng một ít, cô đã lấy khăn giấy lau qua, nhưng hôm nay nhìn lại thì thấy vẫn dơ. Tần Văn Thành lấy hai tờ khăn giấy trên đầu tủ, định lau lại, Linda nhìn thấy đột nhiên hỏi: “Cô mang giày size bao nhiêu?”

“Dạ 37.”

“Vậy thì mang giày tôi đi.”

Tần Văn Thành chưa kịp từ chối thì Linda đã cầm một đôi giày cao gót đen để bên chân cô. Tần Văn Thành đã mang giày mình được một bên chân, xua tay: “Không cần.” Cô cũng không quen mang giày cao gót.

Linda không nói nhiều với cô, lấy tờ khăn giấy lau ra: “Thay!”

Tần Văn Thành đành hậm hực thay. Mang vào, người cao hơn một chút, Tần Văn Thành nhìn mình trong cái gương to cạnh cửa, có vẻ không giống bình thường.

Linda nhìn Tần Văn Thành từ trên xuống dưới, cũng rất hài lòng: “Mang giày cao gót mới có ý nghĩa cô thật sự bước vào cuộc đời công sở.”

Lý luận đúng là hết cái này tới cái khác, Tần Văn Thành nhìn Linda trong gương là lười làm xấu. Linda cũng không để ý, hào phóng vỗ vai Tần Văn Thành, tặng thêm một câu: “Tặng cô một đôi giày cao gót, giúp cô chinh phục cả thế giới.”

....

Mang đôi giày cao gót ấy, Tần Văn Thành bước vào cửa phòng nhân sự. Đây không phải lần đầu tiên Tần Văn Thành có ý định từ chức, nhưng thật sự đây là lần đầu tiên cô chắc chắn về ý tưởng này của mình.

Cô cũng mong mình sẽ giống Linda năm 27 tuổi, sống cuộc sống đáng hoàng ở Bắc Kinh. Để có được cuộc sống đường hoàng, Linda đã nỗ lực hết sức. Tần Văn Thành đề tay lên ngực tự hỏi, nếu cô vẫn luôn ở Quảng Dịch, đối diện với công việc mà cô không thích, có thể cô gắng không ngừng nghỉ như Linda hay không?

Cô không làm được.

Lãng phí thời gian ở đây không bằng đem tất cả sự hăng hái, tất cả những ầm ục dành cho công việc mà mình thật sự yêu thích.

Đơn xin từ chức của Tần Văn Thành đưa cho Linda trước tiên, Tần Văn Thành là nhân viên trực tiếp của Linda, nhưng cô ấy không hề ngạc nhiên. Nhưng mà sau khi tin tức truyền tới bộ phận nhân sự, HR tìm Tần Văn Thành nói chuyện, rất tức giận.

(Human Resources – những người hoặc bộ phận chịu trách nhiệm cho tất cả những công việc liên quan đến nhân lực trong một doanh nghiệp)

“Mấy người trẻ các cô cứ vừa qua thời gian thử việc thì từ chức, không có vững vàng gì cả.”

Tần Văn Thành cười im lặng nghe mắng.

HR cứng không được thì nềm: “Cô nói đi, mới vừa vào bộ phận công tác đã đi, bây giờ không phải thời điểm tuyển dụng, chúng tôi đi đâu mà tìm ra người thay cô được chứ?”

Thấy Tần Văn Thành vẫn như cũ không có vẻ gì áy náy, HR lại đổi cách nói: “Không phải các cô mới nhận một dự án mới sao? Bây giờ đang chuẩn bị thực hiện chụp ngoại cảnh, đây là lúc tổ Linda thiếu người nhất, cô đi rồi thì không nghĩ sẽ làm Linda thất vọng à?”

Lúc này Tần Văn Thành mới cup mắt xuống. Chỉ có một điều cô cảm thấy có lỗi, đó chính là Linda.

Sau khi đàm phán với HR, Tần Văn Thành sau khi hoàn tất hạng mục dự án này thì một tháng sau sẽ chính thức nghỉ việc.

Từ phòng nhân sự quay về phòng Sáng tạo, tin cô từ chức chưa thông báo. Mấy đồng nghiệp nghe nói cô bị phòng nhân sự kêu thì nghĩ là đi thống nhất tiền lương khi chuyển sang nhân viên chính thức. Nhưng trong văn phòng không có bí mật, một tổ trưởng tổ khác trong thời gian nghỉ giữa cuộc họp mới có ý làm trò hỏi Linda là có muốn mượn vài người dùng đỡ không? Bởi vậy sau đó mọi người đều biết, cô gái trẻ Tần Văn Thành mà Linda có lòng muốn bồi dưỡng đã bỏ gánh giữa đường.

Lúc này tin tức Tần Văn Thành từ chức mọi người mới biết.

Trong môi trường công sở, mỗi tầng đều có phương pháp chiến đấu riêng, tầng tổ trưởng kia mới đầu xong thì tới cấp khác. Trong tổ có hai người mới chuyển sang chính thức chưa lâu, mấy hôm nay dù không có việc gì làm vẫn cố tình tăng ca đến mười mười hai giờ, người tính ý đều hiểu làm thế để làm gì.

Tần Văn Thành đi rồi, Linda chưa tìm được người bồi dưỡng tiếp theo, có thể mang người theo thực hiện hạng mục mới?

Đối với Tần Văn Thành mà nói, bề ngoài thì thái độ của mấy đồng nghiệp trong phòng tốt hơn rất nhiều so với trước. Dù sao thì cô cũng phải đi, không còn là sự ụy hiếp trên con đường phát triển của họ nữa.

Thời gian ăn trưa, Tần Văn Thành lấy cốc giảm cân, muốn nhân lúc mọi người đi ăn trưa mà tranh thủ thời gian tìm phòng trọ.

Mấy đồng nghiệp tặc mắt nhìn nhau, mọi người đoán Tần Văn Thành chắc lặn là làm CV mới. Ai ngờ màn hình Tần Văn Thành toàn là tin nhà cho thuê, thấy không thú vị nên mới nhân tiện hỏi Tần Văn Thành có muốn mua com giùm không.

Nhưng Tần Văn Thành thật sự không ăn uống gì. Cuối tuần Linda sẽ đưa cả nhóm đi hỗ trợ cho bên In studio chụp ảnh, cô còn đang lo lắng chuyện phòng trọ.

Mấy ngày sau khi cô đưa đơn từ chức, quận Triều Dương đưa thông báo sẽ kiểm tra chấn chỉnh việc ngăn phòng cho thuê. Nhà cô với Thương Dao thuê kiểu ngăn phòng cũng nằm trong phạm vi phải điều chỉnh, chủ nhà yêu cầu các cô trong 1 tuần phải dọn đi.

Một tuần, các cô biết tìm phòng trọ ở đâu?

Mấy hôm nay hết giờ làm cô với Thương Dao hẹn nhau chỗ ga tàu điện ngầm cùng đi xem phòng. Sau khi có thông báo chấn chỉnh lại việc ngăn phòng cho thuê, mấy phòng trọ thông thường trở nên hút hàng, hai cô tới qua vát và lăm mới ưng ý được một căn chung cư cũ, đang định đặt tiền cọc thì bị người ta giành mất. Thương Dao vừa tức vừa ực lên đức mức ngồi bên cạnh văn phòng mới giới khóc không thành tiếng. Khoảnh khắc tủi thân ầm ục trở thành cơn rom cuối cùng để chết lòng tự tin con người: “Cậu nói xem chúng ta khổ sở để ở lại Bắc Kinh này rồi cuộc là để làm cái gì?”

Thương Dao hỏi cô.

Thực ra không cần Tân Văn Thành trả lời, trong lòng Thương Dao cũng rõ: Chiến đấu vì một tương lai không xác định được.

Trung lai này, có thể rất tốt đẹp, cũng có thể chỉ là một mớ hỗn độn...

Khi Tân Văn Thành chuẩn bị gọi điện thoại cho bên mỗi giới mới tìm được trên mạng thì có một hộp com được đặt lên bàn. Tân Văn Thành còn tưởng đồng nghiệp ăn com xong mang về, nhìn lên tay thì thấy chuỗi vòng Van Cleef & Arpels, biết đó là Linda.

Linda từ trên cao nhìn xuống giao diện máy tính Tân Văn Thành: “Tìm phòng trọ? Tôi còn tưởng cô không ăn com là vì tìm công việc mới.”

Tân Văn Thành cười khổ, sao cả thế giới đều cho là cô không ăn com để tìm công ty mới chứ?

“Tôi đã tìm được công việc sắp tới rồi.”

“Ô? Vậy à?” ánh mắt rạng rỡ lấp lánh của cô gái trẻ này Linda đã từng có, ánh sáng trong mắt của chú nhê con, “Vậy tốt rồi, dự án này làm xong là ổn, chúc cô tiền đồ như gấm.”

Tân Văn Thành gất đầu, rất chắc chắn. Nhưng mà trong lòng Tân Văn Thành cũng có vấn đề giấu trong lòng rất lâu, cô mím môi: “Chỉ Sờ Thần, có thể hỏi chị cái này không?”

Kêu tên thật mà không kêu tên tiếng Anh, Linda biết cô muốn đứng ở lập trường nào để hỏi vấn đề kế tiếp. Linda lấy chân móc ghế bên cạnh, khom người ngồi xuống, nhìn thẳng Tân Văn Thành: “Cô nói đi.”

“Sao tôi cảm giác sáng nay chị đã dự đoán được là tôi sẽ từ chức?”

Linda hơi trầm ngâm. Cô không trả lời ngay, ngược lại hỏi Tân Văn Thành: “Có biết tại sao tôi lại dám gần gũi riêng tư với cô không?”

Tân Văn Thành lắc đầu.

“Tôi ấy mà, trước nay luôn không xem đồng nghiệp là bạn bè, đây là điều cấm kỵ trong công việc.” Linda ngưng lại, “Mà ngày đầu tiên cô vào công ty, tôi đã biết cô sớm muộn gì cũng sẽ đi.”

“...”

“Cô sẽ không trở thành mối nguy hiểm cho tôi, thậm chí sẽ không làm đồng nghiệp với tôi lâu dài. Cho nên tôi yên tâm, thoải mái với cô.”

Tân Văn Thành hiểu một chút. Hàng chân mày có vẻ như bùng tình nhận ra chân lý mà mặt thì không có biểu hiện gì.

Vừa lúc đó có đồng nghiệp quay về, Linda nghe tiếng động thì vô thức đứng lên, quay về văn phòng của mình. Cô đi được vài mét, cuối cùng không nhận được sự tò mò, quay lại hỏi Tân Văn Thành: “Có tiện nói cho tôi nghe công ty mới của cô là đâu không?”

Nhắc tới chuyện này, vẻ mặt Tân Văn Thành lộ ra khát khao trong lo lắng: “Tôi chỉ đầu quân cho đúng một chỗ, bên đó còn chưa nói là nhận tôi.”

“Ý cô là, thật ra cô chưa tìm được chỗ làm mới thì đã từ chức?”

Tân Văn Thành gất đầu.

Linda không tưởng tượng nổi: “Cô đang giỡn chơi à? Nếu lỡ đối phương không nhận cô, mấy tháng tới cô chuẩn bị uống gió Tây bắc để sống hả?”

Cô gái nhỏ này lại không hề sợ hãi: “Vậy thì phải coi biểu hiện cuối tuần này của tôi ra sao.”

“Hả?”

“Bởi vì tôi nộp lý lịch đầu quân cho bên đó,” Tân Văn Thành cười, “Là In studio.”

++++

Văn Từ: Biết năm đó em chỉ đầu quân cho đúng một chỗ của anh, có thấy cảm động không?

Ba ba Diệp: Ủ, cảm động.

Văn Từ: Vậy anh còn từ chối em?!!!

Ba ba Diệp: Lúc đó chỗ của anh không thiếu nhân viên.

Văn Từ: Vậy thiếu cái gì?

Ba ba Diệp: ... bà chủ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nhưng Tân Văn Thành chưa kịp chinh phục In studio thì đã bị chuyện nhà cửa dè cho bẹp đi.

Chú nhà là một cặp vợ chồng, cô với Thương Dao chưa tìm được chỗ chuyển đi nên đã thương lượng với ông chủ nhà là thư thả cho hai cô thêm một tuần nữa, ông ta cũng miễn cưỡng đồng ý, hai cô hết sức vui mừng. Ai ngờ sáng sớm hôm sau, cửa nhà bị người ta đập ầm ầm. Tiếng gõ cửa như gõ trống trận làm hai cô chưa tỉnh ngủ cứ tưởng như cướp tới nhà, vừa mở cửa đã thấy bà chủ nhà chống nạnh đứng ngoài cửa, ông chồng đứng kế bên. Hôm qua ông chủ nhà hứa rồi cũng như không, bà chủ nhà liếc mắt nhìn một vòng: “Sao hai cô còn chưa đi? Định ăn vạ à? Đợi cho người tới đuổi hay sao?”

Hai cô bị mắng ngậy người ra.

Thương Dao phản ứng trở lại định gần cổ cái thì bị Tân Văn Thành kéo tay giữ chặt. Tân Văn Thành hít sâu một hơi, cố kiềm chế cơn giận, nói lại chuyện đã thương lượng với ông chủ nhà hôm qua ra nói, rồi nói tiếp: “Họp đồng chúng ta giấy trắng mực đen rõ ràng, nếu muốn thu lại nhà thì phải báo trước chúng tôi một tháng, nhưng hai người bắt chúng tôi trong 1 tuần phải dọn đi ngay. Chúng tôi chẳng muốn kéo dài làm gì nhưng thật sự chưa tìm được nhà mới trong khoảng thời gian ngắn như thế.”

Ông chủ nhà mặt khó xử kéo kéo bà chủ, xem ra ông ta cũng hiểu mình không tuân thủ hợp đồng đã ký kết trước đây.

Tân Văn Thành thấy trong hai người ít nhất có một người còn biết lý lẽ phải trái, có thể có hy vọng đàm phán: “Hơn nữa thứ hai tuần sau tôi phải đi công tác, chỉ còn mình Thương Dao tìm chỗ ở. Chúng tôi không yêu cầu quá đáng, chỉ cần thêm 1 tuần nữa, cuối tuần tới, cho dù có tìm được nhà hay không chúng tôi cũng sẽ dọn đi ngay.”

Ông chủ nhà nhân cơ hội vuốt đuôi theo: “Đừng rồi, cho thêm một tuần đi. Hôm qua tôi đã đồng ý với họ...”

Thương Dao đứng đối diện với vàng gất đầu.

Cứ tưởng lời ông ta thì có thể một sự nhịn chín sự lành, không ngờ lại phản tác dụng, chủ nhà chỉ thẳng mặt chồng mắng: “Cô ta chà phải người đáng hoàng gì đâu!”

Họng súng đột nhiên chuyển qua Thương Dao, bà ta chỉ Thương Dao hỏi chồng: “Cô ta cho ông đụng tay đụng chân à, hay là liếc mắt đưa tình mà nói gì ông cũng chịu!”

Ngoài phòng hai cô ra còn hai phòng khác đều có người ở, chủ nhà sáng sớm chửi đồng om sòm, người ở hai phòng đó đều thò đầu ra nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Tân Văn Thành tức tới nỗi tim đập điên cuồng, nhưng ít nhiều vẫn còn lý trí, Thương Dao bị bà chủ nhà ác miệng ác mồm vu khống, mặt đỏ bừng lên bắt đầu khẩu chiến: “Bà nói ai không đáng hoàng!”

Bà chủ nhà chống nạnh, ánh mắt khinh thường nhìn lướt qua Tân Văn Thành và Thương Dao, cuối cùng dừng lại trên người Thương Dao: “Ai chà, tôi thấy một lũ già lái xe đưa cô về. Tuy cuộc sống không dễ dàng gì, nhưng mà tôi coi thường cô rồi, thuê căn phòng ngắn này làm gì? Cái túi có xách kia là cô mua à? Hay là lũ già đó mua cho cô? Sao không bảo lũ ta giúp cô khỏi phải thuê phòng đi, kiếm nhà khác tốt hơn!”

Bà chủ nhà giễu cợt.

Tân Văn Thành cần răng không nói một lời bỏ đi.

Chủ nhà thấy Tân Văn Thành đi thì cười đắc ý, hát cảm lên trời, về tiểu nhân đắc chí: “Thấy không, ngay cả bạn cùng phòng còn kính thường cô không thèm đứng chung, bỏ đi rồi đấy.”

Hai người phòng kia cũng không hỗ trợ, thấy nhìn đủ rồi thì vô phòng đóng cửa lại. Tuy ở Bắc Kinh thì quan hệ hồ hững là chuyện bình thường, nhưng nghe tiếng đóng cửa của hai phòng kia vẫn thấy chói tai, dường như đồng tình với những lời lăng nhục Thương Dao.

Thương Dao ức nghẹn cổ, nước mắt sắp không giữ được nữa: “Tôi... người đưa tôi về là sắp tôi!”

Nhưng mà cô nói cũng không thể giải thích rõ được. Lãnh đạo phòng bên cứ cố ý đẩy đưa lằng nhằng, cô từ chối vẫn không được, chỉ có một lần duy nhất đồng ý cho đối phương tiện đường đưa về mà lại bị bà chủ nhà nhìn thấy. Thương Dao là cô gái ra đời chưa lâu nên hoàn toàn bại trận trước người phụ nữ cố ý hắt nước bẩn lên cô.

Bà chủ nhà sảo vào phòng, lấy hành lý hai cô ném ra bên ngoài, Thương Dao xông tới cản lại thì bị đẩy ra, đụng vào cái bàn trang điểm. Đồ trang điểm rơi đầy đất, giầy tiếp theo, trên mặt bàn bị một cây dao cắm “phập” xuống.

Tân Văn Thành mới từ phòng bếp lấy dao quay trở ra.

Trong nháy mắt, thế giới yên tĩnh lại.

Thương Dao thấy Tân Văn Thành quay lại, cảm thấy yên lòng, hít mũi nuốt ngược nước mắt lại vào trong.

Chủ nhà cũng không ngờ cô gái trẻ này lại đi lấy dao.

Tân Văn Thành không quan tâm chuyện chủ nhà nghĩ thế nào, cầm dao nói chuyện với bà ta: “Muốn âm ỉ hả, cùng lắm thì âm ỉ cho 110 tới, chúng tôi không phải là người đuổi lý mà là các người. Đừng tưởng tôi không biết mấy người là cô nhà, vợ vàng đuôi chim tôi đi không phải vì sợ chủ nhà thật phát hiện mấy người vi phạm quy định ngăn phòng cho thuê sao?”

Bà chủ cho thuê nhà không hề răng, không biết là do bị nói trúng tim đen hay là do e ngại con dao trong tay Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành nói chậm rãi, giọng lại mang vẻ tàn nhẫn: “Vốn dĩ chuyện này không khó khăn phức tạp gì, chúng ta tạo điều kiện thuận lợi cho nhau, nhưng bà nhất định muốn gây rối như vậy, quá lắm thì tôi bị giữ lại một lúc, về quê là xong. Còn mấy người nếu bị vào sổ đen mỗi giới, không phải sẽ ảnh hưởng tới việc làm ăn à?”

Ông chủ nhà vẫn làm ra rụt cò này giờ mới lên tiếng, nói nhỏ với vợ mấy câu, bà ta bị kéo dừng dừng ra cửa. Ông chủ nhà còn chưa kịp đi, Tân Văn Thành đã giữ cửa lại. Cô còn chuyện chưa nói hết.

“Phải rồi, cái ông chồng hèn nhát này chi có người mặt mũi tai to như bà mới coi là của báu thôi. Chúng tôi nhìn còn churong mắt.”

Lẽ lười làm mặt quỷ với đối phương thì đóng sầm cửa lại.

Khóa cửa.

...

Ngoài cửa yên tĩnh ba giây.

Sau khi định thần lại, bà chủ nhà điên cuồng đập cửa: “Tao và cái miệng thối tha của mày!”

Tân Văn Thành không thêm đề ý, bỏ dao xuống ngồi xổm trên đất nhặt mỹ phẩm đồ dưỡng da lên.

Thương Dao vẫn còn căng thẳng, mãi tới khi bà chủ nhà ngoài cửa không phá được cửa hùng hổ bỏ đi, Thương Dao mới nhìn người ngã lên giường. Thương Dao hít một hơi thật sâu, tình thần vẫn chưa bình tĩnh lại sau trò hề vừa rồi, giọng mơ hồ: “Văn Tử, mày mà có cậu.”

Tân Văn Thành dọn đồ đồ đạc đầy trên đất, nhìn đồng hồ không còn sớm lắm nên kéo Thương Dao dậy: “Rửa mặt thay đồ đi làm thôi, muộn rồi.”

Thương Dao bị Tân Văn Thành đẩy ra WC bên ngoài, quay lại hỏi Tân Văn Thành: “Vừa rồi cậu không sợ sao?”

Tân Văn Thành cười cười.

Sợ.

Cũng chỉ có thể giả vờ như không sợ.

Xã hội này chỉ có bản thân mình mới giúp được mình.

...

Tân Văn Thành đã lường trước, hai cô cuối cùng đều bị muộn giờ làm.

Nhưng cô không dự đoán được, chủ nhà cơ bản là không buông tha hai cô.

Chạng vạng tan tằm, điện thoại của Tân Văn Thành và Thương Dao reo lên. Là cô gái ở một mình cùng nhà các cô gọi. Bà chủ nhà không có chìa khóa nhà nhưng biết cô gái kia hôm nay nghỉ ca được ở nhà, muốn nhân cơ hội Tân Văn Thành và Thương Dao chưa đi làm về mà dẫn người tới, phá vách ngăn phòng hai cô, ném hành lý các cô ra đường.

Cô gái phòng bên sáng nay không thể giúp gì, nhưng cũng thông cảm cho hai cô. Bà chủ nhà liên tục khủng bố điện thoại cô ấy, muốn nhờ cô mở cửa nhà giúp. Cô ấy phải giả vờ không có nhà để có thể kéo dài thời gian thêm chút nào hay chút ấy.

Tân Văn Thành vội xin nghỉ về sớm, 6 giờ tan tằm, 5h cô đã xin về trước. Là một người đã nộp đơn xin nghỉ việc nên cô xin về sớm thì mấy đồng nghiệp không có ý kiến gì. Tân Văn Thành phá lệ không đi tàu điện ngầm mà gọi xe taxi về nhà. Về gần tới nhà thì lại nhận được điện thoại báo là cô phải bổ sung một người vào danh sách thứ hai này đi công tác. Tân Văn Thành lo lắng nhìn điện thoại: “Bây giờ tôi có việc gấp phải về nhà, không còn ở văn phòng, có thể để nói sau được không?”

Bên kia nói không được, phải báo về máy bay, báo khách sạn ngay hôm nay. Cô cúp điện thoại, nhanh chóng nhận tên số căn cước, số điện thoại bên kia gửi sang.

Tân Văn Thành không trách đồng nghiệp, bây giờ vẫn đang là giờ làm việc, công việc của mình thì cô phải chịu trách nhiệm. Tân Văn Thành nhu nhai nhìn tên người mới được bổ sung, Triệu Tử Từ?

Cô có ấn tượng với người này, là bạn của Diệp Nam Bình.

May mà đường về nhà còn một đoạn nữa, Tân Văn Thành lấy điện thoại đặt vé, hệ thống báo số căn cước sai, Tân Văn Thành cẩn thận nhìn kỹ lại thì thấy đồng nghiệp báo thiếu mất một số.

Tân Văn Thành nhắn wechat cho đồng nghiệp: Số căn cước bị sai rồi.

Đồng nghiệp trả lời: Tôi đi kiểm tra lại, chờ một chút.

Nhưng lâu lắc vẫn chưa thấy hồi âm. Tân Văn Thành không chờ nổi, dứt khoát gọi thẳng theo số điện thoại của Triệu Tử Từ mà khi này đồng nghiệp đã nhắn.

Đầu dây bên kia đang bận.

Tân Văn Thành sốt ruột, cố gắng kiềm không vút cả di động, soạn tin nhắn cho Triệu Tử Từ: Anh Triệu, tôi là Tân Văn Thành, nhân viên của Quảng Định, phụ trách đặt vé máy bay cho anh. Số căn cước của anh bị sai, nếu nhận tin nhắn vui lòng hồi âm, cảm ơn.

Tân Văn Thành cắt điện thoại đi, xuống xe đi thẳng vào khu nhà.

Công ty Thương Dao gần hơn nên về trước, lúc Tân Văn Thành chạy về tới thì đã hỗn loạn. Bà chủ nhà không dẫn chồng theo mà dẫn theo hai người công nhân tới phá nhà, dọn đồ. Họ bắt đầu cạy cửa, Thương Dao ngăn trước cửa không cho. Hai người công nhân không dám động vào Thương Dao, sợ có chuyện gì thì phải gánh trách nhiệm, bà chủ nhà không sợ nên vừa túm lấy Thương Dao vừa hét hai người đó: “Phá cửa ra!”

Tân Văn Thành tới đỡ Thương Dao.

Bà chủ nhà thấy người không dễ chọc này quay về, hơi ngưng lại. Thấy Tân Văn Thành tay không nên bắt đầu lấy lại khí thế: “Còn chờ gì nữa? Phá cửa ra!”

Hai người công nhân nghe lời tiến lên, Thương Dao thấy họ cầm búa nên vô thức rụt lại, Tân Văn Thành không thêm chớp mắt, không nói hai lời rút điện thoại bấm 110.

Không ai dám động dẩy.

Ngay lúc Tân Văn Thành bấm nút gọi thì có cuộc điện thoại gọi tới trước.

Mẹ kiếp!

Tân Văn Thành bị một cuộc gọi không đúng lúc phá rối, da đầu cô tê rần, màn hình hiện lên số chưa kịp nhìn kỹ thì điện thoại đã bị chủ nhà giật ném xuống đất.

Chủ nhà túm lấy búa đập thẳng lên ổ khóa. Thương Dao hét lên: “Có biết tự tiện xông vào nhà dân là phạm pháp không?!”

Tiếng hét của Thương Dao vô tình truyền qua điện thoại, vang lên trong xe đang đóng kín cửa nghe rõ mồn một, Triệu Tử Từ đang lái xe và Diệp Nam Bình đang ngồi bên ghế phụ cũng sững sốt.

.....

Điện thoại có tiếng hét rất to làm Triệu Tử Từ suýt chút nữa không thấy tín hiệu đèn giao thông. Khóe mắt liếc thấy đèn đỏ, anh thắng gấp lại, xe ngừng đứng ngay vạch qua đường.

Anh nhìn Diệp Nam Bình, thấy bạn mình về mặt cũng rất thận trọng suy nghĩ mới chắc chắn khi này mình không nghe lầm. Triệu Tử Từ vội lấy điện thoại trên giá đỡ trên xe xuống, mở loa ngoài điện thoại lên, lên tiếng: “Alo?”

“Alo?”

Đáp lại lời Triệu Tử Từ là một loạt tiếng động ầm ĩ.

Triệu Tử Từ gọi lại, bên kia đã tắt máy.

Triệu Tử Từ mở tin nhắn trước đó đọc lại, nhìn cái tên ghi chủ bên dưới, “Tân Văn Thành...” Hình như có hơi ấn tượng, “Có phải là cô gái có tư lượng rất cao hôm bữa tiệc đó không?” Anh ngược lên hỏi Diệp Nam Bình.

Diệp Nam Bình nhàu mày gật đầu.

.....

Gần đây Triệu Tử Từ mới chia tay với bạn gái, cô ta dầy dụa không đồng ý nên Triệu Tử Từ mới tính trốn theo Diệp Nam Bình đi công tác. Mà cũng vì cô bạn gái khó chơi đó mà gần đây Triệu Tử Từ ở nhờ nhà Diệp Nam Bình. Chiều nay cô bạn gái đó đánh thẳng tới nhà Diệp Nam Bình làm ầm ĩ một trận. Diệp Nam Bình vất vả có một ngày nghỉ, hoàn toàn lảng phí ngồi nghe Triệu Tử Từ và bạn gái thi nhau xả ai đúng ai sai.

Diệp Nam Bình cứ tưởng hai người cãi cả buổi trưa thì đủ rồi nhưng tới khi Triệu Tử Từ theo anh ra cửa, lên xe, cô bạn gái ngưng một lát lại bắt đầu gọi điện thoại tới cái trận thứ hai. Xe chạy được mười lăm phút, cuối cùng Triệu Tử Từ cúp điện thoại, sức cùng lực kiệt thở dài.

“Cậu học theo tôi, không yêu đương thì không có chuyện gì hết.” Diệp Nam Bình liếc anh.

“Nhưng tôi không có phụ nữ thì thấy không thoải mái. Mà thật ra cậu...” Triệu Tử Từ liếc lại Diệp Nam Bình.

Nhắc tới chuyện này, Triệu Tử Từ thích thú nhìn qua kính chiếu hậu dòm Diệp Nam Bình từ trên xuống dưới, dừng lại chỗ quan trọng nào đó nửa giây, thu tâm mắt lại cười gian xảo: “Bạn bè cậu nói thật đi, có phải năm đó ở Syria cậu bị thương cái gì rồi, chuyện đó...?”

Triệu Tử Từ nhướng mày muốn nói lại thôi.

Diệp Nam Bình mắt liếc sắc như dao.

Triệu Tử Từ hậm hực im miệng.

Cũng vì phút ngoan ngoãn im miệng này mà Triệu Tử Từ thấy tin nhắn Tân Văn Thành gửi khi này, tiện tay bấm số gọi lại.

Không ngờ điện thoại vừa thông thì đón anh là tiếng hét to của cô gái.

Triệu Tử Từ ngây người trước đèn đỏ nửa phút hỏi Diệp Nam Bình: “Giờ làm sao?”

.....

Hai mươi phút sau.

Cửa phòng đã bị phá bung mấy linh kiện rơi rụng trên đất.

Tân Văn Thành và Thương Dao lấy tú quần áo chặn cửa lại. Điện thoại hai người đều bị đập vỡ, chỉ có thể trông cậy vào cô gái phòng bên báo cảnh sát giùm hai người.

Nhưng thật ra Tân Văn Thành biết, cho dù cảnh sát tới cũng chỉ giảng hòa êm thấm. Máy cô ở theo kiểu này là sai quy định, trong nhà bầy giờ hỗn độn, cảnh sát tới giảng hòa thì sẽ dễ hai cô chuyển nhà.

Bên ngoài vẫn còn tiếng động cửa, âm thanh rất khó chịu. Cửa phòng không mở được chủ nhà òn ào: “Tới đây! Đập tường cho tao!”

Tường này đã là xây sai quy định, dĩ nhiên chủ nhà đập cũng không tiếc.

“Ầm” tiếng búa nện trên tường.

Trong căn phòng 6 mét vuông, hai cô trốn cũng không có chỗ trốn, tú quần áo thì quần áo đã rơi đầy trên đất, sơn trên tường cũng bắt đầu rụng là tã. Tân Văn Thành nhìn cảnh tượng trước mắt, chột muốn khóc.

Cảm giác bất lực rất đáng sợ.

Thương Dao vui đầu cuộn trong một góc, Tân Văn Thành nhìn cô ấy, bỗng đứng lên. Cô lấy hết sức kéo tú quần áo ra, mở cửa ra ngoài.

Chủ nhà thấy ép người ra khỏi cửa thành công cực kỳ đắc ý, nhướng mày báo hai công nhân tiếp tục đập.

Tân Văn Thành đứng ngay dưới búa.

Chủ nhà cười nhìn cô: “Ha, muốn làm gì?”

Tân Văn Thành nhìn bà ta, mặt không đổi sắc: “Hoặc là theo hợp đồng mà tính, bà ép tôi trả nhà trước thời hạn, bồi thường ba tháng tiền thuê vì vi phạm hợp đồng, bà trả tiền, tôi dọn đi ngay lập tức; hoặc tôi đứng đây, búa đập trúng thì bà chuẩn bị mấy vạn tiền thuốc men đi.”

“Kiến cường lắm, uy hiếp tao đúng không?”

“Đừng đó, tôi uy hiếp bà đó. Dù sao phòng cũng bị đập như thế này rồi, bà làm tôi không có nhà ở về, tôi cũng sẽ không ở bà yên.”

Chủ nhà nổi giận đùng đùng, hùng hùng hổ hổ bắt công nhân tiếp tục đập.

Công nhân đó đâu dám? Làm bị thương người khác, ai chịu trách nhiệm chứ.

Chủ nhà nổi điên, giắt lấy búa trong tay một người công nhân, đập về phía Tân Văn Thành.

Tất cả mọi người xuất phát từ bản năng mà né đi.

Chỉ có Tân Văn Thành không nhúc nhích.

Tân Văn Thành nắm chặt tay, dùng hết sức tự khống chế mình, chỉ có đôi mắt là không thể ngăn được phản xạ có điều kiện là bỗng nhắm lại.

Thật sự cô cũng không chắc, cái búa này cuối cùng có đập lên người mình hay không.

Tim đập cực nhanh, lữ nhip.

Rồi đột nhiên dừng lại, chững lại nửa nhip —

Có ai đó ôm lấy đầu cô, ấn cô vào lòng ngực người đó.

+++++

(Thiếu nhi không nên đọc vở kịch nhỏ này)

Có lần Triệu Tử Từ cho là anh em mình không có bạn gái là vì có lý do khó nói. Mỗi tối ngày đó, anh theo thói quen không mời mà tới, tự mở cửa phòng anh em ra.

Một cô gái mà anh nhìn không rõ mặt hốt hoảng chạy ra.

Triệu Tử Từ còn tưởng trong nhà anh em có ẩn trộm, khi anh nhìn vào phòng ngủ mới phát hiện.

Ặc, trên giường có 3 gói Okamoto đã xé bao.

Triệu Tử Từ: Tạm biệt.

Chủ thích cho ai không biết Okamoto là gì: nó là hiệu BCS nổi tiếng của Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Triệu Tử Từ không hiểu sao mình chỉ đi đỗ xe tối sau mấy phút mà đón anh lại là màn này.

Anh đã bỏ lỡ chuyện gì rồi?

Sao hai người này lại ôm nhau?

Quay ngược thời gian về hai mươi phút trước.

Triệu Tử Từ là người nhiệt tình, nhất là với mấy cô gái xinh đẹp thì nhiệt tình càng cao, mặc dù trong bữa tiệc chỉ gặp Tân Văn Thành một lần, anh cũng có ý muốn anh hùng cứu mỹ nhân.

Đáng tiếc lực bất tòng tâm, về cơ bản là Triệu Tử Từ không biết đi đâu để cứu người.

Diệp Nam Bình thì gần như ngược lại hoàn toàn, anh có khả năng nhưng vô tình, chỉ hơi cụp mắt cúi đầu bấm điện thoại.

Thấy Diệp Nam Bình vẻ như không được vui, Triệu Tử Từ tưởng Diệp Nam Bình không muốn dính líu tới chuyện này, hơi tức: “Cậu gọi điện thoại cho ai vậy?”

“Trợ lý cũ.” Diệp Nam Bình mặt bình thản, không giống Triệu Tử Từ vội vàng gấp gáp, “Mới này nghe giọng cô gái kia hết là tự tiện xông vào nhà dân đó thôi? Chắc là đang ở nhà.”

Diệp Nam Bình mới sa thải một trợ lý đã làm việc với anh hai năm, chuyện đó Triệu Tử Từ cũng biết. Lý do vì người trợ lý kia tiết lộ lịch trình của Diệp Nam Bình cho bên Quảng Dịch, làm Diệp Nam Bình bị chặn ở sân bay, anh rất khó chịu.

Sau đó anh liên tục đổi hai trợ lý mới, đáng tiếc là chưa quen việc, bây giờ vẫn còn đang tìm người mới. Những người trẻ mới tốt nghiệp bây giờ toàn là “Nói như rồng leo làm như mèo mửa”, yêu cầu của Diệp Nam Bình lại cao nên hiển nhiên là chưa tìm được người ưng ý.

Triệu Tử Từ hiểu ngay anh điện thoại cho trợ lý cũ làm gì. Người đó thân với Quảng Dịch như vậy thì chắc chắn muốn có tư liệu nhân viên Quảng Dịch sẽ dễ dàng.

Diệp Nam Bình nhanh chóng nhận được tư liệu của Tân Văn Thành, ném lên đùi Triệu Tử Từ.

Triệu Tử Từ cúi đầu nhìn, trên đó có địa chỉ, không nói nhiều mà đánh lái vòng tới địa chỉ ghi trên đó.

Diệp Nam Bình cũng gọi theo số điện thoại của Thương Dao, là số điện thoại được ghi là dùng để liên hệ khi khẩn cấp trong hồ sơ của Tân Văn Thành. Cũng như Tân Văn Thành, điện thoại không gọi được.

Triệu Tử Từ đã không đánh nhau tới hồi cấp 2, xoa tay hỏi Diệp Nam Bình: “Nè, cậu nói có cần lật nửa nhà đánh nhau thật, chúng ta có nên mang hai cái gậy bóng chày theo phòng thân không?”

Làm như không phải đi hỗ trợ người ta mà đang tự mình hẹn quyết đấu, muốn sử dụng nắm đấm tới nghiền rồi sao.

Diệp Nam Bình không thêm nặng mí mắt: “Đánh nhau thì nhường cậu đó. Tôi chờ ở trong xe.”

Anh luôn luôn không thích dính tới mấy chuyện này. Vậy mà Triệu Tử Từ thì lại hay dính tới mấy chuyện rắc rối. Chiều nay Triệu Tử Từ với bạn gái cũ cãi cọ rồi đánh nhau ở nhà anh, nếu không vì sợ Triệu Tử Từ bị cô bạn gái đánh chết thì Diệp Nam Bình cũng chẳng thêm ra tay ngăn cản, để tay mình bị cắt một đường.

Triệu Tử Từ biết anh “khẩu xà tâm Phật”, có ý nói: “Sao cậu lại máu lạnh vậy chứ?”

Triệu Tử Từ nói giọng giỡn chơi, thấy Diệp Nam Bình tự nhiên nghiêm mặt mới gạt mình, hỏi hện tự và miệng mình. “Máu lạnh” là hai từ xem như từ huyết của Diệp Nam Bình, mình đứng là cái hay không nói, nói cái dở.

Nhưng Triệu Tử Từ tràn đầy nhiệt tình lại bị bảo vệ chặn ngoài cổng khu nhà.

“Chú ơi, tôi có việc gấp lắm, chỉ đầu 5 phút thôi...”

“Trong khu không cho xe bên ngoài vào, cậu đi ra ngoài đậu xe đi.”

Bảo vệ chắn ở cửa, không làm gì được. Diệp Nam Bình lắc đầu xuống xe trước, Triệu Tử Từ hạ cửa sổ xuống kêu: “Có chuyện gì thì tự bảo vệ bản thân trước nhé! Anh em tốt anh đây sẽ tiếp viện cho cậu ngay!”

Diệp Nam Bình không quay đầu cũng chẳng dừng chân, làm như không nghe.

Đợi tới khi Triệu Tử Từ vô cùng lo lắng chạy tới tiếp viện, cảnh tượng trước mắt làm anh tưởng mình đã nhào vào phim trường nào đó.

Tưởng tới đánh nhau, sao lại là hai người ôm nhau?

Thật ra cũng không phải ôm thật, Diệp Nam Bình chủ động ôm che chở cô gái vào lòng, còn cô gái thì cứng đơ như khúc gỗ.

Diệp Nam Bình không ôm lâu, chỉ một tí thì buông ra: “Có muốn báo cảnh sát không?”

Ảm thanh này rơi vào tai Tân Văn Thành, cô từ từ ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy người trước mặt, cô lẽ là do không thể tưởng tượng được nên cô chớp chớp mắt nhìn rất buồn cười, Diệp Nam Bình lại không bị chọc cười. Chủ nhà thấy tự nhiên có người lạ đột ngột xông vào, thái độ hung hăng: “Bảo gì mà báo? Tôi đập tường nhà mình, cảnh sát có tới muốn can thiệp cũng chẳng làm được gì!”

Bà chủ nhà quan sát thấy người này khó đoán, tạm thời không biết đối phương có sợ hay không, đang nghiêng răng nghĩ ngợi chửi thêm trận để người này biết khó mà lui. Thương Dao từ trong lao ra cắt ngang: “Ồ đây tường nào là tường nhà bà? Bà chỉ là cô nhà xấu xa!”

Bị cắt ngang, bà chủ nhà không sợ khí thế của Thương Dao, cũng chẳng thêm liếc mắt nhìn Thương Dao, chỉ tập trung sức lực chuẩn bị đối phó với người đàn ông mới tới này.

Người đàn ông này không thể hiện vẻ nghiêm khắc cứng rắn, cũng không liêu lình hung hăng, nhưng lại làm người khác thấy e dè.

Diệp Nam Bình thông thả ung dung giờ tay lên: “Nhưng bà phá tường làm tay tôi bị thương, cảnh sát không muốn cũng phải can thiệp.”

Bà chủ nhà sững sốt, bà ta không biết mình có thật sự đập búa trúng người ta hay không, nhưng nhìn kỹ thì trên tay người này có một vết thương bị cắt dài. Nhìn phản ứng của Tân Văn Thành có vẻ cũng không phải造谣, vừa nghe nói anh ta bị thương thì vội vàng kéo tay anh ta qua: “Có bị thương nặng không?”

Diệp Nam Bình hơi tránh tay đi, Tân Văn Thành mới ý thức mình đã vượt rào, cắn răng thu tay lại, chỉ có nhìn vết thương đó ở khoảng cách gần gần.

Đúng thật là bị vật sắc bén làm bị thương.

Tất cả mọi người đều bị hành động vô cùng đơn giản của Diệp Nam Bình khiến cho ngấy người, chỉ có mình Triệu Từ Từ đứng cách đó tầm 3 mét không kiềm được mà tròn trố mắt —

Vết thương này rõ ràng là bạn gái cũ của anh đập anh, Diệp Nam Bình tới gần căn thì bị trúng mìn.

Ăn vạ cỡ này, quá đỉnh.

.....

Mãi tới khi nhân viên công ty bảo hiểm luật sư đều tới đồn cảnh sát, bà chủ nhà mới ý thức được thật sự lớn chuyện rồi.

Mới đầu bà chủ nhà nghe anh ta nói tay mình có bảo hiểm, chỉ cho là hăm dọa thôi, nhưng khi nhân viên công ty bảo hiểm tới, không tin cũng phải tin. Bà chủ nhà xui xẻo, hết khí thế, liên tục xin lỗi: “Xin lỗi cậu Diệp, thật sự không phải tôi cố ý làm cậu bị thương. Nếu không phải tại hai cô kia...”

Bà chủ nhà nhìn nhìn Tân Văn Thành ngồi phía bên kia, vẫn muốn tìm cách đổ lỗi, đối nổi lên đầu người khác. Nhưng nỗi chưa kịp nổi lên thì đã bị Diệp Nam Bình cắt ngang: “Tôi là nhiếp ảnh gia, dựa vào tay mà kiếm cơm. Hiện giờ tay tôi bị thương, phải bồi thường cho những thiệt hại trong thời gian này của tôi, bây giờ bà bàn với tôi hay là đợi luật sư tới tôi làm việc?

Bà chủ nhà thua ngay chữ tiền, mặt tái xanh, còn đầu về hung hăng kiêu ngạo trước đó nữa? Lấp bắp: “Cái đó... cái đó không phải do công ty bảo hiểm thương sao?”

Diệp Nam Bình chưa kịp lên tiếng thì nhân viên kia đã giải thích: “Xin lỗi, ông Diệp chỉ bảo hiểm về thương tật do tai nạn rui ro, loại thương tật do con người gây ra thế này không nằm trong phạm vi bồi thường.”

Thương Dao đã khai báo xong, ngồi trên ghế dài như lọt vào sương mù, không nhận được mặt liếc nhìn sang Tân Văn Thành đang ngồi bên cạnh. Tân Văn Thành lại đang nhìn người khác, từ này giờ không hề động đậy.

Tầm mắt Tân Văn Thành dính lên chỗ Diệp Nam Bình đang nghe bà chủ nhà than thở kẻ lè. Đợi tới khi nghe người ta nói đã đối rồi, thiếu nước khóc luôn tại chỗ thì anh mới nhà và chữ: “Tôi thông cảm cho bà cũng đang gặp rắc rối, nếu không thì...”

Bà chủ nhà nghe vậy thì lập tức tức kinh ghé người qua.

Thương Dao cũng nhìn thấy, rất không cam tâm nói nhỏ: “Tại sao chứ, bà ta than thở mấy câu thì tha cho bà?”

Tân Văn Thành không tiếp lời. Cô cứ cảm thấy người đàn ông này bề ngoài ra vẻ “Một điều nhịn chín điều lành” nhưng mà có ẩn giấu ý gì khác.

Quả nhiên là Diệp Nam Bình nói: “Lúc bạn tôi khai báo tôi cũng nghe đại khái, nếu bà bồi thường ba tháng tiền vì phạm hợp đồng cho cô ấy thì tôi coi như chuyện này chấm dứt ở đây.”

Diệp Nam Bình quay đầu nhìn về phía ghế dài. Tân Văn Thành đang nhìn trộm không kịp dời mắt bị bắt quả tang tại trận.

Anh nói, cô là... bạn anh?

.....

Loay hoay tới gần 9 giờ.

Bà chủ nhà chuyển khoản xong thì Tân Văn Thành hủy đơn kiện, mọi chuyện coi như chấm dứt theo một cách Tân Văn Thành không bao giờ tưởng tượng ra.

Diệp Nam Bình cũng ở lại chưa đi.

Tân Văn Thành nhìn thấy Diệp Nam Bình đứng xa xa, định bước tới nói cảm ơn thì đã bị bà chủ nhà giành trước. Bà chủ nhà cầm xác nhận chuyển khoản tới nói chuyện với Diệp Nam Bình: “Cậu nói phải giữ lời. Tiền tôi đã chuyển rồi, cậu không được truy cứu trách nhiệm tôi nữa. Tôi có ghi âm lời cậu nói lúc này.”

Bà chủ nhà tự cho mình là thông minh giờ đi động lên trước mặt Diệp Nam Bình, thoát khỏi giao diện chuyển tiền mà mở tới phần ghi âm. Đùng là có ghi âm thật.

Diệp Nam Bình liếc nhìn bà ta, không nói gì, đứng dậy định đi.

Bà chủ nhà chưa nói hết: “Không ngờ hai con nhỏ đó lại có bạn bè như cậu thế này.”

Diệp Nam Bình dừng chân, miễn cưỡng liếc nhìn bà chủ nhà một cái. Bà này nói chuyện quái gở, kiểu như đã đoán là anh với cô gái nhỏ kia có loại quan hệ mà không muốn cho ai biết.

Diệp Nam Bình cười cười cúi đầu mở điện thoại mình ra. Bà chủ nhà đứng gần, cúi đầu nhìn theo, thấy anh đang xem ảnh trong album. Tất cả hình trong album đó đều là khung cảnh hỗn loạn của vách tường ngăn phòng bị đập phá.

Diệp Nam Bình vừa nhìn vừa nói: “Chuyện bà không ngờ còn nhiều lắm”

Diệp Nam Bình gửi toàn bộ số ảnh đó cho một dãy số điện thoại lạ.

Nhưng dãy số đó không hề lạ gì với bà chủ nhà —

Đó là số điện thoại của người chủ thật sự căn nhà.

Sắc mặt bà chủ nhà ngay tức khắc trắng bệch.

Diệp Nam Bình vẫn ngoài cười nhưng trong không cười: “Tôi không truy cứu trách nhiệm của bà, không có nghĩa là chủ nhà thật sự không truy cứu.”

Nói xong để bà chủ nhà tự đứng đó mà tiêu hóa mấy lời của mình, Diệp Nam Bình nghiêm mặt rời đi.

.....

Diệp Nam Bình mới ra khỏi cửa đồn cảnh sát thì gặp ngay Triệu Từ Từ đứng khoanh tay coi hai kịch. Triệu Từ Từ hiểu rõ mọi việc, không bị vẻ ngoài Diệp Nam Bình lừa bịp: “Đây là cậu đang lừa bịp tổng tiền ha?”

Diệp Nam Bình không nhận: “Tay tôi thật sự bị thương không phải sao?”

Phải.

“Cuối cùng tôi cũng không bắt bà môi giới đen kia đền tiền không phải sao?”

Cái này cũng... Phải.

“Vậy cậu nói đi, tôi lừa ai?”

“...” Triệu Từ Từ không còn gì để nói.

Diệp Nam Bình tự mình ra ngoài.

Triệu Từ Từ theo sau hai bước: “Đây mới thật sự là diễn viên điện ảnh nè. Cô gái lần trước ngã xuống đất để chặn cậu lại ở sân bay mà so với cậu thì còn thua xa.”

Tân Văn Thành mới bước ra cổng đồn cảnh sát chợt hắt xì. Có xoa xoa mũi.

Thương Dao đi sau Tân Văn Thành, cô mặc ít hơn Tân Văn Thành nhiều, vậy mà gió lạnh thổi qua cô không có cảm giác gì. Cô nhìn phần tiền bồi thường kia, tính toán: “Sắp tới chúng ta làm sao đây?”

Hai bóng dáng cao to đang cách đó không xa, Tân Văn Thành vốn định đuổi theo nói vài lời, nghĩ lại rồi thôi. Cứ tự sắp xếp chuyện mình trước đi đã: “Mình về thu dọn đồ đạc, coi có thể gửi nhờ bạn bè đâu đó không.”

Tân Văn Thành kiểm chế không lên tiếng gọi người đó, đi rồi lại ngừng.

Triệu Từ Từ quay lại nhìn, không biết nhìn thấy gì mà trong chớp mắt chân căng mềm nhũn, tim lay động, đi hết nói: “Cậu với Tân Văn Thành kia quen biết nhau?”

“Không quen.”

Nghe giọng điệu anh, chắc là nói thật... “Vậy cô gái đó độc thân hả?”

Diệp Nam Bình nhủ mảy: “Cậu hỏi cái đó chi?”

Triệu Từ Từ cười gian: “Rất hợp khẩu vị tôi.”

Nói rồi còn rắng liếc lại một cái. Trong tầm mắt, Tân Văn Thành đang nói chuyện với Thương Dao. Triệu Tử Từ nhìn bên đó, vẻ nghiền ngẫm trong mắt càng sâu: “Cậu nhìn đôi chân kia đi, trắng thật.”

Diệp Nam Bình cũng quay đầu nhìn thoáng qua.

Đúng thật là Tân Văn Thành đứng đó, chân dài thẳng tắp. Nhưng người ta mặc quần dài, nhìn sao mà biết trắng?

Không đợi Diệp Nam Bình nghĩ ngợi xong, Triệu Tử Từ đã nhiệt tình quay đầu đi ngược lại, chỉ mấy bước đã tới chỗ Tân Văn Thành... Thương Dao đứng bên cạnh.

Triệu Tử Từ nhìn Thương Dao, mỉm cười: “Bây giờ trẻ rồi khó kêu xe, tôi đưa hai cô về luôn.”

Bên kia, ánh mắt Diệp Nam Bình không thể không từ trên người cô gái này mà chuyển qua người khác.

Thì ra Triệu Tử Từ nói chân trắng nõn là nói người trời đã vào thu còn mặc váy ngắn, Thương Dao.

++++

Câu chuyện nhỏ:

Ba ba Diệp: Mấy cô chê anh một đêm ba cái bao cao su là ít.

Văn Từ: Ít cái gì? Em mệt sắp chết rồi đây... Không đúng! Sao em lại nói cái này...

Ba ba Diệp: Đúng vậy, chất lượng phải đi đôi với số lượng, một đêm ba lần thực sự là...

Văn Từ: Đùng— nói...

Ba ba Diệp: Được, không nói. Vợ anh biết thực lực của anh là được rồi.

Văn Từ: Không— được— nói—!!!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Diệp Nam Bình đứng phía xa nên không nghe rõ Triệu Tử Từ với hai cô nói chuyện gì. Chỉ thấy vẻ như càng nói càng vui, Diệp Nam Bình nhắn wechat cho Triệu Tử Từ: Đôi.

Anh với Triệu Tử Từ chưa ăn com chiều thì đã đi ra ngoài. Nhưng Triệu Tử Từ này có thể không ăn, con gái quan trọng hơn. Phải nói cái bệnh mau quên của cậu ta nặng thật chứ, chân trước mới bị bạn gái cũ đánh, chân sau đã hờ hờ làm quen em gái mới?

Diệp Nam Bình nhắn wechat qua mấy phút sau thì Triệu Tử Từ kết thúc câu chuyện quay về. Lướt mắt qua vai Triệu Tử Từ thì thấy hai cô đã không còn vẻ buồn bã ban đầu, mắt long lanh vui vẻ. Diệp Nam Bình đang suy nghĩ xem kỹ thuật dụ gái của Triệu Tử Từ trở nên xuất thần như thế từ lúc nào thì Triệu Tử Từ quay về nói với anh: “Đi! Dẫn hai cô ấy đi xem nhà trước đã!”

Diệp Nam Bình hơi nường mảy vẻ ngạc nhiên, Triệu Tử Từ hiểu nên chẳng thêm xấu hổ mà cười tinh bơ: “Cậu nói xem có trùng hợp không, mấy cô ấy đang tìm nhà, tôi lại vừa lúc có phòng trống, cái này có nghĩa gì cậu biết không?”

Diệp Nam Bình không đáp.

“Có nghĩa là duyên phận trời ban đó.”

Diệp Nam Bình nhớ mang máng trước đây Triệu Tử Từ lúc theo đuổi cô bạn gái cũ thì khi gần bờ như keo sơn thì cũng nói vậy. Chắc chắn đây là duyên phận trời ban mà không phải là vì cô nàng Thương Dao có gương mặt thơ ngây, ngực to chân dài đấy chứ? Triệu Tử Từ vốn thích hình mẫu con gái như thế này.

Triệu Tử Từ theo ánh mắt Diệp Nam Bình quay đầu lại vẫy tay với hai cô, ý bảo đi qua đây đi cùng. Vẫy mấy lần mà sau lưng chưa có động tĩnh gì, Diệp Nam Bình quay đầu lại liếc mắt về sau. Hai cô gái đó dự không nhúc nhích, rõ ràng là sợ Diệp Nam Bình... Người xung quanh nhìn là biết anh thuộc loại khó gần rồi.

Diệp Nam Bình quay đầu lại, dứt tay túi quần bỏ đi trước.

Quả nhiên anh đi chưa được mấy bước đã nghe tiếng bước chân vui vẻ theo sau.

Anh đáng sợ tới vậy à?

Diệp Nam Bình biau môi.

Có điều chỉ lát sau, sắc mặt Triệu Tử Từ còn khó coi hơn mặt anh—

Lên xe một lát, Thương Dao mượn điện thoại Triệu Tử Từ. Triệu Tử Từ đặc ý nường mảy với Diệp Nam Bình trong kính chiếu hậu, chợt nghe Thương Dao cất giọng ngọt chết người: “Ông xã!”

“Kétttt” xe thắng gấp đột ngột.

Bốn người trên xe theo quán tính mà lao tới trước. Điện thoại trong tay Thương Dao cũng văng ra khỏi tay, rớt xuống sàn xe.

Thương Dao cúi xuống tìm điện thoại, Triệu Tử Từ đã tìm lại được tiếng nói: “Cô còn trẻ vậy mà... đã kết hôn rồi à?”

Giọng nói ngọt ngào của Thương Dao từ sau vọng tới: “Không phải không phải, chỉ là bạn trai thôi.”

“À...”

Triệu Tử Từ kéo dài giọng, xúc động thu tầm mắt, đúng lúc đó Diệp Nam Bình vẫn ngồi im lìm bên ghế phụ lái giao ánh mắt với Triệu Tử Từ trong kính chiếu hậu.

Đúng là không ghen được rầm mà, mí mắt anh nhếch lên mang ý cười: Duyên phận trời ban đấy há?

Triệu Tử Từ lập tức rời mắt đi, giải thích cú thắng gấp đột ngột của mình: “Ừa? Hồi nãy tôi thấy có con mèo băng qua đường. Nó đâu rồi ta?”

Diệp Nam Bình cũng yên lặng dõi mắt đi, khó miệng cong lên nụ cười haha.

Triệu Tử Từ quen với việc giao lưu không tiếng nói thế này với cái người kia rồi, nhưng mà cảnh tượng này trong mắt người ngoài thì lại hoàn toàn khác biệt.

Thấy Triệu Tử Từ thì cứ lăm lăm lăm bằm, Diệp Nam Bình từ đầu tới cuối chẳng thêm phản ứng lại, Tân Văn Thành ngồi ở phía sau hết sức thông cảm với Triệu Tử Từ. Diệp Nam Bình đối với bạn mình cũng không nhiệt tình, đừng hy vọng anh có sự thân thiện với cô. Nếu sau này thật sự có vào In studio, có lẽ sẽ không quá tốt, tốt nhất là cứ ngoan ngoãn yên phận làm việc của mình là hơn. Sếp như Linda thì chỉ có thể gặp mà không thể cầu mà có được.

Triệu Tử Từ trong mắt Tân Văn Thành là quá mức lạc quan, Triệu Tử Từ trong mắt Diệp Nam Bình là bị sắc che mờ lý trí, kết hợp giữa lạc quan quá mức và mê gái quá mức nên mặc dù Thương Dao vẫn luôn miệng gọi người khác là ông xã thì Triệu Tử Từ vẫn hết sức nhiệt tình dẫn con gái người ta vào nhà.

Khác với kiểu phòng trọ ngăn vách trước đây hai cô ở, khu này của Triệu Tử Từ cũng nằm trên vành đai thứ tư phía Đông, là tiểu khu cao cấp, được mua lúc Triệu Tử Từ học đại học.

Nguyên nhân sâu xa của việc mua căn hộ này Diệp Nam Bình biết. Năm đó anh với Triệu Tử Từ học đại học ở phía Bắc, Triệu Tử Từ lại đột nhiên chạy tới phía Đông xa hơn 10km mua căn hộ này. Theo cách nói của Triệu Tử Từ với gia đình thì do bên này tiện lợi, có không gian rộng rãi, thực tế là vì cậu ta có cô bạn gái học đại học ở đây.

Giả nhà chưa lên tới một vạn thì Triệu Tử Từ với bạn gái đã chia tay. Sau đó nhà cũng không cho ai thuê. Triệu Tử Từ nói là muốn lưu giữ kỷ niệm mối tình đầu, Diệp Nam Bình chưa bao giờ tin mấy lời tào lao xâm xỉ của cậu ta, biết đơn giản chỉ là ngại phiền phức, không muốn dính líu tới mấy người mới giới nó kia.

Tân Văn Thành và Thương Dao dĩ nhiên là cực kỳ hài lòng, ra khỏi cửa tiểu khu là ngay trạm tàu điện ngầm, dịch vụ xung quanh đã hoàn thiện, nhà không tồi, hai phòng ngủ nhỏ, đồ gia dụng trong nhà được phủ vải, mọi thứ đều đầy đủ, còn là đồ tốt nữa.

Bây giờ Tân Văn Thành chỉ lo lắng một chuyện: “Ồ đây cho thuê một tháng bao nhiêu ạ?”

Triệu Tử Từ đáp thoải mái: “6.000 một tháng.”

Tân Văn Thành chưa lên tiếng, giọng Thương Dao đã hỏi do dự: “Một tháng... 6.000?”

Nhà này Triệu Tử Từ đã bỏ không nhiều năm, đã bị mấy người môi giới điện thoại quấy rầy nhiều lần, theo lời họ thì anh biết đại khái giá nhà ở khu vực này phải từ 8.000 trở lên. Anh đưa ra một cái giá mà tự cho là cực kỳ hấp dẫn rồi.

Tân Văn Thành không giống Thương Dao, không hề có phản ứng gì, nói với Triệu Tử Từ: “Xin lỗi, tôi có thể mượn WC không?”

Triệu Tử Từ còn đang nghĩ có ấy đi thì mình có thể một mình nói chuyện với Thương Dao vài câu, ai ngờ Thương Dao đi theo: “Mình cũng đi, mình cũng đi!”

Rời nhanh như chớp mà lao vào WC.

Triệu Tử Từ càng lúc càng thấy đáng yêu, quay qua nhìn Diệp Nam Bình chia sẻ, mặc dù biết Diệp Nam Bình chẳng có phản ứng gì: “Sao mà giống nữ sinh trung học vậy, đi WC cũng phải có bạn?”

Quả nhiên Diệp Nam Bình không có phản ứng, “Hai cô ấy chắc chắn là trốn đi tính toán chuyện tiền thuê nhà.”

Triệu Tử Từ liếc xéo anh: “Toàn nghĩ xấu người ta.”

Nhưng mà đúng là Triệu Tử Từ thất vọng rồi, trong WC, hai cô gái đúng là đang tính toán chuyện tiền thuê nhà.

Trong đầu Thương Dao chỉ có con số 6.000 này, “Mắc quá, hay là thôi đi.”

Tân Văn Thành cụp mí mắt, nghĩ ngợi, lắc đầu: “Không, không thể tính toán như vậy được.”

Tân Văn Thành móc di động ra, mở máy tính, lưu loạt bấm số nói: “Hai chúng ta ở phòng ngủ phụ là được rồi, đem phòng ngủ chính cho thuê lại. Phòng ngủ chính chúng ta có thể cho thuê với giá 3.500 chắc chắn có người muốn thuê. Như vậy chúng ta chỉ bỏ ra 2.500 một tháng. Giảm trừ thời gian phòng ngủ chính không có người thuê có tầm 2 tháng trong năm đi, chúng ta lấy tiền thuê một năm. Tính ra thì lợi hơn so với thuê phòng ngăn vách lúc trước.”

Thương Dao tính toán thấy đúng, nhưng nghĩ lại, cau mày: “Chúng ta cũng làm cò nhà?”

Hai cô mới bị mụ cò nhà cà chớn kia hành một trận.

Tân Văn Thành biết Thương Dao băn khoăn chuyện gì nhưng cô đã có chủ ý: “Mình có thể thương lượng với anh Triệu thử, hỏi anh ấy xem có thể cho phép nhà ở ba người hay không?”

Thương Dao hiểu tính Tân Văn Thành, một khi cô đã quyết định thì kiên quyết thực hiện. Thương Dao do dự không quyết đoán luôn bị Tân Văn Thành dẫn dắt, gạt đầu thật mạnh: “Được! Cứ làm vậy đi.”

Cuối cùng Tân Văn Thành cũng mỉm cười. Cô đưa tay ấn xả nước, chờ tiếng nước xả ngừng rồi mới dẫn Thương Dao từ WC ra.

Triệu Tử Từ ở bên ngoài nghe tiếng xả nước, không nói gì nhìn Diệp Nam Bình cười. Con gái người ta đi WC ha, ai cậu cũng cho là người xấu.

Diệp Nam Bình không nói mấy chuyện rêu rìa này với Triệu Tử Từ: “Rốt cuộc có đi ăn cơm không?”

Triệu Tử Từ không đáp Diệp Nam Bình vì hai cô gái đã từ WC ra. Triệu Tử Từ nhìn về Thương Dao, ánh mắt viết 4 chữ to: Nhìn cũng đủ no.

Hai cô gái bắt đầu nói chuyện với Triệu Tử Từ về những chuyện cụ thể khi thuê nhà, Diệp Nam Bình đối quá chuẩn bị đẹp đường hỏi phủ: “Mọi người nói chuyện đi, tôi về trước.”

Tân Văn Thành theo bản năng gác chuyện định nói với Triệu Tử Từ qua một bên, định giữ Diệp Nam Bình lại: “Anh Diệp, anh Triệu, cảm ơn hai anh giúp chúng tôi nhiều việc thế này. Lát nữa bàn xong chuyện hợp đồng, tôi với Thương Dao mời hai anh đi ăn lẩu.”

Đề nghị này rất tốt, Triệu Tử Từ định đồng ý thì bị Diệp Nam Bình cắt ngang: “Tôi không ăn lẩu.”

“Hả? Vậy chúng ta đi ăn...”

Tân Văn Thành cũng bị Diệp Nam Bình cắt ngang: “Không cần. Tôi còn có việc, mọi người đi ăn đi.”

Tân Văn Thành há miệng định nói, nhưng ngưng lại, biết ý mà im luôn.

Triệu Tử Từ cũng há miệng định nói thì bị Diệp Nam Bình liếc ngang: Cầm miệng.

Diệp Nam Bình có hai lúc là không được đụng tới, lúc mới ngủ dậy và lúc đói. Nhìn thì chín chắn thận trọng, mà thói quen từ bé này lại ấu trĩ muốn chết. Triệu Tử Từ nhìn đồng hồ, đã 10 giờ, nên ngoan ngoãn để Diệp Nam Bình đi thôi.

.....

Thầy Diệp chín chắn, thận trọng, cái gọi là có việc phải đi chính là về nhà tự nấu cái lẩu nhỏ.

Anh rời nhà lúc chạng vạng, Triệu Tử Từ với bạn gái cũ làm cà nhà hỗn loạn lung tung. Lúc anh về tới nhà thì người dọn dẹp đã dọn sạch mọi thứ, hết sức sạch sẽ nhưng cũng làm cho khung cảnh thêm vắng lặng. Tranh treo tường, tủ đồ trang trí, nhìn lại đều trống không.

Diệp Nam Bình ngồi đầu bàn ăn dài, nghiên cứu cách tự nấu lẩu.

Hôm qua anh với Triệu Tử Từ đi siêu thị, Triệu Tử Từ tiện tay bỏ vào trong xe. Hai người đàn ông cao một mét tám đêm khuya đi siêu thị, nhân viên đều tò mò đưa mắt nhìn. Triệu Tử Từ phát hiện rất bất mãn: “Nhìn chúng ta làm gì? Sợ chúng ta trộm đồ hả?”

Về mặt Diệp Nam Bình bình tĩnh: “Mất huh nhìn người gay?” *(thư: mấy người thích nhìn/xem truyện, phim về đồng tính nam. Thường thì là hai nữ)*

Triệu Tử Từ nghe giải thích vậy không tin nổi, nhất định phải tự mình thử. Đợi khi nhân viên siêu thị kia lại lên nhìn qua lần nữa thì có ý đẩy xe đồ qua đó. Nhân viên ấy giả bộ quay lưng lại sắp xếp hàng hóa trên kệ, Triệu Tử Từ nghiêng người lấy cái lẩu nhỏ, dán người vào, đột ngột vỗ mông người nhân viên đó một cái.

Nhân viên ấy hoảng hốt quay phắt lại.

Triệu Tử Từ cầm cái lẩu nhỏ đi đứng trước, quay đầu lại nhìn đối phương cười ngọt ngào.

... không khí bỗng nhiên yên tĩnh đáng sợ.

Diệp Nam Bình đã đi thật xa, không tham dự.

Từ đó về sau, người nhân viên kia không xuất hiện trong tầm mắt hai người nữa.

Cái lẩu nhỏ này là do Triệu Tử Từ chọn bữa nên thật sự khó ăn. Diệp Nam Bình nấu 20 phút, ném hai đĩa rồi đẩy qua không ăn nữa. Triệu Tử Từ giờ này chắc đang cùng hai cô gái kia nói chuyện khi thể ngất trời trong quán lẩu. Diệp Nam Bình tự nhắc mình: Không cần xa gạo với chất lượng thấp. Nghĩ rồi với tay lấy túi bánh quy ăn đơ đó.

Bánh quy ăn còn lại miếng thì chỗ cửa truyền tới tiếng “tích tích” mở khóa. Nhà của anh có thể không mới mà tới chỉ có một người. Diệp Nam Bình ngậm nửa miếng bánh quy nhìn ra, người đẩy cửa vô đúng là Triệu Tử Từ.

Triệu Tử Từ đá văng giày, đi thẳng tới mở cửa phòng bếp. Diệp Nam Bình nhướng mày, ngạc nhiên khi thấy cậu ta đột nhiên xuất hiện. Triệu Tử Từ nhún vai: “Mấy cô ấy còn phải về dọn đồ, ăn lẩu mất thời gian nên tôi về trước.”

“...” tâm lý Diệp Nam Bình cân bằng lại được một chút.

Triệu Tử Từ cúi đầu nhìn cái lẩu nhỏ bị Diệp Nam Bình ném qua 1 bên khi này: “Đây là cái gì? Nghe rất thơm”

Triệu Tử Từ đã quên bếng cái này do mình mua, nghe Diệp Nam Bình giải thích: “Lẩu nhiệt tự nấu gì đó.”

Triệu Tử Từ khinh bỉ nhẹ rặng: “Trước đó ai còn nói chắc nịch là không thích ăn lẩu?”

Diệp Nam Bình không nói trắng hay đen, chỉ đưa một đôi đũa sạch cho Triệu Tử Từ với ánh mắt cổ vũ.

Triệu Tử Từ đúng là rất đói bụng, hớn hở nhận đôi đũa, gấp lên nuốt được một nửa mới phát hiện bị lừa, cái này đúng là khó nuốt. Thà đối đầu xuống, miễn cưỡng nuốt hết miếng trong miệng, đẩy cái lẩu qua một bên. Như thường lệ thì Triệu Tử Từ chắc chắn sẽ rất trẻ con mà tìm cách trả thù. Nhưng thái độ Triệu Tử Từ hôm nay khác thường, ra vẻ muốn thương lượng thò người qua: “Tôi có thể không đi công tác với cậu không?”

“Không cần trốn bạn gái cũ nữa ả?”

“Tôi có nhiệm vụ quan trọng hơn” Triệu Từ Từ cười hắc hắc, “Tôi nghe nói thứ hai tuần sau Tân Văn Thành phải đi công tác, Thương Dao là loi một mình ở Bắc Kinh đây là cơ hội cho tôi biểu hiện.”

“Người ta có bạn trai rồi.”

“Vừa khéo tôi am hiểu nhất là cạy góc tường.”

“Tôi đứng trên lập trường đạo đức, phê bình cậu.”

“Vây cậu có thể đứng trên lập trường bạn bè trước để ủng hộ tôi?”

“Tôi lúc đó bạn trai người ta tìm tới cửa đánh cậu thì tôi sẽ không ngăn cản.”

“Anh em mười năm, cậu nhẫn tâm vậy hả?”

“Nhẫn tâm”

“Yêu điệu thực nữ, quân tử hào cầu mà. Tôi cạnh tranh công bằng.”

“...”

Triệu Từ Từ thấy chiêu tình hữu nghị thất bại, đành nói qua chuyện khác: “Cậu biết cô ấy tốt lắm không, tôi đề nghị giúp cô ấy chuyển nhà, cô ấy lại sợ phiền tôi, bảo tôi đừng làm gì. Bây giờ ở đâu ra cô gái độc lập như vậy? Độc lập tới mức làm người khác đau lòng.”

Độc lập...

Từ này lại làm Diệp Nam Bình rủ mi mắt.

Chi có điều là trong đầu Diệp Nam Bình hiện lên một hình ảnh khác với lời Triệu Từ Từ.

Có thể uống rượu với cả một bàn, có lẽ là trong cuộc sống từ lâu đã quen với việc tự dựa vào chính mình.

.....

Thương Dao không nhận sự giúp đỡ của Triệu Từ Từ chủ yếu là vì có Tân Văn Thành ở đây, khiến cô vững lòng, thấy cô và Tân Văn Thành hoàn toàn có thể tự lo liệu được.

Đồ đạc của hai cô mấy hôm trước đã thu dọn gần xong. Chỉ một gian phòng nhỏ 6 mét vuông mà dọn ra không ít đồ.

Đêm đã khuya không thể gọi công ty chuyển nhà, Tân Văn Thành cũng có cách. Cô đi tới chỗ thu mua vật liệu bên ngoài tiểu khu, thuê xe ba bánh của ông chủ. Cũng may nhà mới không xa, chở một xe là được, còn lại một ít hành lý. Tân Văn Thành để Thương Dao ở nhà mời thu dọn, mình thì quay về phòng cũ, chuẩn bị một mình vận chuyển đồ đạc hành lý còn lại. Phần công làm việc như vậy có thể tiết kiệm thời gian, đêm nay hai cô có thể còn được ngủ khoảng 2-3 giờ.

Đang bận rộn Thương Dao nhắn wechat qua. Tân Văn Thành mở ra là một bức ảnh.

Thương Dao nhắn: “Mình phát hiện trong phòng chứa đồ.”

Tân Văn Thành đang bận rộn đóng gói nôi nều xoong chảo trong phòng bếp chung, không có thời gian nhìn kỹ đã dứt điện thoại vào túi.

Thương Dao lại nhắn tới: “Cái người cực kỳ nghiêm túc họ Diệp kia thì ra còn có thể cười như vậy?”

Lời này làm động tác Tân Văn Thành cứng lại. Cô nương theo ánh sáng lơ lửng trong bếp nhìn lại bức ảnh kia. Bức ảnh 8 người chụp chung, Triệu Từ Từ và Diệp Nam Bình trong đó, đáng vẻ thiếu niên đẹp trai rạng rỡ, nhìn thoáng qua là có thể thấy.

Nhìn dáng vẻ có lẽ là đã chụp từ rất lâu Diệp Nam Bình là người cao nhất trong đó, cũng là người đáng chú ý nhất, giống như những cậu hotboy trong trường học, nụ cười trong trẻo.

Tân Văn Thành hoàn toàn không thể tưởng tượng được, ảnh chụp này là cái người mà cô đã gặp hôm nay, thầy Diệp it nói ít cười.

Trong hiện thực, người đó là người mà người khác không thể tiếp cận.

Ảnh chụp người đó lại khiến người ta, thỉnh thoảng thỉnh thoảng...

Động lòng

+++++

(Vỡ kịch nhỏ về sự đối xử khác biệt)

Cô gái đã từng độc lập kiên cường trở nên cực kỳ dính người.

Văn Từ: Em muốn ăn táo.

Diệp lão sư rửa sạch táo đưa qua: Đây em

Văn Từ: Em không muốn tự gọt vỏ.

Diệp lão sư gọt vỏ xong đưa qua: Đây em

Văn Từ: Em muốn cắt thành 8 miếng, ăn từng miếng cho vừa miệng.

Diệp lão sư cắt thành 8 miếng.

Văn Từ há miệng.

Diệp lão sư yên lặng dứt một miếng.

Triệu Từ Từ học theo: Tôi cũng muốn ăn táo!

Diệp lão sư ném một quả táo qua.

Lão Triệu: Tôi không muốn tự gọt vỏ.

Diệp lão sư: Thì ăn vỏ luôn.

Lão Triệu ... tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ảnh chụp Triệu Từ Từ mười năm trước vẫn như bây giờ, nụ cười vô tư giống như một cậu con trai nhà giàu ngốc nghếch. Đường như bức ảnh được chụp khi cả nhóm đi chơi bên ngoài, không chỉ có Triệu Từ Từ và Diệp Nam Bình cười, những

người khác cũng cười thoải mái, chỉ có một cô gái cột tóc đuôi ngựa nhìn rất lạnh lùng, ánh mắt sâu như đầm nước, nhìn rất chất.

Tân Văn Thành nghĩ tới chuyện lưu bức ảnh lại, ngắm nghĩ lại thấy không ổn, định xóa đi. Đang lúc do dự thì có wechat nhắn tới. Tướng Thương Dao lại tìm ra châu lục mới gì, không ngờ người nhắn cho cô là cậu nhóc tài xế Hướng Diễn.

Không, bây giờ không thể gọi người ta là cậu nhóc tài xế, phải gọi là sư phụ Hướng.

Lý do là từ lần trước, cô nhìn thấy Hướng Diễn đăng lên vòng bạn bè một động cơ, cô thấy hứng thú nên để lại bình luận: Cậu còn làm cái này hả?

Vì cũng sở thích nên hai người trò chuyện qua lại vài lần. Sau khi Tân Văn Thành hạ quyết tâm muốn làm nhiếp ảnh chuyên nghiệp, cô vì tự ép mình không còn đường rút lui, cô đã xin nghỉ tất cả công việc hiện có, kể cả công việc ở cửa hàng phụ tùng ô tô trước đó. Cửa hàng trưởng hỏi cô có ai giới thiệu tới thay không, cô nghĩ tới Hướng Diễn nên gửi wechat của Hướng Diễn cho cửa hàng trưởng.

Lúc này Hướng Diễn gửi một hình tới, nhìn phong cảnh thì có lẽ là trong cửa hàng phụ tùng ô tô, một chiếc GTR mới được chỉnh trang xong đang đậu trên bục.

Đây là ước mơ của Tân Văn Thành, đáng tiếc là cô đi theo ba mình lần sửa nhiều loại xe nhiều năm vậy mà chưa từng gặp chiếc GTR nào. Thật ra thì loại thân xe này sẽ không xuất hiện ở cửa hàng sửa chữa bình thường.

Hướng Diễn: Giấc mơ của cô nè.

Cô nhắn lại đúng 1 chữ: Định.

Máy ảnh, xe sang, thứ Tân Văn Thành thích đều đắt tiền. Thương Dao cười cô là mơ ước toàn tận mây xanh mà số mệnh thì mỏng hơn giấy. Giống như bây giờ, trong đầu cô toàn là hình chiếc GTR kia mà lại lái xe ba bánh được thuê với giá 100 đồng, chờ hành lý về nhà mới.

Cuối cùng khi nằm trên chiếc giường mềm mại thì đã là 3 giờ sáng. Tân Văn Thành rất mệt mà lại không ngủ được, trợn mắt nhìn trần nhà, bên tai là tiếng gõ bàn phím. Tuy nhà mới có phòng khách nhưng Thương Dao vẫn theo thói quen ôm máy tính, ngồi dưới đất dựa vào giường. Trước đó do loay hoay chuyển nhà, Thương Dao còn một đồng việc chưa làm xong.

Tuy hôm nay là cuối tuần nhưng lao dại của Thương Dao cần PPT gấp, cho dù cuối tuần thì nhân viên cũng đẩy nhanh tiến độ theo. Thương Dao cũng quen rồi, công ty có cường độ công tác lớn hơn dạng công ty truyền thống như Quảng Định, cô vừa làm vừa tám chuyện: “Cậu muốn ngủ thì nói mình một tiếng, mình chuyển qua phòng khách viết đề khởi ổn cậu.”

Tân Văn Thành ừ, nằm ngửa trên giường nghịch điện thoại, tạm thời không buồn ngủ. Bức ảnh của Diệp Nam Bình cô nhìn lại, quyết định không xóa. Đêm nay Hướng Diễn nói chuyện với cô, cô cũng nhìn qua một lần, tin nhắn cuối cùng là Hướng Diễn nhắn tới mà cô không trả lời.

Chuyện này quay lại lúc cô lái xe ba bánh đi chuyển cuối cùng chỗ đỗ. Lúc đó Hướng Diễn gửi tới một video ngắn, không có hình ảnh, chỉ có âm thanh đặc thù của GTR phát ra.

Lập tức Tân Văn Thành hiểu ra: “Cậu lấy xe của khách chạy trên đường hả?”

Hướng Diễn gửi qua một icon mặt cười nhìn muốn đánh.

Tân Văn Thành: ...

Hướng Diễn: Đây không phải là giấc mơ của cô sao? Có muốn tự mình thử không?

Tân Văn Thành: Tôi không lái xe.

Hướng Diễn: Ngồi ghế phụ hóng gió cũng không tồi đâu.

Cuộc trò chuyện tới đây là kết thúc, Tân Văn Thành không trả lời lại.

Nhưng mà lúc này, rạng sáng với âm thanh đều đều buồn tẻ của bàn phím, Tân Văn Thành nhận không được mở lại âm thanh GTR phát ra khi khởi động. Âm thanh đó có thể kích động adrenalin người ta, làm Thương Dao đang vui đùa gõ chữ giật mình gõ sai chữ mà cũng làm cho Tân Văn Thành ngón tay không theo điều khiển mà nhấn lại Hướng Diễn một câu: Ngủ rồi hả?

Nếu Hướng Diễn nghĩ thì cô đem những xao động trong lòng ếm xuống. Trên nguyên tắc thì xe của người ta đem đến sửa không được lấy chạy thử trên đường. Nhưng ai mà không thay đổi, nhất là hôm nay cả ngày đủ thứ chuyện nghẹn trong bụng. Mảnh hình chưa tới xuống lại thì tin nhắn đã đến.

Hướng Diễn: Thử xe không?

Ba chữ đơn giản mà đầy cảm dỗ.

Tân Văn Thành bật đứng dậy, kéo từ quần áo lấy áo khoác ra, Thương Dao kinh ngạc: “Cậu làm gì vậy?”

“Ra ngoài một chút.”

Thương Dao nhìn thời gian bên góc phải màn hình máy tính, 4 giờ sáng: “Đã trễ vậy... à không, sớm như vậy mà cậu đi đâu chứ?”

Tân Văn Thành cười, nụ cười tươi tắn không hề có nét ỉu rù: “Đi ra ngoài hóng gió, tiện mua bữa sáng về cho cậu.”

Tân Văn Thành chạy ra ngoài cửa tây tiểu khu, một chiếc GTR màu xám tro ngừng ngoài cửa như một con báo đen đang ngủ đông. Tuy không thấy Hướng Diễn nhưng đèn xe lóe lên ý báo cô lên xe.

Thân xe sử dụng sợi carbon Overtake, đèn pha HID tùy chỉnh Bulletproof phối với phần đuôi bằng sợi carbon, quá đẹp. Tân Văn Thành vòng quanh xe thường thức một vòng rồi mới mở cửa xe ngồi vào.

Tân Văn Thành lên xe bắt đầu quan sát bên trong, khỏe mắt liếc nhìn Hướng Diễn ngồi bên ghế lái. Hôm nay cậu ta không mặc cả bộ đồ hiệu nữa mà mặc bộ đồ jeans, nhìn hợp hơn nhiều.

Hướng Diễn đang nhìn cửa tiểu khu qua cửa sổ xe: “Cò ở đây à?”

“Ừ.”

“Tôi tưởng cô ở Swan Bay, lúc này còn có tình đi ngang qua đó.”

“Swan Bay là chỗ sắp tới ừ.”

“Vậy hả...”

Hướng Diễn không nhìn nữa, khởi động xe.

Vừa nghe tiếng xe khởi động, Tân Văn Thành đã nóng lòng muốn thử. Cửa sổ xe bên phía cô chưa kéo lên, Hướng Diễn dầm mạnh chân ga, gió tấp thẳng vào mặt, quả nhiên chỉ hơn trăm mét là hạ gục siêu xe Ferrari, Hướng Diễn nhìn cô gái mắt sáng rực như những ngôi sao nhỏ trong đó đang ngồi bên ghế phụ, khỏe mới vô thức cong lên.

Nhưng giây tiếp theo thì khóe miệng cứng đờ —

Tân Văn Thành phát hiện mũi xe đã chỉnh trang lại, lập tức cau mày bực bội: “Cái tên chủ xe ngốc này, GTR mà lại thêm cửa trên nữa? Nó phá hủy nét mạnh mẽ của thân xe, hiệu suất của các góc sẽ giảm đi rất nhiều.”

“...” Hướng Diễn đột nhiên sặc giọng khan.

Tân Văn Thành thấy vậy thì không chú ý tới tên ngốc chủ xe nữa, bấm cửa sổ lên.

Hướng Diễn hắng giọng: “Đường bên ngoài tiểu khu này hẹp quá, lát nữa lên tới cao tốc, cô sẽ biết cái gì gọi là GTR.”

“Nhưng cái mũi xe kia thật sự là nét bút hồng mà.”

Hướng Diễn coi như không nghe thấy: “Thật sự có nên đi thì lấy bằng lái, mình sửa xe mình lái vậy mới thú.”

Tân Văn Thành bĩu môi: “Công việc của tôi bận quá, không có thời gian thì bằng lái.”

“À đúng rồi, tôi còn chưa hỏi có làm gì nữa,” nhân lúc tốc độ xe còn chưa cao, Hướng Diễn hỏi thêm về điều cậu thấy hứng thú, “Nghe cửa hàng trưởng nói có làm bên quảng cáo?”

Tân Văn Thành gật đầu rồi nói: “Nhưng tôi đã định chuyên nghề.”

“Đổi nghề? Có tốt nghiệp mới khoảng nửa năm mà?”

Hướng Diễn thuận miệng hỏi, Tân Văn Thành lại nường mày, không nhìn ngắm nội thất bên trong xe mà quay lại nhìn cậu: “Chuyện này cũng là cửa hàng trưởng nói với cậu?”

Có lẽ Hường Diễm không ngờ cô lại đột nhiên hỏi vậy nên hơi sững sốt rồi mới cười giải thích: “Mấy chuyện đồn đãi về người đã nghỉ việc không phải bình thường lắm sao?”

Mấy chuyện tám bên lề nơi làm việc này Tân Văn Thành cũng hiểu nên không nghĩ nhiều. Cùng trang lứa với nhau, nhắc tới chuyện đổi nghề, về mặt cũng nghiêm túc hơn: “Đổi nghề không phải là việc đơn giản.”

Tân Văn Thành ngoài miệng thì “Ừ”, giờ tay lên gối sau đầu: “Thì có ai nói là không đâu?”

Giọng điệu cô khiến người nghe hiểu ngay, “Xem ra trong lòng cô cũng không chắc.” Hường Diễm nói.

Tân Văn Thành cười không nói tiếp. Lý lịch trước đó cô nộp cho In Studion như đá chìm đáy biển, cho tới giờ cô vẫn chưa nhận được thông báo phỏng vấn. Có điều cô vẫn lạc quan, ít nhất cô còn có thể tiếp cận lâu dài.

Tin tức Diệp Nam Bình muốn tuyển trợ lý chưa có thông báo rộng rãi bên ngoài, sở dĩ cô biết được cũng phải mất công sức mới có được. Trong khoảng thời gian công tác ở Quảng Dịch, cô đã gặp hầu hết nhân viên bên In studio. Nửa tháng trước, lần quay chụp KV ô tô, cô bị người phụ trách ánh sáng đổ café trúng áo, trợ lý In studio cho cô mượn áo để thay, qua lại thường xuyên nên wechat của anh trợ lý với anh ánh sáng có đều xin. Sau đó cô lại xin thêm mấy người nhân viên của In studio, coi như là tạo mối thiện cảm với đồng nghiệp mới. Nhưng muốn vào In studio không dễ như cô nghĩ. Trước đây cô lên mạng tìm kiếm tin tức tuyển dụng của In studio thì không có gì, lúc cô định lấy cớ còn giữ áo sơ mi để định hỏi thăm anh trợ lý là bên đó có vị trí nào trống không thì anh ấy lại nói sắp nghỉ việc.

Đúng là mấy ngày sau, mấy người nhân viên mà cô quen đều phát tin là nhờ bạn bè trong giới để cử ai đáng tin cậy làm trợ lý nhiếp ảnh. Hên gì cô không tìm thấy thông tin tuyển dụng, thì ra chỉ là thông tin nội bộ.

Tân Văn Thành lập tức gửi sơ yếu lý lịch qua. Tuy cô không phải dân chính quy nhưng là trợ lý nhiếp ảnh thì cô tự nhận thấy mình có thể làm được. Cô cũng tính toán kỹ rồi, bắt đầu từ vị trí trợ lý, học hỏi từng bước. Cô đã biết khi làm việc Diệp Nam Bình thế nào, với những tác phẩm của anh thì anh chắc chắn là một thầy giáo khó tính, Tân Văn Thành hy vọng một ngày nào đó mình có thể trở thành học trò của anh.

Thấy cô tự nhiên đầy tâm sự, Hường Diễm buồn bực cào cào tóc. Còn không bằng là tám chuyện về thăng giáng chủ xe cái tạo lại cửa mũi cho rồi. Cũng may là đã tới cao tốc, tốc độ xe nhanh chóng tăng lên, 400 công suất, 500 mã lực, GTR như con báo đen đầy adrenalin trong người lên mức cao nhất, Tân Văn Thành làm sao có thể lo lắng tới chuyện khác, liên tục hô lên đầy hưng phấn.

Khóe miệng Hường Diễm lại cong lên. Rốt cuộc cậu cô thể triển lãm công dụng của mũi xe rồi. Mũi xe được mở ra, không khí bên trong nhanh chóng bị gió lấp đầy. Giọng Hường Diễm cũng bị gió thổi bạt đi: “Có chuyện gì không vui thì cứ hét to lên, bảo đảm cô sẽ thấy thoải mái.”

Tân Văn Thành nắm chặt dây an toàn hơi chán chừ.

Từ một cậu nhóc bơ sữa biến thành kẻ lưu manh chính hiệu, chỉ một chân ga này, nụ cười Hường Diễm đã trở nên hết sức ngông nghênh: “Nhanh lên đi, bây giờ trên cao tốc không có xe.”

Tân Văn Thành bị cậu ta tác động rồi.

Hường Diễm thấy cô cúi mắt xuống, cho là cô còn đang do dự, định hay là tự mình túm cô lên thì cô đột ngột ngừng đầu lên —

Mắt cô háo hức muốn thử, có vẻ chẳng ít hơn cậu là mấy. Tân Văn Thành tháo dây buộc tóc trên tay, buộc mái tóc đuôi ngựa lại, tháo dây an toàn đứng lên, nửa người chồm lên trên khoảng trống trên mũi xe, đón gió.

...

Cao tốc vào lúc rạng sáng, sương mù dày đặc khiến bầu trời như hạ xuống thấp, cô thò ra mũi xe, giang hai tay rộng ra, đón gió hay nắm lấy trời?

Hường Diễm không biết, cũng không muốn biết, trước mắt cậu bây giờ là cô gái đang giang tay ra, bên dưới áo hoodie lộ ra một phần eo nhỏ nhắn.

Đường cong ẩn hiện, làn da trắng sữa, tay sờ lên chắc sẽ trơn tuột?

Hường Diễm hít mắt, cổ gồng dờn mắt đi nhìn đường.

Tân Văn Thành lại ngửa mặt lên. Gió thổi, tốc độ xe cực nhanh, tất cả muộn phiền dường như không theo kịp nên bị vứt ra sau đầu, Tân Văn Thành chụm tay bên môi, bắt chập tất cả hét to: “Họ Diệp kia! Anh dựa vào cái gì mà coi thường lão tử?!”

“...”

Suýt tí nữa là Hường Diễm phanh gấp ngay trên cao tốc. Cậu cô gồng nắm chặt tay lái mới có thể giữ nó lại vững vàng.

Nào ngờ cô càng lúc càng đặc ý, khí thế như lửa cháy bị gió thổi càng bùng lên, tựa như lửa cháy lan trên đồng cỏ: “Anh chờ đó cho tôi!”

“Sớm muộn gì lão tử cũng tóm được anh!!!”

...

GTR: Giá năm 2018 tầm 175.000\$

Thứ hai tuần sau, ở sân bay thủ đô, “lão tử” Tân Văn Thành mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, hết sức cung kính mà gọi: “Thầy Diệp.”

Diệp Nam Bình gật đầu, bước lên qua cửa kiểm soát an ninh.

Tân Văn Thành đứng phía sau, vì cái tội hứng gió đêm nên cô bị cảm, không nhận được chà chà mũi, đi theo lưng đồng nghiệp qua cổng kiểm soát.

++++

Vỡ kịch nhỏ của thầy nghiêm trò hiền.

Diệp lão sư: “Họ Diệp” là ai?

Văn đồ đệ: ...

Diệp lão sư: Anh dạy cho em, bảo đảm học giỏi.

&%^...*#...

Diệp lão sư: Giống như vậy đó, học được không?

Văn đồ đệ bị đè trên người hoảng sợ ba giây, gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Tân Văn Thành từ khi lên máy bay bắt đầu ho, họng càng lúc càng đau, hồi hận vì mình gào rú quá mức trên xe GTR mới ra nòng nọc này, nếu không thì đâu bị cảm tới mức này.

Đề đến được nơi chụp ngoại cảnh, từ Bắc Kinh bay đến Ô Lỗ Mộc Tề (Urumqi), lái xe về hướng Đông Nam, sau đó dừng nghỉ lại một đêm, hôm sau sẽ tiếp tục lên đường. Tân Văn Thành có thể hình dung ra đoạn đường này tra tấn tới mức nào.

Ngoài mấy người lãnh đạo, nhân viên của In Studio và Quảng Dịch đều ngồi khoang phổ thông, Linda ngồi hàng ghế trước Tân Văn Thành, quay lại hỏi: “Có mang thuốc không?”

“Thuốc để trong hành lý ký gửi mất rồi.” Tối hôm qua cô đã uống thuốc, không còn ho nữa nên nghĩ đã ổn, không ngờ sơ suất thế này.

Linda thở dài, bấm chuông nhờ tiếp viên hàng không cho ly nước: “Vậy cô chỉ còn cách cố uống nhiều nước vào.”

Kết quả là toàn bộ hành trình của Tân Văn Thành là uống nước, vào WC.

WC bên khoang phổ thông hết người này tới người khác lần lượt ra vào, Tân Văn Thành đứng đợi hơn năm phút không nhận nổi nữa, hỏi tiếp viên có thể đi WC bên khoang thương gia không. Tiếp viên thấy cổ ôm bụng nên vén rèm khoang thương gia để cô vào nhanh.

Tân Văn Thành cúi đầu đi thẳng tới hướng nhà vệ sinh, trước cửa không có người xếp hàng nhưng đèn trên cửa cho thấy bên trong có người, Tân Văn Thành dựa tường chờ, khoan tay lại, ngón tay gõ nhịp đợi, một giây bảy giờ dài tựa một năm.

Nhìn thấy đèn cửa bật lên, Tân Văn Thành lập tức bước lên nắm tay vịn cửa kéo. Người bên trong WC đang đẩy cửa đối mặt với cô.

Tân Văn Thành rùng mình.

Diệp Nam Bình không nghĩ tới ngoài cửa lại có người hấp tấp tới mức đó, mũi mình suýt tí bị trán đối phương đụng trúng, anh theo bản năng né người ra rồi mới nhìn rõ tên quý vội vàng kia mình có quen.

Tân Văn Thành không bao giờ nghĩ chỗ này còn gặp phải anh. Ánh mắt anh mới nhìn tới mặt cô thì cô hòng cô bật tiếng ho.

Nghe cô ho, anh cau mày lại, sợ cô lấy bệnh hả? Tân Văn Thành nghĩ vậy thì lập tức thấy bức bối, không đợi Diệp Nam Bình nghiêng người nhường đường, cô chen thẳng qua người anh vào WC.

Cửa WC gần như đập vào mặt Diệp Nam Bình.

Mặt Diệp Nam Bình kề sát cửa, ngăn người ba giây. Đây là cô gái mà sáng nay còn hết sức cung kính gọi anh là thầy Diệp hả? Sập cửa mà muốn đập vào mặt anh đó.

....

Tân Văn Thành từ trong WC ra, lúc mở cửa ra còn hơi thấp thòm. Nhưng khi cô kéo cửa ra, nhìn bên ngoài trống không thì lại tự thấy buồn cười – không lẽ Diệp Nam Bình thật sự đứng ngoài đó đợi cô để hỏi sao thái độ của cô lại tệ tới vậy?

Khi Tân Văn Thành quay trở lại chỗ ngồi, Linda đã đưa thuốc tới.

“Cậu ta mang thuốc theo dự phòng, tôi mượn cho cô rồi đây.” Linda hất hất cằm chỉ người thanh niên ngồi phía sau. Khu vực sau đó đều là người của In Studio, theo lý mà nói thì Tân Văn Thành đã gặp qua hết người của In studio, chỉ có không gặp người này.

Tân Văn Thành hỏi: “Ai vậy? Trước đó hình như chưa gặp qua?”

Linda nhún vai tỏ ý không biết.

Xuống máy bay, đứng chờ lấy hành lý, Tân Văn Thành thấy người thanh niên đó hỗ trợ lấy thiết bị, đó chẳng phải là... việc của trợ lý sao? Tân Văn Thành sốt ruột, dịch tới bên cạnh anh trai bên hậu kỳ hỏi thăm

“Đó là Lục Miêu, trợ lý mới tuyển của thầy Diệp” anh hậu kỳ nói.

Tuy đã dự đoán được kết quả này nhưng khi được xác nhận thật, Tân Văn Thành vẫn không tiếp nhận nổi: “Nhập vào khi nào vậy anh?!”

“Mới quyết định hôm qua, anh còn chưa kịp nói với em”

Tân Văn Thành im lặng phản đối kết quả này.

Anh trai hậu kỳ thấy khó xử: “Lý lịch sơ lược của em đưa cho anh lúc trước, anh đã để vào chồng hồ sơ chung rồi nộp lên. Mấy ngày liền chẳng thấy mặt thầy Diệp đâu, hôm qua đột nhiên lại gọi Lục Miêu báo cậu ấy cuối tuần đi làm. Tụi anh cũng rất ngạc nhiên. Có điều Lục Miêu cũng rất tích cực, dự án này cậu ấy muốn tham gia nên đã tự mua vé máy bay để đi cùng mọi người. Chịu khó, chăm chỉ làm việc như thế bây giờ rất hiếm”

Tân Văn Thành không muốn nghe chuyện Lục Miêu tốt thế nào, cô chỉ muốn biết mình có chỗ nào không tốt: “Vậy em thì sao? Lý lịch của em thầy Diệp có xem tới không?”

“Cái này cũng không biết nữa.”

.....

Tân Văn Thành là người cuối cùng đi khỏi sân bay, kéo một túi hành lý nặng, nhưng bước chân cô còn nặng nề hơn kiện hành lý đó.

Trước đó đã thuê 6 chiếc Land Cruise đậu sẵn chờ ngoài sân bay, sắp xếp mọi người ngồi xe nào. Linda ngồi chiếc cuối cùng, mở cửa sổ xe chờ Tân Văn Thành: “Sao cô ra trễ vậy? Xe kín chỗ rồi.”

Tân Văn Thành lấy đại cái cớ: “Hành lý tôi ra lâu quá.”

Linda thấy cô còn buồn bã ỉu xiu hơn cả lúc trên máy bay thì không hỏi thêm, nhờ người sắp xếp giúp Tân Văn Thành tìm xe khác. Một lúc sau, người dẫn đoàn dẫn cô lên chiếc đầu tiên: “Cố may đấy, còn đúng một chỗ.” Nói rồi giúp Tân Văn Thành kéo cửa xe ra. Tân Văn Thành cúi đầu vào xe, vừa quay lại định cảm ơn thì thấy người ngồi bên cạnh. Giọng nói bị nuốt xuống.

Nắng ở Ô Lỗ Mộc Tề gay gắt hơn Bắc Kinh rất nhiều, bên ngoài xe mặt trời chói chang, Diệp Nam Bình đeo kính râm càng khiến người ta không nhìn ra được cảm xúc của anh.

Kính râm chiếu ngược hình ảnh Tân Văn Thành, cô nghiêng rặng mở miệng chào: “Thầy Diệp.”

Chỗ này vốn là định để cho Triệu Tử Từ ngồi, nào ngờ Triệu Tử Từ “trọng sắc khinh bạn” nên không đi. Bây giờ đòi lại thành một cô gái nhỏ thay vào, anh chàng bên chụp ảnh nhìn vào kính chiếu hậu xem Diệp Nam Bình có thái độ gì không. Diệp Nam Bình gật đầu, coi như đồng ý.

Xem ra không đến nỗi khó chịu? Vậy là đủ rồi, anh chụp ảnh không mong chờ gì Diệp Nam Bình nói được chuyện gì nhẹ nhàng, tự hỏi Tân Văn Thành: “Mới này trên máy bay nghe cô ho suốt, bây giờ đỡ hơn không?”

“Dạ uống thuốc của Lục Miêu đỡ hơn rồi ạ.”

“Cậu trợ lý mới à, đúng là chu đáo.” anh chụp ảnh khen trợ lý mới không dứt miệng.

Tân Văn Thành hơi hự hẩng, nhích người sang một bên, ngăn ánh mắt mọi người lại, móc điện thoại tra từ Ô Lỗ Mộc Tề đến Thiên Thiện (*một huyện của địa khuTurfan, khu tự trịTân Cương*) là bao lâu.

Bốn giờ?

Tân Văn Thành cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng. Chỉ có thể làm bộ... mở cửa sổ ngắm phong cảnh.

....

Cả quãng đường mở cửa xe ngắm phong cảnh, tới Thiên Thiện thì Tân Văn Thành đã phơi nắng tới hai má đỏ bừng. Linda thấy cô gái vốn trắng trẻo mềm mại chỉ có bốn giờ không ngồi chung mà đã bị nắng cao nguyên hun tới mặt mũi đỏ bừng lên thì vội vàng móc kem chống nắng ra. Nhưng mà bây giờ mặt trời đã lặn xuống những dãy núi phía tây, cô bôi kem lên cũng không thay đổi được gì nữa.

Mọi người trọ ở homestay tại ốc đảo trong sa mạc, trời sụp tối rất nhanh, ban đêm trời rất lạnh. Homestay tuy có nhưng ông chủ có rất nhiều rượu ngon, cả đoạn đường đi vất vả, com chiều có mấy bình rượu Mao đài coi như trong cái khổ cũng có cái vui. Riêng chỉ có mình thầy Diệp trước sau như một vẫn tự làm theo ý mình, không ra ngoài ăn tối.

Tân Văn Thành định đêm nay chúc say anh, hỏi xem lý lịch của mình thế nào. Tiếc là kế hoạch thất bại, thấy anh chàng Lục Miêu kia bên rộn rót rượu cho mấy người lớn bên In studio thì người Tân Văn Thành càng nóng lên, càng muốn ho.

Rượu rót tới Tân Văn Thành, cô ngăn lại: “Tôi uống thuốc không được uống rượu.”

Mấy lão đại ngồi chép miệng: “Tiếc quá.”

Linda đỡ lời: “Đừng tiếc, mấy anh nên cảm thấy may mới đúng. Tầm lượng của cô ấy như bình thường thì mọi người không ai uống lại đâu.”

Cả đoàn cười ha ha, miễn cưỡng tin lời.

Lục Miêu rót rượu xong thì ngồi bên cạnh Tân Văn Thành. Tân Văn Thành muốn nói chuyện với cậu ta xem người này có năng lực thế nào mà có thể lọt vào mắt thầy Diệp luôn có tầm mắt cao hơn đầu kia, bỗng nhiên có người lọt vào tầm nhìn của cô.

Tân Văn Thành ngăn ra.

Tập trung nhìn lại, từ ngoài cửa vào đứng là Diệp Nam Bình. Tuy người đầu tiên phát hiện là Tân Văn Thành nhưng chưa kịp lên tiếng thì Lục Miêu đã giành trước: “Thầy Diệp? Sao anh lại đến đây?”

.....

Chỗ ăn com ở homestay dĩ nhiên không thể so với Bắc Kinh, Diệp Nam Bình tới cũng chỉ lấy thêm một cái ghế dựa.

Tân Văn Thành cân nhắc, có lẽ thầy Diệp phát hiện tin hiệu trong phòng quá tệ, anh muốn làm gì cũng không được, nghĩ tới nghĩ lui thôi thì ra ngoài uống rượu giết thời gian. Vậy thì quá đúng ý cô. Cô tuy không thể uống rượu nhưng chuyện đó không ngăn cản đôi mắt sắc bén của cô, thấy có ai kính rượu Diệp Nam Bình thì cô nhanh chóng chạy tới rót rượu, còn nhanh hơn cả Lục Miêu. Rượu quá ba vòng, không sợ Diệp Nam Bình không say.

Quả nhiên chưa tới 9 giờ thì cả đoàn người đều hơi say. Đã uống nhiều, mấy cái “đài phát thanh” cũng bắt đầu ba hoa, Tân Văn Thành biết Lục Miêu tốt nghiệp viện mỹ thuật trung ương, bâng tuối cô —

Xem ra Diệp Nam Bình nhận người quan trọng nhất là chuyện bằng cấp? Nghĩ tới đó thì Tân Văn Thành hậm hực. Có học báo chí, chỉ một điểm này thì Diệp Nam Bình có lẽ sẽ không nhận có.

Đúng lúc đó người sản xuất ảnh bên In studio hỏi Linda: “Dự án này hoàn thành thì tổ của các cô có được tăng lương tập thể không?”

Linda cười ngọt lịm, “Đương nhiên rồi...” cô ý chỉ Tân Văn Thành, “Trừ cô ấy.”

Chỉ một câu dễ như trở bàn tay đã đưa đề tài đến Tân Văn Thành. Ánh mắt mọi người tò mò dồn về phía Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành đành giải thích: “Tôi nghỉ việc.”

Trước khi ăn tối, Tân Văn Thành theo Linda về phòng để hành lý, cô đã kể khổ với Linda. Chắc Linda nhớ nên bây giờ mới dẫn đề tài câu chuyện về cô. Tân Văn Thành dĩ nhiên nhận ý tốt này, để xem cô thể nhân bữa rượu này mà để In studio nhận cô làm thực tập không.

In studio là một công ty lớn, chắc sẽ không thể không thiếu người. Cô cố tình nói to hơn: “Tôi đang tìm công việc mới, nhưng mà... nếu công việc mới không có thì mấy tháng kế tiếp chắc tôi chỉ có thể uống gió Tây bắc mà sống.”

Tân Văn Thành vừa dứt lời thì anh hậu kỳ biết nguyên nhân sâu xa trong đó họ khan một tiếng. Tân Văn Thành nhìn anh nhìn vai bất đắc dĩ, đồng thời khỏe mắt liếc nhìn về hướng Diệp Nam Bình ngồi. Cô vừa đảo mắt qua thì Diệp Nam Bình đứng dậy...

Đi rồi?

Trước đây Linda từng nói, rất nhiều hợp đồng được ký kết lúc mơ màng say rượu, mặt mũi đỏ tung bừng, Tân Văn Thành vốn định học theo, thừa lúc không khí tốt mà tìm cơ hội xin Diệp Nam Bình cho thực tập, ai ngờ Diệp Nam Bình lại đi đứng lúc vậy.

Tiệc rượu sau đó Tân Văn Thành hoàn toàn không có hứng thú.

Mọi người uống tới ngà nghiêng ngả ngửa, đứng lên rồi ngã xuống, cốc chén lung tung, xung quanh tràn ngập mùi rượu, mùi khói thuốc, Tân Văn Thành ngồi trong phòng buồn bực khó chịu, cứ muốn họ nên đứng dậy đi ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Nhưng bên ngoài quá lạnh, Tân Văn Thành đứng một lát thì không chịu nổi, đang cân nhắc quay về phòng rượu thì thấy cách đó không xa có người ngồi trên ghế dài tựa bên một cái bàn cũ. Tân Văn Thành đi về hướng đó, chân dẫm đá sỏi vang lên khe khẽ, bước chân chậm rãi tới gần thì nhẹ hơn, vì cô nhìn thấy người đó là Diệp Nam Bình.

Hóa ra khi nãy anh rời đi là chạy ra đây ngồi cho tỉnh rượu?

“Thầy Diệp?”

Tay anh chống cằm, không nhúc nhích.

Có tiến tới thêm hai bước: “Thầy Diệp?”

Vẫn không có phản ứng như trước.

Xem ra anh giống mấy người trong phòng, uống nhiều quá rồi. Nhưng mà say rồi vẫn có thể ngồi tạo dáng ngay ngắn thế này thì lần đầu tiên Tân Văn Thành thấy.

Tân Văn Thành quét mắt nhìn bàn tay anh đang chống cằm, lại liếc mắt nhìn mắt anh. Nếu gạt tay đang chống cằm của anh ra, không biết anh có bị đập mặt xuống không ha?

Tân Văn Thành rón rén đưa tay ra. Đầu ngón tay chạm vào cánh tay anh. Ngón tay hơi dùng sức, thấy sắp gạt được tay anh ra khỏi cằm...

Cổ tay lại bị người ta chụp lấy.

Hung hăng.

Gắt chặt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Trong khoảnh khắc tay bị chụp lại kia, tim Tân Văn Thành đập như trống.

Đầu phải dơng gân chi là bị bắt vì chuyện còn thâm hơn. Diệp Nam Bình không nhìn rõ đối phương là ai đã thực hiện một cú khóa chặt chặn ngay cổ. Lực rất mạnh lại hung hãn, Tân Văn Thành bị nghẹn tới đỏ bừng mặt, cổ như sắp bị bẻ gãy, ho sặc sụa muốn tắt thở.

Nghe tiếng ho có vẻ quen quen, Diệp Nam Bình mới tỉnh táo lại, nhìn lại gương mặt đang bị đau tới nhần nhúm kia. Anh buông tay, Tân Văn Thành ngồi thụp xuống nôn khan liên tục.

Diệp Nam Bình nhủ mảy đưa tay định đỡ cô, cô lại sợ tới mức đang ngồi bệt dưới đất vội lui ra hơn nửa mét. Sợ anh như thế sao. Động tác tránh né của cô rất buồn cười khiến Diệp Nam Bình đang cau mày cũng không nhịn được. Anh mỉm cười: “Xin lỗi, do phản xạ có điều kiện.”

Tuy anh đã xin lỗi nhưng Tân Văn Thành vẫn ngồi im không dám động dậy. Cô nhớ anh từng là phóng viên chiến trường, có mấy chiêu vỗ phòng thần là điều bình thường. Cô cẩn thận nhìn anh, chắc chắn anh đã tỉnh hẳn Tân Văn Thành mới vịn ghế ngồi dậy.

Anh ngồi bên đầu ghế này, cô ngồi cuối ghế bên kia không dám làm gì.

Cảnh tượng này giống với cảnh trong xe buýt chiều nay, nhưng Tân Văn Thành không có cách nào nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ như trước, chỉ đánh cùi đầu nghịch ngón tay, nghĩ ngợi nên nói gì phá tan sự im lặng này.

Không để Tân Văn Thành suy nghĩ lâu, anh lên tiếng trước: “Tiệc rượu kết thúc rồi à?”

“Dạ chưa.”

“Vậy sao cô ở đây?”

“Tôi đi ngang qua thấy anh ngồi ở đây, định gọi anh dậy. ban đêm trời lạnh, ngủ bên ngoài lâu dễ bị cảm lạnh.”

Có thể là vì uống rượu nên cảm giác “người sống chó gần” của anh không quá nặng nề, thậm chí còn có thể cười: “Nhưng sao tôi lại có cảm giác cô đang lợi dụng cơ hội trả thù tôi vậy?”

Tuy nụ cười chỉ thoáng qua, nhưng nếu trong lòng Tân Văn Thành không chột dạ, cảm giác anh đoán được sự thật thì có lẽ đã chống cảm thường thức nụ cười đó. Mà bây giờ cô chỉ lo phản bác: “Tôi với anh không thù không oán, trả thù anh cái gì chứ?”

Anh nhìn cô chăm chú.

Ánh sáng ở đây khá tối, Tân Văn Thành không sợ bị nhìn ra sơ hở, nhìn lại anh rất tự nhiên.

Tự tin nhanh chóng bị phá tan: “Trả thù tôi nhận Lục Miểu mà không nhận cô.”

... thế giới bỗng nhiên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau.

Tân Văn Thành nuốt nước miếng, giọng điệu cẩn trọng, không biết vì hòng vẫn còn đau hay vì chột dạ: “Anh đã xem qua lý lịch của tôi đúng không?”

Anh cup mắt nhìn xuống.

Đáp án quá rõ ràng.

Vấn đề khó ném ngược về cho Tân Văn Thành.

Cô luôn bắn khoan không hiểu thật ra mình kém ở đâu, lời bên miệng nhưng không dám thốt ra câu hỏi.

Gió thổi qua.

Anh không quay lại nhìn cô, lại dường như đã nhìn thấy cô. Một cơn gió cát thổi tới, giọng anh cũng như cơn gió cát ấy, có cảm giác khô ráp: “Tại sao muốn làm nhiếp ảnh gia?”

Tần Văn Thành suy nghĩ một chút, giọng chắc nịch: “Vi thích.”

“Thích đến mức độ nào?”

“...”

“Thích đến mức cho dù tôi thấy tác phẩm của cô không có khả năng, cô vẫn kiên trì như trước trong một năm không?”

“...”

“5 năm?”

“...”

“10 năm?”

Tần Văn Thành bị hỏi tới trời tay không kịp.

Vậy mình kém đến mức nào? Cố gắng nỗ lực mười năm vẫn không được? Cô hơi tức giận: “Anh không nói chuyện thì còn có vẻ dễ thương hơn.”

Lời nói quá sức trẻ con, Diệp Nam Bình không kiềm chế được mà nở nụ cười.

Đây là phản ứng lớn nhất mà Tần Văn Thành từng thấy ở anh. Có lẽ do chưa từng ai dùng từ “dễ thương” để nói về anh? Tần Văn Thành hỏi hận mình dùng từ không cần thận.

Anh lại tiếp tục đề tài: “Trên đường tới đây, tôi chưa nói một tiếng nào nhưng cô thì chắc hẳn tôi tan nát trong bụng rồi.”

... cần gì vạch trần ra vậy?

Tần Văn Thành liếc anh một cái.

Anh không nhìn nhưng biết rõ cô đang nhìn anh. Khóe môi cong cong nụ cười.

Tần Văn Thành bắt đầu cân nhắc người này, xem ra không phải anh thuộc loại không coi ai ra gì mà ngược lại, anh rất giỏi quan sát, chỉ là không thích nói nhiều.

Bắt đầu nghi ngờ vừa rồi anh cố ý rời khỏi tiệc rượu trước là vì không muốn nghe cô than thở. Nếu đã như vậy thì nói lòng vòng cũng chẳng có ý nghĩa, Tần Văn Thành thẳng thắn, tính toán chặt một đạo: “Thầy Diệp, anh cho tôi một câu thẳng thừng đi, rốt cuộc tôi kém chỗ nào?”

Cô không tin anh tuyên Lục Miếu chỉ vì Lục Miếu tốt nghiệp đại học mỹ thuật. Mặc kệ ra sao, trong tiềm thức cô nhận định Diệp Nam Bình không phải là người độc đoán như vậy.

Cuối cùng anh quay lại nhìn thẳng vào cô.

Do cô bị anh khóa cổ nên bây giờ giọng nói vẫn trầm trầm.

“Kết cấu bố cục của cô không tồi.”

Vậy mà có thể được nghe một câu khen?

Tần Văn Thành chưa kịp mừng.

“Nhưng vận dụng màu sắc thì cực kỳ kém.”

Đúng là khen ngợi chỉ để trải đường mà.

“Tôi đã xem ảnh cô chụp, cũng xem qua mấy tác phẩm trong sơ lược lý lịch, phát hiện cô phụ thuộc vào chỉnh sửa màu sắc hậu kỳ.”

Đúng là một phát trúng tâm.

“Không hiểu màu sắc không thể làm được những tác phẩm lớn. Nếu cô chỉ muốn chụp ảnh trên Taobao thì xem như những lời kia tôi chưa nói. Nhưng nếu mục đích của cô thấp như thế thì cũng không cần thiết đến studio của tôi học việc làm gì.”

Quả nhiên là thầy Diệp yên lặng ít nói vẫn dễ thương hơn.

Tần Văn Thành không có cách nào phản bác lại.

Tác phẩm mà cô đính kèm trong sơ lược lý lịch đúng là cô liên tục làm trong mấy đêm liền. Cô đeo kính sửa từng chút từng chút mới làm xong. Cô tự nhận xét là chỉnh sửa cực tốt, lại bị anh phát hiện ra quá dễ dàng.

Nhưng mà càng như thế thì Tần Văn Thành càng không muốn bỏ qua anh.

Diệp Nam Bình nghĩ nên cho cô thời gian để thấm nấy lời phê bình của mình, cô lại bình tĩnh trở đầu rất nhanh: “Thì chính vì tôi kém cho nên tôi càng phải có thầy tốt không đúng sao?”

Miệng lưỡi sắc bén.

Diệp Nam Bình vậy mà lại không có cách nào trả lời lại.

“Tôi chịu học chịu làm, thầy Diệp thật sự không thể cho tôi một cơ hội sao?”

Đã biểu lộ lập trường, lại khen anh, Tần Văn Thành tự thấy những lời mình nói kín kẽ như nước. Ít nhất có thể làm anh do dự, anh lại không nói lời nào, đột ngột đứng dậy quay đầu bỏ đi.

Tần Văn Thành đứng lên đi theo, lại bị ghế dài cản đường. Tuy chân bị chậm nhưng lời thì vẫn cất lên được: “Tôi thực tập có thể không cần tiền lương, anh thấy không vừa lòng thì bất kỳ lúc nào cũng có thể cho thôi việc!”

Bước chân Diệp Nam Bình ngưng lại. Anh quay đầu.

Đêm không một gợn mây, nhưng sao sáng đầy trời.

Mắt người đàn ông này sáng lấp lánh như sao: “Không cần tiền lương?”

Đương nhiên là...

Nói đùa thôi.

Tần Văn Thành không tin anh là ông chủ keo kiệt, ghen ghét im lặng.

Anh lại cười.

Đây là nụ cười lần thứ ba trong đêm này, nụ cười không còn vẻ nhàn nhạt nữa: “Cô thật sự định uống gió Tây Bắc?”

...

Thì ra lúc cô than thở trên bàn tiệc anh đều nghe thấy.

Đối diện với nụ cười của người kia, suy nghĩ trong đầu Tần Văn Thành như bị gió Tây Bắc thổi bay tán loạn.

....

Thời điểm cho Tần Văn Thành thể hiện tới rồi.

Sáng sớm tỉnh mơ xuất phát, đoàn xe dọc theo sa mạc tiếp tục đi về hướng nam. Vừa qua giữa trưa, đoàn người cũng tới nơi quay chụp.

Sa mạc Gobi mênh mông, không có cây, lòng sông khô cạn. Nghiền cứu địa hình xong, công nhân bắt đầu dựng hiện trường. Diệp Nam Bình đi vòng quanh đường thử xe, chụp thử độ sáng.

Lần này không chỉ chụp ảnh, còn quay video khoảng 10 giây. Quay, chụp hình bên ngoài phức tạp hơn bên trong lều, địa hình này càng làm việc quay chụp khó khăn hơn. Tối qua Tân Văn Thành đã xem dự báo thời tiết, tuy chỉ có 20 độ nhưng thực tế nhiệt độ bề mặt ở sa mạc ít nhất 40 độ. Cô đi đôi giày đế bằng bước xuống xe là có thể cảm giác nóng cháy.

Mới đầu Linda kéo Tân Văn Thành đi trốn nắng trong lều, Tân Văn Thành ngoan ngoãn đi theo. Nhưng chỉ lát sau Linda quay đầu lại thì Tân Văn Thành đã biến mất không thấy tăm hơi.

Linda đảo mắt tìm quanh, tất cả mọi người đội nón, kính râm, mặt che kín mít, Tân Văn Thành chạy đi đâu rồi, Linda đảo một vòng tìm không ra.

Địa hình ở đây phức tạp, dùng nói là đi WC rồi lạc mất chứ. Linda vừa định gọi điện thoại cho Tân Văn Thành thì thấy Lục Miểu được người quay phim đưa vào lều. Người quay phim đưa Lục Miểu lại nằm trên ghế nghỉ, Linda thấy mặt Lục Miểu đỏ bừng, thuận miệng hỏi: “Sao vậy?”

“Cậu ta che dù cho thầy Diệp nên bị cảm nắng.” người quay phim bắt đầu chỉ.

Linda còn đang cảm thán sao thanh niên thời nay yếu đuối mong manh vậy, nhưng đang nói thì nghĩ lại thấy có gì đó không ổn, phóng mắt ra xa nhìn ánh mặt trời chói chang ngoài kia.

Giữa đám người che mặt kín mít, dễ nhận ra Diệp Nam Bình nhất, vì để bảo đảm mắt nhìn thực tế nên anh không đội nón, kính râm vất sau tai, phía sau anh có một cái dù lớn, vì vậy anh nổi bật nhất trong đám đông.

Diệp Nam Bình yêu cầu người che dù không phải vì anh tò vè gì, mà vì phòng ngừa quá chói sáng. Linda nghĩ ngờ dĩ nhiên cũng không phải chuyện này, mà là —

Người thay Lục Miểu che dù bên cạnh Diệp Nam Bình là ai?

.....

Diệp Nam Bình chăm chú vào công việc, trăm phần trăm tâm trí anh để vào khung ảnh máy. Chụp xong một loạt ảnh, anh chuẩn bị thay đổi cao điểm chụp, ngược mắt lên mới phát hiện người che dù cho anh từ Lục Miểu đã biến thành người khác.

Tầm mắt giao nhau một giây, Diệp Nam Bình kinh ngạc, Tân Văn Thành cười thẳng thắn. Túi xách Lục Miểu mang khi nãy giờ cô đang mang, cô lấy nước trong túi ra: “Thầy Diệp uống nước.”

Diệp Nam Bình cúi đầu nhìn nước trong tay cô, lại ngẩng lên nhìn mặt mũi đỏ bừng của cô, phoi nắng tới thành ra thề, “Tại sao không mang kính râm?”

“Kính râm ảnh hưởng ánh sáng thực.”

Nếu cô muốn học, nhất định sẽ học tốt, kết cấu anh chụp, ánh sáng anh vận dụng, cô phải ghi nhớ không sót một thứ gì.

Diệp Nam Bình hơi hé miệng như muốn nói gì, bộ đàm trong tay Tân Văn Thành đã phát ra tiếng nhắc Diệp Nam Bình lái xe đã xác định địa điểm chuẩn bị sẵn sàng.

Diệp Nam Bình không nói gì nữa, quay đầu đi về hướng điểm chụp mới. Ánh sáng mặt trời sa mạc rất khó nắm bắt, nhanh hay chậm năm phút có thể phải làm lại từ đầu.

Tân Văn Thành bung dù đuổi theo.

Diệp Nam Bình đi trước đột nhiên ngừng lại. Tân Văn Thành suýt nữa đâm sầm vào lưng anh, mới vừa đứng vững lại thì một cặp kính râm chụp lên mũi cô.

Ánh sáng chói lòa trước mắt đột nhiên tối lại, Tân Văn Thành phát hiện Diệp Nam Bình mang kính râm cho cô.

Anh lấy cặp kính vất sau tai đưa cô.

“Mắt bị mù rồi thì khỏi mơ làm nhiếp ảnh gia gì nữa.”

Nói xong cũng không quay đầu lại, hướng về phía dốc cao chênh vênh kia đi lên.

.....

Mặt trời thiêu đốt trên đầu, không khí nóng ran, trong tầm nhìn Tân Văn Thành chỉ có bóng dáng anh đón gió đi về phía trước.

Rõ ràng là cô không thể nhìn thấy mặt anh, lại hiện lên nụ cười trong bức ảnh cũ của anh.

Tân Văn Thành bỗng phát hiện ra một điều mà không biết nên khóc hay cười. Thấy Diệp có lẽ... có thể... đã từng là một chàng trai ấm áp?

.....

Không chỉ Tân Văn Thành, nhóm nhân viên cũng có phát hiện mới —

Sao thầy Diệp đi tới đâu thì cô gái bên Quảng Dịch kia đi theo tới đó?

Ngay cả chỗ dốc kia cũng đi theo như hình với bóng?

Khoảng dốc đó cực kỳ trống trải, trong lều mọi người đều nhìn thấy, người quay phim cân nhắc một lúc lâu rồi hỏi Linda.

“Cô gái đó không phải là... đang theo đuổi thầy Diệp của chúng tôi chứ?”

... Linda đang uống nước suýt nữa sặc nước mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Chạng vạng tối, nhiệt độ giảm xuống rất nhanh. Trước đó bên In studio từng chụp ở sa mạc nên biết rõ nhiệt độ sẽ giảm từ nóng xuống lạnh rất nhanh, vì vậy nhanh chóng kết thúc công việc, trở về sửa sang tư liệu, còn thiếu gì thì mai chụp tiếp.

Tân Văn Thành vốn đang bị cảm nên khi quay về khách sạn thì bắt đầu sốt nhẹ, khó chịu lăn lộn trên giường.

Linda ở cùng phòng với cô, vốn định về thay đổi rồi đi Nông Gia Nhạc ăn để nướng nguyên con, có điều Tân Văn Thành không có phúc ăn.

Linda lấy miếng dán hạ sốt, vốn mong dự phòng bị cảm nắng ở sa mạc, bây giờ đưa cho Tân Văn Thành dán hạ sốt. Máu trắng miếng dán hạ sốt làm nổi bật làn da đỏ ửng đang chuyển qua đen của Tân Văn Thành, làn da vốn trắng trẻo xinh xắn giờ thành thế này, Linda hận nên sắt không thành thép: “Bây giờ thì sưng chưa, không chỉ phát bệnh mà cô còn phoi cho đen thành thế này, mặt nhiều hơn được rồi đấy.”

“Không sao mà, qua mùa đông em có thể trắng lại thôi.”

Cô càng không để trong lòng. Linda càng muốn khuyên cô quay đầu là bờ: “Người Diệp Nam Bình kia là một kẻ máu lạnh. Ekíp của anh ta có ai không tốt nghiệp trường chuyên nghiệp, sao có thể nhận cô là người nữa mùa? Cô muốn chụp ảnh quay phim cũng không cần phải liều mạng bám theo một mình anh ta mới được, tôi quen một đồng nghiệp, tôi giới thiệu cho cô là được chứ gì.”

“Nhưng giới như vậy có mấy người?”

Linda bị rơi vào thế khó. Đúng là cô quen không ít người nhưng có thể ngang tầm với In studio thì đúng là không có ai cả.

Linda thấy không thể nói tiếp với con lừa cứng đầu này nên đổi đề tài: “Cô không thể ăn dê nướng nguyên con rồi, muốn ăn cái gì nhẹ nhàng không? Tôi hỏi từ đầu bếp bên Nông Gia Nhạc xem có thể nấu cho cô ít cháo không.”

.....

Vất và bận rộn cả ngày, mọi người nghe nói được ăn dê nướng nguyên con nên đã nhanh chóng đến ngồi đủ bàn, Linda thông thả tới sau.

Linda đã thay cái khoác ban ngày, mặc áo da nhìn rất thoải mái, vì vậy vào phòng là mọi người dồn mắt nhìn. Ai cũng muốn tìm đề tài nói chuyện với cô gái đẹp như thế này, có người hỏi: “Linda, cô nhóc tùy tùng của cô đầu rồi?”

Linda đang nghĩ ngợi không biết Tần Văn Thành có muốn ăn cháo hay không nên phản ứng chậm một nhịp, khi đang ngẩng đầu gọi người phục vụ thì vô tình nhìn thoáng qua ô kính cửa sổ thấy có bóng người cao lớn đi tới.

Ngay lập tức Linda nói giọng hờn dỗi: “Cô nhóc đó đã biến thành tùy tùng của người khác rồi. Đâu phải mọi người không thấy, cả ngày nay cô ấy làm trợ thủ cho thầy Diệp, giờ sốt cao tới 40 độ rồi!”

Đang nói thì Diệp Nam Bình bước vào cửa.

Diệp Nam Bình đổi mặc áo khoác bomber, thẳng thớm trắng treo, da chẳng hề có dấu hiệu bị cháy nắng. Thì phải rồi, cả ngày có tùy tùng nhỏ che dù đi theo thì đâu phải ai cũng có được sự ưu ái đó.

Diệp Nam Bình nhìn cô về mặt mũi, mặt chán dỗi, mấy người khác còn đang sốc vì nghe Linda nói sốt đến 40 độ, chỉ có Lục Miểu tỉnh mắt kéo ghế ra giúp Diệp Nam Bình.

“40 độ? Hay là tôi trạm xá truyền dịch đi?” người phụ trách ánh sáng nói với Linda.

Linda nhìn anh ấy, khỏe mắt lại liếc về hướng Diệp Nam Bình.

Diệp Nam Bình đang cùng người biên tập thực hiện hậu kỳ nói chuyện.

Chỉ chú ý tới công việc, không rảnh nghe tám chuyện?

Giọng Linda cao hơn một chút nữa: “Trạm xá bảy giờ đóng cửa rồi, cô ấy ở lì trong phòng thôi.”

“Sốt cao không phải chuyện nhỏ, lẽ như viêm phổi thì sao? Cô ấy mấy hôm nay đã ho sù sụ vậy rồi?”

“Không tới mức đó chứ?” Khỏe mắt Linda lại liếc về Diệp Nam Bình.

Ai cũng biết Tần Văn Thành ho suốt dọc đường từ Bắc Kinh tới đây, nói rõ tới mức này rồi mà anh ta còn nói chuyện công việc?

Nhìn thấy người biên tập hậu kỳ lấy laptop ra thảo luận chi tiết với Diệp Nam Bình, Linda đau đầu. Linda vất óc suy nghĩ xem làm sao để kéo sự chú ý của bên đó về phía mình, Diệp Nam Bình lại đứng lên nhanh chóng rồi đi.

Linda suốt tí nữa thì lên tiếng gọi anh đứng lại thì bị tiếng người biên tập hậu kỳ cắt ngang.

“Mọi người ăn trước đi, tôi phải về phòng cắt dựng phim.” Biên tập hậu kỳ nói xong thì cũng đi theo.

Đứng là máu lạnh mà.

Linda hết chịu nổi nghe trợn mắt với bóng người đang trước. Cánh cửa sập lại trước mắt cô.

Anh biên tập bước nhanh đuổi theo chân Diệp Nam Bình, Diệp Nam Bình lại ngừng ở chân cầu thang.

“Cứ theo lời tôi nói mà làm bán cắt thô đi rồi gửi qua đi động cho tôi, tôi xem trước rồi chỉnh sửa tiếp.”

Anh chàng hậu kỳ gật gật đầu.

Diệp Nam Bình đi ngược hướng lại. Anh biên tập ngạc nhiên: “Thầy Diệp, anh không về phòng nghỉ à?”

Anh còn tưởng Diệp Nam Bình rời đi để về phòng nghỉ trước, chuẩn bị tinh thần tới nay thức đêm chỉnh ảnh.

Diệp Nam Bình không quay lại nói: “Có việc khác.”

.....

Tần Văn Thành ngủ mơ mơ màng nghe tiếng gõ cửa.

Cô miễn cưỡng ngồi lên, rề rề lê dép ra cửa, cảm giác nhá đang kẹp gì đó mới nhớ trước lúc đi Linda cấp nhiệt cho mình. Cô rút nhiệt kế ra nhìn thoáng qua, 39 độ? Trước lúc ngủ có 38 độ thôi mà.

Buồn bực gỡ đầu đi mở cửa cho Linda.

Người gõ cửa lại không phải là Linda. Cô thấy Diệp Nam Bình ngoài cửa, sưng sốt.

Diệp Nam Bình tựa như cũng hơi sưng sốt.

Tần Văn Thành chưa sốt tới nỗi nổi mề đay, từ ánh nhìn ngẩn ngui của người đối diện mà đọc ra được điều gì đó, theo bản năng mà cúi đầu nhìn mình.

Cô mặc quần lụa thu. Rất xấu.

Tần Văn Thành vội vàng kéo áo khoác treo đằng sau cửa mặc vào, tay chân luống cuống suốt làm rút nhiệt kế trong tay.

Diệp Nam Bình nhanh tay chụp nhiệt kế lại đọc. Cúi đầu nhìn số hiển thị trên đó rồi gác nhiệt kế lên bàn: “Mặc đồ thêm đi, đi với tôi một lúc.”

Tần Văn Thành âm thầm sửa lại mái tóc rối bù của mình, suy nghĩ bị chậm nửa nhịp: “Đi đâu?” Giờ còn đi làm việc à?

Tuy nói Tần Văn Thành đã có chuẩn bị tinh thần là làm việc 24/24 nhưng thật tình khi nghe anh nói vậy thì mặt trắng bệch.

“Bệnh viện huyện.” anh nói.

.....

Tần Văn Thành lấy tốc độ nhanh nhất thay cái áo khoác dây nhất rồi ra khỏi phòng. Ra ngoài không thấy Diệp Nam Bình, cô nhìn khắp nơi, ngoài cửa có tiếng kèn ô tô.

Tần Văn Thành đi theo tiếng động ra cửa, một chiếc xe Land Cruiser đậu bên ngoài. Có đồ dự một chút rồi kéo cửa ghế phụ ra ngồi vào. Tần Văn Thành vừa ngồi vào, Diệp Nam Bình khởi động xe, lấy hộp giữ nhiệt để trên báng lái đưa cô.

Hộp thức ăn còn nóng. Tần Văn Thành nhện lấy mở ra, bên trong có mì kéo sợi.

Diệp Nam Bình lái xe, không nghe tiếng gì bên cạnh thì liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu

—

Cô cầm đôi đũa chậm chạp cuộn mì lên nhưng không đưa vô miệng.

“Không muốn ăn à?”

“Tôi không ăn hành tây.” Tần Văn Thành xấu hổ cười cười.

“Khó chiều.”

“Khẩu vị cá nhân mà...” Tần Văn Thành thì thầm biện hộ, ho khan mấy tiếng.

Mấy tiếng ho đó làm Diệp Nam Bình dầm mạnh chân ga hơn, tăng tốc. Trên mặt lại không có chút biểu hiện gì, mặt lạnh tanh: “Sức khỏe không tốt thì đừng cố chấp mà nhận việc về mình.”

“Lần này... là trường hợp đặc biệt thôi.” Tần Văn Thành sợ anh không nhận mình, vội vã nhện ho mà giải thích, “Sức khỏe tôi bình thường rất tốt, dọn hành lý từ lâu sáu xuống không thành vấn đề.”

Anh không nói nữa.

Tần Văn Thành nhân cơ hội tự khen mình: “Nếu không phải vì tôi không có bằng lái thì tôi có thể tự lái xe đi bệnh viện rồi.”

Diệp Nam Bình lái xe, không tranh cãi với cô.

.....

Bệnh viện huyện tuy không lớn nhưng từ chỗ họ ở đến bệnh viện nhân dân huyện cũng hơn một giờ đồng hồ.

Cả đường gió cát, Land Cruiser ngừng lại trước cửa bệnh viện thì Tân Văn Thành cũng ăn xong hộp mì trong tay, một đồng hành tây được cô xếp gọn vào góc hộp.

Diệp Nam Bình cả đoạn đường nhìn vào kính chiếu hậu xem cô lựa hành, thấy mà mặt gùm cò. Cô lại tưởng anh không phát hiện nên trước khi xuống xe đẩy nắp hộp lại giấu vào một góc, để anh khỏi nói cô khó chiều nữa.

Bệnh viện huyện có bác sĩ trực khám cấp cứu, hỏi nguyên nhân bệnh, Tân Văn Thành thành thật khai báo: “Ngồi xe hóng gió bị cảm lạnh.”

Diệp Nam Bình ngồi phòng ngoài cúi đầu xem video thô do biên tập cắt gọt qua. Tiếng nói trong phòng vừa dứt, bàn tay nắm đi động của anh hơi siết lại. Cửa phòng khép hờ, bên trong nói gì anh nghe rất rõ.

Hóng gió?

Sinh hoạt đời thường muôn màu muôn vẻ ha.

.....

Bác sĩ trực truyền dịch cho Tân Văn Thành.

Diệp Nam Bình đi tìm trạm xăng, để cô một mình trong phòng truyền dịch. Tân Văn Thành chẳng trông mong anh ngồi với mình, có thể đưa cô tới bệnh viện đã là chuyện cô không tưởng tượng nổi rồi.

Cô tròn mủ lên đầu, ngồi ngời chờ anh quay lại.

Trên đường giờ không còn xe, cô về tiêu điều, Diệp Nam Bình đi theo hướng dẫn tìm được trạm xăng, trước trụ xăng 95 không có xe, cũng không thấy người đổ xăng. Diệp Nam Bình xuống xe, trong nhà có người bước ra. Nhìn thấy chiếc Land Cruiser thì biết ngay anh là du khách.

“Đồ bao nhiêu?”

“Đầy bình.”

Nghe đầy bình, người đổ xăng tốt bụng hỏi thêm: “Đồ nhiều vậy là đi đường dài hả?”

“Không đi đường dài, chỉ quay về chỗ X.”

“Từ đây về đó rất xa, dự báo thời tiết nói đêm nay có bão cát, anh đồ xăng rồi thì nhanh chóng xuất phát đi, chậm là có thể không đi được đâu.”

Người dân ở đây chất phác, nhiệt tình, Diệp Nam Bình cảm ơn, đồ đầy xăng xong thì trở lại xe, nhìn qua cửa sổ thì thấy cách mặt đường không xa đã có cát chạy.

Diệp Nam Bình trở lại bệnh viện huyện.

Tiếng bước chân vang trên hành lang, dừng lại trước cửa phòng truyền dịch.

Tân Văn Thành ngồi một mình trong phòng, mủ tròn đầu ngồi gục trong góc. Diệp Nam Bình nhìn bình dịch của cô, gần như còn đầy nguyên. Nhìn đồng hồ, không biết bao lâu nữa mới truyền hết chai.

Diệp Nam Bình ngồi xuống bên cạnh cô.

Từ góc độ của anh, cô gái nhỏ bấy giờ giống như hạt đậu Hòa Lan. Mũ được cột dây chặt lại, lộ ra một lỗ tròn tròn, Diệp Nam Bình hơi cúi người mới nhìn thấy mặt cô trong cái lỗ tròn ấy.

Gương mặt to tằm bàn tay, đường nét thanh tú xinh xắn, lại có chút nam tính.

Cô đang ngời.

Diệp Nam Bình định đánh thức cô để xem có thể điều chỉnh van dịch truyền nhanh hơn, ngẫm nghĩ rồi lại thôi.

Bão cát chắc là... không đến nhanh quá.

Định luật Murphy lại cho Diệp Nam Bình một bài học. Bão cát tới còn sớm hơn dự báo thời tiết.

Tân Văn Thành bị tiếng “ầm” làm giật mình tỉnh giấc. Cô bật đứng phát dậy, quên mũ bàn tay mình còn dính kim tiêm. Thấy kim tiêm sắp bị cô làm rơi ra, một bàn tay bên cạnh đưa tay kịp thời chặn vai cô lại.

Tân Văn Thành bị ấn ngồi lại ghế, cô nhìn những đốt ngón tay khớp xương rõ ràng trên vai mình.

Diệp Nam Bình đi đổ xăng không biết quay về lúc nào. Người này mặt lúc nào cũng thản nhiên, lúc khiến người ta cảm thấy xa cách, lúc lại khiến người ta yên tâm, Tân Văn Thành lấy lại bình tĩnh: “Hỏi nãy tiếng gì vậy?”

Diệp Nam Bình rút tay về, cúi đầu tiếp tục ôm di động liên lạc với biên tập, “Chắc là bão cát làm đổ cái gì đó.”

“Bão cát?” Tân Văn Thành tưởng mình nghe nhầm.

Diệp Nam Bình không ngước mắt lên, gật đầu.

Đứng rồi, bão cát.

++++

Vỡ kịch nhỏ

Văn Tư: Bão cát?

Ba ba Diệp: Đúng rồi.

Văn Tư: Vậy chúng ta không về được?

Ba ba Diệp: Đúng rồi.

Văn Tư: Vậy bây giờ làm sao?

Ba ba Diệp: Thuê phòng nghỉ.

Văn Tư: ... nhưng em... không mang... cần cước.

Ba ba Diệp: Anh mang.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15

Tân Văn Thành lo lắng lại bắt đầu ho. Sao chuyện xui xẻo gì cô cũng đụng trúng hết?

“Tôi nay làm sao chúng ta về lại chỗ ở?”

“...”

Thấy Diệp Nam Bình cúi đầu, tay bấm điện thoại nhắn tin với biên tập hậu kỳ, Tân Văn Thành hậm hực ngậm miệng.

Ngước lên nhìn bình dịch truyền, còn một ít dưới đáy.

Còn anh...

Tân Văn Thành thấy anh nhắm một đoạn dài gì đó cho anh biên tập, xử lý công việc bằng di động không thuận tiện, lỡ như có gì chậm trễ anh lại đổ tội lên đầu cô, vậy thì cô không có hy vọng mà được tuyển chính thức...

Tân Văn Thành không làm gì được đành nhìn trộm anh, mặt anh bình tĩnh, đóng giao diện wechat, bắt đầu tra thông tin thời tiết.

“Tắm bảo cát đi về hướng nam.”

Tin tức tốt, Tân Văn Thành vội đề nghị: “Vậy bây giờ chúng ta nhanh chóng quay về điểm mấu chốt?” (坎儿)

Cuối cùng anh cũng ngẩng đầu lên nhìn cô hai giây. “Lúc đi học điểm địa lý của cô không cao đúng không?”

Tân Văn Thành chớp chớp mắt. Tự nhiên lại hỏi vậy?

Không đợi cô suy nghĩ thêm, Diệp Nam Bình đã theo mấy số điện thoại mà anh mới tra được, bấm số.

Bình dịch truyền nổi lên những giọt khi khí đã cạn nước, giọng anh cất lên từ phía sau: “Khách sạn Vạn Châu phải không?”

.....

Đây là khách sạn gần với bệnh viện huyện nhất, nhưng phòng đã gần hết. Những du khách đều bị kẹt lại đây, các chỗ nghỉ đều kín chỗ. Cách đó hơn 200 mét có một chỗ hơi kém hơn chút nhưng còn phòng. Vừa vặn còn hai phòng, một phòng đôi, một phòng đơn.

Tân Văn Thành lặng lẽ đứng tại lên nghe ngóng, mắt sáng lên nhưng rồi lại lập tức xui xuống. Cô đi vội vàng nên không mang cần cước theo. Vừa rồi đăng ký khám cấp cứu đều là giấy tờ của Diệp Nam Bình, nếu không cũng chẳng có cơ hội nhìn ảnh chụp trên cần cước của anh.

Ảnh trên cần cước Diệp Nam Bình với bức ảnh mà cô lưu chắc là chụp cùng năm, cậu thiếu niên trẻ trung rạng ngời. So với bây giờ thì hơi ngây ngô, nhưng chắc chắn là vẻ lạnh lùng người sống chớ gần như bây giờ lại thu hút phái nữ hơn.

Nhưng nhớ tới chuyện mình không mang cần cước theo, Tân Văn Thành mặt mũi nhăn nhúm đau khổ.

Diệp Nam Bình có vẻ không quan tâm tới chuyện đó, xác nhận có phòng rồi thì vẩy tya nhờ hộ lý rút kim truyền cho Tân Văn Thành, nhờ hộ lý tìm giúp 2 cái khẩu trang.

Tân Văn Thành đi theo anh, lúc anh đứng trước cửa mang khẩu trang cô vẫn cố gặng dựa lần cuối: “Chắc chắn là không thể về chỗ ở được à?”

Diệp Nam Bình ngừng động tác đang vén rèm lên, rồi lại tiếp tục vén rèm lên. Giấy tiếp theo cát bụi thốc thẳng vào mặt mũi Tân Văn Thành như trái lòi cầu hời của cô thay cho anh.

Tân Văn Thành miệng đầy cát, lật đặt đeo khẩu trang lên. Cách thức làm người ta cảm miệng này đúng là đơn giản, thẳng thắn mà hiệu quả.

.....

Mặt Tân Văn Thành nhỏ, khẩu trang lớn hơn mặt cô nên cô đang loay hoay chỉnh lại thì anh bỗng đưa tay kéo mũ cô trùm lên. Không chỉ trùm mũ lên đầu, anh còn cột chặt hai dây mũ lại. Nhìn gương mặt tròn nhỏ xiu như hạt đậu Hòa Lan trước mặt, Diệp Nam Bình hài lòng: “Đi thôi.”

Tân Văn Thành cau mày, bước theo sau một bước đi ra ngoài.

Coi thường cô hả, quán cô lại như vậy hả?

.....

Tầm nhìn không đến mười mét, Land Cruise mở đèn pha, ngoài xe gió cát cuốn cuộn cuộn.

Điện thoại Diệp Nam Bình rung rung liên tục, chắc là tin nhắn wechat công việc, anh phải tập trung nhìn đường nên không chú ý tới điện thoại.

Tân Văn Thành nghe âm thanh gào rít, nhìn kính chắn gió bên ngoài mà cảm giác như mình đang ở tận thế.

Vất và tới được khách sạn, tiếp tân thấy 2 người như tính nhân nên báo giá: “Phòng đôi 420 tệ.”

Diệp Nam Bình không có ý kiến gì, lấy cần cước ra. Tân Văn Thành cất ngang: “Vừa rồi chúng tôi điện thoại tới hỏi thì báo còn 2 phòng, 1 phòng đôi 1 phòng đơn mà? Một cần cước thuê 2 phòng được không?”

Di nhiên là không.

“Chị ơi, chăm chút chút xui đi.” Tân Văn Thành năn nỉ.

Năn nỉ cũng không được.

Tiếp tân đề ra cách giải quyết: “Hay là một người ở đây, một người tới chỗ gần đây tìm phòng nữa? Một cần cước thuê 2 nơi khác nhau thì không sao, còn ở đây tôi chăm chút không được.”

“...”

“Phòng đôi? Phòng đơn?”

“Phòng đơn.” Tân Văn Thành nói.

“Phòng đôi.” Diệp Nam Bình nói.

Hai người đồng thanh mà trái ngược nhau, tiếp tân nghĩ trai đơn gái chiếc tới đây du lịch còn làm vẻ ngây thơ cho ai coi, mắt kiên nhẫn: “Cuối cùng là giờ thuê phòng nào?”

“Phòng đơn.” Diệp Nam Bình đổi lại, đưa cần cước qua.

.....

Xử lý xong chuyện chỗ ở, trong lòng Tân Văn Thành cũng hình dung ra tám trăm ngàn tình huống có thể xảy ra.

Diệp Nam Bình nhận lại cần cước, đi về hướng thang máy, Tân Văn Thành bụng đầy tâm sự lết thết theo sau.

Từ chỗ tiếp tân chọn tới chọn lui phòng đôi hay phòng đơn, Tân Văn Thành mới ngơ ra, phòng đơn hay phòng đôi thì có gì khác nhau?

Cái chính là không ở chung một phòng...

Hỏi còn học đại học, Tân Văn Thành nghe Thương Dao nói lần đầu tiên của cô ấy với bạn trai Chu Tự chính là khi đi du lịch lúc tốt nghiệp, không cần thận nên thuê ở chung một phòng rồi mơ mơ hồ hồ mà thành.

Đám bạn cùng phòng cười ồ lên, làm gì có chuyện không cần thận? Đó là do Chu Tự đã có âm mưu từ lâu rồi, Thương Dao cười cười...

Bốn chữ “âm mưu từ lâu” lẩn khuất trong đầu Tân Văn Thành suốt quãng đường tới rồi chờ thang máy, mãi tới khi Diệp Nam Bình ấn nút thang máy đi xuống.

Tân Văn Thành sùng sốt.

Diệp Nam Bình tuy vẫn đưa lưng về phía Tân Văn Thành nhưng cửa thang máy sáng bóng như gương, toàn bộ suy nghĩ miễn man của cô hiện rõ trên mặt.

Cô nhóc tuổi không lớn mà ý tưởng nhiều quá.

Diệp Nam Bình bốp trán, cửa thang máy mở ra, anh quay người nhìn Tân Văn Thành chưa kịp giấu vẻ mặt rối rắm của mình.

“Tới lên xe lấy đồ sạch, nhân tiện đi một vòng, gần đây chắc còn khách sạn khác.”

.....

Cửa thang máy đóng lại không một tiếng động. Tân Văn Thành nhìn bóng mình chiếu trong cửa thang máy, yên lặng ba giây, rồi lấy đầu đập vào cửa thang máy.

Mất mặt quá...

Thảo nào anh không quan tâm phòng đôi hay phòng đơn, bởi vì phòng gì thì anh cũng không định vào ở đó...

Quá sức mất mặt...

...

Tân Văn Thành nằm một mình trên giường, cứ nhớ lại cảnh tượng lúng túng của mình ở sảnh khách sạn đành lấy điện thoại ra xem để đi dòi suy nghĩ đi qua chuyện khác, lúc đó mới thấy Linda nhắn wechat hỏi cô đi đâu, còn 3 cuộc gọi nhờ.

Cô gọi điện lại, Linda bắt máy, câu đầu tiên là: “Bà nhỏ, cô chết ở đâu rồi?”

“Tôi mới truyền dịch ở bệnh viện huyện xong, giờ mới thấy chị nhắn tin.”

“Tôi còn tưởng cô sốt phát điên nên đi tản bộ trong rừng núi hoang vắng rồi chứ.”

Không hổ danh người làm bên mảng sáng tạo, mắng người ta giòn như bắp rang, Tân Văn Thành nhận tội: “Bớt giận bớt giận.”

“Ai đưa cô đi bệnh viện huyện? Dám đưa đi mà không hỏi tôi một tiếng. Tôi đánh gãy chân chó hần!”

Tân Văn Thành chột dạ, bật ho khan.

Linda cũng không truy cứu chuyện đó, nói tiếp: “Đêm nay bão cát, rồi cô có về được không?”

“Định ở lại trong huyện đêm nay.”

Linda là người mạnh mẽ mềm lòng: “Tầm bão cát ở hướng nam đi qua điểm mấu chốt, chắc chắn ngày mai không chụp được đâu. Cô trốn ở huyện cũng tốt, dù sao thì cũng tốt hơn là ở điểm mấu chốt.”

“...”

Tân Văn Thành chợt nhớ tới lúc ở bệnh viện, Diệp Nam Bình hỏi cô lúc đi học điểm địa lý không cao đúng không...

Tới giờ mới nhận ra là câu đó có ý gì.

Điểm mấu chốt ở hướng nam, tầm bão cát đi về phía nam, chính là đi về hướng điểm mấu chốt, cô còn ngu ngơ hỏi anh là có thể chạy khỏi bão cát, đi về điểm mấu chốt không.

Khác nào hỏi anh: Hay là chúng ta đuổi theo bão cát chơi đi?

Chỉ số thông minh bao nhiêu mới có thể hỏi ra câu đó chứ...

Tân Văn Thành suy sụp cúp máy.

Yên lặng một lúc lại mở điện thoại lên lục lại thông tin. Lúc cô đặt vé máy bay cho eben In Studio có lưu số điện thoại của Diệp Nam Bình.

Điện thoại cô lúc trước xô xát với bà chủ nhà bị nứt màn hình, ngón tay cô giữ trên màn hình mấy giây, cuối cùng không bấm gọi mà đổi thành tin nhắn.

“Thầy Diệp, anh đến khách sạn mới rồi à?”

Năm phút sau Diệp Nam Bình mới trả lời.

“Ừ.”

....

Cách năm phút sau.

Diệp Nam Bình ngồi trong xe nhận được tin nhắn tiếp theo.

“Thầy Diệp, anh vui lòng lưu lại số điện thoại này nha, rất nhanh sẽ trở thành điện thoại trợ lý của anh.”

Diệp Nam Bình bật cười thành tiếng. nụ cười tắt đi, Diệp Nam Bình thoát khỏi giao diện tin nhắn, mở video thô mới được gửi qua xem. Âm thanh động cơ vang lên giữa bãi đỗ xe yên tĩnh. Nhạc ghép tạm thời để có hiệu quả sơ cho video, anh xem được một nửa thì kéo về đầu video xem lại. Xem lại lần nữa, chân mày anh cau lại.

Có mấy ảnh cần phải chụp lại. Bão cát này tới không đúng thời điểm.

Tiếng nhạc lặp đi lặp lại che mất tiếng bước chân bên ngoài, Diệp Nam Bình tắt video, dự định điện thoại cho người biên tập hậu kỳ thì cửa xe có tiếng gõ.

Diệp Nam Bình quay nhìn. Sừng sốt.

.....

Tân Văn Thành không hỏi sao anh ở trên xe mà không phải là ở khách sạn khác, thấy anh nhìn mình thì cười lộ răng khểnh với má lúm đồng tiền: “Tôi tới thế chỗ cho anh.”

Tân Văn Thành không đợi anh đáp, tay vói vào cửa sổ xe mở khóa, vòng tới ghế phụ mở cửa xe ra, ngồi dựa vào ghế. Động tác liền mạch lưu loát, Diệp Nam Bình vừa mở miệng bảo cô đừng gây rối thì cô đã kẹp chìa khóa phòng đưa tới trước mặt anh.

Thật sự muốn thay anh ngủ trong xe?

Diệp Nam Bình nhìn bàn tay cô kẹp chìa khóa lơ lửng giữa không trung. “Phải biết hưởng thụ đặc quyền của con gái chứ.”

“Lúc tôi nộp CV xin làm trợ lý của anh, sao anh không cho tôi hưởng đặc quyền của con gái?”

“Việc nào ra việc đó.”

“Thầy Diệp không biết con gái không thích việc nào ra việc đó, rất thích lời chuyện cũ ra nói sao?”

Cô tựa vào lưng ghế nhìn anh cười.

Tuy cười nhưng thật ra có ý hơi giận dữ.

Anh nghĩ cô đúng là đồ ngốc nếu tin anh mới đi mười lăm phút đã tới khách sạn mới, tầm nhìn chưa tới mười mét thế này, tốc độ xe không thể vượt qua hai mươi km.

“Đừng kích tôi.”

Tân Văn Thành kéo mũ lên ngồi.

Quả nhiên anh thỏa hiệp.

Tân Văn Thành nhìn anh lấy chìa khóa xe, nhìn anh xuống xe đóng cửa, nhìn anh—

Vòng qua bên ghế lái.

Ở góc độ này, anh đứng trên cao nhìn xuống: “Đã nói đừng kích tôi.”

Tân Văn Thành không bị vành mũ che tầm mắt, mới anh hơi mỉm cười, cảm căng ra vẻ sắc bén. Người đang đắc ý giấu mình dưới vành mũ bắt đầu dao động nhưng cô vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Diệp Nam Bình đợi ba giây.

Trực tiếp ôm cô gái có suy nghĩ khác người này bế lên.

+++++

Vờ kịch nhỏ.

Ba ba Diệp: Em cố ý kích anh ôm em.

Vân Tư: Rõ ràng là anh cố ý giả vờ nổi giận để thừa cơ hội ôm em!

Ba ba Diệp: Anh giận thật.

Vân Tư: Giận cái gì chứ?

Ba ba Diệp: Giận anh khi này tại sao không kiên quyết lấy phòng đôi.

...

Vân Tư: ... Cáo từ!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Suyt tí thì Tân Văn Thành đã theo bản năng mà ôm cổ anh. Cũng may là giấy tiếp theo đã kịp phản ứng lại, ngón tay cứng đờ túm lấy quần mình, nhưng khí thế không hề giảm: “Thầy Diệp lại định ném tôi lên xe hành lý hả?”

Diệp Nam Bình bị hỏi ngược lại sững sờ. Không ngờ cô nhóc này thủ dai, lấy chuyện lần trước ở sân bay anh ném cô lên xe hành lý trêu lại anh. Bây giờ Diệp Nam Bình như người leo lên lưng cạp, ôm tiếp cũng không phải mà ném xuống cũng không xong.

Cô thừa thắng xông lên: “Yên tâm đi thầy Diệp, tôi là cô gái đáng hoàng, không nhân lúc cháy nhà đi hôi của.”

Ngoài miệng kêu anh là thầy Diệp, thực tế thì coi anh như cô gái nhỏ mà trêu ghẹo đầy thích thú...

Diệp Nam Bình mím môi thật chặt, thả tay buông cô xuống. Cửa xe cũng không thêm đóng, lập tức quay đầu đi về hướng thang máy.

Tân Văn Thành thấy vậy thì lồm đống tiền nở như hoa, hết sức nhanh nhẹn đóng cửa xe lại, nắm chìa khóa phòng đuối theo anh.

Bước chân Diệp Nam Bình tuy không ngừng nhưng nghe tiếng đóng cửa xe thì tay nhấn nút khóa xe lại bằng điều khiển từ xa. Tiền tay nhét chìa khóa xe vào túi quần, anh mím môi cười bỏ đi.

.....

Tân Văn Thành chỉ khi thế hùng hổ như vậy ở bãi xe, tới lúc thật sự ở cùng phòng với anh, khoanh khóa đóng cửa phòng lại thì tự nhiên hòng cô thất lại, phòng không lớn, cô còn cố gắng duy trì khoảng cách với anh tầm 1 mét nên gần như ép sát vào góc tường, giống như học sinh đang bị phạt.

Diệp Nam Bình đi tới cái giường đơn chân còn đang gấp gọn gàng, ngẩng lên nhìn cô còn đứng ở cửa. Cô như vậy mà còn đòi nhân lúc cháy nhà đi hôi của? Khóe môi Diệp Nam Bình cong lên mà anh không hề ý thức được, anh đứng dậy đi vào toilet, để lại không gian bên ngoài cho cô.

Tân Văn Thành vừa nghe tiếng khóa cửa toilet thì nhanh như thỏ chạy tới giường mình, đá văng giày ra leo lên quần chân kín lại. Cũng hên là trước khi cô xuống bãi đỗ xe tìm anh đã rửa mặt mũi rồi, nếu không bây giờ còn phải tranh cướp toilet...

Lát sau Diệp Nam Bình từ toilet ra, bên ngoài không có động tĩnh gì.

Giường kê bên chân cuộn thành một cục, cô gái nhanh mồm dẻo miệng đẩy khí thế ở bãi đỗ xe biến mất, đầu tròn tuốt trong chăn không dám thò ra.

Diệp Nam Bình nghĩ ngợi, không nằm xuống mà ngồi xuống mép giường, đối diện giường bên kia.

“Ngủ rồi à?”

Chần bên kia im lìm.

“Không ngủ thì nói chuyện công việc.”

Giọng nói anh vang lên, khoảng 3 giây sau thì góc chần bên kia có cái đầu từ từ lộ ra: “Chưa... chưa ngủ.”

Diệp Nam Bình cố giữ chặt khóe môi mình để không bật cười trước hành động của cô. Cô gái này nói ngốc thì có khi lại miệng mồm nhanh nhạy, nói đến mức người ta không đỡ nổi, nói cô thông minh thì có lúc lại có những hành động ngốc nghếch.

Diệp Nam Bình lấy điện thoại ra: “Số wechat của cô là số di động?”

Không phải... nói chuyện công việc sao?

Tân Văn Thành tuy chửi thầm nhưng vẫn gật gật đầu.

“Chấp nhận đề nghị kết bạn đi.”

Cô hòng Tân Văn Thành càng ngẹn, không biết là vì lúc nãy cứ trốn trong chăn nên thiếu oxy hay là... anh tự nhiên công khai muốn thêm cô là bạn. Cô lấy điện thoại trên tủ đầu giường, chấp nhận yêu cầu thêm bạn. Chưa kịp xem ảnh đại diện của anh thì tiếng tin nhắn wechat đã kêu lên “ting”.

Anh chìa sẽ video cắt thỏ qua cho cô.

“Cố xem trước thử, toàn bộ ảnh chụp thiếu hình ảnh chủ đạo, nếu cho cô quyết định một hình ảnh bổ sung 1 giây, cô sẽ bổ sung hình thể nào?”

“...”

Tân Văn Thành nuốt nước miếng, cuối cùng thì hòng hết cảm giác ngẹn ngẹn mà chuyển qua tai nóng rực lên.

Tự mình đa tình bị vạ mặt, hỏi có xấu hổ không chứ?

Cô vứt bỏ những ý nghĩ linh tinh ra khỏi đầu, ngồi nghiêm túc lên, cẩn thận kéo xem từng ảnh. Mỗi bức ảnh này đều có thể đưa ra làm poster, những bức ảnh này sao khi cắt xong sẽ được gửi tới Quảng Dịch, những tổ khác thì Tân Văn Thành không rõ nhưng nếu đưa tới tổ Linda, Tân Văn Thành chắc chắn là sẽ coi như xong.

Diệp Nam Bình lại còn muốn tốt hơn.

Tạm thời Tân Văn Thành không có ý tưởng gì, ngẩng lên nhìn Diệp Nam Bình, vừa định lắc đầu thì anh đã cắt ngang: “Đừng lắc đầu vội, suy nghĩ cho kỹ.”

Nói tới công việc, nét mặt anh rất nghiêm túc: “Không phải cô muốn làm trợ lý cho tôi sao? Tôi không nhận người dễ dàng bỏ cuộc.”

Tân Văn Thành hiểu ý anh nói. Đây là để kiểm tra anh dành cho mình.

Cô cúi đầu tiếp tục kéo ảnh xem, từ góc độ Diệp Nam Bình nhìn qua, quai hàm cô căng cứng, tai đỏ hồng, câu nói kia của anh đúng là không nề tình. Muốn cô trong năm phút đồng hồ đưa ra ý kiến, có lẽ thật sự khó khăn.

Diệp Nam Bình hạ yêu cầu xuống một chút: “Sáng mai cho tôi câu trả lời là được.”

Nói xong thì tự mình nằm lên giường, tắt đèn.

“Ngủ ngon.”

Tiếng anh tan trong bóng đêm.

Tân Văn Thành căn bản không nghe câu chúc ngủ ngon của anh, giọng điệu nhẹ nhàng, trong đầu cô chỉ có câu nói mang ý thất vọng trước đó của anh: Tôi không nhận một người dễ dàng bỏ cuộc...

Ánh sáng ngoài cửa sổ hắt vào gương mặt nghiêng nghiêng của Diệp Nam Bình, rơi vào tầm mắt Tân Văn Thành. Cô lại kéo chăn che kín đầu, mở điện thoại lên.

.....

Một đêm yên bình.

Điều lạ là Diệp Nam Bình lại ngủ yên ổn. Nhưng anh luôn dậy sớm, mặt mũi vừa giãn ra sau giấc ngủ ngon thì nghe bên tai có tiếng nói nhỏ: “Thầy Diệp, anh dậy chưa?”

Diệp Nam Bình mở choàng mắt ra.

Ý thức nhanh chóng quay lại, anh quay đầu nhìn Tân Văn Thành đang ngồi xếp bằng ở đối diện, mắt nhìn chăm chăm như thú săn mồi đang rình con mồi nhỏ của mình, thấy anh tỉnh giấc thì mắt như sáng bừng lên.

Diệp Nam Bình tỉnh giấc vì thói quen, còn cô...

Quảng thâm nhân nhật dưới mắt cô về như cả đêm không ngủ.

Tân Văn Thành xoa xoa tay chờ anh ngồi dậy, cười tươi tắn lộ cả hai răng nanh be bé: “Tôi nghỉ xong rồi!”

Mắt Diệp Nam Bình thoáng hiện tia kinh ngạc.

Tân Văn Thành không quan sát thêm, đối diện với người đàn ông mới tỉnh ngủ vẫn rất đẹp đẽ cũng không chú tâm, anh nói có không có thiên phú nhưng tốt xấu gì thì cô lấy cần cù bù thông minh, nhanh chóng nói ý kiến mà mình đã suy nghĩ cả đêm qua ra.

“Chúng ta có thể cho xe chạy thử với bão cát.”

“...”

“Trọng điểm của xe ZX20 này bảo vệ môi trường, tiết kiệm năng lượng mà, bảo cát tượng trưng cho sự ô nhiễm môi trường, lái xe điều khiển xe...”...cát bụi đầy trời ở phía sau xe, hình ảnh sẽ cực kỳ ấn tượng.

Tân Văn Thành vừa nói vừa quan sát phản ứng của anh. Đây là điểm cô học từ Linda, cứ nói trước một nửa, quan sát phản ứng của sếp, theo nguyên văn lời Linda nói chính là mình đừng càng nói càng hăng, sếp chỉ cảm thấy nói nhiều.

Nhưng mà Diệp Nam Bình đối diện cơ bản là không có biểu hiện gì, lấy gì để cô phán đoán? Tân Văn Thành hạ giọng từ từ, tiếng nhỏ lại, người uể oải.

Hon nữa trên đầu cô vẫn còn miếng dán hạ sốt – thật ra dưới nách cũng có một miếng – nhìn rất tội nghiệp.

“Sao không nói tiếp?” Diệp Nam Bình dời tầm mắt từ miếng dán hạ sốt trên trán cô đi, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Ý tưởng của tôi kỳ quái quá phải không?”

Thật ra ngắm nghĩ kỹ thì đuổi theo bão cát chụp ảnh cực kỳ khó khăn, có vẻ không khả thi, cho nên anh nghe xong vẻ mặt nhợt nhèo cũng phải thôi.

Diệp Nam Bình không trả lời, yên lặng lấy điện thoại trên đầu tủ nhìn qua tin wechat, khom lưng mang giày. Mang giày xong đứng dậy thấy cô vẫn ngồi bó gối ở đó, đầu gục xuống, anh giục: “Đi rửa mặt nhanh đi.”

“Bây giờ quay lại điểm mấu chốt?”

Cái vị trí trợ lý của cô coi như thua trắng rồi...

Sinh viên 21 tuổi mới tốt nghiệp đúng là khả năng chịu đựng áp lực đều như nhau, Diệp Nam Bình nhìn cô là có thể thấy vẻ “cuộc đời này không còn gì để lý怨 tiếc.”

Anh nhượng mảy: “Cô không đọc tin nhắn công việc trong nhóm à?”

“Điện thoại hết pin rồi.”

Cả đêm xem ảnh, di động đã tự động sập nguồn. Từ mờ sáng nghĩ ra ý tưởng “đuổi cát” này, chỉ mong ngóng anh dậy để nói ngay cho anh nghe.

Diệp Nam Bình mở wechat của mình đưa cô xem. Vừa rồi bên sản xuất nhân mọi người đã hỏi được bên cục khí tượng đường đi của mắt bão, nhắn tin cho mọi người tập trung đến điểm X chờ chụp ảnh.

Tân Văn Thành từ từ ngẩng đầu lên, ý nghĩ bay lộn xộn. Vậy là...

Thật ra tới qua anh đã nghĩ đến việc “đuổi cát”? Tới qua nhân đề cả đội xem xét tính toán phương án khả thi, lên kế hoạch?

Đề nghị cô mới đưa ra không phải là không mưu mà hợp với anh đó sao?

Ánh lửa trong mắt vốn đã tắt lại bùng lên, Tân Văn Thành nghiêng răng định nói gì đó, Diệp Nam Bình đã không chờ nổi mà đưa tay kéo cô dậy.

Tay anh nắm cổ tay cô. Mát lạnh, giống như miếng dán hạ sốt.

Tân Văn Thành ngăn người.

“Còn chần chờ gì nữa? Không muốn đem ý tưởng kỳ lạ của cô biến thành hiện thực à?”

.....

Muốn! Làm sao mà không muốn được chứ!

Tân Văn Thành nhanh chóng tỉnh hồn lại, xô giày phóng thẳng vào toilet như một con gió ào qua trước mặt Diệp Nam Bình.

Cô nhóc này...

Bốn bề vắng lặng, rồi cuộc Diệp Nam Bình đưa tay sờ mũi bật cười.

.....

Chạy thẳng tới điểm tập trung. Bụi bay đầy trời.

Tân Văn Thành lại hết sức sáng khoái, thiếu chút nữa là hát to lên. Bão cát tới không làm chậm trễ việc chụp ảnh, quay phim mà còn là đạo cụ tốt nhất, có vướng như vậy, anh mà không thu cô vào dưới trường thì đáng tiếc lắm đúng không?

Tiết là cả đường đi anh chẳng đề cập tới việc này.

Tuy biết con đường phía trước cát bụi chưa tan hết, anh cần chuyên tâm lái xe nhưng Tân Văn Thành ráng nhìn được đến nửa đường thì vẫn lên tiếng: “Thầy Diệp...”

Anh hơi rùng rợn: Nói.

“Có phải tôi thông qua kiểm tra rồi không?”

Anh không đáp.

Tân Văn Thành liếm môi, làm mặt dày thúc lần nữa: “Thầy Diệp?”

“...”

“...”

“Sau này đổi lại gọi tôi là lão bản (ông chủ).”

Anh nói.

Giọng bình thản mà lại có ý trêu chọc.

+++++

Vở kịch nhỏ.

Văn Từ: Lần đầu tiên em gọi anh là lão bản, có cảm giác gì?

Diệp lão bản: Bình thường thôi.

Văn Từ: Anh không kích động hả? Không thấy vui hả? Bình thường là sao? Em là người có khả năng vậy tới làm việc dưới trướng của anh.

Diệp lão bản: Cũng không.

Văn từ: Thôi được... Cuộc đời anh cơ bản là không có một phút nào kích động.

Diệp lão bản: Vẫn có chứ.

Văn từ: ...

Diệp lão bản: Khoảnh khắc em đổi giọng kêu anh là lão công.

...

...

Diễn viên đóng thế trong vở kịch nhỏ Triệu Từ Từ: Mắc ói!!!

Ghi chú: Vì chữ “lão bản”, “lão công” nó đồng âm nhau mới hay nên mình giữ nguyên nha, chứ edit thuận viết ra ông chủ với ông chồng nghe nó hổng hay bằng. Mà chỉ là phiên ngoại nên mình nghĩ không sao ha.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

8 giờ, hai người tập hợp với đoàn.

Đoàn đến sớm hơn hai người, đã thực hiện nghiên cứu địa hình xong xuôi. Đoàn xe ngừng ở bên đường, chiếc ZX20 đậu trên đường, chường ngại vật sắp xếp đầy đủ trước sau. Tất cả chuẩn bị sẵn sàng chờ bảo cát đến.

Diệp Nam Bình ngừng xe sau đoàn xe, trợ lý Lục Miếu với người sản xuất ảnh bước tới đón.

Thời tiết khắc nghiệt nên sẽ có nhiều chuyện không thể dự đoán trước được, xem như đây là sự thử thách đối với nhiếp ảnh gia, người quay phim, tất cả đều tùy cơ ứng biến, nếu không bảo cát tiến tới trong nháy mắt, thì tất cả có thể kiểm cùi ba năm thiếu một giờ, công sức đồ sông đồ biển cả.

Bên ngoài gió lớn, sỏi cát bay đập vào mặt rất rát, Diệp Nam Bình xuống xe, Lục Miếu đưa bản đồ địa hình tới cho anh xem. Tân Văn Thành trùm kín mũ và khẩu trang che mắt mọi người, lên lút đi mở cửa ghế phụ xuống. Cô dự định thần không biết quỷ không hay đi tìm Linda, lỡ có người thấy cô sáng sớm từ xe Diệp Nam Bình đi xuống thì sau này cô vào làm ở In studio sẽ bị lời ra tiếng vào.

Một trận gió khốn kiếp lại thổi tung túi thuốc trong tay cô. Bao nilon bay về phía xa, thuốc trong túi rơi đầy đất, Tân Văn Thành nhăn nhu mặt mũi.

Những chuyện không tốt lại thi nhau mà tới —

Hộp thuốc cảm kia bị gió thổi bay tới đúng ngay chân Diệp Nam Bình.

Diệp Nam Bình cúi đầu nhìn thoáng qua, Lục Miếu và người sản xuất ảnh cũng phát hiện, ánh mắt hai người đồng thời dồn về phía Tân Văn Thành đang còn đứng ở dưới xe. Tân Văn Thành bị hai ánh mắt ghim lại, tiến thoái lưỡng nan. Dứt khoát bỏ qua hộp thuốc đó, Tân Văn Thành cắn răng nghĩ, đang định đi tiếp thì bị gọi lại “Tân Văn Thành...”

Gió quá lớn, tiếng gọi nghe không rõ, hoàn toàn không biết giọng ai, trong đầu Tân Văn Thành lại hiện lên một gương mặt lạnh lùng, Lục Miếu với anh sản xuất ảnh chỉ biết tên cô là Joe, người duy nhất biết tên tiếng Trung của cô...

Tân Văn Thành quay đầu lại.

Trong tầm mắt cô, Diệp Nam Bình mới khom lưng nhặt hộp thuốc, chia tay ý bảo cô qua lấy. Da đầu Tân Văn Thành tê rần bước tới, vừa đi vừa giữ chặt khẩu trang, chắc chắn rằng mũ với khẩu trang đã che phần lớn gương mặt mình, chắc không bị Lục Miếu với anh sản xuất ảnh nhận ra thì mới nhanh chân bước tới trước mặt Diệp Nam Bình.

Cô nhận hộp thuốc cảm trong tay Diệp Nam Bình, giấy tiếp theo quay đầu rồi đi. Toàn bộ quá trình không tới một phút đồng hồ, với Tân Văn Thành lại giống như mười năm.

Vừa thở phào nhẹ nhõm, mấy con gió quái kia lại thổi tới, thổi bung cái mũ trên đầu cô xuống. Ngay lập tức Tân Văn Thành không còn chỗ giấu mình.

Lục Miếu kinh ngạc gọi “Chị Joe?”

Chị cái đầu cậu chứ chị...

Tân Văn Thành tức giận đi đi mũi giấy, quay lại cười gượng gạo với Lục Miếu.

“Sao chị lại ở trên xe thấy Diệp...” Lục Miếu chưa hết kinh ngạc đã bị anh sản xuất ảnh đứng bên kéo áo ngăn lại. Ánh mắt anh sản xuất ám chỉ Lục Miếu đừng nhiều chuyện. Lục Miếu thức thời không nói tiếp.

Ánh mắt anh sản xuất ánh nhìn Tân Văn Thành đầy vẻ nghiền ngẫm, đánh giá.

Tối hôm qua anh ấy biết Diệp Nam Bình không về, còn cô Joe này thì sáng sớm khi xuất phát, anh còn hỏi Linda là cô tùy tùng trắng trẻo nõn nà của cô ấy đi đâu rồi mà không thấy bóng dáng. Linda giải thích là cô nhóc sốt cao không hạ nên phải ở lại homestay nghỉ ngơi. Một cô gái sốt cao cả đêm lại từ trên xe của Diệp Nam Bình nguyên đêm không về bước xuống...

Tân Văn Thành đọc được ý nghĩ trong mắt anh sản xuất ảnh nhưng cô không thể giải thích, chỉ sợ càng giải thích càng rối, chỉ có thể gật đầu chào một cái, kéo mũ lên, cắn răng mà đi.

.....

Cuối cùng bảo cát cũng tới.

Phía sau XZ20, cát cuốn tới như một làn sóng, càng đến gần càng mạnh, nhân viên không có nhiệm vụ đều trốn vào trong xe, chỉ có Diệp Nam Bình, Lục Miếu phụ trách đèn, mấy nhân viên phụ trách ánh sáng còn ở bên ngoài.

Tất cả mọi người đều che chắn kỹ thuộc loại vũ trang hạng nặng, chỉ riêng Diệp Nam Bình chỉ độc nhất một cái khẩu trang. Dưới con gió rít gào, tóc anh bay loạn, chiếc áo khoác có vẻ mỏng manh, tay áo được xấn lên để dễ cầm máy lẹ ra cánh tay với những đường cơ rõ ràng.

Rất A...

Tân Văn Thành ngồi ở chiếc xe gần nhất, suy nghĩ đến thất thần.

Tài xế điều khiển chiếc XZ20 tiếp cận sát đường đi chuyển của bảo cát, nhanh chóng ngừng tại vị trí đã đánh dấu trước. Máy ảnh, máy quay đã chụp lại được khoảnh khắc đó, nhiệm vụ khó khăn còn ở phía sau. Mặt Diệp Nam Bình không có bất kỳ cái gì che chắn đón gió cầm máy ảnh, tay anh lại cực kỳ ổn định, cho dù cường độ gió như thế cũng không thể làm rung hình ảnh trên máy của anh.

Linda ngồi bên cạnh Tân Văn Thành, liên tục cảm thán tốn nhiều tiền như vậy để mời In studio đúng là đáng giá. Tân Văn Thành vẫn ngồi im nhìn ra ngoài cửa sổ.

Động tác Diệp Nam Bình cầm máy ảnh tựa như tùy ý bình thường, nhưng cánh tay anh thể hiện rõ ràng là đang dùng rất nhiều sức đến nỗi gân xanh, gió cát làm mắt đỏ hoe mà anh vẫn không hề chớp mắt, chắc vì lo sẽ bỏ qua những hình ảnh tốt nhất trong nháy mắt.

Nhưng mà những yếu tố bất ngờ không thể khống chế được thật sự quá nhiều, một nhân viên đang đeo kính râm ngăn bụi đột nhiên bị gió thổi rớt kính xuống đất, gió cát ập vào mắt khiến người nọ ngồi thụp xuống dắt ôm mắt. Anh ta vốn phụ trách điều chỉnh ánh sáng, do động tác ngồi thụp xuống đột ngột nên cái giá đỡ cũng bị ngã theo.

Quay chụp ngoại cảnh quan trọng nhất chính là ánh sáng, thiếu một tấm phản quang thì có thể ảnh hưởng đến toàn thể bố cục, Tân Văn Thành không hề suy nghĩ, trực tiếp mở cửa xe vọt xuống.

Sức gió mạnh đến mức không cần có đóng cửa xe đã tự đẩy cửa xe đóng lại “ầm” một tiếng, ngăn tiếng kêu kinh ngạc của Linda bên trong.

Tân Văn Thành dựng tấm phản quang bị gió thổi bật đến chân cô lên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về vị trí cố định.

Cô xuống xe gấp nên không mang bất kỳ đồ phòng hộ nào, thật sự là đón gió trước trời cát bụi nên mới cảm nhận được sự khó khăn còn lớn hơn rất nhiều với suy nghĩ khi cô ngồi trong xe nhìn ra ngoài. Cát đập vào mặt cô liên tục, cát nhỏ xù xì mà sắc bén, da cô vừa mồng vừa trắng, mạch máu bên huyết thái dương có thể thấy rõ ràng nên chỉ trong vài giây ngăn ngủi, mặt cô đau tới không chịu nổi, chỉ hy vọng gió cát đừng bay vào mắt để cô có thể thuận lợi hỗ trợ chụp xong những bức ảnh cần thiết.

Sống một giây dài như một năm chính là thế này.

Thấy bão cát đến gần khoảng còn 100 mét, Diệp Nam Bình lên tiếng: “Kết thúc công việc.” Mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, ôm đồ nghề chạy như điên về phía đoàn xe.

Khó là Tân Văn Thành lại ôm phải tấm phản quang nặng nhất, người phụ trách bị cát vào mắt đã quay về xe trước, Tân Văn Thành cố gắng ôm tấm phản quang lớn chạy chưa tới nửa mét đã bị vướng chân giá đỡ chưa gấp hết ngã lộn ra. Cô chỉ chửi một tiếng “Má” thì miệng đầy cát.

Tân Văn Thành nhanh chóng ngậm miệng, đang muốn khom người dựng cái giá đỡ lên chạy tiếp thì bị một bàn tay túm lấy. Tân Văn Thành không kịp nhìn xem tên quý nào còn tới vướng tay vướng chân thì đã bị đối phương lôi cô đang còn ngồi xồm dưới đất kéo dậy chạy như điên. Tân Văn Thành còn bận tâm cái giá đỡ: “Tấm phản quang của tôi!”

Bước chân người đó không ngừng, chỉ quay đầu liếc qua rồi nhanh chóng thu mắt lại. Cái liếc mắt ngăn ngủi đó làm đầu Tân Văn Thành “ong” lên rồi trống rỗng. Bởi vì tới lúc đó, cô mới nhìn thấy rõ mặt Diệp Nam Bình giữa gió cát.

Chân anh dài nên chạy nhanh, suy nghĩ Tân Văn Thành tuy chậm chạp chưa định thần lại nhưng chân vẫn theo bản năng chạy theo anh, tìm đập nhanh theo từng bước chân, huyết thái dương này lên thỉnh thoảng.

Cả đoạn đường chạy như điên cuối cùng cũng lên được xe. Ngay khoảnh khắc đóng cửa lại, cát vàng đầy trời bên ngoài đã bao trùm lên tất cả. Cát sỏi điên cuồng đập rầm rập lên xe, bên trong xe lại yên tĩnh lạ lùng.

Tân Văn Thành thở hồng hộc, mặt trắng bệch mà tai lại ò ò bùm. Toàn bộ tinh thần của cô dường như bị cái nắm tay kia mang đi mất, rồi đột nhiên bị một tiếng ho khan đánh thức.

Thì ra trong xe không chỉ có hai người cô, trên ghế lái còn có người.

Diệp Nam Bình buông tay cô ra. Tân Văn Thành không nhận được gió tay lên chà chà vành tai. Nhưng mà càng xoa càng nóng, càng đỏ bừng.

Người ngồi bên ghế lái hỏi: “Thầy Diệp, bây giờ quay về điểm mấu chốt à?”

Diệp Nam Bình không trả lời.

Tiếng cát sỏi đập vào xe ngày càng dày đặc, xe đang ở giữa tâm bão cát, Tân Văn Thành mới nhận cơ hội tiếng động ồn ào ngoài xe mà liếc mắt sang bên cạnh. Diệp Nam Bình đang xem lại mấy bức ảnh vừa chụp. Hải lòng với hiệu quả, anh ngược lên nhìn tài xế: “Quay về điểm mấu chốt.”

Vừa rồi chạy nhanh như vậy mà giọng Diệp Nam Bình vẫn không hề thay đổi, rất bình tĩnh, thậm chí có cảm giác mát rượi. Giọng anh tựa như hồ nước mát lạnh, tưới vào cảm giác nóng ẩm nơi lòng bàn tay của Tân Văn Thành hóa thành hư không.

Tân Văn Thành thu tâm mắt, khi ngừng đầu lần thì vết đỏ hồng bên tai đã giảm: “Thầy Diệp, tôi có thể xem nó không?” Cô hơi nằng nặc ý nói mấy ánh trong tay anh.

Diệp Nam Bình ngoái nhìn cô, đôi mắt anh bị gió thổi đỏ hoe nhưng vẻ mặt vẫn nhạt nhẽo như thường. Anh hơi nghiêng mấy ánh về phía cô. Tân Văn Thành tưởng anh đưa máy ảnh cho mình nên đưa tay định nhận, anh lại không đưa.

“Tôi cảm ơn”, Diệp Nam Bình nói, “Tay cô còn run.”

“...” Tuy biết anh sợ cô run tay làm rơi máy ảnh, trong lòng Tân Văn Thành vẫn có ảm ức.

Tay cô run là tại ai chứ?

Không phải tại anh nắm tay cô chặt như thế sao?

Tân Văn Thành mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, thò đầu ra nhìn. Diệp Nam Bình mở từng bức ảnh, ngược nhìn phản ứng của cô. Cô nhìn chăm chăm vào màn hình như một học trò ngoan chăm chú nghe giảng. Đầu gối Tân Văn Thành không dám dời mắt đi đâu khác ngoài màn hình bởi ngay khúc mắt cô là hàng lông mi của anh gần trong gang tấc.

Gần đến như thế.

.....

Nhớ lại cảnh tượng đó lần nữa là lúc Tân Văn Thành ngồi ở sảnh chờ sân bay. Chuyến bay từ Tân Cương về Bắc Kinh do bão cát nên bị delay hơn 6 tiếng. Tân Văn Thành ngồi chờ chuyến bay đến hết câu nói, Linda ngồi bên cạnh ôm máy tính cúi đầu gõ báo cáo công tác theo thông lệ.

Tân Văn Thành là nhân viên rảnh rỗi quá mới có thể chú ý tới lông mi Linda. Linda luôn thể hiện vẻ ngoài tốt nhất trước mặt mọi người, cho dù đi máy bay cũng trang điểm tí mĩ, chải mascara cẩn thận nhưng lông mi cô ấy không dài.

Tại sao lông mi một người đàn ông mà lại dài hơn cả mi của Linda vậy chứ? Tân Văn Thành không hiểu nổi. Cô theo bản năng phóng tâm mắt tìm kiếm, quét mắt một vòng không thấy bóng dáng kia đâu mới nhớ ra khoang thương gia có phòng chờ riêng. Không có việc gì làm, cô cúi đầu nghịch điện thoại giết thời gian. Thỉnh thoảng lại ngược lên nhìn bảng chữ hiển thị tình trạng chuyến bay.

Có tin nhắn wechat của Hướng Dẫn: Tôi thấy chuyến bay của cô hạ cánh trễ...

Mặt Tân Văn Thành hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Thời gian gần đây Hướng Dẫn hay tìm cô nói chuyện, thường là buổi tối sau khi kết thúc công việc. Buổi tối về điểm mấu chốt, cậu ấy cũng tìm cô. Cậu ta mới đổi một chiếc Harley, vội vàng chụp ảnh khoe cô. Lúc đó Tân Văn Thành đang nằm trên giường gió tay ngắm nghía, cần nhắc xem lúc về Bắc Kinh có nên xăm một hình ngẫu ngẫu gì đó trong lòng bàn tay hay không, cô trực tiếp gửi tin nhắn thoại lại cho cậu. Cô đi bệnh viện truyền dịch thì hết sốt nhưng giọng vẫn đầy ảm mĩ. Hướng Dẫn nghe vậy thì hỏi cô: Sao lại bị cảm rồi hả?

Biết nguyên nhân là vì lần trước cô hứng gió đêm mà cảm, Hướng Dẫn nhận lỗi: Ngày mấy cô về Bắc Kinh? Tôi đi đón cô. Tiện để thử xe Harley luôn.

Tân Văn Thành hậm hực: Thôi, tôi cảm nặng thêm nữa.

Hướng Dẫn: Cứ yên tâm, tôi chuẩn bị sẵn áo lông cho cô.

Tân Văn Thành không trả lời.

Cậu ta lại thừa thảnh xông lên: Không muốn thử Harley hả?

... Muốn. Sao mà không muốn chứ.

Tân Văn Thành vừa bực bản thân dễ bị dụ vào ngoan ngoãn cung cấp số hiệu chuyến bay. Từ sân bay về thành phố bằng xe Harley, có cảm nặng hơn chút nữa thì cũng coi như đáng giá đi.

Nhưng mà ước mong không thành, chuyến bay trễ hơn 6 tiếng, về đến Bắc Kinh là đã rạng sáng. Xem ra hôm nay không được cưỡi Harley rồi.

Đang tức nuôi thì Hướng Dẫn nhắn tới: Không sao.

Tân Văn Thành nhún: Đứng chờ tôi, hôm nào thử Harley sau.

Hướng Dẫn không trả lời. Tân Văn Thành coi như cậu ta đồng ý.

Tuy không được cưỡi Harley thì có tiếc nhưng may mà chuyến bay không trễ thêm nữa, tầm nửa tiếng sau thì cuối cùng cũng được thông báo cất cánh.

1 giờ sáng, máy bay đáp xuống Bắc Kinh, mọi người đều mệt mỏi, chỉ có Tân Văn Thành là nhanh nhẹn vội vàng chạy xuống máy bay.

Linda thấy có khuya vậy mà vẫn còn hùng hục sức sống, chép miệng: “Cố vội về thành phố nhảy Disco há?”

Tân Văn Thành cười hắc hắc bỏ chạy trước. Khách ở khoang thương gia đã xuống máy bay trước, cô đuổi theo nhanh không chừng có thể gặp được sếp Diệp, nói bóng gió hỏi thăm xem bao giờ thì cô nhận được thông báo đi làm ở In studio.

Tiểu là tới khi lấy xong hành lý, nguyện vọng của Tân Văn Thành cũng không thành. Mất Tân Văn Thành lại quét một vòng, cuối cùng lặng lẽ chấp nhận số phận mà đẩy xe hành lý theo chân Linda ra sảnh ngoài.

Đang cúi đầu ủ rũ đi, đột nhiên có người gọi cô: “Tân Văn Thành!”

Tại Tân Văn Thành dựng lên, ngừng đầu nhìn theo hướng tiếng kêu. Bên ngoài sảnh chờ, Hướng Diễn kẹp mũ bảo hiểm dưới nách, tay xách theo một cái mũ khác, giơ tay lên cao vẫy cô.

.....

Trước cảnh đó, Tân Văn Thành kinh ngạc, Linda bên cạnh cười thầm. Rốt cuộc đã hiểu cô nhóc này khi này vội vàng xuống máy bay làm gì rồi.

“Tân Văn Thành,” Linda học theo giọng điệu của cậu trai đối diện đang cười rạo rỡ kia, gọi thẳng tên Tân Văn Thành, “Đó là bạn trai cô à?”

Giọng không lớn không nhỏ, đủ để người sản xuất đi sau hai cô chừng ba mét nghe thấy. Người sản xuất sống sót, vội vàng nhìn bên ngoài hành lang sảnh chờ, bên ngoài có mấy người đến đón người, không biết người nào là bạn trai trong câu nói của Linda.

Người sản xuất ánh tìm không ra, theo bản năng quay sang nhìn Diệp Nam Bình bên cạnh. Ánh mắt Diệp Nam Bình rất bình tĩnh mà chuẩn xác ghim đúng người đứng bên ngoài sảnh kia, “bạn trai” Tân Văn Thành.

.....

+++++

Vỡ kịch nhỏ chó con đại chiến chó già.

Chó con Hương: Xin chào, tôi là bạn trai cô ấy.

Diệp lão sư: Xin chào, tôi là chồng cô ấy.

Chó con Hương: Hử? Tôi nói đùa.

Diệp lão sư: Ủ. Tôi không nói đùa.

...

...

Linda: Chắc chắc, tình địch đối đầu.

Vân Từ: ... Hiểu... hiểu lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tân Văn Thành định lắc đầu với Linda thì Hướng Diễn đã giành trước, nhiệt tình chào hỏi Linda: “A, đây là chị đại uống say lần trước đây đúng không?”

“...”

Cho dù Linda không nhận ra Hướng Diễn từ cái nhìn đầu tiên thì tiếng chị gái này đã làm Linda nhu mày lại đầy nguy hiểm.

Hướng Diễn cười sửa sai ngay: “Chị... chị...”

Linda thấy cậu thanh niên mặt mũi sáng sủa đẹp trai cũng không thêm chấp nhặt, chỉ quay lại hỏi: “Tôi gặp bạn trai cô khi nào?”

Tân Văn Thành xoa xoa trán. Xem ra hôm đó Linda uống nhiều quá, đã quên mình từng sờ mó mặt người ta. Tân Văn Thành định nhắc Linda nhớ lại thì bị cắt ngang lần nữa. Lần này không phải Hướng Diễn cắt lời cô, mà do ánh mắt cô ngẫu nhiên nhìn thấy cái người mà này giờ cô tìm một vòng không thấy.

Diệp Nam Bình đang đẩy hành lý ra phía bên ngoài sảnh, bên cạnh anh là người sản xuất ảnh. Có vẻ Diệp Nam Bình không thấy cô, anh đi rất nhanh, Tân Văn Thành không rảnh mà chú ý tới Linda với Hướng Diễn, cô lo chuyện của mình trước: “Thấy Diệp!”

Tân Văn Thành gọi vậy, Hướng Diễn đứng bên ngoài còn nghe thấy mà Diệp Nam Bình lại làm như điếc không nghe thấy, chân không dừng bước, cũng chẳng quay đầu lại nhìn. Tân Văn Thành gấp gấp, trực tiếp chạy tới chặn người. Lúc này Diệp Nam Bình mới ngừng chân quay nhìn cô.

Tân Văn Thành cười tươi tắn: “Thầy Diệp...”

Cô không hỏi thẳng Diệp Nam Bình khi nào mình có thể đi làm, chỉ hy vọng nụ cười toe toét của mình có thể giúp Diệp Nam Bình nhớ tới chuyện đó.

Nhiệt tình gặp lạnh nhạt, Diệp Nam Bình mặt thản nhiên tựa như đã quên đã từng nhận lời cô chuyện gì.

Anh sản xuất ảnh càng không hiểu gì, bị cô gái này cười tới mức bối rối: “Bây giờ rất khó gọi xe, hay là chúng tôi cho cô đi nhờ một đoạn?”

Nụ cười Tân Văn Thành run rẩy, cố gắng duy trì. Cô không phải tới để đi nhờ xe...

“Không cần không cần, tôi có người đến đón rồi.” Nói xong lại tiếp tục nhìn Diệp Nam Bình cười.

Cười tới nỗi anh sản xuất ảnh Bắc Viễn phải nghi ngờ sở sớ sầm, rốt cuộc Diệp Nam Bình thiếu con gái người ta cái gì mà để cô ấy cười thậm thụt vậy chứ?

Xem ra Diệp Nam Bình cũng không chịu nổi nồn “vô công cười” này của cô, tuy vẫn không biểu hiện gì trên mặt nhưng tốt xấu gì cũng lên tiếng: “Trở về chờ thông báo.”

Tân Văn Thành nghe vậy thì lập tức thu nụ cười lại, nhẹ nhàng đáp: “Dạ được!” Quay đầu bỏ chạy.

Bắc Viễn tuột về sau hai bước đang dần lên đuổi theo, định nói chuyện với Diệp Nam Bình thì vô tình thấy Diệp Nam Bình đang thu hồi nụ cười cong cong bên khóe môi. Bắc Viễn hình như hiểu ra điều gì đó, mà cũng lại không hiểu nổi.

Anh ấy cười là vì cô gái mới bỏ chạy kia? Vừa rồi chỉ làm bộ lạnh lùng trước mặt người ta?

“Cô ấy nói có người đến đón, là bạn bè hay là bạn trai?” Bắc Viễn thử thăm dò.

“Không rõ lắm.”

Trả lời đúng là cho cô lệ. Vừa rồi nghe Linda nói “Bạn trai cô à?” Thì không phải phản ứng này...

Bắc Viễn nhìn bóng dáng Diệp Nam Bình đi trước. Thú vị đây...

...

Tân Văn Thành trở lại hành lang, Hướng Diễn còn đang đợi cô, Linda thì chẳng thấy bóng dáng đâu.

“Chị ấy đâu rồi?”

“Tôi nói tôi lái moto tôi chỉ có thể chờ một người, chị ấy đi ra ngoài đón xe rồi.”

Nghe tôi chuyện đã được câu trả lời chính xác của Diệp Nam Bình, lại sắp sửa được thư Harley 48, Tân Văn Thành sung sướng bay bổng, lấy mũ bảo hiểm trên tay Hường Diễm: “Đi thôi!”

Halley đậu ở bãi đỗ xe, chiếm hẳn một chỗ để xe, so với vẻ bề ngoài dọa người kia thì Tân Văn Thành mong chờ lúc nó chạy trên đường hơn.

“Cậu cài tiến động cơ đến 1201cc?”

“Ừm” Hường Diễm dĩ nhiên rất hài lòng với việc tân trang này, về đặc ý.

Tân Văn Thành khom lưng nhìn ống bô đã được thay đổi, đứng lên: “Cậu lại lấy xe khách mà chạy?”

Hường Diễm trả lời cô bằng cách tháo sợi dây buộc tóc cô. Mái tóc dài xõa tung trên vai, Tân Văn Thành theo bản năng vén tóc hất về sau: “Cậu cứ lên đem xe khách ra chạy, coi chừng...”

Cậu ta lấy nón bảo hiểm trên tay mình chụp lên đầu cô, không để cô nói dứt câu.

“Đầu cô nhỏ, đội cái này là vừa.” Hường Diễm nói rồi lấy nón bảo hiểm trong tay cô đội lên, sai bước dài tới bên xe: “Đi thôi.”

....

Tiếng gầm rú đẩy hấp dẫn vang lên trong bãi đỗ xe. Tân Văn Thành ngồi sau lưng Hường Diễm, hai tay nắm chặt vạt áo bên hông Hường Diễm, nhìn xuyên qua hàng xe đang xếp hàng chờ qua trạm thu phí, không ít người đã hạ cửa xe xuống nhìn xem xe gì mà có tiếng nổ có vẻ hết sức kiểu ngạo.

Từ sau khi kết bạn với Hường Diễm, kiến thức về xe tân trang của Tân Văn Thành đã tăng lên nhiều, Harley tốc độ chỉ khoảng 20km/h mà đã làm adrenalin trong người trở dậy, có thể tưởng tượng được lát nữa lên đến cao tốc thì kích thích đến độ nào.

Harley quá bất mắt, lượn lách xuyên qua hàng xe đang đậu chờ một cách thoải mái. Hai người đi qua những ánh mắt tò mò, một chiếc đại G đen đang dừng trước trạm thu phí, cửa sổ xe mở một nửa. Bác Viễn ngồi ghế lái thò đầu, nghe tiếng máy xe mà nhìn về hướng đó. Chưa kịp thấy rõ xe đó là thi gì thì xe đã trở tới nơi. Bác Viễn tập trung nhìn kỹ, phản kích: “Ồ đó là Tân Văn Thành mà phải không?”

Anh cũng giống Diệp Nam Bình, gọi tên tiếng Trung của cô.

Diệp Nam Bình ngồi ghế sau, đang nhắn wechat trả lời cho Triệu Từ Từ cái gọi là “thất tình cầu an ủi”, Bác Viễn vừa dứt lời thì ngón tay trên màn hình hơi ngừng lại.

Trong nháy mắt ngón tay trên màn hình ngưng lại thì Harley đã tới bên cạnh đại G.

Tân Văn Thành đội nón bảo hiểm, cô không chú ý chiếc đại G quen mắt bên cạnh mình, Bác Viễn thò tay ra cửa sổ, gọi: “Hê – Tân Văn Thành!”

Tân Văn Thành nghe giọng quen, đẩy kính của nón bảo hiểm lên, quay qua nhìn.

Nón bảo hiểm to nên tầm nhìn cô hơi vướng, nhìn chiếc đại G quen thuộc trước mặt, Tân Văn Thành vui vẻ ngược lên: “Diệp... anh Bác?”

Bác Viễn nhìn Tân Văn Thành và Hường Diễm, lại liếc nhìn lên kính chiếu hậu xem người ngồi phía sau mình, tầm mắt lướt về Tân Văn Thành thì về mặt đã trở nên mập mờ.

Hường Diễm nhớ lúc ở ngoài sảnh đã gặp người này, lúc đó Tân Văn Thành rất kích động gọi anh ta... thầy Diệp?

Họ Diệp không thường thấy, Hường Diễm còn nhớ hôm cậu ta đưa cô đi thử xe GTR thì cô nói chém đinh chặt sắt là muốn bắt lấy một người đàn ông họ Diệp. Nghe giọng cô ấy lúc đó, có vẻ họ Diệp này 80% là nam thần mà cô cầu nhưng không được. Nhưng hiện giờ nhìn người ngồi ở ghế lái, có vẻ... hơi bình thường.

Dù vậy, ánh mắt Hường Diễm vẫn không thích ánh mắt người này nhìn Tân Văn Thành, cậu cố ý vận mạnh tay ga. Chiếc Halley đột nhiên lao mạnh về trước, Tân Văn Thành bị bất ngờ nên ngã người ra sau, hai tay vón chỉ đang nắm áo Hường Diễm theo bản năng vòng về trước, ông lấy eo Hường Diễm.

Tân Văn Thành sợ hãi vỗ lên vai Hường Diễm: “Làm tôi sợ muốn chết!”

Hường Diễm quay đầu lại, tuy nói: “Lỡ tay.” Mà lại cười hết sức vô tư.

Tự nhiên được xem tình nhân diễn trò, Bác Viễn nhìn cũng chẳng ngại phiền, còn quay đầu lại ý bảo Diệp Nam Bình: “Động cơ này ngẫu quá, Bình từ, cậu cũng nhìn xem!”

Bác Viễn khi làm việc đều gọi Diệp Nam Bình là thầy Diệp, tuy Tân Văn Thành biết xe này là xe của Diệp Nam Bình nhưng nhất thời không thể nào đem “Bình từ” trong miệng của Bác Viễn hình dung ra người đó là ai.

Ánh mắt cô đẩy về nghi ngờ nhìn về cửa sổ sau của đại G.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống trước mắt cô.

Nửa gương mặt Diệp Nam Bình lộ ra.

....

Người này có ấn nhập gì với cái biệt danh của anh ta chứ...

Tân Văn Thành chửi thầm trong bụng, chịu đựng ánh mắt đánh giá của Diệp Nam Bình từ trên xuống dưới.

Đúng là anh rũ mắt nhìn Harley 48, nhưng hiển nhiên anh không có hứng thú với xe này như Bác Viễn, chỉ nhìn thoáng qua rồi nâng mắt lên, nhìn vào cánh tay Tân Văn Thành đang ôm chặt eo Hường Diễm, rồi lướt đến mặt Tân Văn Thành.

“Thì ra đây là lý do cô bị cảm.” Diệp Nam Bình nói.

....

Anh nhìn vào mắt cô, rất giống giáo viên bắt được học sinh đang mê mẩn vui đầu trong phòng máy chơi game.

Rõ ràng là Tân Văn Thành không có lỗi, nhưng lại theo bản năng mà thẳng lưng lên, tựa cũng tự động rời khỏi eo Hường Diễm.

Hường Diễm cũng nhìn thấy người này, bàn tay vô ý siết chặt tay lái. Nhưng không để cậu kịp vận tay ga vượt qua, cửa sau xe đại G đã từ từ nâng lên.

Cái liếc mắt cuối cùng của Diệp Nam Bình là cảnh bàn tay Tân Văn Thành để bên người cô, sau đó thì cửa sổ ngăn cách lại tất cả.

Đại G trả phi xong thì rời đi.

Hường Diễm nhìn hai đèn sau xe, bất mãn: “Đó là ai? Làm màu.”

Trong đầu Tân Văn Thành chỉ còn lại ánh mắt vừa rời của Diệp Nam Bình, ý nói cô tự làm mình bị cảm, không phải ý nói cô không chuyên nghiệp chứ? Trong lòng không phục mà giọng bất giác nhỏ xuống: “Ông chủ của tôi, Diệp Nam Bình.”

Hường Diễm nghe tên này thì đuôi chân mày nhăn lên.

Diệp Nam Bình...

Đây mới là người mà cô gào to là muốn túm lấy?

“Ông chủ của cô?” Hường Diễm không chắc chắn nên hỏi lại.

“Đúng rồi.”

Hường Diễm ngáy ra vài giây rồi bật cười. Thì ra là ông chủ ăn hiếp cấp dưới, không phải nam thần...

Hường Diễm nhớ trước đó cô nói đã nghỉ việc, hiện giờ, Hường Diễm cũng đã hiểu, xoay nửa chân cón, bắt đầu khởi động, “Hèn gì cô muốn nghỉ việc đổi nghề. Ông chủ này có vẻ không dễ hòa hợp ở chung.”

Nửa câu sau thì Tân Văn Thành hoàn toàn tán đồng, chỉ thiếu nước vô cùng đau đớn gât đầu kêu đúng. Nhưng nửa câu trước...

“Trước đó tôi nói đổi nghề, chính là bỏ công ty trước mà đi ăn máng của công ty anh ấy.”

Tân Văn Thành vừa định chính vừa nắm lấy hai bên áo Hướng Dẫn, chuẩn bị cho Halley tăng tốc.

Đột nhiên Hướng Dẫn lại phanh gấp.

Tân Văn Thành suýt tí nhào đầu về trước lần xuống xe, thật sự nổi giận: “Đại ca à, cậu có thật sự biết lái Harley không vậy?” Mới vừa tăng ga rồi lại đột ngột đạp phanh...

Hướng Dẫn ngoảnh mặt làm ngơ: “Diệp Nam Bình kia là ông chủ hiện giờ của cô?”

“Hiện giờ”, hai chữ này nhấn mạnh hết sức.

Tân Văn Thành lại tưởng cậu ta không muốn thừa nhận kỹ thuật lái xe của mình kém nên lái sang chuyện khác. Giống như trước đó mấy lần cô khuyên cậu ta đừng có lấy xe của khách mà lái trộm nữa, cậu ta cứ nói qua chuyện khác cho có lẽ để bỏ qua.

“Phải phải. Cho nên “ngài” lái xe cần thận chút có được không? “Ngài” làm ơn cho tôi có thể sống thêm vài ngày đi tới chỗ của anh ấy đi làm đi...”

“...”

“...”

“Tuần——mệnh——”

Cố ý kéo dài âm cuối mang tính ứng phó, chân ga lại vững vàng tăng tốc. Động cơ Harley giống như sao chổi, tốc độ như gió cuốn nháy mắt đã không còn bóng dáng.

.....

Một tuần sau, cuối cùng Tân Văn Thành nhận được thông báo.

Sáng sớm hôm sau, Tân Văn Thành khi thể hùng hực bước lên con đường đi làm. Ngày đầu tiên phải để lại ấn tượng tốt, không thể đi trễ. Nhưng cô tới In studio, làm xong xuôi thủ tục vẫn chẳng thấy bóng dáng Diệp Nam Bình, lại nghe Lục Miểu thông báo: Gucci tại Thượng Hải có hoạt động, chiều nay chúng ta đến Thượng Hải với thầy Diệp.”

Sau khi hoàn tất thủ tục nhận việc, Tân Văn Thành chào hỏi mấy đồng nghiệp, đối với những người đã tham gia dự án trước thì Tân Văn Thành không lạ lắm gì, chỉ là đối với việc cô bỏ công ty cũ sang đây thì ít nhiều cũng hơi ngạc nhiên. Khi Lục Miểu nhìn thấy cô thì biểu hiện giống mọi người, chỉ có điều khi nghe nói chức vụ của cô cũng là trợ lý nhiếp ảnh thì vẻ tươi cười trong nháy mắt không duy trì được.

Lục Miểu không hỏi cô tại sao lại “ăn máng khác”, trước giờ cơm trưa, Lục Miểu đã thân nhiên tiếp nhận thân phận đồng nghiệp của cô.

Chẳng qua trước đó cậu ta gọi cô là chị Joe, bây giờ thân phận thay đổi, cậu ta phân công nhiệm vụ cho cô: “Hôm qua thầy Diệp thức đêm xem xét chỉnh sửa hậu kỳ, chắc còn ngủ ở nhà. Có đến nhà anh ấy giúp thu dọn hành lý, đưa anh ấy đến sân bay. Tôi ở phòng sắp xếp công việc tiếp theo, gặp lại mọi người ở sân bay.”

Lục Miểu đưa địa chỉ, mặt mã khóa cửa viết lên tập ghi chú trên bàn Tân Văn Thành, vội vàng đi làm việc.

Tân Văn Thành ngồi ở bàn làm việc, nhìn mấy chữ trên tập ghi chú, chán chừ một lúc mới cầm ghi chú đứng lên xuất phát.

Không phải là vì nhiệm vụ đặc biệt ngay ngày đầu làm việc, mà là cô chưa bao giờ nghĩ tới ngày đầu tiên đi làm, mình phải đi tới giường của sếp... bắt người...

+++++

Vỡ kịch nhỏ dịch vụ đánh thức.

Văn tư: Diệp lão sư?

Ba ba Diệp: ...

Văn tư: Diệp lão sư!

Ba ba Diệp: ...

Văn tư: Sắp sửa muộn giờ lên máy bay!

Ba ba Diệp: Dịch vụ đánh thức này bị đánh giá xấu.

Văn tư: Vậy đánh thức thế nào mới được khen?

Ba ba Diệp: Như vậy...

@#%&^*...*

Ba ba Diệp hài lòng nhìn trợ lý nhỏ mới bị hôn: Đáng khen.

Harley 48

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 19

Tân Văn Thành về nhà lấy đồ đạc đủ cho 3 ngày, sau đó đi tàu điện ngầm tới khu đông thành phố.

Đây là khu vực hiếm hoi được thiết kế có hồ nước trong tiểu khu ở vành đai thứ năm của thành phố. Khách đến phải liên hệ với bảo vệ để đăng ký, khi Tân Văn Thành điền bảng nội dung, cô định ghi là đến đánh thức người nhưng rồi sợ bảo vệ tưởng cô gây rối không cho vào nên nghiêm túc ghi mục đích vào tiểu khu là: Thăm bạn.

Tân Văn Thành đi vào sảnh, bấm điện thoại liên lạc, cô vô thức vuốt vuốt lại đầu tóc. Dù sao cũng là gặp ông chủ mới, tự nhiên hơi căng thẳng, vừa mới vuốt tóc xong thì video intercom kết nối.

Người xuất hiện không phải là Diệp Nam Bình mà là Triệu Tử Từ.

Triệu Tử Từ ban đầu còn tưởng người giao thức ăn, nhưng thấy không đúng nên nheo nheo mắt mới thấy rõ: “Ồ? Cô...”

“Tôi là Tân Văn Thành, trợ lý mới của thầy Diệp.”

“Trợ lý mới của cậu ta không phải là nam à?”

Có thể không đúng đây tán gẫu được không? Tân Văn Thành cười gượng: “Anh Triệu, anh có thể mở cửa cho tôi lên lầu trước được không?”

Triệu Tử Từ lúc này mới vội đi mở cửa.

Dọc đường đi tới lầu 16, trong đầu Tân Văn Thành chỉ có hình ảnh Triệu Tử Từ mặc áo ngủ ra mở cửa. Nhìn áo ngủ đối phương ẩn hiện cơ ngực, Tân Văn Thành lẻ mề mẩy giấy, tới khi Triệu Tử Từ đưa dép lê đưa cô thì cô mới đối giấy vào cửa.

“Thầy Diệp chiều nay phải lên máy bay, tôi đến thu xếp hành lý giúp anh ấy.”

“Ừ...” Triệu Tử Từ ngái không ngon, mí mắt cứ muốn sụp xuống, mệt mỏi, “Tôi còn tưởng tên quý sư kia nói hôm nay phải bay đi đâu đó là xạo tôi chứ.”

Mấy hôm nay Triệu Tử Từ thất tình, quen thói tìm Diệp Nam Bình xà, Diệp Nam Bình cũng quen với tính anh ta thường xuyên thất tình nên không để ý.

Thật ra lần này cũng không coi như là thất tình thật, anh ta mới triển khai tấn công thì đã bị Thương Dao dùng lời lẽ nghiêm túc từ chối.

Hiện giờ không phải mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đều bắt cá nhiều tay sao? Làm gì có ai mà ngại quen biết nhiều anh trai đâu? Nhưng Thương Dao lại thật sự khác biệt, vừa cảm giác được sự bất thường đã cắt đứt ý nghĩ của anh: “Tôi có bạn trai rồi, anh ấy yêu tôi, tôi cũng rất yêu anh ấy, chúng tôi chuẩn bị kết hôn.”

Thật là... không cho tí cơ hội nào.

Nhưng mà càng như vậy thì Triệu Từ Từ càng không cam lòng.

Tuần trước Diệp Nam Bình mới từ Tân Cương về, Triệu Từ Từ vẫn nụg miệng là, hoa thơm lắm ong bướm, lão từ không thiếu một đóa hoa này.

Tối tuần này thì lại đổi thành hăm mộ bạn trai Thương Dao, sao anh ta có thể có một cô gái hết lòng hết dạ với mình.

Bốn giờ sáng Diệp Nam Bình kết thúc công việc về nhà, lại nghe Triệu Từ Từ say rượu đóng dài lái nhái, nghe tới phiên, anh nói thẳng mình buồn ngủ lắm rồi, chiều anh còn phải lên máy bay đi công tác để Triệu Từ Từ cảm miệng.

Triệu Từ Từ sao tin nổi? Không ai biết rõ hơn anh là Diệp Nam Bình bị mất ngủ, bốn giờ sáng rồi, ngủ được cái quỷ ấy. Cuối cùng Diệp Nam Bình hết chịu đựng nổi, đi thẳng vào phòng ngủ chính khóa cửa lại, Triệu Từ Từ chán quá chui về phòng ngủ của khách ngủ tới giữa trưa, bị đổi tới tỉnh nên dậy gọi cơm, không ngờ Tân Văn Thành lại đến trước người giao hàng.

.....

Nghe Triệu Từ Từ kêu Diệp Nam Bình là tên quý sư, Tân Văn Thành như bị giáng cho một gậy. Nhìn lướt qua phòng khách, trên bàn có một đồng hồ chai rượu với... hai ly rượu.

Tân Văn Thành hạ giọng hỏi: “Anh Triệu, anh với thầy Diệp ở chung?”

Triệu Từ Từ thấy ánh mắt Tân Văn Thành nhìn mình vẫn bình thường, đoán Thương Dao không nói chuyện cô đã từ chối anh cho Tân Văn Thành nghe, chắc cô ấy giữ mặt mũi cho anh, lấy lại giọng điệu công tử: “Ai thèm ở chung với cậu ta? Thịnh thoảng tôi cần thì mới qua đêm ở đây.”

Stịnh thoảng... cần...

Ồ đây... qua đêm...

Đột nhiên Tân Văn Thành nhớ tới lời Linda từng ân cần dạy bảo mình: Giới thời trang mười người đàn ông chín người gay, người cuối cùng còn sót lại cũng đầy nguy cơ...

Nhìn bộ dạng Triệu Từ Từ say rượu lơ mơ, chân xiêu vẹo, không phải là... tràn ngập nguy cơ sao...

Tân Văn Thành mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ổn định cảm xúc, hỏi: “Thầy Diệp còn đang ngủ à?”

Triệu Từ Từ bâu mồm: “Mấy giờ mọi người lên máy bay?”

“Bốn giờ.”

Triệu Từ Từ liếc nhìn đồng hồ trên tường, bây giờ đã trễ, không còn thời gian để đóng dài, quay đi tìm chìa khóa dự phòng của phòng ngủ chính: “Tôi đi gọi cậu ta dậy. Cô giúp cậu ta thu dọn hành lý, phòng trong cùng kia là phòng quần áo.”

Hai người phân chia công việc ra mà làm.

Tân Văn Thành vào phòng quần áo mới phát hiện mình không cần làm gì, hành lý đã sắp xếp xong nằm trên sàn nhà, chỉ cần kéo khóa lại là xong. Quần áo được sắp xếp gọn gàng chỉnh tề, nhìn là biết phong cách của Diệp Nam Bình, gọi giường ngăn nắp tới mức người ta sẽ cảm thấy anh có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế*.

Tân Văn Thành khép hành lý lại, đẩy ra ngoài phòng.

(Cái này chắc không quá là lắm nhì, OCD: Obsessive-Compulsive Disorder: Rối loạn ám ảnh cưỡng chế là một loại rối loạn lo âu, trong đó có suy nghĩ và lo sợ không hợp lý – ám ảnh – dẫn đến tham gia vào các hành vi lặp đi lặp lại. Rối loạn ám ảnh cưỡng chế thường xoay quanh các chủ đề, chẳng hạn như một nỗi sợ hãi bị ô nhiễm bởi vi trùng. Người bị ảnh hưởng của bệnh có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được chẳng hạn rửa tay hàng chục lần mặc dù tay đã sạch hay dành quá nhiều thời gian để sắp xếp đồ vật trong nhà quá mức gọn gàng. VD như quần áo xếp theo màu sắc từ đậm đến nhạt, từ to đến nhỏ...)

Bên kia thì Triệu Từ Từ không thuận lợi như cô.

Bình thường chất lượng giấc ngủ Diệp Nam Bình không tốt, khó mà ngủ an ổn nên khi anh thức dậy tỉnh tỉnh cực kỳ khó chịu. Anh lại từng ở chiến trường hai năm, không biết ở đó ai dạy cho anh mấy chiêu tay không chiến đấu, có lần Triệu Từ Từ đánh thức anh dậy bị anh tóm tay mà bẻ, suýt tí nữa trật cả khớp. Giờ vẫn nhớ lần bị đôn đau đó nên Triệu Từ Từ cau mày. Giọng hết sức nhẹ nhàng: “Bình từ...”

“Nam Bình...”

“Bình Bình...”

Từ đầu tới cuối Diệp Nam Bình không hề động dậy mí mắt.

Đang đẩy hành lý đi ngang phòng ngủ, Tân Văn Thành bị dọa tới mức đứng sựng lại. Trong phòng có tiếng gọi nhỏ nhẹ, cô là con gái mà nghe xong xương cốt muốn nhũn ra.

Nhưng cô thức thối đứng ngoài cửa đợi một phút cũng không thấy Diệp Nam Bình rời giường, hơi do dự, căng thẳng nhẹ chân bước vào phòng.

Triệu Từ Từ đứng bên cạnh giường, đang bó tay với Diệp Nam Bình, quay lại thấy Tân Văn Thành về mặt cười cười, nụ cười này còn hơi có ý giục giã.

Trên đôi này Triệu Từ Từ sợ nhất là mặt mũi trước con gái, lập tức đem trận đòn bị trật khớp vút ra sau đầu, giọng thẳng chân đập Diệp Nam Bình xuống giường: “Dậy ngay cho tôi!”

Vừa rồi còn kêu người ta ngọt ngào vậy, giờ lại đã thẳng chân, “người qua đường” Tân Văn Thành yên lặng rứt cổ: Cô vớ nhò tức giận rồi...

Diệp Nam Bình rõ ràng là đã tỉnh, bàn tay để bên ngoài chân hơi hơi động dậy.

Triệu Từ Từ thừa thắng xông lên, lại đã thêm một phát: “Dậy nhanh lên! Sắp trễ giờ bay rồi!”

“...”

Diệp Nam Bình vẫn như cũ không hề mở mắt, chỉ có mấy khớp ngón tay hơi động dậy.

Dù sao cũng là anh em mười mấy năm, Triệu Từ Từ biết Diệp Nam Bình càng im lặng động dậy tay thì càng là sự yên lặng trước bão táp. Anh lấy chân đá nhìn mạnh vậy nhưng trên thực tế chỉ có vậy thì mới chạy trốn nhanh nhất.

Triệu Từ Từ chuẩn bị đón bão thì đột nhiên tiếng chuông báo thức vang lên.

1h30.

Tiếng chuông báo thức vang lên trong phòng yên tĩnh làm Tân Văn Thành giật mình, hoảng hốt nhìn về phía tiếng chuông phát ra – điện thoại của Diệp Nam Bình để trên tủ đầu giường.

Thì ra Diệp Nam Bình đã đặt báo thức lúc 1h30.

Tân Văn Thành thở phào nhẹ nhõm sau cơn giật mình. Diệp Nam Bình vẫn đang nhắm mắt nằm trên giường đột ngột thò tay ra chộp lấy Triệu Từ Từ.

Triệu Từ Từ đã chuẩn bị tinh thần sẵn nên lui ra sau tránh. Chỉ khổ Tân Văn Thành không hiểu chuyện, vì Triệu Từ Từ đột nhiên lui lại nên cô theo bản năng bước về phía trước nửa bước.

Chính vì nửa bước này mà cô thay người ta chịu tội. Tân Văn Thành chỉ thấy trong nháy mắt hai tay bị tóm chặt, chân trượt về trước, thân thể không khống chế được mà ngã ra, giấy tiếp theo trời long đất lở, cô bị ném ngã lăn trên giường.

Nếu chỉ đơn thuần là ngã, theo phản xạ tự nhiên Tân Văn Thành còn có thể ứng phó được, nhưng ngay khi cô vừa ngã xuống thì trong chớp mắt cô đã bị đè chặt xuống. Đè chặt trên người Tân Văn Thành ngoài thân thể đàn ông rắn chắc, còn có mùi hương trong trí nhớ. Là mùi hương trên áo sơ mi anh từng cho cô mượn như ẩn như hiện.

Ký ức về mùi hương con người thường cao hơn những việc khác, mùi hương vừa xa lạ vừa quen thuộc này làm đầu óc Tân Văn Thành trong phút chốc ngẩn ngơ không thể động dậy. Cô thậm chí không thể kêu ra tiếng – mà đứng ra là ngay khi có bị ném ngã thì đã bị anh bịt kín miệng.

Tất cả những chuyện này làm cô không có bất kỳ phản ứng gì. Giọng anh trầm trầm mang vẻ tàn nhẫn râm rì bên gáy cô: “Cậu gọi cái con mẹ gì mà gọi liên tục vậy chứ...”

“...”

Từ trước tới nay anh luôn sắp xếp thời gian rất nghiêm túc, đã thu dọn xong hành lý, cũng đặt chuông báo thức, cơ bản là không cần Triệu Từ Từ đánh thức – huống hồ còn có ý lấy chân đá anh. Nghĩ vậy, Diệp Nam Bình càng điên tiết, giọng rít qua kẽ răng: “...Tôi giết cậu...”

Vừa cảnh cáo vừa đồng thời chậm rãi mở mắt ra.

Không ngờ khoảng cách quá gần, lòng mi anh rung lên chạm vào chỗ nhạy cảm phía sau tai Tần Văn Thành.

Ngứa...

Tần Văn Thành rung mình rất nhẹ.

Sự run rẩy như dòng điện với tần số thấp truyền tới người đang ép chặt trên cô, Diệp Nam Bình đang chậm rãi mở mắt bỗng chốc nhảy dựng.

Sự run rẩy này không đúng...

Mà đâu chỉ cái run nhẹ nhàng đó, cảm giác ở ngực càng không đúng...

Đàn ông nào có vậy...

Mềm mại...

Diệp Nam Bình vốn chỉ có ba phần tỉnh táo ném người trong lúc mơ màng cuối cùng đã hoàn toàn tỉnh hẳn, vốn đang không kiên nhẫn mà chậm chạp mở mắt bỗng chốc trừng lớn mắt ra nhìn, Triệu Tử Tử ở đâu ra?

Đây là gương mặt đỏ bừng của một cô gái

.....

Diệp Nam Bình đang ở trạng thái nổi điên khi rời giường trong giây lát rơi vào cảnh yên lặng như tờ.

Dưới tầm mắt anh, ngoài gương mặt sưng sò của Tần Văn Thành còn có đôi mắt ngập nước đầy ảm ức. Tựa như đang lên án anh, miệng cô gọi liên tục không ngừng nghỉ lúc nào chứ?

Căn bản là cô chưa nói tiếng nào mà...

Cũng phải, Triệu Tử Tử nào có khả năng vậy...

Mềm mại...

Trong nháy mắt, dây thần kinh nhảy lên nhắc Diệp Nam Bình chữ này.

Anh cứng đờ người ngồi dậy.

Triệu Tử Tử thực sự hiện giờ đang đứng cách mép giường hơn một mét, trong đầu như có cuốn phim chiếu đi chiếu lại cảnh hai người lăn trên giường kia.

Triệu Tử Tử về mặt “tâm viên ý mã” (thỏa mãn đối diện với Diệp Nam Bình cũng ngồi dậy kia càng hiện rõ vẻ lúng túng.

Hay cho Diệp Nam Bình cậu, xấu xa quá mà...

.....

Rốt cuộc Tần Văn Thành được tự do, không kịp hít lấy hơi đã nhanh nhẹn bật dậy, tuột khỏi giường. Đi thẳng vòng xuống cuối giường, đi một mạch ra ngoài không ngoái lại.

Triệu Tử Tử tỉnh mắt nhìn theo, cô tuy đi rất nhanh nhưng Triệu Tử Tử vẫn thấy rõ gương mặt đỏ bừng của cô.

Còn tương Diệp Nam Bình cũng hiểu ý mà nhìn ra cửa, nào ngờ khi Triệu Tử Tử thu tầm mắt nhìn lại thì phát hiện Diệp Nam Bình không hề chớp mắt nhìn chằm chằm anh, ánh mắt như lửa cháy bùng bùng.

Ôm “ôn hương nhuyễn ngọc” vậy mà vẫn không thể bỏ được thói câu kinh khó chịu khi thức dậy hả? Triệu Tử Tử nhún vai, “Không phải tôi cố ý, tại cậu bắt sai người thôi.”

Diệp Nam Bình không nhúc nhích.

Vậy mà không xông lên đánh mình? Triệu Tử Tử không khỏi nghi ngờ. Lăn đánh thức này rốt cuộc là có hài lòng hay không vậy?

Đương nhiên đây không phải là trọng điểm mà Triệu Tử Tử quan tâm, mới rồi đề con gái người ta chặt như vậy, điều Triệu Tử Tử thật sự quan tâm là: “A?”

“...”

“B?”

“...”

“C?”

“...”

Mặc cho hàng lông mày của Triệu Tử Tử càng nhướng càng cao, Diệp Nam Bình vẫn im lặng không nói một tiếng nào.

Hỏi tới đây, Triệu Tử Tử còn không tin được, quay đầu, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía bóng dáng cô gái nhỏ xù mớ hở ngoài cửa.

Triệu Tử Tử tức đầu: “Không đâu, cô ấy gầy như thế, không có khả năng là C được.”

Trong mấy giây ngắn ngủi anh vội vàng nghiền ngẫm, Diệp Nam Bình không tiếng động đứng dậy, đi tới sau lưng Triệu Tử Tử.

Chờ tới khi Triệu Tử Tử ý thức được nguy hiểm tới gần thì đã quá muộn—

Diệp Nam Bình đóng cửa phòng lại, tiện tay khóa trái cửa.

“Cụp” một tiếng, tín hiệu nguy hiểm chắc chắn cho bị kịch “bắt ba ba trong rọ”, Triệu Tử Tử biết mình không thể thoát khỏi trận đòn no nê này, vẫn cố gắng lái qua chuyện khác tự cứu mình: “Rốt cuộc thì là A hay B?” Hy vọng cậu ta nghĩ tới phúc lợi vừa rồi mà tha cho mình một con đường sống.

Diệp Nam Bình vẫn yên lặng bước lại gần.

Triệu Tử Tử lùi dần tới lưng tựa cửa, lúc này mới ý thức được nếu cô ấy không ở cúp C thì làm sao anh có thể thoát được con gien khi thức dậy mà còn bị trêu đùa của Diệp Nam Bình? Triệu Tử Tử chỉ còn biết hấp hối giây dựa lần cuối: “Cậu... cậu không thể vừa được lợi vừa lấy tôi trút giận chứ...”

Diệp Nam Bình nhìn vào mắt Triệu Tử Tử, bình thản trả lời câu hỏi thứ nhất của anh: “C...”

Không để Triệu Tử Tử có thời gian tiếp thu câu trả lời của mình, Diệp Nam Bình dùng hành động trả lời câu hỏi cuối của Triệu Tử Tử.

Cánh cửa phòng ngủ chính đóng lại chưa bao lâu, Tần Văn Thành nghe tiếng Triệu Tử Tử kêu gào thảm thiết bên trong.

.....

Tiếng kêu gào xin tha của Triệu Tử Tử thực sự thấm thương, Tần Văn Thành không đành lòng nghe tiếp, đẩy hành lý tới huyền quan* (*huyền quan là nơi ngăn cách cửa chính và phòng khách, có ý nghĩa như một tấm rèm, một bức bình phong cho phòng khách. Trong kiến trúc, phong thủy Việt đều sử dụng từ này, mà mình cũng không thể tìm ra từ gì khác thay thế cho đúng nghĩa).*

Trước huyền quan có dựng một tấm kính toàn thân, tiếng động liên tục phát ra từ phòng ngủ cộng với tiếng kêu la xin tha, Tần Văn Thành nhìn mình trong gương.

Tóc tai rối loạn có thể vuốt lại, cái mặt đỏ bừng này làm sao để hết?

Tần Văn Thành lấy tay quạt trước mặt mình liên tục.

May mà anh ấy cong...

May mà anh ấy cong...

Tự mặc niệm một trăm lần.

Cuối cùng thì mặt đã hết đỏ.

Giấy tiếp theo, phòng ngủ vang lên tiếng mở cửa.

Tân Văn Thành theo bản năng quay đầu lại nhìn —

Diệp Nam Bình từ phòng ngủ đi ra.

Không ai ngờ tầm mắt lại chạm vào nhau.

Đôi điện ba giây, cô gái mới tự mặc niệm một trăm lần mới làm mặt hết đỏ thì “bùm”, mặt lại đỏ bùng lên.

++++

Chấn tướng vỡ kịch nhỏ.

Văn tư: Sao mà anh có thể nhầm lẫn em với Triệu Từ Từ chút? Rõ ràng là khác xa vậy mà...

Ba ba Diệp: Ai nói anh nhầm?

Văn tư: Anh nói anh không nhầm?!

Ba ba Diệp chỉ cười không nói.

Văn tư: Vậy ý anh là...

Ba ba Diệp vẫn cười không nói như trước.

...

...

Triệu Từ Từ: Tôi đã nói rồi mà! Lão già thôi này; xấu xa thật sự!!!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Mười phút sau, Diệp Nam Bình thu dọn xong, hai người xuất phát.

Trong lúc đó, Triệu Từ Từ không hề lộ mặt từ phòng ngủ ra, Tân Văn Thành khi chờ thang máy còn suy nghĩ, trước đó Triệu Từ Từ kêu là thám thiết vậy, sợ là Diệp Nam Bình đã thực hiện trừng phạt gì đó với Triệu Từ Từ...Cảnh tượng dễ khiến người ta suy diễn tới chuyện hay là trừng phạt thế xác gì đó tới nỗi Triệu Từ Từ không thể xuống nổi giường.

Chẳng qua suy nghĩ miễn man của Tân Văn Thành nhanh chóng bị cắt đứt —

Đi tới cạnh xe, Diệp Nam Bình theo thói quen ném chìa khóa cho trợ lý, mất đảo qua Tân Văn Thành thì giây ra. Lại thu chìa khóa về, tự ngồi vào ghế tài xế.

Tân Văn Thành hậm hực ngồi ghế bên cạnh.

Khi khởi động xe, Diệp Nam Bình thuận miệng hỏi: “Khi nào thì đi thi bằng lái?”

“...” đứng là ánh mắt vừa rồi là ghét cô không biết lái xe, Tân Văn Thành da đầu căng lên, bịa chuyện. “Em, tay chân không phối hợp được, thi hai lần không đậu.”

Khóe mắt Diệp Nam Bình liếc nhìn bên ghế phụ, thấy cô lo lắng siết tay, thu hồi mắt lại đồng thời đổi đề tài: “Lấy máy tính bảng trong túi tôi ra xem Lục Miểu có gửi lịch trình tới không.”

Không thể lái xe cho ông chủ, ngược lại còn bắt ông chủ lái xe chờ mình, Tân Văn Thành không thể mắc lỗi chuyện khác được, lật đật thò người ra sau lấy máy tính bảng trong túi ra.

Đúng là Lục Miểu đã gửi email tới.

Tân Văn Thành click mở đọc từng cái cho Diệp Nam Bình nghe.

Gần cuối năm, kinh đô thời trang có rất nhiều hoạt động, không chỉ có hoạt động của Gucci mà còn có không ít hoạt động của các tạp chí thời trang và các sự kiện. Lần này Diệp Nam Bình đi Thượng Hải, tham gia các hoạt động chỉ là tiện thể, chủ yếu là anh đi quay chụp tập san đặc biệt cho Thời thượng Phong Hành chuẩn bị phát hành vào tháng 9 sang năm kỷ niệm 10 năm thành lập.

Ảnh bìa là 7 vị ảnh hậu với 3 siêu mẫu quốc tế, đây là quy mô chưa từng có xưa nay. Mọi năm loại chụp hình bìa thể này phần lớn sẽ sử dụng nhiếp ảnh gia người nước ngoài, lần này đặc biệt mời Diệp Nam Bình. Phía tạp chí là do mấy năm nay tạp chí bị suy thoái trong tình hình chung, cần chú trọng việc nội địa hóa.

Tân Văn Thành có chịu đựng sự cùn rợn trong lòng, mặt không đổi sắc mà đọc hết lịch trình công việc. Số mình đúng là không tồi, vừa tới In studio đã dựng một case quan trọng thể này. Thầy có thật ần thì không thể ức hiếp mình.

Thầy ở bên cạnh yên lặng lắng nghe, đồng thời nghĩ tới chuyện khác —

Tuyển trợ lý nữ cũng có cái lợi, ít nhất là giọng dễ nghe.

Trước giờ Diệp Nam Bình chưa từng tuyển trợ lý nữ, anh cho là nam thì sức chịu đựng tốt hơn. Nhiều người cứ tưởng nhiếp ảnh thương mại chỉ là chụp ảnh trong studio, chụp mấy người nổi tiếng, thảnh thơi tham dự hoạt động sự kiện, lại hoàn toàn không biết chụp ngoại cảnh khổ như thế nào, rất có thể case trước chụp ở sa mạc, case sau phải chạy tới Bắc cực.

Bản thân nhiếp ảnh gia thương mại cũng gặp nhiều khó khăn, con gái mới vào ngành này thì có những mong ước tốt đẹp nhưng thật sự chịu khổ thì không mấy người.

Đây cũng là nguyên nhân mà ban đầu anh không muốn nhận cô.

Tân Văn Thành đọc xong lịch trình, không yên tâm nên hỏi lại: “Thầy Diệp, em có cần đi theo toàn bộ hành trình không?”

“Đương nhiên. Phát tiền lương cho cô không lẽ để cô đi Thượng Hải ở khách sạn ngủ cả ngày.”

“Em thật sự có tiền lương hả?”

Diệp Nam Bình nhún mày.

Câu này mà cũng phải hỏi? Mặc dù lúc trước khi đang tranh thủ đề được nhận, cô có thể chắc nịch là không cần tiền lương. Loại chuyện thiếu não này nếu như bình thường Diệp Nam Bình chắc chắn ngoài mặt làm ngo, nhưng mà... lúc này ném con gái người ta xuống giường, anh trả lời sự mong đợi của cô coi như là bồi thường đi: “Có.”

“...”

“Cười cái gì?” Đứng tương nghiêng mặt ra cửa sổ là anh không thấy cô cười.

Tân Văn Thành bị bắt quai tang đánh nghiêng mặt quay lại. Người này chắc có ba mắt sao đó, vậy cũng bị anh phát hiện nữa? Tân Văn Thành thanh minh: “Em nói, anh đừng tức giận.”

“Nói”

“Em cảm thấy, thật ra bên trong thầy Diệp là một hotboy âm áp...”

Đuôi lông mày Diệp Nam Bình nhướng lên, 28 tuổi còn có thể bị kêu là hotboy?

Không ngờ nửa câu sau của cô là: “— tuy anh đã 28 tuổi”

Tốc độ xe vẫn bình ổn như cũ, người ngồi trên ghế lái lại trong nháy mắt biến thành người lạnh lùng không hiểu tình người, mặt không cảm xúc nói: “Tôi phát tiền lương cho cô không phải để cô trêu tôi như vậy.”

Anh cho cô nói, cô nói thật anh lại không vui. Tân Văn Thành bủi mồm, không thêm so đo với đàn ông 28 tuổi.

.....

Tới Thượng Hải, Tân Văn Thành mới phát hiện, công việc hoàn toàn không nhẹ nhàng như cô tưởng.

Một bia tạp chí mà cô đến 5 kế hoạch phác thảo, từ bối cảnh đến phối máy, thậm chí đến động tác của từng ảnh hậu cũng được thiết kế, sắp xếp ghế, trang điểm, nhân hiệu trang phục, tất cả phải điều chỉnh từng chút.

Phương án từ Thời thượng Phong Hành Trung Quốc do chính Tổng biên tập Khương Nam kiểm tra, lại được nhiều người góp ý kiến. Vì ý kiến mời 7 vị ảnh hậu chụp ảnh bia cho đặc san 10 năm từ bên Mỹ nên Khương Nam đưa mấy bản thảo kế hoạch gửi cho Tổng giám đốc sáng tạo bên Mỹ. Giám đốc sáng tạo bên Mỹ đề xuất một số nhiếp ảnh gia nước ngoài, đối với việc Diệp Nam Bình là nhiếp ảnh gia người Trung Quốc thì đánh giá không cao, nói chung là tận đáy lòng không tán thành nên việc bản bạc thông qua cũng không thuận lợi. Quản lý của mấy vị ảnh hậu cũng cực kỳ khó chơi, chỉ một vị trí thời cũng là đầu đá âm thầm.

Số kỷ niệm 10 năm sẽ được phát hành vào tháng 9 năm sau, thời gian này thực hiện quay chụp chủ yếu là vì nhóm ảnh hậu không sắp xếp được thời gian, thường cuối năm các cô đều ở Thượng Hải tham gia hoạt động nên mới có cơ hội tụ hội lại này. Nếu không thì chỉ có thể bất chúc như “Vanity Fair” của Hollywood, quay chụp từng người nổi tiếng, sau đó thực hiện hậu kỳ ghép lại mà thành. Vua không thấy vua, hậu không thấy hậu.

Nói chung do cơ hội tụ họp này hiếm có, nhóm nghệ sĩ tuy có vẻ hòa thuận yên ổn nhưng ekip quản lý sau lưng thì chỉ vì tranh vị trí đứng thôi mà chẳng hề nương tay.

Tân Văn Thành cảm giác mình biến thành người được hoan nghênh nhất thế giới, mỗi lần phương án được sửa chữa là có phải nhận mười mấy hai mươi cuộc điện thoại. Nhưng mà cô bận từ sáng tới tối không hề có cảm giác đã hoàn thành —

Lần này ekip stylist đến từ Pháp, ekip bối cảnh tới từ Mỹ, Diệp Nam Bình tiếng Anh tiếng Pháp đều sử dụng nhuần nhuyễn không có gì trở ngại, tiếng Anh của Lục Miểu cũng không thành vấn đề. Chỉ có Tân Văn Thành, khi Diệp Nam Bình bàn bạc với đối ngũ, Lục Miểu phụ trách ghi chép lại, cô chỉ có thể đứng một bên gương mặt nhin.

Cuối cùng chủ đề được chọn là “Thời đại Hollywood hoàng kim” hay “Đỏ và đen”, nội bộ đội ngũ khác nhau, Tân Văn Thành là người phụ nữ duy nhất ở sau hậu trường cùng nhà thiết kế Emma, khi bị Emma hỏi về ý tưởng kia, quả thật là mặt mũi bị ném sạch về Bắc Kinh: “L...I think that...”

Thời gian gấp rút, không kịp đợi Tân Văn Thành ậm ừ xong lý do, Emma đã cười bỏ qua, quay lại nói tiếng Pháp gì đó với Diệp Nam Bình. Nụ cười Emma không hề có ý gì nhắm vào Tân Văn Thành, nhưng cô vẫn cảm thấy như mình đứng đồng lứa như người đồng thân.

Lục Miểu ở bên cạnh nhìn cô, ngoài sự cảm thông còn có chút vẻ khinh thường trình độ của học viện cô.

Tuy tiếng Anh của cô chỉ ở mức trung bình nhưng không tới nỗi một câu cũng không thể trả lời, nguyên nhân thật sự khiến cô ậm ừ chính là Tân Văn Thành cúi đầu nhìn bản phác thảo kế hoạch trên bàn, màu sắc trong mắt cô chỉ là một mảng hỗn độn, cô không thể phân biệt được cái nào tốt, cái nào xấu.

Tuy cô không thấy được ý tưởng của thiết kế, thật ra lại thấy rõ đường ranh giới rất rõ ràng giữa mình và những người trong phòng, ban biên tập Thời thượng Phong Hành.

Diệp Nam Bình nói vài câu với Emma, không biết thấy gì mà cúi đầu nói nhỏ với Emma vài câu, rồi chuyển hướng: “Tân Văn Thành.”

Tân Văn Thành đang chìm sâu trong suy nghĩ về hai phác thảo thiết kế bị gọi ngồi thẳng dậy, ánh mắt không tập trung.

Diệp Nam Bình tập trung tinh thần lại cho cô: “Emma muốn thử món ăn Thượng Hải, xác định chỗ nhanh lên rồi chúng ta xuất phát. Chiều bắt đầu mờ hợp.”

“Dạ được.”

Tân Văn Thành bình ổn lại cảm xúc, lấy điện thoại ra tìm chỗ bán đồ ăn ở gần đây. Rất nhanh cô tìm được một nhà hàng Michelin được gắn một sao trên bản đồ, Tân Văn Thành cảm đi động đi ra khỏi phòng họp, đứng trên hành lang gọi đặt chỗ.

Gọi 2 lần đường dây bận, Tân Văn Thành vừa cúp máy vừa đi dần về phía trong hành lang. Gọi lần thứ 3 mới kết nối được, Tân Văn Thành thuận lợi đặt được chỗ. Cô dứt điện thoại vào túi, đang định quay về phòng họp thì bàn tay chạm vào kính trong túi.

Tân Văn Thành ngừng chân.

Lúc này cô đứng ở hành lang bên cửa sổ, trên tầng 25, mọi thứ thu vào trong mắt, quận Hoàng Phố có kiểu cách, không khí khác Bắc Kinh hoàn toàn. Khi này đang họp Tân Văn Thành không dám động đây, bây giờ không nện được mả lời mất kính ra.

Đeo kính vào.

Màu sắc thế giới mới rõ lắm sao.

Đẹp thì đẹp đấy, Tân Văn Thành hiểu ở đây không chấp nhận cặp mắt kính nho nhỏ này, thờ dài nhét mắt kính vào nơi sâu nhất trong túi áo, bước chân nặng nề quay về phòng họp.

.....

Trước khi quay chụp ba ngày thì phương án cuối cùng đã được chốt lại, các nhân hiệu tài trợ cũng lục tục đưa quần áo, phụ kiện tới ban biên tập Thời thượng Phong Hành.

Tân Văn Thành làm xong việc giao hàng, kiểm kê thì đã đỡ bận rộn. Cô dành thời gian học lớp tiếng Pháp. Cô muốn đăng ký thêm lớp học tiếng Anh, nhưng kiểm tra số dư trong thẻ thì chỉ dành bỏ cuộc, tự học tiếng Anh vậy.

Lúc học đại học được học tiếng Anh miễn phí thì không nghiêm túc học, thỉnh thoảng còn trốn học đi chụp hình cho người ta, bây giờ dốc sức học bù, đúng là đáng đời.

Ngày đầu tiên của lớp tiếng Pháp là thứ bảy, mà thứ bảy này Tân Văn Thành vẫn còn ở Thượng Hải. Cô nghĩ chắc là phải bỏ một tiết, cũng may là bên đó gửi tài liệu trước, Tân Văn Thành có thể học trực tuyến trước.

Đi theo Diệp Nam Bình dự một hoạt động của nhãn hàng, sau đó là party. Khoảng nửa tiếng sau, Tân Văn Thành định giả vờ say chuẩn về khách sạn học tiếng Pháp. Tiễn sinh hoạt một tháng rưỡi của cô đổ vào đó, không thể tốn tiền vô ích được.

Vậy mà không biết ai đã đem sự tích ngàn ly không say của cô kể ra, về cơ bản là Tân Văn Thành không trốn được. Tân Văn Thành bị ép dành phải chịu, cuối cùng cảm ly rượu ra ngoài sân không một bóng người. Tân Văn Thành trốn ra ngoài học lên mạng theo một mớ bánh ngọt.

Đĩa bánh ngọt được chất như cái núi nhỏ, cô ăn nên không cảm thấy lạnh lắm, hít hít mũi, ôm điện thoại đọc theo 36 chữ cái theo video. Lúc đọc theo video thì còn ra hình ra dạng, tắt video đi thì đọc lại cứ thấy sai sai sao đó. Tân Văn Thành bực bội cầu nhàu: “Người Pháp có lò xo trong lưỡi hay sao chứ...e...”

Cô cũng biết mình bật hơi không đúng, cuốn đầu lưỡi đọc lại lần nữa: “E...”

Lần thứ hai còn không bằng lần đầu, bị cô đọc nghe y như tiếng nồn ọc.

Tân Văn Thành ăn một miếng bánh Macaron, đang định đọc tiếp thì bị cắt ngang —

“Không phải e, mà là...”

Có người sửa cách phát âm lại cho cô.

Tân Văn Thành nuốt vội miếng bánh xuống, quay đầu nhìn lại.

Diệp Nam Bình mặc bộ đồ vest đi tới hướng cô.

.....

Đàn ông mặc vest cũng giống như phụ nữ đi giày cao gót, trong trường hợp nào đó sẽ biến thành vũ khí sắc bén, rõ ràng toàn thân anh vẫn lộ ra hơi thở nghiêm khắc, Tân Văn Thành lại thấy trong khoảnh khắc này, anh lại ..

Hấp dẫn.

+++++

Vỡ kịch nhỏ về tiếng Pháp.

Văn tư: Tại sao em bật hơi không tới?

Ba ba Diệp: Đầu lưỡi không linh hoạt.

Văn tư: Ai nói, rõ ràng là rất linh hoạt!

Ba ba Diệp: ... lúc hôn môi thì đúng là rất linh hoạt.

...

...

Văn tư: Khụ khụ... như nhau, như nhau.

...

...

Triệu Tử Từ: Alo! 110 phải không? Có người quấy rối, đề nghị các anh đến bắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 21

Diệp Nam Bình đi tới gần cô, Tần Văn Thành đã tự chuẩn bị xong tư tưởng, tự an ủi mình là nhiếp ảnh gia thì luôn có con mắt thương thức cái đẹp, không phải háo sắc.

Trời mới mưa xong, không có tí gió, không khí ướt đầm, Diệp Nam Bình để ly champagne lên tay vịn, nghiêng mắt nhìn cô, ánh mắt cũng có cảm giác ẩm ướt lành lạnh, Tần Văn Thành không hề sợ mà ngược lại còn hỏi anh: “Thầy Diệp, sao anh cũng chuẩn ra đây?”

“Không thích xã giao.”

Tần Văn Thành đang gác tay trên bàn để bánh ngọt, lên lút vòng ra sau, cầm lấy ly rượu rỗng của mình quơ quơ trước mặt Diệp Nam Bình tìm cớ đi: “Em hết rượu, đi vào rót thêm một ít.”

Tần Văn Thành quay người đi vào nhà.

Diệp Nam Bình đột nhiên giờ ly rượu mình lên. Ánh mắt anh dừng trên mặt cô, không hề ngại ngần sớt nửa ly rượu của mình sang ly cô.

“Cô hạ gục bọn Lục Miêu là để ra đây học tiếng Pháp?”

Nghe giọng không rõ vui hay giận, rất bình thường.

Tần Văn Thành cười ngược ngạo, chồm: “Em không cố ý chuốc say họ, tại tư lượng của họ kém quá thôi.”

Diệp Nam Bình mỉm cười.

Tần Văn Thành nhìn anh, anh mới vừa rót cho cô nửa ly rượu, nếu anh đã “cố gắng” giữ cô lại thì Tần Văn Thành không khách sáo: “Thầy Diệp, chữ e khi này anh phát âm thế nào? Sao em đọc nó không chuẩn, không biết vấn đề ở đâu nhỉ?”

“Cô lấy ngón tay dè lưỡi xuống thử.”

Tần Văn Thành làm theo lời anh, phát âm có vẻ tốt hơn thật. Sẵn có thầy ở đây, thầy lại đang rảnh rỗi, Tần Văn Thành nắm chắc cơ hội này: “Thầy Diệp, tiếng Pháp của anh tốt vậy, em mới bắt đầu học, sau này chắc sẽ có nhiều chỗ không hiểu, có thể nhờ anh chỉ thêm không?”

“Không thể.”

“...” khỏe miệng Tần Văn Thành xụ xuống, chút xíu nữa là không giữ được nụ cười trên mặt.

Diệp Nam Bình lại cảm thấy việc mình từ chối hết sức hợp lý, nhượng mảy: “Cô không có chi tiền thuê tôi, sao tôi phải dạy miễn phí cho cô chứ?”

Lý do thoái thác đúng là đúng lý hợp tình, Tần Văn Thành duy trì nụ cười giả tạo, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch: “Thầy Diệp, ngoài này lạnh, vào trong đi để không tí bị cảm lạnh.”

Cô nhóc nghiêng răng cười giả là kia làm như thật sự lo anh bị cảm lạnh? Không muốn ở đơn độc với anh thì lấy đại cái gì thì có.

Quả nhiên Diệp Nam Bình mới gạt đầu thì cô đã vội vàng quay đầu đi vào nhà, không thêm đề ý đến anh.Diệp Nam Bình nhìn bóng dáng đã biến mất sau cánh cửa, cúi nhìn nửa ly rượu còn lại của mình, hơi ngần người.

Tại sao lại muốn trêu chọc cô ấy?

Đại khái là trong lúc căng thẳng xã giao với mọi người, trêu cô là niềm vui duy nhất...

...

1 giờ, party kết thúc.

Gió lạnh thổi nhẹ nhè nhẹ, trời không còn mưa, Ban biên tập thuê xe chở các vị khách về. Tần Văn Thành phụ trách đưa mấy đồng nghiệp bị cô hạ gục lên xe.

Mỗi người khi say rượu có dáng vẻ không giống nhau, Lục Miêu sau khi vào ghế sau thì ngủ bất tỉnh nhân sự. Emma thì cho mỗi người một cái ôm lãng mạn đúng kiểu Pháp trước khi lên xe.

Tần Văn Thành cứ tưởng biểu hiện của mình quá kém thì Emma sẽ không ôm mình, không ngờ hoàn toàn ngược lại. Emma ôm cô không buông, còn nói huyền thuyên một đồng từ tiếng Pháp. 36 chữ cái Tần Văn Thành còn chưa học xong, dĩ nhiên là nghe không hiểu gì, tình cờ thấy Diệp Nam Bình mới gặp người quen trong party nên đang nói chuyện. Thấy anh đi về hướng xe khác, kéo cửa ra định ngồi vào xe, Tần Văn Thành vội kêu: “Thầy Diệp!”

Diệp Nam Bình ngừng lại, nhìn thoáng qua bên này, anh đóng cửa xe lại, thông thả đi tới hai cô gái đang ôm nhau không rời.

Tần Văn Thành tưởng anh tới giúp mình đưa Emma lên xe, không ngờ anh đi tới cách cô nửa mét thì dừng lại, khoanh tay, mắt đóng đậy ý cười nhìn hai cô như xem diễn kịch.

Tần Văn Thành ngược ngừng cười bảo chữa: “Người Pháp uống say rồi thì nhiệt tình như vậy à?”

Hy vọng anh hiểu ý ngoài lời của cô: Nhiệt tình quá mức có thật sự không chịu nổi đó...Nhất là Emma nói một đồng thứ với cô mà cô thì nghe không hiểu. Ông nói gì bà nói vẹt, có gì mà vui?

Diệp Nam Bình cười nhẹ: “Cô ấy nói cô ấy rất thích cô.”

Tần Văn Thành được nghe lời bày tỏ bất ngờ khiến cô kinh ngạc. Cô nhìn lại Emma, không tin nổi.

Trước mặt Emma, cô tẻ như vậy mà...

Ánh mắt chuyển qua Diệp Nam Bình, tự nhiên cũng mang ý nghi ngờ: Không phải anh dịch sai chứ?

Cuối cùng Emma cũng buông cái ôm ấp nhiệt tình này ra, Tần Văn Thành không muốn tránh nữa mà muốn biết Emma đã nói gì.

Diệp Nam Bình tiếp tục làm phiên dịch miễn phí: “Bởi vì lần đầu tiên cô gặp cô ấy đã nhớ kỹ những thói quen nhỏ của cô ấy, ví dụ như cô ấy thuận tay trái khi ăn, nên bên phải sẽ đặt dao bên trái đặt nĩa, nhưng khi làm việc thì lại thuận tay phải nên chuột vôi bút đều được để bên phải.”

Tần Văn Thành bất ngờ.

Chuyện nhỏ nhặt không tốn sức mà được người ta ghi nhớ trong lòng, cảm giác này thật vị diệu.

“Còn nữa, cảm ơn cô trong party đã mua giúp băng cá nhân cho cô ấy. Trên đường tới đây cô ấy không thấy có cửa hàng nào gần đây nên chắc cô phải đi rất xa mới mua được.”

Người nước ngoài không biết, thật ra cô không đi xa, bấy giờ dịch vụ chuyển phát của Trung Quốc phát triển, cái gì cũng có thể giao hàng tận nơi. Nhưng mà như vậy thì cũng làm lòng Tân Văn Thành thấy ảm áp, cô nhìn giày cao gót Emma, dưới đó lộ ra một nửa miếng băng cá nhân nơi gót chân.

Emma huyền thuyên tiếng Pháp, lúc cô cúi đầu thì mới khó khăn dừng lại.

Diệp Nam Bình phiên dịch, nói thêm một câu: “Cô có nhiều khuyết điểm, nhưng cô cũng có thể mạnh của mình. Cho nên, tự tin lên.”

Tân Văn Thành cúi đầu, vài giây sau mới ngẩng lên, hơi xấu hổ mà lại nhiều phẫn biêt ơn. Lần đi công tác này khiến cô biết mình kém cỏi ở rất nhiều phương diện, tiền bối đức cao vọng trọng lại nói với cô, thật ra cô không tệ như mình nghĩ.

Thường nghe nói người Pháp là người nói chuyện ngọt nhất thế giới, ánh mắt Tân Văn Thành không tự chủ mà nhìn Diệp Nam Bình. Đột nhiên tò mò khi phiên dịch lời nói Emma, anh có cảm tưởng thế nào?

Có lẽ rất khinh thường.

Trong từ điển của Diệp Nam Bình, không có thực lực chính là không có thực lực, không có lý do.

Đáng tiếc biểu hiện Diệp Nam Bình lúc nào cũng bình thản rất đáng đánh, căn bản là Tân Văn Thành không đoán ra được anh nghĩ gì.

Tự nhiên bị ánh mắt chiếu lên người, anh không khỏi nghi ngờ, Tân Văn Thành thuận miệng hỏi: “Cảm ơn tiếng Pháp nói thế nào?”

“Merci.”

Tân Văn Thành lặp lại như vệt, nói với Emma: “Merci.”

Không ngờ câu cảm ơn này lại kích thích lòng nhiệt tình người Pháp —

“Oh sweet heart!” (Ồ trái tim ngọt ngào)

Câu này của Emma Tân Văn Thành hiểu, hai người tuy đã ôm nhưng còn chưa hôn tạm biệt. Tư thế nhào qua này của Emma có vẻ như chuẩn bị kề mặt hôn, nhưng mà cô ấy mang giày cao gót vào thì cao gần 1.8m, hơn nữa còn say, chân không vững, người sắp đổ ập vào Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành mang giày đế bằng, cao chưa tới 1.7 mét, sắp đỡ không nổi. Cô theo bản năng mà nhắm mắt lại, chấp nhận cái ôm hôn nhiệt tình này thì đột nhiên bị người khác ôm ra sau lưng.

Tân Văn Thành bị ôm eo kinh ngạc mở bừng mắt. Mặt Diệp Nam Bình gần trong gang tấc —

Một giây trước anh ôm túm cô ra sau lưng, một giây sau lấy bả vai chống đỡ được Emma.

Bàn tay ôm trên eo Tân Văn Thành không nhúc nhích, tay kia đỡ Emma còn đang tựa trên vai anh nhét vào xe. Đóng cửa xe lại, mà tay vẫn quên chưa rời khỏi eo của cô.

.....

So sánh giữa vết son của Emma trên vai anh với eo Tân Văn Thành bị ôm thì chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà cô vẫn cứng đờ cả người.

Mãi tới khi cảm giác cứng đờ từ từ truyền tới lòng bàn tay Diệp Nam Bình, anh mới buông tay ra.

Về mặt anh vẫn không hề có chút dao động, Tân Văn Thành học theo anh, nhìn như không ngại ngùng nhưng trong đầu toàn bộ là cảm giác bàn tay trên eo mình. Mãi tới khi chiếc xe trước mặt rời đi, Tân Văn Thành mới giật mình tỉnh hồn lại, vội vàng gọi: “Bác tài!”

Vẫn trẻ. Bác tài không đợi cô lên xe đã lái đi mất.

.....

Sắp xếp là Tân Văn Thành, Lục Miêu và cùng 1 đồng nghiệp người Pháp thuộc đội của Emma ngồi chung xe, Emma và Diệp Nam Bình ngồi chung xe, bấy giờ rối loạn lên. Thấy xe càng chạy càng xa, Tân Văn Thành xấu hổ cười: “Thầy Diệp, trên xe anh còn chỗ trống không?”

Diệp Nam Bình lắc đầu, yên lặng bỏ đi.

Tân Văn Thành xoa tay đuổi theo đi nhờ xe.

.....

Iphone 5 của Tân Văn Thành đã hết pin, sau khi lên xe mới cảm sặc. Trong lúc chờ máy khởi động lại thì cô thận trọng nhìn Diệp Nam Bình qua kính chiếu hậu.

Diệp Nam Bình đang nhắm mắt, khuỷu tay đặt trên mép cửa xe, bàn tay chống cằm, chóp mũi cao thẳng tắp, mùi rượu tỏa ra khiến anh có vẻ phóng khoáng.

Đứng tiếc lại là cong.

Đáng tiếc...

Di động khởi động xong, màn hình vừa sáng lên thì một đồng tin nhắn wechat nhảy ra ting ting ting hết tiếng này tới tiếng khác, trong không gian xe yên tĩnh hết sức chói tai.

Tân Văn Thành đang ngáp chìm trong cảm giác tiếc nuối bị kéo về hiện thực, lật đặt tắt chuông điện thoại. Căn tiếc qua kính chiếu hậu, Diệp Nam Bình đã bị đánh thức. Tân Văn Thành thu tầm mắt, mở wechat.

Tất cả đều là tin nhắn của Thương Dao.

Tân Văn Thành vừa lướt qua tin Thương Dao nói cô đi đêm về Vũ Hán thì điện thoại lại rung lên.

Thương Dao gọi tới. Tân Văn Thành lập tức nhận máy: “Dao Dao? Sao vậy?”

....

Đầu dây bên kia Thương Dao khóc nức nỏ, nói lúng búng mấy câu mà Tân Văn Thành nghe không rõ: “Cậu đừng gấp, từ từ nói.”

“...”

“Tại sao anh ta đột nhiên muốn chia tay với cậu?”

“...”

“Bấy giờ cậu đang chạy về Vũ Hán? Cậu mới được chuyển sang chính thức mà xin nghỉ nhiều ngày như vậy thì không tốt lắm đâu.” Tân Văn Thành sốt ruột, giọng tự nhiên nâng cao hơn, cơ bản quên mất trên xe còn có người khác.

Đầu dây bên kia Thương Dao khóc tới nghẹn, Tân Văn Thành mới tranh thủ vài giây ngăn ngai trấn tĩnh lại, im lặng liếc nhìn kính chiếu hậu xem Diệp Nam Bình mới bị cô quên khuấy đi mất.

Diệp Nam Bình bị đánh thức không bực mình, đang cúi đầu nhắn wechat, có vẻ không có hứng thú với cuộc điện thoại này của cô.

Tuy vậy Tân Văn Thành vẫn hạ cửa sổ xe xuống, đồng thời nói nhỏ lại, khuyên Thương Dao đừng xúc động, nếu muốn đi Vũ Hán thì cũng đợi cuối tuần này. Đàn ông quan trọng nhưng công việc cũng quan trọng không kém.

Thương Dao không nghe lọt tai: “Anh ấy đột nhiên nói anh ấy không muốn tới Bắc Kinh làm việc, yêu xa không có kết quả, không muốn dây dưa làm chậm trễ mình. Nhưng cậu nói xem có phải anh ấy có người khác ở Vũ Hán không?”

“...”

“Mấy năm nay mình vì anh ấy mà từ chối biết bao nhiêu người, hồi năm 2 thì Lâm Dương, năm 4 là Phương Đặc, còn... còn Triệu Từ Từ mới hồi tháng trước...”

Tân Văn Thành nghe tới Triệu Từ Từ thì sững sờ.

Triệu Từ Từ gọi Diệp Nam Bình là quý sư?

...

Diệp Nam Bình ngồi ở ghế sau đang nhắn wechat cho người trong lời Thương Dao, Triệu Từ Từ.

Nội dung wechat ngắn gọn: Chúc mừng.

Triệu Từ Từ nhắn lại: Chúc mừng cái gì?

Diệp Nam Bình: Thương Dao của cậu sắp độc thân.

Tân Văn Thành kêu người kia là Dao Dao, mà bạn trai Dao Dao ở Vũ Hán, thông tin này trùng khớp với tin tức mà Triệu Từ Từ kể về anh lúc trước.

Diệp Nam Bình nhắn wechat chưa tới 3 giây thì Triệu Từ Từ đã gọi điện lại, gấp gáp quá. Diệp Nam Bình cầm điện thoại không vội bấm nghe mà ngẩng lên nhìn Tân Văn Thành ngồi trên ghế phụ lái.

Ánh mắt Tân Văn Thành không biết đã nhìn anh từ lúc nào, mang theo ý... nghiền ngẫm.

Ánh mắt hai người giao nhau trong kính chiếu hậu. Đầu mang ý xấu.

Tân Văn Thành không thể nhìn thấu cảm xúc anh qua vẻ mặt lúc nào cũng bình thản, nhưng cô chắc chắn bản thân mình, trong giờ này phút này, bảy phần lo âu cho Thương Dao, ba phần nghi ngờ Diệp Nam Bình.

Triệu Từ Từ theo đuổi Thương Dao...

Vậy Triệu Từ Từ với Diệp Nam Bình...

Anh em bạn bè thân thiết cũng kêu đối phương là quý sử... hả?

.....

Có điều Tân Văn Thành nhanh chóng phát hiện, cho dù là bảy phần lo âu ba phần nghi ngờ đều vô ích.

Thương Dao vẫn không nghe lời khuyên nhủ, suốt đêm chạy tới sân bay, đón chuyến bay sớm đi Vũ Hán; Triệu Từ Từ với Diệp Nam Bình rốt cuộc là loại quan hệ gì, cô cũng không tìm ra được manh mối.

Điều duy nhất thật sự chờ đợi cô là mấy đồng nghiệp bị cô chuốc say. Nhất là Lục Miểu, tư lượng rất kém, cậu ấy ngồi cùng xe với Emma về khách sạn trước. Emma nhờ người giữ cửa diu còn có thể xuống xe, Lục Miểu thì vẫn nằm bất động trên ghế sau xe.

Khi xe Tân Văn Thành với Diệp Nam Bình trở tới ngừng sau xe họ, thấy xe phía trước đậu mãi không đi, Tân Văn Thành hạ cửa xe xuống nhìn, thấy người giữ cửa một tay đỡ Emma say khướt, một tay định mở cửa. Tân Văn Thành vội vã xuống giúp, đỡ Emma từ tay người giữ cửa, anh ấy thì đi đỡ Lục Miểu, phản công hợp tác.

Cô đã sắp xếp ổn thỏa, Diệp Nam Bình không biết xuống xe khi nào, yên lặng bước lên đỡ lấy Emma đang rũ rượi bên người Tân Văn Thành, không nói gì với Tân Văn Thành mà đỡ Emma đi vào cửa xoay.

Đột nhiên tay trống không, Tân Văn Thành vốn phải thấy khỏe vì không cần làm gì, chợt nhìn hai bóng người kẻ sát nhau đi vào cửa xoay, bỗng nhiên lại hỏi... hự hững?

Tân Văn Thành nhanh chóng lắc đầu phủ định. Tự nói với mình, không thể thấy thái độ của ông chủ bình thường đối với cô không có biểu cảm gì mà lại quan tâm tới Emma như vậy thì lòng thấy mất cân bằng, hự hững.

Cô ổn định lại cảm xúc rồi mới chạy về trước bấm thang máy giúp hai người.

....

Rốt cuộc đưa được hết mấy người uống say về phòng thì mất 15 phút.

Tân Văn Thành giúp Emma lấy bình nước khoáng, chuẩn bị rồi khỏi phòng cô ấy, Emma cười vẫy vẫy tay ý tạm biệt, lại có ý bảo Diệp Nam Bình ngồi xuống.

Tân Văn Thành ở bên cạnh tuy không hiểu lời Emma nói với Diệp Nam Bình nhưng thấy Diệp Nam Bình có vẻ không rời đi ngay, đoán là Emma muốn giữ Diệp Nam Bình lại bàn chuyện công việc, hiểu chuyện nói: “Hai người nói chuyện đi.”

Đi về phía cửa phòng.

Đã say như vậy mà còn bàn chuyện công việc?

Trong thâm mỹ của người Pháp, Diệp Nam Bình được xem là đẹp trai không?

Mấy loại ý tưởng này lần đầu trong đầu Tân Văn Thành khi đi ra khỏi phòng Emma.

Bước chân tuy không nhìn ra vẻ khác thường nhưng trên thực tế, toàn bộ quãng đường đi mà phình lên ầm ục.

.....

Lần này In studio theo hỗ trợ chỉ có mình Tân Văn Thành là nữ, cô chiếm một gian phòng lớn, đứng ra phải nhân lúc hơi say sẽ ngủ ngon, vậy mà lại không buồn ngủ.

Nhắn wechat cho Thương Dao, Thương Dao không trả lời. Gọi điện thoại, đường dây bận liên tục. Chắc Thương Dao đang điên cuồng liên hệ Chu Tự, Tân Văn Thành cúp máy.

Thật tình Tân Văn Thành không thích bạn trai Thương Dao, anh ta học thiết kế thời trang, cái này nếu theo con đường chuyên nghiệp thì đúng là đốt tiền, nhưng không thể vì vậy mà để Thương Dao chu cấp không suốt cho anh ta.

Thật ra chia tay cũng tốt. Nhưng mối tình này Thương Dao luôn cố chấp, Tân Văn Thành khuyên mãi không được.

Nhìn đồng hồ, thời gian từ lúc cô ra khỏi phòng Emma tới giờ đã hơn nửa tiếng.

Emma giữ Diệp Nam Bình lại, bắt kể là chuyện đứng đắn hay không đứng đắn, nửa tiếng... chắc đủ rồi chứ.

Tiếng chuông cửa bỗng vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ. Đã trễ vậy mà còn ai tới tìm?

Tân Văn Thành chần chừ ngồi dậy, đi tới cửa, không mở ngay ra mà nhìn qua mắt mèo.

Đứng ngoài cửa là Diệp Nam Bình.

.....

Anh đã cởi áo vest, cà vạt nói lỏng, áo sơ mi cởi hai nút trên. Khác biệt có hai cái áo thôi mà biến người từ nghiêm túc gương mẫu thành một thanh niên ngang tàng, phóng khoáng.

Nếu ánh mắt có thể lưu manh hơn một chút, có lẽ càng thú vị.

Người này có thể dung hòa hai loại phong cách đối lập nhau, tìm Tân Văn Thành như bị treo lơ lửng, thấp thỏm. So với chuyện tò mò sao anh muốn thế này còn tìm mình, Tân Văn Thành càng tò mò việc áo khoác với cà vạt anh biến mất, anh cởi ra để lại phòng mình, hay là...

Emma cởi cho anh?

Tân Văn Thành mở cửa, làm ra vẻ ngạc nhiên: “Thầy Diệp?”

Diệp Nam Bình rút một cái kính có màu sắc kỳ lạ trong túi ra: “Đây là đồ cô rút trên xe lúc này.”

Một giây trước Tân Văn Thành còn nghĩ áo khoác với cà vạt anh để ở đâu, giây tiếp theo, cô không còn biết gì nữa.

Đầu óc trống rỗng, hơi thở ngưng lại.

Trong tay anh, là mắt kính hiệu chính của cô.

+++++

Vỡ kịch nhỏ về kẻ lừa đảo.

Mấy năm sau, trong một hoạt động Tân Văn Thành tình cờ gặp Emma. Đêm đó về nhà đuổi ba ba Diệp đi ngủ ở phòng đọc sách.

Ba ba Diệp: Tôi hôm qua anh không biết kiểm chế, nhưng mà đó đâu phải là lý do đuổi anh lưu lạc phòng đọc sách chứ.

Văn tử: Em trừng phạt anh không phải vì anh không biết kiểm chế, mà là trừng phạt anh lừa gạt em

Ba ba Diệp: Lừa em nói làm một lần, kết quả là tôi ba lần?

Văn tử: Xì! Em nói là Emma nắm đó chỉ nói cảm ơn em chuẩn bị bằng cả nhân thôi, mấy cái khác toàn là anh nói!

Ba ba Diệp: Đó là anh tận mắt nhìn thấy, chỉ là mượn lời Emma nói ra thôi, không tính là lừa gạt.

Văn tử: Từ lúc nào anh bắt đầu chú ý tới em? Sao em không biết...

Ba ba Diệp: Muốn biết hả?

Văn tử gật đầu.

Ba ba Diệp: Đêm nay cho anh về phòng ngủ, anh sẽ nói cho em nghe.

.....

.....

Triệu Tử Từ: Lần trước lão tử tặng quả sinh nhật Okamoto sợ là lại không đủ dùng! Không đủ dùng!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi nghĩ tới cảnh này, Tân Văn Thành cực kỳ hối hận, cô nên yên lặng nhận lấy, cười nói cảm ơn, dù sao với tính cách của anh thì sẽ không nhiều chuyện hỏi cô là đây là mất kính gì. Tiếc là cô chột dạ nên không kịp nghĩ kỹ, gần như theo phản xạ mà bật ra: “Cái này... không phải của em.”

Về mặt hơi nghi ngờ.

“Đây là tài xế trên xe mới đưa chúng ta về nhặt được trên ghế phụ lái.”

Anh mở tay ra để cô nhìn lại. Tân Văn Thành nhìn chăm chăm vào mất kính kia chừng một phút, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Chắc của khách nào đó làm rơi.”

Nói dối cần có tâm lý vững vàng, Tân Văn Thành không dám mạo hiểm nhận kính. Cô biết khả năng sẽ xảy ra những chuyện gì, những việc đó cô đều từng trải qua. Sau khi kiểm tra sức khỏe thi đại học, rất nhiều trường chuyên nghiệp không cho cô đăng ký; năm 2 đại học thi chuyên ngành cô đều đậu cao, nhưng rồi lại bị trả trở về... Cô không thể để những chuyện đó tái diễn lại lần nữa.

Để cho cô về thật, cô lại cúi đầu nhìn cặp kính có thấu kính màu đỏ, không dám gạt bữa mà cau mày: “Kiểu dáng cái kính này cũng... quê quá.”

“Rất hoài cổ.”

Ngược lại, Diệp Nam Bình dùng từ uyển chuyển hơn. Tân Văn Thành cười theo gật đầu.

Có thể không quê mùa sao? Cô tốn hơn một ngàn mua trên Taobao mà cũng chỉ có thể cải thiện được phần nào màu sắc...

Tân Văn Thành không còn lòng dạ nào quan tâm áo vest với cả vạt của anh có phải để ở phòng Emma hay không, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng đóng cửa tiễn khách.

Diệp Nam Bình lại cô về như không vội đi, đứng yên ở cửa. Tân Văn Thành thăm dò gọi: “Thầy Diệp?”

Anh không trả lời, mà hỏi cô: “Có buồn ngủ không?”

“Dạ?”

“Không buồn ngủ thì xuống quầy bar uống mấy ly.”

.....

Tân Văn Thành hơi chán chừ.

“Buồn ngủ thì thôi.”

Thấy anh nói xong thì quay đi, Tân Văn Thành gấp gấp buột miệng: “Từ từ!”

Anh đứng chân, nghiêng đầu mỉm cười: “Vội đi thôi.”

Nói xong lại quay về hướng hành lang, bước chân chậm rãi ý chờ cô đuổi theo.

Tân Văn Thành ý từ chối nhiều hơn là đồng ý, nhưng mà dù sao cũng thường xuyên qua lại, cô chỉ có thể đóng cửa phòng, lơ mơ đuổi theo bước chân anh.

.....

Quầy bar khách sạn luôn mở đến 3 giờ sáng, bảy giờ mới hơn 12h, trong phòng còn không nhiều khách.

Một ca sĩ tóc nâu đang hát, sau con mưa, giai điệu nhẹ nhàng cho đêm yên bình.

Chỉ có hai người ngồi trước quầy bar, Tân Văn Thành muốn một ly Long Island đá, Diệp Nam Bình uống Whiskey.

Long Island phải pha chế, bartender đưa Whiskey ra trước. Tiếng đá va chạm vào thành ly pha lê vang lên tiếng trong trẻo, không khí vô hình trở nên mờ ám — đương nhiên đây chỉ là ý nghĩ của Tân Văn Thành. Nhìn Diệp Nam Bình ngồi bên quầy bar, vẻ mặt thản nhiên giống như thật sự chỉ tìm người còn tỉnh để uống thêm vài ly.

Tầm mắt Tân Văn Thành dừng trên hình ảnh bàn tay anh cầm ly rượu, bàn tay này khi này lúc đang đợi thang máy đã ném thẳng mất kính cô vào thùng rác. Lúc đó cô ráng nhịn không gọi giật anh lại, anh giống như bây giờ, mặt không cảm xúc hỏi cô: “Sao?”

Cô chỉ có thể chịu đựng tìm đau như nhò máu mà lắc đầu cười. Chờ lát nữa uống xong thì về lục thùng rác ra tìm mất kính lại vậy.

Dù sao cũng hơn một ngàn tệ của cô...

Ly Long Island của Tân Văn Thành ra tới, cô định báo tiền tip gửi vào phòng mình thì Diệp Nam Bình đã báo số phòng của anh trước.

Tân Văn Thành không ngại, nói: “Cảm ơn thầy Diệp mời em uống rượu.”

“Ly rượu này là tôi mời thay người khác.”

“Thay ai?”

“Triệu Tử Từ.”

Lại nghe cái tên mà mấy giờ trước Thương Dao nhắc tới. Tân Văn Thành mơ hồ cảm thấy ly rượu này là nhờ Thương Dao mà có, quả nhiên Diệp Nam Bình ngừng lên, nhìn vào mắt cô: “Thương Dao bạn cô có phải sắp chia tay không?”

Tân Văn Thành nhìn đồng tử ánh sáng lấp lánh, cô có ảo giác như mình bị hút vào trong đó. Cô dõi tầm mắt đi, nhìn lên chân mấy anh, cần thận lập lại những lời anh nói, hỏi thử một câu: “Triệu Từ Từ là muốn thừa nước đục thả câu?”

Diệp Nam Bình gật đầu.

Đúng là Triệu Từ Từ có nhờ anh làm vậy nhưng ban đầu anh không định xen vào chuyện này, từ chối Triệu Từ Từ. Nhưng sau khi trò chuyện với Emma về cảnh chụp sau, quay lại phòng mình cởi áo vest, cà vạt, nằm trên giường lại không buồn ngủ, nhớ tới lời nhờ vả của Triệu Từ Từ.

Thuốc ngủ anh uống theo lời bác sĩ là phải ngưng một thời gian, không thể hoàn toàn phụ thuộc vào thuốc để có giấc ngủ ngon. Trước kia đi công tác mất ngủ anh đều chọn một người đi uống để dễ ngủ, nhưng lần này không biết sao suy nghĩ lờ lờ thì cảm mất kinh tài xế đưa khi nãy mà đi gõ cửa phòng cô.

Đáng tiếc Triệu Từ Từ tính toán sai, mặc dù anh là ông chủ của Tân Văn Thành, Tân Văn Thành cũng chỉ nói với anh: “Đây là chuyện riêng của Thương Dao, em không tiện nói... cũng không chắc nữa.”

Tân Văn Thành quen với Thương Dao lâu, Thương Dao với Chu Tự đã chia tay mấy lần, lần này có thể lại chia tay rồi thì hợp nữa không, Tân Văn Thành không biết được. Nhưng cô cảm thấy lần này hai người chia tay không đơn giản như những lần trước.

Hai người thời gian gần đây không có mâu thuẫn gì, Thương Dao bận rộn công việc, mỗi ngày viết hơn 300 tờ văn bản, Chu Tự thì bận rộn thì lên thạc sĩ. Ngay lúc này Chu Tự đưa ra đề nghị chia tay, lý do còn hết sức tào lao – anh ta không muốn tới Bắc Kinh phát triển.

Con gái nói chia tay, 10 lần thì có tám 8 lần là do giận dỗi, con trai thì không giống vậy, một khi nói ra thì thật sự là không muốn đi tiếp cùng nhau.

Diệp Nam Bình cười cười. Một cô gái có nguyên tắc, không tùy tiện mà bần tán chuyện bạn thân của mình.

Thấy cô uống ly cocktail của mình xong rất nhanh, Diệp Nam Bình gọi thêm cho cô một ly.

Tân Văn Thành dựa vào quầy bar, tay chống trán nghiêng đầu nhìn anh: “Thầy Diệp, anh đừng nghĩ sẽ choáng say em để lấy tin tức giúp cho Triệu Từ Từ.”

Diệp Nam Bình không có ý này nhưng nghe cô nói vậy thì lại hứng thú, nhượng một bên mày lên. Anh ngoác bartender lại gần, kể tai nói nhỏ mấy câu rồi bước khỏi ghế cao trước quầy, Tân Văn Thành tưởng anh đi toilet, không ngờ anh lại vòng vào bên trong quầy bar.

Anh xắn tay áo lên, ánh đèn quầy bar lờ mờ chiếu xuống, nói đầy khiêu khích: “Choáng say cô thì tôi phải tốn công một chút.”

Chỉ là giọng nói chuyện rất bình thường, Tân Văn Thành lại cứ có ảo giác bị anh hút lấy, cô cắn viên đá trong miệng, cố gắng dè ép cảm giác ấy xuống.

“Muốn uống gì?”

Ánh mắt lười nhác của Tân Văn Thành liếc qua kệ rượu, tùy tiện nói một cái tên: “Margarita.”

“Đúng là con sâu rượu, chọn là chọn ngay cái mạnh nhất.”

Giọng điệu của anh không biết là khen hay chê cô. Tân Văn Thành nhún vai.

Anh thành thạo lấy bình muối, kẹp gấp đá và shaker, lấy ly trong tủ lạnh ra, viên muối lên thành ly.

(Shaker: bình lắc dùng để pha chế cocktail, thức uống.

Ly trong tủ lạnh: Có những loại cocktail ly rót cần phải được giữ lạnh nên có thể để sẵn ly trong tủ lạnh, hoặc làm lạnh ly nhanh bằng cách đổ đầy đá vào ly trong lúc pha chế hỗn hợp rượu. Pha chế xong thì đổ đá trong ly ấy ấy đi, rót hỗn hợp rượu đã pha chế vào cái ly đã được làm lạnh ấy, có thể thêm đá mới hoặc không tùy loại cocktail.)

Tân Văn Thành tò mò: “Thầy Diệp, sao anh lại biết cái này?”

Học để tán gái à...

Nửa câu sau Tân Văn Thành tự nói thầm trong lòng. Nếu có thật sự hỏi ra vậy thì không khác gì ám chỉ anh đang... tán tỉnh cô?

Diệp Nam Bình không đáp, rót Cointreau, Tequila, chanh cho vào bình shaker, lắc đều, một ly Margarita nhanh chóng được đẩy ra tầm tay Tân Văn Thành.

Diệp Nam Bình đơn giản hơn nhiều, anh rót một ly Tequila shot, uống một hơi cạn sạch.

Tân Văn Thành thấy anh ngửa đầu, hầu kết trượt lên xuống, ly shot kia trống không.

Nó rất... gọi cảm.

Rõ ràng trước đây cô luôn cảm thấy anh là tuýp người khó khan nghiêm túc.

Tân Văn Thành bỗng nhiên cảm thấy mình đúng là hết thuốc chữa, đàn ông ai không có hầu kết, mắc mớ gì nhìn người trước mắt lại thấy cực kỳ gọi cảm?

Nhưng cô không khờ khạo chế được chính mình, lên tiếng gọi ly tiếp theo: “Manhattan.”

.....

Năm ly cocktail hình dáng khác nhau xếp hàng trên quầy bar, nhìn rất hoành tráng. Tân Văn Thành buông ly Gibson ra, lại thành 6 ly. Đầu ngón tay cô điểm điểm lên mấy cái ly như đang chơi đang đương cầm, kiểm lại kiệt tác đêm nay của mình.

Diệp Nam Bình đứng trong quầy, nhìn theo đầu ngón tay cô, lần lượt uống hết 6 ly rượu, anh biết cô có thể uống nhưng không biết cô có thể uống tới mức này.

Ngón tay thon thon của cô rời khỏi mấy cái ly, lướt qua danh mục rượu, nghiêng đầu định gọi thêm một ly: “Sea...”

Mới nói được một chữ thì tay đã bị nhét một chai Evian (*nước khoáng*).

“Biết năng lực của cô rồi!” Diệp Nam Bình ngừng chiến.

Tân Văn Thành cười đắc ý, vẫy tay kêu anh lại gần, như có chuyện muốn nói với anh.

Diệp Nam Bình cúi người, nghiêng tai qua nghe.

Đôi môi hồng hồng của cô hé mở: “Kêu ba ba...”

.....

Diệp Nam Bình sững sốt.

Ngay sau đó, tai nghe tiếng “bịch”.

Cô gái mới còn nói bậy nói bạ bên tai anh, đột nhiên rũ đầu, đập thẳng trán xuống quầy bar.

.....

Đây là lần đầu tiên Diệp Nam Bình chứng kiến loại say rượu thể này, mới giây trước còn rất tốt, ánh mắt tinh táo tựa chừng có thể đại chiến 500 hiệp, giây tiếp theo đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, gọi sao cũng không tỉnh.

Diệp Nam Bình đưa người trên ghế cao xuống. Toàn bộ trọng lượng cơ thể cô dựa vào vai anh, nhưng không nặng.

Không khỏi nghĩ tới câu của Triệu Từ Từ, gầy, lại có C...

Giọng Triệu Từ Từ nhanh chóng tan biến trong đầu, Diệp Nam Bình đỡ cô quay về tầng lầu phòng cô. Thang máy “ding” một tiếng.

Lông mi cô nún lên, Diệp Nam Bình tưởng cô tỉnh lại, đợi hai giây, thấy cô không có phản ứng gì thì đành tiếp tục đi xuống cô ra thang máy.

Không ngờ vừa ra khỏi thang máy, bỗng nhiên cô lại ngã đầu lên.

Mơ màng nhìn anh từ dưới lên, nhìn đến Diệp Nam Bình sững sờ.

Khoảng cách quá gần, chớp mũi nhỏ nhắn của cô hồng hồng, đôi mắt chớp chớp, tựa như làn gió nhẹ thổi vào tim người đàn ông trước mặt.

Tiếc là chưa kịp để cho tim người ta gọn sóng, cô như nhớ tới cái gì đó, bối rối quay đầu nhìn về thùng rác mà hai người mới đi qua.

Nhìn thùng rác còn thân thiết hơn cả anh, đẩy thẳng anh ra, lao đảo đi tới bên thùng rác, thò tay vào trong đảo đảo đảo.

Đảo cả buổi cũng không được gì, cô còn nghiêng đầu tự hỏi.

Diệp Nam Bình không trông mong gì cô say như vậy mà còn tìm được nguyên do gì, chỉ thấy động tác cô trịnh trọng nghiêng đầu nhìn rất buồn cười, Diệp Nam Bình nhún cười đi tới trước mặt cô.

Cô đang không cam lòng định với tay vào thùng rác đảo tiếp thì bị ngăn lại —

Anh lấy mắt kính ra đưa tới trước mặt cô.

.....

Tần Văn Thành ngửa đầu nhìn anh.

Vẫn nghiêng nghiêng đầu như vậy, nhìn rất đáng thương.

Nụ cười Diệp Nam Bình vừa nén lại khi nãy lại lặng lẽ nở ra, cô chậm chạp không nhận mắt kính, anh cũng không đợi mà mở kính ra, đeo lên cho cô.

Anh không hỏi cô có phải thật sự tìm mắt kính này không, cô cũng không hỏi tại sao mắt kính vẫn nằm trong túi anh mà không phải trong thùng rác, yên lặng mà đi.

+++++

Vở kịch nhỏ sau hậu trường.

Mọi người: Thầy Diệp, cổ anh bị sao vậy?

Ba ba Diệp: Bị muỗi cắn.

Mọi người: Mùa đông mà còn có muỗi?

Ba ba Diệp: Muỗi cái, rất hung dữ.

....

....

Văn từ: Anh mới là muỗi cái! Cả nhà anh đều là muỗi cái!

1. Cocktail Margarita: Là loại cocktail có lịch sử lâu đời và được thế giới xem như là đại diện của món cocktail. Loại cocktail này rất thú vị, nó làm bao người say khướt với vẻ yêu kiều nhưng luôn mang dư vị đắng cay. Như một cô gái xinh đẹp, nàng chỉ dịu dàng phút ban đầu, sau đó lại khiến bạn thấy chua xót vì không thể giữ mãi nàng bên cạnh.

Margarita được cho là xuất phát từ Mexico bằng phương pháp pha trộn rượu Tequila, Cointreau hoặc Triple Sec hay bất cứ loại rượu nào có hương cam, cùng với chanh tươi. Bên cạnh đó, thành phần tạo nên mùi vị ấn tượng cho món cocktail Margarita lừng danh này là muối và chanh. Bartender sẽ dùng chanh làm ướt viền ly Margarita, sau đó viền một lớp muối khô trên thành ly. Khi thưởng thức, chút cay nồng của rượu Tequila hòa quyện với vị mặn của muối nhưng vẫn đủ để người ta cảm nhận từng thành phần, hương cam trong rượu Triple Sec (hoặc Cointreau) sẽ quanh quẩn nơi đầu lưỡi kết hợp với vị chua của nước chanh.

À loại cocktail này phải đựng trong loại ly riêng của nó, có tên ly Margarita luôn nhé. Trong quầy bar, mỗi loại ly đều có tên & sử dụng cho từng loại cocktail riêng biệt, cũng có những loại cocktail không quá đặc biệt thì sử dụng chung loại ly với nhau cũng được.

Ví dụ như ly Tequila mà Diệp Nam Bình uống thì sử dụng ly tên là shot.

Tequila shot: Đây là một trong những cách uống Tequila đơn giản nhất. Với cách này, chỉ cần đổ Tequila ra ly shot và thưởng thức. Sở dĩ được gọi là “Shot” – Tạm dịch là bắn một viên đạn vì với cách uống này, vị nồng của mạnh của Tequila có cơ hội xộc thẳng lên sống mũi của người thưởng thức, nồng nàn và lôi cuốn. Tequila càng ngon thì sức công phá của nó càng mạnh mẽ

Cocktail Manhattan: ra đời vào những năm 1870 tại Manhattan, New York. Thức uống này đã trở nên nổi tiếng và xuất hiện hầu hết ở các câu lạc bộ lúc bấy giờ, hầu như không một ai là không biết và chưa từng thưởng thức nó. Điều làm nên sức cuốn hút của Manhattan Cocktail là sự kết hợp hoàn hảo giữa bộ đôi Whisky và Vermouth. Whisky là 1 trong 6 loại rượu mạnh nổi trên thế giới. Whisky được tạo ra từ quá trình lên men ngũ cốc như lúa mì, lúa mạch, bắp... rồi chưng cất theo phương pháp thủ công. Rượu sau khi chưng cất sẽ được ủ trong thùng gỗ sồi nhiều năm. Rượu Whisky càng ủ lâu càng hấp dẫn và màu sắc càng bắt mắt.

Cocktail Gibson: ra đời năm 1930 tại New York, là một thức uống hỗn hợp được làm từ rượu gin và rượu vermouth khô, và thường được trang trí bằng một củ hành tây ngâm.

Long Island Iced Tea được pha chế từ 5 loại rượu chính là Tequila, Vodka, Rum, Gin, Triple kết hợp với Cola thêm vài viên đá trong veo và một lát chanh vàng. Khi thưởng thức loại cocktail này, bạn phải ngậm vài giây rồi mới từ từ nuốt xuống để thông thả cảm nhận các vị cay, đắng, chua, ngọt của nó. Chính vì vậy mà thưởng thức Long Island Iced Tea được xem là một nghệ thuật.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cô đứng lại một lát không chịu đi, tự nhiên nãy giờ rất ngoan ngoãn phối hợp bây giờ lại đứng ì ra không chịu đi tiếp. Diệp Nam Bình còn tưởng cô tỉnh rượu, thấy cô đứng yên, nhưng lại không giống như tỉnh rượu mà như đang chuẩn bị gì đó, ngay tức khắc Diệp Nam Bình có linh cảm xấu: “Cô đứng có nòn đây...”

Nói chưa dứt câu thì cô đã bắt đầu buồn nôn.

Diệp Nam Bình vốn thông dong đứng kế bên quynh lên, thấy cô như sắp nôn ra đến nơi thì vội vã cô khiêng đi.

Phòng cô nằm cuối hành lang, đi qua đó mất ít nhất 5 phút, phòng Diệp Nam Bình cách đó chỉ tầm 2 mét, thời điểm nguy hiểm, Diệp Nam Bình không kịp nghĩ nhiều, chỉ lo vội vã mở cửa phòng mình, ôm cô vào trong. Mất kính cô rớt trên đất anh cũng chẳng để ý, để cô ngồi lên bàn rượu cạnh cửa, lấy thùng đá trên quầy rượu nhét vào tay cô.

Giây tiếp theo, Tân Văn Thành ôm thùng đá nòn tới mặt xanh mặt vàng.

Bên tai tiếng nòn từng đợt, Diệp Nam Bình yên lặng lui về sau cửa. Anh dựa cửa, chờ cô nòn xong thì bật mũi lại gần. Minh tạo nghiệt gì mà lại đem con ma men này vào phòng chứ.

Cô ôm thùng đá không buông tay, coi nó như của quý, Diệp Nam Bình phải dùng sức mới lấy thành công lấy lại được cái thùng đá. Cô chu môi tỏ vẻ phản đối.

Ngày thường tỉnh táo không bao giờ thấy cô thích làm nũng thế này...

Khi Diệp Nam Bình dọn dẹp xong quay lại bên quầy rượu thì Tân Văn Thành vội phải ngồi trên bàn đã chảy xuống đất tự lúc nào. Thật ra nếu không phải tại anh pha chế nhiều loại rượu như vậy thì với tư lượng của cô chắc không đến nỗi say, anh tự làm tự chịu mà gánh hậu quả thôi. Ôm cô vào toilet, để cô ngồi gần bồn rửa mặt.

Cầm nước súc miệng, nhét vào tay cô. Cô uống say lại có chỗ tốt, bắt kể anh nhét cái gì vào tay thì cô đều coi như của quý, ôm rất chặt.

“Súc miệng đi.”

Cô nhìn anh. Không nhúc nhích.

Anh gõ nhẹ lên chai nước súc miệng.

Cô vẫn nhìn anh như trước, không nhúc nhích.

Diệp Nam Bình bị cô nhìn chăm chăm đến rụng cả lông, mắt cô rất to, trước đó anh còn tưởng cô thường đeo kính áp tròng, bây giờ mới phát hiện không phải, màu mắt cô là màu nâu tự nhiên.

Anh đánh phải tự mình làm mẫu, lấy chai nước súc miệng khác mà anh đã xài hơn nửa, súc miệng cho cô xem.

Thật đúng y như con nít, anh làm mẫu xong rồi cô mới học theo, ngửa cổ rót nước súc miệng, phồng miệng súc súc, nhưng không giống anh phun nước ra mà “lực” một phát, nuốt luôn.

Diệp Nam Bình bắt lực vỗ trán.

Cho dù nước súc miệng của anh có mùi chanh, cũng đâu cần uống luôn vậy...

Lại làm mẫu lần nữa.

Lúc anh cúi xuống phun nước ra cổ tỉnh phun rất chậm, sợ cô nhìn không rõ, xong rồi mới thẳng lưng dậy, hết sức nghiêm túc cảnh cáo: “Lần này không được nuốt.”

Cô bị anh la, miệng lại chu lên.

“Già bộ làm nũng đáng yêu cái gì? Nhanh lên.”

....

Thấy cô lại nuốt nước súc miệng lần nữa, Diệp Nam Bình lập tức ném chai nước súc miệng vào bồn rửa mặt, thôi bỏ.

Động tác của anh hơi tức giận nên nước trong bình bắn ra văng lên mặt, anh nhìn mặt mình trong gương, cùng với cổ gái nhỏ Tân Văn Thành đang nghiêng nghiêng đầu nhìn anh tựa như không hiểu sao bỗng nhiên anh lại nổi giận, tức khác không thể giận nổi.

Không thèm chấp nhặt với con ma men, Diệp Nam Bình rút hai tờ khăn giấy, mình cầm 1 tờ, còn 1 tờ đưa cho cô – mặt cô cũng bị nước súc miệng văng trúng.

Cô không lấy.

Diệp Nam Bình hất hất cằm về phía cô, ra hiệu cô lau mặt.

Cô lại không hiểu ý anh, không lấy khăn giấy mà lại giờ tay lên ôm mặt anh.

Vươn người qua, mút miệng anh.

....

Anh cứng đờ người trong mấy giây, ngoài miệng anh bị dính nước, mặt anh, cổ anh cũng bị dính nước, cho nên có dùng cách tương tự vậy mà mút hết mấy giọt nước đó đi.

Bên cổ anh có một giọt, cô mút rất mạnh, Diệp Nam Bình như bị điện giật, kéo cô ra.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đôi mắt trong vắt của cô phản chiếu hình ảnh Diệp Nam Bình, cô nhìn thẳng anh. Diệp Nam Bình rũ mắt nhìn cô.

Môi đỏ hồng hào, mắt hạnh sáng ngời, Diệp Nam Bình không biết đây có phải là cố ý dụ dỗ không. Trước đây anh đã từng gặp không ít cô gái, nếu cô gái trước mặt anh đây là cố ý, vậy thì cũng... cố ý quá hoàn hảo.

Tầm mắt lưu huyền trên gương mặt cô, cuối cùng lại quay về môi cô.

Khoảng cách gần đến mức có thể nghe tiếng hơi thở của nhau.

Có hương chanh nhẹ nhẹ.

Đột nhiên tiếng động trong túi rung rung gián đoạn không khí.

Diệp Nam Bình nín thở, dứt khỏi hương chanh cứ quẩn lấy tâm trí mình, lấy điện thoại ra, là Triệu Từ Từ gọi tới.

“Anh em, tin tức tình báo có thu được gì không?”

“Miệng cô ấy rất chặt, không lộ ra gì hết.”

Đứng là... miệng rất chặt... chốt tới mức chỉ nút bên cạnh gây anh một chút mà hiện giờ anh nhìn vào gương là thấy một dấu hôn rất rõ.

Giọng nói Triệu Từ Từ căng thẳng: “Không phải cậu không đi hỏi cô ấy chứ?”

Xưa giờ Diệp Nam Bình không thích những tay vào mấy chuyện này, Triệu Từ Từ nghĩ ngờ hoàn toàn hợp lý.

Diệp Nam Bình vừa muốn mở miệng, đột nhiên bà vai trầm xuống. Cô gái ngồi trên bồn rửa tay đã nghiêng đầu, tựa vào vai anh, ngủ mất.

Cách lần vai áo sơ mi, cảm giác hơi thở nóng ấm của cô, Triệu Từ Từ còn đông dài bên đầu bên kia, Diệp Nam Bình bỏ lại một câu: “Tán gái thì phải dựa vào bản thân, anh em không giúp được cậu.” Cúp máy.

.....

Nắng sớm xuyên vào phòng.

Cửa sổ sắt đất đóng không kín nên gió thổi vào cuốn tấm rèm bay lên, ánh nắng chiếu vào mắt Tân Văn Thành.

Mặt trời mùa đông không nóng, Tân Văn Thành giật mình, lười biếng né mắt qua một bên. Ngủ một giấc mà như bị ai đánh, đau khắp cả người. Nhưng đêm qua cô không hề nằm mơ.

Tầm mắt nhìn về phía chân mình mới phát hiện, cô đang ngủ trên sofa.

Sofa phòng cô chiều dài chỉ có 1.5 mét, sao vớ để cô nằm kiểu chữ X? Tân Văn Thành lấy chân đạp một cái, phát hiện ra không chạm tới thành ghế, nháy mắt ba hồn bảy vía lập tức về vị trí, bật ngồi dậy.

Là phòng Diệp Nam Bình.

Trước đó đội đã họp ở đây, bây giờ trên bàn còn Lookbook của nhãn hàng tài trợ.

Tân Văn Thành quỳnh quáng xốc chân xuống đất, tìm cả buổi cũng không ra giày mình, đánh đề chân trần chạy ra huyền quan. Đồng hồ treo tường cho thấy mới hơn 5 giờ, chắc Diệp Nam Bình còn trong phòng ngủ, Tân Văn Thành không dám chạm trề một giây mở cửa phòng ra. May mà mới 5 giờ, trên hành lang không một bóng người, cô thò đầu ra định đi về phòng mình thì cửa phòng đối diện mở ra.

Tân Văn Thành hoảng hồn, đối diện là phòng Emma, cô không ngờ Emma lại dậy sớm vậy...

Nhưng người đi ra từ phòng đó không phải là Emma.

Về mặt buồn ngủ của Lục Miêu đối diện với vẻ mặt hoảng sợ của Tân Văn Thành.

.....

Lục Miêu ngáy ra một lúc.

Anh ta đánh giá Tân Văn Thành từ trên xuống dưới, tầm mắt dừng trên bàn chân trần của cô, lại nhìn mặt Tân Văn Thành, khóe miệng có ý cười thấu hiểu.

Anh ta vẫn chào hỏi cô: “Chào buổi sáng.”

Tân Văn Thành há miệng chưa kịp nói gì Lục Miêu đã rời đi.

Chỉ là nụ cười nhạt bên khóe môi anh ta vẫn cứ ở nguyên đó mãi không xóa đi được.

.....

Tân Văn Thành trở lại phòng.

Chỉ ngủ có mấy tiếng mà lại không hề buồn ngủ. Suy nghĩ trong đầu cứ loạn cào cào.

Lục Miêu, Emma... không thấy Diệp Nam Bình đâu, Thương Dao khư khư cổ chấp... còn có, giày của cô.

Tân Văn Thành quyết định giải quyết vấn đề đơn giản nhất trước.

Cô nhắn cho Thương Dao: Xuống đến sân bay Vũ Hán thì nhớ báo mình biết.

Sau đó mở khung tin nhắn Diệp Nam Bình: Thầy Diệp, giày của em chắc rớt trong phòng thầy...

Trước khi bấm gửi, Tân Văn Thành do dự, rồi xóa tin nhắn đi. Nghĩ tới nghĩ lui, cô click mở khung tin nhắn khác.

Cũng may cô còn có Linda chỉ dạy về mặt tinh thần cho mình.

Tân: Chị còn nhớ Lục Miêu không?

Hôm nay là ngày làm việc, Tân Văn Thành thật ra không trông mong Linda trả lời. Ôm đi động tựa vào thành giường, mà xui quýt khiến lại mở hình đại diện của Diệp Nam Bình. Hình đại diện của anh là logo của In studio, giống như chính anh, đơn giản, lạnh lùng.

Di động rung lên, Tân Văn Thành giật thót mình. Suýt chút nữa là tưởng Diệp Nam Bình nhắn tới, nhìn lại thì là của Linda.

“Anh chàng đẹp trai đột chụp ảnh trên sa mạc?”

“...”

“Sao? Hai người thông đồng với nhau hả?”

“Không phải!!!” Tân Văn Thành sợ Linda hiểu lầm, đánh 3 dấu chấm than khẳng định.

“Vậy tự nhiên hỏi cậu ta làm gì?”

“Sáng sớm nay em thấy anh ta từ trong phòng nhà thiết kế đi ra.”

“Nhà thiết kế Hoa kiều Emma Lin?”

“Chị quen à?!”

Trong nháy mắt Tân Văn Thành tưởng như mình đâm trúng huyệt sủng rồi, cứ nghĩ Linda là người ngoài nên cô mới dám nói cái này...

Cũng may Linda nhanh chóng nhấn lại: “Nghe bạn bè trong giới nói In studio lần này hợp tác với nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp gốc Hoa, hồ sơ thành tích một đồng lớn, tất cả đều hợp tác với mấy ông lớn. Xem ra đúng kiểu Lục Miêu thích rồi.”

Tân Văn Thành còn tưởng Linda đang cảm thán Lục Miếu tìm được tình yêu, Linda lại nói tiếp: “Lần trước ở điểm máu chốt, tên nhóc đó cũng ăn cần hỏi han chị nhiều thứ, có hôm cậu ta đưa chị về phòng còn tìm đủ thứ lý do để không đi.”

“Sao em không biết chuyện đó?”

“Đêm đó em bị sốt đi bệnh viện huyện. Ban đầu chị còn tưởng Lục Miếu coi trọng mình, tiếc là cậu ta không hợp khẩu vị chị. Kết quả khi về tới Bắc Kinh, cậu ta muốn nhờ chị giới thiệu người cho cậu ta quen biết. Lúc đó mới biết, hóa ra không phải là muốn tán tỉnh chị mà là chú ý tới những mối quan hệ quen biết xã hội của chị kia.”

“Thật không ngờ...”

“Có gì mà không ngờ? Xã hội bây giờ không phải chỉ có phụ nữ dựa vào sắc đẹp để tiến thân, đàn ông cũng giống vậy. Thấy nhiều thì sẽ quen thôi.” Linda quan tâm chuyện khác hơn, “Lục Miếu với nhà thiết kế kia cuối cùng có ngủ không?”

“Sao em biết được? Em đâu có chui dưới gầm giường họ.”

Linda hậm hực.

Tân Văn Thành lại nghĩ tới cảnh Lục Miếu thấy cô từ phòng Diệp Nam Bình đi ra, nụ cười ra vẻ trong lòng thấu hiểu mà không nói. Đại khái trong giây phút đó, Lục Miếu đã xem cô là cùng loại người như mình.

Nhưng cô không thể giải thích với Lục Miếu, cô không nhớ tại sao mình lại vào phòng Diệp Nam Bình...

Ký ức cuối cùng của cô dừng lại trên hành lang quầy bar...

Trong đầu vừa lóe lên ánh sáng về quầy bar, Tân Văn Thành bỗng nhớ tới chuyện khác, mắt kính của cô còn ở trong thùng rác.

Tân Văn Thành không còn lo tám chuyện với Linda mà mang dép lê chạy như điên ra cửa. Thở hổn hển chạy tới bên cạnh thang máy, trong thùng rác trống không...

Sáng sớm tỉnh mơ khách sạn đã dọn sạch thùng rác rồi sao?

Tân Văn Thành đảo bói hai lần mới từ bỏ, đau đầu như óc quay về.

Đi ngang qua phòng Diệp Nam Bình, Tân Văn Thành theo bản năng dừng chân. Quái nhiên tiền tài là vạn năng, nghĩ đến mắt kính của mình hơn 1000 đã mất, gày 500 tệ cũng không thể mất tiếp, Tân Văn Thành nghĩ tới đó thì tay đã bấm chuông cửa phòng.

Tiếng chuông vang lên, Tân Văn Thành tự an ủi mình, mình chỉ tá túc một đêm trên sofa của anh thôi, có gì mà phải sợ hãi rụt rè?

Ngay lúc đó cửa mở ra.

Diệp Nam Bình mặc áo thun trắng, quần xám ở nhà xuất hiện trước mặt.

Tân Văn Thành ngược lên nhìn anh cười: “Thầy Diệp, gày của em hình như ở...”

Lời còn chưa dứt.

Chỉ vì thấy rõ bên gáy Diệp Nam Bình có một dấu hôn rất rõ.

Nụ cười cứng đờ.

Chỉ vì đột nhiên nhớ lại, tối hôm qua trên cổ anh không có dấu hôn này...

++++

Vỡ kịch nhỏ Hồi ức

Người nào đó phát hiện không chỉ có dấu hôn bên gáy, trên xương quai xanh anh cũng có một dấu.

Văn từ: Em... em không nhớ gì hết.

Ba ba Diệp: Không sao, anh giúp em nhớ lại.

Một tay đem người để lên trên tường —

Ba ba Diệp: Bắt đầu nhớ lại từ đâu thì tốt?

Văn từ:

.....

Triệu Tử Từ: Dưới 16 tuổi xin hãy tự giác nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tân Văn Thành đứng bất động ở cửa.

Diệp Nam Bình bên trong cửa lại cực kỳ bình tĩnh, nói với cô: “Cô tới đúng lúc lắm, vào đi.”

Xoay người đi vào trong.

Đi mấy bước, quay lại thấy Tân Văn Thành vẫn đứng yên không đuổi theo, Diệp Nam Bình nướng mày tựa như không hiểu cô ngại ngần chuyện gì.

Tân Văn Thành lấy lại tinh thần, chạy theo.

Trong lòng trống đánh âm ẩm, đi theo anh vào phòng ngủ, ngang qua sofa – cái chỗ tối qua cô đắp đã được cất đi – rất nhanh đã tới toilet.

Anh cầm một hộp gì đó có 8 ngăn trên bồn rửa mặt lên hỏi: “Cái này sử dụng thế nào?”

Tân Văn Thành đứng cạnh cửa nên cách xa anh hơn một mét, thật sự không nhìn ra anh đang cầm gì, đành tiến tới gần.

Thì ra là hộp kem che khuyết điểm.

“Anh muốn... che chỗ nào?”

Diệp Nam Bình nhìn cô qua gương, ý như hỏi: Có hỏi vậy không thấy vô nghĩa à?

Phải rồi, ngoài việc che dấu hân thì anh còn có thể chỗ nào chứ? Tân Văn Thành nhận cái hộp, rồi lại đau khổ. Hộp này có 8 màu, nhưng cô có 3 màu sắc không thể phân biệt được.

Nếu chỉ che dấu hân thì nên dùng màu xanh lá cây làm lớp lót, rồi dùng màu da để tiếp màu lại với da.

Nhưng cái nào là màu xanh lá cây?

Tân Văn Thành lên vuốt nước miếng, do dự cầm hộp kem che khuyết điểm, ngập ngừng chạm vào một ngăn: “Có lẽ nên dùng màu xanh lá cây bôi lớp lót...”

Cô làm việc luôn nhanh nhẹn, lần này lại cứ lăm bầm không làm dứt khoát, Diệp Nam Bình đang nhìn cô làm như chờ không kịp mà lấy ngón trỏ chấm lên ô màu xanh lá cây.

Tân Văn Thành thấy vậy thì tay đang chạm rì rì chợt như đột lên dây cót, nhanh chóng chấm một miếng kem màu xanh lên.

Diệp Nam Bình hơi nghiêng người đưa cổ về phía cô để dễ làm.

Bôi xong màu xanh lá cây, tảng đá trong lòng Tân Văn Thành rơi xuống, yên lặng bôi thêm một lớp màu da, dấu hân biến mất.

Cuối cùng Tân Văn Thành tin anh là thẳng, thẳng tới mức không thể thẳng hơn... Kem che khuyết điểm cũng không biết sử dụng...

Cô đang cẩn thận quan sát xem hiệu quả của lớp che khuyết điểm này có gì khác biệt với màu da anh không thì đột nhiên anh lại cúi đầu.

Tầm mắt chạm nhau, mí mắt cách nhau chưa đầy ba tấc, tảng đá trong lòng Tân Văn Thành mới thả xuống lại bị nhấc lên.

Cô ngưng lại, thả hộp kem che khuyết điểm xuống, trịnh trọng: “Thầy Diệp...”

“Ừ?”

Anh nhìn vào mắt cô, giọng nói buổi sáng đặc âm mũi nghe có vẻ lười biếng.

“Tối hôm qua nếu em có làm gì xúc phạm tới anh, thì thông cảm giùm em.”

Tân Văn Thành nghiêm túc cúi người.

Nhìn cô vô cùng thánh thần cúi người, Diệp Nam Bình như cười như không hỏi lại: “Cô cho là vết trên cổ tôi là do cô làm?”

Tân Văn Thành bị giọng điệu của anh làm cho mờ hồ. Cô vẫn duy trì tư thế khom người, tròn mắt đảo quanh nghi ngại. Nói vậy... vết trên cổ anh không phải do cô mút?

Vậy thì có thể là ai?

Chờ cả buổi không nghe anh nói tiếp, Tân Văn Thành chần chừ thẳng người lên.

Dường như Diệp Nam Bình chỉ chờ có đúng thẳng lên, lưng cô vừa mới dựng thẳng lên thì anh đã cúi người, dán sát bên tai cô: “Cần phải sửa thói xấu là uống say là cần người khác của cô.”

Giọng anh được đè xuống rất thấp lại nói những lời mạnh mẽ. Hương chanh thoang thoảng.

Tại Tân Văn Thành mềm nhũn, xương sống như muốn gãy.

.....

Xác định thời gian chụp ảnh bia cho tập san 10 năm của Thời thượng Phong hành là lúc 2 giờ chiều. Chủ biên Khương Nam cũng tới tham gia. Sau khi quay chụp xong, mấy ảnh hậu sẽ tham dự đêm từ thiện lúc 7 giờ do Thời thượng Phong Hành tổ chức.

Thảm đó của đêm từ thiện mỗi năm là điều bắt buộc của mỗi chiến lược gia, ba năm trước Diệp Nam Bình khi bắt đầu hợp tác với Thời thượng Phong Hành đều được mời tham gia, nhưng lần nào anh cũng từ chối.

Diệp Nam Bình tuy không đến nhưng quyền tiền thì chắc chắn sẽ quyền, yên lặng mà quyền góp. Tân Văn Thành cảm thấy so với những người tới tạo dáng trên thảm đó mà một đồng cũng không quyền góp thì như thế phong cách hơn nhiều.

Lần này vì chụp ảnh bia nên Diệp Nam Bình không từ chối lời mời đêm từ thiện, nhưng anh đã nói trước với Khương Nam là chỉ tham gia tiệc tối chứ không lên thảm đó.

Sao người này lại không thích lộ diện trước công chúng vậy không biết?

Đứng trước tấm phông nền trong lều, Tân Văn Thành tạm thời làm người mẫu để Diệp Nam Bình điều chỉnh tham số máy ảnh, cô cảm thấy anh như máy ảnh trong tay, mang ánh sáng thần bí.

Nhằm thuận tiện cho máy mình tính, studio tạm thời được dựng trong phòng nghỉ của trung tâm triển lãm. Nhóm ảnh hậu, siêu mẫu lục tục tới, đội của Emma liên tục làm việc trong phòng trang điểm, Tân Văn Thành tranh thủ thời gian đi toilet.

Nhân viên rất nhiều, Tân Văn Thành đội cả buổi vẫn chưa có toilet trống, cô đành phải đi dọc theo hành lang bên trong, tìm toilet khác.

Trung tâm triển lãm rất lớn, Tân Văn Thành đi loang quanh lại sợ lạc đường, thấy có bảo vệ, cô vội vàng lên hỏi thăm, bảo vệ chỉ cho cô đi thẳng quẹo trái có một toilet, bình thường chỉ để dành cho khách VIP. Tân Văn Thành chia sẻ công tác ra, bảo vệ không làm khó giữ cô lại làm gì.

Tân Văn Thành nhanh chóng bước tới, đằng sau có tiếng bước chân còn vội vàng hơn cả cô. Tiếng giày cao gót gõ lên nền đá cẩm thạch giòn giã, Tân Văn Thành quay lại nhìn thoáng qua. Một cô gái trang điểm văn phòng cầm túi nilon, chạy như điên về hướng cô.

Tân Văn Thành theo bản năng né qua một chút, đôi giày cao gót màu nude và áo khoác cùng màu lướt ngang qua mặt Tân Văn Thành.

Giày cao như vậy mà chạy nhanh thế, lại trên nền đá cẩm thạch, không sợ té à?

Tân Văn Thành vừa mới nghĩ thì đối phương thật sự trượt chân, cả người lẫn túi nilon trên tay ngã lăn trên đất. Tân Văn Thành thấy trong túi nilon có một bao băng vệ sinh, hiểu ra vì sao người này lại vội vã tới mức đó. Cô ấy không kêu đau một tiếng, vội ngồi dậy, biến mất ở khúc quanh.

Tân Văn Thành tưởng mình với cô gái đó chỉ gặp một lần, không ngờ có vừa rẽ qua khỏi khúc quanh, vừa thấy toilet VIP bên trái thì cửa toilet đã được bên trong kéo ra. Cô gái mới ngã khi nãy về mặt chán nản bước ra.

Tân Văn Thành đi lướt qua, thấy băng tên cô ấy là người của Thời thượng Phong Hành. Đêm nay trung tâm triển lãm tổ chức buổi lễ từ thiện, dĩ nhiên sẽ gặp được nhân viên Thời thượng Phong Hành, Tân Văn Thành không ngạc nhiên. Cúi nhìn tay đối phương, túi nilon đã không còn tung tích.

Tân Văn Thành lấy tốc độ nhanh nhất đi toilet xong, không quên nhấn wechat cho đồng nghiệp hỏi tiến độ trong lều, đồng nghiệp nhấn lại: Còn sớm, họ còn đang trang điểm.

Tân Văn Thành mới yên tâm, thông thả ung dung từ trong buồng vệ sinh bước ra.

Trước bồn nước có một người đang đứng rửa tay.

Nhìn từ sau, tóc ngắn đen, áo khoác cashmere màu đen, quần ống rộng màu đen, giày cao gót màu đen, có chút vẻ “người sống chớ gần”. Tân Văn Thành đi thẳng tới bồn rửa tay bên cạnh. Trong lúc rửa tay, khước mắt Tân Văn Thành liếc qua mặt người đó, cô thật sự gây ra một lúc.

Không phải vì đối phương tuy đã gần 40 mà vẫn duy trì được gương mặt đẹp đẽ, càng không phải vì đối phương đã tạm thời tháo chiếc nhẫn kim cương 5 cara để bên cạnh bồn rửa tay.

Mà là đối phương chính là Khương Nam.

.....

Tân Văn Thành không nghĩ lần đầu tiên chạm mặt Tổng biên tập Thời thượng Phong Hành, một trong số 5 tạp chí đứng đầu cả nước không phải trong lễ mà là ở chỗ này. Tân Văn Thành nhìn qua gương liếc về phía sau, mấy buồng vệ sinh không có người, xem ra cô gái vội vàng bị ngã ban này là tới đưa bằng vệ sinh cho Khương Nam?

Mà nhìn qua thì sắc mặt Khương Nam đúng là không tốt lắm, Tân Văn Thành đau bụng kinh cũng rất kinh khủng, rất hiểu sắc mặt trắng bệch này là đau thế nào.

Nhưng chuyện đó không làm Khương Nam mất đi vẻ thong dong, cô rửa tay xong thì đứng thẳng dậy đối diện với ánh mắt Tân Văn Thành chưa kịp thu hồi về. Tân Văn Thành mỉm cười gật đầu với cô: “Tổng biên tập Khương.”

Có lẽ Khương Nam nghĩ mình gặp nhân viên của mình nên không có biểu hiện gì, giặt đầu, lau tay, mang nhẫn kim cương vào rồi đi.

Đúng là khí thế mạnh mẽ.

Tân Văn Thành cố tình nấn ná trong toilet, khi ra ngoài thì Khương Nam và cô gái bị ngã khi nãy đã không còn ở đó.

.....

Có điều Tân Văn Thành nhanh chóng gấp lại mấy cô ấy.

Khương Nam đang trò chuyện với một vị ảnh hậu rất vui vẻ, hai người đang nói lại chuyện nửa năm trước gặp nhau ở hậu trường MetBall rất thú vị.

Mà cô gái bị ngã khi nãy là trợ lý Khương Nam, họ Tân, cô ấy đang đưa ly cao nóng cho Khương Nam. Khương Nam không nhận, mắt lạnh lững liếc qua, sắc mặt trợ lý Tân lại suy sụp thêm mấy phần.

Vừa lúc đó một siêu mẫu trang điểm xong nhiệt tình đi về phía Khương Nam, trợ lý Tân không thể không lui về sau, đứng yên đợi. Khương Nam không thèm nhìn đến trợ lý mình, mắt nhìn siêu mẫu: “Có phải cô gây hơn hồi tháng trước tôi gặp không vậy?”

Siêu mẫu cười ngọt ngào: “Đâu có? Người ta còn béo lên đây nè.”

Hóa ra siêu mẫu không phải gặp ai cũng làm mặt lạnh.

Tân Văn Thành đang yên lặng cảm thán vị trí quyết định mọi thứ thì có người đẩy cửa đi vào phòng trang điểm.

Tầm mắt Tân Văn Thành chuyển từ mặt siêu mẫu lên cửa, nhân viên duy nhất có thể cao hơn cả siêu mẫu, đến mức Tân Văn Thành phải nâng tầm mắt lên mới nhìn thấy mặt người đó, chỉ có thể là Diệp Nam Bình —

Tân Văn Thành nhìn Diệp Nam Bình đi vào. Tầm mắt Diệp Nam Bình lướt qua Tân Văn Thành, giọng Khương Nam vang lên: “Nam Bình, có phải tháng trước anh mới chụp cho cô ấy không? Anh nói xem, có phải cô ấy gây đi không?”

Diệp Nam Bình giờ tay vịn một vòng tròn, siêu mẫu hiểu ý anh xoay một vòng, bày ra tư thế quyến rũ ending pose.

Siêu mẫu biểu diễn rất tuyệt, Tân Văn Thành là con gái mà nhìn còn mê, Diệp Nam Bình lại trả lời qua loa: “Có một chút.”

“Diệp đại nhiếp ảnh gia, tháng trước anh chụp em nói góc nghiêng mặt em không thon, em vì anh mà giảm cân đó.”

Tân Văn Thành đứng bên cạnh nhìn cảm thấy thú vị, không biết Diệp Nam Bình nuốt trôi vẻ nũng nịu của siêu mẫu kia không.

Hiển nhiên Diệp Nam Bình nhìn nhiều thì quen, đối mặt với vẻ dỗi hờn của siêu mẫu chỉ cười cười, quay lại hỏi Emma còn mất bao lâu thời gian mới trang điểm xong. Tầm mắt anh quay về người Tân Văn Thành: “Bên này xong thì hướng dẫn mấy cô ấy đến trong lễ.”

Tân Văn Thành khôi phục vẻ nghiêm túc: “Dạ được.”

Ánh mắt Khương Nam cũng dừng trên người cô. Có vẻ nhận ra cô, Tân Văn Thành giống như vừa nãy trong toilet, lại gật đầu với Khương Nam. Khương Nam không tỏ thái độ gì, ánh mắt lướt qua người Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành không cảm thấy xấu hổ, cô chỉ là một người vô danh, vậy là bình thường.

.....

Rất nhanh đã thực hiện việc quay chụp chính thức.

7 ảnh hậu 2 siêu mẫu, Diệp Nam Bình đã hợp tác một nửa với mấy người ấy, thói quen chụp ảnh, góc độ đẹp nhất, biểu hiện nào tự nhiên nhất, anh đều nắm chắc.

Emma và Khương Nam ở phía sau nhìn.

Lục Miểu đưa đồ uống tới, Emma vui vẻ nhận lấy, giới thiệu Lục Miểu với Khương Nam. Lục Miểu lời kéo làm quen Khương Nam: “Xin chào chị, tôi cũng tốt nghiệp học viện mỹ thuật trung ương.”

Khương Nam ôn hòa đáp lời. Trước đó cô tình bỏ qua đồ uống mà trợ lý Tân chuẩn bị, bây giờ lại nhận café Lục Miểu đưa tới.

Thái độ của “nữ ma đầu” thời trang này vài phần là vì tình nghĩa cùng trường, vài phần vì nể mặt Emma, Tân Văn Thành không muốn đi sâu chi tiết, ánh mắt theo bàn nâng mà tìm kiếm bóng dáng trợ lý Tân đáng thương.

Cô chưa tìm được trợ lý Tân thì di động đã rung lên.

Tân Văn Thành thấy điện thoại của Thương Dao, trong lễ tạm thời không cần cô nên ra khỏi lễ, nhận điện thoại Thương Dao.

Cô cố ý mở rộng cửa lễ, nếu Diệp Nam Bình có cần gì thì cô có thể cúp điện thoại vào ngay được. Thương Dao ở đầu dãy bên kia khước không nói thành câu: “Mình ở dưới phòng anh ấy đợi nguyên buổi sáng, anh không chịu gặp mình, cũng không nghe điện thoại, mình nên làm gì bây giờ?”

So với Chu Tự thì Tân Văn Thành quan tâm chuyện khác hơn: “Cậu xin công ty nghỉ có được không?”

“Công ty không duyệt cho mình nghỉ, có phải mình về Bắc Kinh thì cả công việc cũng mất luôn không?”

Quả thật Thương Dao đầu óc nóng lên chạy tới Vũ Hán, không tính toán kỹ chuyện gì...

Tân Văn Thành vừa chú ý hoạt động trong lễ, vừa khuyên Thương Dao: “Nếu vậy cậu nhanh chóng quay về Bắc Kinh đi.”

“Mình không cam lòng, mình nhất định phải chờ anh ấy.”

Tân Văn Thành khuyên không nổi, xoa xoa trán. Nếu bánh mì và tình yêu cùng rớt trên đầu cô, chắc chắn cô sẽ chọn cái trước. Nhưng mà ngẫm nghĩ lại, cô lẽ vì cô không từng trải qua 7 năm tình cảm nên mới nói nhẹ nhàng như vậy.

“Vậy công ty cậu...”

Tân Văn Thành mới nói tới đó thì Thương Dao cắt ngang: “Hình như mình thấy bạn cùng phòng anh ấy! Nói sau...”

Nói rồi cúp điện thoại cái rụp.

Tân Văn Thành vừa nghe tiếng chuông dây ngắt kết nối thì trong lễ có tiếng Diệp Nam Bình: “Vị trí C cao quá, lấy cái thang gần hơn lại đây.”

Lục Miểu đứng bên cạnh Emma, Tân Văn Thành cắt điện thoại chạy vào. Cô nhanh chóng đổi cái thang thấp hơn thay vào vị trí C của ảnh hậu nửa ngồi nửa tựa lên thang.

Quay chụp tiếp tục.

Tân Văn Thành lại đi về một góc. Trợ lý Tân ngồi l góc ghế sofa.

Vừa rồi Tân Văn Thành chạy tới lấy thang, nghe trợ lý Tân gọi điện thoại với ai đó, giọng tràn ngập vẻ lo lắng: “Minh tiêu rồi, không có mang hồ băng vệ sinh theo, khi nãy mưa không đúng loại thường dùng, chắc có ấy ...”

Những lời tiếp theo Tân Văn Thành không nghe được, vì trợ lý Tân ngẩng lên thấy cô đang chạy vội tới, theo bản năng mà ngưng lại không nói tiếp.

Nhưng Tân Văn Thành cảm thấy, cô ấy chắc là cần cái này —

Tân Văn Thành lấy thuốc giảm đau trong túi của mình đưa cho trợ lý Tân. Trợ lý Tân thấy cô quay lại, ánh mắt mang vẻ cảnh giác, cũng không nhìn xem Tân Văn Thành đưa cái gì cho mình.

Tân Văn Thành nhìn cô cười cười: “Tổng biên tập các cô có thể sẽ cần cái này.”

Tối hôm qua Tân Văn Thành sau rượu bị đau nửa đầu, thuốc giảm đau cô lúc nào cũng mang theo, không ngờ lại có tác dụng.

“Cái này đau bụng kinh sử dụng được, tác dụng phụ rất ít, cô yên tâm.” Tân Văn Thành nói thêm

Trợ lý Tân thấy vẻ mặt kiên quyết của Tân Văn Thành, ngập ngừng ba giây rồi nhận lấy.

.....

Trợ lý Tân rót ly nước ấm, cầm thuốc Tân Văn Thành đưa, lấy dừng khí đi về hướng Khương Nam. Tân Văn Thành trở lại phía sau Diệp Nam Bình, chờ anh sai việc.

Hy vọng trợ lý Tân có thể thuận lợi, khỏe mạnh Tân Văn Thành liền thấy Khương Nam cuối cùng nhận ý tốt của trợ lý Tân, Tân Văn Thành nhẹ nhàng thở ra —

Việc cô làm xuất phát từ sự đồng cảm giữa những người vô danh như nhau.

Khương Nam uống thuốc xong, hỏi trợ lý Tân gì đó, trợ lý Tân vừa trả lời vừa quay đầu nhìn xung quanh, tầm mắt dừng trên người Tân Văn Thành.

Ánh mắt Khương Nam cũng dừng lại trên người Tân Văn Thành. Cô ấy chủ động gật đầu với Tân Văn Thành ý cảm ơn. Tuy là đối mặt với những người vô danh vẫn mang vẻ kiêu ngạo đặc biệt...

+++++

Ba ba Diệp: Không được. người nào đó có tật xấu đau bụng kinh, vẫn cần anh “tự thử nghiệm” đi trị tận gốc.

.....

Văn tử cả buổi trời sau mới phản ứng: ...Luu manh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 25

Sau khi kết thúc việc chụp ảnh, mấy quản lý đồng loạt ra trận giúp nghệ sĩ nhà mình chụp ảnh chung với Khương Nam.

Thời thượng Phong Hành là một trong năm tạp chí đứng đầu cả nước, địa vị của Khương Nam nổi bật, lần này lại là lần gặp gỡ hiếm thấy, mấy quản lý âm thầm phấn cao thấp. Trợ lý của Khương Nam tự nhiên thành đối tượng họ nịnh bợ. Tân Văn Thành đang thu dọn máy tính nghe được hai quản lý lên nhờ trợ lý Tân: “Chụp ảnh hậu trường thì nhớ giúp nghệ sĩ P chúng tôi, làm ơn, làm ơn nhé.”

Thông tin buổi chụp hình có thể đăng lên weibo, Instagram, cộng với danh tiếng cá nhân của Khương Nam, chỉ những ảnh hậu trường cũng có thể tạo nên một đợt sóng trên mạng xã hội, mấy quản lý dĩ nhiên là không thể bỏ qua. Khi chụp ảnh chung, ai đứng ngồi chỗ nào, ai có thể gần Khương Nam, ai chỉ có thể đứng ở vị trí thứ hai đều cực kỳ quan trọng.

Vị siêu mẫu đã từng hợp tác nhiều lần với Diệp Nam Bình lại nghĩ tới Diệp Nam Bình trước tiên, ngọt ngào mời Diệp Nam Bình vào chụp ảnh cùng. Diệp Nam Bình đang bận đỡ máy ảnh tựa như không nghe thấy, Tân Văn Thành thấy vậy đang định đưa tay nhận máy ảnh trong tay Diệp Nam Bình thì Lục Miểu đã giành trước, nói với Diệp Nam Bình: “Thấy Diệp, anh đi chụp ảnh đi, ở đây để tôi thu dọn.”

Ý tốt của Lục Miểu lại đổi lấy sự bất mãn của Diệp Nam Bình. Tân Văn Thành thấy thế mới nhớ ra Diệp Nam Bình không thích chụp ảnh, may mà Lục Miểu đã giành trước, nếu không người bị trừng mắt kia chắc là cô rồi.

Không để Diệp Nam Bình lên tiếng, Khương Nam đã từ chối thay anh: “Anh ấy chỉ thích chụp người khác, không thích bị người khác chụp ảnh, đừng ép anh ấy.”

.....

Trợ lý Tân ti mi chọn mấy vị trí ngồi, dùng di động chụp mấy tấm xong đưa qua cho mọi người xem. Có vẻ hiệu quả không được ưng ý, trợ lý Tân không phải người chuyên nghiệp dĩ nhiên không thể so với Diệp Nam Bình, mà chuyên chụp ảnh bên lề thế này không thể bắt Diệp Nam Bình chụp. Khương Nam đề nghị: “Nam Bình, cho trợ lý của anh tới chụp đi.”

Lục Miểu nghe Khương Nam nói tới trợ lý, lập tức bước nhanh tới, trợ lý Tân lại đưa điện thoại cho Tân Văn Thành, cười xã giao: “Làm phiền cô chụp giúp.”

Tân Văn Thành kinh ngạc, trợ lý Tân bỏ gần tim xa, lại đưa điện thoại cho cô. Nhưng khi thấy chân mày Lục Miểu cau lại, ánh mắt nhìn cô nặng nề, Tân Văn Thành đơn giản nhận lấy điện thoại của trợ lý Tân, đầu sắp xếp bố cục.

.....

Đêm đó, tài khoản xã hội của các ảnh hậu và siêu mẫu đăng bức ảnh hậu trường của Thời thượng Phong hành lên. Trong đó có bức ảnh Tân Văn Thành chụp chung được chia sẻ rất nhiều.

Tân Văn Thành kết thúc công việc thì ở khách sạn chờ, không đi đêm từ thiện.

Diệp Nam Bình không lên thăm đó, anh mang 1 trợ lý là đủ. Diệp Nam Bình không mang cô theo mà mang Lục Miểu. Không lẽ anh sợ cô uống say lần nữa lại tặng anh thêm một đầu đau tây?

Trong lòng Tân Văn Thành hựt hẫng, may mà lướt weibo thấy bức ảnh mình chụp được đẩy lên đầu hot search. Trong bức ảnh, Khương Nam ngồi vị trí chính, ảnh hậu siêu mẫu xung quanh mình cười rạng rỡ. Cư dân mạng bình luận về vị trí đứng ngồi của từng người xem ai hơn ai kém, nhưng một số ít quan tâm người chụp ảnh là ai, có thể chụp một bức ảnh với nhiều điểm nổi bật.

Tân Văn Thành yên lặng đọc bình luận, tài bức ảnh chụp chung về đăng trên trang cá nhân của mình. Nghĩ tới nghĩ lui, viết câu: Happy ending; chặn không cho Lục Miểu thấy bức ảnh đó. Nếu Lục Miểu luôn nhìn mình với vẻ đối địch, Tân Văn Thành cũng không cần thiết với khách sáo với anh ta.

Bạn bè rất nhanh đã like trạng thái của Tân Văn Thành. Chắc Hướng Dẫn thấy được cô phát tin trong vòng bạn bè, nhắn wechat hỏi cô: “Khi nào về Bắc Kinh?”

“Ngày mai.”

“Tôi có người bạn gần đây đang tìm phòng ở, trước đó có nói trong vòng bạn bè là muốn cho thuê một phòng mà phải không? Phòng đó còn không?”

Tân Văn Thành tưởng cậu tám chuyện về bức ảnh, không ngờ cậu lại hỏi chuyện thuê nhà giùm bạn.

“Còn chứ. Bạn của cậu hả? Đang làm gì? Có đáng tin không, tui tôi muốn tìm người tin cậy ở cùng.”

“Àc... thật ra tôi với cô ấy cũng không thân lắm, hình như là lúc uống rượu ở Elements thêm weixin cô ấy thì phải.”

Tân Văn Thành từng nghe Linda nói về quán bar này, trung bình tầm 1.000 tệ một người, Linda nói cuối năm sẽ dẫn cô đi đến đó xem thử.

“Hướng tông, vậy cũng được hả, đi quán bar sang trọng chơi cùng thì coi như bạn bè, còn dám kêu tôi cho thuê phòng. Cậu có thể đáng tin hơn chút được không?”

“Đó là trò chơi, trò chơi thôi.” Hướng Dẫn giải thích, “Có muốn tìm người đáng tin cậy, tôi đáng tin nè, nhưng mà tôi hỏi cô có thể cho tôi thuê phòng không thì cô từ chối thẳng thừng ngay còn gì nữa.”

“Ngại quá, giới hạn là nữ, nếu cậu là nữ thì tuyệt đối không nói hai lời, tôi cho cậu thuê ngay.”

Hướng Dẫn không cãi với cô: “Được rồi, nói chuyện chính, ngày mai chuyến bay của cô mấy giờ? Tôi đi đón cô.”

“Không cần đâu, ngày mai tôi về Bắc Kinh còn có công việc nên không về nhà mà tôi thẳng công ty luôn.”

Hương Diễm gửi lại biểu tượng tạm biệt.

Tần Văn Thành tưởng đối thoại tới đó là xong, đang định cất điện thoại lên từ đầu giường thì di động lại rung lên.

Hương Diễm hỏi một câu mà cô không hiểu ra sao: “Có thấy Khương Nam là người thế nào?”

Tần Văn Thành hơi ngạc nhiên, sao cậu ta cũng chú ý tới giới thời trang? Còn biết nhân vật Khương Nam nổi danh này...

Hóa ra trong thế giới cậu không chỉ có xe, hộp đêm với những bạn bè không rõ lai lịch.

“Cái gì là tôi cảm thấy thế nào? Người ta là số 1 trong giới, tôi không có tư cách nhận xét người ta.”

“...”

“Mà cậu hỏi cái đó để làm gì?”

“Tôi thấy cô đang trong vòng bạn bè có cô ấy, tò mò hỏi chút mà. Nhìn cô ta có thần thái như người nắm quyền dẫn dắt đấy.”

“Đâu chỉ là dẫn dắt? Đứng nghĩa là như mặt trăng được mấy ngôi sao vây quanh đó.” Trong đầu Tần Văn Thành thoáng hiện lại cảnh tượng chiều này, phải thừa nhận, “Nhưng mà cô ấy nhìn không hề già xiu nào, hoàn toàn không giống như người gần 40 tuổi.”

“...”

“Không phải cậu cũng có hứng thú với mấy chị gái lập lánh hào quang quý giá này chứ?”

“Cũng?”

“Đồng nghiệp tôi chuyên lái máy bay. Cậu hỏi vậy tự nhiên tôi lại nhớ tới anh ta...” Lục Miểu đúng là làm thay đổi tam quan của Tần Văn Thành.

Có điều Tần Văn Thành lo lắng thừa, “Cô cứ yên tâm. Cô — mà tôi đã hơi ngại là già rồi.”

Hương Diễm trả lời.

“...”

Tần Văn Thành phản ứng lại thì nhần liền mười chữ “Cút”.

.....

Di động lại rung lên.

Tưởng Hương Diễm đã “cút” trở lại, Tần Văn Thành tiện tay kéo giao diện trò chuyện với Hương Diễm lại không thấy tin mới, lúc này mới thoát khỏi khung trò chuyện với Hương Diễm.

Tin nhắn là của Diệp Nam Bình.

“Gọi đồ ăn khuya.”

“Đêm từ thiện kết thúc rồi ạ?”

“Ừ.”

“Ăn chưa no?”

Diệp Nam Bình không trả lời.

Wechat lại rung lên, Tần Văn Thành không rảnh để nhìn, cô đang mở phần mềm gọi đồ ăn, tập trung chọn đồ ăn khuya cho ông chủ.

.....

Nửa tiếng sau, Tần Văn Thành mang tôm hùm đất còn nóng hổi và bìa gỗ cửa phòng Diệp Nam Bình.

Đây là món mà Tần Văn Thành tỉ mỉ lựa chọn — chủ yếu là do cô thích món này — cô tự mình đưa tới cửa, khi mở hộp ra, Diệp Nam Bình cau mày.

“Tôi không ăn cay.”

“Cái này nhìn thì cay thôi, tôm hùm đất cay tẹt này nổi tiếng ở Thượng Hải.”

Diệp Nam Bình im lặng nhìn cô. Tần Văn Thành cho là anh muốn kêu cô tự mang đi về ăn, anh lại kéo ghế dựa đối diện ra ngồi xuống.

Diệp Nam Bình thần thục khui lon bia, nhưng đối diện với đồng tôm hùm đất đỏ rực lại bó tay: “Cái này lột làm sao?”

Người này bình thường hít khí trời mà sống há?

Tần Văn Thành đeo bao tay vô giúp anh lột một con. Anh ném thử một miếng, nhìn có vẻ hài lòng.

Tần Văn Thành ngồi đối diện anh, nghĩ người này đi đêm từ thiện dẫn Lục Miểu theo mà không dẫn mình, vậy mà còn có mặt mũi bắt mình lột tôm, trong lòng hơi khó chịu, nhân cơ hội này rút móng tay. Mút tới hương vị tràn ngập trong miệng, tha thứ cho anh.

Điện thoại Diệp Nam Bình rung rung, anh một tay click mở, tay kia lấy chiếc đĩa gỗ gõ lên thành hộp, ý kêu cô lột tiếp.

Đúng là đại gia mà...

Tần Văn Thành lại rút ngón tay, tiếp tục lột.

Khóe mắt nhìn thoáng qua màn hình di động của anh, hình đại diện là một cô gái rất đẹp nhắn wechat cho anh. Trên đầu màn hình hiển thị hai người là bạn tốt. Tần Văn Thành đang định nhìn kỹ thì Diệp Nam Bình bỗng từ màn hình điện thoại ngẩng lên.

Tần Văn Thành lập tức cup mắt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, ném tôm vào hộp.

Diệp Nam Bình không nhần trả lời, bỏ điện thoại trên bàn, tập trung ăn tôm cô lột.

Tần Văn Thành thuận miệng hỏi: “Thầy Diệp, ngày thường có phải có nhiều cô gái bày tỏ tình cảm với anh không?”

Cho là anh sẽ không trả lời loại chuyện nhảm chán này, không ngờ anh nói.

“Khá nhiều.”

Nếu lời này do người đàn ông khác nói ra, Tần Văn Thành sẽ cảm thấy là khoe mẽ, Nhưng Diệp Nam Bình nói ra thì chỉ đơn giản là nói sự thật.

“Vậy anh... không động lòng à?”

“Tại sao phải động lòng?”

Diệp Nam Bình buông đĩa nhìn cô.

“Xung quanh anh, trong vòng giao tiếp đều là những cô gái xinh đẹp, nếu em là đàn ông chắc không cảm lòng được.”

Diệp Nam Bình cười cười: “Vây có phải cần thận, trong vòng giao tiếp có cũng có rất nhiều thanh niên đẹp trai, sau này có thành nhiếp ảnh gia thì đừng có mù quáng mà ngu bậy bạ, làm hỏng thanh danh sự phụ tôi đây.”

Tần Văn Thành vừa định bêu môi khinh thường, đột nhiên chú ý tới một từ, mắt lập tức sáng ngời: “Hóa ra thấy Diệp vẫn luôn xem em là học trò mà đối đãi.”

Diệp Nam Bình không trả lời, chỉ cười: “Lột tôm”

“Thầy Diệp, loại chuyện lột tôm này đều là nam làm cho nữ, “ngái” đừng có coi như chuyện đương nhiên vậy được không?” Tần Văn Thành tuy miệng phản đối nhưng tay chân nhanh nhẹn lột tôm, để trên thành hộp.

Thấy có tháo bao tay, Diệp Nam Bình nhường máy. Anh mới nếm ra được vị ngon, cô không thêm lột nữa?

Cô tháo bao tay ra, hai tay chấp vào nhau, vẻ mặt nghiêm túc như đang hội nghị.

“Anh yên tâm đi, thầy Diệp, em sẽ không ngu bậy bạ, mù quáng, vì anh...” Tần Văn Thành có tính dưng một chút mới thông thả ung dung bỏ sung nói, “...thanh danh.”

Cái tạm dừng này không đơn giản, Diệp Nam Bình hiểu ra —

Cô nhóc này to gan, dám trêu đùa anh.

Diệp Nam Bình kẹp tôm cô mới lột ra, thuận tay nhét vô miệng cô, coi cô còn dám chơi chữ với anh không.

.....

Hôm sau trở lại Bắc Kinh.

Sau khi bàn thảo bìà Thời thượng Phong Hành hoàn thành, coi như một năm công tác của In studio hoàn tất. Chỉ chờ tới ngày 30 In studio họp thường niên, mấy đồng nghiệp tụ tập một lúc rồi nghỉ ba ngày, chuẩn bị bắt đầu một năm làm việc mới.

Tần Văn Thành có thể nhận cơ hội này nghỉ ngơi mấy ngày, ở nhà cùng Thương Dao.

Thương Dao từ Vũ Hán về, tính thanh cực kỳ sa sút. Thương Dao nghỉ không phép 3 ngày, công ty sa thải không chút lưu tình. Đương nhiên là có thêm sự thổi gió quạ lửa của ông sếp phòng bên theo đuổi Thương Dao không thành.

Cuối năm không chỉ có khó tìm người thuê nhà, tìm công việc càng khó hơn, Tần Văn Thành nghĩ tới người có mối quan hệ rộng lớn, Linda.

Nhưng Linda nghe đầu đuôi câu chuyện thì không vui vẻ nhận lời giúp. Chủ yếu là vì Linda cực kỳ không thích cách Thương Dao xử lý công việc và tình cảm.

“Xinh đẹp luôn là một là bài tốt, ví dụ như năng lực, gia cảnh, quyết đoán... Nhưng chỉ có đẹp thôi thì có thể nói, nhất định sẽ thua thế thảm. Bạn em chính là ví dụ cụ thể nhất, đẹp mà ngốc nghếch, vì một thằng đàn ông mà bỏ cả công việc. Cho dù chỉ có công việc cũng không đảm bảo cho loại người như vậy, huống hồ hiện giờ chị thật sự không có bạn bè nào cần người.”

Đây là nguyên văn lời Linda.

Nhưng cuối cùng không chịu nổi Tần Văn Thành cứ chị Sở Thần dài chị Sở Thần ngắn, cuối cùng vẫn nói: “Chờ năm sau tới mùa nháy việc thì đi ăn mánh khác tốt hơn, chắc sẽ có chỗ trống thôi.”

Đánh giá của Linda, Tần Văn Thành nuốt xuống không nói lại với Thương Dao. Bảy năm tình cảm, lấy cách này để kết thúc, Thương Dao lên lút khóc cả ngày, đầu phải Tần Văn Thành không biết.

Đêm họp thường niên, Tần Văn Thành vốn định gọi Thương Dao cùng đi, nghĩ lại thì thôi, đợi họp xong thì mang về cho Thương Dao ít đồ ăn.

Năm nay các dự án của In studio nhiều hơn mọi năm, nhân viên cũ được thưởng nhiều, Tần Văn Thành mới đến một tháng thì tiền thưởng không nhiều nhưng có rất vui. Có công việc yêu thích, cho dù tiền ít một chút cô cũng vui.

Diệp Nam Bình tặng quà năm mới cho mọi người, tuy nhân viên In studio không nhiều lắm, nhưng quà lớn lớn bé bé nhét đầy cốp xe.

Mấy món quà đó là do Tần Văn Thành với Lục Miểu trước khi bắt đầu liên hoan ôm từ đại G tới phòng tiệc. Trong đó có một hộp quà cực kỳ nhẹ, Tần Văn Thành thấy thì suy nghĩ không biết ai đáng thương quá, địa vị trong lòng ông chủ cực kỳ thấp, người khác đều có những hộp quà to nặng, cái này thì nhẹ tênh, y như giải thưởng an ủi.

Không ngờ khi gần kết thúc liên hoan thường niên, Diệp Nam Bình tự mình tặng quà, tới cái cuối cùng, hộp quà nhỏ xiu, “giải an ủi” kia là phát cho Tần Văn Thành.

Có đồng nghiệp mở hộp quà trong tay, là một cái Iphone, cảm ơn ông chủ liên tục.

Tần Văn Thành nhìn quà của đồng nghiệp, lại nhìn hộp quà trong tay mình, nhỏ còn hơn cả hộp đựng con chuột, không kiềm được đưa tay lắc nhẹ thử trọng lượng. Rất nhẹ.

Nói không chừng bên trong là hai vé đi du lịch Maldives, tuy là nhẹ nhưng quý hơn cả Iphone. Tần Văn Thành tự an ủi mình, lòng ngóng mở hộp quà ra.

Bên trong không có vé du lịch gì, chỉ có hai hộp giấy nhỏ. Đóng gói bên ngoài toàn bộ là tiếng Anh, lúc Tần Văn Thành đọc hiểu thì tất cả biểu cảm trên mặt biến mất.

Là kính sát trùng, do trung tâm mắt nổi tiếng ở California — Mỹ sản xuất.

Cột ghi chú viết rõ, dành cho bệnh mù màu/yếu màu sử dụng.

+++++

Vỡ kịch nhỏ về mắt kính.

Văn từ: Cuối cùng thì không bị người ta chê em vận dụng màu sắc quá tệ.

Ba ba Diệp: Cuối cùng thì có thể cho em thấy rõ em tạo dấu tây màu đỏ tới mức nào. Lần sau rút nhẹ một chút.

.....

Văn từ: Họp thường niên xong thì dừng đi! Lão từ lập tức rút một cái thử xem!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Tần Văn Thành chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, lạnh tới mức cô giật mình, ánh mắt bắn “vèo” về người đứng đầu mới phát quà xong, Diệp Nam Bình.

Trong đầu nhanh chóng kiểm điểm xem mình sơ hở lúc nào, đồng thời nhét kính sát trùng vào túi.

Tím đập như sấm dậy.

Liên hoan thường niên này đặt ở nhà hàng Nhật cao cấp, Tần Văn Thành vốn định tới đây ăn thỏa thuê, bây giờ nhìn son hào hải vị trước mặt, cô lại không nhấc nổi đũa.

Anh chỉnh ảnh (retoucher) vừa rồi còn hăng hái đánh cược với Tần Văn Thành, muốn uống rượu thi với cô, ai thua thì phải tặng quà mình nhận được cho người kia. (*Retoucher: người chỉnh sửa hình ảnh, người làm photoshop. Xem thêm chú thích*)

Từ lượng của Tần Văn Thành đã có tiếng ở In studio, anh chỉnh ảnh cũng muốn khiếu chiến cô một chút, nhưng sao cô mở hộp quà ra rồi thì không khí lại thay đổi?

Anh ấy không khỏi tò mò: “Ông chủ tặng em cái gì vậy? Lấy ra xem thử.” Dù sao hai người mới nói cá cược với nhau mà.

Tần Văn Thành bỗng đứng lên: “Em đi toilet chút đi.” Nói xong bỏ chạy mất, để lại anh chỉnh ảnh ngồi lại cau mày, vô đầu không hiểu gì. Không phải có nhóc này mở quà ra thì thấy cái gì cực kỳ quý nên không nỡ đem ra đánh cược chứ?

Trên thực tế Tần Văn Thành đột ngột vội vàng đứng lên chỉ vì thấy Diệp Nam Bình rời khỏi đây. Chờ Diệp Nam Bình kéo ghế đi ra khỏi cửa, Tần Văn Thành kéo ghế ra ngoài mang giấy vào đuổi theo sau, Diệp Nam Bình đi qua khỏi bức bình phong, hướng về phía toilet.

Toilet ở sau khúc quanh, thấy Diệp Nam Bình rẽ qua đó, Tần Văn Thành nghĩ mình sẽ đứng bên ngoài cửa đợi anh, không ngờ mới vừa qua khúc quanh là đụng trúng người.

Tân Văn Thành đi nhanh, không kịp thắng lại nên suất tí thì trán đập thẳng vào ngực đối phương, người đó phải lui về một bước mới không bị cô đụng trúng.

Tân Văn Thành ngược lên, nhàn từ túi áo người đó lướt lên trên, đối diện với Diệp Nam Bình.

Bốn mắt nhìn nhau, Tân Văn Thành theo bản năng nuốt nước miếng.

Diệp Nam Bình háh hàm chỉ về phía sau Tân Văn Thành: “WC nữ ở đối diện.”

“...”

Biết rõ còn có nói, cô khẩn trương đuổi theo như vậy không phải vì đi WC.

.....

Tân Văn Thành hiểu mình úp úp mở mở với anh chẳng có gì tốt, đơn giản nhất là cúi đầu nhận sai.

“Thầy Diệp, không phải em có ý giấu diếm, có thể đừng đuổi em không? Em thật sự rất thích công việc này.”

Diệp Nam Bình cười nước đôi: “Cô cảm thấy trước khi tôi đuổi cô thì sẽ tặng món quà quý vậy à?”

Tân Văn Thành không thấy anh cười, nghe anh nói đều đều không nhanh không chậm cũng không thể nhận ra được bất cứ điều gì, chỉ đánh thành thật tiếp tục cúi đầu.

“Nếu tôi muốn đuổi cô, nguyên nhân duy nhất là cô không có năng lực. Cô cảm thấy bản thân không có năng lực?”

Tân Văn Thành đang cúi đầu bỗng hiểu ra. Ý thức được vẫn còn có đường sống, Tân Văn Thành ngẩng lên: “Cũng có! Cũng có!”

Diệp Nam Bình lại đối sắc mặt: “Xem ra cô cũng biết trước mặt cô chỉ “cũng có”. Làm trợ lý thì đủ rồi, nhưng muốn làm nhiếp ảnh gia thì còn kém rất nhiều.”

Tân Văn Thành gật đầu như bằm tỏi. Anh không đuổi cô thì nói cái gì cũng đúng.

Diệp Nam Bình nường mày nhìn cô ý như hỏi còn chuyện gì muốn nói.

Tân Văn Thành cảm thấy mình phải biểu lộ thái độ, thẳng lưng lên: “Thầy Diệp cứ yên tâm, em sẽ tận dụng tốt cặp kính này.”

Biết cô nói không thật lòng, dù sao thì cô vẫn đang chìm đắm trong cảm giác vui sướng khi không bị khai trừ. Nhưng Diệp Nam Bình vẫn phải nhắc nhở: “Để cô mang đôi mắt kính đó là muốn cô nhìn rõ thế giới này; đến một ngày nào đó cho dù không có mắt kính kia, cô vẫn có thể chụp được những bức ảnh đẹp thì mới thật sự thành công.”

Lúc này Tân Văn Thành mới hơi sững người lại.

Diệp Nam Bình mỉm cười, đưa tay muốn đẩy cửa toilet kết thúc cuộc nói chuyện, Tân Văn Thành vẫn còn đang chìm đắm trong câu nói khi nãy của anh chợt cao giọng gọi: “Thầy Diệp!”

Diệp Nam Bình quay lại nhìn cô.

“Anh phát hiện ra khi nào?” Tân Văn Thành không nhận được phải hỏi ra cho rõ.

“Lúc cô làm rớt mắt kính ở Thượng Hải.” Diệp Nam Bình nhắc cô.

Nói nhẹ nhàng như vậy, cô hiểu ngay: “Cho nên... anh đã biết mắt kính kia làm gì từ sớm đúng không?”

“Luôn miệng nói tôi là thần tượng của cô, vậy mà tôi tổ chức kế hoạch công ích dành cho mấy em mù màu cũng không biết...” Diệp Nam Bình cười nhạt, hừ một tiếng, đẩy cửa WC nam đi vào.

Cánh cửa nhà vệ sinh như đập vào mặt Tân Văn Thành—

Cô nói anh là thần tượng của cô lúc nào?!

Tân Văn Thành cẩn thận nhớ lại mà vẫn không có đầu mối, chợt có một linh cảm xấu.

Không phải đêm cô say rượu đó nói ra chứ?

Sao mình uống nhiều thì cái quý quái gì cũng dám nói bừa ra chứ?

Tân Văn Thành ngửa mặt lên trời vỗ trán.

....

Về tới nhà, trước tiên Tân Văn Thành thử kính sát trùng. Thử tới nước mắt giàn giụa mới thành công.

Thương Dao đã lên mạng tìm kiếm những thẻ màu, thấy Tân Văn Thành chớp chớp mắt, cố gắng thích ứng với cặp mắt kính, Thương Dao đưa những bức ảnh tới trước mắt Tân Văn Thành.

“Thế nào?” Thương Dao hỏi cô.

“Hai tấm này thì mình có thể nhìn rõ con số, nhưng hai tấm kia thì vẫn nhìn không rõ lắm.”

Tân Văn Thành chỉ vào những thẻ màu trên màn hình, nhưng chỉ như vậy cũng đã thấy quá đủ. Nhớ tới lúc kiểm tra sức khỏe khi thi đại học, mình từng luống cuống trước những thẻ màu này, Tân Văn Thành không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, trong đầu Tân Văn Thành hiện lên giọng Diệp Nam Bình: Chờ một ngày nào đó cô có thể bỏ mắt kính kia ra vẫn có thể chụp được những bức ảnh đẹp, lúc đó mới thật sự xem là thành công...

Năm đó cô thi chuyên ngành lần thứ nhất, bị bên khoa nhiếp ảnh từ chối. Cô từng tìm kiếm một đồng tư liệu chứng minh bệnh mù màu vẫn có thể làm nhiếp ảnh gia. Helmut Newton là ví dụ điển hình nhất, anh mắc bệnh mù màu nhưng tạo được phong cách cá nhân cực kỳ đặc biệt, màu sắc đối chọi nhau mạnh mẽ giúp anh trở thành một bậc thầy nhiếp ảnh. Đáng tiếc lãnh đạo khoa nhiếp ảnh không nghe cô trình bày, thẳng thừng lời quy định chiều sinh ra, làm cô hết hy vọng.

Cô mang cặp kính này lên, sau này còn có can đảm bỏ nó đi sao?

Tân Văn Thành không biết.

Giọng Thương Dao cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Tân Văn Thành: “Cậu nói xem... sao anh ta lại đối xử tốt với cậu như vậy?”

Tân Văn Thành chợt hoàn hồn, thấy Thương Dao đang nhìn chăm chú vào thấu kính màu xanh lá cây và hồng trong mắt mình, mới nhận ra “anh ta” trong miệng Thương Dao là ai.

Anh như vậy được xem là... đối xử tốt với cô?

Cũng đúng, không đuổi cô, ngược lại còn tặng quà năm mới đặc biệt, trên thế giới làm gì có ông chủ tốt vậy?

“Thích cậu à?” Thương Dao hỏi

Tân Văn Thành bủn môi: “Không nhìn ra.”

“Coi trọng năng lực của cậu?”

“...cũng không nhìn ra được.”

“Vậy thì vì cái gì?”

Tân Văn Thành cắn môi dưới, suy nghĩ hồi lâu: “Có lẽ...”

“...”

“...Trước đó anh ấy chưa từng gặp ai lì lợm la liếm như mình. Biết không thể thoát nên chỉ có thể giúp thôi?”

Thương Dao cân nhắc một hồi, giải thích vậy cũng coi như nói có sách mách có chứng. Thương Dao nghĩ tới bản thân, thờ dài nằm vật ra giường: “Lúc nào mình mới gặp được sếp tốt như vậy chứ, đã đẹp trai còn hào phóng, cái chính là không cần cậu làm gì cả. Không như mình, trước đó gặp tên sếp khốn kiếp kia, tốt với mình một tí là muốn mình lấy thân báo đáp.”

“...” thật ra cô lại hy vọng anh có thể đòi hỏi cô cái gì đó. Những lời này Tân Văn Thành không nói với Thương Dao.

.....

Bên cạnh Thương Dao không phải không có người vừa đẹp trai vừa hào phóng – Triệu Tử Từ, chỉ có điều khi Thương Dao gặp Triệu Tử Từ, một tí ý nghĩ khác gì cũng không có.

Ba ngày nghỉ Nguyên đán, Thương Dao tình nguyện ở nhà chơi Anipop với Tân Văn Thành mà không đồng ý đi xem phim với Triệu Tử Từ.

Nếu Linda không nhắn wechat tới thì hai người có thể làm ỏ suốt ở nhà cả giao thừa.

Không phải là không muốn đi ra ngoài chơi, mà vì mới giao tiền thuê nhà xong, tiền trong ví chả còn bao nhiêu.

Ở nhà mãi không được, Thương Dao đề nghị đi xem phim, Tân Văn Thành xem thấy vẻ xem phim đều sẽ tăng trong năm mới, cần rắng mua hai vé, đang định thanh toán thì Linda nhắn tới.

Trước đây Linda đã nói qua, lãnh thưởng năm sẽ mời Tân Văn Thành đi chơi.

Hai người muốn bắt được chuyến tàu điện cuối cùng, nên nhanh chóng sửa soạn ra cửa, 11 giờ chạy tới quán bar mà Linda định vị.

Ở trong quán có đủ loại phụ nữ, hai cô tuy không ăn mặc hở hang nhưng gương mặt đẹp cũng khiến người ta ghé mắt nhìn.

Đây là lần đầu tiên Linda gặp Thương Dao mà rất nhiệt tình chào hỏi, Thương Dao có ngại ngùng. Tân Văn Thành thì đã quen, Linda EQ cao, không có chỗ nào mà cô ấy không hâm nóng bầu không khí lên được.

Ngồi vào ghế dài, Tân Văn Thành mới phát hiện tất cả những người ngồi đều không quen, không có một đồng nghiệp cũ nào ở Quảng Dịch. Nhớ tới nguyên tắc của Linda là không làm bạn bè với đồng nghiệp, Tân Văn Thành chỉ có thể căng da đầu mà ngồi giữa đám người xa lạ này.

Thấy có người đàn ông tằm trên dưới 30 mời rượu Thương Dao, Tân Văn Thành đang định giúp Thương Dao chần rượu thì bị Linda giữ lại. Thật ra lúc ngồi vào ghế, Tân Văn Thành thấy có cả trai lẫn gái, biết ngay Linda gọi cô với Thương Dao tới để làm gì – Linda tổ chức, dĩ nhiên là phải có những cô gái xinh đẹp giữ thế diện.

Tân Văn Thành không ngại Linda lấy cô làm người giúp vui trong cuộc rượu, nhưng Thương Dao không được. Tựu lượng Thương Dao không tốt, da mặt lại mỏng, mấy loại xã giao thế này, Tân Văn Thành sợ cô ấy gánh không nổi.

Linda lại có lý luận của mình: “Bạn của em không phải đang muốn tìm công việc sao? Không mở rộng mối quan hệ, cứ nộp sơ yếu lý lịch thôi thì nộp đến bao giờ?”

Tân Văn Thành quay nhìn thấy Thương Dao bóp mũi uống ily shot, chợt muốn cười. Những cô gái ngoài sắc đẹp ra chỉ có hai bàn tay trắng, có phải đều cần làm thế này?

.....

Cũng may hai cô tới trễ nên chỉ ngồi tằm một tiếng sau thì kết thúc. Thương Dao thật sự quen được một chủ nhiệm truyền thông, một giám đốc công ty 4A, một quản lý internet, nhưng những điều này có ích lợi gì?

Ra khỏi quán bar, hai người nhìn nhau cười, cảm thấy đêm giao thừa này thật tệ.

Linda tiễn người xong thì quay lại trước mặt hai người: “Tôi đã gọi xe, tí nữa đưa hai người về.”

Thương Dao nói: “Cảm ơn.”

Tân Văn Thành lại nói: “Chị Sở Thần, những chuyện thế này lần sau đừng gọi tụi em.”

Linda thấy thái độ cô cương quyết, lắc đầu: “Cố đó! Không hiểu chuyện...”

Không ít những “nữ cường nhân” đều bắt đầu từ những bữa rượu thế này, hai cô chắc là không biết.

Tân Văn Thành lại cười: “Em tình nguyện cả đời không hiểu chuyện.”

“Được! Kiên cường! Chị ngưỡng mộ. Đi!” Linda nói, hào hứng vung tay, ý kêu hai cô đi theo.

Nhưng không phải đi về hướng bãi đỗ xe.

“Đi đâu ạ?” Tân Văn Thành với Thương Dao đồng thanh hỏi.

“Biết hai đứa ảm ức, em nghĩ là mấy trường hợp nói cười già là này chị không ức nghẹn sao? Đi, hát Karaoke đi!” Thấy vẻ mặt chần chừ của hai cô, Linda dừng lại, quay đầu bỏ sung, “Chỉ 3 chị em.”

.....

Hành lang KTV, nhân viên phục vụ lui tới rộn ràng, âm thanh chất chứa vang vọng.

Triệu Tử Từ ca hát đã một hồi, ra ngoài ngồi lên ghế dài thờ ra, gọi xe trên phần mềm đặt xe 5 lần mà không tài xế nào nhận, gọi thẳng cho Diệp Nam Bình.

Vừa bắt máy là nghe: “Giang hồ cấp cứu.”

Câu này Diệp Nam Bình nghe qua vô số lần: “Lại có cô nào quần lấy cậu không cho đi ả?”

Nếu Triệu Tử Từ thích cô gái nào, sẽ mời: Muốn tới nhà anh chơi với mèo không?

Còn nếu Triệu Tử Từ không thích người ta sẽ kêu Diệp Nam Bình lúc thời điểm mấu chốt gọi điện thoại tới, nói với Triệu Tử Từ là mèo trong nhà bị bệnh, bảo Triệu Tử Từ nhanh chóng về nhà xem tình trạng mèo thế nào.

Từ lúc Triệu Tử Từ nuôi con mèo đó, 1 năm “bệnh” tới mười mấy lần.

Triệu Tử Từ lại nói: “Thật tiếc mà báo cho cậu biết, hôm nay không tìm cậu diễn kịch. Khu vực này đang sửa chữa nên tôi không lái xe.”

Diệp Nam Bình nháy mắt hiểu ngay: “Không tiện đường, không đón.”

“Thối đi, từ nhà ba mẹ cậu về nhà cậu đi ngang qua đây, không phải quá tiện đường đó sao.”

“...”

“Anh em xin cảm ơn.” Không để Diệp Nam Bình từ chối tiếp, Triệu Tử Từ cúp máy.

Vừa gửi định vị cho Diệp Nam Bình vừa quay người lại ghé ngồi. Lúc quay người lại thấy một hình bóng quen thuộc vừa rẽ qua khúc quanh.

.....

Linda mặc váy liền, mang ủng quá gối, khoác áo lông ngắn, đi ngược chiều gió, hai cô gái đi sau cũng mỗi người một vẻ, đi đến đâu là hấp dẫn những ánh mắt nhìn theo đến đó. Linda đã quen nên không phiền, không ngờ lại có người thực sự tiến tới chào hỏi —

Ba người mới được nhân viên phục vụ dẫn đường đến đây ghé bên ngoài, thì có một người tiến tới làm quen: “Trùng hợp vậy.”

Linda khi nãy ở quán bar uống đã hơi say, ánh mắt đầu tiên nhìn không ra ai, tưởng có người tới làm quen xin số wechat, định phát tay đuổi đi, lại thấy Tân Văn Thành và Thương Dao lúc đối mặt người đó thì cùng sững sốt.

Lúc này Linda mới nhìn lại, nhận ra: “Anh Triệu?!”

.....

Ban đầu chỉ định có ba cô, tự nhiên có thêm một người đàn ông không mời mà tới, ba người đều có tâm sự.

Thương Dao không vui vì trước đó cô từ chối xem phim với Triệu Tử Từ với lý do cô bị cảm, uống thuốc rồi muốn nghỉ ngơi. Bây giờ cả người đầy mùi rượu lại bị Triệu Tử Từ bắt gặp, thật sự mất mặt.

Tân Văn Thành thất thần, nghĩ tới một người khác. Triệu Tử Từ nói đêm nay anh ta đi với đám bạn bè tới hát karaoke, không biết có người mà cô biết kia không. . .

Linda đơn giản nhất, cô tương đối tò mò bạn bè đại luật sư Triệu Từ Từ là người thế nào, cô lại có bản lĩnh đem bạn bè của bạn biến thành bạn của mình. Đáng tiếc Linda giờ đã hơi say, cho nên vào phòng KTV được mười phút, uống mấy chai bia với Triệu Từ Từ thì Linda lao đảo lắc lư tựa vào sofa mà ngủ mất.

Triệu Từ Từ hạ gục Linda rồi bắt đầu ngồi nói chuyện với Thương Dao, Tân Văn Thành ngồi cầm mic hát một mình, không khí té nhạt. Cuối cùng không nhịn được mà liếc mắt ra hiệu cho Thương Dao, kêu Thương Dao làm sao để Triệu Từ Từ quay về phòng anh ta đi.

Thương Dao đang tự hỏi phải nói thế nào thì Triệu Từ Từ nhận điện thoại, nói chưa tới hai câu đã đứng dậy đi. Hai người không ai giữ lại, Triệu Từ Từ tự nói trước khi rời đi: “Tôi đi đón người bạn.”

Hai cô gái liên tục gật đầu, nhanh chóng hội ý bằng mắt: Đã có bạn đến đón, Triệu Từ Từ chắc không quay lại uống ké rượu của tụi mình nữa chứ?

Bóng Triệu Từ Từ nhanh chóng biến mất ngoài cửa.

Không có người ngoài, hai người nhanh chóng thả lỏng. Một bài hát thường hát lúc trong phòng ngủ hồi trước “Hào hán ca”, nhạc dạo vang lên, Tân Văn Thành với Thương Dao ăn ý liếc mắt, cất giọng —

“Sông Hoàng Hà chảy về đông a!

Đàn ông lão nương hợp thành sao Bắc đẩu a!

Hei... hei... hei sao Bắc đẩu a!

Tất cả là bạn trai cũ lão nương a!

Dạng gì cũng có a!

Đại thúc oppa tiểu thịt tươi a!

Giọng quá sức dừng mãi, hát tới mức Linda đang ngủ như chết trên sofa cổ gượng hí mắt ra, ném một cái gối ôm qua: “Ồn chết được!”

Bị gối ôm mềm như bông ném vào lưng, Tân Văn Thành với Thương Dao lo tung hứng với nhau, không nghe thấy tiếng phản đối của Linda.

Giọng rất to, ca từ lại lỗ mãng ngang tàng, nhân viên phục vụ bên ngoài đi ngang qua đều liếc mắt nhìn vào, bị âm thanh bên trong dọa mất hồn.

“Nhìn thấy chàng đẹp trai thì găm lên a!

Nên ra tay thì phải ra tay ngay a!

Khiêng soái ca về nhà a!

Nên ra tay thì phải ra tay ngay a!

Không muốn đi cũng phải đi a!

Hei hei hei!

Bạn trai lão nương khắp Thần Châu a!

Ngay lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra —

Hai cô gái cầm mic cùng sững sốt.

Quay đầu nhìn lại.

Triệu Từ Từ không chỉ một mình quay lại mà còn dẫn người tới.

Diệp Nam Bình.

+++++

Ba ba Diệp: Bạn trai cũ? Hợp lại thành sao Bắc Đẩu? Em có mấy bạn trai cũ?

Văn từ: Rất nhiều đó. Ngô Ngạn Tổ nè, Jo In Sung nè, Dịch Dương Thiên Ti nè...

Ba ba Diệp: ...

Văn từ: Cho nên, muốn vào trong lòng em làm hàng xóm với họ không?

...

...

Triệu Từ Từ: ...Con gái học gì không học, lại theo Diệp nói lời âu yếm?

Ba ba Diệp: Cút. Mang Thương Dao của cậu đi xem mèo đi.

Ghi chú:

Về Retoucher:

Tùy vào từng yêu cầu cụ thể và tính chất của công việc, ảnh sử dụng cho mục đích cá nhân hay ảnh thương mại, làm quảng cáo mà công việc retouch sẽ có những bước làm khác nhau. Nhưng nhìn chung trước khi bắt đầu, retoucher cần đặt ra các câu hỏi nhằm mục đích đánh giá, nhận định về bức ảnh, bao gồm:Bố cục, khung hình của bức ảnh đã ổn chưa?

– Bức ảnh có gặp vấn đề về ánh sáng không? Thiếu sáng, dư sáng, các vấn đề gặp phải khi chụp ngược sáng, ảnh bị nhiễu hạt (noise)...

– Bức ảnh có bị mờ đục, thiếu độ tương phản hay thiếu độ nét không?

– Màu sắc của bức ảnh có tươi tắn, trung thực không? Có bị nhạt màu hoặc màu sắc quá đậm hay không?

– Trong bức ảnh có những chướng ngại vật, các chi tiết thừa không cần thiết không?

– Nếu trong bức ảnh có nhân vật thì da của nhân vật có đẹp hay không? Làn da có bị vàng, bị đỏ hoặc nhợt nhạt không? Có cần phải cân đối tỷ lệ cơ thể cho nhân vật hay không?

– Bức ảnh có cần phải ghép thêm những chi tiết khác vào hay không?

– Bức ảnh có cần xử lý màu sắc (blend màu) để mang đến hơi thở khác không?

– Bức ảnh có cần thiết phải bổ sung thêm các hiệu ứng đặc biệt như: lens flare, bokeh... không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Diệp Nam Bình là bị Triệu Từ Từ lừa tới.

Chạy xe tới đường phía Tây, dừng lại chỗ cầu do đường bị chặn lại vì sửa đường, cái này thì Triệu Tử Từ không lừa anh. Vất và tới được dưới lầu KTV, nhắn wechat kêu Triệu Tử Từ xuống, Triệu Tử Từ lại báo anh đi lên.

“Ồ đây chỉ toàn người cậu quen, chẳng nào cậu cũng đến rồi thì lên chào hỏi một chút.”

“Không lên.”

“Tối nay lúc ăn cơm, mấy bạn học cũ đều nói cậu như ở trong vòng giao tiếp khác, mấy lần hẹn cơm đều không ra. Lúc đó mình còn thay cậu giải thích...”

Triệu Tử Từ chơi chiêu bài đạo đức, Diệp Nam Bình dừng xe lên lầu, hỏi cậu ta phòng nào, Triệu Tử Từ lại đi thẳng xuống đón anh.

Chưa đi đến cửa phòng, anh nghe thấy bài “Hào hán ca”.

Triệu Tử Từ lập tức tái mặt, Diệp Nam Bình trầm mặt xuống, trong đầu nhanh chóng điểm lại xem trong đám người bạn học cũ có cô gái nào mạnh mẽ dữ vậy? Trong ấn tượng của anh, nữ sinh trường trung học số 4 cả ngày đều vui đùa trong sách để đầu vào Thanh Hải.

Lúc đẩy cửa đi vào, Diệp Nam Bình thấy người cầm mic rất quen thuộc. Không phải bạn học cũ, mà là cấp dưới mới.

.....

Diệp Nam Bình với Triệu Tử Từ đứng không nhúc nhích ngoài cửa, Tân Văn Thành và Thương Dao cũng chờ trước tivi. Sau một lúc lâu, Diệp Nam Bình khôi phục lại vẻ mặt bình thản, đến gần ghế sofa, Tân Văn Thành phản ứng lại kịp, chạy tới tắt bài hát.

Tắt xong thì quay lại đi tới đón Diệp Nam Bình. Tân Văn Thành tươi cười như không: “Thầy Diệp, anh muốn hát bài gì? Em giúp anh đẩy lên ưu tiên hát trước.”

“Mọi người hát đi.”

Tân Văn Thành cho là anh ngại, há miệng muốn nói anh đừng khách sáo, anh lại nhủ mấy cười, vỗ vỗ vai cô: “Không dám giành hát với cô gái mà bạn trai hợp thành sao Bắc Đẩu.”

Nói rồi cúi người ngồi xuống ghế sofa bên cạnh đàn máy.

Rõ ràng anh đã bỏ tay ra khỏi vai cô, Tân Văn Thành trong nháy mắt lại thấy vai mình nặng như đeo đá.

Mất mặt muốn chết...

.....

Diệp Nam Bình sợ đi ngồi một mình bên này là vì Triệu Tử Từ, để Triệu Tử Từ được ngồi riêng với Thương Dao.

Lát sau Tân Văn Thành cũng ngồi xuống, kết quả là thành ra hai đôi nam nữ ngồi hai đầu, ở giữa là Linda say đang ngủ lịm quay, không ai quấy rầy ai.

Tân Văn Thành đang buồn rầu xóa hết list bài hát khi nãy đã chọn, nào là đàn ông bảy người ngồi tám người hư, nào là đàn ông chỉ là trò tiêu khiển... mấy bài đó đều dễ cho Thương Dao thất tình phát tiết ra, bây giờ không thể hát mấy bài này nữa.

Tân Văn Thành vô cùng đau đớn xóa xong danh sách bài hát của mình, rồi chọn bài cho Triệu Tử Từ hát trước. Nhạc dạo một ca khúc ngọt ngào vang lên, Tân Văn Thành mới phát hiện Triệu Tử Từ chọn một bài tình ca, thấy Triệu Tử Từ ở đối diện mỉm cười với Thương Dao, đưa mic cho cô.

Triệu Tử Từ cũng lợi hại, vừa hát tình ca với Thương Dao vừa nhắn wechat với Diệp Nam Bình.

“Không phải cậu vội đi à?”

Diệp Nam Bình không trả lời. Di động lại rung lên, anh cũng không thấy. Triệu Tử Từ ở đối diện liếc Diệp Nam Bình một cái đầy ý nghĩa, ý nói Diệp Nam Bình xem wechat anh mới nhắn.

Diệp Nam Bình thật sự không chịu nổi một người đàn ông “liếc mắt đưa tình” với mình, đánh phải cú đầu coi Triệu Tử Từ nhắn cái gì —

“Cậu có cảm giác cô gái bên cạnh cậu có một vẻ mạnh mẽ rất giống một người không?”

Diệp Nam Bình vẫn không nhắn lại, nhưng nhường mấy với Triệu Tử Từ như muốn hỏi: Giống ai?

Lúc đầu Triệu Tử Từ biết anh nhận cô vào làm trợ lý còn rất băn khoăn. In studio cũng có nhân viên thời vụ là nữ, nhưng cơ bản đều là những nhiếp ảnh gia khác của In studio tuyển cho đội của họ, Diệp Nam Bình chưa bao giờ tự tuyển nhân viên nữ cho đội của mình, anh thấy phiền phức.

Triệu Tử Từ nhớ từ trước có rất tốt, nhưng ngoài việc từ trước tới thì có ưu điểm gì khác? Diệp Nam Bình không tuyển trợ lý tới chỉ để chần rợ cho mình. Triệu Tử Từ đã từng hỏi Diệp Nam Bình nghĩ thế nào, lúc đó Diệp Nam Bình hỏi lại cậu ta một câu: “Có nhớ lần có một cô gái ăn vạ ở sân bay không?”

Triệu Tử Từ lúc ấy mới hợp cô gái ăn vạ đó với Tân Văn Thành thành một.

“Cô ấy làm việc có sự mạnh mẽ, kiên cường hơn cả đàn ông.” Đây là lý do của Diệp Nam Bình.

Nói vậy, Triệu Tử Từ thật ra cũng đã gặp cô vài lần, mỗi lần ký ức đều còn mới nguyên. Lần đầu tiên là cô ăn vạ, lần thứ hai là bị cô mặt không đối sắc mà uống đến mức anh nôn ra, lần thứ ba cô đối chọi gay gắt với bà chủ nhà ngang ngược vô lý, lòng dạ hiểm độc.

Đúng là rất kiên cường

Kiên cường như vậy, rất giống một người quen cũ mà anh và Diệp Nam Bình đều quen biết.

Triệu Tử Từ nhận lúc Thương Dao đang hát, nhìn thoáng qua phía đối diện, cần nhắc một lúc, lại cảm thấy không phải quá giống. Tân Văn Thành tuy là tác phong mạnh mẽ, lúc cười tươi tấn lại ngọt ngào. Nhất là khi... cô ấy cười với ông chủ mình.

.....

Có thêm hai người đàn ông, hai cô gái hát không thoải mái, Diệp Nam Bình ngồi một lát thì chuẩn bị đi, Thương Dao với Tân Văn Thành cũng không muốn ở lại, cũng chuẩn bị đi.

Năm người mới chỉ có một chiếc xe của Diệp Nam Bình, tới bãi đỗ xe, Tân Văn Thành nói với Diệp Nam Bình và Triệu Tử Từ: “Thầy Diệp, hai anh đi trước đi, tụi em tự gọi xe về được rồi.”

Triệu Tử Từ để gì mà chịu?

Không để mọi người kịp phản ứng đã nhét Linda vào sau xe Diệp Nam Bình.

Nhét cô ấy vào xong, chưa kịp đóng cửa đã quay lại nói với Tân Văn Thành: “Cô với Thương Dao hai người con gái làm sao mà xoay sở được với con ma men này...”

Triệu Tử Từ nói xong không quên quay lại nhìn phía sau, Linda đứng là không yên, Diệp Nam Bình chỉ đi tới đóng cửa xe đã bị Linda túm lại: “Cậu là tài xế lái thay của công ty nào? Lưu số wechat lại được không?”

Linda vỗ mặt Diệp Nam Bình hỏi, Triệu Tử Từ đứng bên cạnh sợ tới mức run, sợ Diệp Nam Bình sẽ quát cho Linda một cú ném qua vai. Cũng may Tân Văn Thành nhanh tay le mắt bước tới kéo Linda ra, cười xin lỗi Diệp Nam Bình: “Xin lỗi thầy Diệp, chị ấy cứ uống say là vậy.”

Diệp Nam Bình đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác, nhìn Tân Văn Thành vẻ như cười như không. Đúng là “vật hợp theo loài”, cô uống say thì có tật xấu tạo dấu tây cho người khác, xem ra là học từ chị gái ở ghế sau này...

Tân Văn Thành bị Diệp Nam Bình nhìn tới mức e dè, quay đầu gần như trùng mắt với Linda. Linda lại hiểu sai ý Tân Văn Thành, nhìn Tân Văn Thành, giờ tay đầu hàng: “Được rồi được rồi, đàn ông của em chị không đụng tới...”

Tân Văn Thành cực kỳ xấu hổ. Cái gì mà “đàn ông của cô”...

Linda lại duy trì tư thế đầu hàng, nằm vật ra ghế sau.

Tân Văn Thành quay nhìn liếc Diệp Nam Bình một cái, Diệp Nam Bình không nói tiếng nào, kéo cửa xe ra.

Chắc là... không nghe thấy Linda nói gì chứ.

Tân Văn Thành yên tâm, đóng cửa xe lại cho Linda, lúc này mới sắp xếp cho Thương Dao: “Mình với thầy Diệp đưa Linda về nhà trước, Triệu Tử Từ đưa cậu về.”

Thương Dao chần chừ. Thấy Linda chiếm hết ghế sau, hỏi lại: “Hay là mình với cậu cùng đưa Linda đi.”

Thương Dao không muốn ở một mình với Triệu Tử Từ.

Triệu Tử Từ thấy mình sắp rơi vào thế bất lợi, giả vờ như không nghe thấy Tần Văn Thành với Thương Dao nói, đẩy vai Tần Văn Thành, đẩy cô về phía ghế phụ lái: “Cô cứ yên tâm đi, tôi đảm bảo đưa Thương Dao về nhà an toàn, Thật ra cô mới...”

Triệu Tử Từ đột nhiên cánh gác nhìn Tần Văn Thành, Tần Văn Thành không hiểu nổi. Đương nhiên ánh mắt cánh gác Triệu Tử Từ không chỉ dành riêng cho Tần Văn Thành mà còn cho Linda đang nằm ở ghế sau: “Cô với chị gái kia đừng thừa dịp uống rượu rồi động tay động chân với Bình Bình nhà tôi.”

Sao có thể chứ?!

Tần Văn Thành vừa muốn biện minh thì bị Triệu Tử Từ cắt ngang: “Cấp dưới mà quấy rối sếp là bị đuổi việc đấy.”

Nói xong còn không quên vỗ vai Tần Văn Thành một cái mạnh, khuyên cô tự giải quyết cho tốt.

Vì mấy lời Triệu Tử Từ mà Tần Văn Thành dở khóc dở cười, trong lúc nhất thời đứng yên giữa đường không nhúc nhích, mãi tới khi tiếng kèn ô tô chói tai vang lên mới phát hiện mình đang chặn xe người ta.

Tần Văn Thành theo bản năng lui về sau, cửa sổ xe kia hạ xuống, một cô gái về mặt say rượu thò ra: “Muốn chết hả? Đứng giữa đường vậy à...”

Tần Văn Thành không nói gì mà Triệu Tử Từ đã bực trước: “Có thể ăn nói đáng hoàng không?!”

Cô gái kia đã đóng cửa xe lại.

Tần Văn Thành tuy mất mặt nhưng dù sao cũng là do cô chặn đường trước nên ẩm ức lui lại. Nhưng Thương Dao vẫn đang đứng ngoan ngoãn bên đường đột nhiên mặt trắng bệch lao tới, chạy tới phía bên phải xe kia, điên cuồng gõ cửa sổ xe.

Triệu Tử Từ, Tần Văn Thành hai người dơ ra nhìn nhau, tới khi Thương Dao hét lên với cái cửa sổ xe nhất định không hạ xuống: “Chu Tự!!!”

Tần Văn Thành sững người.

Chiếc xe kia thỉnh linh điên cuồng tăng tốc, Tần Văn Thành vội lui về phía sau, chiếc xe đó chạy sát qua người Tần Văn Thành, lao nhanh ra ngoài.

Thương Dao đuổi theo xe, chạy ngang qua Tần Văn Thành thì bị Tần Văn Thành bắt lại: “Xảy ra chuyện gì? Chu Tự?!”

Tần Văn Thành còn tưởng mình nghe lầm, Thương Dao nhìn bạn mình, sắc mặt lúc đó lúc trắng, cảm xúc phức tạp đan xen nhau, cuối cùng biến thành một câu: “Chu Tự ở trong chiếc xe kia!”

Tất cả mọi chuyện phát sinh quá đột ngột, Tần Văn Thành không kịp phản ứng, lúc này cô tiếng còi xe phía sau, Tần Văn Thành quay lại, Diệp Nam Bình tay còn để trên còi xe, sắc mặt trầm tĩnh: “Lên xe.”

...

Tần Văn Thành và Thương Dao nhanh chóng lên xe.

Diệp Nam Bình đánh mạnh tay lái, đại G vững vàng lao tới, chỉ còn Triệu Tử Từ ngơ ngác đứng trên lề đường nhìn theo đèn hậu đại G, không hiểu gì không nói mà miệng còn hít một đống khói.

.....

Tốc độ xe Diệp Nam Bình rất nhanh, chỉ lát sau đã đuổi kịp chiếc xe kia.

Nhưng khu vực này xe nhiều, đại G không thể chặn đường chiếc xe kia lại. Tần Văn Thành ngồi phía sau cùng với Linda đang say như chết, “Cậu chắc chắn không nhìn nhầm chứ?”

“Chắc chắn là anh ấy... Anh ấy thấy mình thì kêu cô ta kéo cửa xe lên.” Thương Dao ngồi bên ghế phụ lái không rảnh quay lại, điên cuồng gọi điện thoại cho Chu Tự.

Hai cuộc gọi trước bị từ chối, gọi tiếp, Chu Tự đã tắt máy.

Trước đó Tần Văn Thành còn nửa tin nửa ngờ, nhưng tới nông nỗi này, Chu Tự tắt máy, chiếc xe kia rõ ràng là đang trốn họ, Tần Văn Thành không tin cũng phải tin.

Chu Tự luôn miệng nói không muốn tới Bắc Kinh phát triển, muốn chia tay với Thương Dao. Thương Dao đi tới Vũ Hán tìm anh ta không ra, bây giờ lại gặp được anh ta ở đây, thật sự mỉa mai.

Xe chạy qua khỏi khu vực đông đúc, vào vòng thứ ba thành phố, phía trước xe kia tăng tốc, đại G nhanh chóng tăng tốc đuổi theo.

Linda nằm ở ghế sau suy nghĩ nửa rơi khỏi ghế, Tần Văn Thành cũng bị tốc độ này làm da đầu tê dại mà không dám lên tiếng, im lặng túm Linda trở lại ghế. Nhìn người ngồi lái qua kính chiếu hậu, chỉ thấy góc nghiêng gương mặt nghiêm nghị.

Linda mơ màng tưởng người lái thuê không tuân thủ tốc độ lái nhanh quá, mắt vẫn nhắm mà hùng hổ: “Cẩn thận tôi khiếu nại anh...”

Tần Văn Thành không nín thở nhìn bộ mặt Linda. Diệp Nam Bình lúc đưa xe không nói một lời, tốc độ xe đầu ra đó, Tần Văn Thành tim đập như trống trận, một tay đỡ Linda, một tay vô thức giữ chặt lưng ghế của anh, sợ là sau này không dám ngồi xe anh lái nữa.

Ngay khoảnh khắc Tần Văn Thành thất thần, đại G đột ngột bẻ lái.

Trong xe dù được cách âm rất tốt nhưng vẫn nghe tiếng bánh xe ma sát với mặt đường rít lên tiếng chói tai, thân thể Tần Văn Thành theo quán tính vừa trượt ra cửa xe đã bị ném giật trở lại.

Đại G nhanh chóng vượt qua xe kia, Diệp Nam Bình dẫm mạnh chân ga, đại G vững vàng chắn ngay đầu xe kia.

.....

Tần Văn Thành rút được cánh tay tê rần dưới bả vai Linda ra thì Diệp Nam Bình đã xuống xe, Thương Dao cũng theo xuống.

Chiếc xe kia bị cục ngừng ở bên đường, cô gái xe đó ngồi đùng đùng xuống xe, chỉ mũi Diệp Nam Bình mắng: “Dụng trùng xe tôi, anh có tiền đền không?”

Diệp Nam Bình khoanh tay nhìn cô ta: “Bảo hiểm lo.”

Giọng anh không mang chút cảm xúc, tựa như người vừa rồi mạo hiểm đuổi theo xe kia chẳng phải là anh. Tần Văn Thành lại không bình tĩnh được như anh, xuống xe trước tiên đi nhìn xem hai xe có đụng trúng nhau không. Chiếc xe kia nhìn rất xịn, không biết bảo hiểm của Diệp Nam Bình có bồi thường nổi không. Tới khi thấy hai xe cách nhau tám 10cm thì Tần Văn Thành mới yên tâm.

Cô gái kia cũng nhìn xe biết người, nhìn Diệp Nam Bình rồi nhìn đại G phía sau, nhìn lại người đàn ông bình tĩnh kiểu ngao trước mặt, cuối cùng khí thế xẹp xuống, ôm tay ngồi trước đầu xe.

Thương Dao cắn chặt môi, chạy ra cửa sau kéo cửa ra. Vừa nhìn thoáng qua trong xe, nước mắt đã chảy xuống không thể kiềm được. Chu Tự không màng tới Thương Dao khóc tới đứt ruột gan ngoài kia định trốn qua cửa xe bên kia, Tần Văn Thành tiến tới chặn đứng đường ra của anh ta.

Chu Tự biết mình trốn không thoát, cúi đầu xuống xe.

Rốt cuộc Thương Dao gặp được người mình vẫn tâm niệm niệm cả tháng qua, cô hết khóc lại cười. Không biết là cười nhạo anh ta, hay là đang cười nhạo chính bản thân mình: “Không phải anh nói không đến Bắc Kinh sao?”

“...”

...

Cô gái kia trở lại xe, hùng hổ bảo tài xế lái đi.

Đại G ngừng trước một cửa hàng KFC bán 24/24, trong xe chỉ còn Diệp Nam Bình, Tần Văn Thành và người không biết gì Linda.

Tần Văn Thành ngồi ghế phụ nhìn xuyên qua cửa xe, nhìn KFC cách đó không xa, Thương Dao và Chu Tự ngồi cạnh cửa sổ, người trước thì kiên cường thẳng lưng, người sau áy náy khom người.

Thương Dao nói gì đó, rồi lại mỉm cười. Thật sự buồn cười. Có quá nhiều thứ chột thống suốt, có cả sự tự trọng của cô bị người trước mặt này chà đạp.

Mà trước mặt cô, Chu Tự trước sau không nói một lời. Nếu nói là về mặt anh ta hồ thẹn thì nói về mặt hối hận vì bị bắt được tại trận sẽ đúng hơn.

Tần Văn Thành không khỏi nghĩ tới cô gái trong xe kia, cả người mặc đồ Chanel, không khó để hiểu Chu Tự không phải không muốn tới Bắc Kinh, mà là không muốn cùng tới với Thương Dao.

Diệp Nam Bình ngồi trên ghế lái, cúi đầu nhắn wechat.

Triệu Từ Từ nhắn tới.

Tội nghiệp Triệu Từ Từ còn chưa bắt được xe, đang nôn nóng chờ ở đường tây khi nấy.

Diệp Nam Bình cắt điện thoại, nhìn bên ghế phụ lái. Cô ấy đang rướn cổ nhìn bên ngoài cửa xe.

Hôm nay vì tới quán bar, hình như cô còn trang điểm, quần jean, áo vest ngắn. Áo ngoài ngắn vậy nên khi rướn bên ngoài, lộ ra một đoạn eo trắng mịn. Vòng eo rất nhỏ, nhưng có vẻ rắn chắc, không có vẻ gầy yếu mong manh. Thảng trước cô ở sa mạc phơi nắng đen như vậy, mà hôm nay đã trắng trở lại.

Tần Văn Thành vừa lúc quay đầu lại, thấy anh nhìn mình, thoáng ngáy ra một lúc mới tìm được lý do: “Thầy Diệp, em đi KFC mua cho anh ly nước uống nhé.”

Nhân tiện đi nghe coi Thương Dao với Chu Tự rốt cuộc ngà bài tới mức độ nào. Làm sao Diệp Nam Bình không hiểu tâm tư nhỏ này của cô chứ?

“Đừng đi, cô đi chỉ thêm phiền.”

“...” Tần Văn Thành gãi đầu, bàn tay định mở dây an toàn lại ngoan ngoãn thu về.

Cô quên đóng cửa xe, gió lạnh thổi vào vù vù, Tần Văn Thành rùng mình nhưng không chịu đóng cửa xe mà lại tiếp tục ngó nghiêng về KFC.

Hai người kia cả buổi không nói tiếng nào là sao chứ?

Tần Văn Thành lo lắng nhìn, nếu cô là Thương Dao, nhất định sẽ đập một trận mới được, nếu không thì làm sao nuốt trôi cục tức này?

Đang nghiêng rặng nghiêng lợi thì một chiếc áo khoác phủ lên người cô.

Tần Văn Thành theo bản năng cúi xuống nhìn. Là một áo khoác màu nâu.

Lại ngẩng lên nhìn Diệp Nam Bình, anh chỉ còn mặc một áo lông cao cổ.

Tần Văn Thành nghĩ tới bàn tay anh khi cầm lái.

Đềem tỉnh mà cần rồi.

Chỉ một khoảnh khắc mà làm người không dời mắt được.

“Thầy Diệp...”

“Ừm?”

Diệp Nam Bình tưởng cô muốn nói cảm ơn. Lại lần đầu tiên đoán sai ý cô.

“Hôm nay em đeo mắt kính mà anh đưa cho em.”

Không hiểu sao cô lại nhắc tới cái đó. Thậm chí cô còn ghé lại gần hơn, kính vốn to, cô còn mở to mắt hơn, yên lặng bảo anh nhìn vào mắt mình.

Diệp Nam Bình cảm thấy nếu anh không nói gì thì chắc cô sẽ tiến tới tận mí mắt anh. Liền phối hợp mà nhìn thoáng vào mắt cô: “Hiệu quả thế nào?”

Trong xe mờ tối, cơ bản là không nhìn ra được cô đeo kính sát trùng, mắt cô vẫn trong sáng như trước giờ.

Anh nhìn vào mắt cô.

Cô cũng đang nhìn anh.

Hiệu quả... rất tốt.

Người đàn ông trước mặt, môi hồng răng trắng, làm người ta không nhận được muốn...

“Thầy Diệp...”

Diệp Nam Bình hơi thu tầm mắt, không nhìn thẳng mắt cô nữa, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua mặt cô về như đang muốn nói lại thôi: “Lại sao nữa?”

Tự nhiên làm như “quý đá tường”*, cứ kêu anh suốt. *(Quý đá tường: giống như kiểu VN mình hay nói là bị ma dẫm, mất phương hướng, lạc đường cứ đi loạn quanh ấy)*

Tần Văn Thành nghĩ nghĩ: “Cấp dưới đối với sếp mình... thiếu tôn trọng thì sẽ bị đuổi việc hả?”

Trước đó Triệu Từ Từ nói là nói đùa. Lúc này, ngay tại khoảnh khắc này, Tần Văn Thành rất tha thiết, chân thành hỏi lại.

“Vậy thì phải xem thiếu tôn trọng thế nào.”

“...”

Diệp Nam Bình nường mảy. Rất rõ ràng là anh không hiểu cô hỏi cái đó để làm gì.

Dại G thiết kế liền một khối, ghế lái với ghế phụ không có gì ngăn cách, Tần Văn Thành hơi nghiêng người là từ ghế phụ chen vào ghế lái.

Cô ngồi trên lòng anh, rũ mắt hỏi anh: “Thiếu tôn trọng như thế này thì sao?”

Diệp Nam Bình nghiêm nghị cau mày.

Cô đã nâng mặt anh lên, cúi đầu hôn xuống.

+++++

Vỡ kịch nhỏ về bất kính.

Văn từ: Thầy Diệp, em có thể có được anh không?

Ba ba Diệp: Không lẽ phép.

Văn từ: Thầy Diệp, em có thể có được “ngài” không?

Ba ba Diệp: ...

...

...

Triệu Từ Từ: Hello? Có nhớ tôi còn đứng bên hồ Đại Minh chờ xe không vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Có lẽ do quá ngạc nhiên, Diệp Nam Bình sững sốt chừng ba giây, mới cô dùng trên môi anh cũng dừng lại chừng ba giây mới bị anh kéo ra.

Chân trước còn lo lắng cho bạn thân, chân sau đã hôn anh. Thật sự Diệp Nam Bình bị giết trở tay không kịp nên lực kéo cô ra rất mạnh, lưng Tân Văn Thành bị đập mạnh vào vô lăng, chạm phải còi xe ô tô.

“Binn —”

Tiếng còi chói tai kéo dài khiến người ngồi bên cửa sổ KFC giật mình quay đầu ra nhìn, tưởng là bên ngoài giục họ.

Linda nằm ở ghế sau cũng bị đánh thức, từ từ lộ đầu lên khoảng giữa ghế, mùi rượu nồng mũi hơi: “Tôi nhà rồi hả?”

Mặt Tân Văn Thành lập tức đỏ bừng lên, cô còn ngồi trên người Diệp Nam Bình, Linda lướt mắt qua, thấy không có chỗ nào để trốn, trên cô lại bị đè nặng —

Diệp Nam Bình giữ cổ cô, Tân Văn Thành thuận đà cúi đầu chôn mặt trên vai anh.

Nhịp tim anh trầm ổn, cô chủ động gây chuyện mà tìm lại đập như sấm.

Diệp Nam Bình nói với Linda: “Chưa tới đâu.”

Linda “Ồ” rồi lại ngoan ngoãn nằm về chỗ cũ.

Phía sau không còn động tĩnh, Tân Văn Thành mới quay đầu nhìn kính chiếu hậu, qua kính chiếu hậu thấy Linda đang nằm nghiêng, mặt úp vào lưng ghế, đưa lưng về phía họ.

Nhưng mà có chuyện còn khó giải quyết hơn chờ cô —

Ánh mắt Tân Văn Thành mới từ kính chiếu hậu rút về, liền đối mặt với một đôi mắt âm trầm khác.

“Giải thích chút đi.” Diệp Nam Bình cau mày nhìn cô.

“Em...” Tân Văn Thành liếc môi, nở nụ cười xin lỗi, “Em uống nhiều quá.”

Nhưng cô thế này mà gọi là uống nhiều quá? Đã thấy qua cô thật sự uống say sẽ thế nào, dĩ nhiên Diệp Nam Bình không tin.

Tân Văn Thành buồn bực gãi đầu, nhìn ra cửa sổ: “Em đi coi hai người rốt cuộc nói chuyện tới đâu...” cứ vậy mà mở cửa đi.

Đang sau lại vang lên câu: “Chờ đã.”

Diệp Nam Bình gọi cô.

Tân Văn Thành sợ tới mức không dám động đậy, sau một lúc mới từ từ quay lại, sợ anh hỏi tội.

Anh chỉ cúi mắt nhìn cô.

Lấy áo khoác mình ném tới: “Mặc vào, bên ngoài lạnh.”

....

Tân Văn Thành mặc áo khoác to rộng hơn người nhanh chóng xuất hiện trước mặt Thương Dao và Chu Tự.

Thương Dao ngược lên nhìn cô, tuy không khác nhưng mắt đỏ hoe. Cô thế thấy Thương Dao đã hoàn toàn hết hy vọng, khá tốt. Vậy còn tốt hơn là thời gian này cô cứ suy nghĩ về những chuyện mà Chu Tự đã đối xử tốt với mình, còn cho là Chu Tự chia tay với mình vì nỗi khổ nào đó.

Còn Chu Tự bên kia.

Tân Văn Thành hơi cúi người, gõ gõ lên bàn.

Chu Tự cương quyết không ngẩng đầu.

Chu Tự cao tầm 1.8 mét, hiện giờ lại chỉ dám lấy đỉnh đầu cho người khác nhìn. Giọng Tân Văn Thành khinh bỉ: “Chu Tự, bây giờ chỉ cần trả lời rõ ràng 3 chuyện, chúng tôi để anh đi.”

Đầu Chu Tự vẫn cúi gằm như trước, bàn tay cầm ly cà phê lại hơi run lên. Vừa nghe thả anh ta đi thì mấy ngón tay đã nháy nhót?

“Cô gái đó là bạn gái anh?”

Chu Tự gật đầu.

“Anh với cô gái kia ở bên nhau nên mới chia tay với Thương Dao đúng không?”

Đầu Chu Tự càng cúi thấp.

Lúc trước ép Thương Dao chia tay thì cương quyết vậy, bây giờ mặt không dám ngẩng lên, dân ông kiểu gì vậy?

Tân Văn Thành thỉnh lĩnh đập bàn: “Chu Tự, anh ngẩng đầu lên cho tôi!”

Nhân viên phục vụ đang ngồi gà ngủ gật ở quầy gạt bẩn mình, Chu Tự cũng gạt mình ngẩng đầu lên.

“Chuyện thứ ba —”

Tân Văn Thành gạt ly cà phê trong tay Chu Tự, mở nắp hất lên mặt Chu Tự. Tiếc là cà phê đã nguội, không thể làm phỏng anh ta được.

Tân Văn Thành ném ly không, tay kéo Thương Dao đi.

Thương Dao nhắm mắt theo đuôi đi vài bước, đột nhiên đứng lại không đi nữa.

Tân Văn Thành kinh ngạc quay đầu, thấy Thương Dao rơi nước mắt quay lại nhìn Chu Tự, nghĩ thầm, tiêu rồi, cô giúp Thương Dao lấy lại thể diện, sợ là thua rồi.

Tân Văn Thành vô thức nắm chặt tay Thương Dao, Thương Dao lại dùng sức hất tay cô ra, Tân Văn Thành không kịp giữ cô lại, Thương Dao đã quay lại trước mặt Chu Tự.

Tóc Chu Tự dính cà phê còn đang nhò giọt, chỉ nghĩ tới việc mình bị sỉ nhục, chẳng quan tâm đến việc Thương Dao lại bắt đầu khóc, giọng lộ vẻ mất kiên nhẫn: “Lại chuyện gì nữa?”

Tân Văn Thành đứng bên nghe mà nghiêng răng nghiêng lợi, tay siết lại thành nắm đấm, đột nhiên một tiếng “Chát” giòn giã vang lên, tất cả im bật.

Thương Dao giờ tay tát mạnh Chu Tự một cái.

Cái tát này làm Chu Tự đờ người, không thể tin nổi mà trừng mắt nhìn Thương Dao.

Tân Văn Thành lại nhẹ nhàng thở ra, đây là thái độ cần có khi đối mặt với tra nam...

.....

Tân Văn Thành lôi Thương Dao ra khỏi KFC, Triệu Từ Từ vắt và đuổi tới nơi.

Xe Triệu Từ Từ vừa tới, thấy Tân Văn Thành và Thương Dao đang đi tới, mà Diệp Nam Bình lại đang đứng ngoài xe hút thuốc, nháy mắt với Diệp Nam Bình: Xong việc rồi?

Diệp Nam Bình phun khói thành vòng tròn, không đáp.

Chỉ thoáng chốc, Tân Văn Thành với Thương Dao đứng yên cạnh xe, Diệp Nam Bình tay kẹp thuốc lá, tay kia vói vào xe, lấy hộp khăn giấy đưa cho Thương Dao.

Thương Dao ôm hộp khăn giấy, cúi đầu không nhúc nhích, chắc là khóc đến nghẹn, bà vai rung lên từng cơn.

Triệu Tử Từ đã bỏ qua hết những tình tiết quan trọng, đang muốn mở miệng đã bị Tân Văn Thành cắt ngang: “Anh Triệu, xe của anh có thể cho chúng tôi sử dụng luôn không? Tôi với Thương Dao đưa Linda về, anh đi xe thấy Diệp về đi”

Đùng thấy có nhỏ tuổi hơn mình nhiều, lúc nói chuyện phiem, trêu đùa thì cười ngọt ngào gọi anh là anh Triệu, nhưng những thời khắc máu chốt, khi thể của cô mạnh mẽ, nói chuyện không để cho Triệu Tử Từ có cơ hội nào từ chối. Triệu Tử Từ ngỡ ra một lúc, vô thức liếc nhìn Thương Dao. Tuy không cam tâm bỏ qua cơ hội an ủi người đẹp, nhưng mà...

Không để Triệu Tử Từ lên tiếng đồng ý, Diệp Nam Bình dúi thuốc, nói với cô: “Các cô đi trước đi.”

Tân Văn Thành được cho phép thì kéo cửa xe, dìu Linda xuống. Ba người ngồi vào xe, nhanh chóng rời đi.

Triệu Tử Từ nhìn theo đến sau xe biến mất cuối đường, nhìn lại đêm nay, mình cứ như người khác rồi đi, còn mình thì đứng ngáy ngốc hứng gió lạnh. Triệu Tử Từ bực bội gãi đầu, không khách sáo lôi túi Diệp Nam Bình lấy thuốc ra. Rút một điếu, ngẩng lên muốn hỏi Diệp Nam Bình bật lửa ở đâu thì thấy Diệp Nam Bình vẫn nhìn chăm chăm theo hướng chiếc xe vừa rời đi, hình như thất thần.

Triệu Tử Từ thúc anh: “Nghĩ gì vậy?”

Xem ra mọi chuyện phát sinh có vẻ rất đặc biệt, đến cả Diệp Nam Bình còn ngăn người. Diệp Nam Bình liếc Triệu Tử Từ một cái, không nói gì mà chỉ theo bản năng liếm môi dưới.

Quen biết đã lâu, Triệu Tử Từ càng bực bội: “Đại ca! Đứng có úp úp mở mở được không?”

Diệp Nam Bình mềm cứng không ăn, ném thẳng bật lửa cho anh rồi tự về xe.

Triệu Tử Từ cúi nhìn bật lửa, lại nhìn Diệp Nam Bình đã ngồi vào ghế lái, cậu ta nhiều nguyên tắc, không cho người khác hút thuốc trong xe, Triệu Tử Từ đành đứng bên ngoài xe quay người che gió, đốt thuốc lên.

“Về nhà cậu phải nói rõ ràng cho tôi biết, rốt cuộc là lúc nãy xảy ra chuyện gì...”

Triệu Tử Từ đang nói thì ngừng lại. Anh thấy một người chật vật đi tới, bên má còn nguyên dấu tay, ù rù sụp đổ lại gần.

Triệu Tử Từ nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn anh, hỏi: “Có thể cho tôi xin điếu thuốc không?”

Triệu Tử Từ hơi chần chờ, thấy đối phương rất đáng thương thì đồng ý. Nhưng anh mới vừa đưa gói thuốc là qua thì Diệp Nam Bình từ cửa sổ xe thò người ra, gọi anh: “Không phải cậu muốn biết chuyện gì mới xảy ra à?”

Triệu Tử Từ nghe vậy thì nhanh chóng lấy điếu thuốc trên môi xuống.

Diệp Nam Bình hát hàm chỉ người đàn ông mượn thuốc là trước mặt Triệu Tử Từ: “Hắn ta chính là Chu Tự.”

Chu Tự bị Diệp Nam Bình gọi tên, lập tức sợ tới mức rụt cổ lại, không ngờ hai người này là cùng một đám với mấy cô.

“Lấy tiền con gái người ta, còn cho con người ta đội nón xanh” (*ngoại tình ấy*),” Diệp Nam Bình thông thả nói, từng chữ như châu ngọc, “Đội nón xanh rồi thì ép chia tay.”

Triệu Tử Từ còn đang duy trì tư thế quay người về phía Diệp Nam Bình, có lẽ chưa kịp định thần, Chu Tự thấy vậy thì nhanh chân bỏ chạy, lại bị Triệu Tử Từ đột ngột quay lại, tóm chặt.

Mới ăn một tát của Thương Dao nửa mặt kia, chớp mắt lại ăn một đấm của Triệu Tử Từ.

Lực của đàn ông mạnh, nếu cái tát của Thương Dao chỉ làm ê răng thì cú đấm này của Triệu Tử Từ làm răng của Chu Tự muốn rớt ra, đau tới mức nhe răng trợn mắt ngà bệt ra đất. Triệu Tử Từ túm cổ áo Chu Tự, định nhấc hắn ta lên, Chu Tự trốn không được, đau khổ che mặt lại hăm dọa: “Anh đừng tới tôi lần nữa thì tôi kiện anh!”

Động tác Triệu Tử Từ dừng lại.

Tay phải giữ cổ áo Chu Tự, tay trái vói vào trong túi lấy danh thiếp ra, ném vào mặt Chu Tự: “Ông đây chính là luật sư, hoan nghênh tới kiện.”

.....

Thương Dao ngồi trên ghế sau ôm hộp khăn giấy, nước mắt rơi không ngừng. Linda nhắm mắt ngồi bên cạnh, xem ra chưa tỉnh rượu.

Tân Văn Thành ngồi bên ghế phụ lái, nhìn kính chiếu hậu xuống hai người kia, xác định cảm xúc Thương Dao đã ổn định mới cúi đầu nhấn wechat cho Triệu Tử Từ.

Xe là do Triệu Tử Từ gọi nên phải để Triệu Tử Từ đặt địa chỉ trên app, tiền xe mới có thể thanh toán được. Nhưng Tân Văn Thành mới nhấn được hai chữ “Anh Triệu”, đằng sau chợt có bản tay vỗ lên vai Tân Văn Thành, cô sợ tới nỗi tay trượt đi, điện thoại mềm rơi xuống đất.

Hoảng hốt quay lại nhìn, thì ra Linda đã tỉnh.

Linda nhìn chăm chăm Tân Văn Thành: “Có chuyện gì với em vậy?”

Tân Văn Thành không hiểu ra sao: “Cái gì mà có chuyện gì?”

“Em mới hôn Diệp Nam Bình là sao?”

Linda vừa nói ra, Thương Dao và Tân Văn Thành cùng sững sốt.

.....

Tới nhà Linda, Tân Văn Thành mới chính thức nghênh đón thẩm vấn.

Thì ra Linda đã tính lúc Diệp Nam Bình chặn chiếc xe kia lại. Linda nhìn qua kính chiếu hậu, thấy toàn bộ quá trình Tân Văn Thành ngồi khóa lên người Diệp Nam Bình, lại...

Rồi bị Diệp Nam Bình đẩy ra, đụng trúng còi xe. Tiếng còi ồ ồ quá mức âm ỉ, Linda không thể không gãi vớ bị giật mình, làm phiền hai người.

Thương Dao không rảnh để khổ sở, ôm chocolate Thụy Sĩ mà Linda mới cho cô, ngồi nghe kể chuyện. Tân Văn Thành nhào vào ngực ôm ấp bị người ta từ chối, cũng rất thảm.

Đổi mặt hai ánh mắt nhìn chăm chăm, Tân Văn Thành ngồi bó chân trên sofa, nán lòng vui mặt vào gối, thờ dãi.

.....

Đại khái gần đây Diệp Nam Bình đối xử với cô quá tốt, làm cô rung động, nhất là Chu Tự đối với Thương Dao như vậy càng thấy Diệp Nam Bình là người trăm năm khó gặp, trầm tĩnh, sâu sắc, lại thu hút người khác như vậy. Tân Văn Thành là người xác định cái gì thì phải hành động cái đó, trước kia ở quảng Dịch cũng vậy, đối mặt với người mình động lòng cũng thế. Cứ vậy mà tìm vừa động thì đã thực hành.

Hiện giờ chỉ còn lại sự thật bị thãm trước mặt — anh tàn nhẫn đẩy cô ra.

“Vậy cũng tốt, em biết anh ấy đối với em không có ý gì, sau này có thể tập trung làm việc. Nếu không cứ nghĩ ngợi...” Tân Văn Thành đập chiếc gối trong lòng.

Xem ra không chỉ có mình Thương Dao cần đồ ngọt để lên tinh thần, Linda cũng cho Tân Văn Thành một hộp chocolate.

Hiện giờ thì lại tới phiên Thương Dao khuyên Linda yên tâm: “Cô ấy thiếu kinh nghiệm trong chuyện yêu đương, không sao đâu, ngủ một giấc là tốt lại thôi”

Ngủ một giấc thì tốt? Linda không tin lắm.

Thương Dao lại hiểu Tân Văn Thành hơn: “Chỉ Sở Thần, chị không biết hồi năm 2 đó, cậu ấy thích một giảng viên mới về trường, mỗi ngày đi nghe người ta giảng bài nghệ thuật giám định và thưởng thức nghệ thuật gì đó, nghe cả nửa học kỳ mới dám thổ lộ với người ta.”

Tân Văn Thành nhai một lúc hai viên chocolate mới ép sự chua xót trong miệng xuống. “Không phải nghệ thuật giám định và thưởng thức nghệ thuật, là kết cấu nhiếp ảnh.” cô lăm bắm sửa lại cho đúng.

Linda ngạc nhiên: “Không nhìn ra Tân Văn Thành cường như vậy nha? Kết quả thì sao?”

Kết quả dĩ nhiên là thất bại không thành công.

Thương Dao thay Tân Văn Thành tổng kết, đây là loại tâm lý hâm mộ, ngưỡng mộ những người có cùng chí hướng ưu tú, giỏi giang hơn mình.

Đáng tiếc, hai lần bị từ chối làm Tân Văn Thành hiểu một đạo lý, không có thân phận ngang nhau, những người đó dựa vào cái gì mà vừa ý mình?

Chỉ vì mình tuổi trẻ xinh đẹp?

Nỗi muộn phiền mới bị hai viên chocolate dè xuống lần nữa lại trôi dấy, Tân Văn Thành ù rũ, di động lại vang lên.

Tân Văn Thành móc ra nhìn, nháy mắt đã gào lên ném điện thoại qua một bên, ngửa đầu tựa vào ghế sofa, ôm gối úp lên mặt: “Đừng có chọc ghẹo tôi nữa!!!”

Thương Dao sùng sốt, vừa định thò tay lấy cái gối trên mặt Tân Văn Thành ra, sợ cô ngộp chết. Linda lại nháy mắt ra hiệu với Thương Dao, để Thương Dao lấy di động Tân Văn Thành xem rốt cuộc là nhận được cái gì.

Thương Dao cầm di động bị ném bên cạnh chân mình. Là tin nhắn wechat của Diệp Nam Bình. Chỉ có một câu: Quần áo của tôi còn ở chỗ cô.

Thương Dao nhìn áo khoác màu nâu vắt trên tay ghế, đại khái đoán được đó là ai. Nhưng... chỉ nhắc nhở Tân Văn Thành nhớ còn áo khoác mà thôi, “Anh ấy trêu chọc cậu chỗ nào?” Thương Dao khó hiểu hỏi.

Loại người như Diệp Nam Bình, trêu mà không tự biết mới là trêu, Thương Dao không tiếp xúc thường với Diệp Nam Bình làm sao hiểu được?

Tân Văn Thành ôm gối, phồng má không nói nên lời.

+++++

Vỡ kịch nhỏ ghen.

Ngày nọ Diệp Nam Bình đưa vợ về trường cũ mở hội thảo.

Ba ba Diệp: Nghe nói em từng theo đuổi giảng viên trong trường?

Văn tử: Có chuyện này há? Quên rồi...

Ba ba Diệp: Chính trong phòng học này.

Văn tử: Ặc... quên rồi.

Ba ba Diệp: Dừng tư thế này.

Văn tử bị ép sát vào bức giảng: Cái rắm! Năm đó lúc em thổ lộ đầu cô dám gần người ta như vậy?

Ba ba Diệp: Còn hôn anh ta...

Văn tử: Rắm...

Bị che kín miệng.

...

...

Năm phút đồng hồ sau.

Triệu Tử Từ: Lau nước miếng đi, người nghe giảng sắp vào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 29

Diệp Nam Bình nhắn wechat này tới, Tân Văn Thành không trả lời. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử trò chuyện của cô với Diệp Nam Bình mà kết thúc bằng tin nhắn của anh.

Tân Văn Thành không hề cảm thấy vẻ vang gì, ngược lại mỗi lần mở khung chat ra, thấy câu anh nhắn “Quần áo của tôi còn ở chỗ cô”, lại hoảng hốt.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, có hối hận khi hôn anh không?

Ngoại trừ lúc anh đẩy cô hơi mạnh thì còn về cô cảm xúc, còn lại thì anh đối với chuyện bị hôn này có vẻ cực kỳ bình tĩnh, càng không có vẻ như vì chuyện đó mà sẽ đuổi việc cô.

Nếu tính vậy thì cô được hỏi, nên thấy mừng mới đúng. Nhưng lại thấy hụt hẫng, chắc là đã có không ít cô gái nhào vào ngực anh. Cô chỉ là hôn anh một cái, sờ cũng chưa sờ, chắc anh cảm thấy vậy chẳng có gì ghê gớm?

Cho nên mới có thể bình tĩnh như vậy?

Bên này Tân Văn Thành rảnh rồi suy nghĩ linh tính miễn man, bên kia Thương Dao lại hoàn toàn lên tinh thần, giống như lột xác.

Thương Dao làm lại sơ yếu lý lịch, thậm chí ảnh dán trên giấy từ cũng nhờ Tân Văn Thành chụp lại giúp cô. Trừ việc nộp hồ sơ cho mấy chỗ thông báo tuyển dụng, cô còn viết một lá thư dài ba trang gửi cho lãnh đạo công ty cũ, hy vọng lãnh đạo có thể giúp cô viết thư đề cử, nếu sau này công ty phỏng vấn, chắc chắn sẽ hỏi nguyên nhân nghỉ việc ở công ty trước, cô không thể để họ biết vì cô tự tiện bỏ công việc nên bị sa thải.

Khác với mấy công ty khác nghỉ Tết Dương lịch 3 ngày, bên In studio cho nghỉ 7 ngày. Tân Văn Thành còn ở nhà nghỉ ngơi, Thương Dao đã bắt đầu hành trình, không phải đang phỏng vấn thì là trên đường đi phỏng vấn.

Tân Văn Thành biết Thương Dao là ức nghẹn một bụng.

Thương Dao có quen với bạn thân của Chu Tự, anh ấy biết Thương Dao đã gặp Chu Tự nên không giấu diếm gì giúp hẳn ta nữa. Bạn gái Chu Tự là phú nhị đại, người Bắc Kinh, học ở Vũ Hán. Nhà có một công ty thiết kế, công ty tên Camry, kinh doanh trái rộng khắp phía bắc và Vũ Hán.

Hơn nửa năm trước, Chu Tự học lớp tiếng Anh để chuẩn bị cho kỳ thi lên thạc sĩ, cô gái kia học TOEFL ở lớp kế bên. Ban đầu Chu Tự không có hứng thú gì cô ta, sau này biết được gia cảnh cô ta thì lại thay đổi.

Chu Tự bỏ công theo đuổi rất lâu, cuối cùng cũng theo đuổi được cô ta. Đã thế thì cần gì phải thi với thỏ? Cứ vào thẳng công ty thiết kế cha vợ tương lai là được.

Thương Dao lúc này mới thật sự tỉnh ngộ, hèn gì lần trước đi Vũ Hán không tìm được Chu Tự. Thì ra một tháng trước Chu Tự đã từ Vũ Hán tới Bắc Kinh. Mãi tới khi cô gái kia phát hiện Thương Dao nhắn tin wechat với Chu Tự, Chu Tự mới không thể không chia tay với Thương Dao.

Trở trêu là cô gái kia lại cứ cho là Thương Dao là tiểu tam mà không biết Thương Dao đã yêu đương với Chu Tự bảy năm.

Tân Văn Thành thay Thương Dao tìm thông tin, công ty Camry này quy mô thật sự rất lớn, tổng công ty ở Bắc Kinh.

Lập tức Thương Dao bị hiện thực khuấy phục, cô gái kia chỉ mới cái họ khẩu Bắc Kinh đã là một ưu thế đủ để đề chết cô, nói gì tới những cái khác.

Điều duy nhất khiến Thương Dao khó chịu chính là nửa năm nay Chu Tự vẫn mượn tiền cô, toàn dành để mua đồ xa xỉ tặng cô gái kia. Cô ở Bắc Kinh ăn mặc tiết kiệm, mỗi ngày mang cơm theo đi làm, tan tầm chen chúc trên tàu điện ngầm, mua một cái túi phải mua túi giả, Chu Tự lại lấy tiền cô đi mua túi thật cho cô gái khác.

Tân Văn Thành bắt Thương Dao phải đợi tiền Chu Tự lại, ban đầu Thương Dao còn sẵn lòng không chịu. Sau đó phát hiện trong một đêm Chu Tự đã chặn hết liên hệ của cô, Thương Dao mới hoàn toàn nhìn rõ con người này.

Thật tình muốn kiện nhưng phí luật sư lại là một khoản không nhỏ. Ngoài thưa kiện, còn có cách gì để ép Chu Tự trả tiền? Tân Văn Thành tạm thời không nghĩ ra biện pháp nhưng cô biết chắc chắn có người có cách.

Quả nhiên, Tân Văn Thành đem toàn bộ câu chuyện kể cho Triệu Tử Từ, Triệu Tử Từ nhanh chóng đưa ra phương án: “Gửi văn bản của luật sư tới. Đem thư của luật sư sao chép thành nhiều bản, một bản gửi cho hẳn ta, những bản khác thì phát trước cửa công ty hẳn, còn sợ gì người ta không ghé thăm hẳn?”

Quả nhiên là đủ tàn nhẫn, Tân Văn Thành không tìm lắm người. Mà Tân Văn Thành hỏi cái phí khi nhờ luật sư, Triệu Tử Từ nói: “Cô bạn nhỏ à, tìm người làm việc thì việc trước hết là phải mời người ta ăn cơm, quy tắc này mà cô cũng không hiểu à?”

Tân Văn Thành là người chỉ nói qua là hiểu: “Dạ được, anh Triệu, anh xem ngày nào thì tiện, tôi với Thương Dao mời anh.”

“Vậy tối nay đi.”

“Tối nay?” luật sư Triệu quyết định thật nhanh quá mức.

“Đêm nay tôi hẹn bạn tới nhà ăn lẩu, dự định là tôi mua đồ ăn, nhưng tạm thời tôi phải chờ khách đến nên không có thời gian đi mua thức ăn, nếu cô muốn mời khách thì cô đi mua đi.”

“Anh hẹn với bạn ăn lẩu, tôi với Thương Dao đến cùng thì không hay lắm...”

“Có gì mà không hay? Bạn tôi cô cũng quen mà.”

Tân Văn Thành nghe vậy thì lòng lạnh toát.

Bạn của Triệu Từ Từ mà cô biết, chỉ có một người...

Tân Văn Thành nằm trên sofa mà lại có cảm giác như đang đâm vào họng súng, định nói qua loa cho qua chuyện: “Thôi để hôm khác đi, mời mình anh. Thương Dao đi phỏng vấn còn chưa về, có lẽ cô ấy không về sớm được đâu...”

Vừa dứt lời thì nghe tiếng khóa mở cửa, Tân Văn Thành chưa kịp ngồi dậy, Thương Dao đã mở cửa vào: “Mình về rồi đây!”

...

Thương Dao về mặt hớn hờ, xem ra hôm nay phỏng vấn thuận lợi.

Mặt Tân Văn Thành lại chuyển màu xanh mét.

Đầu dây bên kia Triệu Từ Từ nghe được giọng Thương Dao: “Thương Dao về nhà rồi, vậy chuyện đó cứ quyết định thế đi.”

.....

Triệu Từ Từ đứng là không khách sáo, cúp điện thoại thì nhấn đũa chỉ siêu thị gần nhà anh qua.

Lúc này, Triệu Từ Từ mới trở lại văn phòng, cầm văn kiện đi tới phòng họp, vừa đi vừa gọi Diệp Nam Bình.

Triệu Từ Từ định hôm nay công việc xong thì ghé siêu thị mua đồ xách về, nhưng đột nhiên người khách tìm anh, anh không còn cách nào khác đành quay lại văn phòng, gọi điện thoại cho Diệp Nam Bình bảo anh đi mua đồ ăn.

Diệp Nam Bình từ nhỏ đã có người giúp việc nấu ăn cho, hành với tôi không phân biệt được, muốn anh mua thức ăn thì đúng là làm khó anh. Triệu Từ Từ đã dự tính cùng lắm thì mua cái lẩu nấu sẵn, lúc này tóm được Tân Văn Thành hỗ trợ, nhẹ nhàng thờ ra, nhanh chóng điện thoại báo tin tốt cho Diệp Nam Bình: “Tôi tìm người giúp đỡ cho cậu nè, cậu không cần đi mua đồ ăn.”

“Không nói sớm, tôi đã ra cửa rồi.” Diệp Nam Bình lái xe và nói.

“Vậy cũng tốt, cậu tiện đường đi đón mấy cô ấy.”

“Mấy cô?” Không phải nói một người giúp à?

“Đúng, Tân Văn Thành với Thương Dao.”

“...”

.....

Thương Dao một mới cả ngày nên không định ra cửa, nhưng nghe Triệu Từ Từ nói có thể thương lượng để gửi thư của luật sư cho Chu Từ, lập tức lấy lại tinh thần. Triệu Từ Từ còn rất chu đáo nói lát nữa Diệp Nam Bình sẽ lái xe tới đón hai người.

Thương Dao hôm nay bôn ba trên taxi đều đặn, thật sự không muốn lại lết lên tàu cao điểm buổi chiều nữa, nghe Triệu Từ Từ nói xong thì cuối cùng có thể thoải mái nằm ở sofa chờ người tới đón.

Nhưng nhắc đầu lên nhìn thấy Tân Văn Thành về mặt thấp thòm, nhìn thì có vẻ như đang ôm điện thoại xem ảnh chụp nhưng thực tế thì đang phân tâm. Thương Dao rất nhanh đoán được bạn mình bán khoán chuyện gì, ngồi dậy đề nghị: “Nếu không thì hai đứa mình đi taxi điện ngầm đi, không cần anh ấy đến đón.”

Tân Văn Thành xua tay: “Thôi, hôm nay trốn được, mấy ngày nữa tôi công ty cũng sẽ gặp, đau dài không bằng đau ngắn.”

Nói rất nhẹ nhàng, nhưng khi thật sự nhìn thấy chiếc đại G đậu ngoài tiểu khu, Tân Văn Thành do dự rồi nhanh nhẹn kéo cửa sau ngồi vào, đẩy Thương Dao lên ghế phụ lái.

Ánh mắt “anh tài xế” đảo qua trên kính chiếu hậu, Tân Văn Thành rụt cổ: “Thầy Diệp.”

Diệp Nam Bình thu tâm mắt lại, khởi động xe, toàn bộ hành trình không nói một lời.

Thương Dao cảm nhận không khí kỳ lạ trong xe, cúi đầu nhắn wechat với Tân Văn Thành: Người này y như tảng đá lạnh, cậu coi trọng anh ấy cái gì vậy?

Tân Văn Thành: Đẹp trai.

Trả lời cho có lệ không có nghĩa Tân Văn Thành chưa từng nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Có thể chính vì bình thường anh quá lạnh lùng, thỉnh thoảng ấm lên thì mới làm người ta chịu không nổi.

Hon nữa thật sự rất đẹp trai...

Hon nữa... môi cũng rất mềm...

Tân Văn Thành nhin không được sờ sờ môi.

Ngay lúc đó xe chợt phanh gấp lại, Tân Văn Thành suýt tí va cả người cả điện thoại vào lưng ghế trước, mở mắt ngược lên nhìn, ngẩng từ phía trước mới từ đèn xanh qua đèn vàng, sao anh lại ngừng?

Tân Văn Thành trong tiềm thức nghĩ ngờ mình mang kính sát trùng không đúng, nhưng nhìn xem lần xe bên cạnh không xe nào ngừng mới chắc chắn mình không nhìn sai màu đèn. Mắt theo bản năng mà chuyển về hướng ghế lái, đối với vị tài xế tự này giờ vẫn nghiêm nghị nhìn thẳng phía trước, Tân Văn Thành bấu môi mắng thầm: Đúng là cậu bé ngoan tuấn thủ quy tắc giao thông...

...

Trước giờ cao điểm buổi chiều, ba người tới siêu thị, Tân Văn Thành thấy Diệp Nam Bình định tắt máy thì giành nói: “Thầy Diệp, anh ở trong xe chờ chúng tôi, tôi với Thương Dao đi mua đồ ăn là được.”

Diệp Nam Bình đang định cài thắng tay lại, Tân Văn Thành vỗ vai Thương Dao, ý bảo Thương Dao theo mình xuống xe. Thương Dao lại ôm điện thoại chăm chú gõ chữ: “Chờ một chút, hôm trước mình nộp sơ yếu lý lịch, HR bên này đang nói mình sắp xếp thời gian phỏng vấn.”

Tân Văn Thành đánh phải xuống xe trước chờ Thương Dao.

Đứng yên lặng bên cạnh xe, cô lấy tay gõ nhịp vào quần chờ đợi, nghe tiếng cửa xe mở, Tân Văn Thành quay lại—

Nhưng không phải Thương Dao xuống xe.

Nhìn thấy Diệp Nam Bình vòng qua đầu xe đi về hướng mình, Tân Văn Thành nhìn Thương Dao còn ở trên xe.

Diệp Nam Bình như đọc hiểu ánh mắt cô: “Bạn cô bận việc, đừng làm phiền cô ấy.”

“Nhưng...” Không phải anh định đi theo cô mua đồ ăn chứ?

Diệp Nam Bình nhượng mày, như hỏi lại: Không thích?

Tân Văn Thành lập tức đổi qua vẻ mặt tươi cười: “Làm phiền thầy Diệp.”

...

Diệp Nam Bình đẩy xe hàng đi ngang qua các kệ, Tân Văn Thành đi theo sau tầm nửa mét, thấy bất kể món gì Diệp Nam Bình cứ tiện tay lấy đồ ở hàng đầu tiên của kệ, Tân Văn Thành ráng nhịn mấy lần, cuối cùng lần thứ tư, thấy anh không chú ý, cô lấy lộc sữa chua anh mới bỏ vào xe ra, tay vươn vào hàng trong cùng, móc lộc sữa tận cùng bên trong khom lưng bỏ vào xe hàng.

Lập đi lập lại, khỏi nói có cảm giác đạt được hiệu quả tốt thế nào.

Cứ nghĩ những chuyện cô làm thần không biết quỷ không hay, không ngờ khi cô vừa đứng thẳng dậy thì đối diện với ánh mắt nghi ngờ của Diệp Nam Bình.

Di nhiên những chuyện cô làm lút làm nãy giờ anh đều thấy hết. Tân Văn Thành bị anh nhìn chăm chú, bắt đắc dĩ thờ dài. Đối diện với người đàn ông không dính khói lửa nhân gian này mà chia sẻ kiến thức phổ phương.

“Siêu thị luôn mang những hàng hóa cũ để bên ngoài, hàng hạn sử dụng mới để bên trong.” Tân Văn Thành cảm hộp sữa chua anh lấy với hộp sữa chua cô lấy đưa song song tới trước mặt Diệp Nam Bình, để anh nhìn thấy ngày sản xuất.

Quả nhiên hộp sữa chua anh lấy đã gần đến hạn.

“Còn biết rất nhiều nhì.”

Diệp Nam Bình thả hộp sữa chua cận hạn lên trên quầy hàng.

Tân Văn Thành cười hắc hắc, thấy Diệp Nam Bình đột nhiên đẩy xe hàng quay ngược lại thì chột căng thẳng. Không phải thấy cô kén cá chọn canh chợ búa quá mà không muốn đi siêu thị với cô chứ?

Tân Văn Thành trù trù không nhúc nhích, Diệp Nam Bình đẩy xe hàng đi xa được mấy mét quay đầu lại: “Ngờ ra đó làm gì nữa?”

“...”

“Đổi hết hàng trên xe thành đồ mới dựa vào cô hết đó.”

Mất Tân Văn Thành lập tức sáng lên, nhanh chóng chạy qua: “Dạ được!”

Nói rồi liền móc khay thịt mà cô nhìn không chịu nổi gác lên kệ. Thấy cô nhanh nhẹn đổi hàng, rõ ràng là phải chịu đựng anh rất lâu, Diệp Nam Bình bật cười đắc đầu, ngay lúc đó cô quay lại giỏ khay thịt mới ra ý khoe với anh, anh khó khăn thu hồi ý cười, nghiêm mặt đẩy xe mua sắm tiếp tục đi.

...

Lần đi siêu thị này đã khiến Tân Văn Thành hiểu thêm vài chuyện. Ở studio như cá gặp nước, không gì làm khó được người đàn ông này, nhưng ở đây không chỉ có việc mua thực phẩm không nhìn ngày sản xuất mà ngay cả hành lá với hoa tỏi non cũng không phân biệt được. Tân Văn Thành thấy anh lấy cộng hoa tỏi non bỏ vào xe, cô yên lặng lấy thêm bó hành lá.

Anh thấy cô cầm thêm “hành”, còn nhắc: “Lẩu bỏ một bó hành là đủ rồi.”

Tân Văn Thành không đành lòng đã kích anh, cô nén cười giải thích: “Em rất thích ăn hành nên mua nhiều chút.”

Diệp Nam Bình cũng không có ý kiến, đẩy một xe tràn đầy hàng đi tính tiền.

Tân Văn Thành nhìn theo bóng anh, chép miệng. Đáng yêu quá...

Ý nghĩ này mới koe lên trong đầu đã bị Tân Văn Thành “xì” một tiếng cắt ngang.

Không có kiến thức thông thường, đáng yêu chỗ nào chứ...

Tân Văn Thành đắc đầu, vứt hết ý nghĩ viển vông, đuổi theo.

...

Ra khỏi siêu thị, tôi ngã tư phía trước rẽ phải là tới nhà Triệu Tử Từ.

Diệp Nam Bình xuống xe xách hai túi thức ăn đi từ phía trước, Tân Văn Thành đi sau, kéo tay Thương Dao còn đang cầm túi nhắn tin, để Thương Dao đừng lo cầm cổ lo chuyện công việc mà lạc mất.

Diệp Nam Bình với Triệu Tử Từ quan hệ chắc hẳn rất thân thiết, mặt khẩu công và nhà đều biết. Tân Văn Thành với Thương Dao đi theo anh vào nhà.

Diệp Nam Bình đẩy cửa vào tới huyền quan, chưa kịp bật đèn thì trong phòng đột nhiên có một bóng đen vụt ra. Tân Văn Thành hoảng hồn, nhìn kỹ lại thì ra bóng đen đó là một con mèo Anh lông ngắn. Thờ phảo nhẹ nhõm ngồi xuống định sờ nó, thì con mèo đó vụt cái biến mất.

Chỉ nhớ ánh sáng ngoài hành lang rơi vào, Tân Văn Thành nhìn không rõ hướng mèo con đi, nhìn khắp nơi tìm, nói Diệp Nam Bình: “Thầy Diệp, mở đèn lên xem mèo con chạy đi đâu rồi.”

Diệp Nam Bình không lên tiếng.

Tân Văn Thành đành tự sờ sờ lên tường tìm, rất nhanh tìm được công tắc, ánh sáng chan hòa.

Lúc mắt nhìn thấy rõ mọi thứ, Tân Văn Thành biết vì sao Diệp Nam Bình im lặng không lên tiếng—

Con mèo kia đã nhảy vào ngực Diệp Nam Bình, cọ tới cọ lui hết sức thoải mái. Mà Diệp Nam Bình thì dờ người, túi xách đựng đồ rơi bên chân anh.

Tân Văn Thành ngó người ba giây: “Thầy Diệp, anh...”

“...”

“...sợ mèo?”

Thương Dao đang đứng bên cạnh chỉ lo cầm túi nhắn wechat phải ngẩng lên nhìn, Diệp Nam Bình vẫn không nhúc nhích, ánh mắt từ từ đi chuyển từ mèo trong lòng mình tới người trước mặt, Tân Văn Thành.

Trên mặt hiện lên vẻ đang cố gắng dè nén sự bối rối.

Tân Văn Thành cố gắng mỉm cười lại nhưng không ngăn được khoe miệng khẽ run, rõ ràng là điệu bộ cố nín cười. Diệp Nam Bình mới rít qua kẽ răng được mấy chữ: “Đem con mèo này xuống khỏi người tôi.”

Tân Văn Thành vội đưa tay ôm lấy mèo.

Cô hoàn toàn lạ mặt, con mèo ấy đảo mắt đã tránh khỏi tay cô, lần thứ hai nhảy lên người Diệp Nam Bình. Diệp Nam Bình vẻ mặt không biến sắc, chân lại lạng lẹ dịch sang một bước.

Quá thần kỳ, anh lại sợ mèo tới mức này.

Nhìn lại anh, mặc dù sợ như vậy mà vẫn cố gắng trung cái mặt khó ưa ra vậy, Tân Văn Thành lập tức to gan muốn làm chuyện ác, ôm mèo lại gần.

Cô bước tới một bước, anh lui một bước.

Tân Văn Thành làm lơ ánh mắt cảnh cáo của anh, cười hết sức ngây thơ mà thật ra ẩn giấu ý xấu: “Thầy Diệp, anh nhìn thử xem, nó đáng yêu như vậy...”

Vừa nói vừa yên lặng thả hai tay ra.

Thấy con mèo ấy lại sắp thoát khỏi tay cô nhào về hướng Diệp Nam Bình, ngay trong khoảnh khắc đó anh nhận ra ý đồ của cô.

Diệp Nam Bình thỉnh thoảng lấy chặt lấy cô chặn phía trước, bàn tay ôm chặt eo cô từ phía sau. Cứ vậy, hai tay vây lấy cô, giọng dằn bên tai cô: “Đừng nhúc nhích.”

...

Tân Văn Thành bắt động.

Bị hơi thở nam tính vây quanh không động dậy nổi...

+++++

Vớ kịch nhỏ sợ mèo. Văn từ: Anh mắc cười quá, vậy mà lại sợ mèo.

Ba ba Diệp: Anh chỉ lấy cớ ôm em thôi.

Văn từ:...

...

...

Thương Dao: Mặc kệ là sợ thật hay sợ giả, hai người có thể buông tay ra trước không? Tôi còn ở bên cạnh nhìn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Cuối cùng Thương Dao giải vây cho Diệp Nam Bình, cô cời giày, bước nhanh tới ôm cổ mèo ra khỏi Tân Văn Thành.

“Cô nhóc đáng yêu, em tên gì vậy?” Thương Dao vừa bế cổ mèo vừa đi lướt qua mặt hai người đang giằng co kia.

Giây tiếp theo, Tân Văn Thành thấy mình được thả ra —

Diệp Nam Bình hết sức tự nhiên thả tay ra, dường như vừa rời người sợ mèo tới mức ôm chặt con gái nhà người ta không phải là anh.

Anh cời giày, không quay đầu lại mà đi vào trong phòng. Tân Văn Thành chấp tay đi sau lưng, nhớ người này vì sợ mèo tới mức đụng cả lông thì nhìn theo đáng anh mà cười. Đáng người trước mặt đột nhiên dừng lại, quay nhìn cô, bắt gặp nụ cười của Tân Văn Thành.

Trong nháy mắt, Tân Văn Thành thụ nộ cười lại. Đã quá muộn. Anh lại đi về phía cô.

“Có vui không?” Diệp Nam Bình nhìn thẳng vào mắt cô hỏi.

“Dạ?”

“Làm tôi sợ rất vui à?”

Tân Văn Thành không sợ chết, mặt rất chán thành nói: “Thầy Diệp, anh bị dọa sợ không có gì mất mặt, vẫn rất đáng yêu.”

“Vậy à?” Diệp Nam Bình vuốt cằm nhìn cô.

Tân Văn Thành gật đầu.

Ngay khi cô gật đầu, Diệp Nam Bình đột ngột bước về trước một bước, Tân Văn Thành sợ tới mức lập tức lui về sau một bước, chớp mũi hai người gần chạm vào nhau, khó khăn lắm mới không đụng phải nhau.

Tân Văn Thành cuống quýt nâng mắt lên, đối diện với mắt anh, giây tiếp theo, anh lại tiến thêm một bước. Tân Văn Thành cứ vậy từng bước bị ép sát, lui dần lui dần, cuối cùng đụng vào cửa ra vào.

Anh định làm gì?!

Câu hỏi này mới xẹt qua trong đầu Tân Văn Thành, đã bị động tác nghiêng người cúi về phía cô của anh cắt đứt.

Trong nháy mắt, đầu óc Tân Văn Thành trống rỗng.

Chớp mũi đối diện chớp mũi, không khí tựa như bị anh cướp mất, người Tân Văn Thành cứng đờ, ngay người nhìn theo ánh mắt anh. Ánh mắt anh lướt từ mũi, môi, thẳng đường hạ xuống, dừng trên môi cô.

Môi anh cũng theo động tác của anh mà gấn vào, gấn vào từng chút một.

Không lẽ anh định hôn cô ở ngay đây?

Ý tưởng kinh hồn này làm bàn tay Tân Văn Thành siết chặt lại thành nắm đấm, máu trong người như đồ dồn hết lên đầu. Ngay lúc Tân Văn Thành hoảng hốt nhắm mắt lại, giây tiếp theo có thứ gì đó lướt qua môi cô.

Nhưng không phải cảm giác mềm mại.

Tân Văn Thành mở bừng mắt ra.

Diệp Nam Bình đang cúi người xách mấy túi xách bên chân cô lên, tóc anh chạm vào môi cô.

Thì ra không phải muốn hôn cô, chỉ là xách túi đựng đồ ngay sát bên cạnh cô.

Diệp Nam Bình đứng thẳng lên, ý cười tràn ngập trong mắt anh: “Đáng vẻ cô bị dọa sợ lại không đáng yêu tí nào.”

Không đáng yêu hả?

Vậy mà ý cười trong mắt anh lan dần đến khóe môi?

Không để Tân Văn Thành kịp nhìn thêm, anh đã xoay người, xách hai túi to đi vào bếp.

...

Tới lúc này Tân Văn Thành mới thật sự hiểu ý đồ của anh, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, oan oan tương báo khi nào dứt...

Thương Dao từ khi vào nhà thì ngồi trên sofa vuốt ve mèo, hoàn toàn không hay biết Tân Văn Thành bị người ta trà đũa. Tân Văn Thành mặt nặng nề ngồi vào bên cạnh, báo Thương Dao đi vào bếp giúp, Thương Dao còn hỏi cô: “Cậu không vào với mình hả?”

“Minh... tới giờ học tiếng Pháp.”

Thương Dao không nói gì, đưa mèo lại cho Tân Văn Thành, đứng lên đi về phòng bếp.

Tân Văn Thành một tay vuốt mèo, một tay mở giáo trình trực tiếp, trước mắt là giáo trình AI, trong đầu lại hiện lên hình ảnh một người khác.

Tân Văn Thành không khỏi cúi đầu nhìn cổ mèo đang híp mắt hưởng thụ sự vuốt ve của cô, chụp mũi lên đầu nó: “Đều tại mày hết.”

.....

Triệu Tử Từ tan tâm là đứng giờ cơm.

Một bàn 4 người, ít nhất có 3 người tâm tư không nằm trên cái lẩu.

Thương Dao suy nghĩ ăn nhanh xong thì hỏi Triệu Tử Từ việc phát thư của luật sư, tuy Chu Tự đã kéo cô vào danh sách đen không thể liên lạc, nhưng cô còn lưu toàn bộ lịch sử trò chuyện với Chu Tự, những lời ngon tiếng ngọt, lịch sử chuyển tiền, bấy giờ thành chứng cứ để cô đối tiền, chấm biếm tới mức muốn rơi nước mắt.

Triệu Tử Từ thật ra đã tính toán làm cho Thương Dao khóc, vừa lúc anh có bờ vai kiên cố, có thể để cô dựa vào. Biết đâu một lần dựa dẫm này có thể dựa ra cảm tình.

Tân Văn Thành thì tâm tư cô hoàn toàn nằm ở phía đối diện, người đang chuyển tâm ăn lẩu, Diệp Nam Bình.

Anh càng không thể hiện bản thân, càng muốn biết về anh nhiều hơn nữa. Tân Văn Thành cảm thấy mình xong đời rồi. Lần đầu tiên muốn tìm tòi nghiên cứu từng điều nhỏ nhất của một người đàn ông, những gì anh thích, anh không thích, kể cả quái quỷ của anh.

Diệp Nam Bình ăn tới nửa chừng thì nhện điện thoại, báo có việc phải về phòng làm việc nên đi trước. Triệu Từ Từ thuận miệng hỏi “Không dẫn trợ lý cậu theo à?” Nói tới đó thì ánh mắt đảo qua người Tân Văn Thành.

Diệp Nam Bình cũng nhìn cô. Không biết đọc được gì trên mặt cô mà Diệp Nam Bình cười, thu hồi tầm mắt: “Trợ lý còn đang nghỉ phép, không phải thời gian làm việc tôi không có quyền điều khiển cô ấy.”

Nói rồi xua tay rời đi.

Tân Văn Thành nhìn theo bóng anh biến mất ở huyền quan, bủn rủn, thật ra cô hy vọng không phải trong thời gian làm việc cũng điều khiển cô.

Lúc Diệp Nam Bình ăn cơm không nói chuyện, cho nên anh đi rồi thì không khí cũng chẳng có ánh hưởng gì. Triệu Từ Từ vừa uống rượu vang vừa giúp Thương Dao bày kế đối phó Chu Tự.

Tân Văn Thành không quấy rầy hai người, mãi tới khi Triệu Từ Từ đứng dậy khui chai rượu vang mới, cô mèo Triệu Nữ Nữ thừa lúc Triệu Từ Từ không chú ý nhảy lên bàn ăn vụng đồ ăn thừa của Diệp Nam Bình, bị Triệu Từ Từ bắt được, tên Diệp Nam Bình mới xuất hiện lại trên bàn ăn.

Triệu Từ Từ nhìn Triệu Nữ Nữ, cười yêu chiều: “Cũng may Bình từ không có ở đây nên con mới được món hời đó.”

Tân Văn Thành thật sự tò mò, hỏi: “Anh Triệu, sao thấy Diệp lại sợ mèo vậy? Không lẽ do lúc nhỏ bị mèo cắn?”

Thấy Triệu Nữ Nữ ăn đồ ăn của Diệp Nam Bình xong rồi, thò tay đẩy đẩy cái lẩu bên cạnh, Triệu Từ Từ mới bê nó lên ôm vào lòng, ngồi lại ghế: “Lúc còn nhỏ cậu ta không sợ gì hết, chúng tôi đều kêu cậu ta là Diệp to gan, cùng viện vớ chúng tôi còn có Hứa to gan. Hai người cùng nhau đi chiến trường, muốn thực hiện lý tưởng làm tin tức của mình, kết quả... haizzz...”

“Hứa to gan là ai?” Thương Dao hỏi.

“Kết quả thế nào?” Tân Văn Thành gần như hỏi cùng lúc với Thương Dao.

Nhưng hai chuyện này, Triệu Từ Từ không trả lời cái nào, chỉ hướng đề tài lại về mèo: “Cậu ấy không phải sợ mèo, mà là không thích mèo, do tâm lý thôi. Trên chiến trường, cậu ấy thấy mèo hoang ăn thi thể, sau đó không thích mèo nữa. Động vật đối thủ cái gì mà không ăn? Triệu Nữ Nữ nhà tôi đáng yêu thế này, làm sao có thể so sánh với lũ mèo hoang kia được?”

Triệu Từ Từ nói rất nhẹ nhàng nhưng Tân Văn Thành với Thương Dao nghe xong thì lát sau không dám sờ Triệu Nữ Nữ nữa.

Thấy cơm no rượu say, Triệu Từ Từ bắt đầu nói chuyện chính với Thương Dao. Tân Văn Thành ngồi bên cạnh nghe một hồi thì tâm tư bắt đầu bay xa, lấy đi động ra nhìn thoáng qua, về mặt căng thẳng: “Thầy Diệp tìm tôi có việc, ta cũng đến phòng làm việc đây.”

Thương Dao thấy cô gấp gáp vậy tưởng cô bị sắp kêu đi thật: “Vậy cậu đi đi. Lát nữa mình tự về nhà.”

Tân Văn Thành gật đầu rời đi.

Thật ra điện thoại có chẳng có tin nhắn nào, thậm chí cô còn không chắc Diệp Nam Bình có ở phòng làm việc hay không. Mãi tới khi đến nơi, thấy phòng làm việc cuối văn phòng còn sáng đèn, Tân Văn Thành mới nhẹ nhàng thở ra.

Diệp Nam Bình không chỉ có một mình anh làm nhiếp ảnh gia, trong studio cũng có những nhiếp ảnh gia khác, tuy nói thân phận của anh là ông chủ, nhưng Tân Văn Thành luôn cảm thấy Diệp Nam Bình không thích hợp làm ông chủ, anh thích hợp làm nghệ thuật già, độc lai độc vãng*. Giống như hiện giờ, anh nghe nhạc nhẹ, tay trái cầm ly champagne, tay phải đi chuột, đang chỉnh ảnh.

(Độc lai độc vãng: Đi đâu cũng chỉ một mình)

Tân Văn Thành cũng không phải đến tay không, lần này tới nhà Triệu Từ Từ làm khách, cô cố ý mang theo hộp chocolate Thụy Sĩ lần trước Linda cho, đáng tiếc lúc ở cửa nhà Triệu Từ Từ bị anh treu hú cho một trận nên quên lấy chocolate ra đưa Triệu Từ Từ.

Chocolate hơi đắng, chắc sẽ hợp với champagne.

Tân Văn Thành gõ nhẹ lên cửa.

Diệp Nam Bình quay đầu lại, Tân Văn Thành mỉm cười đi về phía anh.

“Sao cô lại đến đây?”

“Một trợ lý dù tiêu chuẩn thì ngay cả nghỉ phép cũng phải quan tâm tới ông chủ.”

Vậy cũng nói được, Diệp Nam Bình bật cười.

Tân Văn Thành kéo ghế dựa ra ngồi trước máy tính: “Có gì cần em làm không?”

“Không cần, chỉ sửa chỗ mặt lại thôi.”

Diệp Nam Bình chỉnh sửa ảnh bia của Thời thượng Phong Hành, Tân Văn Thành nhìn thấy anh chỉnh thì tức mặt của cô diễn viên đó thay đổi, hơi buồn bực: “Thầy Diệp, không phải anh không thích chỉnh sửa ảnh quá mức sao?”

“Mấy cô ảnh hậu này cảm thấy ảnh chụp thật quá, Khương Nam đề nghị tôi chỉnh lại một chút.”

Không chỉ có chỉnh ảnh bia, mà ảnh bên trong cũng yêu cầu chỉnh sửa lại. Tân Văn Thành mới để hộp chocolate mở ra để ngay tầm tay anh, muốn anh ném thư, anh lại hỏi có một việc: “Những tác phẩm trong sơ lược lý lịch của cô, cô làm sao điều chỉnh màu sắc trong đó?”

Có thể thấy Diệp Nam Bình khá tò mò với vấn đề đó. Trước khi anh phát hiện ra bí mật của cô đã nhìn ra tác phẩm của cô hoàn toàn dựa vào hậu kỳ, đây cũng là nguyên nhân ban đầu anh không chịu nhận cô. Tiếc là trước đó hai người không có cơ hội ở cùng nhau khi làm việc, anh cũng không hỏi.

Tân Văn Thành không giấu diếm, lấy con chuột, xoay màn hình về phía mình, làm cho Diệp Nam Bình xem.

Tuy cô bị yếu màu nhưng không đến mức mù màu*, nhưng lúc mới bắt đầu tiếp xúc với nhiếp ảnh, cô không dám chụp những ảnh màu sắc rực rỡ, tất cả ảnh chụp đều là hình đen trắng. Sau này cô điều chỉnh tông màu dần dần, rồi mới dám xuất ra tác phẩm. Trước tiên xử lý ảnh trắng đen, xử lý bố cục màu trắng đen trước rồi mới chỉnh lại màu sắc, dần dần đổi thành màu sắc rực rỡ. Có điều trước khi hoàn tất, cô đều đề nghị Thương Dao cho ý kiến, nếu Thương Dao cảm thấy màu sắc không ổn, cô sẽ phải lật ngược vấn đề lại lần nữa. Làm đi làm lại, tiến bộ từng chút nhỏ xui.

Diệp Nam Bình thấy cô thuần thục xử lý màu ảnh, tầm mắt từ màn hình chuyển qua mặt cô, bắt gặp nhìn lâu hơn.

Cô quay lại nhìn anh. Về mặt nghiêm túc hỏi: “Thầy Diệp, anh hỏi em một vấn đề, em cũng có thể hỏi anh một vấn đề đúng không?”

Cô gái này, đúng là không chịu thua thiệt chút nào. Diệp Nam Bình nhướng mày ý bảo cô nói tiếp.

Cô thật sự nói thẳng: “Anh thích kiểu con gái thế nào?”

“Hỏi chuyện này làm gì?”

“Nếu em nỗ lực, trở nên xứng với anh, anh sẽ thích em chứ.” Cô nhìn vào mắt anh, nói.

Thỏ lộ trắng trợn tạo bạo thế này, Diệp Nam Bình thoáng nhủ mày. Anh chưa từng gặp cô gái nào thẳng thắn như cô. Thích cái gì thì tranh thủ cái đó, nghĩ muốn cái gì thì cứ việc nói thẳng, không hề quanh co lòng vòng.

Diệp Nam Bình không nhịn được mỉm cười. Nụ cười che giấu chút cay đắng.

Anh thu nụ cười lại, xoa xoa đầu cô: “Ngoan. Đừng yêu tôi.”

Nói xong thì xoay người đi rót rượu.

+++++

Vớ kịch nhỏ về kẻ kiêu ngạo theo đuổi vợ.

Ngày nọ nảnh rồi không có chuyện gì lắm, hai người đàn ông so kè nhau.

Triệu Từ Từ: Vợ tôi mỗi ngày đều hôn chào buổi sáng, khi ra ngoài sẽ nói em yêu anh.

Ba ba Diệp: Hình như vợ tôi chưa từng nói em yêu anh với tôi.

Triệu Tử Từ: Chép, cảm thông sâu sắc.

...

...

Văn tử: Không phải bảo em đừng yêu anh sao? Em nghe lời như vậy anh còn từ thần cái gì?

Ghi chú:

Màu màu, hay nói chính xác hơn là sự khiếm khuyết thị giác màu sắc (sắc giác), là tình trạng người bệnh gặp khó khăn trong việc phân biệt màu sắc, điều này khiến cho họ không thể thấy được một hoặc một số màu sắc, hay nhìn một số màu khác với người bình thường.

Rất hiếm người mù màu bị rối loạn với tất cả các màu sắc, các màu khiến họ khó phân biệt được thường là: đỏ, xanh lá cây, xanh biển, hoặc màu được pha lẫn giữa các màu này.

Màu màu thường là hậu quả của một rối loạn di truyền, và gây ảnh hưởng cho nam nhiều hơn so với nữ. Tỷ suất mắc bệnh mù màu ở trẻ trai là 1-2/20.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Những người ưu tú đường như luôn tỏa ra ánh sáng lấp lánh, Tân Văn Thành nhìn theo bóng anh, không biết nếu cô thật sự trở nên ưu tú, giỏi giang như anh, anh còn có thể từ chối cô dễ dàng như vậy không.

Công việc bận rộn không cho phép Tân Văn Thành đắm chìm trong nỗi buồn bực quá lâu. Kỳ nghỉ tết vừa qua, Diệp Nam Bình đã có việc chụp ảnh bia cho đợt hoạt động công ích cùng với việc chụp ảnh bia album.

Lần chụp ảnh bia album này có điều đặc biệt, người được chụp là người có tiếng tăm trong nước, nhà sư tằm Hường Duyên Khanh.

Hường Duyên Khanh ngoài việc sư tằm thì còn là nhà đầu tư. Sắp tới ông muốn mở một cuộc triển lãm các bộ sưu tập trong thời gian gần đây. Lưu diễn từ Bắc Kinh, Thượng Hải, tới New York, Luân Đôn. Diệp Nam Bình với Hường Duyên Khanh có mối quan hệ cá nhân, trước đó cô lần quý nghệ thuật Hường Duyên Khanh từng muốn đầu tư vào In studio, muốn đưa In studio thành công ty tích hợp nhiếp ảnh và môi giới nhiếp ảnh, tuy đầu tư không thành nhưng mối quan hệ giữa Diệp Nam Bình và Hường Duyên Khanh vẫn giữ khá tốt. Lần này Hường Duyên Khanh cố ý mời Diệp Nam Bình phụ trách việc chụp ảnh triển lãm.

Hường Duyên Khanh có bảo tàng nghệ thuật ở Thuận Nghĩa, bảo tàng trưng bày tất cả những đồ cá nhân của ông. Lần này studio dựng ngay trong bảo tàng, thuận tiện cho việc chụp ảnh.

Sáng sớm, Tân Văn Thành cùng đồng nghiệp đi tới Thuận Nghĩa trước. Diệp Nam Bình sáng sớm đến sân bay đón người, không xuất phát cùng mọi người.

Không có ông chủ, mọi người nói chuyện tự do thoải mái hơn, Tân Văn Thành ở trên xe được đồng nghiệp nói mới biết Hường Duyên Khanh chính là chồng Khương Nam. Nghe đồn Hường Duyên Khanh đối xử với vợ cực kỳ tốt, Khương Nam vì sự nghiệp vì tập trung sự nghiệp mà không muốn sinh con, Hường Duyên Khanh cũng không hề phản nản giận dỗi, còn giúp đỡ sự nghiệp cho vợ.

Anh ánh sáng ngồi cùng Tân Văn Thành cùng đùa, gien Hường Duyên Khanh tốt như vậy, Khương Nam không chịu để cho có người thừa hưởng, thật quá đáng tiếc.

“Nếu tôi là phụ nữ, chắc chắn phải sinh đứa con buộc ông ấy lại mới được, Hường Duyên Khanh là người đàn ông mà cho dù 50 tuổi vẫn khiến phụ nữ say mê.”

Tân Văn Thành không thích nghe những lời kiểu thế này, cười hỏi lại: “Nếu nói vậy, Khương Nam là phụ nữ đẳng cấp như thế kia, chắc chắn cũng không ít đàn ông say đắm?”

Có lẽ vì phản ứng Tân Văn Thành không quá rõ ràng, anh ánh sáng lấy tư thế dạy dỗ cô, nói: “Cô bé à, cái này em không hiểu rồi, Khương Nam đã 40 rồi. Phụ nữ cho dù tài giỏi thì quá 35 cũng không còn được ưa chuộng trên thị trường nữa.”

Tân Văn Thành cười ha ha, vừa định mở miệng bẻ lại tư tưởng trọng nam khinh nữ của anh ta thì xe đã dừng trước bảo tàng của Hường Duyên Khanh.

Mọi người dừng tám chuyện xuống xe.

Bảo tàng chiếm một vị trí rất lớn, có những khu vườn bên ngoài, không gian xanh mát. Tân Văn Thành phóng tầm mắt nhìn quanh, những tòa nhà trắng bao quanh, lặng lẽ soi mình xuống dòng sông. Sương mù Bắc Kinh mờ mờ khiến cảnh vật có vẻ trang nghiêm, tiêu điều. Máy cô gái trẻ đang chụp ảnh bên bờ sông. Tân Văn Thành nhìn ra xa, có cảm giác trái ngược không khí ở đây mà lại rất đáng yêu.

Cho dù hôm nay chụp ảnh ở đây thì bảo tàng cũng không đóng cửa, chỉ chẳng dây giới hạn một số khu vực tham quan, giúp mọi người thuận tiện hơn trong việc dựng lều chụp ảnh.

Tân Văn Thành phụ trách máy tính với màn hình hiển thị. Lục Miếu phụ trách nghiên cứu địa hình và ánh sáng. Những công việc khác chờ Diệp Nam Bình đến rồi sắp xếp.

Tân Văn Thành làm xong việc của mình, định thì giúp Lục Miếu sắp xếp, chụp thử ánh sáng nhưng Lục Miếu độc chiếm máy ảnh DSLR.

Tân Văn Thành nhìn Lục Miếu chụp thử bố cục mấy tấm, cô thấy góc độ không đúng. 11 giờ bắt đầu chụp, ánh nắng sẽ khác so với hiện tại, Lục Miếu nên kéo dài góc độ hơn, ánh sẽ có được sự kết hợp hiệu quả giữa bóng tối và ánh sáng. Lần trước chụp ảnh bia, Diệp Nam Bình cũng xử lý như vậy.

Đáng tiếc Lục Miếu không cho cô chạm vào máy DSLR, dĩ nhiên cũng không nghe ý kiến của cô. Tân Văn Thành dứt khoát bỏ đi, đi bộ một vòng khu vực xung quanh.

Bảo tàng của Hường Duyên Khanh không chỉ có những tác phẩm danh họa, mà còn có không ít tác phẩm của các nhiếp ảnh gia nổi tiếng. Bao gồm Ansel Adams, Man Ray, những nhiếp ảnh gia Tân Văn Thành đã thấy trong sách.

Tân Văn Thành thường thức một vòng xong mới thông thả quay về lều, vừa lúc nghe người quản lý hỏi sản xuất ảnh: “Thầy Diệp mấy giờ tới?”

“Tôi mới nhận anh ấy, anh ấy chưa trả lời.”

“Chúng ta dự tính chụp lúc 11 giờ, ông Hường 10h50 sẽ tới, thầy Diệp sẽ không... tới trễ hơn ông Hường chứ?”

Tuy Diệp Nam Bình có quan hệ tốt với Hường Duyên Khanh, nhưng công việc mà tới trễ thì không hay.

Anh sản xuất ảnh cười: “Yên tâm đi, trong công việc thầy Diệp chúng ta chưa từng trễ giờ.”

Người quản lý vừa đi, anh sản xuất ảnh lại gọi điện thoại cho Diệp Nam Bình nhưng vẫn không có ai nhận điện thoại.

Không chỉ có anh sản xuất ảnh khó hiểu, những người khác cũng chưa từng gặp tình trạng này.

“Thầy Diệp luôn chờ xong công việc, người đến quan trọng thế nào mà anh ấy phải bỏ công việc đi đón thế?”

Anh sản xuất ảnh là người làm việc lâu năm với Diệp Nam Bình nhất cũng nhún vai tỏ vẻ không biết, Lục Miếu lại đoán: “Người nhà... hay là bạn gái?”

Lục Miếu vừa nói vừa liếc nhìn Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành cực kỳ ghét vẻ giả tạo lúc nào cũng cười của Lục Miếu. Không phải vì anh ta thấy cô từ phòng Diệp Nam Bình ra ngoài nên cảm thấy chức trợ lý của cô là do ngủ mà có sao...

Tân Văn Thành không muốn so đo với anh ta, nghiên răng nuốt nghẹn. Đúng lúc đó, từ xa có tiếng bước chân vội vàng. Tân Văn Thành nhìn lại, Diệp Nam Bình đang tới, tiếng chân anh vang vọng trong căn phòng trống trải.

...

Diệp Nam Bình đã đến, công việc chuẩn bị tiến hành lập tức nhanh gọn hơn. Diệp Nam Bình cầm máy ảnh, không nói tiếng nào, nhanh chóng xem những bức ảnh bố cục Lục Miếu chụp.

Diệp Nam Bình lắc đầu, cô vẽ không hài lòng ánh sáng Lục Miếu sắp xếp, thay đổi góc độ, bảo Lục Miếu bỏ giá đỡ đi, Diệp Nam Bình tự mình chụp thử.

Lục Miếu lúng túng bước qua một bên, loay hoay xem đường dây kết nối với máy tính. Diệp Nam Bình chụp thử ánh sáng, quay lại thấy Lục Miếu bận rộn mà Tân Văn Thành ăn không ngồi rồi, nhiu mảy: “Sao lại thế này? Ánh sáng không tốt gì cả?”

Tân Văn Thành định nói phụ trách ánh sáng là Lục Miếu thì Hường Duyên Khanh tới.

Diệp Nam Bình không nói tiếp, tạm thời buông máy ảnh, đi về phía Hương Duyên Khanh.

Tân Văn Thành không thể không liếc Lục Miếu đang còn đứng bên máy tính. Tên xấu xa này dám đổ tội cho cô...

...

Cũng may phần chụp ảnh kế tiếp không vì Diệp Nam Bình đến trễ mà ảnh hưởng.

Đừng cho là Hương Duyên Khanh không phải là nghệ sĩ thì chụp ảnh sẽ khó, ông cảm ông kính rất tốt. Trên người ông có một loại phong độ hơn người trời sinh, Tân Văn Thành nhìn ông không khỏi nhớ lại người mình từng gặp ở Thượng Hải, Khương Nam.

Người ưu tú, quả nhiên chỉ cùng người ưu tú hơn ở bên nhau.

Mà mình thì chỉ là một trợ lý vô danh tiểu tốt. Tân Văn Thành hơi xuống tinh thần.

Ngoài chuyện đó ra, bầu không khí chụp ảnh thật sự rất tốt.

Đồ ăn thức uống được vận chuyển từ Black Swan cách đó không xa, Diệp Nam Bình không chỉ chụp ảnh chân dung Hương Duyên Khanh mà còn chụp các tác phẩm nghệ thuật. Hương Duyên Khanh không có vẻ tự cao tự đại, chụp ảnh xong thì không rời đi ngay. Diệp Nam Bình chụp ảnh các tác phẩm, ông ở bên cạnh giới thiệu với Diệp Nam Bình: “Đây là bức tôi thu được ở Sothwards, đây là tác phẩm quan trọng nhất trong đợt lưu diễn này.”

Không chỉ vậy, Hương Duyên Khanh còn nhắc tới chuyện quỹ nghệ thuật chuẩn bị một cuộc thi nhiếp ảnh, muốn mời Diệp Nam Bình làm giám khảo.

“In studio của cậu quá khiêm tốn, nhân cơ hội này tạo thêm thanh thế đi, quỹ của tôi chỉ phụ trách hoạt động tổ chức, cung cấp hợp đồng trăm vạn, cậu chỉ cần xem xét sao có thể đem quán quân về dưới trướng mình là đủ.”

Đối với việc này, Diệp Nam Bình có thái độ nước đôi, một mặt không muốn làm giám khảo, mặt khác, lại tiếc tài, nếu có thể đem quán quân về mình thì anh vẫn cảm thấy hứng thú.

“Đã có kế hoạch sơ lược rồi, nếu thấy hứng thú thì để tôi báo trợ lý gửi cho cậu xem thử.”

Diệp Nam Bình cười, không từ chối. Dĩ nhiên cũng không đồng ý.

Tân Văn Thành cười lại gần Diệp Nam Bình: “Thầy Diệp, em đưa địa chỉ mail cá nhân hay mail công ty cho trợ lý ông Hương ạ?”

Diệp Nam Bình hơi nheo mắt, dường như đang suy tính xem có đột nhiên tích cực vậy để làm gì.

Tân Văn Thành duy trì nụ cười, sợ anh biết ý đồ của mình.

Diệp Nam Bình không thể nhìn cô chăm chăm, trả lời: “Địa chỉ mail cá nhân.”

“Dạ được!”

Tân Văn Thành báo địa chỉ mail cho trợ lý Hương Duyên Khanh, tiện tay add luôn wechat của anh trợ lý.

...

Công việc kết thúc là tầm hơn 4h. Lát nữa còn phải về phòng chọn ảnh, từ Thuận Nghĩa quay về phòng làm việc hơn một giờ, Tân Văn Thành đem máy tính với máy ảnh để trên xe cho Diệp Nam Bình, trong đầu lại toàn chuyện cuộc thi.

Cô đưa địa chỉ hộp thư cho trợ lý Hương Duyên Khanh, còn nhờ anh ta gửi thêm 1 bản qua hộp thư của mình, không biết khi nào anh trợ lý mới gửi mail kế hoạch tới.

Đang suy nghĩ, chẳng sau có tiếng bước chân. Tân Văn Thành mới móc di động ra nhìn xem có mail không thì bị tiếng bước chân cắt ngang. Quay lại nhìn là Diệp Nam Bình đang đi tới cạnh xe.

Tân Văn Thành không mở hộp thư mà dịch về hướng app đặt thức ăn: “Thầy Diệp, có vẻ đêm nay chúng ta phải tăng ca, em đặt thức ăn khuya trước. Anh muốn ăn gì?”

Diệp Nam Bình xoa xoa trán. Mới nãy rõ ràng thấy cô chuẩn bị mở hộp thư, bây giờ lại mở phần mềm đặt thức ăn ra trước mắt anh. Diệp Nam Bình cũng không vạch trần, nói: “Sao cũng được” rồi lên xe.

Tân Văn Thành không bắn khoán nữa, ngồi lên ghế phụ lái, cúi đầu đặt món ăn.

Diệp Nam Bình nhìn cô trong kính chiếu hậu.

Cô đúng là coi anh như tài xế, thật đấy an toàn xong thì cầm đầu nhìn điện thoại.

“Ting”, điện thoại Diệp Nam Bình và Tân Văn Thành đồng thời kêu lên.

Giao diện di động Tân Văn Thành hiện lên có mail mới, có lẽ anh trợ lý mới gửi kế hoạch cho cô và Diệp Nam Bình. Tân Văn Thành xóa thông báo đi, làm như không có gì rồi vô thức ngẩng lên nhìn Diệp Nam Bình.

Thấy anh cũng đang nhìn mình, Tân Văn Thành nở nụ cười.

Cô nhóc này biết cách sử dụng nụ cười nhìn ngây thơ đơn thuần để giấu những ý nghĩ nhỏ của mình. Diệp Nam Bình bỗng muốn làm chuyện xấu, chọc thủng những ý định nhỏ của cô.

“Cô muốn dự thi?” anh hỏi trực tiếp.

Tân Văn Thành sững sốt. Quả nhiên không thoát khỏi mắt anh...

Yên lặng thờ dài: “Ý đồ của em biểu hiện rõ vậy hả?”

Diệp Nam Bình bật cười. Rất rõ...

Lại nghiêm mặt: “Nhưng đừng có để vòng thứ nhất đã bị loại.”

Xem thường có vậy à? Tân Văn Thành chửi thầm trong bụng nhưng biểu hiện gì trên mặt, người lơ lửng: “Nếu lỡ em bị loại ngay từ vòng đầu tiên, có thể tới xin anh cho em đi cửa sau không?”

“Tôi sẽ không cho cô đi cửa sau...”

“Biết rồi...”

Nói chơi thôi, ai dám trông mong vào anh? Tân Văn Thành bêu môi, nở nụ cười: “Thầy Diệp, anh thật sự không yêu cầu món gì hả? Em tự chọn nhé?”

Vừa cười vừa nghĩ, chọn món Hồ Nam, loại cay nhất, cay chết anh...

+++++

Vợ kịch nhỏ về theo đuôi vợ.

Lại một ngày rảnh rồi không có việc gì làm, hai người đàn ông lại ganh đua.

Triệu Tử Từ: Sáng nay ra cửa vợ tôi hôn tôi chào buổi sáng.

Ba ba Diệp: Vợ tôi hôm nay trước khi ra cửa cũng hôn chào buổi sáng.

Triệu Tử Từ: Tối hôm qua vợ tôi làm cho tôi bữa tiệc lớn.

Ba ba Diệp: Tối hôm qua tôi cũng được vợ cho ăn rất no.

Triệu Tử Từ: Vợ tôi hôm nay ra cửa nói yêu tôi.

Ba ba Diệp: ...

Triệu Tử Từ: Ha ha ha! Lão từ thắng!

Ba ba Diệp: Hôm nay ra cửa vợ tôi cũng nói yêu tôi.

Triệu Từ Từ: Nói dối cho lắm vào, lần trước cậu còn than thở vợ cậu không nói yêu cậu.

Ba ba Diệp: Không chỉ sáng nay ra cửa nói yêu tôi mà tối hôm qua cô ấy cũng nói.

Triệu Từ Từ: Nói lúc nào?

Ba ba Diệp: Nói lúc trên giường.

...

Trên... giường.

Àn no...

...

...

Triệu Từ Từ: Đây không phải hướng tới nhà trẻ! Tôi muốn xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Trên đường về nội thành, Tân Văn Thành nghĩ tới nghĩ lui vẫn không để được sự tò mò trong lòng xuống, đổi cách hỏi: “Người nhận com ghi tên là gì ạ?”

“Hứa to gan.”

Tên này nghe rất quen, Tân Văn Thành nhớ lần trước Triệu Từ Từ cũng có nói qua tên này. Có thể kêu là Hứa to gan, chắc là đàn ông..

Tân Văn Thành yên tâm: “Người đó có kiêng món gì không?”

“Không ăn hành với rau thơm.”

Anh có vẻ rất rành những thứ người kia thích hay ghét... Tân Văn Thành yên lặng đặt com, viết ghi chú: Không bỏ hành, không bỏ rau thơm.

Đặt com xong, cắt điện thoại đi, Tân Văn Thành thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Quay về phòng làm việc, hình ảnh giao cho người chỉnh sửa ảnh. Ảnh này đã theo Diệp Nam Bình 3 năm, hiểu các yêu cầu của anh, nhưng sau khi chỉnh xong vẫn đưa Diệp Nam Bình xem lại, thực hiện chỉnh sửa chỉ tiết hơn nếu cần.

Còn có việc đêm nay phải hoàn thành. Thời thượng Phong Hành nhân kỷ niệm 10 năm sẽ cho ra mắt số đầu tiên của tạp chí điện tử. Mấy năm nay các phương tiện truyền thông truyền thống đã cố gắng thay đổi, mặc dù Thời thượng Phong Hành nổi tiếng thì cũng không thể tách khỏi con đường này được, tạp chí điện tử ra mắt, cần mời những chàng trẻ trung nổi tiếng đang có lượng người theo dõi lớn trên mạng để chụp ảnh bìa, làm thành chuyên đề.

Khuong Nam dự định phong cách lần này là phong cách cổ xưa, lấy bối cảnh Cổ cung. Đêm nay Diệp Nam Bình phải thiết kế phương án chụp, ngày mai đi Cổ cung nghiên cứu địa hình. Cổ cung đông du khách nên sẽ rất khó chụp, vì vậy nghiên cứu địa hình, bố cục cực kỳ quan trọng.

Tân Văn Thành sau khi họp bàn phương án thì không về, ngồi bên cạnh anh chỉnh ảnh ăn com hộp nhìn ảnh ấy sửa hình. Ekip của Diệp Nam Bình toàn người tài, Tân Văn Thành mỗi ngày đều học lóm mỗi người một chút, hơn nữa còn rất hay đặt câu hỏi.

“Anh, không phải nên để sương mù cho hấp thu ánh sáng sao? Tại sao anh lại muốn thay đổi?”

“Họa tiết vậy tốt hơn cái gì ạ?”

Người bình thường gặp mấy người dưới hay học hỏi thì lẽ ra nên thấy phiền, Tân Văn Thành lại có kỹ năng riêng của mình. Có phân loại món ăn ra để bên trên đĩa, anh chỉnh ảnh không thích ăn hạt tiêu, cô lựa sẵn ra, anh chỉnh ảnh có thể dễ dàng vừa làm bằng tay phải vừa gấp thức ăn bằng tay trái. Thấy cô nhanh nhẹn khéo léo, anh chỉnh ảnh cũng vui vẻ dạy cho vài câu.

Tân Văn Thành đang học lóm vui vẻ, Thương Dao điện thoại tới hỏi: “Khi nào cậu về? Hướng Dẫn dẫn một cô gái tới nhà xem phòng.”

Lúc này Tân Văn Thành mới nhớ ra, trước đó cô gái mà Hướng Dẫn nói muốn thuê phòng các cô hôm nay tới xem nhà. Thương Dao nói tiếp: “Cô ấy rất hài lòng phòng ngủ chính của tui mình, muốn ký hợp đồng ngay, sau hai ngày nữa thì dọn vào.”

“Quyết định nhanh vậy à? Không có lừa lọc gì nhĩ?” Sau sự kiện chủ nhà trước, trong chuyện này Tân Văn Thành hết sức cẩn thận.

Đầu dây bên kia Thương Dao hạ giọng thấp xuống: “Cô ấy đang ngồi trong phòng khách, mình về phòng nói chuyện với cậu.”

Tân Văn Thành đợi, Thương Dao chắc đã về phòng nên giọng trở lại bình thường: “Nhìn có vẻ đáng tin cậy. Mình nói yêu cầu với cô ấy, không được đưa người khác phái về qua đêm, tiền điện nước các thứ, cô ấy đều đồng ý. Người ta rất có thành ý, mang cả tiền theo nữa.”

Người trẻ tuổi bây giờ đều sử dụng chuyển khoản qua điện thoại, ai còn mang tiền mặt theo bên người? Nhưng Tân Văn Thành nghĩ lại, phòng ngủ chính đã bỏ không hai tháng, mỗi tháng đều là tiền, Thương Dao còn chưa tìm được công việc mới, nghiên rằng quyết: “Vậy cứ thế đi. Hợp đồng cho thuê với hợp đồng của chúng ta với Triệu Từ Từ mình đặt bên ngân kéo thủ nhất bên trái tui.” Cô với Thương Dao đã soạn sẵn hợp đồng. Tân Văn Thành và Thương Dao cùng ký hợp đồng với cô gái kia.

Cúp điện thoại, Tân Văn Thành thở ra nhẹ nhõm. Cuộc sống đang phát triển tốt đẹp, hít sâu một hơi, không khí có cảm giác thơm ngòn ngọt.

Tân Văn Thành vừa sửa lại kế hoạch vừa nhắn wechat cho Hướng Dẫn, người đã biến mất lâu ngày không thấy tăm hơi: Tôi đã cho cô bạn mà cậu giới thiệu thuê phòng.

Vốn chỉ thông báo cho Hướng Dẫn một tiếng, không ngờ cô mới quay lại bên cạnh anh chỉnh ảnh một chút thì Hướng Dẫn nhắn lại.

Hướng Dẫn: Có thể cho tôi mượn một ít tiền không?

Biến mất lâu vậy, xuất hiện thì mở miệng mượn tiền?

Tân Văn Thành mới nhắn lại: Mượn làm gì?

Wechat lại vang lên. Nhưng không phải Hướng Dẫn trả lời mà Diệp Nam Bình tìm cô.

“Còn ở phòng làm việc không?”

“Dạ, ở bên chỗ chỉnh ảnh.”

“Tôi bãi đồ xe bên dưới.”

“Bây giờ ạ?”

“Phải, ngay bây giờ.”

Khoảng thời gian này công việc của Diệp Nam Bình đều là do Tân Văn Thành sắp xếp, nhận được mệnh lệnh ngay lập tức, Tân Văn Thành nhớ lại, đêm nay Diệp Nam Bình không có việc gì mới đúng, sao lại gọi cô gấp rút thế?

Tân Văn Thành ôm nghĩ ngờ xách túi đi, rất nhanh tìm được chỗ xe Diệp Nam Bình đậu.

Diệp Nam Bình đã khởi động xe chờ cô lên xe.

“Đi đâu vậy?”

Tân Văn Thành lên xe, mới vừa đặt câu hỏi thì Diệp Nam Bình đã dầm mạnh chân ga. Tân Văn Thành bị giật ngã ngược ra lưng ghế, cổ liếc nhìn anh. Có chuyện gì mà gấp tới mức đó?

Tiếng lốp xe rít lên chói tai khi xe lao nhanh khỏi bãi đỗ. Tân Văn Thành đã ngồi xe anh lái rất nhiều lần, đây là lần đầu tiên thấy anh lo lắng đến thế này. Đèn vàng bật lên, đường bị chắn lại, anh lập tức cắt ngang rẽ qua đường dẫn, tuy về mặt không lý về gì bất thường nhưng tốc độ xe cho thấy sự nóng nảy của anh.

Cả quãng đường Tân Văn Thành ngồi ôm đầu an toàn, ánh đèn bên ngoài loang loáng lướt qua mắt cô. Mười lăm phút sau, xe dừng dưới một tòa chung cư.

Tân Văn Thành mới nhìn thấy tấm biển ghi Chung cư Ngũ Đức, là nơi mà cô đặt phần cơm đưa tới khi nãy, Diệp Nam Bình đã xuống xe đi vào trong. Chân anh dài lại sai bước vội, Tân Văn Thành phải vắt và chạy theo mới đuổi kịp.

Vào tới thang máy, tìm đập dòn đập.

Diệp Nam Bình ấn nút, cả đoạn đường không nói chuyện. Yên lặng đến mức có thể nghe được tốc độ thang đi lên. Tân Văn Thành lên tiếng gọi thứ: “Thầy Diệp...”

Diệp Nam Bình ngoái lại nhìn cô.

Cả quãng đường vội vã, bây giờ mới có thời gian giải đáp nghi hoặc trong lòng cô: “Bạn tôi đột nhiên không liên hệ được, tôi lo cô ấy xảy ra chuyện gì đó, cô là con gái, dẫn cô theo tiện hơn.”

Tân Văn Thành nghe cái hiểu cái không, cô là con gái, tiện thì là tiện cái gì?

Rất nhanh sau đó, Tân Văn Thành đã hiểu lời đó có ý gì.

Diệp Nam Bình có chìa khóa chung cư, tự động mở cửa vào, Tân Văn Thành đi theo vào, ánh mắt đầu tiên nhìn vào giày để ở huyền quan.

Giày nữ.

Đèn trong nhà sáng nhưng rất im lặng, Diệp Nam Bình không đổi giày, bước thẳng vào phòng, tiếng bước chân anh là âm thanh duy nhất trong phòng.

Ánh mắt Tân Văn Thành chậm hai giây mới từ đôi giày kia dời đi, theo vào. Đi tới phòng khách mới nghe thấy âm thanh khác. Hình như tiếng nước từ trong phòng tắm vọng ra.

Diệp Nam Bình đang định đi vào phòng tắm, đột nhiên nghe tiếng hỏi đầy cảnh giác: “À?”

Là giọng nữ...

Nghe tiếng người đó, Diệp Nam Bình nhẹ nhàng thờ ra: “Là tôi.”

Tân Văn Thành đứng một bên, trong nháy mắt hơi thờ như ngưng lại, không biết làm sao.

Cửa phòng tắm khóa chặt, không biết tình huống bên trong, Diệp Nam Bình đứng bên ngoài, cách cửa hỏi: “Sao khi này điện thoại cậu cúp đột ngột vậy? Gọi lại cũng không bắt máy.”

Tiếng người con gái trong phòng cười, giọng nhẹ nhàng: “Tôi ngã một cái ở bồn tắm, không có việc gì lớn.”

Sắc mặt Diệp Nam Bình lại không hề nhẹ nhàng, mấy nhui lại nhưng anh không nói gì.

Nhưng người con gái trong phòng tắm lại tiếp tục nói: “Cậu cứ ở phòng khách từ từ chờ, tôi ra tới ngay.”

“Được rồi.”

Diệp Nam Bình nói vậy mà chân không nhúc nhích, hàng mày vẫn không hề gợn ra.

Tân Văn Thành không biết nên làm gì, chờ ngoài cửa cùng với anh? Hay là quay về phòng khách?

Tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại, ngay sau đó tiếng quần áo ma sát. Có vẻ như cô gái đó không có vấn đề gì, Tân Văn Thành tự quay về phòng khách, nhưng đi tới nửa đường thì vẫn không thể kiềm được mà quay đầu lại nhìn Diệp Nam Bình.

Anh còn đứng canh ở ngoài cửa.

Cô ấy chỉ té một cái ở bồn tắm, sao phải lo lắng như vậy?

Tân Văn Thành ngồi xuống sofa, bẻ mấy khớp tay, suy nghĩ mông lung.

Thời gian chờ rất lâu. Cô gái kia không phải thay nguyên cả lớp da rồi mới ra đấy chứ? Tân Văn Thành lấy di động giết thời gian, phát hiện Hướng Diễn đã trả lời cô 5 phút trước.

“Thẻ tín dụng của tôi bị khóa, thiếu tiền thuê nhà của người ta không có tiền trả.”

Tân Văn Thành nhìn người đàn ông giữ bên ngoài cửa phòng tắm không hề nhúc nhích kia, hơi phồng má lên, thu hồi ánh mắt, nhấn Hướng Diễn: “Thiếu bao nhiêu?”

“1 vạn 3.”

“Tôi quý... đại ca, cậu thiếu mấy tháng tiền thuê nhà vậy?”

Hướng Diễn gửi qua một icon thờ dài.

Vấn đề tiền bạc này lại giúp Tân Văn Thành rút cuộc có thể bỏ qua động tĩnh bên phòng tắm bên kia. Cô mở tài khoản ra nhìn, số dư hơn 1.000. Bên kia Thương Dao mới thu 3 tháng tiền thuê nhà, nhưng...

Phòng tắm bên kia đột nhiên có tiếng mở cửa, cắt ngang tính toán của Tân Văn Thành, cô không đứng lên mà chỉ quay lại nhìn theo bán năng.

Một cô gái có làn da trắng nõn, mặc đồ ở nhà, tóc ướt nhẹ bước ra.

Chị gái này ở phòng tắm lâu vậy mà sao tóc vẫn chưa khô?

Chị gái không phát hiện trong phòng còn có người thứ ba, nhìn Diệp Nam Bình đứng gần đó mỉm cười, rồi bỏ qua Diệp Nam Bình mà vừa đi vừa lau tóc, hướng tới phòng khách.

“Cậu ăn cơm không? Cậu giúp tôi gọi cơm nhưng tôi còn chưa đựng tới, nếu cậu đã đến rồi thì coi như tôi miễn cưỡng ăn cùng cậu vậy.” Chị gái trêu.

Nghe giọng điệu thì cô về là một cô gái khá giàu. Từ chỗ Tân Văn Thành nhìn tới hơi xa nên không nhìn rõ mặt mũi đối phương, nhưng nhìn được trên bộ đồ mặc nhà rộng thùng thình kia là dáng người cao cao gầy gầy, đáng vẻ tự nhiên phóng khoáng.

Chị gái này chắc là Hứa to gan trong lời Triệu Từ Từ và Diệp Nam Bình...

Giọng Diệp Nam Bình có ý nghi ngờ: “Thật sự không có sao chứ? Khuỷu tay khi ngã có bị bầm gì không?”

Có thể thấy mối quan hệ giữa hai người rất tốt, chỉ ấy giọng bức bối: “Sao cậu cứ như chim sợ cành cong vậy?” Nói rồi đem khăn khoác lên vai, gio hai tay xoay người trước mặt Diệp Nam Bình, “Cậu nhìn đi, tôi vẫn tốt không thấy sao?”

Xoay một vòng, khăn trên vai có ấy rơi xuống. Cô vừa định cúi xuống nhặt thì điện thoại Tân Văn Thành vang lên tiếng âm báo wechat.

Chị ấy lúc này mới phát hiện trong phòng còn có người, quay đầu nhìn về hướng sofa.

Tân Văn Thành nhanh chóng tắt chuông điện thoại, đồng thời đứng lên mỉm cười với đối phương.

Chị ấy ngửa ra một lúc, quay lại nhìn Diệp Nam Bình, rõ ràng ý hỏi Diệp Nam Bình, cô gái tự nhiên xuất hiện này là ai.

Tân Văn Thành tiến tới: “Chào chị, em là trợ lý của thầy Diệp.”

Nói rồi khom lưng, định nhặt khăn lông dưới mặt đất lên giúp chị ấy. Tay mới vừa chạm vào khăn thì trong nháy mắt, bỗng nhiên sừng sò.

Người đối diện mặc quần rộng, phần chân trái lộ ra nửa đoạn chân gấu.

...

Tần Văn Thành xưa nay tự nhận mình phản ứng nhanh nhẹn, nhưng lần này chậm mắt nửa nhịp mới nhặt khăn lên đưa lại người ta. Đứng gần như thế này, Tần Văn Thành mới cảm thấy cô ấy quen mắt. Tầm mắt dừng trên mặt cô ấy một lúc, Tần Văn Thành nhớ ra đã gặp cô ấy ở đâu—

Tầm ảnh mà Thương Dao tìm thấy trong phòng chứa đồ linh tinh ở nhà Triệu Từ Từ, bên trong tấm ảnh đó có một cô gái nhìn rất ngẫu nhiên, rất chất, chính là cô ấy...

Diệp Nam Bình đứng ở giữa phòng tắm và phòng khách, thấy ánh mắt Tần Văn Thành dừng lại trên chân người kia vài giây, bất đắc dĩ xoa trán. Đứng là tuổi trẻ, tự cho là mình che giấu rất tốt, thật ra quá dễ bị nhìn thấu. Anh tiến lên, cắt ngang sự đánh giá của Tần Văn Thành, giới thiệu hai người với nhau: “Hứa An Bình. Tần Văn Thành.”

Hứa An Bình tiếp lời: “Chị nghe lão Triệu nói, Bình từ nhận một trợ lý xinh đẹp. Vậy mà đẹp ư?”

“...” nụ cười Tần Văn Thành hơi run rẩy.

“Phải nói là quá đẹp.”

Tần Văn Thành nhẹ nhàng thở ra, Hứa An Bình thần thiện vậy thì cô cũng không câu nệ: “Chị An Bình, trên trán chị bị bầm, em mua thuốc giúp chị nhé.”

Hứa An Bình định nói không cần phiền phức, Tần Văn Thành cắt ngang: “Em kêu ship tới, giao hàng nhanh nên xù là tới cửa liền, nhanh lắm.” Nói xong thì mở điện thoại ra.

Hứa An Bình nhìn đi động Tần Văn Thành, cảm thấy mới lạ: “Bây giờ nước mình thuốc cũng có thể được giao tận cửa hả?”

“Cô ấy là chuyên gia mua sắm trực tuyến đó, cái gì cũng mua trên đi động được.”

Một bên nghe giọng nói về thích thú của Hứa An Bình, một bên nghe giọng Diệp Nam Bình có vẻ gấp gáp, Tần Văn Thành bị kẹp trong đó, trong đầu lần thứ hai hiện lên phản chấn giả khi này nhìn thấy. Trong nháy mắt đã hiểu vì sao Diệp Nam Bình lại lo lắng như vậy, cũng hiểu vừa rồi sao Hứa An Bình lại ở trong nhà tắm lâu vậy mới ra.

Cô có thể mượn tượng đại khái, Hứa An Bình khi ngã trong bồn tắm bất lực thế nào khi xoay sở với phản chấn giả đó.

....

Hứa An Bình thấy Tần Văn Thành ghi tên người nhận là: Hứa to gan. Cô lấy khăn ném Diệp Nam Bình: “Cậu nói cho trợ lý nhỏ của cậu tôi là Hứa to gan? Huy hình tượng tôi như thế đó hả?”

“Không có không có không có, cái biệt danh này anh Triệu nói cho em biết.” Tần Văn Thành nhanh chóng chụp mũ lên đầu Triệu Từ Từ. Dù sao Triệu Từ Từ cũng không có ở đây.

Thấy Diệp Nam Bình bị Hứa An Bình ném khăn lên mà không hề nhăn nhó, Tần Văn Thành cup mắt suy nghĩ, quyết định bất cứ giá nào phải thử thăm dò: “Hơn nữa thầy Diệp vừa rồi trên đường tôi thấy hết sức lo lắng, em còn tưởng bạn gái anh ấy xảy ra chuyện gì chứ.”

Vừa nghe chữ bạn gái, Diệp Nam Bình hơi nhường mày. Ngoài lại nhìn cô nhóc đang tươi cười che giấu chút thâm dò. Đúng như anh quen thuộc, cô nhóc lưu manh này rất thông minh.

Hứa An Bình không biết nghe không rõ lời thăm dò đó hay thế nào mà chỉ bật cười hỏi lại: “Bạn gái?”

Tần Văn Thành căng thẳng. Không biết chị ấy hỏi lại là muốn thừa nhận hay phủ nhận.

Hứa An Bình cười tươi tắn, ôm chầm vai Diệp Nam Bình.

Tần Văn Thành bị dọa nháy dưng.

Lời nói tiếp theo lại là: “Chị là... một trong những người con gái bị Diệp lão sư từ chối.”

“...”

++++

Vỡ kịch nhỏ.

Cảm xúc tác giả xuống thấp, hôm nay không có vở kịch nhỏ.

...

...

Triệu Từ Từ: Tác giả, cô quá tùy hứng, chính văn đã không cho tôi lên sân khấu, vở kịch nhỏ hậu trường cũng không cho tôi cảm giác tồn tại nữa hả?!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Sắc mặt Diệp Nam Bình hơi dao động. Tần Văn Thành không nhận rõ cảm xúc đó là gì, Diệp Nam Bình đã cup mắt, lấy tay Hứa An Bình ra khỏi vai mình.

“Nếu cậu không có việc gì thì tôi đi trước đây, cậu ăn xong thì đi ngủ đi để khỏi bị lệch múi giờ.”

Hứa An Bình cắt ngang lời anh, không để anh nói thêm: “Được rồi, được rồi, cậu thật là, mấy năm không gặp, sao càng lúc càng dõng dãi thế?”

Nhưng mà Diệp Nam Bình vẫn chưa nói xong: “Tóm lại cậu làm gì tùy cậu, nhưng mà đừng để mất liên lạc.”

Hứa An Bình thở dài, gật đầu.

Tần Văn Thành trong chớp mắt thành người ngoài cuộc, nhìn hai người trước mặt anh một câu tôi một lời, quan hệ hai người đầu giống Hứa An Bình bị anh từ chối?

Anh bị Hứa An Bình từ chối, yêu mà không được nên mới thật cẩn thận như vậy, vậy thì mới có về thuyết phục hơn...

Tần Văn Thành ít nhiều gì cũng có sự hụt hẫng. Diệp Nam Bình đi về phía huyện quan, thấy Tần Văn Thành chưa theo mình thì quay lại đợi cô. Tần Văn Thành ngược mắt lên, cười nói với Diệp Nam Bình: “Thầy Diệp, em làm xong +việc rồi, không quay về phòng làm việc với anh nữa.”

Diệp Nam Bình cũng không ép: “Gần đây không có trạm tàu điện ngầm, cô gọi xe về, tiền xe sẽ trả lại cho cô.”

“Dạ được.”

Tần Văn Thành không cảm thấy việc anh trả tiền xe này có vấn đề gì, Hứa An Bình lại nhường mày, nhìn Tần Văn Thành, rồi lại cười nói: “Cậu với trợ lý nhỏ tặng ca tôi bây giờ chắc chưa ăn cơm đâu. Hay là ở lại ăn cùng với tôi đi?”

Tần Văn Thành không nghĩ Hứa An Bình lại muốn giữ cô lại, rất kinh ngạc.

“Cô ấy ăn rồi...”

Không đợi Diệp Nam Bình nói hết câu, Tần Văn Thành giành trả lời: “Dạ được đó!”

Diệp Nam Bình nhìn hai người, không rõ sao lần đầu tiên gặp nhau mà lại hợp ý nhau vậy, có lẽ như lời Triệu Từ Từ nói, hai người có tính cách tương đồng nhau?

Diệp Nam Bình phẩy phẩy tay ý nói hai người muốn làm gì thì làm, anh tự đi trước.

...

Hai cô gái có tính cách thoải mái như nhau nên tìm đề tài nói chuyện rất đơn giản, nhẹ nhàng.

Hứa An Bình làm người quản lý, chụp ảnh quay phim phỏng sự, tính chất công việc khác với Diệp Nam Bình thuần thương mại. Hứa An Bình làm một số việc phi lợi nhuận, Hường Duyên Khanh tài trợ cô quay chụp phim tài liệu, để báo đáp lại cô giúp Hường Duyên Khanh thực hiện tuần triển lãm nghệ thuật kế tiếp.

Trước đó Tân Văn Thành đúng là ăn chưa no, còn phải lo theo học công việc chính ảnh, bây giờ vừa ăn vừa nghe Hứa An Bình kể về kinh nghiệm làm phim tài liệu, rất xuất sắc, cũng có mạo hiểm

Lần này Hứa An Bình về nước, ngoài công tác còn có việc riêng. Ba cô tái hôn, cô về tham gia hôn lễ, cho nên cô không ở nhà, nhờ Diệp Nam Bình sắp xếp một chỗ ở chung cư khách sạn này.

Còn nguyên nhân cô mang chân giả thế nào, Tân Văn Thành không hỏi. Có lẽ đó là một quá khứ chấn động lòng người.

Ngược lại, cuộc sống của Tân Văn Thành có thể đúng từ bình yên để hình dung. Một người bình thường trong những người bình thường, vậy là đủ để khá quát tất cả.

Điện thoại Hứa An Bình vang lên. Cô cúi đầu nhìn thoáng qua, cười nói: “Bình từ giục tôi tha em về nhà ngủ, nói ngày mai tụi em phải đi điều nghiên địa hình ở Cổ cung sớm.”

Quan hệ hai người thật tốt... Tân Văn Thành vô thức sờ đi động của mình, từ lần bị chủ nhà ném điện thoại tới giờ, cô chưa có tiền đổi điện thoại mới, cảm giác đầu ngón tay cộm cộm

“Bạn em tí nữa tới đón em, tám 11 giờ là em có thể về tới nhà, không ảnh hưởng công việc đâu.” Tân Văn Thành nói.

Hứa An Bình chắc nghĩ trẻ thế này mà còn đến đón chắc quan hệ không bình thường, liền hỏi: “Bạn trai?”

“Dạ không phải.” Tân Văn Thành bối rối giải đáp.

Lúc này cô hy vọng mình có thể có bạn trai, tiếc là không phải. Cô đồng ý cho Hường Diễm mượn 4.000, nhiều hơn cô thật sự không có. Lát nữa Hường Diễm tới đón cô, đi tới nhà cô, cô lấy tiền khách thuê nhà đưa 4.000 cho cậu ta. Hường Diễm nói trước tết âm lịch sẽ trả cho cô.

Cô đã thương lượng chuyện này với Thương Dao, Thương Dao không đồng ý: “Trước đó mình còn tưởng Hường Diễm này không có chuyện gì mà cứ tìm cậu là thích cậu. Bây giờ cậu nói vậy là mình hiểu rồi, đều là kịch bản hết. Chị em tốt à, bài học của mình với Chu Tự cậu xem chưa đã hay sao mà giờ còn thế này?”

Đúng là sau khi chia tay Chu Tự, Thương Dao thay đổi thái độ hoàn toàn cách nhìn của mình về đàn ông. Mỗi lần uống nhiều đều tự kiểm điểm mình, cũng không phải không có phú nhị đại theo đuổi cô, cô lại mất mủ mà cho không Chu Tự đủ thứ. Cho không không nói, còn vui vẻ chịu đựng, còn nghĩ cùng chịu khổ với hẳn ta, cùng nhau phấn đấu, nhưng mà người ta đã sớm nhìn rõ hiện thực để chọn con đường tắt.

Nhưng Tân Văn Thành hỏi: “Nếu li hôn này đưa Hường Diễm không còn, cậu có thể nuôi mình hai tháng được không?”

Thương Dao liếc xéo Tân Văn Thành: “Nếu không thì sao? Mình nhìn cậu ăn cơm ăn trầu mà sống hả?”

Một lát sau, Hường Diễm nhắn wechat tới nói cậu ta ở dưới lầu. Tân Văn Thành chào tạm biệt Hứa An Bình, đi xuống.

Hường Diễm đang cười chiếc xe điện công cộng, đang chờ cô.

Mấy ngày không gặp, Hường Diễm nhìn gầy hơn, xem ra biến mất mấy ngày này cậu ta cũng không ổn lắm

Tân Văn Thành lại gần. Hường Diễm đang nghĩ mông lung gì đó, nghe tiếng bước chân thì quay lại nhìn, cười.

Tân Văn Thành gác tay lên đầu xe; “Tôi còn tưởng cậu lại lên lấy xe khách tới đón tôi chứ.”

“Thế nào? Coi thường xe điện này của tôi? Hôm nào tôi đổi một chiếc xe điện siêu cấp, hù chết cô.”

“Đừng đứng đứng, tôi còn phải giữ mạng để thúc nợ cậu.”

Tân Văn Thành thật ra không có ý gì, chỉ đùa một chút. Mặt mày Hường Diễm lại xụ xuống. Xem ra là bị đá kích không nhẹ.

Tân Văn Thành còn tưởng cậu ta kiểm ti mà tiêu nhiều nên vay tiền là chuyện thường, nhưng bây giờ nhìn thế này, cậu ta đối với việc vay tiền này có vẻ không thoải mái lắm. Tân Văn Thành sai bước ngồi lên yên sau. Chỗ ngồi hơi nhỏ, cơ thể Tân Văn Thành không thể không nghiêng về trước, tay cô nú lấy thanh chắn phía sau mới có thể tạo được một khoảng cách giữa hai người

“Ngồi yên nhé.” Hường Diễm khởi động xe.

Xe điện chạy được chừng mấy bước, ngừng.

Tân Văn Thành đâm sầm vào lưng cậu ta, mắt lướt qua vai cậu, nhìn thấy đèn báo hiệu trên đầu xe: “Sao lại thế này?”

“Tôi cũng không biết, đây là lần đầu tiên tôi chạy xe này mà.”

Hường Diễm bước xuống, kiểm tra xe, kiểm tra đường dây.

Tân Văn Thành cũng xuống xe hỗ trợ.

Hai người đang châu đầu chụm vào một chỗ coi thử chỗ nào có vấn đề thì một chiếc đại G giảm tốc độ ngừng trước lầu chung cư.

Diệp Nam Bình đang tìm chỗ đỗ, chuẩn bị dừng xe lên lầu đón người.

Không tìm được chỗ đỗ xe mà ngược lại thấy người mà anh chuẩn bị đón. Chỉ thấy một hình bóng quen thuộc, cùng một người thanh niên cao hơn cô một cái đầu đang chụm vào nhau, nghiên cứu chiếc xe điện màu vàng. Xem ra anh không cần tìm chỗ đỗ xe.

Diệp Nam Bình trầm mặt xuống, ấn kèn xe.

Hai người đang tựa sát vào nhau cách đó không xa cuối cùng cũng tách ra. Hai người họ tưởng xe mình chắn đường nên vội vàng nhích xe vào bên trong, một người quay lại: “Ngại quá, xin lỗi ạ...”

Tân Văn Thành nói xin lỗi nửa chừng thì ngừng lại.

Diệp Nam Bình mở cửa sổ xe.

Người thanh niên đang dịch xe vào trong lúc này cũng quay đầu lại nhìn về phía Diệp Nam Bình. Giây tiếp theo, đưa tay kéo Tân Văn Thành ôm tới bên cạnh mình: “Có dừng chắn đường người ta.”

Nhìn bề ngoài thì có vẻ như trách cô chắn đường người ta, nhưng ánh mắt kia rõ ràng đã nhận ra Diệp Nam Bình.

Ánh mắt tinh như sói, rất tốt.

Diệp Nam Bình thoáng cau mày.

Tiếc là Tân Văn Thành không hiểu kịch bản của cậu, giải thích: “Chắn đường cái gì? Đây là ông chủ tôi.”

Nói rồi hát bay tay Hường Diễm ra, không những không nhường đường mà còn tiến tới vài bước, đi tới bên cửa sổ Diệp Nam Bình: “Thầy Diệp, anh tới tìm chị An Bình hả? Lúc em đi thì chị An Bình đã định đi ngủ.”

“Vậy à?”

“Dạ phải.” Tân Văn Thành thoáng thấy anh lại cau mày, sửa lời: “Có thể chị ấy còn chưa ngủ, có khi còn lệch múi giờ.”

Diệp Nam Bình hơi thu tầm mắt, rồi lại ngược mắt lên, gằn mày ra: “Không cần, để cô ấy ngủ đi. Lên xe.”

“Dạ?”

Dạ cái gì? Do anh nói còn chưa rõ sao? “Tôi tiện đường, đưa cô về.”

Tân Văn Thành vừa nghe có chuyện tốt này thì việc đầu tiên không phải lên xe mà vội vàng quay đầu vẫy tay với Hường Diễm: “Không cần quan tâm cái xe điện hư kia nữa, ông chủ tôi nói muốn đưa chúng ta về.”

Hường Diễm không nhúc nhích.

Diệp Nam Bình cũng không nhúc nhích —

Anh nói muốn đưa “bọn họ” khi nào? Rõ ràng chỉ nói muốn đưa cô.

Tân Văn Thành thấy Hướng Dẫn không nhúc nhích, lại vẩy tay ý bảo lại gần.

Hướng Dẫn một giây trước còn có vẻ không thích, giây sau không biết nghĩ tới gì mà dứt tay vào túi quần, thong thả ung dung đi tới, không hề từ chối: “Vây làm phiền anh rồi, thầy Diệp.”

Nói xong trực tiếp kéo cửa ghế phụ lái ngồi vào.

Một loạt động tác liền mạch, Tân Văn Thành đứng bên ngoài cửa ghế lái cũng ngay ra, sau đó mới lùi về sau, kéo cửa sau xe ngồi vào. Không để Diệp Nam Bình mở miệng hỏi đưa ai về trước, Hướng Dẫn đã thắt xong dây an toàn, hướng về Diệp Nam Bình đọc địa chỉ nhà Tân Văn Thành.

Diệp Nam Bình chứng lại, khởi động xe, mắt nhìn lên kính chiếu hậu. Tân Văn Thành thấy ánh mắt anh, định lên tiếng giải thích, Hướng Dẫn là tới nhà cô lấy tiền, nhưng ngẫm đi nghĩ lại vẫn cắn răng, không nói gì. Có gì mà phải giải thích, dù sao Diệp Nam Bình cũng không thấy hứng thú.

Có điều Diệp Nam Bình không nói tiếng nào, Tân Văn Thành vẫn hơi thấp thòm. Trước đó đã từng nói cô xem anh như tài xế, đúng thật là đầu có ông chủ nào lái xe cho nhân viên? Bây giờ thì tốt rồi, không chỉ cô ngồi xe cho anh chở mà còn kéo cả bạn mình lên...

Hướng Dẫn tựa như không phát hiện không khí có gì bất thường, thản nhiên ngồi ghế phụ lái nói chuyện: “Thầy Diệp, may gặp anh, nếu không tôi với Tân Văn Thành chen chúc nhau cười chiếc xe điện về nhà, không chừng lại làm có ấy cảm lạnh.”

“Lại?”

“Nhưng không sao, từ khi có ấy quen tôi, không ít lần bị cảm rồi.”

“...” rất tốt.

Tân Văn Thành ngồi ở ghế sau, không chen vào nói một câu, chỉ có thể đánh đường vòng cứu nước, móc điện thoại ra nhắn wechat cho Hướng Dẫn: “Ông chủ tôi tính tình không tốt, cậu đừng có tán nhảm với anh ấy có được không. Vấn đề chính là Diệp Nam Bình vừa rồi không thể lên lầu gặp Hứa An Bình, tâm tính anh có lẽ sẽ không thể nào tốt nổi...”

Ai ngờ Hướng Dẫn lại không chịu ngưng, cô vừa mới cảnh cáo xong thì cậu ta lại lòi cô ra: “Thầy Diệp, nghe nói tính tình anh không tốt, nhưng tôi thấy không hề giống vậy. Tôi cảm thấy anh rất thân thiện. Nếu không tôi không có mặt mũi tới đi nhờ xe của anh.”

Quả nhiên, Diệp Nam Bình lại lần nữa yên lặng nhìn về kính chiếu hậu.

Tân Văn Thành miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, hy vọng Diệp Nam Bình đại nhân không chấp nhất tiểu nhân.

Diệp Nam Bình cũng không vì nụ cười của cô mà có bất kỳ động tác nào đáp lại, chỉ thu tầm mắt về: “Trong thời gian làm việc tính tình của tôi thật sự không được tốt. Xem ra nhân viên oán giận tôi không ít.”

Nhân viên...

Ám chỉ quá rõ ràng, Hướng Dẫn mới làm như ý thức mình nói sai, sửa lại: “Thầy Diệp hiểu lầm rồi. Tôi với cô ấy rất ít nói chuyện công việc nọ kia, chúng tôi thường nói tới mấy thứ thú vị như sở thích đồ họa...”

Tân Văn Thành hết chịu nổi, lấy đầu gối đụng vào lưng ghế phụ lái, cũng không biết Hướng Dẫn có nhận ra tín hiệu này không.

Cũng may là do đã trễ, đường không đông xe, tốc độ xe Diệp Nam Bình rất nhanh, 20 phút sau đã tới tiểu khu, Tân Văn Thành yên lặng thở ra, nói: “Thầy Diệp, mai gặp lại.”

Nhanh chóng xuống xe.

Diệp Nam Bình nghe tiếng đóng cửa, không quay lại mà hỏi người ngồi bên ghế phụ lái: “Cậu ở đâu?”

Hướng Dẫn nhìn anh, im lặng hai giây, chợt mỉm cười: “Thầy Diệp, tạm biệt.”

Khi nói lại cô tình bất chợt ngừng điệu câu chào tạm biệt của Tân Văn Thành khi nãy.

Diệp Nam Bình mới vừa nhú mồm, Hướng Dẫn đã cời dây an toàn xuống xe.

Diệp Nam Bình không quay đầu nhưng nhìn vào kính sau, thấy Hướng Dẫn đang chạy đuổi theo hướng Tân Văn Thành đi.

“Từ từ, đợi tôi!” Hướng Dẫn vừa đuổi theo vừa gọi cô.

Tân Văn Thành cũng không quay lại, ngược lại càng đi càng nhanh, đi qua cổng gác thì lách mình vào.

Cửa tự động tiểu khu khép lại, Hướng Dẫn khó khăn đuổi tới, nhanh tay lẹ mắt giờ tay lên chặn lại, mu bàn tay bị kẹp lên trụ cửa, lức mình vào tiểu khu.

Tân Văn Thành gần đứt: “Cậu ở trên xe nói đông nói tây làm gì chứ?” Diệp Nam Bình chắc chắn cho là cô nói xấu anh sau lưng. Ngày mai làm sao cô đối mặt với anh?

Hướng Dẫn lại rất vồ vập: “Lần đầu tiên tôi nói chuyện phiếm với ông chủ, không biết nói gì thì chỉ có thể nói bậy nói bạ.”

Tiếng cửa tiểu khu đóng sầm lại sau lưng hai người.

Diệp Nam Bình vẫn nhìn vào kính chiếu hậu, nghe tiếng động cửa mà hơi chấn động.

Khoan đã.

Cậu ta... cùng với cô, cùng nhau về nhà?

Cô là người mấy hôm trước còn chính thức thổ lộ...

Hiện giờ mấy cô gái trẻ đều chơi như vậy?

Diệp Nam Bình siết chặt tay lái, tiếng lốp xe chuyển hướng rít lên chói tai, rồi đi.

+++++

Vỡ kịch nhỏ về vua ăn đám

Một ngày nọ, Tân Văn Thành vác hai quả trứng thăm đi làm.

Đồng nghiệp: Tối hôm qua ngủ muộn lắm à?

Văn từ: Lăn lộn cả đêm

...

...

Đồng nghiệp: Thầy Diệp, anh ngồi xồm trên đất làm gì vậy?

Ba ba Diệp: Vẽ vòng tròn.

Đồng nghiệp: Vẽ vòng tròn làm gì?

Ba ba Diệp:...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Ba ngày sau, từ lớp tiếng Pháp về nhà, Tân Văn Thành gặp được bạn cùng nhà mới, Diêm Giai.

Thấy cô ấy mang hành lý nhiều như núi, đồ đạc chất đống lộn xộn trong phòng khách, Tân Văn Thành mới vừa vào cửa vắt và lên qua đồng đồ đạc mà vào cửa phòng mình.

Bên trong cánh cửa mới, Thương Dao đang ngồi trang điểm trước bàn. Thương Dao tuy chưa tìm được công việc nhưng gần đây xã giao hơi nhiều, xem ra phát triển với Triệu Từ Từ không tồi. Tân Văn Thành nhìn Thương Dao hơi hắt cằm chỉ hướng phòng khách, Thương Dao ngẩng đầu nhìnlại cô từ trong gương, nhìn vai về bất đắc dĩ.

Thương Dao vội chuẩn bị để đi, Tân Văn Thành ở phòng khách giúp Diêm Giai dọn 2 túi đồ to, Diêm Giai liền mở máy.

Tân Văn Thành mới biết Diêm Giai làm về tự truyền thông* (self media – *xem ghi chú*), trước đó cô là nhân viên, nhưng vì chuyên ngành tốt nghiệp đại học của cô nên lãnh đạo không xem trọng, cô tức giận nghỉ việc, cùng mấy người bạn ra mở công ty tự làm.

Bạn bè Diêm Giai mỗi người đều có mấy tài khoản wechat, mỗi tài khoản đều có 5.000 bạn tốt. Diêm Giai đã thành thói quen, cứ nhìn thấy ai thì chuyện đầu tiên là thêm wechat. Thào nào Hướng Diễn với cô chỉ mới gặp một lần mà đã thành bạn tốt trên wechat.

Tiệc là công việc mới của cô hiện giờ tạm thời hoạt động còn lổ vổn, chưa đầy 2 tháng, tiền dành dụm trước đó đã tiêu sạch, mấy bạn bè cùng làm thấy không ổn, chạy sạch.

Diêm Giai không còn cách nào khác đành chuyển nhà. Trước mắt Diêm Giai phải tìm công việc khác, lo cái ăn trước rồi tính tới sự nghiệp sau.

Tân Văn Thành hiểu ra, hèn gì quần áo giày mũ của cô ấy nhiều như vậy, thì ra là do yêu cầu công việc.

Tân Văn Thành và Diêm Giai dọn được một nửa thì Thương Dao đã trang điểm, thay quần áo xong từ trong phòng ngủ ra ngoài, xách theo túi của cô đi hẹn hò.

Tân Văn Thành đang khom lưng kéo hành lý về phòng phụ Diêm Giai, Thương Dao nói tạm biệt với hai cô, đang định đi về phía huyền quan thì Diêm Giai đứng thẳng lên, cười: “Chỉ gái chung nhà, sau này đừng xách túi giả nữa, mai mốt em đưa cho chị mấy túi xách nhãn hiệu vừa đẹp vừa không đụng hàng.”

Tân Văn Thành còn đang khom người kéo đồ, da đầu tê rần lên. Cô không nhìn được nhìn Thương Dao, sắc mặt Thương Dao trắng bệch. Xem ra Diêm Giai nói chuyện kiểu này chắc đã đắc tội không ít người, lần đầu tiên gặp mà nói chuyện vậy thì cũng hơi quá...

Thương Dao lặng lẽ dõi túi xách qua bên trái, nhìn hai cô cười cười rồi đi.

Bóng Thương Dao biến mất ngoài cửa, Tân Văn Thành lập tức nhận được tin nhắn Thương Dao.

Thương Dao: Có ta có bệnh hả! Minh với cô ta thần lắm à?

...

Ngày hôm sau, Thương Dao ném cái túi giả mà mình mua hơn 1.000. Tuy có bạn cùng nhà mới nói chuyện thẳng thắn quá làm Thương Dao âm ức, nhưng tâm lý Thương Dao nhanh chóng cân bằng lại —

Cô tìm được công việc mới, là công ty cũ của Tân Văn Thành, Quảng Dịch. Mà Diêm Giai cũng đang tìm công việc như cô thì vẫn như ruồi không đầu, khó khăn khắp nơi.

Thương Dao không biết là do bị Diêm Giai kích thích hay là do công việc của Quảng Dịch yêu cầu mà mỗi ngày đi làm đều trang điểm, quần áo mới mua cũng nhiều.

Tân Văn Thành hết giờ làm việc lại đi học tiếng Pháp, cuối tuần không có thời gian theo Thương Dao đi dạo phố. Thấy tù quần áo hai người sắp không chứa hết đồ, Tân Văn Thành khuyên cô dừng tay: “Bà cô à, cậu mua ít đồ lại đi.”

Hiện giờ Thương Dao lại rất thông suốt: “Trước giờ ăn mặc tiết kiệm nuôi Chu Tự, bây giờ mới biết thì ra tiêu tiền cho bản thân lại sướng tới vậy.”

Tân Văn Thành từng nghe nói cái gọi là tiêu xài phục thù, hiện giờ Thương Dao đang phục thù hết sức vui vẻ, Tân Văn Thành cũng không khuyên cô. Cũng may quần áo Tân Văn Thành ít, tiền dư đều đưa cho Hướng Diễn mượn, chỗ trống tù quần áo đều dành cho Thương Dao.

Thương Dao vừa cắt nhãn quần áo mới mua vừa hỏi: “Cậu với thầy Diệp phát triển thế nào rồi?”

“Phát triển?!”

Dùng từ này với cô và Diệp Nam Bình?! Giọng Tân Văn Thành đầy nghi ngờ, cuối cùng chỉ có thể hậm hực hô khẩu hiệu: “Minh yêu công việc.”

“Không có tiến triển gì thật à?”

“Anh ấy bắt đầu cho mình chụp thử một ít hình, cái đó có được coi là tiến triển không?”

Thương Dao thờ dãi, nghĩ tới một chuyện, không biết nên nói hay không. Thấy Tân Văn Thành có vẻ như đã buông Diệp Nam Bình xuống giống như năm đó đã nhẹ nhàng bỏ xuống người giảng viên trong trường kia, Thương Dao yên tâm nói: “Lần trước Triệu Từ Từ mới mình xem phim, anh ấy có nói Diệp Nam Bình bỏ rơi anh ấy đi theo phụ nữ rồi. Mình giật mình nhảy dựng, nhiều chuyện hỏi thêm, anh ấy mới nói thật ra cũng không phải là phụ nữ, hai người bọn họ đều quen người đó, Diệp Nam Bình phải đi đón cô ấy ở sân bay.”

Thương Dao nói nhiều vậy là muốn nhắc nhở cô.

Tân Văn Thành lại như không ngạc nhiên: “Triệu Từ Từ nói chắc là Hứa An Bình rồi.”

“Cậu cũng quen?”

“...”

Không chỉ quen, mà bây giờ còn thành bên A bên B.

Hứa An Bình mới Diệp Nam Bình chụp poster phóng sự của cô ấy, thành ra là đối tác Tân Văn Thành.

.....

Hứa An Bình chụp xong bộ ảnh phóng sự này, poster còn đang làm hậu ký. Tân Văn Thành vì công việc nên thỉnh thoảng có thể gặp Hứa An Bình.

Bộ ảnh phóng sự này của Hứa An Bình chụp 7 nhân vật PTSD* (*xem ghi chú*) đã bình phục, làm thế nào để hòa nhập xã hội. 7 người này vì những nguyên nhân khác nhau mà mắc chứng PTSD, có người phụ nữ bị bạo lực gia đình thường xuyên, có người là quân nhân.

Bởi vì đối tượng chụp ảnh là những người PTSD mà Tân Văn Thành chưa từng tiếp xúc, ekip mờ hợp về phương án chụp, Tân Văn Thành còn đến chỗ Hứa An Bình xem một đoạn phim phóng sự vừa cắt thô xong, làm ít bài tập thêm.

Tuy chụp hình đều là những người PTSD đã khỏi, việc chụp ảnh vẫn hết sức áp lực. Nghe Hứa An Bình nói, người đầu tiên nhận phỏng vấn là quân nhân, bạn với cô ấy và Diệp Nam Bình.

Quả nhiên ngày chụp ảnh người quân nhân đó, Diệp Nam Bình gọi đối phương là Lão Từ, còn hân huyền chuyện cũ ở Syria với Lão Từ. Nhắc chuyện năm đó Diệp Nam Bình không biết bị con gi cắn mà chân sưng phù lên như móng heo, Lão Từ cười. Diệp Nam Bình bắt được nụ cười này. Về tười cười đó cắt gấu mấy chữ — dường như đã qua mấy đời.

.....

Buổi sáng chụp ảnh lão Từ xong, buổi chiều còn phải chụp một người khác.

Người buổi chiều là Chương Nghị, cũng là người được phỏng vấn trong bộ phim phóng sự đó.

Anh ấy tuổi xem tên Tân Văn Thành, từng là du học sinh tại Mỹ. Mấy năm trước vụ xả súng trường học thảm khốc rừng động nước Mỹ, anh mắc bệnh PTSD nghiêm trọng, bỏ học về nước trị liệu, năm nay khỏi bệnh nên quay về trường học lần nữa.

Trước đây khi Chương Nghị đồng ý lý diện phỏng vấn trong bộ phim phóng sự, nghe nói người nhà kịch liệt phản đối, cuối cùng không lay chuyển được ý định của Chương Nghị. Cho nên người nhà đối với đội của Diệp Nam Bình, hay là ekip của Hứa An Bình vẫn hết sức đề phòng. Hôm Chương Nghị đến studio, mẹ anh đi theo. Tân Văn Thành rót nước cho Chương Nghị bị mẹ anh cản lại. Mẹ anh ấy mang theo nước, cũng không cho Chương Nghị ăn những đồ ăn vặt trong studio chuẩn bị.

Mãi tới khi Chương Nghị cam đoan là anh ở một mình không có vấn đề gì, gục mẹ anh ấy đi làm, mẹ anh mới chịu rời đi.

Mới đầu Tân Văn Thành tưởng mẹ Chương Nghị cần thận chăm con quá mức, Chương Nghị lại xấu hổ nói với cô, do lúc anh bị bệnh thần kinh rất mất cảm, có bất kỳ cái gì không đúng thì anh sẽ nổi giận, mất bình tĩnh và suy sụp, vì vậy mẹ anh mới hết sức cẩn thận như bây giờ.

Tân Văn Thành nói chuyện với Chương Nghị trong phòng trang điểm, khi vào lầu, anh lại như thành người khác, cứng nhắc bất động. Người phụ trách ánh sáng thân hình cao lớn, theo yêu cầu Diệp Nam Bình dịch hộp đèn lại gần. Trong nháy mắt, Chương Nghị mất không chế ốm đầu gối xõm trên đất.

Tất cả nhân viên có mặt, bao gồm Diệp Nam Bình sững sốt.

Khi mọi người còn chưa hiểu thế nào thì Diệp Nam Bình yêu cầu mọi người ra ngoài, để anh lại với Chương Nghị.

Tân Văn Thành với đồng nghiệp ra ngoài chờ tầm 5 phút, Diệp Nam Bình ra ngoài. Diệp Nam Bình bước ra, tầm mắt nhìn Tân Văn Thành: “Có được không?”

“Dạ?”

Diệp Nam Bình nói thẳng: “Studio chỉ có 2 người vào trong. Cô chụp ảnh, tôi hỗ trợ.”

Tuy không phải lần đầu tiên Diệp Nam Bình cho cô tự chụp, nhưng... anh hỗ trợ cho cô?

Tân Văn Thành hơi chần chừ, không nhúc nhích.

“Năm đó cậu ấy chạm mặt với tội phạm xã sủng, là một người đàn ông cao lớn, ở đây chúng ta đều là đàn ông cao lớn, chỉ có mình cô là nữ.” Diệp Nam Bình cũng hơi bất đắc dĩ.

Chính là sự bất đắc dĩ này chạm tới dây thần kinh Tân Văn Thành. Có vẻ anh không yên tâm khi cô cầm máy chụp...

“Được.” Tân Văn Thành thẳng thắn dứt khoát đồng ý, đẩy cửa vào studio.

.....

Diệp Nam Bình quan sát máy tính trên bàn. Anh đứng trong tối, Tân Văn Thành đứng ngoài sáng, trên màn hình, Chương Nghị có vẻ thả lỏng hơn nhiều.

May mà trước đó Tân Văn Thành đã có xem qua phóng sự về Chương Nghị, có hiểu biết với anh. Cô vừa tìm vị trí chụp vừa nói chuyện phiếm với Chương Nghị, biểu cảm anh ấy có vẻ thả lỏng, cô mới có thể chụp được những hình ảnh mong muốn.

Trước đó đã dự kiến phong cách chụp ảnh lần này không phải là đau khổ dằn xé, mà là muốn cho người ta thấy sự hy vọng.

Nhưng Tân Văn Thành nhìn vào mắt Chương Nghị, nhìn không thấy được niềm hy vọng. Mặc dù cô hỏi anh gần đây có chuyện gì vui, anh vẫn mỉm cười nhưng trong mắt không có cảm xúc. Tân Văn Thành hơi sảo, ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về một góc. Diệp Nam Bình ở trong tối chỉ để cho Tân Văn Thành thấy một góc mặt nghiêng nghiêng. Có lẽ anh cũng đang lo nên thay đổi bầu không khí thế nào.

Tân Văn Thành nhắm mắt, vắt óc suy nghĩ những hình ảnh trong phóng sự, nghĩ tới một chi tiết. Giọng cô vui vẻ: “Chương Nghị, nghe nói gần đây anh có bạn gái?”

“...” Chương Nghị hơi do dự rồi bật cười gượng gạo. Nhưng nụ cười kia vẫn quá mức chua xót.

Tân Văn Thành tiếp tục cố gắng: “Là cô ấy theo đuổi anh?”

Chương Nghị gật đầu.

“Cô ấy làm sao theo đuổi được anh vậy, anh có thể dạy tôi vài chiêu không?”

Chương Nghị biết nhiếp ảnh gia nói chuyện phiếm phần lớn là vì điều chỉnh không khí, nhiếp ảnh gia còn cầm máy ảnh trong tay, lúc nào cũng sẽ bắt giữ từng khoảnh khắc của anh.

Màn ảnh tối om, Chương Nghị có sự kháng cự mơ hồ theo bản năng. Chương Nghị không trả lời cô.

Tân Văn Thành không gấp gáp: “Bây giờ tôi cũng đang theo đuổi một người. Anh ấy giống anh, rất lạnh lùng.”

Diệp Nam Bình trong góc người cứng đờ lại.

Giọng Tân Văn Thành vẫn tiếp tục: “Tôi rất tò mò, người đàn ông lạnh lùng thì sẽ thích một cô gái có thể chọc anh ta cười hay là người kích thích ham muốn chinh phục của anh ta?”

Chương Nghị suy nghĩ một chút: “Người trước đi.”

“Thật không? Nhưng mà tôi nhấn chuyện cười cho anh ấy, anh ấy vẫn lạnh lùng với tôi.”

“Có thể chuyện cười cô kể không vui.”

“Vậy bạn gái anh làm sao để anh bật cười vậy? Có thể lên nói cho tôi mấy cái không, tôi học theo?”

Chương Nghị nghĩ nghĩ, đột nhiên bật cười.

Như tuyết rơi đầu mùa.

...

Tuy Chương Nghị nói: “Chuyện cười của cô ấy rất tệ.”

Nhưng Tân Văn Thành bắt giữ được lúc này, nụ cười của anh là thật lòng. Tân Văn Thành nhìn bức ảnh trong máy, nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng chụp xong, Diệp Nam Bình đưa Chương Nghị xuống lầu, nhân viên tiếp năm tiếp ba trở lại studio.

Tân Văn Thành ngồi trước màn hình nhìn mấy tấm ảnh mình vừa chụp.

Ảnh chụp Chương nghị, từng tấm, từng tấm có nụ cười trên môi. Thầy Diệp chắc có thể lấy một tấm làm ảnh bìa Chương Nghị chứ.

Tân Văn Thành quay lại không nhìn thấy người cô muốn thấy, ngược lại lại nhìn thấy Lục Miêu cách đó không xa đang nhìn màn hình phóng đại ảnh chụp —

Đối với vẻ không hài lòng của Lục Miêu, chính là sự hài lòng lớn nhất của Tân Văn Thành.

Cô đứng dậy ra khỏi studio. Vốn định đi toilet, ma xui quỷ khiến sao lại vào văn phòng Diệp Nam Bình.

Tiệc là trong phòng Diệp Nam Bình không có người, Tân Văn Thành thò nửa người vào bên trong cửa, nghĩ thầm, Diệp Nam Bình đưa Chương Nghị xuống dưới lầu chờ xe?

Hậm hực thu đầu lại, nuốt chửng nửa bụng trứng cảm người nào đó.

Tân Văn Thành hoảng hốt ngẩng lên, Diệp Nam Bình đứng phía sau cô từ khi nào, có vẻ... đã chứng kiến cảnh cô thò đầu dò xét bên trong này giờ.

Tuy Tân Văn Thành vẫn còn sợ hãi nhưng không thể hiện ra bên ngoài: “Thầy Diệp, ảnh chụp sửa lại xong rồi, anh lên lầu chọn ảnh đi.”

Diệp Nam Bình gật đầu, vòng qua cô, “Tôi vào phòng lấy ít đồ.”

“Dạ.”

Tân Văn Thành đứng chờ bên cạnh cửa, nhìn anh đi vào phòng. Bước chân anh ngập ngừng, dừng lại. Hơi do dự quay đầu: “Cô nhấn chuyện cười cho tôi lúc nào?”

“...”

Khóe miệng Tân Văn Thành gật gật.

...

Ba giây, cảm giác tê dại trên đầu dần mất đi. Tân Văn Thành cười gian, cổ tỉnh bầy về mặt ngây thơ vô số tội: “Thầy Diệp, sao anh biết em chỉ theo đuổi một mình anh, biết đâu còn có người khác nữa...”

Lúc này, đối lại là khóe miệng Diệp Nam Bình gật gật.

+++++

Vở kịch nhỏ về chuyện cười.

Ba ba Diệp: Từ nay trở đi, công việc của em thêm một mục.

Văn từ: Cái gì?

Ba ba Diệp: Mỗi ngày nhắc cho anh mười chuyện cười.

Văn từ:...Ghi chú

GHỊ CHÚ

Về tự truyền thông:

Mình tìm hiểu thông tin có thể việc hiểu không đúng cho lắm vì giải thích khá dài dòng và không phải bằng tiếng Việt, nhưng đơn giản nhất là thế này:

Ở Trung Quốc, tự truyền thông đề cập đến các tài khoản truyền thông xã hội được vận hành độc lập – trên các nền tảng như WeChat, Weibo và các nền tảng nhỏ hơn khác – thường được điều hành bởi người dùng cá nhân. Những gì được phân loại là tự truyền thông trực tuyến, đã mở rộng và hầu hết từ các trung tâm tin tức lớn, từ People Daily Daily đến Global Times, sản xuất nội dung tự truyền thông trực tuyến trên YouTube từ các tài khoản công khai WeChat của họ. Trong khi đó, hàng trăm ngàn tài khoản tự truyền thông thuộc sở hữu của người dùng cá nhân tạo ra tin tức của riêng họ, khiến họ phải cạnh tranh với các hãng tin đáng tin cậy hơn. Theo Báo cáo thống kê WeChat 2017, do nhà sáng lập WeChat Tencent công bố, có 3,5 triệu tài khoản WeChat tự truyền thông đang tồn tại. Trên nền tảng tự truyền thông của Global Global Sina, Global Daily, có 355 tài khoản tự truyền thông về các vấn đề quốc tế. Trên U.C., nền tảng tự truyền thông của Alibaba, lượng người xem các kênh đưa tin quốc tế là 10 tỷ.

Những kênh tự truyền thông này có quy trình biên tập đơn giản, không nghiêm ngặt. Vì vậy cũng có những khi thông tin không chính xác, sai lệch so với thông tin thực.

Việc kiếm tiền nhờ vào việc đặt các paner/link quảng cáo ở cuối bài đăng của họ. Wechat đã mở quảng cáo trả tiền từ năm 2014 cho mỗi lần nhấp vào doanh nghiệp, cho phép chủ sở hữu tài khoản kiếm tiền từ đó. Ngoài ra, dòng tiền tiềm năng lớn đến từ các quảng cáo mềm – những quảng cáo được làm thành các câu chuyện, ai thường xem tiktok Trung, các clip ngắn trên fb chắc sẽ rất rành. Trên cơ sở này, các cửa hàng tự truyền thông nổi bật đang thu hút vốn đầu tư hơn bao giờ hết. College Daily đã nhận được 20 triệu RMB (3,2 triệu USD) từ các nhà đầu tư vào tháng 11 năm ngoái, một trong số đó là Tencent, người tạo ra WeChat.

Nó có vẻ tương tự như những KOLs – Key Opinion Leader – là những người nổi tiếng, có tầm ảnh hưởng trong một lĩnh vực cụ thể nào đó, được nhiều người biết đến và có sự ảnh hưởng đến nhiều người. KOL có thể là ngôi sao, hot instagram, beauty blogger, vlogger,... được nhiều người biết đến trên diện rộng. Họ được coi là có tầm quan trọng và mức độ phù hợp hơn so với phương tiện truyền thông đại chúng bởi vì họ có thể kết nối và tương tác với khán giả của họ một cách chân thực nhất.

2. *Về PTSD – PostTraumatic Stress Disorder là một rối loạn tâm lý, tổn thương về mặt tinh thần, biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với sự kiện gây tổn thương và vẫn tiếp tục kéo dài sau đó khi sự kiện đã kết thúc từ lâu. Bệnh hay gặp ở những người từng trải qua các biến cố gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe tinh thần hoặc/và thể chất như thiên tai, chiến tranh, bạo hành(bạo hành gia đình, bạo hành tinh thần, ...), tai nạn. Bệnh còn có tên khác là rối loạn stress sau chấn thương hoặc rối loạn tâm căn sau sang chấn, theo phân loại nó thuộc nhóm bệnh liên quan đến stress (Căng thẳng). Theo WHO có sáu loại nạn nhân chịu tác động của thảm họa:*

Nạn nhân loại I: Người trực tiếp bị nạn

Nạn nhân loại II: Người thân của nạn nhân

Nạn nhân loại III: Người đến cứu hộ, cứu nạn

Nạn nhân loại IV: Các thành viên trong cộng đồng

Nạn nhân loại V: Người bị rối loạn khi nghĩ đến thảm họa

Nạn nhân loại VI: Người tình cờ liên quan đến thảm họa

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Nhưng mà anh đã nhanh chóng mím môi, “Xem ra là bố trí công việc cho cô chưa nhiều.” Cho nên cô còn dư năng lượng mà làm cái này cái kia sau khi làm xong việc.

Tân Văn Thành nghe mở đầu vậy thì ngay lập tức có linh cảm xấu. Đúng thật là anh đi vào bản làm việc, lấy đồ ăn cần rồi cảm thêm 1 ổ cứng di động. Anh nhanh chóng quay lại trước mặt Tân Văn Thành: “Đây là hình chụp lần trước ở Cổ cung, đêm nay chỉnh lại xong cho tôi.” Đưa ổ cứng cho cô.

Tân Văn Thành sững sờ: “Hình ở Cổ cung không phải đã chỉnh xong rồi sao ư?”

“Ảnh bìa với ảnh bên trong thì chỉnh xong rồi, nhưng Thời thượng Phong Hành và nghệ sĩ kia cần một ít hình ảnh thêm cho hoạt động. Ổ cứng có 50 tấm ảnh, sửa xong ngày mai giao cho tôi.”

50 tấm...

Tân Văn Thành nuốt nước miếng, xuống giọng: “Thầy Diệp...”

“Hử?”

“Vừa rồi em nói bậy bạ đó, thật ra gần đây em rất bận, cực kỳ bận, tới mức phải từ bỏ việc theo đuổi anh, làm gì còn có người khác?”

“Phải vậy không?” Diệp Nam Bình nhường mày nhìn cô.

Tân Văn Thành bầy về mặt chán thái tha thiết nhất. Cô cứ nhìn anh chăm chăm, đưa ổ cứng trở về. Diệp Nam Bình cúi xuống nhìn ổ cứng trước mặt mình, lại ngẩng đầu nhìn cô.

Rồi đưa tay tới

Tân Văn Thành thở một hơi nhẹ nhõm trong lòng, nhưng giây tiếp theo, hướng tay anh chuyển qua một bên, không phải là lấy ổ cứng trong tay cô mà là vỗ vỗ vai cô: “50 tấm, ngày mai, cố lên.”

Nói xong thì thu tay lại, vòng qua cô đi mất.

...

Ngày mai phải giao 50 tấm ảnh, thời gian vốn không có nhiều, huống chi là chỉnh sửa ảnh hư thì còn khó khăn hơn nữa. Việc này của anh chỉnh ảnh, giờ lại tới cô làm. Tân Văn Thành sâu sắc cảm nhận được mình bị trạ đứa. Chỉ đành tự an ủi chính mình, cô đã học được mấy tuyệt chiêu từ anh chỉnh ảnh, để xem có thể cứu vớt được 50 tấm ảnh thái ra này không.

Khi Tân Văn Thành quay trở lại studio, Diệp Nam Bình đang xem ảnh. Tân Văn Thành nhìn bóng lưng anh nhẹ rắng múa vuốt xong mới lấy lại vẻ mặt tươi cười tới gần.

Diệp Nam Bình nhìn màn hình chăm chú không quay đầu lại.

Những bức ảnh này của cô, thần thái nhân vật được thể hiện rất tốt, tuy màu sắc và cảm nhận ánh sáng còn hơi kém. Nhược điểm của một người không dễ khắc phục. Nhưng dường như cô có thiên phú, có thể nắm bắt được khoảnh khắc xuất thần từ trong mắt người được chụp, tức là thiên phú không đủ chống đỡ nhược điểm. Bộ ảnh này cần phải dựa vào hậu kỳ rất nhiều. Bất có chỉnh sửa 50 tấm ảnh thái kia xem như là bài luyện tập rất cần thiết cho cô.

...

Tân Văn Thành vốn đã hẹn Linda ăn cơm, bây giờ cơm cũng không ăn được, buổi tối ở lại tầng ca.

Lúc tan tầm, Hứa An Bình tới studio tìm Diệp Nam Bình ăn tối, cũng tiện để Diệp Nam Bình nhìn giúp cô nấy bức ảnh. Phim phóng sự của cô cắt không thuận lợi, có thể Diệp Nam Bình giúp được vài ý kiến.

Hứa An Bình rất tự nhiên mời Tân Văn Thành cùng ăn cơm, Tân Văn Thành chưa mở miệng từ chối thì Diệp Nam Bình đã trả lời thay cô: “Cô ấy còn tăng ca, không có thời gian.”

Đúng đó, là ai hại cô tăng ca?

Tân Văn Thành ngồi trước máy tính, hưng hăng bấm chuột.

Thêm HDR, thêm độ bão hòa, thêm tem dấu, chồng lại màu da chỉ để cứu mấy bức ảnh hư hại ra. Phòng làm việc sử dụng màn hình Adobe RGB rất cao, chỉnh sửa phải tập trung nhìn màn hình lâu, mắt Tân Văn Thành cay sè, cô còn mang kính sát trùng nên càng khó chịu hơn. Lúc này nghĩ lại, trước đây mình đúng là bị sắc che mắt não, Diệp Nam Bình thật ra không đáng yêu, không đáng yêu chút nào.

Linda gọi điện cho cô khi cô đang gục xuống bàn bóp trán.

“Còn đang tăng ca? Có muốn chị dẫn đi ăn khuya không? Chị mời xong tiệc bên này, tiện đường ngang chỗ làm của em đó.”

Tân Văn Thành nhìn góc phải màn hình chỗ hiển thị thời gian, trước mắt cô giờ đã bị bóng chồng lên nhau, chớp chớp mắt mới thấy rõ được hơn 10 giờ.

“Không cần đâu, em làm thêm một lát nữa cũng nghỉ, thật sự mệt chịu hết nổi rồi.”

Linda thở dài một tiếng, cô về không hài lòng lắm với đề nghị này. Nhưng Linda biết Tân Văn Thành đang bận mắt ăn mắt ngủ cũng không quanh co dãi dòng, nói mục đích chính rủ Tân Văn Thành ăn cơm: “Thật ra chị muốn tìm em để tám chuyện một chút.”

“...”

“Bạn em tới Quảng Dịch làm, em biết không?”

“Chị nói Thương Dao hả?” tối nay Linda tìm cô chính là để nói chuyện này à? “Dạ biết, sao vậy chị?”

“Vậy em có biết cô ấy do GAD đề bạt thăng chức?” (*Grants Administration Division – Cấp quản lý bộ phận*)

Tân Văn Thành bị Linda hỏi sững sốt.

Cái này... đúng là cô không biết. Thăng chức cao hơn Linda 2 cấp.

“Cô ấy cuối cùng cũng thông suốt, chị đã nói sao 2 người đêm giao thừa sống chết gì cũng không chịu xã giao, tuổi trẻ mà không thích ứng với thời đại này thật lắm nhìn phát bực.”

Lời này chọc thẳng vào Tân Văn Thành.

Sau khi Thương Dao vào Quảng Dịch thì rất bận, phòng ngoại giao của Quảng Dịch là đơn vị phải xã giao nhiều nhất, Tân Văn Thành cũng từ Quảng Dịch ra, trước đó không cảm giác được Thương Dao bận rộn đến mức đó là vì cái gì.

Nhưng bây giờ dính líu tới GAD Quảng Dịch...

Người giám đốc khách hàng này, mấy tháng Tân Văn Thành ở Quảng Dịch đã nghe nhiều chuyện về ông ta, vợ ông ta ở nước ngoài nên không quản lý được, trước đó ông ta đã tự tay đề bạt một nhân viên nữ theo kiểu không rõ ràng, nghe nói lúc đi công tác hai người đều ở chung phòng, sau đó người phụ nữ kia đi sang công ty khác, quan hệ hai người xem như chìm trôi cả nước.

Theo tính cách của Thương Dao thì không có khả năng có liên quan tới người này.

“Chị nghe ai nói?” Tân Văn Thành không thể không hỏi lại.

“Đồng nghiệp bên bộ phận quan hệ khách hàng.”

“Vậy chắc chắn là sai rồi, Thương Dao không thể quen nhân vật như vậy.”

“Thật không?” Linda bị ngờ diệu khẳng định chắc nịch của Tân Văn Thành làm dao động.

Tân Văn Thành đổi chủ đề: “Chị Sở Thần, thì ra hôm nay mời em ăn cơm không phải vì nhớ em mà là muốn tám chuyện? Em đau lòng quá.”

Giọng Tân Văn Thành mang ý làm nũng, Linda chỉ còn cách cười nói hôm nào sẽ mời cô ăn một bữa tiệc to.

Tân Văn Thành cúp điện thoại Linda, lập tức mở giao diện nhắn tin với Thương Dao. Cô cân nhắc một chút, không hỏi chuyện GAD, chỉ hỏi Thương Dao: Về nhà chưa?

Lát sau Thương Dao nhắn lại cô: Chưa đâu, cậu về nhà à?

Tân Văn Thành: Minh cũng còn tăng ca.

Thương Dao: Cùng tăng ca với thầy Diệp?

Rồi gửi qua một icon.

Tân Văn Thành: Thầy Diệp thân yêu sáng sớm đã chạy tới làm việc của anh ấy rồi.

Giây tiếp theo, Thương Dao thu hồi con icon kia lại.

Tân Văn Thành cúp điện thoại, nghĩ tới lời Linda nói, lắc đầu, không thêm suy nghĩ tới nó nữa.

...

Di động vang lên lần nữa, không phải Thương Dao nhắn cô mà là tin nhắn chuyển khoản.

Hướng Dẫn trả cô 1.000. Điều an ủi duy nhất chỉ có 1.000 tệ này. Tân Văn Thành vội vàng chấp nhận, cô đang chằm một cái trục máy ảnh, muốn mua nhưng mà gần đây nghèo quá.

Thấy tốc độ cô nhận tiền quá nhanh, Hướng Dẫn bắt mồm: “Bình thường tôi nhắn wechat chưa từng thấy cô nhanh vậy đó.”

“Sao cậu có tiền nhanh vậy?” Tân Văn Thành nhớ cậu nói trước tết mới có thể trả tiền.

“Tôi vào làm ở Thời thượng Phong Hành, chờ phát tiền lương thì lập tức trả cô.”

“Thời thượng Phong Hành?”

Tân Văn Thành hỏi lại Hướng Dẫn mới xác nhận mình không nghe lầm.

“Đúng vậy.”

“Cậu chuyển ngành tréo ngoe vậy.”

“Tôi vào bộ phận xúc tiến thương mại, không làm biên tập tạp chí thì cũng đâu có gì là trái ngược đâu, tôi học đại học chuyên ngành quản lý mà.”

“Cậu tốt nghiệp đại học gì? Thời thượng Phong Hành không dễ vào đâu.”

Tân Văn Thành hơi nghi ngờ, cậu ta không phải là học bá chứ, dễ dàng vào tạp chí đứng đầu cả nước.

Bạn cùng nhà Diêm Giai làm bên mảng truyền thông lâu vậy, lần trước nộp lý lịch vào Thời thượng Phong Hành nhưng như đã chìm đáy biển, không hề có động tĩnh gì. Hướng Dẫn này không có kinh nghiệm công việc liên quan, trừ khi trường cậu ta tốt nghiệp cực tốt, có lẽ mới có khả năng vào được Thời thượng Phong Hành.

Hướng Dẫn nói: “Chắc... Thật ra tôi đã tốt nghiệp nhưng không thích ngành mình học. Tôi muốn chơi xe, nhưng mà hiện thực không cho phép, nếu giờ còn tiếp tục chơi xe thì tôi không có cơm mà ăn.”

Đúng là vận cứt chó má, vận may cũng là loại thực lực, Tân Văn Thành nịnh nọt: “Cậu vào Thời thượng Phong Hành, nói không chừng mai một chúng ta có thể gặp nhau trong công việc. Thịnh cậu cố gắng phấn đấu bỏ lên trên cao chút, bỏ lên được thì nhớ mang theo tôi.”

“Tôi còn trông mong cô bỏ lên thì mang theo tôi mà.”

Thôi nghỉ khỏe, hai người không có tiền đồ, trông cậy thành công của người khác để thom lây.

Tần Văn Thành nghỉ ngơi tạm đủ rồi, bắt đầu chỉnh ảnh tiếp. Cô không nhấn tin lại cho Hường Diễn, một lúc sau di động lại vang lên.

Hường Diễn: Có nhìn cô đi! Thu tiền xong thì không thèm biết tới ai nữa.

Cậu ta thật sự cho là cô chỉ biết có tiền? Tần Văn Thành cảm điện thoại, giọng không thèm khách sáo: “Lão từ còn đang tăng ca! Cút!”

Hường Diễn không nhấn lại nữa.

Hon nữa tiếng sau, lại nhấn tới: “Phòng làm việc cô sao lại đóng cửa?”

Tần Văn Thành đang cầm chuột chồng thêm màu da, một tay cầm di động nghe. Trong điện thoại, giọng Hường Diễn vang vang làm tay cầm chuột của Tần Văn Thành trượt đi, nửa bức ảnh mới vát và chỉnh xong coi như tiêu.

Tần Văn Thành dứt điện thoại vào túi quần, lấy thẻ nhân viên mình ra mở cửa.

Hường Diễn thật sự đứng bên ngoài, tóc bị gió thổi tán loạn chẳng ra hình dạng gì.

“Sao cậu lại tới đây?”

Hường Diễn quơ túi đồ trong tay: “Tối đưa lái.”

Lên lầu 2, Hường Diễn mới từ trong tay ra, Tần Văn Thành mới thấy bên trong giấy bạc là một đồng que nướng. Xé giấy bạc, que nướng tuy nguội nhưng vẫn rất thom

Tần Văn Thành nuốt nước miếng, Hường Diễn nghe vậy bật cười. Tần Văn Thành trừng cậu, cậu ta mới giả vờ nhìn quanh bốn phía: “Cô cũng thơm thương quá, tăng ca có một mình.”

“Cậu không biết gì hết, đây là vì ông chủ bồi đường năng lực công tác cho tôi.”

“Không tin.”

Tần Văn Thành biau mặt, thật ra cô cũng không tin.

Tần Văn Thành tiếp tục chỉnh ảnh, Hường Diễn đi lung tung trong studio, sau lưng là tiếng nhai xương sụn rào rào, không cần quay lại cũng biết cô ăn sung sướng ra sao.

Studio vẫn còn bối cảnh chụp ảnh chiều nay, máy ảnh cũng còn đặt trên giá ba chân, Hường Diễn đối với thiết bị chụp ảnh dốt đặc cán mai, mần mề cả buổi, ấn nút chụp một cái.

Đèn flash lóe lên, Tần Văn Thành cúi đầu tìm xương sụn trong đồng xiên que giặt mình dờ người, ném xiên que quay về Hường Diễn.

“Đừng đụng bậy bạ vào máy ảnh của anh ấy.”

“À?”

“Ông chủ tôi.”

“Quý lắm hả?”

“Gần như vậy.”

Hường Diễn ngoan ngoãn cách xa máy ảnh ra, giờ tay lên lùi xa ba mét.

Tần Văn Thành tìm được một cây xương sụn, vừa gặm răng rắc vừa đi tới máy ảnh định xóa bức ảnh mà Hường Diễn mới chụp đi. Vừa mở máy lên, trong studio yên tĩnh chợt truyền tới tiếng bước chân.

Về mặt Tần Văn Thành căng thẳng.

Hường Diễn cũng dờ người theo.

...

Diệp Nam Bình đi vào studio còn sáng đèn, trong phòng lại không thấy bóng người. Chỉ có máy tính đang mở, ảnh đang chỉnh dở dang, cùng với... một bàn rác rưởi.

Diệp Nam Bình tới gần bàn, que nướng đã ăn một nửa, còn lại một nửa. Sờ thử que nướng thì đã lạnh ngắt, xem ra người đã đi rồi.

Anh nhủ máy đứng trước đồng que nướng, sau một hồi lâu không động đậy, Hứa An Bình đứng ở cửa gọi: “Bình tử?”

Hai người mới xem xong ảnh chụp, từ công ty biến tập đi. Hứa An Bình muốn xem ảnh chụp của Lão Từ và Chương Nghị nên Diệp Nam Bình đưa cô về phòng làm việc. Trên đường đi, Hứa An Bình hỏi anh: “Trợ lý nhỏ của cậu còn ở phòng làm việc không? Nếu còn thì có thể đi ăn khuya chung với nhau?”

“Còn.”

“Khăng định thế luôn à?”

“Cô ấy làm việc rất chăm chỉ.” Diệp Nam Bình rất chắc chắn.

“Vậy tốt mà. Lát nữa ăn cái gì?”

“...” Diệp Nam Bình nghỉ ngơi, “Tôm hùm đất đi.”

Nhưng mà hiện thực và mặt. Trợ lý nhỏ của anh không có ở phòng làm việc mà còn để lại một đồng rác trên bàn.

...

Diệp Nam Bình không ở lại lâu, lấy máy ảnh và laptop rồi đi.

Núp sau rèm, Tần Văn Thành nghe tiếng bước chân rồi đi, đồng thời phòng tối thui —

Diệp Nam Bình đã tắt đèn.

Trong bóng đêm, có tiếng đóng cửa.

Trong studio yên lặng một lúc.

Sau một lúc lâu, xác định người đã đi thật sự rồi, Tần Văn Thành gặng dừ hỏi: “Cậu làm gì mà kéo tôi trốn?”

Cơ hội tốt đẹp để xuất hiện trước mặt ông chủ chứng tỏ mình tăng ca vất vả biết bao nhiêu đã bị cậu ta phá hoại.

“Tôi thấy cô nghe tiếng bước chân thì sợ vậy nên mới kéo cô trốn đi đó chứ?”

“...” cô có thể không sợ hả? Đem người ngoài vào phòng làm việc, vi phạm quy định mà. Nhưng việc tới nước này, Tần Văn Thành thờ dài, lấy điện thoại mở đèn lên chiếu đường.

Đi ra ngoài, còn có tâm tình gặm hết que xương sụn trong tay. Chỉ tới khi đi ngang giá ba chân, Tần Văn Thành mới bị dọa mất mặt.

Cô đứng chôn chân một chỗ, nhìn chăm chăm giá ba chân kia, một lúc lâu —

“Chết mọt!”

Hường Diễn đang nường theo ánh đèn di động của Tần Văn Thành đi tới, nghe vậy thì ngừng chân, “Sao vậy?”

“...”

Máy ảnh đã bị Diệp Nam Bình mang đi.

Tần Văn Thành như bị đập một gậy vào đầu, chậm rì rì hỏi Hường Diễm: “Khi nãy cậu bấm nút đó, không chụp gì bậy bạ chứ?”

Hường Diễm ngáy người ra một lúc.

Thấy Tần Văn Thành nhìn mình càng lúc càng hoảng, Hường Diễm xin lỗi rồi cúi xuống nhếch miệng cười với cô.

...

Diệp Nam Bình lên xe, để máy ảnh với laptop ra ghế sau, khởi động xe.

Hứa An Bình muốn xem ảnh, ngồi xuống ghế phụ lái thì thò người ra sau lấy máy ảnh xem. Khởi động máy ảnh, xem ảnh chụp.

Xe vừa chạy, Hứa An Bình sững sốt.

“Thế nào?” Diệp Nam Bình hỏi một câu.

Tần Văn Thành chụp những bức ảnh này không tồi, nhưng không tới mức làm cô xem đến sững sốt vậy chứ.

Hứa An Bình hỏi lại anh: “Đây là ai?”

Diệp Nam Bình không hiểu ra sao, nhân lúc xe còn chưa tăng tốc thì liếc mắt nhìn máy ảnh bên cạnh.

Vừa nhìn rõ thì chân đạp phanh.

...

Xe bị dừng đột ngột, người Hứa An Bình đổ về trước, máy ảnh cũng rớt khỏi tay cô.

Máy ảnh rớt xuống chân Diệp Nam Bình. Diệp Nam Bình khom người nhặt lên, trên màn hình là Hường Diễm đang làm lễ lười trợn mắt làm mặt quỷ với anh.

Diệp Nam Bình cau mày.

Tại sao trên máy ảnh của anh lại có bức ảnh Hường Diễm đang làm mặt quỷ. ...

+++++

Vớ kịch nhỏ về mặt quỷ.

Hường Diễm: Ngạc nhiên không? Bất ngờ không?

Ba ba Diệp: ...

Năm chương nữa trôi qua.

Ba ba Diệp ôm vai người náo đó, đi tới trước mặt Hường Diễm.

Ba ba Diệp: Ngạc nhiên không? Bất ngờ không?

Hường Diễm: ...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Tần Văn Thành “thỉnh” Hường Diễm đi rồi thì cô không về nhà, ở lại phòng làm việc thức đêm chính cho xong 50 bức ảnh, lưu lại trong ổ cứng, vác hai mắt thâm quầng như gấu trúc xuống lầu, để ổ cứng ngay ngắn lên bàn Diệp Nam Bình.

Khi thấy Diệp đi làm, cái đầu tiên nhìn thấy sẽ là thành quả công việc của cô, hy vọng có thể tha thứ cái tội cô đưa người ngoài vào công ty, còn lấy máy ảnh anh chụp hình.

Tần Văn Thành tự an ủi mình rồi ra khỏi văn phòng, lúc đóng cửa, nhìn lên đồng hồ treo tường—

6 giờ, tàu điện ngầm mới vừa hoạt động, cô có thời gian về nhà rửa mặt thay đồ rồi quay về văn phòng lại.

Trên đường đến ga tàu điện ngầm sẽ ngang qua khu quán bar 798. Bên này Tần Văn Thành mới tan tầm, bên kia mấy người lại mới kết thúc cuộc vui, tốp năm tốp ba người trẻ tuổi vác cặp mắt thâm quầng như cô từ trong quán bar ra.

Tần Văn Thành mới nhớ ra hôm nay là thứ bảy.

Đáng tiếc cùng là người mà khác số, những người này chìm trong rượu chào đón cuối tuần, cô lại vội vàng chỉ vì muốn có thể chạy về phòng làm việc đúng giờ. Mấy ngày sau Tết Dương lịch, không đêm nào cô ngủ trước 2 giờ. Ai bảo mình làm trợ lý cho nhiếp ảnh gia chính của In studio, công việc nhiều tới nỗi sắp xếp làm mãi không hết.

Ảnh của Lão Từ với Chương Nghị chụp còn chưa xử lý xong, bận rộn cả buổi sáng, chiều nay còn có triển lãm hội họa của những em bé bị nhurọc sắc, mù màu. Đây là hoạt động công ích của In studio, thật ra cô có thể không cần phải đi, nhưng Tần Văn Thành lại rất muốn đi xem.

Mấy năm trước cô kiểm tra ở khoa mắt, gặp được những người có cùng trở ngại về thị giác như mình, lần này cũng có cơ hội hiếm có để tiếp xúc những người giống mình, dĩ nhiên cô không thể bỏ qua. Huống chi bây giờ cô còn có đối thủ cạnh tranh trực tiếp Lục Miêu, cô không thể lười biếng dù chỉ một chút xíu.

Đột nhiên có tiếng huyết sáo, cắt ngang dòng suy nghĩ Tần Văn Thành.

Tần Văn Thành quay đầu lại, thấy phía trước quán bar có một đám người cả nam lẫn nữ, về say rượu đứng khoác vai nhau. Không biết những người đó đánh cược gì mà có một thanh niên trẻ huyết sáo với cô đang đút tay túi quần bước tới, về như gặp người quen.

“Tối qua chúng ta đã gặp nhau ở quán bar đúng không?”

Tần Văn Thành không thêm đề ý, lập tức đi về phía trước. Người nọ nhắm mắt theo đuôi, người nồng nặc mùi rượu: “Muốn lưu số wechat không?”

“...”

“...tôi mới đánh cược với bạn, nếu lấy được số wechat của cô thì nó mời chúng ta ăn sáng”

Quả nhiên lấy cô ra đánh cược, Tần Văn Thành liếc trắng mắt, bước chân nhanh hơn.

“Muốn ăn sáng cùng nhau không?”

Tần Văn Thành bỗng đứng lại, quay nhìn đối phương.

Cô gái này nhìn thẳng còn đẹp hơn cả nhìn nghiêng, nhìn đến khi hắt ta sững sốt. Nhưng Tần Văn Thành chỉ dùng ánh mắt cảnh cáo đối phương không đi theo mình, gẩy tiếp theo cô thu tầm mắt, tiếp tục đi về trước.

Đối phương cuồng quát gọi: “Ê!”

Tần Văn Thành đứng là đứng lại. Nhưng không phải vì hắt ta mà là phía trước không xa, Diệp Nam Bình mới dừng xe bước xuống, đang đi về phía cô.

Người kia thấy cô đứng chân, vẻ mặt ngà ngón sờ cằm: “Tôi đã nói tới qua chúng ta chắc chắn đã gặp nhau trong quán bar mà. Tôi mời cô ăn sáng nhé?”

Tiếng nói vừa dứt thì Diệp Nam Bình đã đứng trước mặt Tân Văn Thành.

Người đó lúc này mới phát hiện ra Diệp Nam Bình, ánh mắt cảnh giác nhìn anh. Quả nhiên gái đẹp sáng sớm 6 giờ xuất hiện ở phố bar rất nguy hiểm, sao mới đó mà đã có đối thủ cạnh tranh rồi?

Tân Văn Thành vừa mở miệng: “Diệp...”

Diệp Nam Bình ôm đầu vai cô, tay hơi dùng sức xoay người Tân Văn Thành nửa vòng, một lần nữa đối diện với người thanh niên kia. Bàn tay Diệp Nam Bình rất tự nhiên mà vẫn khoắc lên vai cô từ đầu đến cuối. Cứ khoắc vai cô như vậy, mặt không biểu hiện cảm xúc gì mà lại nường mảy, đầy vẻ khiêu khích.

Người thanh niên kia thấy cô gái mình chú ý dễ dàng bị người đàn ông khác tóm gọn, thầm phỉ nhổ rồi bỏ đi. Đi nửa đường còn chưa cam tâm, quay lại nhìn một cái. Thấy Diệp Nam Bình mặc áo khoắc nâu dài, bên trong áo đen, vai rộng chân dài, tự biết mình so không lại thì ù rừ cụp đuôi đi tới chỗ mấy bạn mình.

Diệp Nam Bình buông tay xuống, sức nặng trên vai Tân Văn Thành lại không vì vậy mà biến mất, cô nhìn vào mắt Diệp Nam Bình.

Diệp Nam Bình cũng nhìn cô. Cô gái trẻ có gương mặt thu hút mấy thanh niên trẻ tuổi, ngũ quan kết hợp cân xứng, lúc không cười nhìn ngây thơ đơn thuần, lúc cười lại hơi có vẻ nghịch ngợm, đáng cao gầy. Diệp Nam Bình nhớ lại lúc mình tầm 20 tuổi chắc thẩm mỹ cũng không khác thế này.

Hướng Dẫn cùng với thanh niên kia chắc cũng tầm 20 hơn?

Diệp Nam Bình thu tầm mắt, bỏ đi.

Tân Văn Thành đứng yên tại chỗ, ngầy người. Rốt cuộc cô có về nhà được không?

Trong tình thế cấp bách, Tân Văn Thành gọi anh lại: “Thấy Diệp! 50 bức ảnh em sửa xong để trên bàn anh!”

Lúc này Diệp Nam Bình mới đứng chân, quay lại nhìn cô. Không đợi cô đuổi theo, chỉ nói: “Kêu bữa sáng đến phòng làm việc.”

“...”

“Không lẽ muốn tôi để bụng đói kiểm tra hình cô chính?”

Tân Văn Thành sững sốt rồi mờ mịt cười đuổi theo: “Thấy Diệp muốn ăn gì? Em mời anh ăn sáng nha.”

...

Diệp Nam Bình tới phòng làm việc sớm là vì anh mất ngủ.

Mất ngủ không phải vì gương mặt làm từ quý trong camera của anh mà là vì bộ phim phóng sự của Hứa An Bình. Phim phóng sự có những người được phỏng vấn đều có những nỗi đau khổ giống như anh. Tuy rằng mọi thứ đã trôi qua, nhưng không ai hiểu rõ như anh, những người bệnh PTSD muốn tái hòa nhập vào xã hội lại sẽ gặp rất nhiều khó khăn, dẫn vật.

Bình thường mất ngủ anh đều ở trong phòng rửa ảnh. Tuy khi làm việc anh dùng máy ảnh kỹ thuật số, nhưng anh vẫn có thói quen lưu giữ những máy ảnh sử dụng phim nhựa, lấy nét thủ công, tự mình tráng rửa. Anh giam mình trong đó, vượt qua những đêm dài.

Hôm nay, Diệp Nam Bình vẫn thực hiện như mọi lần, nhưng đêm trắng vô tận, phim không còn đủ để anh tráng rửa. Nghĩ phòng làm việc còn phim, sáng sớm tinh mơ anh lái xe đến đây.

Mới vừa rồi, khi xe vừa rẽ anh thấy trợ lý mình bị một thanh niên quán lấy. Mới đầu khoảng cách hơi xa, anh còn tưởng người đó là Hướng Dẫn. Ít nhiều gì anh cũng hơi kính ngạc, một nam một nữ ở phòng làm việc anh cả đêm, chắc hẳn không có chuyện gì tốt. Tuy Diệp Nam Bình làm nghệ thuật nhưng không giống những người thích lấy cuộc sống ra làm trải nghiệm để thu hoạch những linh cảm nghệ thuật linh tính, Diệp Nam Bình không như vậy. Nhưng nhìn kỹ lại thì không phải, Hướng Dẫn cao hơn người thanh niên bên cạnh cô bảy giờ rất nhiều. Diệp Nam Bình lập tức xuống xe đi qua đó.

Bảy giờ trợ lý nhỏ của anh đi tò tò sau lưng anh, không biết học được kiểu ăn nói tùy tiện ở đâu, hỏi anh: “Thấy Diệp muốn ăn gì? Em mời anh ăn sáng nha.”

Bước chân Diệp Nam Bình ngưng lại, khẽ mở cong lên. Dĩ nhiên khi quay lại nhìn cô, ý cười nơi khóe miệng đã bị giấu đi: “Mời tôi ăn?”

Anh xác nhận lại.

Tân Văn Thành chân thành gật đầu. Một bữa ăn sáng cô vẫn có thể mời anh.

“Vậy được thôi.” Diệp Nam Bình vui vẻ nhận lời. Chân anh đổi hướng, quay đầu đi về chỗ xe mình. Tân Văn Thành không biết anh định làm gì.

Diệp Nam Bình đi vài bước thì dừng lại chờ cô: “Không phải nói mời tôi ăn sáng sao? Đi thôi.”

.....

Nửa tiếng sau, Tân Văn Thành ngồi trước cửa sổ sát đất của nhà hàng ăn sáng hối hận không nguôi.

Cực kỳ hối hận.

Nhìn thực đơn, đau đớn nghĩ, nếu biết vậy thì cô đồng ý đi ăn sáng ở quán đầu đường với tên thanh niên khi này cho rồi. Lúc Diệp Nam Bình lái xe vòng vào bãi đỗ xe khách sạn Bulgari, Tân Văn Thành đã có linh cảm cực kỳ xấu.

Xuống xe, cô lên lầu lấy điện thoại tra thông tin, đúng là khách sạn có một nhà hàng tên Niko Romito mở cửa từ 6h30. Cô vẫn luôn cho rằng Diệp Nam Bình là người không ưa chuyện việc hưởng thụ, sao có mời mở miệng mời anh ăn sáng, anh lại chọn một nhà hàng có sức chứa cả ngàn người vậy.

Thật là, nhìn lầm anh mà...

Tân Văn Thành từ thực đơn ngược lên, nhìn về phía đối diện.

Còn rất sớm, họ là những vị khách thứ hai, một người kia là người Ý bị lệch múi giờ. Diệp Nam Bình gọi một phần mì xào kiểu Ý với tôm hùm Canada và đầu tây lạnh, rồi ngược lên nhìn cô. Ý bảo cô gọi món ăn.

Tay Tân Văn Thành không cam lòng chỉ lên thực đơn, gọi salad gà.

Lúc Tân Văn Thành đưa thực đơn lại cho nhân viên phục vụ, Diệp Nam Bình còn gọi thêm cho cô: “Một phần Risotto*.” (*Risotto là một món cơm Ý nấu với nước dùng chứa nhiều kem. Nước dùng có thể làm từ thịt, cá hoặc rau củ. Nhiều loại risotto có phô mai Parmesan, bơ và hành tây. Đây là kiểu nấu cơm phổ biến nhất ở Ý.*)

Tân Văn Thành không biết cái risotto này là cái quý gì, miễn cưỡng nở nụ cười đưa thực đơn cho phục vụ.

Ngoài cửa sổ là cảnh đường phố thịnh vượng nhất Bắc Kinh. Trời mới hừng sáng, vốn dĩ giờ này cô nên ngồi trên tàu điện ngắm ngủ gục, giờ lại ngồi nhìn ngoài cửa sổ thế này, không khỏi cảm thấy buồn bực.

Đồ ăn được mang đến, Tân Văn Thành mới phát hiện risotto thật ra chỉ là loại cơm hấp, có khay từng hạt gạo mà ăn. Có thể không ăn từng hạt vậy không? Hôm qua Hướng Dẫn trả cô 1.000, còn chưa đủ tiền bữa cơm này.

Diệp Nam Bình thấy cô ăn uống nhẹ nhàng khác thường, anh cúi đầu dùng nĩa cuốn mì, khẽ mở cong lên. Đã rất nhiều năm không có ác ý đầy thù vị mà đối phó với một cô nhóc thế này, thật là hứng thú đã lâu không có mà.

...

Diệp Nam Bình ăn được nửa bữa thì đi toilet.

Tân Văn Thành còn đang cúi đầu ăn, ăn được một nửa, ngẩng lên thấy ghế đối diện trống không, tức thì nghĩ lại. Tối cũng đã tới rồi, còn khép nép e dè gì nữa? Cùng lắm thì ăn xong bữa này rồi thất lạng bụng nửa tháng. Tân Văn Thành điều chỉnh tâm trạng lại xong, thẳng lưng lên, bắt chước người khách Ý đối diện, búng tay gọi phục vụ.

Si diện ai không có?

Tân Văn Thành cầm thực đơn, thông thả ung dung đọc, chọn lại món mà Diệp Nam Bình ăn khi này. Hối này cô thấy anh ăn rất thơm.

Bên này người phục vụ đã ghi lại món cô gọi, bên kia có người phục vụ đi tới hỏi cô: “Cô chắc muốn gọi thêm ạ? Vị khách kia đã thanh toán xong rồi...”

Tân Văn Thành sững sốt. Theo ánh nhìn của người phục vụ, ngẩng lên nhìn qua. Người đứng ra là đi toilet Diệp Nam Bình đang đi về phía cô. Anh như sương sớm ngoài cửa sổ, cô đơn một mình, không nhanh không chậm

.....

+++++

Vợ kịch nhỏ về mất ngủ.

Văn từ: Nghe nói anh bị mất ngủ nghiêm trọng?

Ba ba Diệp: Sau khi ngủ với em thì dần dần tốt hơn rồi.

Văn từ: ...

Ba ba Diệp: Một đêm ba lần, đủ chất đủ lượng, càng dễ ngủ.

Văn từ: ...Có cảm miệng được không?

...

Triệu Từ Từ: Dao Dao, thật ra anh cũng bị mất ngủ nghiêm trọng, có thể...

Thương Dao: Không thể!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Diệp Nam Bình trở lại bàn, thấy cô cảm thực đơn nên hỏi: “Chưa no à?”

Cô lật mặt cơm nhanh hơn lật bánh tráng, nhanh chóng sửa miệng: “No rồi no rồi, sức ăn của em ít lắm!”

Trước mắt Diệp Nam Bình đứng là gương mặt nhỏ nhắn của cô, trong đầu anh lại là hình ảnh tối qua anh thấy ở studio, cô để lại một đồng que nướng, ít nhất 50 que. Cái đó kêu là sức ăn rất ít?

Anh cũng không vạch trần cô, “Vậy đi thôi.”

Tân Văn Thành đuổi theo, nói là cô mời nhưng anh lại yên lặng đi thanh toán, cô ít nhiều gì cũng thấy ngượng: “Cảm ơn thầy Diệp mời em ăn sáng...”

Câu “lần sau nhất định em mời lại” Tân Văn Thành không định nói, cô không muốn “phùng má già người mập.”

Bước chân anh không ngừng: “Ái nói bữa này tôi mời?”

“...”

“Trừ tiền lương của cô.”

Tân Văn Thành biết thói quen của anh nên không tin anh sẽ làm vậy, cổ tình bước chậm lại, lăm bắm nhỏ xiu trong miệng: “Miệng chê mà thân thể thành thật.”

Không ngờ anh nghe được, dừng chân quay lại: “Cái gì?”

Tân Văn Thành chạy bước nhỏ đuổi theo: “Dạ không có gì, trừ đi trừ đi.”

Đi thang máy xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Diệp Nam Bình bận rộn cầm điện thoại xem, Tân Văn Thành đứng phía sau anh, từ vách tường thang máy phản chiếu về mặt nghiêm túc xem đi động của anh. Cô nghĩ công việc anh quá nhiều, sáng sớm đã bận rộn nên không dám lên tiếng quấy rầy anh. Nhưng cô không biết Diệp Nam Bình lúc này thật ra đang tra xem lời nói khi này của cô có có ý gì.

Miệng chê mà thân thể thành thật, ngoài miệng nói không cần, thân thể lại rất thành thật. . .

Ý nói anh “Khẩu thị tâm phi”? (Nói thể này nghĩ thể khác)

Thang máy “ding” một tiếng, Diệp Nam Bình yên lặng dứt điện thoại vào túi, ra khỏi thang máy.

.....

Trở lại phòng làm việc nói hơn 8 giờ, Tân Văn Thành cực khổ chỉnh ảnh cả đêm, Diệp Nam Bình xem xong nhận xét: “Có tiến bộ, làm marketing với hậu trường là đủ.”

Ý là... làm ảnh lớn thì chưa được.

Tân Văn Thành từ trước tới nay rất ít khi có cảm xúc tiêu cực, cô vẫn luôn biết mình không phải là người có thiên phú như Diệp Nam Bình, cũng không thể trông mong vào việc mình mới vào In studio hai tháng là có thể tiến bộ thần tốc, mỗi bước một dấu chân, cô kiên định đi trên con đường của mình.

“Vậy lát nữa anh chỉnh ảnh tối, em đưa lại để anh ấy chỉnh thêm giúp em.” Tân Văn Thành lấy lại ô cứng đi động.

In studio không yêu cầu nghiêm khắc về giờ giấc, hôm nay lại là thứ bảy, mấy đồng nghiệp khác thường đến lúc 10 giờ. Công việc sáng nay dự kiến là chỉnh sửa ảnh chụp Lão Từ và Chương Nghị hôm qua, bảy giờ mới 8 giờ hơn, Tân Văn Thành cần nhắc mình có thể tìm chỗ ngủ một lát. Cô nhìn Diệp Nam Bình, thấy anh đang mở máy tính có vẻ có việc bận, cô hỏi “Thầy Diệp, còn có việc gì khác cần làm không ạ?”

Nói ra thì cũng lạ, Diệp Nam Bình rõ ràng không hề ngược mắt lên, anh đang chăm chú nhìn màn hình mà đoán được ý nghĩ trong lòng cô: “Có đi chụp mất một lát đi, đừng ngủ quá 10h30 là được.”

Tân Văn Thành kinh ngạc hơi hé miệng định nói gì, nhưng nghĩ lại quảng thâm mắt mình vậy thì nhìn là biết thức cả đêm.

“Yên tâm đi thầy Diệp, em ở trong phòng họp nhỏ chờ mọi người.” Trong phòng họp nhỏ có sofa, đủ chỗ để cô nằm.

Diệp Nam Bình lại nói: “Hôm nay sẽ họp ở phòng họp lớn. Tối qua Hứa An Bình có bàn với tôi vài ý tưởng, cô ấy muốn làm một triển lãm ảnh, liên kết với bộ phim phóng sự. Lát nữa cô ấy sẽ đưa cả giám chế, giám đốc nghệ thuật tới cùng. Người đồng nên phòng họp nhỏ không đủ chỗ.”

Thầy Diệp gần đây đúng là thường xuyên qua lại với người ta, Tân Văn Thành trầm giọng, rừ mắt đáp lại: “Dạ.”

Ra khỏi phòng Diệp Nam Bình, Tân Văn Thành đi thẳng tới phòng họp lớn, tranh thủ thời gian ngủ thêm một chút. Trong phòng họp nhỏ có ghế sofa, có thiết bị tập thể hình, có quầy nước uống, thường ngày đồng nghiệp rất thích họp ở đó; phòng họp lớn không ấm áp như vậy, Tân Văn Thành xếp hai ghế dựa lại sát nhau, cố gắng cũng đủ cho cô nằm, cô đắp áo khoác lên người thay chăn, đặt đồng hồ báo thức lúc 10 giờ.

Trước khi mở mành chìm vào giấc ngủ, Tân Văn Thành còn nghĩ, tối hôm qua Hướng Dẫn còn nói, cậu ta lấy máy ảnh Diệp Nam Bình chụp cậu ta trong đó, nhưng sáng nay cô gặp Diệp Nam Bình, không nghe anh nhắc gì tới chuyện đó, không biết là Hướng Dẫn trên thực tế không có chụp được ảnh mình hay là... thầy Diệp chưa kịp nhìn tới máy ảnh?

Nếu là chưa nhìn tới máy ảnh thì sáng nay họp xong cô nhất định phải tìm cơ hội trộm máy ảnh của Diệp Nam Bình, xóa ảnh chụp đó đi.

Nghĩ ngợi một hồi đầu nặng dần, cô thiếp đi.

Diệp Nam Bình ở văn phòng mình tới 9h rưỡi thì đi làm vệ sinh tới, đẩy cửa vào thấy anh sáng sớm đã có mặt ở văn phòng thì cũng đã quen. Di biệt anh mất ngủ thường xuyên, thuận miệng hỏi: “Không phải cháu lại ở phòng làm việc cả đêm đó chứ?”

Trên xe rác của đi lộ ra một đoạn que tre nướng nhìn rất quen mắt, Diệp Nam Bình hỏi thêm: “Đi đã quét dọn bên phòng họp chưa?”

“Chưa đâu.”

“Phòng họp lớn hôm nay tạm thời đi không cần qua dọn dẹp.”

Tuy đi làm vệ sinh không hiểu ý anh nhưng đỡ một phần việc ai không thích? Dĩ nhiên là gật đầu đồng ý.

Di không vội vào phòng quét dọn mà lục trên xe lấy ra một ví tiền.

“Ví của cháu nè, khi này đi quét studio nhặt được.”

Diệp Nam Bình cúi đầu nhìn, nhủ mảy. Thường ngày anh ra đường chỉ mang thẻ từ cửa nhà, căn cước, 1 thẻ ngân hàng, vậy là đủ rồi.

“Không phải của cháu.”

Diệp Nam Bình đang định đẩy ví tiền trở lại thì nghe di nói tiếp.

“Trong đó có ảnh chụp của cháu mà?”

Diệp Nam Bình cảm ví tiền, mở ra.

Đúng là có ảnh của anh.

Nhưng mà là ảnh chụp lên. Bối cảnh chụp ảnh tầm nửa năm trước, trong lều chụp ảnh quảng cáo ô tô của Quảng Dịch.

Kết cấu bố cục quen mắt, anh nghĩ mình biết đây là ví tiền của ai.

Cho nên, từ lúc đó anh đã là con mồi của cô?

Hiện giờ anh hơi lo lắng, cô nhóc này EQ rất cao, có khi nào ví tiền này là cô cố ý để anh phát hiện.

Nhưng ngẫm lại thì không có khả năng đó.

Cô gái hơn 20 tuổi đầu, tâm tư cơ bản liếc mắt là nhìn ra. Đây là cô gái đầu tiên làm anh nảy sinh ý muốn tìm tòi nghiên cứu về cô.

Diệp Nam Bình dờ khóc dờ cười làm di sinh bối rối: “Đi mở ra thấy ảnh chụp của cháu nên mang lại đây luôn. Bên trong hình như còn có căn cước, đi cũng chưa mở ra xem.”

Di làm vệ sinh đang định lấy căn cước ra xem thì Diệp Nam Bình lại hơi tránh tay đi, cảm ví tiền đứng lên: “Đi cứ làm đi, ví tiền cháu trả lại cho.”

Nhìn Diệp Nam Bình biến mất ngoài cửa, di vệ sinh nghĩ tới nghĩ lui chẳng hiểu ra sao, lắc đầu đi lau bàn.

.....

Trên đường đi tới phòng họp, Diệp Nam Bình lấy căn cước trong ví ra xem.

Đúng là Tân Văn Thành.

Lúc này anh mới chú ý có cùng tháng sinh với Hứa An Bình, chòm sao Bạch Dương. Hèn gì về mặt mẽ kia giống nhau, thậm chí cô còn có vẻ to gan hơn cả Hứa An Bình.

Diệp Nam Bình đẩy cửa phòng họp. Trong phòng kéo rèm kín mít, Diệp Nam Bình đứng cạnh cửa, để mắt thích ứng với ánh sáng trong phòng rồi mới đi vào.

Thảm trải khiến bước chân anh nghe rất nhẹ.

Tuy đã chuẩn bị tinh thần là tư thế ngủ của cô sẽ không đẹp để gì, nhưng khi chính mắt nhìn thấy cô lấy một cái ghế gác chân, một ghế gối đầu, anh vẫn muốn bật cười. Tư thế vậy mà còn có thể ngủ ngon lành vậy sao?

Diệp Nam Bình để ví tiền của cô lên bàn ngay bên cạnh cô, đang do dự có nên đánh thức cô không thì điện thoại cô đang để trên bàn vang lên tiếng báo thức. Diệp Nam Bình gần như là theo bản năng mà thò tay tắt báo thức. Đồng hồ báo thức chỉ kêu được nửa tiếng, cô nhủ mảy tựa như nghe mà tựa như không. Diệp Nam Bình thoáng nín thở, thấy chân mày cô lại giãn ra, tiếp tục ngủ say sưa. Anh cúi người, đắp lại cái áo khoác sắp rơi xuống đất lên người cho cô.

Nhìn điện thoại cô trên bàn, đã 10 giờ.

Diệp Nam Bình xoay người ra khỏi phòng họp. Trước khi đóng cửa rồi đi, anh chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao hơn.

Mới ra khỏi chỗ khúc quanh, Diệp Nam Bình gặp Lục Miêu.

Về mặt Lục Miêu phần chân chào anh: “Chào buổi sáng, thầy Diệp!”

“...”

“Đạo diễn Hứa An Bình thích uống gì? Em giúp họ pha cà phê.”

Diệp Nam Bình không quan tâm chuyện đó, chỉ nói “Cuộc họp hôm nay chuyển qua phòng họp nhỏ.”

Lục Miêu ngạc nhiên: “Không phải Đạo diễn Hứa nói sẽ dẫn ekip đến cùng à? Phòng họp nhỏ sợ không đủ chỗ ngồi.”

“Đủ chỗ.” Mới nói tới đó, wechat Diệp Nam Bình vang lên. Là Hứa An Bình nhắn nói họ đã đến dưới lầu.

Diệp Nam Bình quay lại nói với Lục Miêu: “Cậu đi xuống lầu đón họ, lát nữa gặp nhau trong phòng họp nhỏ.”

Lục Miêu đầu có thời gian quan tâm tại sao cuộc họp đột nhiên lại không cho sử dụng phòng họp lớn, nhanh chóng xuống lầu đón người.

...

Tân Văn Thành bị nóng mà tỉnh dậy.

Phòng làm việc sử dụng máy điều hòa trung tâm, độ ẩm luôn là 20 độ, cô đắp áo khoác ngủ là vừa vặn, nhưng ngủ một hồi thì nóng không chịu nổi, Tân Văn Thành không thể bỏ áo khoác ra ngồi dậy. Tuy ngủ trên ghế thì mới hết người nhưng ngủ một giấc, Tân Văn Thành lên tỉnh thần không ít, cảm giác hôn đã trở lại xác. Không hiểu sao điện thoại không báo thức, lấy điện thoại nhìn qua.

Nhìn một cái xem ngủ lịm xuống ghế.

Cái gì mà cô ngủ một tiếng hơn?

Bây giờ đã là buổi chiều.

Phòng họp trống không, đâu có giống là có mở họp.

Tân Văn Thành nhanh chóng bật dậy. Không kịp mặc áo khoác, kéo cửa chạy ra.

Tân Văn Thành cảm di động lại không biết nên gọi cho ai. Do dự một lát rồi gọi Lục Miêu.

Lục Miêu không nhận điện thoại.

Cúp điện thoại, Tân Văn Thành mới phát hiện di động của mình không biết ai đã tắt âm.

Ai chơi cô?! Hại cô làm lỡ cuộc họp.

Nghĩ ngợi, da đầu căng lên mà gọi cho Diệp Nam Bình.

Ba hồi chuông, điện thoại kết nối.

Tân Văn Thành lại không biết mở miệng nói cái gì. Nói cô ngủ quên? Nói có người hại cô bỏ họp?

...

Không đợi Tân Văn Thành lên tiếng, bên kia đã cười.

“Dậy rồi?”

Diệp Nam Bình hỏi cô.

Là do tần số có vấn đề, giọng anh sao nghe rất... dịu dàng?

+++++

Vớ kịch nhỏ về đánh thức.

Ngày nọ, Văn Từ lại một lần nữa bị “bạo lực” đánh thức.

Văn từ: Anh thay đổi, trước kia anh đều để em ngủ tự do tới chiều.

Ba ba Diệp: Trước đó do anh chưa tìm được cách đánh thức phù hợp.

Văn Từ: Lần sau có thể đổi cách đánh thức khác không? Sáng sớm vận động rất mệt.

Ba ba Diệp: Động đều là anh động, em mệt cái gì chứ?

Văn Từ: ...

...

Triệu Từ Từ: Alo alo alo! Cảnh sát giao thông! Ở đây có người vượt quá tốc độ! Mau tới viết biên lai phạt!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Tần Văn Thành không chú ý đến sự dịu dàng trong giọng anh, vội vàng nói tình huống mình gặp phải cho anh nghe. Ngủ quên bỏ bê kế hoạch công việc là chuyện nói lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ. Cô cũng không thể nói thật là đi động của cô bị ai chơi ác chính thành tất chuông, lý do đó nghe có vẻ không thật tí nào, cứ thừa nhận lỗi sai của mình trước, đưa ra phương án giải quyết, đây là điều cô học được khi làm nhân viên của Linda: “Thấy Diệp, xin lỗi, em ngủ quên, bây giờ mọi người còn ở triển lãm mỹ thuật không? Em lập tức qua đó.”

“Tôi không dự lễ khai mạc, tôi ở phòng vẽ của họ. Bây giờ cô đến dự lễ khai mạc còn kịp, đến đó cứ tìm Lục Miêu là được.”

Đúng là phong cách Diệp Nam Bình, đi tham gia lễ khai mạc không bằng đợi ở phòng vẽ tranh với mấy bạn nhỏ mù màu. Bên Diệp Nam Bình rất ôn ào, tiếng trẻ con cười đùa vui vẻ.

Tần Văn Thành cúp điện thoại, nghỉ ngơi rồi nhắn wechat: Thấy Diệp, em có thể xin nghỉ nửa ngày không?

Cô thay đổi nhanh chóng như vậy, Diệp Nam Bình không ngờ tới, yên lặng vài giây mới nhắn lại: Muốn bỏ bê công việc, trừ nửa ngày lương.

Tần Văn Thành vui vẻ đồng ý: Dạ được!

Sáng nay thi cô ngủ, chiều cũng không đi dự lễ khai mạc, anh không tính cô bỏ việc cả ngày là tốt lắm rồi.

Tần Văn Thành quay lại phòng họp lớn cảm thấy xích mình chuẩn bị đi. Trong túi xách cô có ví nhỏ, chỉ lạ là không hiểu sao ví tiền của cô không nằm trong túi xách mà lại nằm trên bàn họp. Tần Văn Thành nghĩ nghĩ, không nghĩ ra được lý do gì thì chỉ đành tặc lưỡi, ném ví tiền vào túi xách rồi đi.

Lần này triển lãm từ thiện tranh của thiếu nhi có một phòng vẽ tranh là đơn vị đồng tài trợ, Tần Văn Thành tìm địa chỉ, đi xe điện ngầm qua chỗ đó.

Chiều thứ bảy, không có nhiều người trên xe điện, Tần Văn Thành ngồi một mình trên ghế dài, theo nhịp điệu lắc lư của xe điện mà hơi thấp thòm. Không biết lát nữa nhìn thấy những cô cậu bé có trở ngại về màu sắc kia, mình nên làm gì, nói gì.

Phòng vẽ tranh nằm ở khu Apple, bên cạnh là bảo tàng nghệ thuật, nhưng có mới đến lâu một đã bị ngăn lại. Bảo vệ hỏi cô tìm ai. Tần Văn Thành định sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt Diệp Nam Bình để anh ngạc nhiên, đương nhiên bây giờ không thể báo tên Diệp Nam Bình, chỉ nói: “Tôi tìm người.”

“Tôi biết cô tìm người, nhưng mà người cô tìm là ai?”

Xem ra kế hoạch bất ngờ xuất hiện sắp hư bọt hư đường, Tần Văn Thành hậm hực: “Tôi tìm Diệp...”

Vừa mới nói được 3 chữ thì cô tiếng gọi giòn tan cắt ngang: “Chị!”

Tần Văn Thành sững sốt. Chú bảo vệ cũng sững sốt.

Hai người đồng thời quay lại, thấy một cậu bé ôm hộp màu vẽ đang chuẩn bị chạy lên lầu, đang đứng ở bậc thang, mặt ngạc nhiên mừng rỡ chỉ Tần Văn Thành.

Tần Văn Thành cứ vậy mà được cậu bé này mang vào phòng vẽ tranh.

Dọc đường đi tới chỗ ngoặt cầu thang, hoàn toàn thoát khỏi tầm mắt của chú bảo vệ, Tần Văn Thành mới chỉ lên mũi mình, hỏi cậu bé: “Em biết chị hả?”

Tuy cô nghe Diệp Nam Bình nói phòng tranh này đã hợp tác với anh ba năm, nhưng Tần Văn Thành mới theo Diệp Nam Bình ba tháng, cơ bản là chưa biết đến phòng tranh thiếu nhi này.

“Wechat của chị có phải tên là “Bạn nhà Tần?”

“Ồ... phải.”

“Vậy đúng rồi, em thấy chị nhắn wechat cho thầy Diệp, còn mù chân dung chị nhìn mấy lần. Chị, hình đại diện không giống ở ngoài lắm.”

Bạn nhỏ này có vẻ rất thân với thầy Diệp, thầy Diệp còn cho cậu bé xem wechat của anh.

“À phải rồi, em tên Hiên Hiên, chào chị.”

Tần Văn Thành mỉm cười, bắt chước giọng điệu cậu: “Xin chào Hiên Hiên, chị tên Tần Văn Thành, là trợ lý thầy Diệp, chị tới đây hỗ trợ.”

Hiên Hiên sững sốt: “Trợ lý?! Chị không phải bạn gái anh ấy hả?” Mỗi Tần Văn Thành giật giật, sao tự nhiên cậu nhóc đưa ra kết luận này vậy chứ?

“Không phải không phải!” Tần Văn Thành phủ nhận.

Hiên Hiên tức khắc có vẻ hết hứng thú, vừa lên lầu vào thờ dài: “Haizzz, thầy Diệp hung dữ quá mà, hèn gì không có bạn gái. Thầy Ưông ba năm trước tới dạy tại em vẽ tranh, người ta đã kết hôn rồi, thầy Ưông lúc phát kẹo cưới còn nói với thầy Diệp, thầy Diệp có bạn gái nhất định phải đưa tới phòng tranh cho mọi người xem.”

“Thầy Diệp hung dữ với tụi em lắm hả?”

“Cũng không hẳn, nhưng mà kiểu không thích cười.”

Tần Văn Thành gật gù đầu tán thành. Thấy cậu nhóc vì chuyện chung thân đại sự của thầy Diệp mà rầu rĩ, Tần Văn Thành an ủi: “Yên tâm đi, thầy Diệp của em đẹp trai như vậy, sớm muộn gì cũng có bạn gái thôi.”

“Haizz... Tụi em hy vọng phòng tranh có nhiều giáo viên nữ hơn, toàn là nam, chẳng có gì thú vị hết.”

Khi lên đến lầu hai, Tần Văn Thành mới hiểu tại sao Hiên Hiên lại nói như vậy.

Phòng vẽ tranh lầu hai, phòng mắt nhìn bao quát tất sự không có một cô bé nào. Tần Văn Thành đứng ngoài cửa, nhìn một loạt giá vẽ, sau giá vẽ đều là các cậu bé. Cũng không khó hiểu, bởi vì việc này mang tính di truyền, bệnh mù màu đa số là nam mắc nhiều hơn nữ. Mà cô chính là người nằm trong số ít ô bị ba di truyền sang cho con gái.

Hiên Hiên chỉ cho Tân Văn Thành: “Thấy Diệp ở phía trước, em về chỗ về trước.”

Tân Văn Thành gật đầu, Hiên Hiên ôm hộp màu chạy về chỗ giá vẽ của mình.

Dựa theo hướng Hiên Hiên chỉ, Tân Văn Thành đi xuyên qua những giá vẽ, đi đến phía góc nghiêng đó, phòng vẽ rất yên tĩnh, Tân Văn Thành tự giác bước nhẹ chân, đi rón rén như mèo để không quấy rầy mấy bạn nhỏ.

Nhưng mặc dù có khom lưng thì đầu cô vẫn cao, Diệp Nam Bình thường xuyên quay lại kiểm tra mấy bạn nhỏ có tập trung vẽ hay không, lần này vừa quay đầu thì tóm được một cái đầu đang xuyên qua những giá vẽ. Qua khe hở của giá vẽ, nhìn thấy đỉnh đầu lén lút của người nào đó, cô vẽ như đang đi về phía anh, Diệp Nam Bình dờ khóc dờ cười. Vừa rồi đám bạn nhỏ này giắt điện thoại của anh, một hai phải xem anh nói chuyện với cô gái nào, bây giờ lại lén lút đi về phía anh, muốn làm cái quỷ gì?

Diệp Nam Bình buống bút, tháo mắt kính đứng dậy, đi tắt về phía đối diện bắt người.

Diệp Nam Bình rất nhanh đã đứng yên chỗ rẽ, chờ đối phương chui đầu vào lưới. Nhưng đối phương cúi đầu rẽ qua khúc ngoặt, còn chưa phát hiện ra anh thì anh lại sững sờ.

Mấy giây sau, Tân Văn Thành đang cúi đầu đi về phía trước cũng phát hiện một đôi giày nam trước mắt mình. Trong nháy mắt nhận ra đôi giày đó, Tân Văn Thành ngược đầu lên nhìn.

Hai người oan gia ngõ hẹp, mấy bạn nhỏ vất và lăm mồm yên tĩnh lại đã hứng thú búng búng, sôi nổi thò đầu ra từ các giá vẽ, đưa gần đưa xa nhìn hai người. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên có chị gái xinh đẹp tới tìm thầy Diệp.

Nhưng thầy Diệp không cười, chỉ rừ mắt hỏi: “Không phải cô nói xin nghỉ sao?”

Tân Văn Thành ngẩng lên, nụ cười tươi tắn hiện lên trên mặt: “Dạ đúng, xin nghỉ tới đây thu thập ảnh tư liệu.”

Chụp ảnh tư liệu?

Diệp Nam Bình nhướng mày tỏ ý nghi ngờ, cô thật sự lấy từ trong túi ra một cái máy ảnh nhỏ, lắc lắc trước mặt Diệp Nam Bình.

Diệp Nam Bình lắc đầu, chuẩn bị quay về chỗ giá vẽ của mình. Một cậu bé đứng sau anh vì chồm người ra trước để ngó nghiêng quá nên ngã lún đùng xuống ghế, kéo đồ theo cả băng máy.

Diệp Nam Bình và Tân Văn Thành căng thẳng, đang định tới đỡ cậu nhóc dậy thì cậu đã tự bò dậy, cười xấu hổ, bàn tay dính màu nước quệt lên mặt lem nhem như chú mèo con.

Nụ cười trong sáng cùng với màu sắc trên mặt cậu bé, tràn ngập vẻ trẻ con đáng yêu, bạn bè xung quanh cũng bật cười.

Tân Văn Thành hơi giật tay, bấm máy giữ lại khoảnh khắc này.

Nghe tiếng động, Diệp Nam Bình quay sang nhìn, Tân Văn Thành lại lắc lắc máy ảnh trước mặt anh: Nhìn đi, cô thật sự tới chụp ảnh tư liệu mà.

...

Khi còn nhỏ, Tân Văn Thành cũng từng học vẽ tranh, nhưng sau đó vì vẽ xấu quá, cứ bị thầy giáo khiển trách suốt. Vì bị phê bình mãi nên cô bỏ cuộc rất sớm, lúc đó không biết mình vẽ xấu hơn các bạn vì mình bị mù màu.

Bây giờ Diệp Nam Bình kiểm tra lại tiến độ vẽ của mấy bạn nhỏ, tuy các bức vẽ như nhau nhưng mỗi cậu bé lại vẽ ra những màu sắc khác nhau, thậm chí có cậu bé tô màu sắc sỡ tới mức người xem phải choáng váng, nhưng Diệp Nam Bình không hề phê bình, dạy mấy cậu bé cách sử dụng 3 màu cơ bản để làm trung hòa màu sắc lại, mọi màu sắc trở nên hài hòa hơn.

Nếu lúc còn nhỏ cô có thể gặp được một giáo viên hiểu biết lại kiên nhẫn thế này...

Tân Văn Thành thở hồi những suy nghĩ miên man của mình lại, khóc mất thấy cậu bé Hiên Hiên khi này còn hết sức vui vẻ giờ đang tỏ quệt loạn xạ lên bức tranh, Tân Văn Thành không chú ý đến Diệp Nam Bình đang hướng dẫn bọn trẻ nữa, đi tới chỗ Hiên Hiên.

Hiên Hiên đang vẽ nghịch ngoạc như muốn lật ngược giấy vẽ lại, Tân Văn Thành tiến tới đỡ giá vẽ hỏi: “Em sao vậy?”

Hiên Hiên nhìn cô, mắt ầng ậc nước.

Tân Văn Thành mới biết hóa ra cậu bé đem bức ảnh mới vẽ chụp gửi lên nhóm lớp trong trường thì bị bạn bè chế giễu. Tác phẩm mình đặc ý như vậy mà bị bạn bè giễu cợt, ai cũng không chịu đựng nổi.

Tân Văn Thành nhìn kỹ bức vẽ của Hiên Hiên, cậu tô một trời màu xanh lá cây, cây và cỏ vẽ thành màu nâu, phổi màu như vậy Tân Văn Thành cũng không lạ gì, khi cô còn nhỏ cũng vẽ như vậy nên bị giáo viên mắng suốt.

Biết giáo viên Ưông mới kết hôn theo như lời Hiên Hiên kể khi này ở cách đó không xa, Tân Văn Thành tìm giáo viên Ưông xin một bình nước khoáng. Cô tháo kính sát trùng ra, để vào trong bình nước, dùng đôi mắt bình thường của mình nhìn bức tranh của Hiên Hiên, bức tranh rất đẹp, rõ ràng, hài hòa sáng sủa.

Tân Văn Thành kéo một cái ghế đầu lại gần, ngồi cao bằng với Hiên Hiên, bắt đầu cầm tay cậu sửa lại bức tranh. Muốn làm cho một người bình thường và người bệnh mù màu đều cảm thấy bức tranh đẹp thì rất khó khăn, Tân Văn Thành cảm màu vẽ, suy nghĩ rất lâu, vẽ tranh không giống như nhiếp ảnh, có thể dựa vào photoshop để chỉnh sửa màu sắc hậu kỳ.

Đến khi Tân Văn Thành và Hiên Hiên rốt cuộc hợp sức hoàn thành lại bức tranh, những cậu bé khác đã nộp xong tranh của mình. Hiên Hiên và Tân Văn Thành là người cuối cùng nộp tranh cho Diệp Nam Bình.

Diệp Nam Bình cúi đầu nhìn thấy chỗ ký tên viết: Hiên Hiên, Văn Thành.

Tân Văn Thành thấy Diệp Nam Bình nhu mấy xem tranh, lòng thấp thòm, kính sát trùng của cô còn ở trong bình nước khoáng, bức tranh mà cô nộp đó không có cách nào kiểm tra xem màu sắc phối hợp có phù hợp với tâm mỹ người bình thường không.

Mãi tới Diệp Nam Bình ngẩng lên, cười xoa đầu Hiên Hiên: “Không tồi”

Tân Văn Thành nhẹ nhàng thở ra, thấy Diệp Nam Bình xoa đầu Hiên Hiên, lập tức nảy sinh ý định xấu, lặng lẽ cúi thấp đầu xích lại gần.

Diệp Nam Bình thấy cô thò đầu tới, sững sốt một chút mới hiểu được ý cô. Anh dờ cười dờ mếu, vậy mà lại thật sự giật tay lên hướng về đầu cô —

Nhưng không phải xoa đầu cô. Mà không khách khí búng lên trán cô một phát.

Tân Văn Thành hoàn toàn không ngờ mình bị đối xử vậy, bị đau tới mức xoa xoa trán trừng anh.

Còn dám trừng anh? Diệp Nam Bình mím mồm nhưng không giấu được nụ cười, đôi mắt cong cong liếc cô: “Cô bao lớn rồi hử?” Cũng muốn được xoa đầu khen?

Diệp Nam Bình nói xong thì bé Hiên Hiên lên quay người đi, đi tới phòng vẽ bên cạnh uống trà.

Tân Văn Thành đứng phía sau xoa trán, một giấy trước còn thấy không cam lòng, giấy sau đã bị tâm tư khác thay thế. Người đàn ông mặc sơ mi trắng, một tay bế cậu bé, cánh tay ần chứa sức mạnh, bắp cơ trên tay hiện lên dưới làn vải tay áo. Tân Văn Thành nhìn không khỏi hít mắt lại, trong đầu hiện lên câu thịnh hành trên mạng: Muốn sinh con cho anh...

...

Nhưng mà Tân Văn Thành nhanh chóng biết, không phải mình có có tâm tư này, từng có những cô gái khác nghĩ như vậy.

Uống trà xong, Tân Văn Thành nói chuyện phiếm với giáo viên Ưông, dò hỏi được không ít tin tình báo. Thì ra ba năm trước, một cô gái vì theo đuổi Diệp Nam Bình, mời anh tới chăm sóc những thú cưng nhỏ, lại mời anh tới phòng tranh làm hoạt động công ích. Đại khái nghĩ anh thuộc dạng người thích thế này, chắc sẽ dễ ăn, không ngờ Diệp Nam Bình thuộc kiểu người đầu muối không vào, cô gái đó thấy theo đuổi vô vọng nên đánh trống lư quân, không xuất hiện ở phòng tranh nữa. Còn Diệp Nam Bình lại mặc gió mặc mưa, kiên trì đến đây suốt 3 năm qua.

Ban đầu, mỗi năm Diệp Nam Bình đều giúp mấy bạn nhỏ làm triển lãm tranh, tiền lì triển lãm tranh đều dùng để mua kính hiệu chỉnh màu cho bọn trẻ. Nhưng Diệp Nam Bình nhanh chóng phát hiện bọn trẻ không thích mang kính kiêu đó, bởi vì như vậy tương đương với việc chấp nhận bọn chúng khác biệt, không giống người bình thường. Cho nên sau này, tiền lì triển lãm dùng để mở rộng quy mô phòng tranh. Chỉ riêng năm nay, Bắc Kinh đã có thêm mười phòng tranh miễn phí dành cho trẻ mù màu.

Tân Văn Thành nghe xong, nhìn hai mảnh kính áp tròng còn để trong bình nước khoáng, hơi thất thần. Thảo nào khi anh phát hiện ra bí mật của cô, không những không đuổi việc cô mà còn tặng cô cặp kính này.

Ánh mắt cô xuyên qua bình nước khoáng, nhìn Diệp Nam Bình phía đối diện.

Càng thích anh...

Vậy phải làm sao bây giờ?

...

Chạng vạng, Tân Văn Thành về đến nhà. Thương Dao còn chưa về.

Diễm Giai ở nhà, ngủ vật vờ cả ngày, đang dựa vào bàn ăn bữa cơm đầu tiên trong ngày. Tân Văn Thành ghé vào ghế sofa, nhìn những bức ảnh mình đã chụp. Trên máy ảnh có đa phần là những bức tranh của bọn trẻ, một vài bức là cô chụp lên Diệp Nam Bình. Có đôi khi cảm thấy mình chụp lên người ta thật kỳ cục, giống như biến thái, nhưng mà không kiểm lòng được, ông kính luôn tìm kiếm bóng anh.

Diễm Giai thấy cô “chuyên nghiệp” như vậy, về nhà còn ôm máy ảnh nghiên cứu, không khỏi nhiều chuyện hỏi: “Cô có quay vlog không? Có rảnh quay giúp tôi cái vlog với?”

“Vlog?”

Mấy trào lưu mới đang phát triển, Diễm Giai đề cập tới?

Diễm Giai vừa ăn lẩu cay vừa nói: “Trước mắt theo xu thế này thì mấy tài khoản công cộng chắc không thịnh được mấy năm, video ngắn vlog này sẽ phát triển rất nhanh, mấy cô còn ở chụp hình thế này, cẩn thận không mấy năm nữa là bị thị trường đào thải.”

Diễm Giai từ trước tới giờ nói năng không nề nang ai, Tân Văn Thành đã quen, hôm nay trong đầu cô nhiều suy nghĩ quá, sợ không học nổi tiếng Pháp. Dù sao cũng rảnh rồi, nên thử nghiên cứu vlog chụp thế nào.

10 giờ tối Thương Dao mới về, trang điểm lộng lẫy. Thương Dao vừa vào cửa đã tạo nên hình ảnh trái ngược với hai cô gái ngồi trên sofa.

Thương Dao mang bữa khuya cho Tân Văn Thành, Diễm Giai ăn ké mấy miếng. Tân Văn Thành lại không đụng đĩa. Thương Dao thấy cô ù rù, xoa mặt cô: “Cậu sao vậy? Tãng ca tôi choáng váng há?”

Tân Văn Thành tựa đầu lên hõm vai Thương Dao, ngáp ngừng thì thầm “Dao Dao, bây giờ làm sao đây?”

Thương Dao bị cô hỏi không hiểu đầu của tai nheo, đẩy đầu cô từ vai mình lên: “Cái gì làm sao bây giờ?”

Tân Văn Thành mếu máo.

...

Diễm Giai ăn tôm hùm đất Thương Dao mang về cho Tân Văn Thành, nghe kể chuyện. Diễm Giai không phải tự nhiên mà có được 5.000 bạn tốt, Tân Văn Thành và Thương Dao không biết xoay sở thế nào, Diễm Giai vừa lật tôm vừa nều ý kiến:

“Không lẽ không có cách nào đột phá sao? Diệp Nam Bình không thể chưa từng yêu đương bao giờ? Hỏi xem trước đó bạn gái anh ta thuộc mẫu người thế nào, cô đứng bệnh hốt thuốc thì xong rồi không phải sao.”

Hai cô gái ngẫm nghĩ, cũng có lý.

Thương Dao nhanh chóng ra mặt xách động Triệu Từ Từ. Thương Dao định nói mừng mình tìm được công việc tốt, mời mấy bạn bè chủ nhật này đến liên hoan, tiện kêu Triệu Từ Từ tới để hỏi thăm tình hình. Diễm Giai khuyên hai cô đừng để tới ngày mai, bây giờ nên liên lạc cho Triệu Từ Từ hỏi. Có gì mà phải quanh co lòng vòng?

Tân Văn Thành nghĩ lại, cũng đúng. Thích một người đâu phải phạm pháp, mắc gì không hỏi được?

Thương Dao gọi điện thoại cho Triệu Từ Từ. Vừa kết nối điện thoại, Triệu Từ Từ vui vẻ lên tiếng ngay: “Chà, hiếm khi tìm tôi nha. Thế nào?”

Tân Văn Thành kinh ngạc. Cô cứ tưởng Thương Dao hôm nay trang điểm đẹp vậy là ghen hò với Triệu Từ Từ. Nhưng mà Triệu Từ Từ lại nói...

Tân Văn Thành chưa kịp suy nghĩ kỹ thì Thương Dao đã theo những gì đã bàn bạc, hỏi: “Hỏi anh việc này nhé.”

“Chuyện gì?”

“Diệp Nam Bình có phải trước nay chưa từng yêu đương không?”

...

Tân Văn Thành ngồi bên cạnh nghe, điện thoại mở loa ngoài, Triệu Từ Từ im lặng một lúc lâu, nghi ngờ hỏi: “Cô hỏi cái đó làm gì?”

“Anh trả lời vấn đề của tôi trước đã.”

“Sao mà cậu ta lại chưa từng yêu đương được?”

Tân Văn Thành và Thương Dao liếc nhau, nhẹ nhàng thờ ra. Ít nhất chứng minh Diệp Nam Bình vẫn bình thường...

“Mấy năm nay anh ấy vẫn không có bạn gái?”

“Cái này... cái này tôi không thể nói.”

“Có phải... anh ấy làm phóng viên chiến trường, chuyện kia... bị ảnh hưởng?”

Thương Dao chợt nhắc tới giả thuyết này, Tân Văn Thành giật nảy mình. Nhưng ngẫm nghĩ, lại cảm thấy đây là nghi ngờ hợp lý — tuy Tân Văn Thành không muốn nhìn nhận.

Cũng may Triệu Từ Từ phủ định cực kỳ chắc chắn, “Sao có thể chứ?! Phương diện đó cậu ta rất tốt.”

Tân Văn Thành yên lặng nhẹ nhàng thờ ra. Liếc Thương Dao một cái, Thương Dao tiếp tục đặt câu hỏi: “Vậy lý do gì không thể nói?”

Triệu Từ Từ bắt đầu nói gần nói xa: “Dao Dao, sao cô lại thấy hứng thú với Diệp Nam Bình? Không phải cô...”

“Không không không, tôi mới từ hồ sâu trèo lên, bây giờ cơ bản không muốn yêu đương.”

Triệu Từ Từ nghe vậy thì càng đau lòng.

Đầu dây bên kia lâm vào im lặng, lát sau Triệu Từ Từ mới khôi phục lại giọng điệu bình thường: “Vậy là hỏi giùm Tân Văn Thành?”

“...”

Bị đoán ra, 3 cô gái bên này không khỏi nín thở.

Triệu Từ Từ thấy vậy thì xem ra mình đoán đúng: “Vậy đúng là hỏi giùm Tân Văn Thành rồi?”

Tân Văn Thành cuối cùng không nấp sau lưng Thương Dao nữa, thẳng thắn lên tiếng: “Có chuyện gì ngoài ý muốn sao?”

Triệu Từ Từ nghĩ nghĩ: “Haizz, anh trai cho em một ý kiến.”

“Dạ sao ạ?” Tân Văn Thành lập tức đóng tai lên.

“Anh trai giới thiệu cho em một sói ca, dễ dàng túm về tay. Diệp Nam Bình cậu ta là khúc xương cứng, cực kỳ khó gặm.”

Kết quả vấn đề lại bị ném về cho Tân Văn Thành.

Cúp điện thoại, hai cô hết đường tính, Diễm Giai gặm tôm bắn khoăn: “Khó gặm tới mức nào?”

Nói xong, Diễm Giai lại tiếp tục vui vẻ gặm tôm.

“Tân Văn Thành, không phải từ lượng cô tốt lắm sao, cứ chiuốc say anh ta, ngủ xong rồi tính tiếp.”

“...”

Tân Văn Thành yên lặng liếc Diễm Giai.

Toàn đưa ý tưởng trời ơi gì đâu không...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39

Nhưng Diêm Giai cô về không tiếp thu tín hiệu từ chối của Tân Văn Thành, quay về phòng, lật sau cầm một đồng bao cao su ra. Đặt mông ngồi lại thăm, xòe ra trước mặt Tân Văn Thành và Thương Dao một đồng bao cao su giống quán bài poker, hất hàm chỉ Tân Văn Thành: “Lựa một cái.”

Tân Văn Thành và Thương Dao kinh ngạc.

Hai cô chưa từng thấy Diêm Giai dẫn bạn trai về nhà qua đêm, sao lại có số lượng bao cao su... kinh hồn vậy?

“Nhanh lên chứ, ngắn ra cái gì!” thấy Tân Văn Thành chậm chạp không lựa chọn, Diêm Giai lấy 1 cái trong đồng đó, nhét vào trong túi xách Tân Văn Thành đang để trên bàn sofa.

Diêm Giai thấy Thương Dao nhìn chăm chăm vào đồng bao cao su trên bàn gần người, nhưng mày hỏi: “Cò cũng lấy một cái?”

Thương Dao vội vàng xua tay: “Không không không, tạm thời tôi không cần.”

“Ồ, lúc nào cần kiếm tôi.” Diêm Giai thu lại đồng bao cao su, tiếp tục ăn tôm hùm đất.

Tân Văn Thành bối rối giữa xúc động và kích thích cả buổi vẫn không quyết được, gần đỡ ồm gỏi đập xuống: “Không được! Nếu lỡ tôi “bá vương ngàn hương cung*” (*hiếu đơm giàn nhắt là cường bức đi*), anh ấy sẽ tống cổ tôi ngay. Tôi không thể vì người đàn ông mà vứt luôn công việc...” Cho dù người đàn ông này có rất thích cũng không thể làm được vậy.

Thương Dao cẩn thận cân nhắc cũng thấy không ổn, nhưng lại đưa ra đề nghị tiếp theo: “Không cần câu bất anh ấy ngủ, nhưng mà chúc say ảnh để nói hết những lời thật lòng. Nếu lỡ thật sự chỗ đó của anh ấy bị thương, phương diện kia không được thì nhân lúc còn sớm mà cậu sẽ cắt đứt những tình cảm của mình.”

Diêm Giai ăn tôm hùm đất Thương Dao mua, dĩ nhiên là gặt đầu phụ họa: “Như vậy cũng tốt, đàn ông mà phương diện kia không được thì những cái khác ưu tú cũng không thể bù được.”

Tân Văn Thành xách một con tôm hùm đất lên nhét vào miệng Diêm Giai để cô ấy đừng nói nữa.

...

Nhưng mà Tân Văn Thành chưa làm được chuyện gì thì có chuyện.

Người cô chụp ảnh trước đó, Chương Nghị, nằm viện do tự sát không thành.

Ngày tuần lễ thứ hai của triển lãm ảnh “Ngày mai” của In studio và Hứa An Bình.

Phóng sự của Hứa An Bình cũng có tên “Ngày mai”. Triển lãm ảnh liên kết với bộ phim phóng sự, mục đích để nhiều người biết thêm về PTSD, nhưng không ai ngờ ý tốt này lại vì việc Chương Nghị tự tử mà thay đổi hết tất cả.

Mẹ Chương Nghị yêu cầu Hứa An Bình và Diệp Nam Bình phải hủy hết những hình ảnh tư liệu, cũng yêu cầu bồi thường, nếu không sẽ kiện họ.

Mọi người thế mới biết Chương Nghị cơ bản là chưa khỏi hẳn PTSD. Chương Nghị rất lo lắng khi hòa nhập lại với xã hội, ngưng dùng thuốc và chữa trị tâm lý với bác sĩ.

Thái độ của Hứa An Bình rất cương quyết, trước đó cô đã đồng ý với Chương Nghị, nhất định sẽ trình chiếu bộ phim phóng sự này xem như món quà chúc mừng Chương Nghị trở về cuộc sống đời thường. Nếu yêu cầu mẹ Chương Nghị đưa ra không phải thật sự xuất phát từ yêu cầu của chính bản thân Chương Nghị, cô có quyền từ chối.

Chương Nghị trong quá trình phỏng vấn đã lộ ra việc từ nhỏ mẹ anh đã nghiêm khắc quản lý anh, tuy anh biết tất cả những điều đó xuất phát từ tình thương của mẹ, nhưng sự bảo bọc quá mức chặt chẽ của mẹ làm anh không thể thở nổi. Anh cảm thấy sợ đi anh yếu ớt hơn bạn bè cùng trường sau vùi xà súng kia, mấy năm liền không thể thoát khỏi bóng ma ám ảnh đó có liên quan đến việc anh bị mẹ bảo bọc quá mức từ nhỏ tới lớn. Đoạn phỏng vấn này sau đó Chương Nghị đề nghị hủy, không đưa lên dựng phim.

Không ai biết được lần này nguyên nhân thật sự mà Chương Nghị tự sát là vì điều gì. Chương Nghị ở bệnh viện, không liên hệ được, mẹ Chương lại từ chối họ đến thăm.

Mẹ Chương trong cơn giận dữ đem kể mọi chuyện trên mạng. Hứa An Bình kiên trì như vậy nên bị dân mạng chỉ trích, cảm thấy cô dựa trên sự đau khổ của bệnh nhân PTSD mà làm phóng sự cho mình.

Trước đó triển lãm ảnh còn không ít người xem, trước khi xảy ra chuyện thì còn cảm khái rằng triển lãm ảnh rất sâu sắc. Bây giờ thì hương gió thay đổi, bắt đầu thì nhau lên án hành động của nhiếp ảnh gia chính là giết người không gươm dao. Tất cả những hình ảnh của Chương Nghị trong triển lãm đều do Tân Văn Thành chụp. Một số người bắt đầu tấn công weibo của cô, mắng chửi rất khó nghe đến mức cô chỉ có thể đóng bình luận.

Bạn bè Tân Văn Thành đều thấy tin tức, kể cả Hường Diên, mấy hôm trước ai cũng gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có bị ảnh hưởng gì nhiều không.

Tân Văn Thành chỉ có thể thờ dãi: Một lời khó nói hết.

Hiện tại chỉ có thể hy vọng bà cô không biết tin tức này. Có đôi việc vẫn giấu bà, không thể vì chuyện này mà bại lộ được.

Thật ra mà nói, những chuyện đối với cô không tính là gì, đại đa số dân mạng đều mắng Diệp Nam Bình.

Trang của In studio cũng bị công khai ra, tất cả đều dồn lửa về phía Diệp Nam Bình.

Hình ảnh mà 6 năm trước Diệp Nam Bình chụp ở Syria cũng bị đào lên, nói Diệp Nam Bình là máu lạnh, không biết xấu hổ, năm đó vì giải thưởng Pulitzer mà thấy chết không cứu, hiện giờ là vì triển lãm mà hại người khác tự sát. Tự sát nên là anh chứ không phải là Chương Nghị đáng thương.

Mọi việc càng đẩy lên cao, mẹ Chương càng nâng cao quan điểm đạo đức, yêu cầu càng lúc quá đáng, trước đó chỉ là Diệp Nam Bình phải xóa hết hình ảnh, bây giờ đòi lại là Hứa An Bình phải hủy bỏ phim phóng sự, vĩnh viễn không được chiếu phim.

Bên Hứa An Bình thì Tân Văn Thành rất lâu không gặp cô ấy, nhưng Diệp Nam Bình thì dường như không có ảnh hưởng gì, cứ thực hiện mọi việc theo kế hoạch. Tân Văn Thành bị mắng còn buồn bực tất bình luận weibo, khả năng chịu đựng áp lực của anh mạnh mẽ đến vậy hay cái chính là vì anh không thấy những tiếng chửi mắng trên mạng đó?

Nhưng rất nhanh, công việc Diệp Nam Bình đã bị liên lụy. Mấy chương trình đã bàn bạc thống nhất, chỉ còn ký hợp đồng hạng mục trong một đêm đều bị hoãn lại bởi đủ thứ lý do thượng vàng hạ cám. Dừng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, đối phương đột nhiên đồng loạt xảy ra vấn đề là bởi con sóng gió trên mạng càng lúc càng lớn.

Kỷ nghỉ tết Âm lịch tới gần, Diệp Nam Bình đơn giản làm “đại gia”, cho công ty nghỉ sớm. Diêm Giai tài trợ bao cao su cho cô, Tân Văn Thành chưa lấy trong túi xách ra đã bị tống cổ về nhà. Trước thì bạn chân không chạm đất, bây giờ đột nhiên lại rảnh tới mức muốn mọc rêu, Tân Văn Thành chưa kịp thích ứng, trên mạng đã ầm ĩ tới không tưởng nổi.

Không biết ở đâu ra người tự xưng là đại diện chính nghĩa, xông vào triển lãm nhiếp ảnh, vấy mực lên các tác phẩm. Nhân viên khu triển lãm cũng bị ảnh hưởng, mực dính đầy người, video được tải lên mạng, rất đông người lại khen ngợi hành động đó.

Trung tâm triển lãm không thể không tạm thời đóng cửa, tin tức được phát tới nhóm thì Tân Văn Thành đang ở trong nhà đơn đồ. Có đã mua vé chuẩn bị về quê ăn tết. Tối nay có hẹn Hường Diên ăn cơm. Trước đó Hường Diên hẹn rất nhiều lần có đâu từ chối, họ cậu bữa cơm này, đêm nay bù lại là vừa. Nhưng trung tâm triển lãm bị sự cố, Tân Văn Thành đâu còn tâm trí nghĩ tới chuyện gì khác, lập tức buông quần jean mới xếp xong, click mở lại video đăng trên diễn đàn. Dưới video bình luận được like nhiều nhất: “Đối với những người không biết xấu hổ thì nên làm như vậy, thật hả giận.”

Tân Văn Thành tức tới mức suýt tí ném điện thoại. Lại quay về trong nhóm đọc các tin nhắn, mọi người đều tức giận, chỉ có Diệp Nam Bình không lên tiếng.

Không lẽ năm đó anh chụp tấm ảnh dân chày nạn ở Syria đã có kinh nghiệm bị mắng? Nếu không ai mà có thể giữ bình tĩnh được như thế?

Tân Văn Thành không làm được vậy, cô nhấn tin lên nhóm hỏi bây giờ những bức ảnh trong triển lãm giờ làm sao?

Trả lời: Còn có thể làm sao nữa? Chỉ có thể vứt đi.

Những ảnh chụp đó là tâm huyết của cô, Tân Văn Thành không cam lòng, khoác áo ra cửa, tới thẳng trung tâm triển lãm.

Khi cô đến trung tâm, trời đã tối đen.

Cửa đóng kín, Tân Văn Thành dí mặt vào cửa kính nhìn vào bên trong, bên trong không một bóng người.

Người phụ trách đã cho cô mặt khẩu môn cửa, cô mở cửa đi vào. Đi qua quầy tiếp tân trống trải trước tiền sảnh, đi vào gian chính triển lãm, khoảnh khắc đèn bật sáng, cảnh tượng trước mắt đập vào mắt cô.

Những kẻ nhân danh chính nghĩa là được quyền giẫm đạp tâm huyết của người khác?

Đây không chỉ là tâm huyết của In studio và ekip của Hứa An Bình, từ lựa ảnh, thuê trung tâm, in sách, trang trí, xây dựng bối cảnh, tuyên truyền... Tâm huyết của mọi người bây giờ chỉ còn một đồng lõa xộn, tường bị vấy mực, khung ảnh bị đập vỡ, những bức ảnh hư hại.

Những hình ảnh của Chương Nghị là bị thiệt hại nặng nề nhất, những người quét dọn đã tạm thời gom chúng vào một góc. Tân Văn Thành ngồi xổm trước đồng ảnh này, chạm rãi nhất từng tấm một. Những bức ảnh bị gấp, vỡ nhân nhéo, nụ cười Chương Nghị như bị bóp méo đi.

Tân Văn Thành cố gắng vuốt lại cho thẳng, nhưng càng vuốt thì những bức ảnh càng biến dạng. Tân Văn Thành nhớ mình đã chọc Chương Nghị cười thế nào, bấm nút lưu giữ nụ cười này trong nháy mắt. Cô lại cố gắng lau những vết mực lem nhem trên đó, mà càng lau thì lại càng bẩn. Mắt nóng lên, nước mắt cứ thế mà trào ra. Cảm giác hết sức bức bối khó chịu, Tân Văn Thành ngồi bệt xuống đất, cắn chặt răng rơi nước mắt.

Phía sau có tiếng bước chân.

Chủ nhân tiếng bước chân đó chắc là thấy cô, lúc Tân Văn Thành hít mũi quẹt nước mắt, dừng lại.

Tân Văn Thành chà mặt mình lung tung mấy cái, tức giận: “Mấy anh không biết quét dọn cho sạch sẽ gọn gàng sao!”

Trên đất hỗn độn, bao nhiêu tâm huyết đã bị dẫm đạp, Tân Văn Thành hít nước mũi lại chảy xuống. Cô sờ túi xách, không có khăn giấy, nước mũi sắp chảy xuống tới miệng, Tân Văn Thành nổi giận ném túi xách đi.

Ném tới trước một đôi giày trắng.

Chủ nhân đôi giày trắng ngồi xổm xuống cạnh Tân Văn Thành.

Một túi khăn giấy được đưa qua.

Lúc này Tân Văn Thành mới ngẩng lên nhìn.

Không phải nhân viên trung tâm triển lãm.

Cô ngồi giữa đồng hỗn độn, mặt mũi tèm lem, nhìn Diệp Nam Bình.

“Thầy Diệp...”

“Lau nước mũi đi.”

Tân Văn Thành đơ người ba giây, nhận khăn giấy, lau mũi.

“Họ thật quá đáng!” cuối cùng có người cho Tân Văn Thành tỏ cáo, không tức giận quá mức như nãy nữa.

Anh lại không chỉ trích bất kỳ ai, chỉ nói với cô: “Cô phải tập làm quen thôi, thế giới này sẽ không đối xử nhẹ nhàng với bất kỳ ai.”

Nói xong, lấy một tờ khăn giấy, giúp cô lau vết mực dính trên mặt.

Tân Văn Thành nhìn tay anh, nhìn mặt anh không có cảm xúc gì, anh nói, thế giới này sẽ không đối xử nhẹ nhàng với ai, anh lại dịu dàng mà đối xử với cô.

...

Tân Văn Thành đứng lên, vẫn không cam lòng: “Chúng ta cứ mặc kệ bọn họ muốn làm xằng làm bậy thế nào thì làm sao?”

Cô không tin vào cái gọi là thế giới và vào mặt mình một cách đau đớn còn mình thì vẫn đáp lại bằng một bài ca. Nhưng Diệp Nam Bình bình tĩnh như vậy, Tân Văn Thành sợ anh thật sự không để trong lòng. Tuy nhiên, dưới cái nhìn chăm chú của cô, anh cười: “Ai nói tôi định bỏ qua cho họ?”

“...”

“Tôi đến để chờ lượt sư, giám sát việc thu thập bằng chứng.” Diệp Nam Bình quay lại, ý nói mấy camera trong các góc, “Bọn họ tới phá hư tài sản của người khác, đừng nghĩ giọng cao là cớ chính nghĩa thì tôi không có cách gì với họ. Muốn kiện thì cùng nhau kiện.”

Đáp án này rất hả giận, nhưng Tân Văn Thành nghĩ lại, hơi nói: “Vậy anh không sợ cư dân mạng lại mắng anh sao?”

Anh mỉm cười: “Cô nghĩ tôi quan tâm sao?”

...

Lát sau lượt sư tới, lấy được bằng chứng, báo cảnh sát. Tân Văn Thành không giúp được gì nên ôm một đồng hình bị hư hỏng về nhà.

In studio tạm ngưng hoạt động, cô phải làm gì đó.

Mẹ Chương luôn không cho họ tiếp xúc với Chương Nghị, Chương Nghị không lộ mặt thì chuyện này không yên. Cho nên việc cấp bách là phải tìm được Chương Nghị.

Tân Văn Thành tối muộn ôm về nhà một đồng hình hư về nhà, Diêm Giai trong phòng bước ra thấy thế nhảy dựng: “Cô đi nhặt rác ở đâu về vậy?”

“Đây là tác phẩm lần đầu tiên tham gia triển lãm ảnh của tôi, tôi phải mạng về giữ làm kỷ niệm.”

Tân Văn Thành mang về nhà là những hình của Chương Nghị, phim đã bị bị mẹ Chương hủy, những ảnh đã in trưng bày tại triển lãm cho dù đã hỏng thì Tân Văn Thành cũng không muốn chúng bị ném vào thùng rác.

Nhưng bây giờ cô không đành để lo sửa chúng lại, quay về nhà, phòng ngủ cũng không vào, ngồi ôm máy tính xếp bằng trên sofa, xem những video mà mẹ Chương phát trong thời gian này. Bối cảnh mấy video là bệnh viện, Tân Văn Thành nghĩ, nếu tìm được bệnh viện đó thì cô sẽ tìm được Chương Nghị.

Diêm Giai tho đầu qua nhìn, Tân Văn Thành định báo cô đừng làm phiền mình thêm thì Diêm Giai chặn trước: “Giao cho tôi. Tôi có người bạn có thể nói là Sherlock Holmes.”

Tân Văn Thành nửa tin nửa ngờ đưa những video cô tìm được trên mạng gửi cho Diêm Giai. Diêm Giai gửi cho mấy bạn bè đang làm việc ở bệnh viện tại Bắc Kinh, không chỉ cô gửi mà còn nhờ bạn bè chuyển tiếp thêm.

Đang chờ câu trả lời thì di động Tân Văn Thành vang lên, Tân Văn Thành một tay kéo video của mẹ Chương, một tay sờ điện thoại xem.

Hướng Diễn nhắn wechat tới: Người đâu rồi?

Tân Văn Thành giật mình. Lúc này mới nhớ ra tối nay hẹn Hướng Diễn ăn cơm.

...

Tân Văn Thành nghiêng răng chơi sang, gọi taxi tới bến tàu. May mà nhà hàng hai người đặt trước vẫn còn chưa tới lượt, lúc cô tới thì còn 5 bàn.

Hướng Diễn ngồi ngoài hàng ghế nhựa bên ngoài, cầm bảng số chờ. Tân Văn Thành đi nhanh qua, cậu ta ngẩng lên thấy cô đến thì đứng dậy nhường ghế cho cô, nhưng miệng không tha cô: ““Ngồi” bận rộn quá, tôi hẹn trước một tuần mà “ngồi” còn có thể quên sạch thế này.”

“Đầu phải cậu không biết, gần đây tôi đụng toàn chuyện xui xẻo muốn chết.” Cậu ta nhường ghế nhưng Tân Văn Thành không ngồi, ấn cậu ta ngồi trở lại ghế, “Bữa này tôi mời, xem như đền tội được không?”

“Cô mời hả?” Hướng Diễn sờ sờ cằm, đột ngột đứng lên, “Vậy tôi nhà hàng bên cạnh ăn bit tết. Bên đó đắt tiền hơn.”

“Đừng đừng đừng!” Tân Văn Thành vội vàng ấn cậu ta lại. Vì để cậu ta quên ý định ăn đồ quý, Tân Văn Thành lấy lòng: “Tôi đi mua nước uống cho cậu, muốn uống gì?”

Cuối tuần nên ở đâu cũng phải xếp hàng, Tân Văn Thành vất vả mua được hai ly trà sữa từ lâu một về, lấy điện thoại ra nhìn, Hướng Diễn còn chưa gọi cô, xem ra vẫn còn đang đợi bàn.

Cô mới đi tới cách cửa hàng tầm 5 mét thì di động vang lên. Cứ tưởng Hướng Diễn cuối cùng đã gọi là có chỗ, mớ ra mới thấy là Diêm Giai. Tân Văn Thành vội nghe máy.

Diêm Giai đúng là đã tìm được bệnh viện trong bối cảnh của mẹ Chương.

Chỉ nhánh bệnh viện Phụ lập.

Tân Văn Thành không ngờ bạn bè trong vòng của Diễm Giai lại có khả năng tới vậy, hết sức hưng phấn, hỏi dồn: “Vậy có thể tìm được phòng bệnh của Chương Nghị luôn không?”

“Cái này hà...” Diễm Giai ngưng lại, “Tôi có thể thử xem, nhưng chắc không nhanh như vậy.”

Tân Văn Thành kích động siết chặt di động: “Nữ vương xã giao, làm ơn làm ơn đi!”

Khi cô với Diễm Giai nói chuyện thì Hướng Dẫn đã chờ được bán trống, gọi điện thoại cho cô thì máy bận. Nhân viên phục vụ đã chuẩn bị dẫn Hướng Dẫn vào trong, Hướng Dẫn đứng dậy nhìn một vòng, thấy Tân Văn Thành ở xa xa. Hướng Dẫn lập tức ngoác Tân Văn Thành. Cô đang ôm điện thoại vui vẻ nói gì đó, không chú ý tới cậu. Hướng Dẫn không còn cách nào khác ngoài việc nói nhân viên phục vụ chờ mình một lát, cậu tự mình tới kéo Tân Văn Thành.

Cậu đi tới trước mặt Tân Văn Thành, Tân Văn Thành mới cúp điện thoại, vẻ vui mừng trong mắt còn chưa tan hết. Hướng Dẫn kéo cô: “Nhanh lên, tới lượt chúng ta rồi.”

Vừa dứt lời, Tân Văn Thành đã nhảy lên, đột ngột ôm lấy cậu, miệng lầm bầm: “Quá tuyệt vời! Quá tuyệt vời!”

Tuy là cái ôm này rất nhanh tới mức gần như không có, chỉ tầm nửa giây là Tân Văn Thành đã buông tay, đi thẳng về phía nhà hàng. Hướng Dẫn lại sững sờ đứng yên tại chỗ cả buổi không hề nhúc nhích.

Chỉ là tới lượt mình rồi, cô lại... vui về tới vậy sao?

...

Ba ngày sau, Diễm Giai cung cấp số phòng bệnh Chương Nghị cho Tân Văn Thành.

Không uống công Tân Văn Thành vì để ở lại thêm mấy ngày mà đổi về về quê.

Tình hình Chương Nghị nằm viện, Diễm Giai cũng nghe ngóng giùm cô. Chuyện của Chương Nghị âm ỉ như vậy, nhân viên bệnh viện đều biết, mẹ Chương lại rất mạnh mẽ nên có tiếng ở khu giường bệnh. Hộ lý y tá khi đụng tới mẹ Chương đều hết sức cẩn thận.

Sau khi được súc ruột thì Chương Nghị đã không còn vấn đề gì, đã có thể xuất viện nhường giường cho người khác, nhưng mẹ Chương sống chết không nghe, nhất định bắt Chương Nghị nằm lại bệnh viện theo dõi, cũng không cho bất kỳ ai đến thăm, nghe nói bạn gái Chương Nghị lần trước tới bệnh viện cũng bị mẹ Chương đuổi đi.

Tân Văn Thành nhún phòng bệnh Chương Nghị cho Diệp Nam Bình, anh không trả lời. Tân Văn Thành không chờ nổi, tự mình ra tay.

Tiết là cô còn chưa tới được phòng bệnh đã bị mẹ Chương chặn lại. Mẹ Chương từng gặp cô ở studio, lập tức nhận ra cô. Tân Văn Thành bị chặn ngoài cửa nhưng không đi, dù sao hiện tại cô có rất nhiều thời gian. Đợi ở khu bệnh cả buổi chiều, vất vả mới đợi được mẹ Chương đi mua cơm, cô nhanh chóng chạy vào phòng bệnh.

Phòng bệnh có hai giường, nhưng giường kia không có người, Tân Văn Thành thấy Chương Nghị đang ngủ, cô hơi gấp gấp sợ mẹ Chương về tới nên cố tình ho khan một tiếng.

Không ngờ tiếng ho khan này đánh thức Chương Nghị.

Chương Nghị mở mắt ra, thấy cô, sững sốt hỏi: “Sáng nay người bị mẹ tôi mắng ngoài cửa là cô à?”

Tân Văn Thành cũng rất kinh ngạc. Thì ra sáng nay mẹ Chương mắng cô khó nghe như vậy anh ta đều nghe thấy, đành xấu hổ cười cười.

“Tôi thay mặt mẹ tôi xin lỗi cô, tính tình bà ấy như thế rồi.” Chương Nghị hiểu chuyện hơn mẹ anh ta rất nhiều.

Lúc Tân Văn Thành đến có mang theo giỏ trái cây, nhưng bị mẹ Chương mắng một trận, giỏ trái cây cũng bị bà ném mất, bây giờ cô chỉ có thể đi tay không vào.

Vừa rồi khi Tân Văn Thành vào cửa, thật ra Chương Nghị giả vờ ngủ. Anh bị mẹ thu điện thoại, không làm được gì, lại không muốn nghe mẹ mắng người khác, chỉ có thể nhắm mắt yên lặng.

Tân Văn Thành không có thời gian trò chuyện, sợ mẹ Chương quay về đột ngột nên nhanh chóng nói vào chuyện chính: “Anh có xem tin tức trên mạng không?”

“Không. Di động, máy tính của tôi đều bị mẹ tịch thu.”

Thì ra cái mà mẹ Chương gọi là lên tiếng thay cho con trai, chưa hề có sự đồng ý của anh. Tân Văn Thành nói ngắn gọn những chuyện lớn hiện tại, Chương Nghị nghe xong cau mày.

Tân Văn Thành hỏi thử: “Thật sự là vì quay chụp phóng sự, ép anh nhớ lại hồi ức về vụ xả súng, anh mới...”

“Tự sát?” Chương Nghị nói thay cô lời khó nói.

Tân Văn Thành gật đầu.

Chương Nghị cười, nhưng mắt buồn hắt hiu, “Thật ra tôi cũng không muốn chết, nhưng tôi thật sự cũng không sống nổi nữa.”

“Anh đừng nói vậy...”

Chương Nghị cắt ngang lời cô. Đối với một cô gái thuận buồm xuôi gió trên đường đời, cô không thể hiểu nổi sự tuyệt vọng này.

“Cô có thể tưởng tượng được không?” Chương Nghị nghẹn ngào trong cổ họng, “Mỗi ngày khi nhắm mắt, thì tôi nhìn thấy chính mình, làm sao mà tôi lại sống sót dưới thi thể các bạn học của mình...”

Tân Văn Thành đứng trước giường bệnh, bị anh ta nói tới kinh hoàng. Đúng vậy, không tự mình trải qua, cho dù cô có thấu hiểu và đồng cảm cũng không thể hiểu sự đau khổ dẫn vật của anh dù chỉ một phần vạn.

“Nhưng tôi lại không thể nói với bất kỳ ai, nhất là mẹ tôi. Mỗi ngày bà nhốt tôi trong nhà, không cho tôi tiếp xúc với bên ngoài, sợ tôi nhớ tới những chuyện đó, nhưng càng như thế, tôi càng không thể thoát ra.”

“...”

“Còn bạn gái của tôi, tôi với cô ấy ở bên nhau rất vui vẻ. Nhưng tôi biết một khi tôi mất khống chế sẽ đáng sợ đến mức nào. Cô ấy có thể nhượng bộ tôi một tháng, hai tháng, nhưng mà một năm, hai năm, tôi vẫn không thể thoát khỏi bóng ma đó, cô ấy phải làm sao bây giờ?”

“...”

“Tôi không muốn kéo mọi người vào vực sâu như tôi, họ nên có những cuộc sống bình thường.”

Tân Văn Thành nghe tới đây thì cương quyết lắc đầu.

“Nhưng nếu anh thật sự chết đi thì mới là kéo mọi người vào vực sâu như anh. Thậm chí họ còn đau khổ hơn anh hiện giờ...”

Tân Văn Thành có thể cảm giác được anh ấy nghe những lời này của cô thì ngẩn người. Tân Văn Thành vừa định nói tiếp thì cô tiếng gõ cửa. Thấy Chương Nghị hoảng hốt Tân Văn Thành lập tức im lặng lui vài bước, trốn sang giường bệnh kế bên, đứng sau tấm màn không dám thở mạnh.

Tiếng gõ cửa vang lên thì cửa phòng bệnh cũng được đẩy vào.

Người vào không phải mẹ Chương.

Tân Văn Thành tuy cách bức màn nhưng nghe tiếng bước chân kia không giống như tiếng giày của nữ, cũng đoán được không phải mẹ Chương quay về —

Mà cũng phải, nếu mẹ Chương vào thì cần gì phải gõ cửa. Đáng tiếc tình huống khi này cấp bách, cô không kịp nghĩ nhiều như vậy.

Không lẽ là y tá?

Tân Văn Thành đang muốn thò đầu ra, lại bị tiếng Chương Nghị vang lên cắt ngang: “Anh Diệp?”

...

Truyền tới tai Tân Văn Thành đúng là giọng Diệp Nam Bình: “Xin lỗi, tự tiện quấy rầy rồi.”

Giọng của anh đều đều, không có cảm xúc, giống như máu lạnh khiến người ta ghét, Chương Nghị đối với thái độ của anh dĩ nhiên không có sự thân thiện như đối với Tân Văn Thành khi này: “Anh cũng đến hỏi tôi vì sao tự sát?”

“Cũng?” Diệp Nam Bình nhàu mày.

Chương Nghị cười nhạt, không giải thích.

Diệp Nam Bình cũng không hỏi tiếp, vốn dĩ anh không phải vì thế mà tới: “Tôi sẽ không hỏi anh vấn đề đó, bởi vì tôi rất hiểu anh nghĩ thế nào.”

Chương Nghị không tin, cười khinh miệt mà cay đắng: “Anh làm sao mà hiểu được?”

Tần Văn Thành nấp sau màn, không khỏi cắn móng tay, sợ Diệp Nam Bình chọc giận Chương Nghị, cô đã tìm hiểu, người bị PTSD một khi nổi giận lên thì rất dễ mất khống chế. Cô đang suy nghĩ xem có nên bước ra hay không, đưa Diệp Nam Bình tạm thời tránh đi. Giọng Diệp Nam Bình lại cất lên, rồi rạc đượm buồn: “Muốn nghe câu chuyện của tôi không?”

Diệp Nam Bình nói. Câu này làm Chương Nghị yên lặng lại.

Bàn tay Tần Văn Thành đang định kéo màn cũng rụt về.

“...”

“6 năm trước, tôi mang một bầu nhiệt huyết đi làm phóng viên chiến trường. Bạn từ thời niên thiếu của tôi cũng theo tôi ra chiến trường, tôi tự cho việc ra chiến trường lấy tin đó chính là lý tưởng của mình. Nhưng kết quả hoàn toàn không giống như tôi nghĩ, người tôi quen biết chết trước mặt tôi, người bạn thời thơ ấu của tôi cũng vì tôi mà mất đi một chân.”

“...”

“Một cô gái đang hoàn hảo yên lành, bởi vì tôi mà mất đi một chân. Tôi áy náy với cô ấy, cô ấy lại không cần tôi bởi thường bắt cứ điều gì, thậm chí còn khuyên nhủ tôi, nhưng lúc đó tôi không thể nghe lọt bất cứ lời nào, tự trách, nổi loạn, mất ngủ... Tất cả loại thuốc trầm cảm mà anh sử dụng, tôi đều từng uống.”

“...”

Tần Văn Thành ở sau màn đã kinh hoàng không nói nên lời. Trong đầu cô trống rỗng, âm thanh bên ngoài lại rơi vào tai cô rõ ràng từng chữ một.

“Nhưng tôi mới có được sự chuyển biến tốt hơn, tôi liều chết chụp được bức ảnh đó, một lần nữa nó lại đẩy tôi trở về như cũ.”

Ảnh chụp...

Chẳng lẽ là bức ảnh đó...

Tần Văn Thành theo bản năng lấy tay đưa lên miệng cắn chặt lại.

“Tôi chụp khoảnh khắc dân chạy nạn trước khi bị bắn chết, không ai nhìn thấy ý tưởng “phản chiến” mà tôi thể hiện trong đó, không ai cho rằng đó là một việc ngoài ý muốn. Động cơ của tôi bị người ta nghi ngờ, bị người người lên tiếng chửi rủa, cho rằng tôi hãm danh, muốn đạt được giải thưởng. Khi đó tôi và anh giống nhau, trong đầu chỉ có ý nghĩ rằng, tôi sống như thế này có ý nghĩa gì.”

Giọng anh thậm chí còn mang ý cười đầy giễu cợt.

“...”

“Có một lần tôi uống say, lấy mảnh vỡ bình rượu cắt mạch máu trên tay, thật ra tôi cũng không muốn chết, chỉ là giây phút đó, thật sự cảm thấy mình sống không nổi nữa mà thôi. Cắt động mạch hoành, không chết được. Bạn tôi cười tôi, nói cắt mạch hoành cơ bản không chết được, có bản lĩnh thì cắt ngang động mạch chủ, một dao đi xuống là xong, lại muốn sống, nhưng không sống nổi.”

“...”

“Cho nên sau đó, tôi đi xăm hình xăm này.”

Hình xăm từ đầu ngón tay, theo động mạch uốn lượn xuống dưới.

Tần Văn Thành nhớ rõ hình xăm này. Lần đầu tiên nhìn thấy cô thấy rất ngẫu, cực chất. Mà không biết, sau đó lại là đau thương.

Diệp Nam Bình nhẹ nhàng quơ kể lại quá khứ đau đớn của mình: “Từ đó về sau, mỗi lúc tôi không thể chịu đựng nổi, nhìn hình xăm này, tôi sẽ nhắc nhở mình, thật ra tôi không muốn chết. Đến lúc anh giống như tôi, mỗi đêm suy nghĩ về việc sống phí hoài của mình, anh sẽ từ từ tốt lên.”

“...”

“...”

Tần Văn Thành nín thở, lắng nghe động tĩnh Chương Nghị bên ngoài màn, sau một lúc im lặng rất lâu, nặng nề thở dài.

Một giây đó, Tần Văn Thành cảm thấy may mà khi này mình không lao ra ngăn hai người lại. Hai người họ mới là thật sự đồng cảm với nhau.

“Còn nữa, người bạn từ thời niên thiếu mà tôi nhắc khi này, anh cũng biết, Hứa An Bình.” Diệp Nam Bình nói.

“Đạo diễn Hứa?” giọng Chương Nghị trầm thấp đầy kinh ngạc.

“Cô ấy mất mát lớn hơn anh, hơn tôi rất nhiều, cô ấy lại kiên cường bước tiếp mà đi tới hiện tại. Mà mẹ anh, bây giờ đang liên tục hắt nước bẩn lên cô ấy, muốn cô ấy cũng sụp đổ giống như chúng ta, không thể sống nổi.”

“...”

“Tôi tin cô ấy không yếu ớt như vậy, một chân cô ấy đã mất đi, còn cái gì cô thể hạ gục cô ấy? Nhưng tôi không muốn cô ấy trải qua những điều này, cho nên hy vọng anh có thể thuyết phục mẹ anh...”

Giọng Diệp Nam Bình bình tĩnh, mang theo sức mạnh. Nhưng không thể nói hết câu, bị tiếng cửa đập “ầm” một tiếng cắt ngang—

Mẹ Chương đứng ngoài cửa, lạnh lùng nhìn Diệp Nam Bình, vọt vào.

“Các người có thể buông tha con trai tôi không?!” mẹ Chương tức giận đẩy Diệp Nam Bình ra ngoài. Không chỉ vậy, mẹ Chương còn nhìn xung quanh: “Còn một người nữa đâu? Trốn ở đâu rồi?”

Lúc bị mẹ Chương đẩy mảy không nhúu lại một chút, nhưng khi nghe hỏi vậy, Diệp Nam Bình căng thẳng nháu mày.

Tần Văn Thành tránh sau màn cứng đờ người, bị mẹ Chương vén màn ra nhìn thấy. Tần Văn Thành nhìn mẹ Chương, và người phía sau bà ta, Diệp Nam Bình.

...

Tần Văn Thành chỉ kịp đối diện với Diệp Nam Bình đã bị mẹ Chương túm lấy túi xách bên giường bệnh, kéo cô và Diệp Nam Bình đẩy ra ngoài, muốn đuổi hai người đi.

Chấn Tần Văn Thành lao đao, được Diệp Nam Bình vứng vằng đỡ được. Tần Văn Thành nhìn Diệp Nam Bình. Ánh mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, hết sức nghiêm túc.

Tần Văn Thành cân nhắc nếu đã bị mẹ Chương bắt được, không bằng lật bài ngửa với mẹ Chương và Chương Nghị, nói rõ mọi việc. Nhưng cô mới mở miệng: “Cô Chương, cô có thể nghe cháu nói trước không...” thì suýt tí bị mẹ Chương đánh.

Diệp Nam Bình kéo cô lại bảo vệ sau lưng mình, đồng thời Chương Nghị trên giường bệnh rút cuộc không thể chịu đựng nổi: “Mẹ! Mẹ điên đã đủ chưa!”

“...” một trò khôi hài đột nhiên im bật.

...

Diệp Nam Bình dẫn Tần Văn Thành ra khỏi phòng bệnh. Thả tay cô ra, đón nhận ánh mắt nhìn chăm chăm của cô.

Diệp Nam Bình nhìn về muốn nói lại thôi trong mắt cô, khoanh tay lại hỏi: “Có cao kiến gì muốn phát biểu?”

Tần Văn Thành nuốt nước miếng. Ngăn vận lời nói trong miệng lại chỉ còn một câu không đầu không cuối: “Không phải em cố ý nghe lén.”

Diệp Nam Bình thả tay xuống, trầm mặc, cuối cùng không nói gì, bỏ đi.

Tần Văn Thành đuổi theo.

Cả quãng đường không ai lên tiếng. Mãi tới khi tới bãi đậu xe, rồi cuộc cô mới kêu anh: “Thầy Diệp!”

Lúc này Diệp Nam Bình mới dừng chân, không quay lại: “Đi theo tôi làm gì?”

“...”

“Không lẽ muốn tôi cho cô một khoản tiền bịt miệng?”

“Đương nhiên không phải!”

“...”

“Em chỉ là... chỉ là...” an ủi thì bây giờ không thích hợp, hơn nữa, hình như anh cũng không cần cô an ủi, Tân Văn Thành âm ừ cà buồi, “Thầy Diệp, anh có đói bụng không? Em mời anh ăn cơm?”

Nói xong thì hối hận. Lần trước cô nói muốn mời anh ăn cơm, kết quả vẫn là người ta tính tiền.

Diệp Nam Bình mặt vô cảm nhìn cô vài giây, chợt bật cười.

Triệu Tử Từ từng đề nghị anh nuôi thú cưng, nhưng anh không có thời gian chăm sóc chó, lại không thích mèo, mỗi ngày đều đơn độc đi về, nhưng từ khi nào thì đằng sau anh lại có cái đuôi nhỏ leo đèo theo sau hờ chửi là muốn anh cho ăn cơm?

Anh thu nụ cười lại: “Cũng hơi đói bụng.”

Tân Văn Thành nghe vậy thì nảy ra một ý: “Hay là em nấu cơm cho anh ăn nha?”

...

Tài nấu nướng của Tân Văn Thành không tệ, chẳng qua cô là người Thành đô, làm đồ ăn rất cay. Đề nghị khi này nói hào phóng vậy nhưng bây giờ đứng trong phòng bếp to vậy lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Trên đường tới đây cô đã đặt nguyên liệu nấu ăn, khi về tới nhà thì đồ cũng vừa giao tới. Cô xé đông thịt trong nước, đang nghĩ nấu thịt bò không cay thì có thể ăn ngon hay không thì di động vang lên.

Diêm Giai nhắn wechat tới

“Tối nay cậu có về ăn cơm không?”

Gần đây cô nghỉ ở nhà đều ăn cơm hộp chung với Diêm Giai, hôm nay chỉ có thể trả lời cô ấy: “Không về. Mình ăn bên ngoài.”

“Không phải cậu ăn với bà Chương mãi hỏ gì đó chứ?”

Diêm Giai biết hôm nay cô đi tới bệnh viện. Tân Văn Thành do dự một chút rồi vẫn quyết định thẳng thắn: “Mình ăn với ông chủ mình.”

Quả nhiên Diêm Giai nghĩ xiên xẹo đi ngay: “Đường chạy của cậu thay đổi nhanh quá đó! Cậu có mang 001 theo không?”

Tân Văn Thành ngờ ra một lúc mới hiểu cô ấy nói 001 là ý gì. Lần trước Diêm Giai đưa cho cô một đồng bao cao su, hình như... thật sự còn trong túi xách cô.

Tân Văn Thành lắc mạnh đầu không để mình nghĩ vớ vẩn, cũng không để Diêm Giai suy đoán linh tính: “Cậu nghĩ vớ vẩn gì không vậy? Mình chỉ tới nấu cơm cho anh ấy thôi.”

Diêm Giai gửi qua một icon kinh hoàng, lập tức gửi thêm một bức ảnh vàng trong bếp* (*hình ảnh nhạy cảm á J*)

Tân Văn Thành lười nói lại cô ấy, gác điện thoại lên bàn, suy nghĩ nấu ăn.

Một giờ sau, ba món một canh hoàn tất, mái tóc buộc đuôi ngựa của Tân Văn Thành bị lửa xò ra, cô vừa cời ra buộc lại vừa đi ra phòng khách.

Diệp Nam Bình ngồi trên sofa xem tin tức, không phát hiện cô đã tới phía sau mình.

Tân Văn Thành nhìn trộm màn hình di động của anh, thì ra anh vẫn luôn theo dõi những bình luận ác ý về mình trên mạng, không biết anh thật sự không quan tâm hay là vì thói quen giữ mọi thứ trong lòng?

Cô thu tầm mắt, lên tiếng. “Thầy Diệp, ăn cơm.”

Diệp Nam Bình nghe tiếng, ngẩng lên thấy cô thì cất điện thoại đứng dậy đi vào phòng ăn.

...

Diệp Nam Bình thấy cô nấu 3 mẹt 1 canh: “Nhiều vậy à?”

“Anh muốn kêu chị An Bình tới ăn chung không? Chỗ chị ở gần đây mà.” Tân Văn Thành hỏi.

Đột nhiên nhắc tới tên cô ấy, Diệp Nam Bình hơi nhướng mày, nhưng chỉ thoáng qua: “Không cần.”

Tân Văn Thành “Dạ”, cúi đầu ăn cơm. Nhưng mà đồ ăn không cay, cô ăn không thấy vị gì.

“Ăn không quen?”

Tân Văn Thành cúi đầu, nói dối mà mặt không đỏ tím không đập: “Không có à, đầu bếp nấu xong thì ăn không ngon.”

Mới nói xong thì liếc thấy Diệp Nam Bình cũng buông đũa. Tân Văn Thành sững sốt, ngẩng lên mới phát hiện Diệp Nam Bình đang lướt điện thoại: “Sao anh không ăn?”

Anh ăn cũng không vừa miệng?

Anh lại nói: “Gọi tôm hùm đất cho cô.”

Tân Văn Thành nhếch môi, vậy mà anh lại hiểu khẩu vị của cô?

Tân Văn Thành do dự một lát rồi lặng lẽ gọt tay lên.

Diệp Nam Bình nhìn thấy: “Sao?”

“Nhỏ nhẹ xin thêm một lốc bia.”

Y như mấy ông bọm, ăn tôm hùm phải uống bia, Diệp Nam Bình lắc đầu: “Cái tính này...”

Lại yên lặng thêm một lốc bia vào giò hàng.

...

Nửa tiếng sau, hình ảnh trong phòng ăn cuối cùng trở nên hài hòa.

Anh ăn một canh ba mẹt cô nấu, cô ăn tôm hùm đất anh gọi.

Cô lột tôm rất nhanh, nhìn là biết tay ăn già đời, chỉ chốc lát là hai lon bia, một hộp tôm hùm đất đã bị cô giải quyết gọn. Cô lại mở một hộp tôm hùm đất, tay mang bao tay nên không tiện khai bia, hắt hắt cảm với Diệp Nam Bình ngồi đối diện, Diệp Nam Bình đành phải giúp cô khai bia.

Cô ăn được một nửa, rồi cuộc nhớ tới anh, lột con tôm đưa tới miệng anh: “Thầy Diệp, thật sự anh không muốn ném thử?”

Diệp Nam Bình từ chối, tự khai lon bia cho mình.

Tân Văn Thành nói dối: “Không cay tí nào hết, giống như lần ở Thượng Hải đó.”

“Không tin.”

“Thật sự không cay!” Tân Văn Thành cầm thịt tôm đứng lên muốn ép anh.

Diệp Nam Bình cũng đứng lên cầm lon bia đi ra phòng khách.

Tần Văn Thành uống mấy lon bia, cũng thoải mái hơn, dứt khoát đi theo: “Anh ném thư đi, anh báo thù quá.”

Diệp Nam Bình ngồi xuống sofa, Tần Văn Thành đứng sau lưng ghế, cầm con tôm trong tay lắc lắc.

Diệp Nam Bình đưa tay ngăn cô lại. Tuy cô đứng từ trên nhìn xuống anh, nhưng không ngăn được anh đe dọa cô: “Tần Văn Thành, cô lại ép tôi, tôi phải trừ tiền lương của cô.”

Tần Văn Thành bêu môi: “Chỉ biết lấy cái này uy hiếp em.”

“Không tin?”

“Không tin.”

“Tốt.” Diệp Nam Bình nói, móc điện thoại ra chuẩn bị nhắn wechat cho bên nhân sự.

Tinh thể cấp bách, Tần Văn Thành giữ lấy điện thoại anh.

“Anh ném thư một miếng, nếu thật sự cay thì cho anh trừ lương em, em không oán giận một tiếng nào luôn.”

Đây đúng là anh biết, cô gái bướng bỉnh, nhận định chuyện gì thì chết cũng không quay đầu.

Nhưng đáng tiếc là, anh cũng bướng bỉnh.

Hai mắt nhìn nhau, xem ai ngoan cổ hơn ai.

Diệp Nam Bình bắt đầu nhắn tin nhắn thoại cho nhân sự: “Chấm công tháng này của Tần Văn Thành...”

Không ngờ, những lời tiếp theo chưa nói đã bị một đôi môi chặn lại.

...

Làn môi nóng bỏng.

Hôn anh, rồi lại thoáng cách ra.

Khoảng cách tầm ba tấc.

Lon bia anh còn nắm trong tay bị bóp chặt lại, lon bia bị bóp méo hẳn.

Anh lại không nói tiếng nào, chỉ nhìn cô.

Cô đứng từ trên cao nhìn xuống anh, ánh sáng trong mắt rực rỡ.

Cô nhìn anh, hỏi từng chữ một: “Có phải không cay chút nào đúng không?”

Nụ hôn ngắn ngủi như vậy, anh làm sao phân biệt được cay hay không cay?

Ngày sau đó, môi cô lại rơi xuống.

Nụ hôn này gần như cay mờ hãm anh ra.

Rốt cuộc anh cảm giác được vị cay theo môi rằng cô mà tiến vào hơi thở anh.

Sao mà không cay? Dù cay tới mức muốn trừ hết tiền lương của cô.

Anh lại không động dây.

Không biết là bị vị cay này giữ chặt lại hay là, bởi hơi thở ngọt mềm mang theo hương rượu của cô...

...

Nhưng ngay khi cô định cay mờ khớp hãm anh, hủy diệt mọi phòng tuyến của anh thì trong nháy mắt, cô lại tách ra.

Môi dán môi, như có như không, cô hỏi anh: “Sau này, để em ở bên anh được không?”

...

Ý loạn tình mê, chỉ trong nháy mắt tình tảo lại.

Tần Văn Thành nghĩ tới những lời chiều nay của anh.

Cô muốn ở bên anh, chỉ đơn giản như vậy.

Trong khoảnh khắc, cảm xúc trong mắt anh lại vô cùng phức tạp, khi môi cô lần nữa muốn rơi xuống, đột nhiên anh giữ tay cô lại.

Kéo cô ngã xuống sofa.

Sofa mềm mại nên khi ngã ngược người xuống, cô không cảm thấy đau.

Khoảnh khắc anh lạnh lùng đứng dậy, cô đột nhiên cảm thấy đau đớn.

“Chén bàn không cần dọn, cô đi đi.”

Đây là câu nói cuối cùng của anh trước khi rời đi.

...

Diệp Nam Bình nhốt mình trong phòng tối.

Anh còn rất nhiều phim chưa rửa, chắc đã đủ cho anh tiêu hết đêm này.

Trên bàn còn nửa chai Vodka, lần trước anh để lại trong phòng tối. Trong phòng không có ly, anh cầm chai uống thẳng, nóng rất.

Nhưng vẫn không rửa trôi được vị cay của nụ hôn khi này.

Anh lại uống thêm một ngụm.

Một cô gái như vậy, ai mà không động lòng chứ?

Nhưng mà...

Anh đem giấy ảnh ngâm vào nước thuốc, nhấn chìm mọi thứ.

Ánh sáng bên ngoài đột nhiên tràn vào.

Ánh sáng bên ngoài tràn vào đột ngột làm ảnh chụp anh rửa chưa xong bị hư hoàn toàn, còn lại không kịp nổi giận —

Người con gái mà anh cho là đã rời đi từ lâu, mặc áo khoác đeo túi, về chuẩn bị rời đi, lại một lần nữa đứng trước mặt anh.

Cô xồng tới hôn anh, trong bóng đêm, bắt chấp tất cả.

Mùi rượu trong miệng cô còn nồng hơn khi nãy hôn anh, không phải vị bia mà là vị rượu mạnh, quý mới biết vừa rồi bên ngoài cô uống trộm rượu của anh nhiều hay ít.

Lúc này Diệp Nam Bình muốn đẩy cô ra không dễ dàng. Áo khoác cô rối loạn, túi xách cũng rơi xuống, người lại vẫn treo trên người anh như cũ.

Diệp Nam Bình bị cô không hề có kỹ xảo hôn tới thất điên bát đảo, đầu óc choáng váng, khi túi xách cô rơi xuống đất thì trong nháy mắt, anh tỉnh táo lại.

Từ trong túi cô rơi ra một cái 001, màu bạc bên ngoài ánh lên trong bóng tối.

Diệp Nam Bình sững sờ.

Cô cảm giác được anh sững sờ, cũng ngưng lại.

Kề sát bên anh, nghe hơi thở rối loạn, cảm nhận được phản ứng cơ thể anh. Nhưng khi ánh mắt cô nhìn theo ánh mắt anh tới ánh sáng bạc kia, cô cũng sững sờ.

Trước khi Tần Văn Thành khom lưng nhặt nó lên, Diệp Nam Bình đã đi trước một bước, nhặt nó.

Tóc tai Tần Văn Thành rối tung, đưa tay ra muốn lấy lại, anh không đưa.

“Tại sao mang theo cái này trong túi?”

Tần Văn Thành nói giận: “Anh không muốn dùng nó với em, sao em phải nói cho anh biết?”

“Vậy em muốn dùng nó với ai?”

“Cái đó anh không quản được.”

Không quản được...

Tốt lắm.

Diệp Nam Bình chìa 001 ra, cô đưa tay muốn lấy thì bị anh giữ chặt tay lại.

Anh túm cô lại, thật sự nổi giận, Tần Văn Thành không quan tâm tay bị kéo đau, eo đã bị anh ôm, người bị anh bế để lên bàn.

Chân cô không chạm đất, anh lập tức kề sát lại.

Trong bóng đêm, mắt anh lóe sáng.

Chớp mắt anh chạm vào cô.

“Anh đã cho em cơ hội rồi đi.”

Anh nói.

“...”... nhưng em muốn ở lại...

Cô không kịp nói ra đã bị người cúi xuống hôn lấy, âm thanh biến mất ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Ba giờ sáng.

Diệp Nam Bình đứng bên máy giặt, tai nghe tiếng sấy quần áo mà anh lại hơi thất thần.

Máy giặt có chức năng sấy khô, mua ba năm chưa từng sử dụng tới. Diệp Nam Bình không ngờ lần đầu tiên anh sử dụng chức năng này là dùng để sấy quần áo phụ nữ.

Quần áo này là lúc âm i trong nhà tắm làm ướt. Mà chủ nhân quần áo này bây giờ đang ngủ trên giường anh.

Diệp Nam Bình mang quần áo đi phơi, liếc nhìn vào bên trong cửa. Trên drap chăn màu sẫm, cánh tay và chân con gái trắng nõn như ẩn như hiện càng nổi bật trên màu drap tối, làn da vô cùng mịn màng, mắt thường nhìn cũng có thể thấy hết sức mong manh mềm mại.

Đương nhiên anh cũng biết, khi thực sự sờ tay lên, xúc cảm càng tốt hơn nhiều so với tưởng tượng.

Thật ghen tị giấc ngủ của cô, hại anh mất ngủ còn mình thì ngủ say như vậy, đầu để lên gối anh cọ cọ, đáng về thoải mái. Diệp Nam Bình thu tầm mắt, mang quần áo cô đi phơi.

...

Thật ra giấc ngủ này của Tần Văn Thành cũng không yên ổn, trong mơ đều là những hình ảnh khiến người ta đỏ mặt, hại cô tìm đập dồn hết sức chân thật, trong mơ đột nhiên anh im lặng, Tần Văn Thành giật mình tỉnh lại.

Mở mắt ra, phòng ngủ tối lờ mờ, hai ánh đèn dưới sàn là nguồn sáng duy nhất, nhìn sang bên cạnh, quả nhiên là không có ai.

Tần Văn Thành nghĩ ngợi, đứng lên.

Cô mặc đồ ở nhà của anh, rộng hơn rất nhiều so với người cô, cô xắn tay áo, xắn hai quần lên nhìn như bà nông dân cấy lúa, thật sự không đẹp chút nào. Bên ghế cạnh giường có áo sơ mi của anh, Tần Văn Thành nghĩ nghĩ, bỏ ý định thay áo sơ mi đi, trước đó cô đã không quá nực cười, bây giờ vẫn nên đáng hoàng một chút.

Tần Văn Thành mặc bộ đồ như vậy cả lạ phát phờ đi vào phòng ăn, trong phòng độ ẩm vừa đủ, đi chân trần cũng không thấy lạnh. Nhưng cô đi một vòng cũng không tìm được Diệp Nam Bình, ngược lại khi đi ngang qua cửa kính thì thấy quần áo của cô được treo trên sào, sờ ống quần đã khô.

Xem ra anh lại vào phòng tối.

Phòng đọc sách bên cạnh phòng tối, Tần Văn Thành lại lần nữa vào thư phòng, khác với tâm trạng tuyệt vọng bắt chấp mọi thứ mấy giờ trước đó, lúc này cô lại mang theo chút vui vẻ nho nhỏ cùng sự không chắc chắn, thậm chí vừa thoáng nghĩ qua đã thuận tay lấy mấy ảnh anh để trên bàn.

Lần này cô không bật đèn, dựa vào ánh sáng ngoài hành lang nọ vào mà đi vào phòng tối. Không ngờ cô lại lần nữa quấy rầy anh rửa ảnh, cô không bật đèn, đèn trong phòng tối lại sáng lên, anh đã rửa ảnh xong, đang kẹp ảnh vào dây phim.

Khi cô đẩy cửa vào, Diệp Nam Bình quay đầu.

Ánh mắt anh mang đầy vẻ cảnh giác, đề phòng, nhìn thấy cô thì trong nháy mắt, ánh mắt mềm mại hẳn.

Mấy ảnh trong tay Tần Văn Thành chụp được khoảnh khắc đó.

Anh trong mấy ảnh của cô hơi hơi nhu nhũ.

Tần Văn Thành tới gần, cười gian: “Thiếu tí nữa là ngủ với nam thần, rất vui nên phải chụp ảnh lưu niệm lại.”

Mấy anh gần ra, miệng lại cong lên: “Nói nhầm nữa chứ xem?”

Tân Văn Thành bấu môi, cúi đầu nhìn ảnh mình vừa chụp, ngẩng lên khôi phục vẻ nghiêm túc: “Được rồi, em nói chuyện đáng hoảng, anh làm người mẫu cho em đi.”

“Người mẫu?”

“Triển lãm ảnh không phải vẫn sẽ tiếp tục sao, hình ảnh của Chương Nghị bị hủy rồi, hiện giờ thiếu một nhân vật, thầy Diệp, anh có suy xét tới việc xuất hiện trước ống kính không?”

“Không.” Anh xoay người thu dọn nước thuốc, phin đã rửa.

“Trước đó ai còn xuất hiện thuyết phục Chương Nghị, bảo anh ta phải dừng cảm hơn. Có những người nha, ra vẻ mình rất “trầu” nhưng thật ra vẫn luôn sợ hãi khi đối diện ống kính.”

Anh ngừng tay thu dọn, quay đầu nhìn cô.

Cô trả lại anh một nụ cười giả dối.

Cô nhóc này miệng lưỡi vốn sắc sảo, bây giờ gan cũng càng lúc càng to.

Nhưng đúng là lần này âm ỉ đến thế này, anh nghĩ vậy cũng tốt, trốn tránh, nhượng bộ cũng không có bất kỳ tác dụng gì, anh cũng không phải không thể xuất hiện trước ống kính, nhưng mà... “... Anh làm mẫu có thu phí.”

Biết cô rất chú ý tới tiền bạc, anh cố ý nói vậy, xem cô thế hù dọa cô không? Anh hơi nheo mắt chờ phản ứng của cô.

“Có thể nha, em lấy thân ra trả.” Tân Văn Thành nghiêm túc nhìn anh, chớp chớp mắt.

Nói xong còn tiến tới động tay động chân, Diệp Nam Bình đưa tay ngăn cô lại. “Anh nên miễn phí để em chụp thì hơn.”

...

Tân Văn Thành trẻ môi, tuy nói lấy thân ra trả là nói đùa, nhưng anh thẳng thắn từ chối làm cô khó tránh khỏi chút hụt hẫng, nhưng cô luôn luôn đối nghịch với hoàn cảnh khó khăn, nhanh chóng nghĩ tới chuyện khác, kéo tay anh đang ngăn cô lại, quay người đi: “Đồ sao anh không ngủ được, bây giờ chúng ta bắt đầu đi.”

Trong phòng đọc sách có một lều chụp ảnh đơn giản, bình thường Diệp Nam Bình dùng để chụp vài bức ảnh ở nhà. Anh chụp quá trình một gốc cây cụt non từ nụ hoa tới khi héo tàn, quá trình cụt non héo tàn vẫn đang tiếp tục nên Tân Văn Thành không thể thay đổi nó. Cũng may phòng làm việc cách đó không xa, Tân Văn Thành thay quần áo mới được giặt khô kéo Diệp Nam Bình ra cửa. Đường như sợ anh đổi ý nên kéo anh thẳng đến phòng làm việc.

Mất ngủ với Diệp Nam Bình là chuyện thường, nhưng đêm mất ngủ còn lần qua lộn lạo thế này thì đây là lần đầu tiên.

Hiện giờ cô là nhiếp ảnh gia, anh thì sao, không chỉ là làm người mẫu mà còn phải làm trợ lý cho cô. Không chỉ phải hỗ trợ bố trí bố cục ánh sáng, còn phải điều chỉnh tham số máy ảnh cho cô. Đường như cô cũng biết hành hạ người ta vậy là không phải nên khi anh ngồi trước máy ảnh, cô nhìn qua khung ảnh lấy nét anh: “Có em ở bên cạnh có phải cực kỳ tốt không? Giúp anh không còn buồn chán trong đêm dài đằng đẵng này.”

Anh hết biết nói gì, chỉ cười.

Tân Văn Thành muốn chính là hiệu quả này, ấn nút chụp.

Câu chuyện của cô lại chuyển: “Có thể cho em nhìn vết thương trên cổ tay anh không?”

Quả nhiên anh không cho xem

Tân Văn Thành cũng không muốn anh trước ống kính đưa nó lên, chỉ là lời dẫn chuyện: “Có đau không? Lúc anh tàn nhẫn ra tay với chính mình vậy.”

Anh hiện lên giữa ống kính, mày hơi sụp xuống: “Không nhớ rõ. Lúc đó anh đã uống rất nhiều.”

“Nếu cho anh cơ hội một lần nữa, anh có lựa chọn mang máy ảnh đến Syria nữa không?”

“Nửa có nửa không.”

“Nửa có nửa không là sao?”

“Đi thì anh vẫn sẽ đi, chẳng qua... anh sẽ lựa chọn đi một mình.”

“Anh hồi hận nhất chắc là năm đó để chị An Bình mạo hiểm cùng với anh.”

Anh lại nở nụ cười. Nhưng nụ cười này, khác một trời một vực với nụ cười khi nãy.

Tân Văn Thành ấn nút chụp không ngừng, tìm lại hăng đi một nhịp. Chỉ có điều cô sau màn ảnh nền anh không nhìn thấy biểu hiện của cô.

“Anh nhiều năm không yêu đương cũng là vì chị ấy à?”

Cô đột nhiên hỏi.

...

Diệp Nam Bình ngạc nhiên nhìn qua, nhưng chỉ nhìn thấy máy ảnh mà không nhìn thấy mắt cô.

“Đừng vậy.” Một lúc lâu sau, anh nói.

“Có thể kể chuyện của hai người không?” giọng Tân Văn Thành vẫn không thấy có sự dao động nào, tựa như ban đầu trêu chọc anh rằng đêm dài có cô bên anh, tuyệt đối không nhàm chán, giọng điệu tự nhiên thoải mái.

Loại ngữ điệu này dễ làm người ta bỏ tâm lý đề phòng xuống.

Anh lại theo thói quen dựng bức tường đề phòng của mình lên: “Em hỏi anh vấn đề này với tư cách là một nhiếp ảnh gia, hay là một phụ nữ.”

Ánh mắt sau ống kính khẽ run lên, cuối cùng Tân Văn Thành ló mặt ra sau máy ảnh.

“Nửa này nửa kia đi.” Tân Văn Thành học theo cách nói của anh.

Mặt cô lại giấu sau máy ảnh.

Diệp Nam Bình đối mặt với máy ảnh, đối mặt với cô, cũng là đối diện với chính mình nói: “Mấy người tội anh từ nhỏ lớn lên cùng nhau, gắn bó từ lúc học cùng trường tiểu học, trung học, cứ vậy mà lớn lên. Anh không xem cô ấy là con gái, anh cho là cô ấy cũng giống anh, không xem anh là con trai.”

“...”

Đèn flash trước mắt anh chợt lóe lên, ngón ngời nhấc nhớ anh, cô dùng phương thức này để dẫn cảm xúc của anh.

“Đi chiến trường làm phóng viên là anh chủ động xin đi. Anh không nghĩ tới chuyện cô ấy cũng sẽ đi theo. Bà mẹ cô ấy tìm anh gây gổ một trận, cảm thấy anh tẩy rão cô ấy, lừa cô ấy đi thực hiện lý tưởng báo chí của mình. Khi ở Syria buộc phải di tản, anh báo tên cô ấy rồi đi. Cô ấy không chịu đi, bị anh ép nên nóng quá mới nói cho anh biết cô ấy thích anh rất nhiều năm, nhưng anh đối với cô ấy không có chút tình cảm gì, chỉ muốn buộc cô ấy rời đi.”

“...” Hứa An Bình nói chị ấy từng thổ lộ bị từ chối, thì ra tình huống là như vậy.

“Anh còn nhớ lúc đó anh nói với cô ấy, bà cô nhỏ, tôi cầu xin cậu, cậu đi nhanh đi. Lỡ như cậu ở đây mà thiếu mất tay chân gì đó, cho dù tôi có mạng về nước, ba mẹ cậu cũng sẽ làm tội tôi. Không ngờ một câu đùa như vậy...”

Anh không nói hết, chỉ lặng lẽ mỉm cười.

Nhưng trên mặt hiện rõ, trăm triệu lần không nghĩ tới một câu nói đùa, thế nhưng lại thành lời tiên tri.

Quá mức chăm bẵm.

Chăm bẵm đến mức khiến người bật cười.

Đột nhiên Tân Văn Thành cảm thấy mình cũng trở thành một dao phũ, cô đang ở đây bóc trần miệng vết thương của anh.

Nhưng mà không phá cái cũ, làm sao có cái mới?

“Chị ấy không đi, ngược lại còn ở lại?”

“Bức ảnh mà anh chụp suốt đợt giải thưởng lần đó, mọi thiết bị đều hư hỏng, chỉ còn một máy ảnh còn sử dụng được. Cô ấy cho là anh đã xảy ra chuyện, từ trong đội ngũ đi tản chạy trở về. Nhất định phải đưa anh về nước, nếu không sẽ không đi. Anh lái xe áp tải cô ấy về chỗ kiểu dân tránh nạn, trên đường bị phục kích, xe lật.”

“... sau đó thì sao?”

Giọng nói Tân Văn Thành cùng bàn tay ấn nút chụp cổ găng kiềm nén giữ bình tĩnh.

“Miếng vết thương có ấy bị nhiễm trùng nghiêm trọng, chỉ có thể cắt chân, bà mẹ cô ấy cũng không giết anh, anh lại chỉ muốn tự giết chính mình.”

“...”

“Anh nói, nếu không tôi cưới cậu. Cô ấy không đồng ý.”

“...”

“Anh nói, tôi sẽ chờ cậu, chờ tới khi cậu tìm được một người nào đó cậu thích, tôi sẽ mặc kệ cậu, hoặc là nếu không ai muốn cậu... tôi đây muốn cậu.”

Anh nhìn máy ảnh.

Nhưng không phải nói với máy ảnh.

Đèn flash lại lóe lên, cuối cùng cô chụp xong rồi.

Tay cô rời khỏi ống kính, từ sau máy ảnh bước ra, không hề cách khung ảnh mà nhìn thẳng vào anh, “Một vấn đề cuối cùng.”

Diệp Nam Bình đối diện với cô. Nghe cô nói: “Không phải là một nhiếp ảnh gia, mà là một người phụ nữ hỏi anh.”

“...”

“Anh có thích em chút nào không?”

Tân Văn Thành yên lặng, nhìn hình ảnh mình trong mắt anh.

...

Anh không nghĩ cô sẽ hỏi chuyện này, hàng chân mày lại nhu lại căng thẳng: “Điều này không quan trọng.”

“Không, điều này rất quan trọng.”

“...”

“Anh cho chị An Bình hai lựa chọn, em cũng cho anh hai lựa chọn, nếu anh thích em, em sẽ mặc kệ mọi thứ, đây dựa bám dính anh không ngừng, nếu anh không thích em...”

“Anh không thích em.” Anh không suy nghĩ nói ngay.

Tân Văn Thành cười: “Nói dối.”

Anh vì lời hứa với Hứa An Bình, từ chối bao nhiêu cô gái, chỉ có không từ chối được cô. Ánh mắt anh khi hôn cô, cánh tay dùng sức khi ôm cô, thân thể sẽ không thể gạt người.

Có lẽ thấy đêm nay mình thật sự mất không chế, bị cô nhìn thấu, Diệp Nam Bình thở ra một hơi thật trầm, cuối cùng thừa nhận: “Anh động lòng với em, nhưng anh không thể cho em bất cứ hứa hẹn gì, như vậy không công bằng với em”

“Công bằng hay không, không phải do anh quyết định, em nói mới tính.”

Cô nhỏ hơn anh sáu tuổi, ánh mắt lại kiên định hơn anh rất nhiều.

Không giống anh, muốn khống chế sự động lòng với cô đều không thể làm được. Anh đã biết cô từ sớm, cảm thấy trên người cô có sự kiên cường như Hứa An Bình, cho nên mới đối xử đặc biệt với cô, nhưng dần dần anh phát hiện, cô không giống bất kỳ ai, cô chính là cô, độc nhất vô nhị, hiểu biết lời dối, lại không lời dối, có khi khái nam nhi, lại có vẻ đáng yêu con gái, cô tạo cho anh một cảm giác mâu thuẫn, càng muốn tránh xa thì lại càng rơi vào càng sâu.

Cô đi tới bên anh.

Đi tới nơi giao điểm của ba luồng ánh sáng.

Đứng giữa làn ranh phân chia giữa ánh sáng và bóng tối, bước tới giữa sự lý trí và xúc động của anh.

Nâng mặt anh lên, nhìn vào mắt anh: “Diệp Nam Bình, anh thích em. Có đúng không?”

Mặt anh hiện lên vẻ thất bại. Mạnh mẽ nhún mày, kéo cô vào lòng ngực, hôn cô.

Môi răng giao hòa, Tân Văn Thành hơi sững sờ, hôn lại anh, nhắm nháp đáp án mà anh biểu hiện ra.

++++

Vở kịch nhỏ ăn tết.

Đêm 30, Tân Văn Thành xem Xuân Vãn, gửi bao lì xì cho người nào đó.

Người nào đó không nhận, ngược lại còn phát một bao lì xì to hơn: Được, tôi lượt em.

Văn từ: Em nghèo, em nhận thua.

Ba ba Diệp: Có thể lấy cái khác tặng anh. Ví dụ như phí người mẫu.

Văn Từ: Phí người mẫu?

Ba ba Diệp: ...

Văn từ: A! Anh nói cái kia hà! Không phải anh từ chối rồi sao?

Ba ba Diệp: Anh hối hận.

Văn từ: Đáng tiếc thể giới này không có thuốc hối hận nha, nha nha nha.

Chuông cửa reo vang.

Tân Văn Thành cầm điện thoại công hỏi: Ai đó?

Người bên ngoài: Thuốc hối hận.

...

Ba Tân mẹ Tân: Ai nhấn chuông vậy?

Văn từ: ...

...

Đêm đó, Tân Văn Thành nói xuống lầu phóng pháo hoa với mấy bạn nhỏ, thả cả một đêm chưa về.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Tân Văn Thành bị hôn tới thất điên bát đảo, quay đầu trốn, vội vàng hít mấy hơi không khí trong lành. Anh hôn lên thái dương cô tê tê dại dại, Tân Văn Thành rốt cuộc không nhịn được giờ tay che miệng anh lại.

“Vấn đề cuối cùng.”

“Vẫn còn thắc mắc?”

“Trước khi anh vì chị An Bình thù thân như ngọc, có phải đã từng có siêu nhiều bạn gái không?” Kỹ thuật hôn cũng quá tốt rồi.

“Anh có được lựa chọn không trả lời không?”

“Không thể.”

Anh một tay ôm eo cô để cô ngồi vững trên người mình không để cô bị ngã, một tay kia kéo bàn tay cô đang che miệng anh ra, chớp mũi chạm chớp mũi, mắt nhìn vào mắt: “Ba.”

Tân Văn Thành hít sâu một hơi... Con số này cũng không phải không thể chấp nhận được.

“Em thì sao?” Anh hỏi ngược lại.

Tân Văn Thành vòng tay ôm cô anh, nghiêng đầu nghĩ ngợi, trước đó cô yêu thầm giảng viên coi như là một đi, cũng may cô còn có cái này làm đề lót: “Một.”

Anh cũng nghiêng đầu nhìn cô.

Về mặt này... là ý nói cô nói nhiều hay ít?

Tân Văn Thành và anh nghiêng đầu nhìn người đối diện, cô còn chớp chớp mắt nhìn anh, anh không kiềm được, bật cười: “Cũng phải, anh có ba, làm sao có thể ghen tị với em chỉ có một?”

Tân Văn Thành thấy môi anh khép mở nhưng anh nói rất nhỏ, Tân Văn Thành nghe không rõ, hỏi lại “Dạ?”

Âm cuối lại bị anh hôn tới.

Nói không ghen mà nụ hôn so với vừa rồi còn dùng sức hơn, nút tít đầu lưỡi cô chịu không nổi mà trốn, lại bị anh cuốn về, dịu dàng nuốt lấy.

Ngồi ở trung tâm những ánh đèn, đèn chính, đèn phụ và những đèn xung quanh, tất cả như một tấm gương sáng, Tân Văn Thành bị anh hôn đến đầu óc mơ màng, nhưng tâm lại rõ ràng hơn bất cứ lúc nào, cô muốn ở cùng với anh, không quan tâm trước kia, cũng không cần biết sau này.

Nhưng mà khi cô, một đề từ giới đang định ôm lại anh, đem kỹ xảo hôn mới học được từ anh hôn lại thì nghe tiếng cửa studio mở ra nghe “kéttt” một tiếng.

Tân Văn Thành trợn mắt, đồng thời gáy cô bị Diệp Nam Bình dè thấp xuống.

Anh gấu cò trong lồng ngực, chân trái chống xuống dưới, hai người ngồi trên ghế xoay lưng lại. Bảo vệ đẩy cửa bước vào thì hai người đã xoay ghế lại.

Diệp Nam Bình lộ ra nửa mặt, bảo vệ nhận ra anh, cúi cui trong tay hạ xuống: “Thầy Diệp, anh lại tặng ca ạ?”

“Ừ, tôi chụp ít thứ.”

“Tôi không quấy rầy anh.” Bảo vệ vừa định quay lưng đi, ánh mắt chợt dừng lại. Rõ ràng là sau lưng ghế Diệp Nam Bình ngồi lộ ra một chiếc giày Converse nữ. Ngay lúc bảo vệ cau mày, chiếc Converse nữ kia lặng lẽ rụt lại không còn thấy bóng dáng. Bảo vệ nhanh chóng thu hồi tầm mắt, im lặng rời khỏi studio, còn tiện tay đóng cửa lại.

Tiếng đóng cửa vang bên tai Diệp Nam Bình, anh cúi đầu nhìn người còn đang cúi đầu trong ngực mình, không thể nhịn cười, lồng ngực anh phập phồng khiến cái đầu trong ngực anh từ từ ngược lên. Nhìn anh, ánh mắt còn vẻ sợ sệt: “Đi rồi?”

“Đi rồi.”

“Chắc không phát hiện ra em chứ?”

“Không chắc.”

Tuy anh cao 1.85 mét, che cô 1.67 mét chắc không có vấn đề gì, nhưng cái chính là studio quá sáng, nói không chừng bảo vệ có thể phát hiện được dấu vết.

Tân Văn Thành nhìn đồng hồ, 5 giờ sáng: “Sao giờ này bảo vệ lại tới kiểm tra?”

“Anh đã tố cáo những người phá hoại ảnh ở triển lãm, bọn họ kêu gọi khóa lối trên mạng, có người tuyên bố sẽ tới đập phá phòng làm việc, anh chỉ có thể yêu cầu bảo vệ kiểm tra chặt chẽ thường xuyên.”

“...” thì ra dấu só gây tội vẫn là anh.

Anh nhéo mũi cô: “Sao, bây giờ dám trợn mắt với anh?”

Tân Văn Thành không sợ: “Anh là thần dân dưới váy của em, em có gì mà không dám chứ?”

Anh cười, “Vậy nữ vương đại nhân, muốn tiếp tục hôn hay là nên đi giá?”

Tân Văn Thành xụ mặt, hắng giọng, làm ra vẻ đắn đo, nheo mắt liếc anh, đột nhiên lùm đồng tiền lại nở như hoa: “Đương nhiên là đi giá — đi tới chỗ khác tiếp tục hôn.”

Cô nhóc này...

Diệp Nam Bình không thể giữ được khóa môi mình, bật cười. Không nhịn được xoa đầu cô, cô còn dám trốn: “Đầu nữ vương có thể để một tên thảo dân như người tùy tiện xoa vậy huh?”

Không nói còn tốt, vừa nói xong thì anh càng xoa nhiều hơn, tóc tai Tân Văn Thành rối bù, muốn nhảy xuống khỏi người anh, chạy trốn khỏi chỗ này thì lại bị anh ôm lại, một lần nữa ngã phịch lên người anh.

Anh vuốt tóc cô lại vén sau tai, tay vẫn không rời đi mà vuốt về vành tai mãi cảm của cô. Cô rụt rụt cổ đúng ý anh, anh hơi nâng cằm mình, rồi nâng mặt cô lên tiếp tục nụ hôn vừa rồi bị gián đoạn.

...

Hai ngày sau, Chương Nghị phát một đoạn video đăng trên weibo mẹ anh, thay mặt mẹ anh xin lỗi công chúng về đoạn video đã phát trước đó, thẳng thắn, chân thành nhận anh tái phát bệnh trầm cảm mới tự sát. Phím phóng sự đã quay từ năm trước, bệnh trầm cảm của anh tái phát không liên quan gì đến bộ phim đó, mẹ anh vì bảo vệ con trai, sốt ruột nên mới gây lộn chuyện. Hiện giờ nhà họ Chương đã giảng hòa với bên quay phim, mẹ Chương cũng không tiếp tục yêu cầu đối phương loại bỏ những hình ảnh của Chương Nghị.

Nhưng mà chuyện sóng gió trên mạng không vì vậy mà im tiếng, bắt đầu quay sang mắng chửi mẹ con Chương Nghị lợi dụng cư dân mạng, sau đó còn khẳng định mẹ con anh vì tiền nên lên hòa giải với đối phương.

Tân Văn Thành nhìn hiểu rõ, bây giờ mắng mẹ con Chương Nghị, trước đó mắng Hứa An Bình và Diệp Nam Bình, thật ra cũng giống nhau. Những người này chỉ giờ cao là cò chính nghĩa để tùy ý phát tiết mà thôi.

In studio bắt đầu hoạt động trở lại sau phong ba, ý tưởng về nhà ăn tết của Tân Văn Thành bị ngâm nước nóng. Thương Dao với Diêm Giai thấy cô đi làm còn hạnh phúc hơn khi được nghỉ đều biết chuyện như thế nào. Thỉnh thoảng Tân Văn Thành về muộn, hai cô trong lòng hiểu mà không nói. Nhưng mà Tân Văn Thành về muộn mà không lần nào ở ngoài qua đêm, hai cô lại thấy buồn bực.

Sự bất quá tam, Tân Văn Thành lần thứ ba về muộn, cuối cùng Diêm Giai nói: “Minh nói nè chị hai, sao cậu lại về rồi?”

Tân Văn Thành bị hỏi sững sốt: “Đây là nhà mình, mình trở về thì có gì lạ?”

“Cậu với thầy Diệp không phải đây là lúc nên keo son gần bó sao? Sao anh ấy lại chịu thả cậu về nhà ngủ?” Diễm Giai nói, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Thương Dao ở bên cạnh túm Diễm Giai: “Đừng nhiều chuyện vậy được không?”

Diễm Giai hỏi lại cô ấy: “Cậu cũng rất muốn biết không đúng sao.”

Tuy là lúc đầu vì một cái túi xách hàng fake mà Thương Dao không thích Diễm Giai cho lắm, nhưng sau đó Diễm Giai thật sự dễ cử mấy nhân hiệu không tồi mà thích hợp cho Thương Dao. Có lần một nhân hàng ra mắt sản phẩm mới, tặng Diễm Giai một túi xách, Diễm Giai đã có một cái ý chang nên tặng lại Thương Dao. Thương Dao cũng nhìn ra, Diễm Giai tuy miệng mồm thẳng thắn nhưng làm việc nhanh nhẹn, đối với Diễm Giai lòng dễ phòng cũng không còn nặng nề.

Diễm Giai không chỉ đăng video dạy mọi người cách phối quần áo, bình thường cũng thích chỉ Thương Dao với Tân Văn Thành phối hợp quần áo thế nào. Tân Văn Thành thuộc loại nói không nghe, ý vào tí lệ cơ thể cao gầy, cứ mặc thoải mái là được. Thương Dao lại nghe lời Diễm Giai tư vấn, dần dần thay đổi rực rỡ hẳn lên. Đồ Thương Dao mặc được đồng nghiệp ở Quảng Dịch khen ngợi, quan hệ với Diễm Giai đã tốt hẳn lên. Gần đây hai cô còn nghiên cứu đồ trang điểm, con gái mà, túi xách, mỹ phẩm đủ để xây dựng mối quan hệ tốt đẹp. Đường nhiên, ngoài việc túi xách với mỹ phẩm thì còn có một thứ giữ được sự bền vững của quan hệ, đó chính là tính nhiều chuyện.

Ví dụ như chuyện của Diệp Nam Bình, Thương Dao với Diễm Giai cực kỳ tò mò.

Tân Văn Thành ngồi yên trên sofa, Thương Dao với Diễm Giai ngồi hai bên. Thương Dao còn đang do dự không biết mở miệng thế nào, Diễm Giai đã vào thẳng vấn đề: “Rốt cuộc là ngu hay chưa?”

Tân Văn Thành ngấm ngầm: “Miễn cưỡng coi là... ngu rồi đi.”

“Cái gì là miễn cưỡng gọi là ngu rồi chứ?”

Tân Văn Thành xòe tay: “Có một lần, chút xu nưa là tới bước cuối cùng, anh ấy dừng lại không tiếp tục.”

Thương Dao tức lười khèn: “Đừng là dân ông tốt.”

Diễm Giai lại trái ngược với Thương Dao: “Cái gì mà dân ông tốt? Rõ ràng là anh ta sợ xử nữ* phiền phức, không muốn động vào. Hiện giờ có rất nhiều dân ông cảm thấy xử nữ phiền phức, lần đầu tiên à, sợ không thể rũ bỏ được. Giống như cậu và Chu Tự vậy đó, chia tay thì âm ỉ tới mức chấn động.”

Thương Dao dùng gối ôm đập Diễm Giai: “Biết vậy không thèm nói chuyện của tôi cho cậu nghe.”

“Cố sao đâu, tôi với mối tình đầu lúc chia tay, náo loạn tới mức giáo viên tất cả các lớp đều biết, làm hại tôi thi đại học kết quả không tốt. Hiện giờ tốt nghiệp công việc tốt không tìm được. Ai mà không có một quá khứ ngu dại, cậu nói có đúng không?”

Thương Dao bủi mồm: “Nói không lại cậu.”

Thấy hai người lại muốn cãi nhau, Tân Văn Thành ngăn hai người lại: “Hai cậu thôi đi! Mình là người trong cuộc không vội, hai cậu đừng vội giùm tôi chứ?”

Đề nghị thì Thương Dao tán đồng: “Đúng đó, con gái nên rụt rè một chút. Có được quá dễ thì sẽ bị hạ giá.”

Diễm Giai lại không phục: “Các cậu biết xã hội hiện giờ, cô gái tốt đều không tìm được dân ông tốt không? Chính là vì quá dễ dặt, dân ông tốt đều bị gái hư bắt lấy hết rồi. Con gái tốt mà không tích cực, thì không thể nhặt được món hời đâu.”

Thương Dao bị lời này chọc trúng điểm yếu, không nói nữa.

Con gái tốt phải chịu đựng bao nhiêu thứ, Thương Dao đã học được bài học từ Chu Tự. Cô với Chu Tự chia tay, Chu Tự cũng nói Em là cô gái tốt, là do anh không xứng với em..

Ngoài miệng nói có tốt, lại lợi dụng cô, chà đạp cô, đây là dân ông.

Tân Văn Thành thấy sắc mặt Thương Dao trầm xuống, nhanh chóng đem đề tài quay trở lại mình: “Mình nên làm gì bây giờ? Mình không tốt không xấu...”

Diễm Giai đánh giá Tân Văn Thành từ trên xuống dưới: “Yên tâm đi, cậu có tiềm năng làm gái hư. Tôi xem trọng cậu...”

“...”

...

Diễm Giai nhìn đầu mà nói cô có tiềm năng làm gái hư, Tân Văn Thành không hiểu cũng không muốn hiểu. Phòng làm việc không biết sao lại truyền ra tin tức “trắng hoa” của Diệp Nam Bình.

Triển lãm ảnh “Ngày mai” bị người ta vấy mực, đóng cửa một thời gian, chuẩn bị khai mạc trở lại. Việc đó cũng không có gì lạ, lạ là những ảnh chụp Chương Nghị đã thay bằng hình ảnh của Diệp Nam Bình.

Studio soi trào, Diệp Nam Bình trước giờ không xuất hiện trước ống kính, bây giờ lại thay đổi, làm người mẫu cho triển lãm ảnh. Người chụp ảnh cho Diệp Nam Bình không có đề tên.

Đủ loại suy đoán xuất hiện: “Có phải thầy Diệp tự mình chụp không? Tự đề tên nặc danh chơi.”

“Đây là chủ đề triển lãm ảnh về PTSD, thầy Diệp cũng bị PTSD?”

“Không đâu, chắc anh ấy làm vậy là để chăm sóc khoảng thời gian bị khủng bố trên mạng?”

Thái độ của Diệp Nam Bình chính là không nói gì, mặc kệ mọi người suy đoán.

Là người trong cuộc duy nhất, Tân Văn Thành nghe mọi người đoán mò, rất hăng hái nghe ngóng. Mãi tới một ngày, Tân Văn Thành đang sửa những bức ảnh trong phòng vẽ tranh đột trước, trong đó có một ảnh, Diệp Nam Bình vô tình có trong khung hình, ảnh mặt như đang nhìn cô. Lòng Tân Văn Thành vừa động, đang chuẩn bị phóng lớn lên nhìn xem có phải thật sự Diệp Nam Bình đang nhìn lên cô không thì anh chính ảnh đột ngột bước vào.

Tân Văn Thành nhanh chóng kéo chuột qua bức ảnh tiếp theo. Anh chính ảnh thì trước mặt cô, thấy cô không phải đang sửa ảnh của công ty mà là làm ảnh riêng của mình, cũng yên tâm cắt ngang công việc của cô: “Nghe gì chưa?”

“Dạ chuyện gì?”

“Thầy Diệp của mấy em đang yêu đương.”

“Hả?!”

Anh chính ảnh hiểu lầm ý cô: “Kinh ngạc đúng không? Anh cũng ngạc nhiên quá. Nhưng em là trợ lý anh ấy mà, không lẽ không phát hiện gần đây anh ấy khác thường à?”

“... dạ không.”

“Anh nghe nói, tuần trước hơn nửa đêm anh ấy dẫn một cô gái tới phòng làm việc, còn ở studio... gì gì nữa.”

“Gì là gì? Gì gì là gì?!” Trông mặt Tân Văn Thành trùng tu muốn rơi ra ngoài.

“Haizz, em là con nít, anh không nói nhiều với em, tóm lại, thầy Diệp chịu ra mặt trước ống kính, chắc là sau khi gì đó với cô gái thì ở chụp tại studio luôn. Mấy bức ảnh kia có dấu hôn trên cổ anh ấy, những dấu hôn đó là anh xóa cho anh ấy đó.”

“...”

Đầu Tân Văn Thành tê rần, nghiến răng: “Anh nghe ai nói thầy Diệp dẫn con gái tới studio?”

“...”

Chuyện nói ra thì rất dài.

Anh chính ảnh nghe anh sản xuất ảnh nói, anh sản xuất ảnh nghe Lục Miêu nói, Lục Miêu nghe thiết kế nói, thiết kế nghe bảo vệ nói.

Bảo vệ...

Xem ra đêm đó bảo vệ phát hiện ra cô, chỉ là không thấy mặt cô.

Đàn ông mà nhiều chuyện thì còn khủng khiếp hơn phụ nữ. Tân Văn Thành phục rồi, im lặng đóng màn hình lại, miễn cho lại lộ thêm dấu vết.

“Trình thám” chính ảnh tiếp tục, “Những ảnh chụp kia không tồi, chắc hẳn xuất phát từ tay nhiếp ảnh gia. Trong nước mà nhiếp ảnh gia nữ có tiếng đếm tới đếm lui chỉ có mấy người. Chưa kể bảo vệ nói, cô gái mà thầy Diệp đưa tới mạng gây Converse, chắc là tuổi không lớn... cuối cùng là ai chứ?”

Tân Văn Thành thật sự muốn bảo anh dừng đoán mò — chính chủ đang đứng trước mặt anh đấy, lại chỉ có thể nghẹn giọng, nói hùa theo: “Phải rồi, rồi cuộc là ai chứ?”

Đôi giày Converse đó từ nay về sau không mang tới công ty được nữa rồi.

May mà lát nữa phải đi xem triển lãm ảnh mới, Tân Văn Thành nhân cơ hội rút ỏ cứng đi động ra.

Triển lãm ảnh vẫn giữ tên cũ “Ngày mai”. Triển lãm vẫn bố trí theo ý Hứa An Bình. Trước đó nơi triển lãm bị người ta phá hỏng, Hứa An Bình dựa trên đó mà thực hiện một ý tưởng mới.

Khi Tân Văn Thành đến nơi triển lãm, nhìn là thấy thuyết phục ngay. Phải công nhận Hứa An Bình có ý tưởng mới rất hay, trên mặt tường vẫn còn lưu lại những vết mực bị vẩy tung tóe, lại lấy mực kéo dài từ những nhánh phụ ra đến trung tâm. Phần trung tâm sáng sủa, những nhánh phụ thì mờ tối, ngụ ý mọi người có thể thật sự đi vào nội tâm thế giới của những người bệnh PTSD.

Mà những bức ảnh cô chụp Diệp Nam Bình được để ở phần mới của triển lãm.

Một loạt ảnh sắc thái hơi kỳ lạ, nhìn lâu lại có một cảm giác hài hòa lạ lùng, bởi vì màu sắc này là do Tân Văn Thành một mắt mang kính hiệu chỉnh màu, một bên mắt thì không, vì vậy tạo ra hiệu quả như thế này. Đây cũng là lần đầu tiên Tân Văn Thành trưng bày sử dụng cách chỉnh màu như thế. Xem ra hiệu quả không tồi, nếu không thì anh chỉnh ảnh cũng không nghĩ là từ tay một nhiếp ảnh gia nữ nào đó chụp nên.

Loạt ảnh chụp này xứng với bối cảnh triển lãm, hiệu quả thị giác đặc biệt đi sâu vào lòng người. Tân Văn Thành đang đứng trước tác phẩm của mình thưởng thức, có tiếng bước chân chậm rãi lại gần, đứng cạnh cô.

Tân Văn Thành chưa ý cười quay sang, còn tưởng là Diệp Nam Bình, đứng bên cạnh cô lại là Lục Miểu.

Lục Miểu nhìn ảnh chụp, lại nói với cô: “Là cô đứng không?”

“Cái gì?”

“Tôi nhớ cô có một đôi Converse.”

“...”

“Trước đó tôi coi thường cô, cho là cô chỉ muốn tiếp cận với người thành đạt thôi. Không ngờ cô tiến bộ nhanh như thế, những bức ảnh này chụp rất tốt.”

Ánh mắt Lục Miểu chuyển từ trên ảnh chụp qua người cô.

Về cảnh giác của Tân Văn Thành làm anh ta bật cười: “Không cần nhìn tôi như thế, chúng ta không phải là đối thủ, sang năm tôi sẽ từ chức. Tôi tự làm một mình, mở một studio.”

“Mở studio?” Anh ta nói nghe nhẹ nhàng vậy, Tân Văn Thành nhủ mày, “Giai đoạn đầu phải đầu tư rất nhiều tiền, anh lấy đâu ra tiền nhiều như thế?”

“Bạn gái tôi.”

Đã nói vậy thì Tân Văn Thành cũng không cần che giấu cách nhìn với anh ta: “Bạn gái anh vẫn là kim chứ?” *(Người giàu có, có thể lực để nâng đỡ, dựa dẫm)*

“Có gì khác nhau sao?”

Nói vậy, Tân Văn Thành đã hiểu ngay.

Lục Miểu không hiểu vì sao cô lại bày ra thái độ cao cao tại thượng, không khỏi mỉa mai: “Không phải cô cũng cố gắng tóm lấy Diệp Nam Bình, biến anh ta thành kim chứ sao?”

“Tôi không giống anh.”

“Nói gì cũng vô nghĩa thôi, nếu sau này cô không còn làm dưới trướng Diệp Nam Bình thì có thể tôi đầu quân cho tôi.”

Tân Văn Thành lắc đầu cười: “Yên tâm, cả đời đều không thể.”

Lục Miểu không tranh luận với cô, quay người bỏ đi.

Tân Văn Thành đứng tại chỗ, không thể lấy lại tâm trạng tốt đẹp ban này.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Mãi tới 5 giờ khi triển lãm đóng cửa, Diệp Nam Bình cũng không xuất hiện.

Tân Văn Thành giúp In studio chụp những hoạt động triển lãm làm tư liệu cho sau này. Chị phụ trách hoạt động muốn về công ty viết bài, đồng nghiệp khác không có việc gì nữa nên giục Tân Văn Thành hỏi thầy Diệp có đến không. Tân Văn Thành nhân hỏi Diệp Nam Bình trong nhóm công việc: Thầy Diệp, anh có đến triển lãm không?

Mặt khác lại nhấn tin nhắn riêng cho anh: Sao anh còn chưa tới nữa?

Diệp Nam Bình trả lời trong nhóm: Tạm thời có việc, không có thời gian đến triển lãm, mọi người về đi.

Nhắn riêng cho cô: Đợi anh, lát nữa anh đến.

Tân Văn Thành nhìn hai tin nhắn trái ngược nhau, ngáy ra, nhấn tin riêng hỏi lại anh: Vậy rồi cuộc là anh tới hay là không?

“Anh nói anh không có thời gian đến xem triển lãm vì muốn đến đón em tan ca.” Diệp Nam Bình trả lời.

“...”

Tân Văn Thành cắt đi động, cùng đồng nghiệp rời khỏi trung tâm triển lãm.

Chị phụ trách hoạt động thấy cô vui vẻ, hỏi: “Tan làm sớm thôi mà, vui đến thế hả?”

Có đồng nghiệp đề nghị: “Nhân dịp không có ông chủ, chúng ta đi ăn lẩu Tứ Xuyên đi?”

Diệp Nam Bình không ăn cay mọi người đều biết, công ty chưa bao giờ đi ăn lẩu, mấy đồng nghiệp đều thêm. Tân Văn Thành đang tính nói có người đến đón thì thấy Lục Miểu, nghẹn lại: “Em còn có việc, về trước đây ạ.”

Nói xong thì chạy xuống thang lầu triển lãm, vòng một vòng, chạy về ngồi trong đại sảnh chờ Diệp Nam Bình.

Chưa đầy 15 phút sau, Diệp Nam Bình nhấn wechat tới nói anh đến rồi, Tân Văn Thành chạy khỏi trung tâm triển lãm, xuống lầu, vừa tới lề đường thì nghe tiếng còi xe cách đó không xa. Tân Văn Thành lên xe, chưa thắt dây an toàn đã bắt đầu đề nghị: “Lát nữa em muốn ăn lẩu.”

“Được.”

“Lẩu Tứ Xuyên.”

“Lẩu uyên ương thì được.”

Tân Văn Thành nhìn anh trên kính chiếu hậu, ngắm nghía đồng nghiệp đều bận tâm sai chỗ rồi, ông chủ thật ra cũng có thể ăn lẩu mà.

Đang khởi động xe, anh tuy vẫn nhìn thẳng phía trước nhưng bất giác ánh mắt cô: “Nhìn anh làm gì?”

“...”

Cô không thể nói cho anh, mấy đồng nghiệp ngại anh khó khăn, liên hoan không ăn cái này không ăn cái kia được, nên đổi đề tài “Lục Miếu muốn nghỉ việc, anh ta nói với anh chưa?”

Diệp Nam Bình tập trung lái xe: “Chưa. Có điều cũng không ngoài dự tính.”

“Không ngoài dự tính?!”

“Ở chỗ anh chỉ là ván cầu cho cậu ta, cậu ta không làm lâu dài là điều bình thường.”

“Không lẽ anh không tức giận xui nào hả?” cô tới mách lẻo, nhưng phản ứng của anh thật sự quá bình tĩnh.

“Có gì mà phải giận?”

“Nếu là em, chắc em tức chết. Anh ta coi chỗ này như trạm ván lót đường, cơ bản là không làm tốt công việc, cũng không trau dồi bản thân, chỉ muốn quen biết những người quyền quý.”

“Lục Miếu là người từ nhỏ tới lớn sợ khổ, sợ nghèo, lối đi của cậu ta là đi theo đường tắt, anh tuy không ủng hộ nhưng có thể hiểu.”

“Anh ta mà nghèo? Em mới được xem là nghèo mới đúng chứ?” Lục Miếu đi làm mang giày, đeo túi đều là hàng hiệu, anh ta mà nghèo? Vậy cô chắc rớt mùng tơi.

Đứng trước đèn đỏ, Diệp Nam Bình nhân cơ hội này giải thích nghi vấn trong lòng cô: “Mẹ cậu ta trước đó làm nhân viên vệ sinh ở công ty.”

Trong đầu Tần Văn Thành vẫn hiện lên hình ảnh quần áo, túi các thứ của Lục Miếu nên câu này về không tin nổi.

“Lần đầu cậu ta tới công ty phỏng vấn gặp mẹ cậu ta. Nhưng cả hai người không nhận nhau.”

“...”

“Dì Lưu làm công việc dọn dẹp ở công ty đã nhiều năm, còn kiếm thêm vài việc nữa. Trước đó đi hay nói, đi cố gắng làm việc vậy là vì con trai đi học nghệ thuật tốn nhiều tiền lắm. Con trai đi rất hiểu thảo, đi cũng cam tâm tình nguyện nuôi con học nghệ thuật.”

Tần Văn Thành nghe mà ngẩn ngơ. Bề ngoài Lục Miếu biểu hiện như thế nên cô không cách nào tưởng tượng nổi người con trai hiểu thảo nhà nghèo là anh ta được.

“Vậy đi Lưu đó sao không làm việc ở công ty nữa?” sau khi Tần Văn Thành vào làm việc chưa từng gặp bà.

“Lục Miếu phỏng vấn xong thì mấy ngày sau đi Lưu tới tìm anh. Hỏi thăm xem Lục Miếu có được nhận không, anh nói nhận cậu ta thì bà nghỉ việc, không làm tiếp ở đây nữa. Anh mới biết họ là mẹ con. Trước kia bà luôn lừa Lục Miếu, nói bà là bảo mẫu cho gia đình người nước ngoài, tiền lương rất cao. Nhưng em nghĩ xem, bà ấy một tiếng nước ngoài không biết thì làm sao làm bảo mẫu cho người nước ngoài được? Nghe đi Lưu nói, ngày Lục Miếu đi phỏng vấn, gặp bà thì kéo vào WC, cậu ta suy sụp hẳn. Bà ấy không muốn Lục Miếu vào công ty bị người ta chỉ trích nên mới nghỉ việc.”

Đến đó đã bắt đầu nhảy ngược số, Tần Văn Thành vẫn chìm trong suy nghĩ, giọng rất nhẹ: “Vậy bà ấy nghỉ việc rồi làm gì?”

Diệp Nam Bình móc điện thoại ra, tìm tin nhắn lần trước anh nhận được, đưa Tần Văn Thành xem. Vừa lúc đó, đèn xanh bật lên, Diệp Nam Bình nắm tay lái, yên lặng lái qua ngã tư.

Tần Văn Thành cúi đầu xem tin nhắn. Tin nhắn đến từ một dãy số không có lưu tên. Đại khái cảm ơn Diệp Nam Bình đã giúp đỡ Lục Miếu. Tin nhắn cuối cùng, người đó nói: Con trai đi mới thuê cho đi một căn nhà, sau này đi ở nhà trồng cây, ra quảng trường tập thể dục, làm cơm cho con trai.

Xem hết tin nhắn, Tần Văn Thành coi như hiểu, Lục Miếu lừa mẹ anh ta, nói Diệp Nam Bình trọng dụng anh ta. Diệp Nam Bình còn giới thiệu người đầu tư, người đầu tư đó rất xem trọng anh ta nên giúp mở công ty làm việc riêng.

Tần Văn Thành trả điện thoại lại cho anh, bực bội cao cáo dẫu: “Tuy biết anh ta đáng thương nhưng mà em vẫn không thích anh ta.”

“Anh biết, em chỉ thích mình anh.”

“Em nói thích không phải là dạng thích đó!”

Anh cười: “Gheo em thôi.”

Đúng là không dễ chơi mà, Tần Văn Thành iu xù như bóng xi hơi. Một lúc sau lại hỏi: “Anh nói xem anh ta ra ngoài tự mở studio có thể thành công không?”

Diệp Nam Bình lại ném ngược vấn đề cho cô: “Em hy vọng cậu ta thành công hay là mong cậu ta thất bại?”

Tần Văn Thành suy nghĩ rất lâu, thờ dãi: “Anh ta còn phải nuôi dưỡng mẹ, vậy thôi vẫn hy vọng anh ta có thể thành công đi.”

Diệp Nam Bình cười không nói tiếp.

Tần Văn Thành chợt nhớ chiều nay Lục Miếu nói với cô mấy lời kia: “Anh ta nói cho em biết anh ta muốn từ chức, còn nói sau này em lẫn lộn ở đây không được thì có thể đầu quân cho anh ta. Xem ra anh ta rất tự tin với bản thân.”

Diệp Nam Bình đột nhiên thẳng lại.

Người Tần Văn Thành theo quán tính lao về trước, bị dây an toàn kéo giật về: “Sao vậy?”

Phía trước đúng là kẹt xe nhưng còn cách xe anh tám 5 mét, cơ bản là không cần thẳng gấp như vậy.

Khóe mắt anh căng thẳng: “Muốn đảo góc tường anh?”

“...” thì ra là vì chuyện này...

Tần Văn Thành nảy ý xấu, cố ý nói: “Anh nói xem có phải anh ta coi trọng em không?”

“Hừm? Vậy á? Coi trọng em cái gì?

Cái này hà... Tần Văn Thành ngẩn người, đúng là không bịa được gì, chỉ có thể cười: “Nhưng mà anh yên tâm, người em thích là Diệp Nam Bình tâm cỡ này, em chương mất anh ta.”

Khóe mắt anh giãn ra, ngoác ngoác cổ: “Lại đây.”

Tần Văn Thành ghé lại gần.

Anh hôn lên khóe môi cô: “Miệng ngọt như vậy, khen thưởng một chút.”

Đứng trước xe hết dòn lại, Diệp Nam Bình tiếp tục lái xe, về mặt nghiêm túc như vừa rồi hôn cô hình như không phải anh. Tần Văn Thành ngồi lại chỗ của mình, chép miệng: “Mới vậy mà kêu ngọt? Em chỉ nói bình thường thôi, nếu em thả cầu vòng nữa thì sợ anh hôn cả người cũng không đủ.”

“Thả cầu vòng?”

“Chính là khen anh tới tận mây xanh đó, biến anh thành một cầu vòng rực rỡ đó.” Tần Văn Thành phở cập kiến thức xong còn không quên chê bai, “Haizz, đàn ông trung niên, thả cầu vòng là gì cũng không biết.”

Diệp Nam Bình tiếp tục nhìn tình hình giao thông phía trước, không nhìn cô, nhìn biểu hiện của anh có vẻ như không bị cô chọc tức. Anh lại đột nhiên nói: “Có người muốn mua những ảnh chụp lần này của em, cho cái giá đi.”

Tần Văn Thành tưởng anh đùa mình, thuận miệng nói: “Một ngàn vạn.”

“Đừng nói nhảm. Thật sự có người muốn mua, em cho cái giá thật đi.”

“Có người thực sự muốn mua ảnh em chụp?!”

Tại Diệp Nam Bình bị cô hét tới đau, anh xoa xoa tai.

Tần Văn Thành lúc này mới nhớ ra, hạ thấp tông giọng xuống: “Thật sự?!”

Diệp Nam Bình liếc nửa mắt trên kính chiếu hậu, đã bị ánh sáng rờ trong mắt cô giữ lấy. Anh gật đầu.

Tần Văn Thành nghĩ tới nghĩ lui, bỏ cuộc: “Em cũng không biết nó trị giá bao nhiêu tiền. Vậy đi, cho em lại 1.000 là được, còn lại thì quyền góp, không phải anh với ông Hướng Duyên Khanh thường xuyên làm từ thiện sao, cứ quyền vào quỹ từ thiện của ông ấy.”

“Có chắc là chỉ để cho em một ngàn không?”

“Em đã trả vé tàu về nhà ăn tết rồi, bây giờ vé tàu cao tốc bán hết rồi, em chỉ có thể mua vé máy bay, một ngàn đủ bù khoảng chênh lệch.”

“...” anh mỉm cười.

Tân Văn Thành không khỏi nghi ngờ: “Không tới mức không được một ngàn chứ?”

Anh vẫn chỉ cười không nói.

Anh nói nửa chừng rồi bỏ dở, Tân Văn Thành ngứa ngáy không chịu nổi, truy hỏi: “Cuối cùng có thể bán được bao nhiêu?”

“Không phải anh là đàn ông trung niên sao? Đàn ông trung niên trí nhớ không tốt, quên mất người mua nói bao nhiêu rồi.”

Anh trung vệ mặt thán nhiên cho cô xem.

“...”

Tân Văn Thành hằm hừ quay đầu nhìn về phía trước, nghiêng răng giữ dây an toàn, trong bụng chửi thầm, tâm lý trả thù của đàn ông trung niên sao mà nặng vậy chứ?

...

Ấn lâu xong mới hơn 9 giờ, Diệp Nam Bình còn một cuộc họp qua video bàn việc năm sau đi chụp ảnh ở Paris. Hai người không đi xem phim, anh đưa cô về nhà trước.

Vừa lên xe, anh bắt đầu nhập địa chỉ nhà cô vào chỉ đường, Tân Văn Thành nghĩ tới câu Diêm Giai nói sáng nay: “Đêm nay cậu đừng về nhà ngủ!”. Nhìn Diệp Nam Bình đang chuẩn bị bấm lộ trình, Tân Văn Thành do dự: “Vậy...”

“Hả?”

“Đêm nay em muốn tới nhà anh ngủ.”

Tay Diệp Nam Bình trên cần số chỉ hơi ngưng lại rồi tiếp tục lái xe: “Chuyện này một cô gái như em sao lại nhắc tới.”

“...” Em không nói tới, ngài cũng không đề cập nha... Tân Văn Thành bĩu môi. Thấy anh vẫn không thay đổi lộ trình đã định, cũng lui về vô óc của mình, coi như cô không nói qua chuyện đó.

Lúc ăn lẩu thì cô nói liên tục không ngừng, dạy cho anh cách pha trộn bảy tám loại gia vị, bây giờ thì yên lặng như thế này, không khí trong xe như ngưng đọng lại, máy sưởi thôi không tan được.

Diệp Nam Bình đưa cô vào tiểu khu, bắt đầu giảm tốc độ. Miệng cô cũng dần lên, nói khách sáo: “Vây tới nay anh ngủ sớm đi.”

Diệp Nam Bình xoay tay lái, rẽ vào đường nhỏ, đáp lại: “Chỉ sợ không ngủ sớm được.”

“...” sao có có như hạt dẻ cười bên cạnh mà anh còn thường xuyên mất ngủ? Tân Văn Thành mới đầu mới đã nghe anh nói tiếp.

“Anh đưa em về nhà lấy đồ đạc cá nhân, không phải định đưa em về nhà.”

Tân Văn Thành sững ngơ.

Xe dừng lại dưới lầu.

Tay Diệp Nam Bình gác lên tay lái, nghiêng người nhìn cô, vẫn nghiêm trang hỏi: “Em sẽ cho anh đi ngủ sớm sao?”

Giọng anh trầm trầm mang ý trêu ghẹo khiến tai Tân Văn Thành tê rần: “Ai nói em muốn tới nhà anh?”

“Không tới?”

“Không tới, anh không muốn ngủ sớm, em muốn ngủ sớm.”

Diệp Nam Bình làm bộ thờ ơ, “Vây được rồi.” Nói rồi mở cửa xe cho cô.

Tân Văn Thành ngoái luôn rồi

Sao anh lại có thể như vậy chứ?

Cô xuống xe, quay lại liếc anh một cái, nhưng anh có vẻ như thật sự đưa cô về, không hề có ý giữ cô lại.

Đi mấy bước, lại không kiếm được quay đầu lại, cuối cùng cảnh cáo: “Em đi thật đó nha!”

Anh nhìn cô một giây, hai giây, ba giây, rồi cuộc khốc mới không giữ được nở nụ cười, ý cười tràn ngập chân mày khẽ mất, mắt đảo hoa cong cong, nhìn cô: “Nhanh chạy lên nhà lấy đồ xuống, anh ở đây chờ em”

Tân Văn Thành nháy mắt xua tan mây mờ: “Được rồi!”

Cô chạy lên lầu, vào phòng lấy ít đồ mỹ phẩm dưỡng da, tiếng động lùa khua làm Diêm Giai ở phòng kế bên nghe động đi tới bên ngoài cửa phòng Tân Văn Thành, thấy Tân Văn Thành lấy mấy chai dưỡng da nhỏ, nháy mắt đã hiểu: “Nha! Nha nha nha!”

Tân Văn Thành quay lại liếc cô: “Cậu hát rap hả? Nha nha nha...”

“Tôi vui giùm cho cậu không được à!” Diêm Giai khoan tay bước tới, “Cuối cùng cũng được như mong muốn, đêm không về ngủ rồi.”

Nhân lúc có Diêm Giai ở đây, Tân Văn Thành học hỏi: “Đi qua nhà đàn ông qua đêm còn phải mang theo cái gì?”

“Nước hoa.”

“Nước hoa?”

“Nghe tôi đi, bảo đảm chuẩn...” Diêm Giai trực tiếp giúp cô, nước hoa, lotion này nọ... lấy xong rồi chợt nhớ, “À! Phái rồi, còn cái này nữa...”

Nói rồi chạy khỏi phòng Tân Văn Thành, quay về phòng mình, lấy một cái áo ngủ mới tinh đưa cho Tân Văn Thành, mở ra cho Tân Văn Thành xem. Mông như vậy? Tân Văn Thành che mắt không dám nhìn thẳng.

Diêm Giai trình diễn cho cô xem còn rồi gấp lại nhét vào túi xách Tân Văn Thành. Tân Văn Thành lòi áo ngủ ra, nhét trả lại cho Diêm Giai: “Không được không được, cái này quá mức rồi.”

Không để Diêm Giai kịp nhét lại vào túi mình, Tân Văn Thành đứng lên: “Nói với Thương Dao giúp mình tới nay mình không về.”

“Yên tâm đi, lúc cậu vào nhà soạn đồ tôi đã nhắn wechat cho cô ấy nói tới nay cậu ngủ bên ngoài không về rồi.”

Tân Văn Thành liếc Diêm Giai một cái muốn cháy mặt, bỏ chạy.

Xe Diệp Nam Bình còn ở dưới lầu chờ cô, Tân Văn Thành chạy ra khỏi nhà, thả bước chậm lại, thả thả chỉnh tóc, bước từ từ xuống cầu thang, không thể làm ra vẻ vội vã quá được.

Ánh đèn xe trước chiếu con đường trước cô. Một chiếc Mercedes-Benz E đang giảm tốc độ, từ từ đỗ sau xe Diệp Nam Bình. Tân Văn Thành mới đầu chỉ vô tình lướt qua, chợt thấy bóng người quen thuộc ngồi bên ghế phụ lái, sững sờ. Theo bản năng nhìn qua ghế lái. Trên ghế lái là một người đàn ông trung niên mà Tân Văn Thành không xa lạ, giám đốc bộ phận khách hàng Quảng Dịch.

Tân Văn Thành lại nhìn về ghế phụ lái nhìn Thương Dao, thật sự hoảng hốt. Thương Dao không biết bị Tân Văn Thành nhìn chăm chăm, còn hồn nhiên cười tạm biệt với giám đốc, giám đốc rất lưu luyến ghé người lại gần định hôn Thương Dao, bị Thương Dao né tránh. Có vẻ ông ta cũng không giận, ý tương lại còn dài, thả Thương Dao xuống xe.

Thương Dao quay người mở cửa xe, đối diện với ánh mắt Tân Văn Thành.

...

Mặt Thương Dao trắng bệch đi tới trước mặt Tân Văn Thành. Cô muốn cười với Tân Văn Thành nhưng không làm nổi, khóe miệng cứng đờ: “Không phải Diêm Giai nói cậu không về nhà sao?”

Tân Văn Thành không đáp, chỉ nhìn thẳng cô. Thương Dao không dám nhìn thẳng, đảo mắt vòng quanh, thấy Tân Văn Thành nhét đầy đồ trong túi xách, lại thấy xe đại G dừng bên đường, chưa kịp nói lời nào đã bị Tân Văn Thành ngang ngược kéo xệch vào trong tòa nhà.

...

Tân Văn Thành im lặng cả quãng đường, kéo Thương Dao vào thang máy, ra khỏi thang máy.

Thương Dao hết chịu đựng nổi, vùng thoát khỏi tay Tân Văn Thành: “Cậu có thể nói câu gì đó không!”

Tân Văn Thành dờ cười dờ khóc, cô ấy còn muốn cô nói cái gì? Chẳng lẽ nói —

“Cậu điên rồi sao? Ông ta có vợ!”

Thì ra những gì Linda nghe nói trước đó đều là sự thật, khi đó cô còn chém đinh chặt sắt nói với Linda, Thương Dao không có khả năng làm như thế.

Thương Dao bị cô hét sừng sốt, sau một lúc mới hồi phục tinh thần lại: “Mình không cùng ông ta cặp kè gì, mình chỉ theo ông ấy thôi, ông ta hôn mình mình cũng né rồi!”

Cứ vậy là sẽ giữ được điều chính yếu sao?

Tân Văn Thành muốn gõ đầu cô: “Ông ta hôn cậu một lần, cậu có thể trốn, hai lần ba lần, sau đó thì sao? Cậu cho là cậu trốn được không?! Ông ta cho cậu những điều tốt thì sớm muộn gì cũng muốn thu cả vốn lẫn lời!”

“...”

Thương Dao không nói tiếp. Xem ra cô ấy cũng hiểu trên đời này không có cái gì miễn phí.

Tân Văn Thành cố gắng để nên lừa giận xuống, khuyên cô: “Thương Dao, cậu không thể như vậy.”

Cô muốn dùng lời thuyết phục Thương Dao, Thương Dao cười lạnh lùng, hỏi lại: “Tại sao tôi lại không thể như vậy? Tôi dựa dẫm ông ta, mờ ám để lấy những điểm có lợi, tôi không phải thật sự muốn ở cùng với ông ta.”

“...”

Bắt đầu biện minh cho bản thân chính là bước đầu tiên phạm sai lầm.

Tân Văn Thành vừa định nói, Thương Dao đã cắt ngang: “Tôi không muốn gây với cậu, thầy Diệp còn chờ cậu dưới lầu, cậu đi đi.”

Nói rồi vòng sang cô đi về phía cửa nhà.

Tân Văn Thành gọi cô lại: “Cậu làm như vậy thì có khác gì với Chu Tự?”

...

Bóng Thương Dao cứng đờ tầm vài phút. Khi quay lại, giọng điệu tràn ngập vẻ tự giễu cợt: “Chúng ta có tư cách gì xem thường Chu Tự? Tên súc sinh đó có thể còn khá hơn chúng ta rất nhiều. Hắn ta giờ là con rể người ta, có nhà có xe, có hộ khẩu Bắc kinh. Chúng ta so với Chu Tự kém rất xa.”

“Tại sao cậu phải so với Chu Tự? Hắn ta dựa vào phụ nữ để đi lên, cậu phải nhờ đàn ông để đi lên?”

Những lời này làm tổn thương Thương Dao, giọng cô ấy trở nên kích động: “Tôi là muốn so với hắn ta đấy! Tôi không cam tâm! Cậu có biết không, tôi cố gắng hết sức để đòi lại 30 vạn. 30 vạn đó tôi ăn mặc tiết kiệm thế nào để có, cậu là người biết rõ hơn ai hết... Nhưng cậu biết không, bạn gái hắn ta không chớp mắt trả thay hắn ta, còn ném thẳng tiền vào mặt tôi, nói với tôi là coi như cô ta không mua hai cái LV, bảo tôi lần về căn nhà thuê tồi tàn của mình đi...” Nói tới đây, Thương Dao cuối cùng không thể không khóc. Chỉ yên lặng rơi nước mắt, không một tiếng động.

Hai người cãi nhau đã làm Diêm Giai trong nhà nghe tiếng. Diêm Giai mở cửa ra, thấy hai người thì kinh ngạc.

Thương Dao đưa tay lau nước mắt: “Hơn nữa, cậu dựa vào gì mà chỉ trích tôi? Thầy Diệp có thể hấp dẫn cậu không phải vì anh ta có tiền, có địa vị sao?”

Thương Dao nói xong thì đẩy cửa vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Để lại Tân Văn Thành đứng trong hành lang tĩnh mịch.

...

Khi này xuống lầu có bao nhiêu vui sướng, lần này xuống lầu lại ù rũ sụp dưới biết bao nhiêu.

Tân Văn Thành lên xe, ném túi xách về ghế sau, nghiêng người dựa vào cửa xe không nói tiếng nào.

“Nói chuyện thất bại?” Diệp Nam Bình hỏi cô.

Về “sống không còn gì lý luận tiếc” của cô là đáp án.

Diệp Nam Bình thấy chiếc xe kia đưa Thương Dao về là một đàn ông trung niên trên dưới 40 tuổi, đại khái có thể đoán được câu chuyện thế nào.

Chờ anh khởi động xe, cô mới lên tiếng: “Em không bao giờ muốn gặp cô ấy nữa.”

“Hai ngày sau anh đưa em về.”

Tân Văn Thành quay lại, dài giọng xỉ với anh, giọng không tốt lắm: “Em nói chính là, không! Không! Không muốn nhìn thấy cô ấy.”

Diệp Nam Bình cười, không để tâm. Vừa rồi cô tức muốn học máu kéo Thương Dao vào trong nhà, anh nhìn thấy hết. Nhiều lần là cô làm căng 2 ngày, lại sẽ không chịu nổi mà tìm Thương Dao.

Đến nhà anh, anh họp video xong, từ phòng sách ra ngoài, thấy cô vẫn còn duy trì tư thế trước khi anh vào phòng sách. Tay ôm điện thoại, ngồi xếp bằng trên sofa, ngóng Thương Dao nhắn tin. Diệp Nam Bình không quấy rầy cô, tắm rửa, thay quần áo xong. Từ phòng tắm ra thấy cô vẫn còn giữ nguyên tư thế ngồi nhìn đi động chăm chăm, mắt không rời màn hình.

Diệp Nam Bình lắc đầu, lấy điện thoại có cất đi. Tân Văn Thành lúc này mới giật mình, ngẩng lên nhìn anh: “Anh họp xong rồi à?”

Diệp Nam Bình gạt đầu, nhìn đồng hồ treo tường, đã 11 giờ. Anh kéo tay cô đứng lên: “Đừng nhìn điện thoại chăm chăm nữa, đi rửa mặt mũi đi.”

Tân Văn Thành lờ đi tiếng kéo tay anh ngồi xuống: “Em chờ tới 12 giờ, 12 giờ mà cô ấy còn không nhắn tin thì em thật sự không tha thứ cho cô ấy.”

Lời này hù dọa Diệp Nam Bình còn không được, huống hồ dọa Thương Dao cách mấy km?

Diệp Nam Bình vòng tay để sau vai cô, tay kia vòng dưới gối, hơi dùng sức ôm cô lên. Không ngờ anh vừa đứng dậy thì điện thoại cô vang lên. Tân Văn Thành lập tức tuột xuống, ngồi xuống sofa cầm điện thoại lên.

Cuối cùng Thương Dao nhắn tới: Đừng giận... kèm theo icon hình người quý xuống đất tạ lỗi.

Tân Văn Thành vừa vui vẻ lên lại sụp xuống buồn bã.

Diệp Nam Bình thấy cô vậy thì không thêm ôm cô như khi này mà kiễng cô lên đi. Tân Văn Thành thấy đi động bị rơi trên sofa, người cũng bị anh vác về phòng tắm, chỉ còn nước gầy dựa: “Em còn chưa trả lời cho cô ấy mà.”

“Tôi nay không trả lời, để cô ấy thấy em im lặng mà tự nhận ra sai lầm của mình.” Giọng Diệp Nam Bình có vẻ tùy ý, lại giữ chặt tay cô không buông ra.

...

Lúc bị anh thả tay cho ngồi lên bồn tắm, chuẩn bị rồi đi, Tân Văn Thành mới thoát khỏi chuyện của Thương Dao gọi anh lại: “Không tắm chung hả?”

Diệp Nam Bình dừng chân, quay đầu lại: “Anh không thích tắm chung với người trong lòng đang nghĩ tới người khác.”

Nói xong thì đi ra, giúp cô đóng cửa.

... cũng đúng, cô thừa nhận hiện giờ cô chỉ nghĩ tới Thương Dao. Thậm chí còn không chú ý tắm rửa. Tắm rất nhanh thì mặc áo choàng tắm dài, kéo cửa hé ra, kêu bên ngoài: “Giúp em đem điện thoại lại đây đi, em coi cô ấy còn nhắn gì nữa

không. Nhân tiện lấy giùm em mấy thứ đường da trong tủ.”

Lát sau Diệp Nam Bình tới. Chỉ “tiện tay” lấy mấy chai mỹ phẩm cho cô, không cầm điện thoại theo.

Tân Văn Thành không kịp hỏi điện thoại mình đâu thì đã bị anh hỏi trước: “Đây là cái gì?”

Vừa nói vừa giơ trước mặt cô một cái áo ngủ quen mắt.

Tân Văn Thành nhanh chóng quên mất đi động của mình, chỉ ngơ ngác nhìn anh, lại nhìn áo ngủ trong tay anh. Diễm Giai nhét thứ đồ kia vào trong túi cô khi nào?!

...

“...”

“...”

Tân Văn Thành nuốt nước miếng, thẳng thắn nhận ý tốt của Diễm Giai: “Em... phải thay hả?”

Diệp Nam Bình vừa định lên tiếng đã bị tiếng điện thoại ngoài phòng khách cắt ngang.

Tân Văn Thành lại nháy mắt vút anh ra sau đầu, vòng qua anh chạy thẳng ra ngoài. Bộ áo ngủ mỏng bị cô lướt qua như làn gió thổi bay lên.

Khi Diệp Nam Bình trở lại phòng khách, Tân Văn Thành đang nói chuyện điện thoại với Thương Dao. Anh để áo ngủ cô lên sofa, vào phòng đọc sách. Anh ngồi trước máy tính nhìn những phản hồi bên kia đề nghị sửa đổi, lại mở bản thảo kế hoạch của Hướng Duyên Khanh sửa chữa. Cửa phòng bị mở ra.

“Nói chuyện xong rồi?” Anh không ngẩng lên, hỏi.

“Dạ.” Tân Văn Thành vừa trả lời vừa đi vào. Trên người vẫn là tấm áo choàng tắm khi nãy, vừa to vừa rộng, che đến bắp chân. Cứ vậy đi tới trước bàn anh.

Diệp Nam Bình ngược lên nhìn cô. Không biết cô có lại bỏ chạy ra nghe điện thoại nữa hay không.

Cô cũng biết tới nay mình chỉ lo chuyện Thương Dao, coi anh như không khí mấy lần, xấu hổ cười cười, lặng lẽ kéo một khoảng áo choàng tắm ra: “Nhìn nè!”

Cô áo lộ ra sợi dây áo màu hồng nhạt. Là dây áo ngủ kia.

Diệp Nam Bình sững sốt hai giây, bật cười: “Anh chưa kịp nói, anh không thích loại phong cách này.”

Tân Văn Thành lập tức xụ mặt đau khổ: “Hả?”

Áo ngủ này, phải đổi rồi...

Vừa định kéo cổ áo choàng tắm lên thì bị anh đè lại. Anh đứng lên, kẹp cô giữa bàn, nhìn vào mắt cô: “Có điều...”

Yên lặng đưa tay, kéo lấy cổ áo cô vừa mới kéo lên cao kia xuống lại: “Thình thoảng thay đổi khẩu vị cũng không tồi.”

...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Lần này Tân Văn Thành có thể công khai mặc áo sơ mi của anh. Hai chân thon dài lộ ra, lác lư qua lại trong phòng làm việc của anh. Trên kệ sách đúng là sách gì cũng có, mỹ thuật, kiến trúc cũng có.

“Sao anh có cả sách kiến trúc vậy?”

“Trong lĩnh vực nhiếp ảnh thì ngoài việc có phong cách độc đáo thì quan trọng nhất là bồi dưỡng thẩm mỹ cho mình. Đọc nhiều sách sẽ có lợi.” Diệp Nam Bình ngồi sau máy tính, tiếp tục xem xét chỉnh sửa kế hoạch cuộc thi nhiếp ảnh mà trước đó anh chưa hoàn thành.

Tân Văn Thành nhón chân lấy trên kệ sách một tập tranh, lật ra xem, toàn tiếng Anh, cô đọc chỉ hiểu một nửa. Nghe tiếng lật sách, Diệp Nam Bình ngược mắt, hơi nghiêng đầu, tầm mắt vòng qua máy tính thấy cô gái đứng trước mặt anh đang nhón chân, vật áo sơ mi khó lấm mới che khuất được đùi, ánh mắt anh tối sầm lại, rồi khôi phục lại như cũ: “Lại đây.”

Tân Văn Thành ôm tập tranh quay nhìn anh: “Làm gì ạ?”

Anh bắt hàm chỉ màn hình.

Tân Văn Thành cúi đầu nhìn, là kế hoạch cuộc thi nhiếp ảnh mà lần trước ở bảo tàng Hướng Duyên Khanh đã nói. Lúc đó cô còn âm thầm nhờ trợ lý Hướng Duyên Khanh gửi cho mình 1 bản kế hoạch. Lúc đó kế hoạch phác thảo lần thứ nhất, chưa có thời gian cụ thể, bây giờ trong máy tính Diệp Nam Bình có lẽ là bản thảo đã chỉnh sửa, thời gian đã xác định, ngày 20 tháng 3 năm nay. Quá trình thi đấu khá thú vị, vòng đầu loại là ảnh chụp từ máy kỹ thuật số. Vòng chung kết lại chỉ được thực hiện bằng điện thoại di động. Hướng Duyên Khanh sưu tầm các tác phẩm nghệ thuật không theo cách thông thường, ông tổ chức thi đấu cũng không đi theo con đường thông thường.

Nhà tổ chức có liên kết với quỹ nghệ thuật của Hướng Duyên Khanh. Các nhà đồng tổ chức khác có nhãn hàng máy ảnh kỹ thuật số nổi tiếng, nhãn hiệu điện thoại di động nổi tiếng, Thời thượng Phong Hành cùng In studio, đều là những đơn vị đứng đầu trong nước.

Quán quân không những được ký hợp đồng với In studio, thành lập studio cá nhân, hợp đồng trị giá trăm vạn, còn có thể lên ảnh bìa của một tạp chí nổi tiếng, có bài viết riêng.

Cô vốn hâm mộ muốn thử, nhìn thấy giải thưởng thì khí thế lại xui xuống: “Giải thưởng phong phú như vậy, cao thủ dự thi chắc chắn không ít.”

“Nếu người đã nổi tiếng thì không quan tâm tới tiền thưởng, cũng ngại thể diện không tham gia; em không nổi danh thì còn sợ cái gì?”

“Anh có cho em đi cửa sau không? Giám khảo tiền sinh.”

“Không.”

Biết ngay anh không mà, Tân Văn Thành cũng thấy bình thường, bủi môi.

Diệp Nam Bình thấy bộ dạng cô như vậy, chợt nói chuyện khác: “Em biết ai mua những bức ảnh kia của em không?”

“Ai ạ?”

“Hướng Duyên Khanh.”

Tân Văn Thành lên tinh thần ngay lập tức.

Xem ra cô hiểu ý anh, nói chuyện cũng có rất đơn giản, nói qua là hiểu: “Em cảm thấy ánh mắt ông ấy sẽ mua những tác phẩm bình thường sao?”

“...” lời này là thật, trong ánh nhìn chăm chăm của Tân Văn Thành tràn ngập vẻ khẳng định.

“Nhưng chắc ông ấy không nghĩ tới việc mình tiêu tiền mua ảnh của em, em quay đầu lại góp tiền vào quỹ của ông ấy.”

Hướng Duyên Khanh ra giá chắc là... không thấp, Tân Văn Thành chợt nghĩ tới trước đó mình nói tiền bán những bức ảnh chụp cô chỉ lấy 1.000, không khỏi nuốt nước miếng: “VẬY... em có thể đổi ý không?” Hay là quyên góp 1 nửa giữ 1 nửa tốt hơn...

Diệp Nam Bình đoán được cô muốn đổi ý chuyện gì, cười nheo mắt cô: “Không được.”

Tân Văn Thành thở dài, “Thôi.”

“Nhưng đề bồi thường —” anh bỏ lửng câu nói.

Tân Văn Thành nháy mắt lại hăng hái lên, anh đúng thật là, biết cách trêu người khác, lại càng biết cách khơi lòng ham muốn của người ta. Tân Văn Thành hôn anh, lại hôn hôn anh. Anh hài lòng, nói: “— anh có thể đem bí tịch võ công truyền cho em.”

“Bí tịch võ công?”

“Anh chuyển đổi thành công từ chụp ảnh tin tức sang nhiếp ảnh thương mại, em tưởng là tất cả do thiên phú sao?”

“...” có thật sự tương vậy mà.

Diệp Nam Bình vỗ vỗ tập tranh mà cô cầm khi nãy: “Em xem mà hiểu rõ kết cấu bố cục của tất cả danh họa trong đây thì ít nhất có thể vượt qua được 60% đối thủ trong cuộc thi này.”

“Đây là bí tịch võ công của anh?” Đơn giản quá vậy...

“Đây chỉ là nhập môn, em phải tích trữ nhiều về thẩm mỹ đi, anh mới dạy tốt bước tiếp theo được.”

“...”

“Nghĩ gì vậy?” thấy cô bần thần, anh kéo cô lại ngồi lên người mình.

“Em nghĩ,” anh ôm cô, cô ôm tập tranh, hình ảnh rất hài hòa, “Em đúng là nhất được môn họa, vậy mà lại câu được anh.”

“Câu được?” Diệp Nam Bình cau mày, “có thể đối từ khác không?”

“Cua được anh.”

“Thôi cứ câu được đi.”

Tân Văn Thành gác tập tranh lên bàn, vòng tay ôm cổ anh: “Nói nghiêm túc —”

Diệp Nam Bình nghiêm mặt lại, đợi cô nói câu tiếp theo. Cô ôm mặt anh, nghiêm trang nói: “Đội em đoạt được quán quân có hợp đồng trăm vạn, em bao nuôi anh.”

Một câu nói đùa lại được cô nói nghiêm túc vậy, Diệp Nam Bình bị về đối lập này chọc cười, anh gấu nụ cười, nghiêm túc nói với cô: “Bao nuôi anh rất tốn kém, một trăm vạn không đủ.”

“Biết anh quý giá rồi, được chưa?” Tân Văn Thành nhe răng với anh, lại dừng, “Anh không quý giá thì em xem thường anh rồi.”

Không hiểu sao nhìn người đàn ông quý báu trước mắt, Tân Văn Thành chợt nhớ tới câu Thương Dao nói đêm nay. Trong mắt cô thoáng hiện lên một tia buồn bã bị Diệp Nam Bình bắt gặp: “Sao vậy? Còn vì chuyện bao nuôi anh mà rầu rĩ hả?”

Chuyện này Tân Văn Thành tạm thời không nghĩ nữa, có nghĩ cũng vô dụng, đúng là bao nuôi không nổi, “Em chỉ đột nhiên nghĩ tới, hôm nay em với Thương Dao cãi nhau, cô ấy hỏi em, nếu Diệp Nam Bình không tiền không địa vị, em có còn thích anh không?”

Diệp Nam Bình tò mò, vừa quần đuôi tóc cô nghịch vừa hỏi cô: “Em trả lời thế nào?”

“Vậy mà em không trả lời ngay được.”

“...”

Tân Văn Thành lại nói: “Nhưng sau đó em suy nghĩ thật kỹ, thật ra thì, ban đầu em chỉ đơn giản thấy anh đẹp trai.”

Trước đó Diệp Nam Bình còn nín thở chờ nghe, cho là nghe được câu trả lời thế nào, bây giờ chỉ còn biết bó tay, búng vào trán cô, Tân Văn Thành bị đau xoa trán: “Sao chứ? Nói thật cũng không được?”

“Ngoài đẹp ra thì sao?”

“Ặc...” Tân Văn Thành nghiêng đầu nghĩ, rồi cười toe với anh, “Không có!”

Trước khi anh kịp búng vào trán cô phát nữa, cô đã nhanh chóng đứng lên, nhanh nhẹn bỏ trốn, vòng qua bàn, chuẩn bị chạy ra cửa.

Diệp Nam Bình nhấc cô: “Tập tranh của em.”

Lúc đó cô mới dừng chân, lại quay về chạy tới lấy tập tranh trên bàn. Tưởng anh cách một cái bàn thì không có cách đối phó với cô? Diệp Nam Bình dè tập tranh lại, chộp tay cô như thợ săn bắt thỏ, môi nhếch lên: “Chạy đi đâu?”

Cô lộ cái răng nanh bé xú, giống như con thỏ tinh quái: “Ai nói em muốn bỏ chạy?” nhón chân, cách bàn mà hôn anh.

Nhân lúc anh đang ngạc nhiên thả lỏng tay, cô chộp lấy tập tranh bỏ chạy.

Lần này anh không ngăn cô.

Nhưng cô quên đây là nhà anh, cô có thể chạy đi đâu. Mới ngồi lên giường, lật được 2 trang tranh thì anh đẩy cửa đi vào, lấy tập tranh trong tay cô, nghiêng người tiếp tục nụ hôn còn đang dở trong phòng làm việc khi nãy.

“Em có buồn ngủ không?”

“...” Tân Văn Thành lắc đầu.

“Còn đau không?”

“...” Tân Văn Thành gật gật đầu.

Diệp Nam Bình dè dục vọng mới nổi lên xuống, ôm cô ngủ. Tân Văn Thành dựa lưng vào anh, mơ hồ nghe tiếng tim anh đập. Cô quay lại, thấy anh khép mắt, dán môi lên tai anh, gần như dùng giọng thì thào nói: “Nhưng em không sợ đau.”

Cô nhóc này thật thú vị, Diệp Nam Bình không mở mắt, cười ôm sát cô vào lòng, làm cô ngoan ngoan lại: “Ngủ đi.”

Tân Văn Thành biau môi, quay đầu đi, mắt vừa nhắm lại lại mở ra, “Diệp Nam Bình...”

“Ừm?” giọng anh trong bóng tối trầm trầm.

Tân Văn Thành nghiêng răng: “... ngủ ngon.”

Anh hôn lên thái dương cô: “Ngủ ngon.”

...

Thật ra cô muốn hỏi: Vậy anh thích em ở điểm nào?

Nghiên răng nuốt lời muốn nói xuống, sợ anh đột nhiên nghe vậy thì sẽ không trả lời được, cô cũng không xác định được mình sau khi anh yên lặng rồi trả lời, có khổ sở hay không...

...

Đúng như Diệp Nam Bình dự đoán, Tân Văn Thành “rời nhà trốn đi” hai ngày đã chịu không nổi mà quay về nhà với Thương Dao. Thương Dao đồng ý với cô sẽ phân rõ giới hạn với giám đốc, nhưng đề nghị có thời gian chứ không muốn xé rách mặt với nhau thẳng thừng.

Tân Văn Thành một bên bày mưu tính kế cho Thương Dao, một bên đưa ra đủ thứ ám chỉ cho Triệu Tử Từ, hy vọng anh ấy nắm bắt cơ hội này. Hoàn cảnh Triệu Tử Từ không kém, cũng là cô thiếu tiềm năng, dù sao thì vẫn đáng tin hơn là giám đốc mồm mép cả nửa đời hoa hoa có cô kia.

Tiết là gần tới tết âm lịch, Tân Văn Thành muốn làm cuộc hẹn cho 2 người gặp mặt nhưng không thể. Cô ăn tết thì về Thành đô, Thương Dao về Hiệp Phi, nhà Diêm Giai gần nhất, Thiên Tân. Tân Văn Thành với Thương Dao điên cuồng tranh mua vé, Diêm Giai thì thông thả ung dung. Hối ra mới biết Diêm Giai định ở lại Bắc Kinh ăn tết: “Ba mẹ tôi tái hôn, không ai quản tôi, tôi cũng chả muốn bị quản, ở lại Bắc Kinh ăn tết tự do tự tại hơn.”

Tân Văn Thành một phần thương Diễm Giai, một phần lại hăm dọa việc Diễm Giai không bị ai quản. Bản thân Tân Văn Thành không muốn năm mới lại nói chuyện mình nhảy việc với ba mẹ. Ba mẹ cô vẫn nghĩ cô còn làm việc ở Quảng Dịch mà cô thì đã làm ở nơi khác gần nửa năm.

Trước kỳ nghỉ hai ngày, Tân Văn Thành thu dọn hành lý – trước kỳ nghỉ một ngày sẽ đến nhà Diệp Nam Bình ở, nghỉ đến bảy ngày tết âm lịch sẽ không gặp anh, động tác thu dọn hành lý cực kỳ nhanh gọn. Diễm Giai hiểu nên lại ném cho Tân Văn Thành một cái 001.

Tân Văn Thành đang nhai đồ ăn vặt, không nói được nên xua tay liên tục với Diễm Giai, Diễm Giai lại hiểu sai ý cô: “Không đủ hả?”

Lại ném một cái 001 tới.

Tân Văn Thành lại xua tay rồi rít.

Diễm Giai ngạc nhiên cảm thán: “Vẫn không đủ?! Lại hại quá!” lại ném thêm một cái 001 tới.

Cuối cùng Tân Văn Thành đã nuốt xong đồ ăn trong miệng: “Không phải không đủ, mà là không cần.”

Tân Văn Thành vốn đang ngồi xỏm thu dọn hành lý đứng lên, nhét 3 cái 001 lại cho Diễm Giai: “Cậu ở lại Bắc Kinh thì trông nhà giúp mình là được, chuyện khác đừng quan tâm, há?”

“Tôi cần nhà miễn phí cho cậu 7 ngày, có phải nên miễn tiền thuê nhà mấy ngày đó không?”

“Cái đó hà...”

Diễm Giai chỉ đùa: “Lão tử sang năm chắc chắn sẽ tìm được việc, không thiếu tí tiền này.”

Tân Văn Thành còn muốn dặn dò vài câu đã bị đi động cái ngang, Hướng Dẫn nhắn wechat tới: “Ngày mấy cô đi? Trước khi đi ăn bữa com chứ.”

Tân Văn Thành tiếp tục dọn đồ, nhắn lại: “Ngày mốt tôi đi.”

“Ngày mốt? Vậy tối mai chúng ta đi ăn đi.”

“Không được, tối mai tôi có hẹn “người ấy”.”

“Người ấy?????”

Hướng Dẫn nhắn liền năm dấu chấm hỏi. Tân Văn Thành nhìn mà ngờ ra, bàn tay cầm quần áo ngưng lại, đang muốn nhắn lại thì Hướng Dẫn đã nhắn tiếp: “Cô lên lút sau lưng tôi mà hẹn hò khi nào?”

Tân Văn Thành ném thẳng quần áo vào vãi, đánh chữ bùm bùm: “Ai lên lút sau lưng cậu? Lão tử quang minh chính đại mà tìm.”

Hướng Dẫn đang nằm trên ghế dài dài cổ, bắt chéo chân nhắn wechat: “Sao trên vòng bạn bè không thấy cô tuyên bố gì hết?”

Tân Văn Thành nhắn lại: “Tôi sợ người ấy của tôi quá đẹp, cậu sẽ thèm thường.”

Hướng Dẫn bật cười. Cảm giác buồn bực ban đầu khi nghe tin này dần tan đi, nhắn lại: “Lão tử là trai thẳng!”

Mới vừa nhắn đi, cửa phòng chứa đồ mở ra, hai ba người nhân viên mang một đồng đồ vào bật đèn.

Trong nháy mắt, gian phòng chứa đồ sáng như ban ngày. Hướng Dẫn đang ở trong bóng tối nheo mắt, đưa tay che mắt nhìn về phía cửa. Dĩ giúp việc đã làm ở nhà hơn 10 năm thấy cậu nằm trên ghế dài từ thế kỷ 19 bị dọa nhảy dựng lên: “Cậu ở đây làm gì vậy?”

“Lúc nhỏ cháu bị phạt thì ba nhốt trong này, cháu thấy ở đây thoải mái hơn ở trong phòng.” Hướng Dẫn lại bắt chéo chân nằm xuống, hất mặt chỉ mấy người đang khuôn đỏ, “Cái gì vậy ạ?”

“Ảnh chụp ba cậu mới suu tầm về.”

Mấy người nhân viên gỡ bao giấy bên ngoài, chuẩn bị treo lên tường. Hướng Dẫn nhìn kỹ, ngạc nhiên. Cậu nhận ra ảnh chụp Diệp Nam Bình. Không khỏi bình luận: “Nhìn thật cay mắt.”

Dĩ giúp việc không thèm để ý cậu, chỉ huy mấy người thợ treo ảnh lên tường.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Đi thấy Hướng Dẫn nằm đằng kia, tâm tình cô về không tốt lắm nên hỏi: “Đêm nay ăn ở nhà không?”

Hướng Dẫn lướt wechat thấy Tân Văn Thành không trả lời, biau môi: “Đêm nay Khương Nam có về ăn không?”

“Về.”

“Cháu đi đây.” Hướng Dẫn đứng dậy chuẩn bị đi.

“Hiện giờ cậu đi làm ở Thời thượng Phong Hành, cũng trong công ty ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, cậu còn sợ gặp bà ấy ở nhà?”

“Nếu không phải tại ba phong tỏa kinh tế của cháu tới mức tiền thuê nhà cháu cũng không trả nổi thì sao cháu có thể đi làm chỗ bà ấy?”

“Ba vì muốn tốt cho cậu, cứ mề mẩn việc sửa xe đồ xe, đốt tiền là chuyện nhỏ, ông ấy sợ cậu xảy ra chuyện bất trắc thôi.”

“Thôi đi, ông ấy ghét cháu không đi truyền tế bào nghệ thuật của ông, suốt ngày mắng cháu chuyện đó mãi.” Hướng Dẫn không thèm nói lý nữa, nhéo mặt đi như nệm con nít, “Cháu đi đây, đừng có nhớ cháu quá đó.”

Đi hất tay Hướng Dẫn ra: “Haizz, cậu nói xem, ăn cũng không ở lại ăn, ở cũng không ở, vậy cậu chạy về nhà làm gì chứ?”

“Dĩ tường cháu muốn về hả? Cháu ở Thời thượng Phong Hành kế toán không phát lương, bảo là về nhà lãnh, nếu không thì tháng này coi như làm không công rồi.” Hướng Dẫn mong trong túi áo khoác ra một phong bì mỏng, “Một tháng vất vả của cháu mà cho có nhiều đây tiền, đi nhìn ông già đó coi —” Hướng Dẫn hất hàm chỉ chỉ mấy tấm ảnh mà nhân viên đang treo lên tường: “— ai mới là người phá của chứ? Dĩ nói đi.”

“Có ai nói ba mình vậy hả? Cẩn thận đi mề ba cậu đó, cho cậu khỏi có lương luôn.” Dĩ làm bộ giật phong bì trong tay Hướng Dẫn.

Hướng Dẫn nhanh chóng né qua: “Thôi thôi, ông ấy không phải phá của, cháu mới phá. Dĩ ngăn vạ lần dừng mề ông ấy, cháu còn phải lãnh lương trả tiền nợ cho người ta đó.”

Hướng Dẫn từ nhà đã theo mẹ, một năm gặp Hướng Duyên Khanh không tới một hai lần. Hướng Dẫn là người thuộc tuýp phản nghịch, năm trước vì đưa xe mà suýt chết. Mẹ Hướng Dẫn lo lắng nhưng bà không quản nói Hướng Dẫn, cuối cùng chỉ có thể nhờ Hướng Duyên Khanh ra trận.

Hướng Duyên Khanh và mẹ Hướng Dẫn năm đó tách ra không êm thấm, không lâu sau ông lại cưới Khương Nam. Hướng Dẫn không thân thiết với ai trong nhà, càng không nghe lời Hướng Duyên Khanh. Hướng Duyên Khanh không nói nhiều, vừa tới là phong tỏa kinh tế Hướng Dẫn.

Hướng Duyên Khanh nghĩ Hướng Dẫn nhiều lần thì tâm 2 tháng là phải ngoan ngoãn cúi đầu, không ngờ Hướng Dẫn chống đỡ được một năm. Bạn bè Hướng Dẫn nhiều, không lo không có tiền sống.

Mãi tới khi có tin tức bên mẹ Hướng Dẫn là do nhu cầu xoay vòng vốn, cô phải bị đình trệ. Hướng Dẫn không mấy quan tâm nhưng bạn bè cậu lại hết sức chú ý tới động tĩnh này.

Cậu làm lái xe thuê, nghèo nhưng thoải mái, tự do với sở thích mình. Nhưng mà bạn bè cậu không còn như trước, nhạt dần, nhạt dần rồi mất hút. Mãi tới khi Hướng Dẫn tới xưởng sửa chữa xe mới biết bạn bè không còn gọi cậu cùng đi chơi, cậu muốn rút phần hùn của mình lại bởi nhận ra vòng bạn bè của mình hóa ra đều vì lợi ích. Cậu bán phần hùn vốn của mình cũng có thể đủ tiêu dùng một thời gian, nhưng Hướng Duyên Khanh chơi ác, tiền vừa vào ngân hàng thì ông đã bảo mẹ Hướng Dẫn khóa tài khoản lại.

Hướng Dẫn lúc đó ăn com cũng là vấn đề, tìm bạn bè mượn, một xu cũng không mượn được.

Hiện giờ Hướng Dẫn nói tới phải trả nợ, dĩ mới nhớ trước đây Hướng Dẫn đã nói chuyện này với bà: “À! Chính là người mà trước kia cậu kể đó à, cô gái mới quen chưa tới nửa năm?”

Hương Diễm gật đầu.

Hương Diễm đã từng nói qua với dì, cậu bị phong tỏa tiền bạc, thuê nhà bên ngoài, người cho thuê là bạn cậu, trước đó là bạn bè nhưng dù sao thì cậu cũng không thể ở miễn phí được. Nhưng sau lần thay đổi đó, Hương Diễm trả tiền thuê nhà một năm, loại bạn bè này không có cũng được.

Cậu ở 11 tháng, tiền thuê nhà 23.000 một tháng, cậu bị mẹ đuổi khỏi nhà, đồ đạc đáng giá trên người có gì bán được đều bán, vẫn còn thiếu 13.000. Bây giờ cậu mới biết 13.000 khó tìm thế nào, lúc cùng đường, chỉ có duy nhất một người mà cậu quen biết chưa tới nửa năm, lại chịu đem 2 tháng tiền sinh hoạt phí mà cho cậu mượn.

Cảm giác này rất vi diệu, trước nay cậu đều tiêu tiền vì con gái, lần này lần đầu tiên có con gái tiêu tiền vì cậu. Cho nên cái tên Trình Giảo Kim* nào trong lúc cậu đang bận rộn kiếm tiền, nửa đường nhảy ra giết cậu cướp người chứ? (*Trình Giảo Kim 589-665 tự Tri Tiết, là một công thần khai quốc của nhà Đường nhưng thường được sử dụng với nghĩa người hành động phá rối, phá bình*)

Di lại còn nói: “Trước kia không phải cậu nói cô gái ấy rất đặc biệt à? Bây giờ tình hình sao rồi?”

“Sao mà đi bà tám dữ vậy?” Hương Diễm cất phong bì tiền vào túi, “Người ta có đối tượng rồi.”

Di ngạc nhiên: “Sao cậu không theo đuổi người ta? Để bị người khác giật mất rồi?”

Giọng điệu di nghe có vẻ còn không cam tâm hơn cả Hương Diễm. Hương Diễm mở app gọi xe, chờ tài xế nhận đơn, nói với di: “Cháu lấy gì mà theo đuổi? Tiền thuê nhà cháu còn không trả nổi, còn không biết xấu hổ mà theo đuổi người ta?”

“Nhưng mà cô ấy đã có đối tượng, cậu còn không biết xấu hổ đi tìm cô ấy đó thôi?”

“Có gì mà xấu hổ? Cháu đi trả tiền mà.”

Lý do này của Hương Diễm đúng là quang minh chính đại, nhìn app đặt xe thấy không có tài xế nhận đơn, tranh thủ nhắn wechat cho Tân Văn Thành: Vậy đêm nay gặp cô ở đâu? Đêm mai có hẹn hò rồi, đêm nay có thời gian thì gặp tôi đi, tôi còn trả tiền cho cô nữa.

Tân Văn Thành: Chuyển khoản thẳng luôn không được hả?

Hương Diễm: Trên tay tôi chỉ có tiền mặt. Cô không cần? Không cần thì nói, năm sau tôi trả.

Tân Văn Thành: Cần cần cần!

Di nhìn trộm tin nhắn. Nhắc tới tiền thì tích cực vậy, không cảm thấy có gái này có chỗ nào đặc biệt.

Ngay sau đó Tân Văn Thành lại nhắn tới Nhưng gần đây tôi xài nhiều tiền lắm, tối nay chỉ có thể mời cậu ăn đồ nướng, cậu không được phàn nàn.

Di mới ngẫm nghĩ, liếc Hương Diễm: “Nhưng mà coi như có bán linh, trước giờ đều là cậu mời con gái ăn cơm, hiện giờ lại có cô gái mời cậu ăn cơm.”

“Dì là đang khen hay chê cháu vậy hả?”

“Dĩ nhiên là đi...”

Di chưa nói xong, điện thoại Hương Diễm vang lên, có tài xế nhận đơn. Hương Diễm không rảnh nghe di nói tiếp: “Cháu đi đây!”

Xe bên ngoài không vào được trong khu này, Hương Diễm đi ra ngoài cửa tiểu khu, thấy xe mình gọi đang mở đèn đậu bên kia đường, cậu đang định qua đường thì một chiếc Mercedes-Benz S chạy đến gần, bấm kèn với cậu.

Hương Diễm yên lặng lùi chân về, cửa xe hạ xuống. Khương Nam ngồi bên trong.

Hương Diễm bực bội gỡ dải đầu. Vậy mà cũng đụng mặt...

“Tổng biên tập Khương.”

Hương Diễm xưa giờ không biết nên xưng hô với người mẹ kế này thế nào. Kêu là dì thì già quá, kêu là chị thì bối phận không đúng. Từ khi vào Thời thượng Phong Hành, kêu giống đồng nghiệp là Tổng biên tập Khương, vậy mà lại thuận miệng hơn.

“Cậu là mới về hay chuẩn bị đi?” Khương Nam hỏi cậu.

“Chuẩn bị đi. Hẹn với bạn.”

“Cậu cầm thẻ này đi.” Khương Nam lấy một thẻ trong túi xách ra. Cô biết gần đây cậu thất lúng bực.

Hương Diễm không nhận: “Tôi mới nhận tiền lương, không cần.”

Khương Nam cũng không ép, lấy thẻ lại: “Nghe nói cậu ở bộ phận quảng cáo làm việc không tồi. Cố lên.”

Hương Diễm nhìn có vẻ cười, vòng qua đầu xe băng qua đường, ngồi vào xe mình gọi. Cậu báo xe quay đầu, chiếc Mercedes-Benz S kia cũng đồng thời quẹo vào tiểu khu.

Hương Diễm thu tâm mắt, tâm trạng trở nên hồngбет từ khi gặp người mẹ kế kia.

...

Ngồi chờ trong tiệm đồ nướng xiên que, hít một hơi không khí nóng hằm hập quanh mình, tâm trạng Hương Diễm rất nhanh đã bị cuốn bay đi.

Tân Văn Thành từ tủ đông cầm một đồng que nướng lại bàn, để lên mâm, cầm mấy chai bia lạnh: “Cụng đề! Chúc mừng chúng ta thanh toán xong.”

“Ai thanh toán xong với cô? Sau này tôi có thể lấy vay tiền cô nữa.” Hương Diễm nhìn bia lạnh trong tay cô, “Sao lại uống cái này? Không uống rượu?”

Vui vẻ nhất là thiếu nợ đúng hạn trả tiền, Tân Văn Thành cười vui vẻ xua tay: “Lát nữa anh ấy tới đón tôi, tôi không thể vác cái người đầy mùi rượu đi được.”

Hương Diễm khinh thường nhe răng trợn mắt, “Đối tượng của cô sao không cùng tôi đây ăn? Sẵn tiện tôi nhìn cho cô, đàn ông nhìn đàn ông là chuẩn nhất.”

Tân Văn Thành úp úp mở mở: “Chờ lát nữa anh ấy tới đón tôi không phải cậu cũng gặp sao? Anh ấy không biết ăn cái này, cay lắm.”

Hương Diễm gỡ dải đầu, nghĩ tới câu hỏi một giờ trước di mới hỏi: Sao cậu không theo đuổi người ta? Để bị người khác giật trước...

Đúng vậy, sao cậu là để người ta giành mất?

Hương Diễm rót nửa ly bia lạnh, uống một hơi cạn sạch, đặt ly lên bàn: “Hai người là ai theo đuổi ai?”

“...” Tân Văn Thành nghĩ nghĩ, nói cô theo đuổi thì mất mặt quá, cười cười, “Chúng tôi là lưỡng tình tương duyệt.”

Hương Diễm liếc trắng mắt.

“Không nói chuyện đó nữa,” Tân Văn Thành đổi đề tài, “Cậu làm ở Thời thượng Phong Hành thế nào?”

“Mệt.” Hương Diễm đặt xiên vào nồi.

“Bạn cùng nhà với tôi, Diễm Giai, cô ấy rất muốn vào Thời thượng Phong Hành. Cậu có thể chia sẻ kinh nghiệm, lúc trước cậu làm sao để vào được Thời thượng Phong Hành vậy?”

Tuy nói Diễm Giai là bạn tốt trong wechat của Hương Diễm, nhưng Diễm Giai có 5.000 bạn tốt wechat, trên cơ bản là gặp ai cũng add nên Hương Diễm với Diễm Giai thực ra không thân thiết. Lúc Tân Văn Thành hẹn đi ăn với Hương Diễm, Diễm Giai nghe nói Hương Diễm làm việc ở Thời thượng Phong Hành thì nhờ Tân Văn Thành hỏi giúp.

Tính chất công việc của Diễm Giai rất phù hợp Thời thượng Phong Hành, nhưng mà bậc cửa Thời thượng Phong Hành cao quá, bằng cấp Diễm Giai muốn vào đó cơ bản là không thể. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Hương Diễm trước đó nói mình học đại học mới Thời thượng Phong Hành còn nhận, tốt xấu gì Diễm Giai tốt nghiệp chuyên khoa thì có thể cũng có chút hy vọng.

Hương Diễm chống cằm, tay gõ gõ mặt bàn, cậu nhìn bong bóng trong nồi sôi lục bục, nghĩ nên nói từ đâu. Thật sự không biết nên nói từ cái gì, Hương Diễm đành hỏi trước: “Trước kia cô ấy làm gì?”

Từ sự thật khách quan, Tân Văn Thành thêm thắt thổi phồng giúp Diễm Giai, cuối cùng không quên nói: “Cô ấy viết bài cho mấy tài khoản nhiều người theo dõi, mỗi lần đều được hơn 10 vạn lượt click xem đó.”

Hương Diễm trầm ngâm: “Năm nay Thời thượng Phong Hành sẽ ra mắt tạp chí điện tử mà nhỉ? Tổng biên tập tạp chí điện tử không vui vì mấy người biên tập của tạp chí chính không tìm được chủ đề gì hay ho. Nếu cô ấy thật sự muốn vào Thời thượng Phong Hành thì có thể dồn sức bắt đầu ở chỗ này.”

Tần Văn Thành nhanh chóng đem nguyên văn câu này nhắn cho Diễm Giai.

Hương Diễm bắt đầu ăn, cô còn cầm củi nhắn wechat cho Diễm Giai, Hương Diễm lấy que tre mới ăn hết gõ chén cô: “Nhắn wechat cho đối tượng của cô hả? Ăn cũng không lo ăn.”

“Không phải, tôi nhắn Diễm Giai mấy lời cậu mới nói đó.”

Nghe câu trả lời này, mặt Hương Diễm mới dịu xuống.

“Cô hỏi tôi một vấn đề rồi, có phải tôi cũng có thể hỏi cô một chuyện không?”

“Nói.”

“Sao trong lúc bận rộn công việc vậy mà cô còn tìm được bạn trai? Chỉ giáo tôi xem.”

“Sao hả? Cậu cũng tìm bạn trai hả?”

Còn lấy chuyện này ra trêu cậu, có ý gì hả? “Nói đáng hoàng đi.”

Tần Văn Thành buống đi động, nghiêm mặt nói: “Cậu thích kiểu thế nào? Tôi tìm giúp cho cậu.”

Hương Diễm nghĩ: “Tóc dài.”

Tần Văn Thành bắt đầu rảnh rồi để ăn, ăn một hơi ba que xong mới nói: “Quá rộng, cụ thể hơn nữa.”

“Da trắng, nụ cười tươi tắn.”

“Yêu cầu của cậu có vậy thôi? Tiện tay tóm trên đường cũng được người đủ điều kiện?”

“Vậy bây giờ cô xuống nhà ra đường kéo một người tới cho tôi nhìn thử xem?”

Nói về tranh cãi thì hai người chẳng ai thua ai, Tần Văn Thành lại bỏ một đồng xiên que vào nói: “Diễm Giai thì sao? Người đẹp da trắng chân dài, hơn nữa còn thuộc tuýp yêu đương tự do, không yêu thì vứt sang một bên, thanh niên trẻ chắc đều thích hình mẫu như thế. Thương Dao thật ra cũng phù hợp với tiêu chuẩn của cậu, nhưng mà Thương Dao yêu đương thì dễ lún sâu vào, hai người không phù hợp.”

“Diễm Giai?” Hương Diễm lắc đầu, “không có cảm giác. Chưa kể tôi có wechat Diễm Giai, nếu có cảm giác với cô ấy thì cần cô giới thiệu à?”

Nói tới nói lui cũng không được, Tần Văn Thành cúi đầu ăn xiên que: “Thời thượng Phong Hành chắc nhiều người đẹp, cậu ở trong công ty tìm không được sao?”

“Cô biết mấy người ở Thời thượng Phong Hành có đặc điểm lớn nhất là gì không?”

Tần Văn Thành lắc đầu.

“Cầm tiền trong mấy ngăn, tiếp xúc lại là với những người có mấy vạn mấy chục vạn, mấy cô ấy rất dễ không tự biết mình là ai. Tổng kết lại bốn chữ chính là, mắt cao hơn đầu. Ai thèm nhìn trúng tiêu từ nghèo như tôi?”

Tần Văn Thành gật gật đầu, nói cũng phải, nhưng ngẫm đi nghĩ lại: “Hiện giờ cô có nào không cầm tiền đâu?”

“Tôi biết người không cầm tiền.” Hương Diễm lại rót nửa ly bia lạnh từ chỗ cô, đang ngửa đầu định uống thì nghe cô nói —

“Vậy cậu theo đuổi đi!”

Hương Diễm mém tí sặc chết. Họ sặc sụa mấy tiếng, nhìn phía đối diện: “Không nói nữa, một lời khó nói hết.”

Ăn xong bữa ăn này không hề có lúc nào tẻ nhạt, nhưng mà cuối cùng thì có lợi ích gì chứ? Đối tượng của người ta lát nữa là tới đón rồi.

Hương Diễm đi toilet, nhân tiện đi thanh toán, chờ xem đối tượng của cô là người phương nào. Đang trên đường quay về bàn thì gặp người quen.

Ban đầu Hương Diễm còn tưởng mình nhìn lầm. Diệp Nam Bình là người có vẻ không hề phù hợp với không khí ở quán này. Hương Diễm nhìn thấy Diệp Nam Bình, Diệp Nam Bình lại đang nhìn xung quanh, có vẻ như đang tìm bàn trống, không thấy Hương Diễm.

Hương Diễm đứng bên này, Diệp Nam Bình đứng bên kia, mọi người đi qua đi lại xuyên giữa hai người. Khi Hương Diễm quay trở lại bàn, Diệp Nam Bình vẫn còn đang tìm.

Tần Văn Thành ngồi đó, cúi đầu nhắn wechat. Khi Hương Diễm về bàn, Tần Văn Thành ngẩng lên, cô nhanh chóng thấy Diệp Nam Bình, đứng lên vẫy tay với anh.

Hương Diễm vội tìm tay cô lại: “Cô gọi anh ta làm gì?” Nếu như cậu trong quán mà gặp ông chủ tính tình khó chịu thế này, tuyệt đối sẽ cúi đầu làm như không thấy, sao cô còn giờ tay mà vẫy nữa chứ?

Tần Văn Thành bị cậu hỏi ngây ngốc ra, cứ để cậu tóm tay vậy thì khi Diệp Nam Bình đi tới trước mặt cô.

Ánh mắt Diệp Nam Bình dừng lại trên bàn tay Hương Diễm đang giữ tay Tần Văn Thành kia, rồi nhanh chóng nhìn lên, trầm giọng hỏi hai người: “Ăn xong rồi?”

Hương Diễm ngồi sát Tần Văn Thành, Diệp Nam Bình hỏi vậy giống như nói với Hương Diễm. Hương Diễm sùng sốt, “Àn... ăn xong rồi. Anh muốn... muốn lấy bàn của chúng tôi hả?” Xem ra Diệp Nam Bình khi này tìm vòng quanh đúng là tìm bàn trống. Bây giờ đang giờ cao điểm, không có bàn trống, Diệp Nam Bình thấy cậu ngồi với Tần Văn Thành nên lại dấy hỏi bàn.

Ánh mắt Diệp Nam Bình không thay đổi: “Vậy đi thôi.”

Không để Hương Diễm kịp lên tiếng, Tần Văn Thành ngoan ngoãn đáp: “Dạ.”

Lúc này Hương Diễm thật sự sùng sốt. Nhìn thấy Tần Văn Thành quay người lấy túi xách treo trên ghế, khoác lên vai, định theo sau Diệp Nam Bình. Hương Diễm có vẻ như hiểu, cau mày nhìn Tần Văn Thành: “Anh ta... anh ta?”

Tần Văn Thành cười cười với Hương Diễm, vừa định giới thiệu thân phận mới của Diệp Nam Bình thì Diệp Nam Bình đã gờ tay, quay đầu Tần Văn Thành lại, kéo Tần Văn Thành đi. Trước khi đi còn không quên gật đầu với Hương Diễm đầy khách sáo, xa cách.

Cái gật đầu này làm Hương Diễm sùng người hơn một phút, mãi tới khi bóng hai người biến mất ngoài cửa, Hương Diễm mới từ từ khôi phục lại tính thần.

Cô lại thật sự bắt lấy ông chủ mình!?

...

Đi thẳng tới cạnh xe, Diệp Nam Bình mới thả tay ra, Tần Văn Thành đứng bên ngoài cửa ghế phụ lại: “Em còn chưa chính thức giới thiệu bạn em với anh mà, sao anh đã kéo em đi rồi?”

“Không có gì hay để giới thiệu.” Diệp Nam Bình ngồi vào ghế lái.

Cô muốn nói với toàn thể giới, đây là người yêu cô, nhưng xem ra anh không vui. Tần Văn Thành chu môi, kéo cửa ngồi vào ghế.

+++++

Vở kịch nhỏ ghen.

Ba ba Diệp: Xiên que ăn ngon vậy hả?

Văn tử: Ngon lắm

Ba ba Diệp: Anh ăn có ngon không?

Văn tử: Vậy thì... vẫn thua một chút.

Ba ba Diệp: Sau này ăn anh nhiều hơn, ăn ít xiên que lại.

Văn tử: Nhưng mà em ăn xiên que xong ăn anh, anh sẽ... cảm thấy cay.

Ba ba Diệp: ...

KO!

...

...

Thương Dao: Tân Văn Thành, cậu bị dân ông nhà cậu dạy hư!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Theo kế hoạch của Tân Văn Thành, hai người tới rạp chiếu phim dành cho xe ô tô để xem phim. Phim bắt đầu chiếu, Diệp Nam Bình chỉnh âm lượng theo tần số âm thanh được ghi trên vé, âm thanh bộ phim bắt đầu đồng bộ với loa trên xe.

Tân Văn Thành ngồi một bên thấy không khí không có gì đặc biệt.

Lịch trình hẹn hò của cô là được Diêm Giai chỉ dẫn, theo kinh nghiệm Diêm Giai, rạp chiếu phim ô tô là nơi tạo bầu không khí mập mờ tốt nhất, nhưng lúc này, Tân Văn Thành chẳng cảm nhận được tình cảm gì, chỉ thấy tẻ ngắt.

Màn hình bắt đầu chiếu cảnh mở đầu, âm thanh vang vọng trong xe, Tân Văn Thành nhắm mắt, hỏi: “Hôm nay anh bận lắm sao?” Cả ngày nay anh không xuất hiện ở studio, cũng không có lịch trình công việc gì khác.

“Hứa An Bình chuẩn bị đi Khả Khả Tây Lý*”, chuẩn bị bộ phim phỏng sự tiếp theo của cô ấy. Chỗ đó khá nguy hiểm, anh đã tới đó vài lần nên giúp cô ấy sắp xếp lịch trình, hạn chế rủi ro.”

Tân Văn Thành “ừm”, chăm chú nhìn màn ảnh bên ngoài, chỉ một lát đã phân tâm, nếu không biết quá khứ của anh với Hứa An Bình, Tân Văn Thành có lẽ sẽ không cảm thấy gì, nhưng cô biết Diệp Nam Bình mắc nợ Hứa An Bình nhiều như vậy, bây giờ nhắc tới tên Hứa An Bình, tự nhiên đắm ra cô hay suy nghĩ. Biết là không nên vậy, Tân Văn Thành lắc lắc đầu, nhưng khóe mắt liếc thấy gương mặt nghiêng nghiêng của Diệp Nam Bình không hề có ý cười, lại không thể không nghĩ, tâm trạng anh không tốt là có liên quan tới Hứa An Bình.

Hon nữa, lần này xem phim, anh không hề nắm tay cô...

Tân Văn Thành cứ bán khoán tự hỏi, mãi tới phút 15, khi trên màn hình hiện lên một cảnh mạo hiểm, Tân Văn Thành giật mình trốn vào vai Diệp Nam Bình.

Anh mới nắm tay cô, nhìn lại, thấy một chiếc xe đang bay vèo qua trên màn hình: “Có gì mà sợ vậy?”

“Anh không biết em nhát gan há?”

“Em nhát gan?” Diệp Nam Bình nhướn mày, vẻ nửa cười nửa không.

Dù sao thì mục đích Tân Văn Thành cũng đạt được rồi, cầm tay anh, tính quay lại xem phim tiếp thì tâm mắt lại bị xe kế bên thu hút.

Xe kế bên rung rung theo tiết tấu, Tân Văn Thành ngạc nhiên xoay hẳn sang nhìn, xe bên kia đúng là đang lắc lư. Trong nháy mắt, Tân Văn Thành đoán được xe bên kia đang làm gì, nhìn tới choáng váng. Diệp Nam Bình bật cười ần đầu cô lại.

Tân Văn Thành mặt kinh ngạc chia sẻ với anh: “Xe kia ở đây mà lại...”

“Có gì kỳ lạ đâu.”

Cô lại muốn nhìn trộm xe bên kia, Diệp Nam Bình trực tiếp đề đầu cô lên vai anh, không cho cô lộn xộn nữa. Tân Văn Thành gác đầu lên vai anh, tặc lưỡi cảm thán: “Vây mà còn không kỳ lạ? Rõ như ban ngày vậy, lơ như bị phát hiện thì sao?”

Thấy cô có vẻ không thể tiếp thu nổi, Diệp Nam Bình dờ khóc dờ cười: “Anh tưởng em hẹn anh tới đây coi phim cũng là vì việc đó.”

Tân Văn Thành không còn bận tâm chuyện xe kế bên, ngược lên nhìn anh, trong suy nghĩ của anh, cô táo bạo tới mức nào chứ?

Đương nhiên Tân Văn Thành còn quan tâm tới vấn đề khác hơn: “Anh tưởng em hẹn anh tới đây là vì... khu... vậy sao anh không từ chối?”

Diệp Nam Bình càng nhìn cô càng muốn cười, mím môi nói: “Sao anh phải từ chối?”

“Vì anh là chính nhân quân...”

Tân Văn Thành nói một nửa thì ngưng, từ vai anh ngược lên nhìn, mở dây an toàn của mình.

Diệp Nam Bình thấy cô làm một loạt động tác, hơi nhu mắt nhìn, cô đã cài dây an toàn, nghiêng hẳn người qua, nhìn anh đầy mờ ám, nhướn mày.

“Không xem phim nữa?” Anh đứng là đáng về chính nhân quân tử.

Tân Văn Thành lấy ngón trỏ nhắc cằm anh lên: “Phim đâu có đẹp bằng anh?”

Diệp Nam Bình nắm tay cô lại, mặt không cảm xúc gì nhìn cô.

Đúng thật là chính nhân quân tử, cô khiếu khích vậy mà anh không bị ảnh hưởng gì... Tân Văn Thành trẻ môi, đúng là người nhảm chán.

Hay là anh còn lo về chuyện đi Khả Khả Tây Lý của Hứa An Bình?

Nếu vậy thì thay vì để bị anh đẩy tay ra thì cô thì từ rút tay về còn hơn. Tân Văn Thành thử rút tay ra khỏi tay anh, anh vốn chỉ nắm nhẹ tay cô, lại đột nhiên siết chặt lại, lại nhẹ kéo một cái, Tân Văn Thành bị anh ôm vào trong ngực.

Nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Tân Văn Thành không nhận được nỗ lực cười, đầu lưỡi anh thừa dịp len vào, biến thành nụ hôn sâu say đắm, hơi thở và tiếng tim đập hòa quyện lẫn nhau. Ngay khi cô đang bị mê hoặc bởi nụ hôn này, anh thoáng tách ra, môi như có như không hôn lên chóp mũi, giữa đôi hàng chân mày, lưu luyến bên gáy mảnh khảnh của cô.

Môi Diệp Nam Bình chạm vào vành tai cô, khiến cô run rẩy trong vô thức. Đồng thời anh đưa tay điều chỉnh nhỏ âm thanh trong xe, những tiếng động ồn ào đã thay bằng tiếng anh mut bên vành tai cô, thì thầm đầy cảm dỗ: “Sàn xe anh rất vững, tuyệt đối không rung rẩy lắc lư như xe bên cạnh.”

Tân Văn Thành bị anh theo chủc mới phát hiện câu nói khi này lúc mình nâng cằm anh lên so với anh chỉ như cấp bậc học sinh tiểu học. Thân thể lại không thể tự chủ được mà mềm như bông tựa vào ngực anh.

Môi anh rời khỏi tai cô, dục vọng trong mắt anh tàn rã, anh ôm vai cô, ngay lúc cô tưởng anh định ôm mình qua ghế tài xế để ngồi lên người anh – tư thế này cô đã từng làm khi hôn anh lần đầu tiên – tay anh ôm trên vai cô lại chột đôi hướng ần cô trở về ghế phụ lái.

Tân Văn Thành sững sốt, thấy anh thả tay lên nút âm thanh, tưởng anh sẽ mở lớn lại, tiếp tục xem phim—

Anh lại tắt luôn tiếng đi. Mặt không thể hiện biểu cảm gì, khởi động xe rồi đi.

Tân Văn Thành bị anh làm cho mơ hồ chẳng hiểu ra sao: “Không coi phim nữa hả anh?”

Lời dứt thì xe đã ra đến cổng, kỹ thuật lái xe của Diệp Nam Bình rất ổn định: “Về nhà.”

“...”

“Có việc quan trọng.”

“...” Tân Văn Thành mím môi, phối hợp thắt dây an toàn lại.

...

Mặc dù ở nhà không có được sự kích thích như trong xe, nhưng Diệp Nam Bình không để nhịp tim có bình thường lâu. Vừa vào cửa anh đã ném chìa khóa xe, túi xách cô lên cạnh cửa, dè cô lên cửa mà hôn.

Tần Văn Thành đẩy anh ra: “Người em toàn mùi lẩu nướng...” mới đẩy ra lại bị anh sấn tới hôn, giữ chặt cô mà hôn.

Tần Văn Thành cuối cùng mới thoát ra được, vừa cười vừa trốn vào phòng tắm, đang định đóng cửa thì anh đưa tay chặn lại, cô không chú ý nên suýt kẹp mu bàn tay anh. Anh hừ lên một tiếng, Tần Văn Thành lật đặt kéo cửa ra, anh len ngay vào.

Tần Văn Thành lo anh kêu đau, muốn cầm tay anh nhìn thử: “Tay anh bị kẹp có đau không?”

Anh lại bắt lấy tay cô, cời áo cô ra, “Lừa em thôi, không có kẹp trúng.”

Tần Văn Thành thở hắt ra kinh ngạc, thật quá đáng!

Anh đã thành thạo cời xong quần áo cô,, ôm cô dán lên tường nhà tắm.

Gạch men lạnh, thân thể anh nóng hằm hập, Tần Văn Thành kẹp giữa hai bên nóng lạnh, còn tâm trí đâu mà trách móc anh? Người đã bị anh giờ trò, tính thần tan rã.

...

Một giờ sau, Tần Văn Thành cuối cùng được thả ra, nhìn đồng hồ là 11 giờ, đêm nay không về được rồi. Cô cũng không muốn về, cầm gác lên bả vai rấn chích của anh hơi đau, muốn nghiêng người đối tư thế thì bị anh ôm eo trở về: “Muốn đi đâu?”

Cô còn có thể đi đâu? Anh không cho cô động dấy, cô chỉ có thể ngẩng cằm lên chút, cọ cọ lên mặt anh, anh bị cô cọ ngựa ngựa nhưng không tránh, còn siết chặt vòng eo trong tay.

“VẬY... có cần đi dọn ly vỡ trong nhà bếp lúc này không?”

“Không cần, ngày mai người giúp việc sẽ dọn.”

Ngày mai In studio chính thức nghỉ tết âm lịch, anh hẹn người làm vệ sinh tới dọn dẹp. Nhớ tới lúc nghỉ ngơi nửa chừng kia, anh đi vào bếp rót nước cho cô, cô đi theo trêu anh, anh không nhận được mà làm cô ngay tại chỗ, Diệp Nam Bình cười cười, lắc đầu. Không thể không nói cô nhóc này bản lĩnh trêu ghẹo người khác quả thật không thấy dạy cũng hiểu, gương mặt trong sáng thuần khiết của cô lại rất thuận lợi cho cô làm việc xấu.

Tần Văn Thành bắt gặp nụ cười của anh, không kiềm được hỏi kiểu kinh ngạc: “Ừi chà, thấy Diệp nghĩ tới gì vậy? Rốt cuộc không xụ mặt nữa rồi!”

Diệp Nam Bình cúi mắt, gạt những hình ảnh ướt át trong nhà bếp khi nãy đi, nhìn cô: “Anh xụ mặt khi nào chứ?”

Anh không phát hiện mặt mình đen như đít nỏ? Tần Văn Thành lắc đầu: “Hôm nay từ lúc anh nhìn thấy em là vậy rồi.”

“Có sao?”

“Cố! Từ khi anh bước vào quán đón em, cả quãng đường đều xụ mặt một đồng. Anh như vậy làm em mất mặt trước bạn bè đó biết không?”

“Bạn bè?” Diệp Nam Bình nhẹ giọng lặp lại hai từ này. Nói vậy bạn bè trong miệng cô chính là người trong quán xiên que hôm nay. Diệp Nam Bình chống tay lên, hơi nâng người nhìn cô: “Sau này ngoài anh ra không cho phép đi ăn riêng với đàn ông khác.”

Đột nhiên anh đổi đề tài, Tần Văn Thành nhất thời không theo kịp: “Hả?”

“Nhất là với người hôm nay.” Diệp Nam Bình bổ sung.

“Anh nói Hướng Dẫn?”

Diệp Nam Bình không trả lời, nhưng ánh mắt nói cho cô biết: Đúng vậy.

Tần Văn Thành vừa định hỏi gì đó, lại đột nhiên có như đọc được gì đó trên gương mặt điềm tĩnh của Diệp Nam Bình, cô cười gian xảo, túm anh kéo xuống: “Hóa ra anh ăn đấm cậu ta hả?!”

Nhìn cô đắc ý, trong mắt ba phần ý cười bảy phần trêu chọc, Diệp Nam Bình không đáp, cô vẫn xoay người, lật anh đè xuống dưới người: “Thì ra cả đêm anh xụ mặt là vì chuyện này?”

Cô ghé vào người anh, làm như nếu anh không trả lời thì cô sẽ xử anh tại chỗ. Diệp Nam Bình đổi đề tài: “Vừa rồi ai kêu mệt, sống chết gì không chịu tiếp tục, hiện giờ có tỉnh thần vậy hả?”

Vừa rồi đúng thật là mệt mỏi, hiện giờ cũng thật sự lên tinh thần, cô vẫn luôn cho rằng anh vì Hứa An Bình nên tâm tình không tốt, hóa ra lại là...

Quả thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Cô mới học anh cách chế ngự cô trên giường ngoan ngoãn dễ dạy, thấy anh muốn dừng dấy thì Tần Văn Thành dè chặt cổ tay anh lại: “Đừng nói qua chuyện khác, anh nói đi, anh xụ mặt có phải vì ghen hay không?”

Diệp Nam Bình yên lặng nhìn cô ba giây, không hề có cảnh báo nào đã lập tức tránh thoát sự kềm giữ của cô, nháy mắt đã hắt Tần Văn Thành đang nằm trên dè anh lật lại thành anh dè cô xuống giường.

Sức lực này của cô mà thật sự nghĩ có thể dè anh nằm yên trên giường được?

Anh nhìn cô từ trên xuống, lại không lảng tránh vấn đề cô hỏi: “Phải.”

“...” cô vui vẻ như con thỏ con, dùng hai cái răng cửa cắn môi dưới của mình.

Nhìn đôi môi đỏ tươi bị cô cắn như vậy, đáng tiếc, Diệp Nam Bình im lặng phủ người xuống thấp: “Cho nên, hiện giờ có tỉnh thần tiếp tục không?”

Anh hỏi cô. Lại không chờ đáp án của cô, nuốt lấy âm thanh của cô.

...

Lăn lộn nhiều lần như vậy, Tần Văn Thành ngủ một giấc tới tận giữa trưa. Ngày nghỉ đầu tiên, người ta sáng khoái tinh thần, còn cô, eo mỏi chân đau, mặt trời lên cao còn ăn vạ trên giường không dậy nổi.

Bắt tay tính toán, đàn ông ghen một ngày thì bỏ sung lại ba lần?

Vậy anh ghen đã nhiều năm, bỏ mấy lần mới đủ?

Nghĩ tới nghĩ lui, lại ngủ mất.

Diệp Nam Bình thức dậy sớm hơn cô.

Đại khái gần đây buổi tối vận động thể lực quá mức nên chất lượng giấc ngủ của anh rất tốt. Ba tiếng trước anh bị tín nhắn Triệu Từ Từ đánh thức, lát nữa cũng phải mở cửa cho người giúp việc dọn nhà nên Diệp Nam Bình cũng không ngủ lại, anh vào phòng làm việc, lấy tư liệu mấy năm trước đi Khả Khả Tây Lý sửa sang, sắp xếp lại, chuẩn bị gửi cho Hứa An Bình.

Người dọn vệ sinh trước khi vào phòng, nói: “Tôi mới vào phòng bếp thì thấy có hai cái ly bị vỡ, đã giúp ngài dọn dẹp.”

Người dọn vệ sinh nói vậy ý là nhắc hai cái ly đó không phải do cô ấy làm vỡ. Diệp Nam Bình gật đầu: “Là do tôi hôm qua không cẩn thận làm vỡ.” Mà người thật sự làm vỡ ly còn đang ở ngủ đến không biết trời đất gì trong phòng.

Diệp Nam Bình không cho người dọn vệ sinh vào dọn phòng ngủ, người dọn vệ sinh thấy bên giây Diệp Nam Bình có vết hôn, nghĩ tới lúc lau tù giày thấy có đôi giày nữ, rất thức thời không hỏi.

Lúc Diệp Nam Bình tiễn người dọn vệ sinh đi đã 11 giờ hơn, anh tranh thủ đi vào phòng ngủ, người nào đó quả nhiên vẫn còn ngủ.

“Dậy rửa mặt đi em, lát nữa còn ăn trưa.”

Anh vớt cổ lên, bị cô né mặt, trốn trong ổ chăn rầm rì: “Anh nấu cơm?”

“Kêu cơm hộp.”

“Haizz, lúc nào mới ăn được bữa cơm anh nấu chứ?” Nói xong thì lại im mất tiếng.

Diệp Nam Bình vỗ mông cô một phát, cô trốn trong chăn lắc lư mấy cái như phản đối. Diệp Nam Bình lắc đầu đi về phòng làm việc tiếp.

...

Triệu Tử Từ cũng được nghỉ, ngày đầu tiên rảnh rồi theo lệ thường hẹn anh em đi ăn cơm, bị từ chối.

“Có hẹn.” đây là lý do Diệp Nam Bình từ chối anh.

Triệu Tử Từ chửi thầm, đúng là uống phí công mình vừa rời giường là nghĩ tới cậu ta, không cam tâm hỏi: “Thôi đi, cậu có thể hẹn với ai chứ? Ít nhất tôi còn có mèo ở bên cạnh, cậu mới đúng nghĩa là người cô đơn.”

“Cậu có thể hẹn Thương Dao.” Diệp Nam Bình đề nghị.

“Cậu tưởng tôi không nghĩ tới hả? Thương Dao còn nghĩ muộn hơn chúng ta hai ngày, hẹn gì mà hẹn.”

Diệp Nam Bình không trả lời.

Triệu Tử Từ đơn giản, trực tiếp tới nhà bắt người, dù sao cũng biết mặt mã nhà cậu ta. Cứ ngựa quen đường cũ, nhập mặt mã vào cửa. Đi tới huyền quan, nhìn sân nhà sạch bong, Triệu Tử Từ cởi giày, đi thẳng tới phòng ngủ chính.

Phòng ngủ chính kéo màn kín mít, nhưng đủ để Triệu Tử Từ vẫn thấy rõ dưới chân có người.

Triệu Tử Từ đứng bên cạnh giường.

Người dưới chân nghe động tĩnh, chỉ trỏ người, tiếp tục ngủ.

Triệu Tử Từ khom người ấn nút bấm đầu giường, bức màn kéo ra vang lên tiếng “roẹt”, người dưới chân vẫn không lên tiếng.

Để tránh việc bị Diệp Nam Bình tức giận đánh cho một trận, Triệu Tử Từ quyết định xóc chân lên. Tay vừa chạm vào góc chân, Triệu Tử Từ đang định dùng sức kéo ra thì đột nhiên, vai trằm xuống.

Một bàn tay từ phía sau thò tới, chụp vai anh.

Triệu Tử Từ giật mình hoảng hốt.

Chưa kịp quay đầu lại thì bà vai anh đã bị người đó kéo qua, đứng ngăn trước mặt anh.

Giờ phút này —

Triệu Tử Từ thấy rõ người chắn trước mặt mình là Diệp Nam Bình;

Màn đã được kéo ra, phòng ngủ sáng trưng trong nháy mắt.

Người nọ ở dưới um một tiếng, cuối cùng lười biếng chui khỏi chăn.

Triệu Tử Từ mơ hồ nhìn thấy trong chăn là phụ nữ... Phụ nữ?!

Anh đã bị Diệp Nam Bình túm lấy bà vai áp giải ra ngoài.

Triệu Tử Từ còn muốn quay đầu lại nhìn, Diệp Nam Bình đã đóng cửa lại.

Triệu Tử Từ sững sờ hai giây, đổi sang vẻ mặt nhiều chuyện: “Anh em à, có chuyện hay ho nha!”

Diệp Nam Bình lại nhìn anh từ trên xuống dưới: “Cậu đã nhìn thấy gì?”

Triệu Tử Từ chưa ý thức được vấn đề nguy hiểm, trả lời: “Chân rất trắng.”

“Còn gì nữa?”

“Tóc khá dài...”

“Còn, gì, nữa?” giọng Diệp Nam Bình và ánh mắt đều tối sầm lại nguy hiểm

Triệu Tử Từ rút cuộc cũng ý thức được chuyện gì đó: “Không có không có! Không thấy gì khác.”

Diệp Nam Bình lúc này mới vừa lòng, hất hàm chỉ sau lưng Triệu Tử Từ, ý bảo Triệu Tử Từ ra sofa ngồi.

++++

Vớ kịch nhỏ một đêm vài lần.

Triệu Tử Từ: Không có không có! Không nhìn thấy gì khác.

Ba ba Diệp: Tốt.

Triệu Tử Từ: Nhưng thật ra tôi còn thấy...

Ba ba Diệp: Gì?

Triệu Tử Từ: Thùng rác có 3 cái 001, được đấy! Một đêm 3 lần.

Ba ba Diệp: ... Không, thật ra là 4 cái.

Triệu Tử Từ: ...

Ba ba Diệp: Thùng rác nhà bếp còn 1 cái.

...

...

Vẫn từ bên trong cửa: Này hai người ra ngoài đi, em không cần đi ra ngoài sao?

GHI CHÚ: Hy Nhĩ hay Khà Khà Tây Lý (tiếng Mông Cổ: Aqênganggyai có nghĩa là Chúa tể của Mười nghìn núi) là một khu vực bị cô lập ở phía Tây bắc Thanh Hải-Thanh Tạng, Trung Quốc. Đây là khu vực có dân số ít nhất Trung Quốc và ít thứ ba trên thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tạng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Diệp Nam Bình hất cằm về phía sau Triệu Tử Từ, ý bảo Triệu Tử Từ đi ra sofa ngồi.

Triệu Tử Từ đầu dễ dàng chịu rồi đi? Thò đầu qua: “Em đầu mặt mũi dài ngắn gì tôi còn chưa thấy đó, đợi em ấy mặc quần áo xong ra ngoài, anh đây thay chủ em kiểm duyệt.”

Diệp Nam Bình bị thua thiệt, anh nhỏ hơn Triệu Tử Từ một tháng, tiếng “em đầu” này Triệu Tử Từ kêu cũng không sai.

Diệp Nam Bình càng không đáp, Triệu Từ Từ càng lén tới: “Còn nữa, anh đây để cử cho chú em một nhân hiệu mới.”

“Cái gì?”

“Đừng giả bộ trước mặt tôi, mới này tôi bị cậu đuổi khỏi phòng ngủ thấy 2 hộp Okamoto trong thùng rác. Eo của cậu—” mắt Triệu Từ Từ đảo xuống thấp, lại nâng lên, “—cũng được ha. Anh để cử cho cậu một nhân hiệu mới, tuyệt đối nháy mắt hạ gục...”

Diệp Nam Bình liếc anh, không nói tiếng nào, bỏ đi.

Diệp Nam Bình không tiếp anh, không sao, anh em tốt, không ngại. Triệu Từ Từ móc điện thoại ra, tìm được một link, chia sẻ cho anh: “Chuyển tiếp cho cậu đó. Chuyển phát trong nước tầm một tuần là tới.”

Di động trong túi Diệp Nam Bình “ding” một tiếng, anh không móc ra xem mà vội vàng đi sửa mặt mẽ cửa. Triệu Từ Từ đứng xa nhìn, xem ra sau này mình không thể ra vào tự nhiên nữa rồi, không khỏi thờ dãi. Bất quá so với chuyện đó, Triệu Từ Từ càng quan tâm tới chuyện em dâu rốt cuộc là trông như thế nào, nhưng mà em dâu sao vẫn còn trốn trong phòng ngủ không ra? Triệu Từ Từ đang muốn giơ tay gõ cửa, Diệp Nam Bình ở bên huyền quan kia đột ngột ngáng đầu, ánh mắt đảo qua.

Triệu Từ Từ tuy lớn hơn anh một tháng tuổi nhưng không chống nổi ánh mắt bình tĩnh mang ý cảnh cáo của cậu ta, ngoan ngoãn rút tay lại, quay về sofa ngồi chờ.

Ngay lúc đó, bên tai Triệu Từ Từ vang lên tiếng mở cửa, Triệu Từ Từ lập tức quay đầu, kiễng chân chờ đợi.

Tần Văn Thành mở cửa, đón chờ cô là ánh mắt nhìn chăm chăm của Triệu Từ Từ.

Bốn mắt nhìn nhau, về mặt Triệu Từ Từ lấy mắt thường nhìn cũng có thể thấy được biểu cảm của anh rơi đầy đất.

...

Tần Văn Thành bị Triệu Từ Từ nhìn chăm chăm dựng cả lông, theo bản năng tìm kiếm Diệp Nam Bình. Diệp Nam Bình còn đang ở huyền quan đối mặt mã, Tần Văn Thành chỉ có thể thu hồi tầm mắt, nhìn Triệu Từ Từ cười gượng: “Anh Triệu...”

Mãi tới lúc đó, Triệu Từ Từ mới lấy lại được ba hồn bảy vía mình về, ngơ ngác gật gật đầu, vẫn cảm thấy không thể tin nổi: “Em là bạn gái cậu ta?!”

“...”

Tần Văn Thành nháy mắt đã hiểu, Triệu Từ Từ buột miệng thốt ra những lời này có thâm ý khác. Ngụ cũng, có thể là bạn gái, dĩ nhiên cũng có thể là...

Tần Văn Thành bị vấn đề này làm khó. Có như vậy được tính là bạn gái Diệp Nam Bình sao?

Cần thận suy nghĩ, có với Diệp Nam Bình thật ra chưa xác lập quan hệ chính thức, nếu lỡ mình công khai nhận chức danh bạn gái trước mặt Triệu Từ Từ, Diệp Nam Bình lại không có ý này, thì mặt mũi có biết ném đi đâu.

Ngay lúc về tuổi cười trên mặt Tần Văn Thành sắp không duy trì nổi nữa, Diệp Nam Bình đã trở lại. Tần Văn Thành không biết anh có nghe vấn đề Triệu Từ Từ hỏi khi nãy không, trong lòng có đánh lố to, Diệp Nam Bình lại vươn tay ôm cổ vào lòng, đồng thời hỏi ngược lại Triệu Từ Từ: “Nếu không thì là gì?”

Triệu Từ Từ ý vị thâm trường mà “À” một tiếng. Ngẫm lại, Diệp Nam Bình mấy năm nay không có bạn gái, nhưng không hạn hò linh tinh. Cô ấy không phải bạn gái anh, thì còn có thể là gì?

Triệu Từ Từ há miệng, lập tức đổi hướng gió, nhìn Diệp Nam Bình nhướng mày, “Vầy cậu càng phải mời khách, tôi chính là bà mai cho hai người.” Lại nhìn Tần Văn Thành, “Kêu Thương Dao cùng nhau ăn com?” Anh em cậu độc thân vạn năm đã thoát khỏi cô đơn, Triệu Từ Từ còn không biết nắm bắt cơ hội?

Diệp Nam Bình nhướng mày nhìn Triệu Từ Từ, ý hỏi: Bà mai? Cậu làm gì mà tính là bà mai?

Triệu Từ Từ đã bắt đầu chọn nhà hàng, nhân tiện giục Tần Văn Thành: “Em nhân Thương Dao chưa? Anh chọn nhà hàng gần công ty cô ấy, tiện cho cô ấy nghỉ trưa thì ăn com cùng chúng ta.”

“...”

Vầy là chúc mừng hai người gì chứ? Rõ ràng là lợi dụng tên tuổi mình để hẹn Thương Dao thì có.

Diệp Nam Bình trao đổi ánh mắt với Tần Văn Thành, tựa như muốn nói, Triệu Từ Từ bản vậy, mong cô thông cảm. Tần Văn Thành nhìn anh cười, ánh mắt sáng ngời lấp lánh.

Cô cúi đầu lấy di động, nhấn wechat Thương Dao, nụ cười vẫn đọng đầy.

“Trưa nay ăn com chung nha, mình —” Tần Văn Thành dùng sức nhấn mạnh mấy chữ sau “—bạn trai mình mời khách.”

...

Tiệc là thân phận “bạn trai” nhận được mới một ngày thì hôm sau Tần Văn Thành phải về nhà ăn tết. Tần Văn Thành dĩ nhiên phải dành đêm này để ở bên người, ở bên người lần lộn tới kiệt sức. Trước khi ngủ, thấy anh cầm di động, về mặt điềm tĩnh, không biết có phải đang xử lý công việc hay không, Tần Văn Thành ghé vào vai anh, lồng mi cọ lên vai anh, nghĩ tới mai phải đi, lẩm bầm: “Haizz, mỗi năm tết âm lịch thật chán.”

Thật ra cô muốn yên chuyện nói với anh, cô chắc chắn sẽ kết thúc kỳ nghỉ sớm, quay về Bắc Kinh. Anh lại hiểu lầm ý cô, vừa lướt điện thoại vừa hỏi: “Có muốn đi du lịch một chuyến không?”

Tần Văn Thành nghe vậy thì lập tức lên tinh thần: “Dạ muốn!”

“Anh định đi Khá Khá Tây Lý với Hứa An Bình và mọi người, khoảng mừng 2 đi, tầm trên dưới 15 ngày. Em đi cùng không?”

Tần Văn Thành không từ chối ngay mà chỉ nói: “Em phải hỏi ba mẹ có chịu thả em đi không đã.”

Trước giờ cô biết cách từ chối người khác nhẹ nhàng, biểu hiện không có gì khác thường, trong lòng nghĩ, hai ngày sau sẽ nói với Diệp Nam Bình là ba mẹ cô muốn cô ở nhà, không cho cô ra ngoài lộn xộn.

Tần Văn Thành trở người muốn ngủ, thấy anh chưa có vẻ muốn ôm cổ ngủ, vẫn còn lướt điện thoại, không kiểm được mà nhìn thoáng qua. Diệp Nam Bình không phải đang nhắn tin với ai, trên màn hình là giao diện mua sắm, Tần Văn Thành ngạc nhiên. Diệp Nam Bình vô tình thu hồi tầm mắt thấy cô nhìn, lúc này mới hỏi cô: “Em chuẩn bị ngủ?”

Bây giờ chỉ là nghỉ giữa giờ thôi, anh còn chưa định ngủ.

“Anh mua gì vậy?” Tần Văn Thành không nhịn nổi, vẫn hỏi. Cô tuy là trợ lý anh, nhưng rất nhiều việc công việc tư đều không tới tay cô. Vừa rồi thấy anh xem di động nghiêm túc vậy, cô còn tưởng anh đang bàn công việc với ai đó, hoặc là... nói chuyện về lịch trình với Hứa An Bình.

Diệp Nam Bình đưa điện thoại tới mặt cô.

Tần Văn Thành lại sững sốt, không phải vì anh quang minh chính đại đưa điện thoại cho cô xem, mà là phát hiện anh đặt hàng trực tuyến mua... ba con sói (*ba con sói (bao cao su nhé, ghi BCS thấy nó trắng trơn quá nên mình sửa chút)*).

Còn mua một lần 20 hộp...

“Cái này... là cái gì?” Thật ra ý Tần Văn Thành là, mua nhiều như vậy làm gì?

Anh chỉ trả lời theo mặt chữ: “Triệu Từ Từ đưa cho anh. Anh mua thử xem.”

Mua...

Thử xem?

Từ nay về sau trước mặt cô mà ai nói Diệp Nam Bình là người cấm dục, nhất định cô sẽ đập chết người đó, đập chết người đó.

Hai mươi hộp, chỉ là mua thử xem, vậy nếu dùng thuận tay thì chẳng phải là mua tới một trăm hộp?

Không thể treo vào không thể treo vào, Tần Văn Thành vội đưa điện thoại lại cho anh. Ngẫm trầm, dùng xong hai mươi hộp này, có phải cô đã mở khóa một Diệp Nam Bình hoàn toàn mới không?

Một Diệp Nam Bình ấm áp tựa như bức ảnh thời học sinh của anh mà cô còn lưu lại đó, tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Thật sự, Tần Văn Thành rất mong chờ ngày đó.

...

Ngày hôm sau, anh đưa cô đi mấy chỗ chơi, bảo cô về nhà thả lỏng tinh thần. Tần Văn Thành cũng nghe lời, về Thành đó, thì buông thả không có biên giới, đánh mặt chược các thứ, cho bọn trẻ nhà họ hàng mấy bao lì xì, số tiền Hướng Diển trả cô

lập tức tiêu sạch.

Đương nhiên tiền để lì xì cho bạn trai năm mới cô đã để dành riêng. Đêm 30, vừa xem Xuân vãn vừa giặt lì xì, vừa báo cáo chiến tích giặt bao lì xì với bạn trai.

Trong nhà Diệp Nam Bình bầu không khí khác xa sự náo nhiệt bên nhà Tân Văn Thành. Anh gửi tới bức ảnh chụp mâm com tất niên, Tân Văn Thành đếm số chén đĩa, chỉ có 3 người ăn. Không giống bên này Tân Văn Thành, một bàn lớn họ hàng thân thích cùng nhau ăn tết.

Diệp Nam Bình gửi cho cô bức ảnh com tất niên xong thì yên lặng. Tân Văn Thành xem Xuân vãn, bị tiểu phẩm chọc cười. Cười xong thì nhớ tới anh, nhắn qua: “Anh đang làm gì đó?”

Ba mẹ thấy cô cả đêm ôm đi động không buông, trao đổi ánh mắt với nhau, con gái nhà mình có biến...

Tân Văn Thành cũng không chú ý ba mẹ luôn vô tình cố ý nhìn cô, chỉ chăm chăm chờ Diệp Nam Bình hồi âm.

Một lúc lâu sau, Diệp Nam Bình nhắn lại 4 chữ: “Thu xếp hành lý.”

Tân Văn Thành ngạc nhiên, nhắn lại: “À...” Trước đó anh đã nói muốn cùng Hứa An Bình đi Khả Khả Tây Lý.

Diệp Nam Bình không nhắn lại.

Tân Văn Thành cũng không tìm đề tài mới, gác điện thoại lên bàn, chuyên tâm xem tiểu thuyết tui* trên Xuân vãn (*Nghệ sĩ nam trẻ mới nổi*). Tiểu thuyết tui nổi tiếng với người xem cả nước, thú vị hơn người bên đầu wechat bên kia, cả buổi trời không hề rảnh.

Tui mắng thầm như vậy, nhưng khi điện thoại kêu “ding”, Tân Văn Thành lại lập tức cầm điện thoại lên, mở xem.

Hướng Dẫn mở nhóm gửi lời chúc mừng năm mới.

Tân Văn Thành thoát khỏi giao diện trò chuyện với Hướng Dẫn, nhìn avatar Diệp Nam Bình. Thu dọn hành lý, tập trung tới mức vậy sao? Hơn một tiếng đồng hồ cũng không nhắn cô...

Tân Văn Thành thử gửi bao lì xì 666 qua, 10 phút sau Diệp Nam Bình mới nhận. Thật không hiểu nổi đàn ông, trước khi cô rời khỏi Bắc Kinh, cảm giác còn khá tốt, sao cô mới về Thành Đô mấy ngày lại xa cách rồi?

Đáng ghét hơn nữa là anh ở trong nhóm công việc In studio phát rất nhiều bao lì xì lớn, nhưng mà không gửi riêng cho cô cái nào. Tui nói Tân Văn Thành gửi bao lì xì cho anh không phải chờ anh đáp lễ, nhưng dù sao trong lòng cũng có sự hụt hẫng. Tân Văn Thành không nghĩ ra nên ném vấn đề này vào nhóm Diêm Giai, Thương Dao.

Thương Dao an ủi cô: “Không chừng ngày mai anh ấy gửi bao lì xì cho cậu, mình nghe nói phong tục Bắc Kinh ngày đầu tiên năm mới nhận bao lì xì có ý nghĩa.”

Tân Văn Thành trả lời: “Không phải mình đề ý chuyện anh ấy không gửi lì xì cho mình, mà là...”

Cảm giác đó không diễn tả được, Diêm Giai lại hiểu, an ủi Tân Văn Thành: “Có nghe qua câu này chưa, He is not that into you... Tất cả lạnh nhạt chỉ vì anh ấy không thích cậu.”

Thương Dao phản bác: “Có thể nói gì hay ho không?”

Diêm Giai hừ: “Tin hay không tùy cậu, tui hiểu đàn ông hơn hai cậu...”

Tân Văn Thành thờ dãi: “Mình nên làm gì bây giờ?”

Diêm Giai nhấn: “Anh ấy lạnh nhạt thờ ơ với cậu, cậu cũng bỏ rơi anh ta qua một bên.”

Tân Văn Thành ngẫm nghĩ: “Có lý. Dựa vào cái gì mà mình vẫn cứ dán tới, anh ấy tránh đi? Không để ý tới mình thì dẹp qua một bên luôn!”

...

Tân Văn Thành nói được thì làm được. Không nhắn thêm câu gì nữa.

12 giờ, bên ngoài bắt đầu dấy pháo hoa, Tân Văn Thành nhận được lời chúc từ Diệp Nam Bình đúng giờ. Năm mới vui vẻ.

Trước khi Tân Văn Thành không thể kiểm được mình lấy điện thoại nhắn lại cho anh thì điện thoại sập nguồn. Chắc là ông trời nhắc cô, phải căng lên, không được nhắn lại?

Tân Văn Thành cố ý không sạc pin, đi ngủ.

Cô ngủ một giấc tới 10 giờ.

Ba mẹ không chờ được cô, vào phòng ngủ cô nói cô biết hai người tới nhà ông bà nội chúc Tết, khi nào cô ngủ đủ rồi thì tới nhà ông bà nội ăn com trưa.

Tân Văn Thành ậm ừ lên tiếng, lại nghe mẹ nói: “Đi động của con để trên bàn cả đêm, mẹ lấy vào cho con đó.” Nói rồi để điện thoại lên tủ đầu giường, tiện tay cầm sạc giúp cô.

Ba mẹ đi rồi, Tân Văn Thành tiếp tục ngủ, mãi tới khi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cô ngo ngoáy thò tay trong chăn ra ngoài. Thành Đô không có máy sưởi, chỉ đưa tay ra lấy đi động mà lạnh tới nỗi răng đánh bò cạp.

Cô nhìn qua điện thoại, là Diệp Nam Bình gọi tới. Rốt cuộc thì rằng Tân Văn Thành không đánh cảm cấp nữa. Xem ra Diêm Giai nói không sai, thờ ơ vẫn có điểm lợi.

Tân Văn Thành bắt máy, giọng khàn khàn: “Alo?”

“...”

“...”

“Thành Đô của em lạnh quá.”

Tân Văn Thành đang mơ mơ màng màng nghĩ, Thành Đô nào mà lạnh?

Đột nhiên sững sốt.

Tân Văn Thành ngồi bật dậy trên giường, bị lạnh tới hắt xì, không rảnh lo lau mũi mà giọng tràn ngập vẻ ngạc nhiên: “Anh đang ở đâu?”

“...”

“...”

Đầu dây bên kia, anh cười: “Mở cửa.”

+++++

Vỡ kịch nhỏ bao lì xì.

Tân Văn Thành vừa mở cửa đã nhận được bao lì xì.

Văn từ: Anh... sao lại tới đây?

Ba ba Diệp: Bao lì xì cần phải mừng một gặp mặt đưa, như vậy mới mang tới tài lộc.

Văn từ: ...

Ba ba Diệp: “Ba con sói” đặt mua cũng tới rồi, nên anh mang tới đây.

Văn từ: ...

...

Triệu Từ Từ: Quả đáng nha!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Đầu dây bên kia, anh cười: “Mở cửa.”

Tần Văn Thành cảm đi động sống người ba giây, giây tiếp theo như bị ấn nút tăng tốc. Xóc chấn lên, nhứt bộ đồ ngủ dày để dưới chân giường tròng lên người, mang dép lê định ra khỏi phòng, nhìn thoáng mình trong gương thì cứng đờ người. Hai ngày nay cô ở nhà làm tổ, chơi mặt chược, đầu bù tóc rối, còn đầu hình ảnh cô gái lộ ra đôi chân nhỏ nhắn xinh xắn ở nhà anh mấy hôm trước?

Tần Văn Thành nói với điện thoại chưa ngắt: “Chờ, chờ em chút.” Cúp điện thoại, bắt đầu bôi tung lên tìm quần áo.

Thay quần áo xong chưa đủ, chạy tới WC, không kịp đánh răng, lấy nước súc miệng trị nha chu của ba rót ra súc miệng ổng ọc, vừa tranh thủ rửa mặt. Nước trong vòi lạnh thấu xương, cô ập nước vào mặt, tỉnh hẳn người, cộng thêm nước súc miệng cay xè, Tần Văn Thành lên tinh thần hẳn.

Vừa vượt lại mái tóc bù xù vừa lao khỏi WC, chạy tới huyên quan. Khoảnh khắc kéo cửa ra, khó khăn lắm cô mới vuốt xong tóc, hít một hơi cay xè miệng, nhìn người đối diện.

Diệp Nam Bình ngoài cửa vẻ nhẵn nhũ, nếu bên chân anh không để vali thì rất giống công tử đầy sớm đi dạo quanh. Đáng tiếc là sự nhẵn nhũ của anh không kéo dài lâu đã bị cô gái trong cửa cắt đứt. Cô lao tới anh với vẻ hùng dũng, trong nháy mắt, cô nhảy vào lòng anh, tay chân đồng thời bám trên người anh. Diệp Nam Bình bị lực xông tới của cô làm lui nửa bước mới đứng vững. Diệp Nam Bình thuận đà ôm cô lên, nhấp tì khẽ sát nhau.

Nhiệt tình như vậy... Diệp Nam Bình bật cười, tay ôm eo cô, cảm nhận mái tóc cô vùi vào gáy anh ngura ngura.

Cô vùi đầu trên hõm vai anh, không nhìn thấy mặt, anh thì thầm: “Để anh nhìn em chút.”

Ngay khi cô ngẩng đầu, anh hôn xuống. Hơi thở anh bao phủ lấy Tần Văn Thành, Tần Văn Thành mới nghĩ may mà mình đã súc miệng thì đã bị môi lưỡi anh tấn công đoạt mất hơi thở.

Hôn một lúc, anh thoáng rời đi, môi áp dần lên môi cô: “Mùi gì mà cay vậy?”

“Nước súc miệng của ba em.”

“...”

Sao anh lại ngừng rồi? Tần Văn Thành chưa thỏa mãn mở lên môi anh: “Anh coi như cảm nhận sự nóng bỏng của em đi...”

Diệp Nam Bình cười nhìn cô, nếu như thịnh tình của cô như vậy, thì...

Ngay khi Diệp Nam Bình sắp hôn cô lần nữa thì bị tiếng bước chân vọng tới cắt ngang.

tiếng bước chân dưới cầu thang vọng tới, hai người cùng ngẩng người. Quay đầu nhìn lại thấy một nhóm người.

Mừng mặt đầu năm, mọi người đều đi chúc tết họ hàng người thân, thấy mấy người dưới lầu sắp về rồi khước quanh, đối diện với cô và Diệp Nam Bình. Tần Văn Thành lập tức phản ứng lại định nhảy xuống thì dép lê trên chân cô lại xui xẻo rơi xuống, chẳng những rơi xuống mà còn rớt thẳng xuống cầu thang. Lăn vòng vòng tới trước mặt bốn người hàng xóm. Mấy người hàng xóm đồng loạt cúi đầu, nhìn dép lê trước mặt như trên trời rớt xuống, lại đồng loạt ngẩng lên nhìn xem dép ai rớt xuống, lại chỉ nhìn thấy cánh cửa nhà trên lầu đóng sầm lại nhanh như con gió —

Tần Văn Thành vẫn còn trong tư thế du trên người Diệp Nam Bình, bị anh ôm vào cửa.

Một tay anh ôm trên eo cô để cô không ngã, tay kia kéo hành lý, lắc mình vào cửa trong nháy mắt, lấy chân đóng cửa.

Ngoài cửa hàng xóm nhanh chóng đi ngang, trò chuyện râm ran tiếp tục lên lầu. Diệp Nam Bình ôm cô tựa lưng vào cửa, nhẹ nhàng thở ra.

Tần Văn Thành bị dọa sợ muốn chết, không dám đối anh hôn nữa, ngoan ngoãn trượt từ người anh đứng xuống đất. Chân cô còn có một chiếc dép, chân thấp chân cao: “Cũng may mà không bị hàng xóm nhìn thấy, nếu không chỉ cần một chút nữa là việc làm về vạng của em sẽ tới tai ba mẹ ngay.” Mấy người hàng xóm đều là bạn đánh mặt chược với mẹ cô, mà bàn mặt chược là nơi điểm nóng để lan truyền tin tức nhanh nhất.

“Em hùng hổ vậy mà còn sợ ba mẹ biết?” Vừa nãy ai là người nhào tới ôm hôn anh?

Tần Văn Thành trẻ môi, không so đo với anh, khoanh tay trước ngực: “Sao anh lại tới đây?”

Cô trở mặt rất nhanh, vào cửa thì cô là chủ, tư thế chủ nhân muốn bắt nạt người ta. Diệp Nam Bình bật cười lắc đầu, đây là động tác thường xuyên của anh từ khi ở bên cạnh cô, đúng là phải bó tay với cô, lại cảm thấy cô rất thú vị.

Diệp Nam Bình nghiêm túc lại, lấy trong túi áo khoắc một bao lì xì đưa cô: “Tập tục chỗ anh là bao lì xì phải gấp mặt đưa vào ngày mừng một, như vậy mới mang lại may mắn.”

Tần Văn Thành hơi kinh ngạc. Bay tới đây chỉ để đưa lì xì?

Tần Văn Thành muốn cười, lại hơi ngại lại. Vừa định nhận bao lì xì thì nghe anh nói: “Nhận lấy sự may mắn này, sang năm em không phải đi giành bao lì xì trong nhón mà là người phát bao lì xì.”

Tần Văn Thành xấu hổ cười cười, nhận bao lì xì rồi tiện tay cất vào túi. Tối hôm qua cô cướp được một bao lì xì lớn nên khoe với anh, lúc đó ở đầu dây bên kia chắc anh dờ khóc dờ cười, chắc chắn anh nghĩ sao mình lại tìm một cô bạn gái ham tiền vậy chứ. Nhưng mà lúc đó cô đi cướp lì xì không phải là tại anh không rảnh nói chuyện với cô sao, cô không có gì làm nên mới vậy...

Nghĩ tới đó, sự ảm ức ngại cả đêm của Tần Văn Thành tan biến mất. Nở nụ cười, nhướng mày hỏi anh: “Vậy anh có biết ở chỗ của em có tập tục là ai mới có tư cách sáng mừng một tới cửa không?”

“À?”

“Con rể được cả nhà hoan nghênh.” Tần Văn Thành nói rõ ràng đầu ra đó, “Ba mẹ em còn chưa biết anh mà anh đã dám tới cửa?”

Thật ra Tần Văn Thành không biết quy tắc này, chỉ cố ý dọa anh, ai biểu tới qua anh dám làm lo cô?

Anh nhướng mày “À?” một tiếng: “Ba mẹ em ở đâu? Bây giờ anh đi gặp.”

Nói rồi thì thay giày vào cửa. Tần Văn Thành không ngờ anh thật sự dám!

May mà ba mẹ không có nhà, vừa lúc đó ba mẹ gọi điện thoại cho cô. Nghe tiếng điện thoại reo vang, Tần Văn Thành sợ tới mức run run, lấy điện thoại ra, nhìn thấy số máy bàn nhà ông nội, nhìn lên giờ thì đã hơn 11 giờ, Tần Văn Thành nhanh chóng nghe máy.

Đúng là mẹ gọi tới giục: “Con đi chưa? Sắp ăn cơm rồi.”

Tần Văn Thành bịa chuyện: “Con đang trên đường...”

Diệp Nam Bình vẻ mặt không liên quan tới mình lại đột nhiên lên tiếng: “Có ấy còn ờ...”

Tần Văn Thành vội vàng bịt miệng anh lại.

Lúc anh nói, không chế âm lượng cực tốt, mẹ Tần hình như nghe thấy, mà lại không nghe rõ được gì, hỏi lại: “Tiếng gì vậy?”

Tần Văn Thành che miệng anh, lờm anh.

Người này thường ngày nghiêm trang, không ngờ dờ dờ xấu thật điêu luyện. Mắt anh mang ý cười, ung dung nhìn cô, xem cô định lấp liếm thế nào.

“Cái đó... con đang chờ xe dưới lầu, hàng xóm đi ngang nói chuyện thôi mà.”

Tần Văn Thành đỏ mặt, tìm đập dồn dập, không phải vì lừa mẹ cô mà là sợ người này lại kéo tay cô xuống mà vạch trần cô thêm chuyện gì nữa.

Mẹ Tần nói thêm hai câu rồi cúp máy.

Lúc này anh thông thả kéo tay cô xuống, cười nhìn cô: “Năng lực nói dối của em rất mạnh ha.”

Tân Văn Thành chưa hết run: “Không phải tại anh hại em hả?”

“Vậy nếu lần này anh dẫn em đi du lịch, em bịa ra câu chuyện gì thì ba mẹ mới yên tâm thả em đi?”

Tân Văn Thành ngẩn ngơ: “Cái gì?”

Diệp Nam Bình chỉ cười không nói.

Tân Văn Thành tự đoán, bấu mối: “Anh nói đi Khả Khả Tây Lý? Anh đi với nhóm chị An Bình đi, em không đi đâu.”

“Ai nói đi Khả Khả Tây Lý?”

“...”

“Đi Thân Tang (Tanzania).*”

Tân Văn Thành kinh ngạc, Hứa An Bình đổi địa điểm làm phim phóng sự? Nhưng Thân Tang hay Khả Khả Tây Lý thì có gì khác nhau? Cô mà đi thì đều là làm bóng đèn, cô đâu cần phải tự mình hành xác vậy...

Cô tìm cớ: “Em không có visa, làm sao theo mọi người đi Tanzania được?”

Đúng như anh dự đoán cô sẽ nói vậy, anh lập tức trả lời: “Visa có thể làm khi tới nơi.”

Tân Văn Thành há miệng, cần nhắc tìm cái cớ khác. Cuối cùng anh không trêu cô nữa, nói thẳng: “Chỉ hai chúng ta thôi.”

“Hai chúng ta?!” Tân Văn Thành tưởng mình nghe lầm.

Quả nhiên là phản ứng này... Diệp Nam Bình cười: “Không phải em nói trên vòng bạn bè là “Tết âm lịch gác nhà chán quá, có đồng bọn nào tổ chức du lịch lòng vòng đầu đó không?” hay sao?”

Tân Văn Thành không rành bắt bẻ anh, Tanzania xa như vậy, sao được coi là đi lòng vòng được — tất cả suy nghĩ đều là kinh ngạc, sao anh có thể thấy tin trên vòng bạn bè của cô?!

...

Lúc anh nói ru cô đi Khả Khả Tây Lý, cô nghe nói là đi cùng đoàn đội của Hứa An Bình thì cô từ chối với lý do ba mẹ không cho đi. Sau khi về Thành đô, đánh mặt chược liên miên hai ngày, đánh tới mệt mỏi, nghĩ còn hơn 10 ngày nghỉ thì hơi hụt hẫng.

Vốn dĩ ban đầu cô biết thời gian nghỉ của In studio dài hơn những công ty khác thì rất vui, cô lên kế hoạch mừng 7 sẽ về Bắc Kinh, tận hưởng thế giới hai người. Nhưng Diệp Nam Bình đột nhiên nói đi Khả Khả Tây Lý, cô không biết kỳ nghỉ dài thế này làm gì cho hết, vì vậy chặn Diệp Nam Bình mà viết trên vòng bạn bè: “Tết âm lịch gác nhà chán quá, có đồng bọn nào tổ chức du lịch lòng vòng đầu đó không? Cho tôi đi theo với.”

Lúc này Diệp Nam Bình đứng trước mặt cô, tựa như cô thể nhìn thấy những suy nghĩ miên man trong đầu cô, anh cười, xoa đầu cô: “Em chặn anh trên vòng bạn bè vô dụng, phải chặn cả Triệu Từ Từ mới được.”

Anh nói vậy thì Tân Văn Thành búng tỉnh, cái tên Triệu Từ Từ miệng rộng kia...

“Anh đừng hiểu lầm, em không đi Khả Khả Tây Lý, không phải vì đề ý chuyện anh với chị An Bình, em chỉ là...” chỉ là không muốn làm bóng đèn.

Nhưng nói vậy không phải là đang đề ý anh với Hứa An Bình sao? Tân Văn Thành ghen nửa câu sau lại không nói.

Diệp Nam Bình chợt im lặng, ôm cô vào lòng: “Khả Khả Tây Lý anh đã sắp xếp lịch trình ổn thỏa cho Hứa An Bình, anh không đi không sao. Nhưng mà...”

Tân Văn Thành sợ anh nói Nhưng mà, nếu em không chào đón anh thì anh sẽ đi Khả Khả Tây Lý với Hứa An Bình...

Anh lại nói: “Lịch trình đi Tanzania anh cũng đã sắp xếp ổn thỏa, em không thể không đi được.”

“...”

Anh ôm chặt cô vào lòng, cúi đầu nhìn cô. Khoảnh khắc đó, Tân Văn Thành cảm thấy như mình tan ra dưới cái nhìn của anh trong trời Thành đô lạnh lẽo.

...

Giữa trưa Tân Văn Thành đi tới nhà ông nội ăn trưa, sau đó thì biến mất tăm. Ông nội còn hỏi, Văn Văn làm gì mà buông đứa là chạy mất rồi, ba Tân giải thích: “Con bé chắc chạy đi chơi mặt chược với bạn học rồi.”

Đúng là buổi tối Tân Văn Thành cũng không về nhà ăn cơm, nói là đánh mặt chược với bạn xong thì đi ăn lẩu.

10 giờ tối, cuối cùng Tân Văn Thành về nhà, chưa tới nửa tiếng sau lại muốn đi. Mẹ Tân thấy cô về phòng cầm áo khoác, lo lắng chạy ra, không nhận được hỏi: “Con lại đi đâu nữa?”

“Bạn học con hẹn đi bắn pháo hoa.”

“Năm nay thành phố cấm bắn pháo hoa mà?”

“Đạ đúng rồi, nên phải tới ngoại thành bắn đó mẹ.” Tân Văn Thành mặc áo khoác, quần khăn choàng lên cổ, vừa ra tới cửa thì nhớ ra một chuyện, tay đặt lên nắm tay cửa, quay lại nói, “Hai ngày nữa con đi du lịch với bạn nha.”

“Không phải trước đó con nói không hẹn được ai đi du lịch sao?” Bà Tân thấy tin cô phát trên vòng bạn bè, lúc đó cô còn nói không hẹn được với ai. Bây giờ lại thay đổi?

“Hôm nay mới hẹn xong ạ.”

Tân Văn Thành nói mấy câu với ba mẹ, có mỗi câu này là thật nhất — không phải hôm nay người ta đến mới hẹn sao — nói xong thì đóng cửa đi mất.

Người hẹn cô lúc này đang ở dưới lầu chờ.

Trời mới mưa xong, anh nép nửa người dưới mái hiên, nửa người còn lại lộ ra ngoài, ánh đèn đường chiếu xuống hơi nước khiến bóng dáng anh mờ mờ ảo ảo. Tân Văn Thành vừa xuống lầu đã chui vào lòng ngực anh.

Bắc Kinh quanh năm ít mưa, anh không có thói quen mang theo dù, chỉ cầm theo chiếc mũ. Cô đi cũng quên lấy dù, anh lấy mũ của mình đội lên cho cô, ôm người tiền vào màn sương mù mờ mờ.

Ghi chú:

Thân Tang – Tanzania nằm ở phía Đông châu Phi, giáp với Kenya, Uganda, Rwanda, Burundi, Congo, Zambia, Malawi, Mozambique và Ấn Độ Dương. Tanzania là một quốc gia đang phát triển ở vùng Đông Phi, được biết đến là vùng đất có lịch sử ổn định và cảnh quan thiên nhiên xinh đẹp.

Với một nền công nghiệp du lịch khá phát triển cung cấp đủ các loại tiện nghi du lịch, mặc dù các tiện nghi và dịch vụ hoàn chỉnh chỉ tập trung ở các trung tâm thành phố và các khu bảo tồn thiên nhiên và động vật hoang dã (safari).

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tạng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Trên xe đi về khách sạn, Tân Văn Thành điện thoại cho bạn học thời phổ thông nói: “Tao nói với ba mẹ là tối nay ngủ ở chỗ máy đó, hồi máy thì đừng có lỡ miệng nha.”

Cô bạn hiểu ngay: “Tân Văn Thành, máy học thói xấu rồi nha. Hồi cao trung lúc tao kêu máy yểm trợ cho tao, máy nói tao gì hả?”

Tân Văn Thành cười lấy lòng: “Tao đâu có nghĩ tới chuyện phong thủy xoay chuyển chứ?”

Diệp Nam Bình ngồi bên cạnh nghe Tân Văn Thành nói chuyện bằng giọng Từ Xuyên, vừa nhìn người tài xế đang nhìn lên qua kính chiếu hậu, không khí cuộc sống ấm áp vây quanh anh, đây là điều mà ở Bắc Kinh anh không bao giờ có được.

Anh với Triệu Từ Từ từ khi còn nhỏ đã như hình với bóng, chính là vì ba mẹ của hai người đều có mối quan hệ với nhau không tốt, từ nhỏ hai người đã không muốn ở nhà. Cha mẹ Triệu Từ Từ đã ly hôn từ sớm, cha mẹ anh thì miễn cưỡng kéo dài hơn 20 năm, bằng một mà không bằng lòng. Anh không muốn bày tỏ tâm sự, tình cảm với người khác, Triệu Từ Từ thì lảng tránh rong chơi, dù ít dù nhiều đều có liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành của hai người.

Tình cảm gia đình của ba mẹ với cô gái nhỏ ngồi bên cạnh anh đây là kiểu mà anh và Triệu Từ Từ hăm mộ nhất khi còn nhỏ. Nghĩ lại thì mừng một anh đã bắt cóc con gái người ta, mấy ngày sau còn muốn dẫn người đi Tanzania, đúng là không được tốt cho lắm.

Có điều cô nhóc này có lẽ lần đầu thử nổi loạn nên rất nóng lòng muốn thử, hai người đi chuyển bay sớm vào mùng 5, mà cô đã tính không ở nhà từ ngày mai.

Cô còn kêu com hotel tới khách sạn, hai người mới tắm xong thì com đã tới. Com do người giao hàng mang tới so với sự nhiệt tình như lửa của cô trong phòng tắm khi này, thì đúng là cay, cay thật cay.

Cái gì mà mũi heo nướng lửa than, óc heo nướng gì gì, Diệp Nam Bình lần đầu tiên nếm thử. Món nào cũng được kêu là hơi cay mà làm anh cay tới mức phải liên tục uống nước. Cô còn vô tư cười, uống Yakult, tiếp tục lừa anh: “Cái này bảo đảm không cay, anh thử xài đi.”

Diệp Nam Bình lờ mờ, cô lại gấp một miếng gì đó đưa lên miệng anh, anh để chai nước khoáng xuống, ôm cô lại mà hôn. Ai ngờ không giảm được độ cay, anh mới nhớ ra cô ăn đồ là mức độ cay bình thường. Anh bị độ cay miệng cô hun tới mức muốn bốc lửa.

Cũng may ngoài việc uống nước thì còn có cách khác để giảm độ cay, ném cô lên giường, từ từ nhắm nháp. Rốt cuộc cũng ném được vị sữa trong miệng cô, anh lại gian manh rời khỏi môi cô, nhắm nháp nơi khác.

...

Rất nhanh sau đó, Tân Văn Thành đã biết cái gì gọi là gieo gió gặt bão.

Miệng anh mang theo vị cay, cô theo bản năng đẩy ra, lại bị anh ý mạnh giữ chặt lại khiến cô không thể động đậy.

Là ai, thông thả ung dung thưởng thức?

Lại là ai, tìm đập hỗn loạn?

Cảm giác kia cực kỳ lạ lùng, huyết Thái dương cô này lên thành thịnh, tóc xoắn tung trên gối, đầu không kiểm chế được mà cọ lên drap giường. Anh lúc thì tùy ý làm chuyện ác, khi thì khai phá tìm tòi, cô thấy mình như cá nằm trên thớt, mặc cho người thao túng, cả người không còn sức mà chống cự.

Cảm giác kia quá lạ lẫm, trong một lúc anh lơ lửng, cô thật sự tránh thoát được. Cô lập tức đảo đầu, anh chợt ôm cầm rên lên một tiếng, hình như bị cô đá trúng.

Tân Văn Thành đang chuẩn bị trón lên đầu giường, chân còn run run đã vội quay về, năng mặt anh lên, hoảng hốt: “Anh không sao chứ?”

Diệp Nam Bình lắc đầu.

Nhưng đáng anh che cằm cau mày có vẻ như không hề giống người không có việc gì.

Tân Văn Thành không bận tâm tới cái khác, vội kéo tay anh ra xem cầm anh bị đá trúng có nặng không. Khi tay cô vừa kéo tay anh, lại bị anh trở tay bắt lấy, túm chặt cô lại.

Tân Văn Thành lúc này mới phản ứng lại, trừng kể anh rồi, không kịp phản đối. Anh dấn môi vào tai cô, hỏi: “Không thích?”

Cũng không phải là không thích, mà là...

“Cảm giác lạ quá...” cô lúng búng phản đối.

Anh cười, kiểm chế lại, đè nén sự tùy tiện của mình.

Cảm nhận được cô vì anh mà chuẩn bị tốt...

...

Tư tưởng và thân thể như đang gãy co, cái trước thì muốn anh, cái sau thì lại như đang muốn tìm cách lật ngược thế cờ, không rơi vào thế bị động.

Môi anh dán bên tai cô, thờ dốc nặng nề: “Em yêu, thả lỏng một chút.”

Trước giờ cô chưa từng phát hiện giọng Bắc Kinh của anh lại mang vẻ quyến rũ như vậy, một câu em yêu này đủ khiến cô tan chảy.

Trong không khí tỏa ra sự nóng bỏng, anh lại dừng. Cô miệng đắng lưỡi khô bắt lấy cổ tay anh, quay đầu nhìn anh, ánh mắt mang theo vẻ khao khát mà bất mãn.

“Cho em...”

“Cho em cái gì?”

Anh hư như vậy, cô muốn khóc, “Cho em...”

Rốt cuộc anh không thể kiểm nén được, trở tay ôm cô, kéo cô lại gần, ngậm môi cô, hung hăng mút mạnh.

Cho cô hết những gì cô muốn...

...

Mùng 5, hai người lên máy bay đi Tanzania.

Trước đó Diệp Nam Bình đã đi Châu Phi, trang bị đầy đủ mọi thứ. Tân Văn Thành là lần đầu tiên đi, ở sân bay nộp tiền tiêm vắc xin phòng bệnh xong thì cũng nhập cảnh thành công.

Vào công viên quốc gia, Tân Văn Thành mới thật sự hiểu được tại sao nơi này lại được xem là thiên đường của nhiếp ảnh gia.

Khi anh nấn nót chụp hai con hà mã đang đánh nhau dưới sông, Tân Văn Thành mới hiểu, lần này anh không chỉ dẫn cô đi du lịch mà còn là mang cô tới học.

Trong thế giới rộng 30.000 km2 này có những sắc thái nguyên thủy nhất. Cô và Diệp Nam Bình mỗi người mang một máy ảnh, ống kính phù hợp, ngoài ra không có thêm thiết bị hỗ trợ nào, thậm chí mắt kính điều chỉnh màu của cô cũng không mang theo.

Hồi đầu năm cô đến phòng vẽ tranh, khi để mắt kính vào chai nước khoáng, không hiểu sao lại bị mất 1 bên mắt trái. Sau đó cô cũng không mua mắt kính hiệu chỉnh mới, cô bắt đầu thử nghiệm việc mang một bên kính chỉnh màu, một bên để mất trần, như vậy có thể giúp cô cân bằng màu sắc giữa mắt thật và mắt có hiệu chỉnh màu.

Lần du lịch này coi như kiểm nghiệm thành quả.

Hổng hỏ còn có anh ở đây, anh chính là đôi mắt của cô, là máy ảnh của cô, cô còn cần gì khác nữa?

Đi trên máy bay nhỏ, bay thấp dọc theo tuyến đường di chuyển của động vật. Xuống máy bay, đi theo người dẫn đường địa phương, máy ảnh Tân Văn Thành không hề rảnh rỗi, tối về đến khách sạn, trong máy cô ước chừng hơn 300 ảnh.

Lớn thì là đàn voi đang đi chuyển dưới ánh nắng chiều, nhỏ thì là con chim trắng mỏ xanh đứng trên lưng cá sấu đang lượn lờ trên dòng nước, thậm chí cả đàn sư tử nằm trên một gốc đại thụ trăm năm, mỗi bức ảnh đều là những hình ảnh nguyên sơ nhất.

Cô vừa chỉnh ảnh vừa than thở: “Thật muốn về nước làm cuộc triển lãm ảnh bảo vệ động vật quá, nơi này quá sức đẹp.”

Anh mới tắm xong, lau tóc lại gần muốn đóng máy tính cô lại, cô ngăn lại không chịu.

“Em đã cảm thán nửa tiếng rồi đó.”

Tân Văn Thành nhìn lại, đúng là cô lo nhìn ảnh mình chụp mà đã tới hơn 10 giờ tối.

Hai người 4 giờ sáng ra cửa, cả ngày đi lại, cô đã mệt không chịu nổi, vừa rồi còn từ chối đề nghị tắm uyên ương với anh, tắm qua loa một chút là xong, ai ngờ tắm rửa xong thì lại lên tinh thần.

Cô mở một bức ảnh cho Diệp Nam Bình xem: “Anh nhìn nè, so với đàn voi anh nhỏ xui hơn chú lùn tí hơn.”

Ảnh chụp anh đang dựa vào xe jeep hút thuốc, đàn voi đi bên cạnh anh, trong đó có chú voi con còn quay đầu nhìn anh.

Diệp Nam Bình thờ người qua nhìn, đứng là anh cao 1.85 mét mà bị một chú voi con sấn tới thì nhỏ tới đáng thương. Trên đường đi chuyển của đàn voi, không một loài thú dữ nào dám tới gần, vì vậy anh mới có thời gian xuống xe hút thuốc, vậy mà bị cô chụp lên.

Nếu cô không cho anh tắt máy tính thì anh ngồi xuống, kéo cô qua ngồi trên đùi mình, tiếp tục xem ảnh đã chụp.

Cô không chỉ chụp lên anh.

Loại chụp hình này là một bài kiểm tra kỹ năng, không biết là do số cô may mắn hay thật sự có tiền bạc, mỗi bức ảnh đều chụp không tồi, trong đó có mấy bức chỉnh sửa lại thì đáng trong tạp chí tự nhiên của nước cũng không thành vấn đề.

Nhìn bức ảnh sư tử ngủ gật trên cây, Tân Văn Thành chợt nhớ ra, nói: “À đúng rồi, Triệu Từ Từ nói mèo nhà anh ấy sắp sinh, em có thể xin một con về nuôi không?”

Diệp Nam Bình nhướn mày, nhìn là biết không vui.

Tân Văn Thành ôm cổ anh: “Anh coi anh đi, sư tử hổ không sợ, lại sợ con mèo nuôi trong nhà? Không nói nổi mà.”

“Em muốn nuôi?”

Tân Văn Thành gật đầu. Cô với hai cô gái ở thuê chung, thuê nhà mà nuôi mèo không được, nuôi mèo ở nhà anh, phạm vi hoạt động của mèo rộng rãi hơn, lại nhân tiện trị tật xấu sợ mèo của anh, một công đôi việc.

Tân Văn Thành trông mong nhìn anh, nhìn tới khi Diệp Nam Bình cúi mắt suy nghĩ. Tân Văn Thành thấy cô hy vọng, anh lại ngẩng lên nói với cô: “Có anh thì không có mèo, có mèo thì không có anh.”

Tân Văn Thành sững sốt, đột nhiên thả tay ra đứng lên: “Mèo đáng yêu hơn anh, em chọn mèo.”

Người Diệp Nam Bình chợt nhẹ đi, thấy cô đã cách mình hai bước, anh đưa tay tóm cô trở lại, chộp mũi cô lên mũi cô hỏi: “Chắc chưa? Cần mèo không cần anh?”

“Anh bắt em hai chọn một, em chỉ có thể chọn như vậy.” Tân Văn Thành không nhượng bộ, còn không trả được anh chắc? Tuy nói vậy nhưng lại lấy lòng mà hôn loạn lên mặt anh, hôn một cái hỏi một câu: “Được chưa?”

“...”

“Chưa được sao?”

Diệp Nam Bình kéo cô ra, “Đừng hôn.” Còn hôn nữa thì anh không quản chuyện cô một mối cả ngày mà kéo cô vận động đấy...

Cô nghe lời không hôn nữa, lại chớp chớp đôi mắt sáng lấp lánh, nhìn anh. Chiều làm nũng này vẫn sử dụng được, về mặt anh thì lòng: “Anh có thể thử nuôi một tuần, không được thì trả lại Triệu Từ Từ.”

“Tốt quá!” cô ôm mặt anh, chu miệng hôn lên môi anh khen thưởng.Đợi tới lúc cô mèo vào cửa, muốn nó đi ra ngoài? Làm gì dễ dàng vậy. Giống như cô, anh để cô bước vào cuộc sống của anh, nếu cô không thể từng bước đi vào trái tim anh, cô cũng sẽ không buông tay.

Lúc này lại bị cô hôn, anh không kéo cô ra mà bế cô lên đi về phía giường: “Ngày mai chúng ta phải đi chiến đấu với Kilimanjaro*, nên sớm...”

Cho là anh muốn nói đi nghỉ sớm một chút, họ đi bộ treo lên Kilimanjaro cần 6 ngày 5 đêm mới có thể lên tới đỉnh, nhìn cảnh tuyệt trên đường xích đạo...

Anh đặt cô lên giường, áp người tới: “...nên sớm vận động xong rồi nghỉ ngơi sớm”

...

Nhưng mà hôm sau, họ không thể lên đỉnh Kilimanjaro, thậm chí chưa ngủ yên giấc, đã bị cuộc điện thoại nửa đêm đánh thức.

Gần đây giấc ngủ Diệp Nam Bình rất tốt, bị đánh thức còn ần tít đi, tiếp tục ngủ.

Mãi tới khi điện thoại reo lần thứ ba, Diệp Nam Bình mới bực bội mở mắt, ngồi dậy nghe điện thoại.

Tân Văn Thành theo thói quen ôm anh ngủ, thân thể tự động nhích lại gần, vốn là một cử động vô thức, lại cảm giác được người anh cứng đờ ra, cô ngạc nhiên mờ mắt.

Lúc này, Diệp Nam Bình trong mắt cô là vẻ mặt nghiêng nghiêng cực kỳ lạnh lùng.

Điện thoại là do nơi anh sắp xếp cho Hứa An Bình từ Khả Khả Tây Lý gọi đến.

Hứa An Bình đã xảy ra chuyện...

Ghi chú:

Kilimanjaro với 3 chóp núi lửa hình nón, Kibo, Mawensi và Shira, là một núi lửa dạng tầng không hoạt động ở đông bắc Tanzania. Mặc dù không phải là núi cao nhất, nhưng Kilimanjaro lại là ngọn núi đứng một mình cao nhất thế giới[1][2] với độ cao 4.600 m (15.100 ft) từ chân núi, và là đỉnh núi cao nhất châu Phi với độ cao 5.895 m (19.340 ft) và cao thứ 4 trong số 7 đỉnh cao nhất theo từng châu lục trên thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Hứa An Bình mất tích ở khu vực lân cận sông Tiền Đường (甬塘 – Qiantang), đội cứu hộ tìm kiếm hơn một giờ vẫn không có tin tức Hứa An Bình. Khu vực cận sông Tiền Đường là chỗ nào Tân Văn Thành không biết, Diệp Nam Bình lại biết, đó là khu vực không người ở rất đáng sợ.

Diệp Nam Bình đặt vé bay chuyến tối, các chuyến bay từ Dar Es Salaam đến Bắc Kinh đều đã hết vé, nhưng anh không chờ được, ngoài máy ảnh, hành lý không mang theo bất cứ thứ gì, quần áo đơn giản mặc trên người đi thẳng tới sân bay thứ vận may, có thể có người trả vé, anh có thể bỏ sung ngay lập tức.

Tân Văn Thành chưa từng thấy đáng vẻ căng thẳng như vậy của anh, người đàn ông này làm việc gì cũng thành thạo, chỉ duy nhất việc này mất đi vẻ bình ổn thường ngày. Vừa tới sân bay, anh đã vội vàng đến quầy giao dịch, anh nói tiếng Anh nhanh tới mức nhân viên hàng không phải vài lần cắt ngang, để nghị anh lập lại lần nữa.

Tân Văn Thành ngồi trên khu vực chờ trông hành lý giúp anh, nhìn thấy thời gian trôi qua chậm chạp, phía Khả Khả Tây Lý không có tin tức gì mới, cô cũng không thể ngồi yên, khoác túi máy ảnh lên đi tìm anh. Nhưng cô đi tới đó cũng không giúp được gì, thấy anh đang xoa trán, chờ nhân viên mặt đất liên lạc gọi điện thoại tìm về trống, cô muốn đưa cho anh chai nước, cũng không thể mở miệng được.

May mà rất nhanh đã có tin buổi chiều hai giờ có người trả vé, Diệp Nam Bình lập tức đặt vé đó. Từ rạng sáng đến giờ, ngoài nói với tài xế mấy câu, anh không nói thừa 1 lời, mãi tới khi đặt được vé, đổi được thẻ lên máy bay, anh mới miễn cưỡng thả lỏng, lần đầu tiên mờ miệng nói với cô: “Chuyến bay 2 giờ chiều nay chỉ có một chỗ, em không thể đi cùng anh. Anh đã đặt chuyến bay khuya nay cho em trên khoang hạng nhất, em ngoan ngoan ở phòng chờ nghỉ ngơi đợi chuyến bay. Em đừng ra ngoài sân bay một mình, bên ngoài không an toàn.” Thời điểm này anh còn nhớ phải dặn dò cô, Tân Văn Thành gật đầu. Ai ngờ chuyến du lịch này của họ là bị cắt đứt đột ngột thế này?

Tân Văn Thành nhìn theo bóng anh qua cổng hải quan, không rành nghĩ tới chuyện mình ở sân bay chờ 7 giờ sau mới có thể đi đăng ký chuyến bay, hiện giờ chỉ hy vọng Hứa An Bình bình an.

Nếu lờ... nếu lờ Hứa An Bình thật sự có chuyện gì, thì chuyện của cô và Diệp Nam Bình chỉ như xong. Rất cuộc nếu không phải vì cô, Diệp Nam Bình đã cùng Hứa An Bình cùng đi Khả Khả Tây Lý, có thể sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Diệp Nam Bình sẽ trách cô sao?

Cô không biết.

Bởi vì cô biết rõ, vị trí của cô trong lòng anh, không bằng một phần mười Hứa An Bình.

...

Tân Văn Thành một mình hạ cánh xuống Bắc Kinh đã là 21 giờ sau. Cho dù cabin khoang hạng nhất thoải mái đến thế nào thì 21 giờ đồng hồ cũng đủ khiến cô eo mòi chân đau.

Mới đi động lên, tin nhắn đầu tiên nhận được là từ Diệp Nam Bình—

Tìm được Hứa An Bình rồi.

Cô ấy trượt chân ngã xuống sườn núi, bị bầy chim thợ săn trượt chận. Có điều may là chân bị kẹp chính là chân giả, khi đội cứu hộ tìm được cô, cô không có vết thương nào nghiêm trọng, chỉ bị trầy trụa, thăm tìm một số chỗ.

Chân giả Hứa An Bình bị hư hỏng nặng, cái chân không hoàn hảo đó lại trở thành thứ cứu cô trong thời khắc nguy hiểm nhất, nhưng chuyển đi Khà Khà Tây Lý của cô vì vậy mà kết thúc, cô quay về Bắc Kinh.

Tân Văn Thành thực sự thở ra nhẹ nhõm, nhún vai: Vậy là tốt rồi, em mới xuống máy bay.

Cô không có hành lý ký gửi, chỉ đeo một túi leo núi trên to lưng. Ra khỏi cổng, lấy di động ra định gọi xe thì thấy điện thoại tắt nguồn. Điện thoại này cô xài đã ba năm, càng ngày càng không xài được, cô đành đi ra ngoài xếp hàng chờ taxi.

Trong hàng người xếp hàng chờ xe có không ít đôi tình nhân, hai người dựa sát vào nhau, chia sẻ sự mệt mỏi của hành trình, Tân Văn Thành chỉ có một mình, công túi trên lưng, tự nhiên thấy mình hơi đáng thương. Muốn nói chuyện với Diệp Nam Bình, sợ tới di động mới nhớ ra di động không sử dụng được. Mà Diệp Nam Bình có lẽ đang bận rộn xử lý việc của Hứa An Bình, không có thời gian nói chuyện với cô.

Đêm rất dài, hàng người chờ xe chẳng đặc, Tân Văn Thành ù rù cúi đầu, đi chuyển theo dòng người phía trước nhích lên từng chút.

Phía sau hình như có người chen ngang dẫn tới những tiếng xôn xao đẩy bắt mẫn, Tân Văn Thành chỉ lo cúi đầu nhìn mũi giày mình, không quay lại nhìn, mãi tới khi nguồn gốc của tiếng xôn xao đó dừng trước mặt cô.

Tân Văn Thành thấy một đôi giày nam dừng trước mặt cô, theo bản năng mà cô nhường cho người ta – người ta muốn chen thì cứ để họ chen, dù sao cô cũng không vội về nhà, trong nhà không có ai trông đợi cô về.

Đôi giày kia lại đứng im không nhúc nhích. Chủ nhân đôi giày lên tiếng, giọng vừa nhẹ nhàng vừa lạnh lùng: “Nghĩ gì vậy?”

Tân Văn Thành sững sốt.

Ngẩng đầu.

Diệp Nam Bình đứng trước mặt cô.

“Anh...”

Cô mới thốt ra một tiếng đã bị động tác đưa tay lấy chiếc túi trên vai cô cắt ngang.

Diệp Nam Bình đeo túi của cô, hỏi lại: “Khi này gọi em, em không nghe à?”

Anh nhận được tin nhắn của cô là mới hạ cánh, khi đó anh mới lên đường cao tốc sân bay, nhắn wechat cho cô, cô không trả lời, điện thoại cho cô, đầu dây báo bên kia đã tắt máy.

Anh không biết có điện thoại gọi xe hay là xếp hàng chờ taxi. Anh tăng tốc tới đả, lao nhanh trên đường cao tốc chạy tới sân bay, lái xe tới khu vực chờ xe taxi thứ thời vận. Vận may anh không tệ, ánh mắt anh lướt qua hàng người chờ xe, rất nhanh đã nhìn thấy giữa dòng người một bóng dáng mảnh mai đeo một túi leo núi cực lớn.

Anh nhìn kèn xe hai lần, hình như cô không nghe thấy, cứ cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì. Anh chưa kịp nhìn kèn lần thứ ba đã bị taxi phía sau nhấn kèn giục anh dừng chận đường, anh chỉ còn cách chạy xe lên đoạn dừng xe, xuống xe tìm cô.

“Anh gọi em hả?” cô nhìn nhìn mây, rồi lại cười, nhón chân ôm anh một cái rất nhanh nhưng dùng hết sức mình.

Diệp Nam Bình bị cô ôm, sờ đầu cô: “Xin lỗi em.” Để cô một mình ở lại sân bay Dar Es Salaam hơn 7 tiếng đồng hồ, sao có thể lại để cô một mình bắt xe từ sân bay về nhà?

Cô như không để trong lòng, bắt chước động tác anh, cũng sờ sờ đầu anh.

Cuối cùng anh cũng mỉm cười. Nắm tay cô, đi ngược lại dòng người. Tân Văn Thành nắm chặt tay anh, rồi cuộc thi không thêm ganh tị với những đôi tình nhân kia nữa – cô cũng có người đón.

Trên xe về, Tân Văn Thành hỏi: “Chị An Bình sao rồi ạ?”

“Cô ấy đã về Bắc Kinh.”

“Bây giờ chúng ta đi thăm chị ấy?”

“Không tiện.”

Tìm Tân Văn Thành thất lại, không lẽ tình trạng Hứa An Bình nghiêm trọng hơn nhiều so với anh nói trong wechat? Nếu không thì sao lại không tiện?

Diệp Nam Bình không để cô đoán mò, nói thẳng: “Cô ấy ở nhà ba mẹ.”

“Không phải quan hệ chị An Bình với ba mẹ rất tệ sao?” Tân Văn Thành buột miệng hỏi.

Diệp Nam Bình kinh ngạc nhướng mày, Tân Văn Thành không thể không bổ sung: “Anh Triệu nói em biết.”

Trước đó Tân Văn Thành nghe Triệu Từ Từ nói qua, Hứa An Bình bắt chấp sự phản đối của cha mẹ đi Syria, mất một chân rồi còn không chịu yên ổn, hàng năm bốn ba bên ngoài. Mẹ Hứa An Bình ép cô là sẽ đoạn tuyệt quan hệ cũng không thể giữ được cô. Âm ỉ tới cuối cùng tuy không thật sự cắt đứt quan hệ nhưng trong lòng vẫn có khoảng cách, Hứa An Bình hiếm khi về nước cũng ở trong khách sạn chứ không về nhà ở.

Diệp Nam Bình trầm giọng: “Ba cô ấy phát hiện bị ung thư.”

Tân Văn Thành lúc này mới biết, Hứa An Bình vì nhận được tin ba cô bị ung thư tuyến tụy nên hoảng hốt, bất cẩn trượt chân ngã xuống sườn núi, điện thoại bị rơi vỡ nên mất liên lạc.

Ngoài việc đó, Diệp Nam Bình không nói thêm gì nữa. Cô lo lắng quay qua nhìn anh, anh đưa tay qua xoay đầu cô lại.

“Em ngồi máy bay hai mươi mấy tiếng, về nhà ngủ một giấc cho ngon.”

Diệp Nam Bình thu mắt, nói.

Trong xe yên tĩnh lại.

Thật ra Diệp Nam Bình còn có điều chưa nói.

Hiện giờ cha Hứa An Bình có một nguyện vọng duy nhất, chính là Hứa An Bình kết hôn, sống bình yên, không tiếp tục liều mạng vì cái gọi là lý tưởng...

...

Diệp Nam Bình sau khi đáp xuống Bắc Kinh thì nhận được tin tức từ Khà Khà Tây Lý báo tin Hứa An Bình bình an. Anh gọi điện thoại cho Hứa An Bình, cuối cùng cũng liên lạc được.

Hứa An Bình nói, cô ở nhà cha mẹ, không nói gì thêm.

Nhưng Diệp Nam Bình nhanh chóng được ba anh báo tin, ba Hứa An Bình bị ung thư tuyến tụy, do bệnh viện ba anh làm việc chẩn đoán với kết quả chính xác. Ba anh có mối quan hệ trong nước tốt, nhanh chóng mời mấy chuyên gia nổi tiếng về ung thư tuyến tụy, cuối tuần thực hiện hội chẩn cho ba Hứa.

Diệp Nam Bình biết tin thì lập tức tới nhà họ Hứa.

Ba Hứa rất hiểu chuyện, nói thẳng kèn tuổi rồi, ai cũng phải trải qua sinh lão bệnh tử. Chỉ có một điều duy nhất khiến ông nặng lòng chính là Hứa An Bình. Bây giờ ông chỉ hy vọng Hứa An Bình có thể kết hôn sinh con, đừng chạy khắp nơi trên thế giới. Ông còn hỏi Diệp Nam Bình là xung quanh anh có bạn bè đáng tin nào thì giới thiệu cho Hứa An Bình.

Ba Hứa nhắc tới chuyện này, sắc mặt Hứa An Bình cứng đờ trong nháy mắt. Xem ra Hứa An Bình giống anh, đều nhớ anh đã hứa gì với cô.

Quả nhiên cô còn để ý lời hứa năm đó của anh, khi tiễn anh còn cố ý nói: “Ba tôi nói vậy thôi, cậu đừng để bụng.”

“Ba cậu thật sự không thể an tâm về cậu.” cũng thật sự là... muốn nhìn thấy con gái kết hôn khi mình còn sống, nhìn thấy cô có thể có được gia đình của chính mình.

Lời này của anh, Hứa An Bình không có cách nào phản bác, trầm lặng đưa anh tới thang máy.

Chân giả cô mới sửa lại, bước chân còn hơi khập khiễng. Cố gắng đi tới cửa thang máy, gượng cười với anh: “Vây cậu giới thiệu giúp cho tôi vài người?”

Diệp Nam Bình vừa muốn lên tiếng, thậm chí cô không cần biết anh định nói gì đã cắt ngang: “Nhưng mà, cậu đừng mơ những chuyện tôi.” Cô nhìn anh, hít một hơi thật sâu, rồi mới nói với vẻ thản nhiên: “Tôi đã không còn thích cậu từ lâu rồi, hơn

nữa hai chúng ta biết nhau quá, nếu kết hôn với cậu, tôi không có cách gì thích ứng nổi.”

Về mặt Hứa An Bình khi nói những lời này mang theo sự khôi hài mang lại lần sự cay đắng, bên trong cay đắng còn ẩn giấu điều gì đó, điều đó được cất giấu quá sâu, anh không phân biệt được.

...

Kết quả hội chẩn của ba Hứa còn tệ hơn so với dự kiến. Sau đó, Hứa An Bình thật sự bắt đầu đi xem mắt.

Triệu Tử Từ vậy mà cũng giới thiệu cho Hứa An Bình mấy người bạn. Hứa An Bình gặp từng đợt tựa như đèn kéo quân, có vẻ gặp được người vừa ý, tên Dương Nham làm bên tài chính. Trong vòng quan hệ của Triệu Tử Từ có không ít đàn ông chất lượng tốt, theo Triệu Tử Từ nói, điều kiện Dương Nham rất tốt, đáng về mặt mũi lại đẹp trai lịch sự.

Đầy đủ là Thương Dao nói cho Tân Văn Thành nghe. Sợ đi Thương Dao nghe ngóng tin tức này từ Triệu Tử Từ cũng là vì muốn Tân Văn Thành được tốt. Thương Dao cũng biết Diệp Nam Bình đã từng hứa hẹn với Hứa An Bình. Hứa An Bình có thể tìm được người yêu đương thì chẳng phải Tân Văn Thành sẽ hết ngay cơ sao.

Căn bản Tân Văn Thành lại không muốn biết những chuyện đó.

Thương Dao càng lộ ra nhiều tin tức, Tân Văn Thành càng cảm thấy thời gian có ở cùng với Diệp Nam Bình đều là do có trộm được, không hề quang minh lỗi lạc.

Thương Dao lại nói những tin tức nghe được từ Triệu Tử Từ cho Tân Văn Thành nghe lần nữa, cuối cùng Tân Văn Thành không chịu được, nói: “Sao đột nhiên cậu lại thân với Triệu Tử Từ vậy? Chuyện gì anh ta cũng nói với cậu?”

Thương Dao nói: “Không phải là vì cậu sao?”

Lại bị Diêm Giai vạch trần: “Thôi đi, Tân Văn Thành cậu không biết đó thôi, cậu ta với người đó gần đây mở ám thế nào đâu.”

Thì ra lúc Tân Văn Thành với Diệp Nam Bình bận rộn trong hai tháng qua, nhất là trong đợt 10 ngày họ đi Tanzania, giữa Thương Dao với Triệu Tử Từ đã xảy ra không ít chuyện, khoảng thời gian đó Diêm Giai vẫn ở Bắc Kinh nên biết rõ toàn bộ quá trình, là người có quyền lên tiếng nhất.

Diêm Giai vạch trần ra rồi, Thương Dao đành phải nhận tội.

Trước tết Âm lịch, Chu Tự chưa biết khó chịu thế nào mà lại nhớ tới những điểm tốt đẹp của Thương Dao, quần lấy Thương Dao lẳng nhẳng mấy ngày. Thương Dao phiền muốn điên, nghĩ tới nhờ Triệu Tử Từ giúp. Triệu Tử Từ không phát thư luật sư mà trực tiếp đưa bản thân cho Thương Dao mượn. Anh dẫn Thương Dao tới công ty thiết kế của Chu Tự, chỉ đích danh Chu Tự thiết kế phòng cưới cho anh.

Chu Tự cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, bởi vì Thương Dao lại muốn “kết hôn”, thứ hai là Triệu Tử Từ nói muốn nhanh chóng khởi công sửa chữa phòng cưới, Chu Tự gửi 3 bản thiết kế, đều bị Triệu Tử Từ đập cho chết tươi. Chu Tự không nghĩ là bị chơi, dù sao Triệu Tử Từ đã thanh toán tiền đặt cọc. Chu Tự bận trước bận sau, muốn đảo khoản thanh toán tiếp theo của Triệu Tử Từ thì Triệu Tử Từ lại đem những tin nhắn mặc ói mà Chu Tự gửi cho Thương Dao lúc trước chia thành hai bản, một bản gửi cho bạn gái Chu Tự, một bản gửi cho ba bạn gái hẳn ta.

Chu Tự không chỉ mắc tội đã cho bạn gái còn dấy đưa với bạn gái cũ, mà còn là dụ dỗ “hôn thê” của khách hàng VIP.

Bản thân Triệu Tử Từ là luật sư, dùng tình hay dùng lý thì đều có thể khiến cho Chu Tự không yên ổn. Cuối cùng ba của bạn gái Chu Tự, ông chủ công ty thiết kế, phải ra mặt, không những trả tiền đặt cọc lại cho Triệu Tử Từ mà còn phải thiết kế miễn phí cho Triệu Tử Từ.

Tiệc là phòng cưới là già, có điều Triệu Tử Từ đã bắt ông chủ đó nọ lại đây, sau này anh có yêu cầu thì công ty phải thiết kế miễn phí như lời đã hứa.

Đầu óc Triệu Tử Từ đúng là có không ít chiêu trò gây hại.

Tân Văn Thành nghe thế tâm tắc khen hay.

Nhờ Triệu Tử Từ mà Thương Dao cảm nhận được cảm giác sáng khoái được báo thù. Triệu Tử Từ nhân cơ hội thừa thắng xông lên, sau khi Thương Dao quay lại Bắc Kinh, anh thường xuyên hẹn cô, đưa cô đi ăn khắp nơi ở Bắc Kinh. Có lần đang ăn nửa chừng đột nhiên phải đi, Thương Dao mới biết anh theo dõi thấy mèo nhà anh sắp sinh.

Hai người chạy về đỡ đẻ cho Triệu Nữ Nhi.

Thương Dao luống cuống tay chân, Triệu Tử Từ nhìn hướng dẫn mà làm đầu vào đó. Lúc Triệu Tử Từ nắm tay có cắt cuống rốn cho bé mèo mới sinh kìa, lần đầu tiên Thương Dao phát hiện, anh lại quỳn rũ đến vậy.

...

Nghe tới đoạn Triệu Tử Từ đồng ý cho Thương Dao một con mèo con, Tân Văn Thành ngạc nhiên: “Mèo nhà Triệu Tử Từ sinh có đủ cho không vậy? Anh ấy cũng hứa cho mình 1 con.”

...

Tiệc là chưa tới ngày Triệu Tử Từ đưa mèo thì Thương Dao phải đi công tác – đó là ngày thứ bảy Tân Văn Thành tới Tanzania.

Giám đốc Thương Dao sắp xếp có đi công tác Thiên Tân, đây là tín hiệu cực kỳ nguy hiểm. Đúng là vậy, giám đốc cho cô một thẻ phòng, Thương Dao hiểu được, không nói rõ ràng ra thì không xong. Cô ở trong phòng mình đợi tới nửa đêm, trong lúc đó giám đốc không ngừng điện thoại cho cô.

Thương Dao biết mình làm vậy thì tự chịu, bị phiền không chịu nổi. Lúc này Triệu Tử Từ lại gọi video qua, cho cô xem mèo con, còn hỏi cô: “Đặt tên gì cho mèo con đây?”

Một bên là giám đốc giục già, một bên là vẻ thoải mái trẻ trung của Triệu Tử Từ, sự tương phản mạnh mẽ này làm Thương Dao hụt hẫng. Ngay lúc đó, giám đốc uống say trực tiếp tới đập cửa phòng cô. Triệu Tử Từ bên đầu dây bên kia cũng nghe thấy.

Thương Dao hét sức xấu hổ, nếu không phải do cô lập lò thì giám đốc cũng không thể âm ỉ tới mức này. Cô không thể gọi báo vệ khách sạn tới, giây phút này cô mới nhớ tới lời Tân Văn Thành nói, biết vậy thì đã chẳng làm

Thương Dao dứt khoát tắt cuộc gọi video. Triệu Tử Từ gọi lại, cô không nghe máy.

Giám đốc say mềm không chịu đi, vẫn cứ đập cửa âm ỉm.

Hai tiếng sau, Thương Dao tưởng mọi chuyện đã xong thì bên ngoài cửa lại có động tĩnh. Không giống tiếng giám đốc phá cửa, mà như là có tiếng gì đó đập lên cửa tạo ra âm thanh nặng nề. Thương Dao hoảng hốt bật lên, cửa phòng lại bị gõ, nhưng là tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Cô sợ hãi, vẫn cái chặt xích cửa, hé cửa ra một chút, bên ngoài lại là Triệu Tử Từ.

...

Nghe tới đó, Tân Văn Thành không nhịn được hỏi: “Sao Triệu Tử Từ biết cậu ở đó?”

“Anh ấy nhận ra giám đốc khách hàng của mình.” Thương Dao nói.

Triệu Tử Từ biết cấp bậc giám đốc thì sẽ có chế độ như nhau, tuy là người này thấp hơn một bậc nhưng khi đi công tác thì đều giống nhau, dĩ nhiên anh biết họ đi Thiên Tân công tác sẽ ở tại khách sạn nào.

Khi trò chuyện video với Thương Dao, Triệu Tử Từ thấy phòng cô ở. Lên mạng tra một chút là ra, khách sạn này có hai tầng chuyên dành cho nhân viên đi công tác, Triệu Tử Từ dự tính cứ gõ cửa từng phòng sẽ ra, không ngờ gặp được người đàn ông say xỉn nằm trên hành lang.

Triệu Tử Từ đập đối phương, trước đó Thương Dao nghe tiếng cửa phòng bị vật nặng gì đó va đập vào, chính là giám đốc bị anh tùm cò động lên cửa.

Trên đường Triệu Tử Từ tới Thiên Tân, do vội vàng nên anh dựng xe vào con lươn trên đường, trán bị rách da. Thương Dao mở cửa thấy mặt anh chảy máu, không kịp hỏi han gì đã bị anh tùm lấy đi cấp cứu. Còn nhất định bắt cấp cứu phải bằng đầu anh lại mấy vòng to tướng.

Thật ra khi Thương Dao mở cửa thấy anh như từ trên trời rơi xuống, suýt chút đã ôm anh một cái thật chặt. Nhưng đi bệnh viện một vòng quay về, chút xao động kia đã biến mất không còn tung tích, Thương Dao cảm thấy đàn ông mà yếu đuối quá, rách có chút da mà làm như bị trọng thương.

Qua ngày hôm sau, Thương Dao mới hiểu được dụng ý của anh.

Khi giám đốc tỉnh rượu, mang máng nhớ là mình bị đánh, nhưng không cách nào nhớ nổi vết thương trên đầu Triệu Tử Từ có phải do mình tạo thành hay không.

Giám đốc bị đánh một trận mà lại không làm gì được với Triệu Tử Từ.

Tân Văn Thành nghe xong thì liên tục lắc đầu: “Chỉ số thông minh Triệu Tử Từ chắc chắn là hơn 120, quá gian xảo.”

Diêm Giai tuy lần thứ hai nghe chuyện này, vẫn không thể không tâm tác: “Cậu không cảm thấy người có đầu óc thông minh vừa hấp dẫn vừa chất lượng sao?”

Ánh mắt Thương Dao quét về Diêm Giai, Diêm Giai bĩu môi “Yên tâm đi, không giành dân ông với cậu.”

Mắt Thương Dao mềm hẳn lại: “Tôi không có ý đó.”

Diêm Giai khinh thường nhún vai, không thêm cãi với mấy đứa con gái nghĩ một đằng nói một nẻo.

Vở kịch nhỏ về giành vai diễn.

Triệu Tử Từ: Nghe nói em cảm thấy anh rất hấp dẫn?

Thương Dao: ...

Triệu Tử Từ: Anh còn có chỗ hết sức hấp dẫn, em muốn nhìn không?

Thương Dao: Đang trên đường nhìn làm sao?

Triệu Tử Từ: Đứng ha! Vậy... muốn tới nhà anh chơi với mèo không?

... Văn từ: Tôi vào nhầm phim trường nào rồi hả?

Ba ba Diệp: Tôi nhớ hình như mình mới là vai chính?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Cuối tuần này Tân Văn Thành tới nhà Diệp Nam Bình ngủ lại, giúp Thương Dao làm rõ lịch sử tình cảm của Triệu Tử Từ. Triệu Tử Từ có không ít bạn gái, chỉ riêng những người Diệp Nam Bình từng gặp đã là 4 người.

Tân Văn Thành cân nhắc, không biết nên thế nào: “Rốt cuộc thì Triệu Tử Từ này là người có thể tin tưởng được hay không kia chứ?”

Diệp Nam Bình nhún vai: “Chuyện đó em để Thương Dao tự mình phán đoán đi.”

“Đừng là con đường theo đuổi người khác, đều dựa trên kinh nghiệm tích lũy được, không ai có thể học mà không có thầy dạy.” Tân Văn Thành cảm thán.

Diệp Nam Bình không đồng ý quan điểm này, dựa đầu giường ôm laptop nhìn ảnh chụp tuần lễ thời trang Paris, nói: “Em không thầy dạy mà cũng hiểu đấy.”

Lần này có một tuần san mời anh đến Paris chụp ảnh, anh không đi mà để một nhiếp ảnh gia trong studio đi, anh thì làm một hạng mục khiến người khác mở rộng tầm mắt. Để quảng bá thương hiệu, một nền tảng video có lưu lượng người truy cập lớn nhất mời Diệp Nam Bình chụp ảnh poster cho 8 người có lưu lượng lớn nhất. Trước kia Diệp Nam Bình chụp đều là siêu mẫu, hoa đán, Tân Văn Thành không nghĩ anh sẽ nhận công việc này, chụp ảnh cho những KOLs*.

Tân Văn Thành hỏi anh sao lại muốn nhận công việc này, anh cũng không giấu cô. In studio muốn làm một app thị giác (*Application – ứng dụng*). Nhà đầu tư chính Pre-A có khả năng làm nền tảng video, đây là suy xét từ việc hợp tác tiếp theo.

Lợi hại của việc này trước mắt, Tân Văn Thành không dám lơ là. Từ khi Lục Miêu từ chức, cô trở thành trợ lý duy nhất của anh, toàn bộ lịch trình cho hạng mục bom tấn này cuối cùng được đặt tên “Phong cảnh thành phố”, bối cảnh từ 8 thành phố khác nhau, ngõ nhỏ Bắc Kinh, đường phố Thượng Hải, hang động Trùng Khánh, những con hẻm nhỏ Dương Châu... Ý tưởng phong cảnh Trung Quốc này là do hai người họ... ở trên giường nghĩ ra.

Mọi người ở studio rất ngạc nhiên trước phương án của cô, cô cũng không đọc chiếm công lao, khiêm tốn nói: “Tôi với thầy Diệp bàn bạc ra được ý tưởng này.”

Đồng nghiệp tự hỏi, “Thầy Diệp gần đây không tới studio, cô bàn với anh ấy lúc nào?”

Tân Văn Thành mới ý thức được mình lỗ miệng, mặt tỉnh bơ đáp: “Di nhiên là nhắn wechat, nếu không thì còn cách nào khác?”

Đúng vậy, ai mà tưởng tượng được Diệp đại lão sư là đáng vẻ này? Mặc áo ngủ, đeo kính, ngồi trên giường bàn công việc, thỉnh thoảng còn trêu chọc cô?

Nghe anh kéo dề tài Triệu Tử Từ tới mình, Tân Văn Thành lẩm bẩm không phục: “Em không thầy dạy cũng hiểu khi nào chứ?”

Anh chọn hai tấm ảnh bia dự phòng, đánh dấu दो lên đó: “Con đường em theo đuổi anh khiến không dưới một lần anh nghĩ ngờ là em chính là cao thủ tình trường.”

Tân Văn Thành cố ý khoa trương lên: “Dạ dạ dạ! Là em theo đuổi ngài! Nhưng rõ ràng là ngài quyến rũ em trước!”

Anh nghe vậy thì không nhìn màn hình nữa, cong cong đuôi mắt, quay lại nhìn cô, thật sự tò mò: “Anh quyến rũ em khi nào?”

Tân Văn Thành đang nửa nằm nửa ngồi, nâng người lên bắt đầu lý luận với anh: “Anh nói xem, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, anh cố ý hóng xe đậu trước mặt em...”

Loại chuyện hóng xe này cũng bị coi là có ý ả? Diệp Nam Bình im lặng không nói, nghe xem cô còn nói được những lý do gì nữa.

“Lần thứ hai gặp mặt ở sân bay, anh đã ôm em—”

“Đó là do em ăn vạ trước chứ.” Diệp Nam Bình sửa lại cho đúng.

“Thôi được! Lần đó đúng là em ăn vạ trước, lần đó tạm không tính. Nhưng lần thứ ba gặp mặt, trong bữa tiệc đó anh xoa đầu em, cái đó anh giải thích thế nào?”

“...” mới đầu Diệp Nam Bình không ấn tượng nhưng nhớ lại một hồi, đúng thật là có chuyện đó. Lúc đó thấy cô bị của đập vào ngo cà người, anh thật sự chỉ là theo bản năng mà vươn tay xoa nhẹ cho cô một chút.

Tân Văn Thành thấy anh không phân bác, đặc ý cong môi: “Chưa kể lần đầu tiên em tới nhà anh, anh đã quật em xuống giường rồi còn tập kích em nữa—”

Cái gọi là quật ngã ôm vào lòng, Diệp Nam Bình mất cả phút mới nhớ ra, lần đó anh tưởng cô là Triệu Tử Từ, suýt nữa quăng cô qua vai quật xuống.

Diệp Nam Bình không biết nên cười hay khóc, nghiêm mặt giả vờ hoang mang: “Quật ngã... ôm vào lòng? Quật ngã thế nào? Ôm vào lòng thế nào?”

Thấy anh giả bộ ngớ ngẩn, Tân Văn Thành chống tay lên, ngồi quý thẳng lên, muốn kéo anh ngã xuống để chứng minh. Tuy anh bị cô túm chặt tay, lại cố gắng dùng sức kéo nhưng kéo 2 lần, anh vẫn lì lì bất động như cũ, chi có cánh tay không bị cô giữ kia thì yên lặng khép máy tính lại. Chờ Tân Văn Thành lại dùng sức cố gắng kéo lần nữa, anh trực tiếp kéo cô lại, đảo người kéo cô ngã xuống. Đồng thời anh để máy tính lên tủ đầu giường, xoay người dề cô dưới người mình, mỉm cười nhìn cô: “Là quật ngã em thế này sao?”

“...”

Không đợi cô trả lời, anh vươn tay—

“Là ôm thế này sao?”

Hơi thở Tân Văn Thành dần dần dồn dập, muốn ngăn tay anh lại: “Sao lại thế này?”

Lúc đó anh là chính nhân quần tử, sao có thể giống như vậy...

Anh yên lặng dịch tay tới chỗ khác: “Em xem cả đêm toàn nói về Triệu Tử Từ, khi nào thì nói tới chuyện chúng ta?”

Tân Văn Thành nháy mắt hiểu ra. Nhưng đáng về này của anh, “nói” chuyện của họ thế nào?

Rõ ràng là chỉ làm không nói...

Tân Văn Thành nở nụ cười gian xảo, tay đó xuống dưới, gây ông đập lưng ông: “Thương Dao đang từ từ quan tâm tới Triệu Tử Từ, nếu Triệu Tử Từ dám không xem trọng Thương Dao, em sẽ...”

Tân Văn Thành nói, tay hơi dùng sức một chút, Diệp Nam Bình cứng người.

Nếu đã nhận được cảnh cáo của cô, cô có thể dừng tay. Diệp Nam Bình nắm tay cô từ trên người mình xuống, nắm chặt trong tay anh, dùng tường mười ngón tay cô thon dài, vừa nẩy dùng sức, lực không hề nhỏ, “Anh sẽ nói lão Triệu cần thận.” Diệp Nam Bình hết sức nghiêm túc nói.

...

Tân Văn Thành theo anh đi qua 8 thành phố, chụp xong “Phong cảnh thành phố” thì không cần đi công tác nữa. Vừa lúc vòng loại cuộc thi nhiếp ảnh của Hướng Duyên Khanh sắp bắt đầu, Tân Văn Thành ghi danh xong thì yên lặng chờ thi đấu, nhân tiện trông chừng Thương Dao.

Tiếc là tình cảm Thương Dao có sự biến chuyển thì công việc lại gặp vấn đề — Cô bị giám đốc điều đến tổ có thành tích kém nhất.

Năm trước tình hình kinh tế không tốt, năm nay dự toán ngân sách các bộ phận ở Quảng Dịch đều bị cắt giảm, ngay cả Linda cũng nói tổ Thương Dao có thể bị cắt giảm nhân sự.

Trong công ty không ít đồng nghiệp chờ để cười cợt Thương Dao, mọi người biết Thương Dao từng là người của giám đốc, không lẽ vì hầu hạ không tốt nên mới rơi vào kết cục thế này?

Cảm xúc Thương Dao xuống thấp, Linda là người từng trải, dẫn Tân Văn Thành, Thương Dao về nhà liên hoan, khai thông đầu óc cho Thương Dao: “Phụ nữ là người làm khó phụ nữ nhất, nếu em có năng lực, họ sẽ nói là em đi lên bằng con đường không đúng đắn, năm đó chị bị đám bố tâm đó nói còn khó nghe hơn cả em. Cách duy nhất để trị họ chính là em càng mạnh hơn họ càng tốt.”

Thương Dao nghe càng suy sụp: “Em sắp bị sa thải, còn làm sao để mạnh hơn họ được?”

Linda đưa ra đề nghị cho Thương Dao. Tổ Thương Dao đã từng có những khách hàng lớn, ví dụ như thương hiệu máy ảnh nổi tiếng Phil, họ đã hợp tác với Quảng Dịch nhiều năm, vẫn do tổ của Thương Dao phụ trách. Tiếc là từ quý này, Phil chuẩn bị ngưng hợp tác với Quảng Dịch. Nếu Thương Dao có thể giữ lại được họ, chắc chắn sẽ có đường sống sót.

Linda nói vậy, Thương Dao chỉ nghe rồi thôi, nhưng Tân Văn Thành lại cân nhắc tính khả thi của nó.

Mấy năm trước bên Phil trình làng dòng sản phẩm máy ảnh vận động GX, cũng tiến vào thị trường Trung Quốc cùng đại gia GoPro. Nhưng mấy năm qua, GoPro chiếm lĩnh thị trường cao hơn hẳn GX, vì vậy Phil muốn ngưng hợp tác với Quảng Dịch.

Nghe nói bên Phil chuẩn bị thử hợp tác với một công ty quảng cáo truyền thông mới. Một công ty truyền thông kiểu truyền thống như Quảng Dịch khó có thể thực hiện việc quảng cáo theo kiểu mới? Đó đúng là xu hướng suy tàn của những công ty truyền thống trong thời gian qua, rất nhiều công ty quảng cáo truyền thông nhỏ mới phát triển rất nhanh, ví dụ như đơn vị hợp tác với In studio làm video về lưu lượng, là một trong những ngon gió mới phát trong quá trình startup.

Tân Văn Thành suy nghĩ, mình là nhiếp ảnh gia, lại mới hợp tác với một đơn vị sản xuất video hot nhất nước. Bản thân Diêm Giai là một người xuất thân từ truyền thông mới, còn có Thương Dao, ba cây hợp lại thì chắc cũng có thể nên non chừ.

Chưa kể cô còn có sự phụ...

Diệp Nam Bình bị cô khuyến khích mấy ngày, nghiên cứu 6 sản phẩm cơ bản của Phil, bao gồm cả GX2, phát hiện GX2 cũng có ưu thế: “Video ngắn đã thành kênh marketing trực tuyến lớn nhất, GX2 lại phù hợp để quay vlog, nó là 1080P, độ chống rung tốt; thứ hai, khẩu độ ống kính của nó rất phù hợp với việc nền hình ảnh các video ngắn. Các em có thể từ những điều này mà nghiên cứu xem nên sử dụng phương án marketing nào phù hợp.”

Tân Văn Thành nói lại những điều này, bà cô đẩy nhanh tốc độ trong một tuần xây dựng được một phương án, đưa cho Thương Dao trình lên tổ trưởng của cô.

Tổ trưởng lại cảm thấy Thương Dao điên rồi, GX của Phil đã chuẩn bị ra phiên bản 3, Thương Dao lại muốn công ty người ta tiếp tục bỏ tiền quảng cáo cho GX2, không phải bị điên thì là gì?

Phương án vất vác xây dựng ra, mới trình lên đã bị bác bỏ. Diêm Giai luôn không đi theo con đường thông thường: “Nếu không thì vượt cấp? Đem phương án trình thẳng lên cấp trên?”

Tân Văn Thành bắt lực: “Cậu quên Thương Dao bị giám đốc bộ phận mình chơi hả? Cho dù là phương án vượt cấp trình lên được đi thì Thương Dao cũng không vượt qua được giám đốc của cậu ấy.”

Tân Văn Thành nghĩ tới việc nhờ Linda hỗ trợ.

Linda là bên bộ phận kế hoạch, trước đó Quảng Dịch từng có tiền lệ, một phương án từ bộ phận kế hoạch đẩy ngược sang bộ phận khách hàng. Nhưng Linda không muốn lấy chức danh của mình ra để giúp 3 có mạo hiểm, thêm nữa là thời gian không đủ: “Em cũng biết phương thức làm việc của Quảng Dịch, muốn đẩy mạnh một hạng mục cần hai tháng, công ty Phil tháng sau là chấm dứt hợp tác với chúng tôi rồi.”

Thương Dao hơi nản chí, bắt đầu tự an ủi mình sẽ tìm một công việc khác tốt hơn. Tân Văn Thành lại luôn là người cổ chấp, không dụng phải tường chưa quay đầu. Bên phía Linda hỗ trợ không được, chắc chắn phải còn có biện pháp khác.

Thư từ chức Thương Dao đã soạn sẵn, bị Tân Văn Thành gạt lấy máy tính xóa sạch: “Dao Dao, cậu không thể thế này, cậu phải chiến đấu đến cùng.”

Một tuần này Tân Văn Thành đều ở nhà, Thương Dao đột nhiên muốn đuổi cô đi: “Sao dạo này cậu không đến nhà thầy Diệp nữa?”

Tân Văn Thành biết ý định Thương Dao, nói chắc nịch: “Trừ khi cậu đồng ý với mình cậu sẽ không từ chức, nếu không mình sẽ không từ đâu hết. Hơn nữa, cậu nói chuyển công việc thì chuyển được ngay sao? Có gì đảm bảo là giám đốc cậu không dùng thủ đoạn gì đó giữ trò gây khó khăn cho cậu trên đường tìm công việc mới?”

Theo tính cách của giám đốc, sợ là sẽ thật sự lợi dụng mối quan hệ trong ngành mà gây khó dễ cho cô... Thương Dao như quả bóng xi hơi, nằm bẹp trên sofa.

...

Đang lúc hết đường xoay sở, Hứa An Bình đột nhiên hẹn Tân Văn Thành ăn cơm.

Tân Văn Thành hơi ngầy người, tuy có với Hứa An Bình ăn cơm chung vài lần, nhưng mà hẹn riêng hai người thì đây là lần đầu tiên.

Mấy hôm nay Diệp Nam Bình cho cô nghĩ, cô cũng bận rộn việc của mình. Diêm Giai ở nhà thấy Tân Văn Thành mang giày cao gót, đứng nhìn mình trước gương, nhiều chuyện hỏi: “Cuối cùng cậu cũng dành thời gian tới nhà thầy Diệp hẹn hò rồi à?”

“Hứa An Bình hẹn mình.”

Diêm Giai xem nhiều phim truyền hình cầu huyết, vừa nghe vậy thì đoán: “Cô ấy không phải xem mắt một vòng rồi thấy Diệp Nam Bình vẫn là người phù hợp nhất, tìm cậu ngà bài, bảo cậu nhường Diệp Nam Bình cho cô ấy chứ?”

“Sao có thể?!” Tân Văn Thành cương quyết phủ nhận.

Diêm Giai nhìn thấu lòng cô: “Tuy rằng ngoài miệng cậu nói không thể, nhưng trong lòng cũng mơ hồ. Nếu không cậu có tình mang giày cao gót làm gì?” bình thường cô đều mang giày đế bằng...

Tân Văn Thành bị một lời trúng tim đen, đứng sững người trước gương mấy giây, quần áo đẹp để chuẩn bị để thêm tự tin, cô thở hắt ra. Đứng vậy, cô vẫn luôn là người tự tin, tại sao với việc này lại không giải quyết được?

Tân Văn Thành lắc đầu, bỏ qua ý nghĩ trong đầu, đi ra cửa.

...

Hai người hẹn ở một nhà hàng Nhật. Trong phòng chỉ có hai người nên cô về trống trải, nhân viên phục vụ mặc đồng phục đẩy cửa, mang một phần thức ăn shasimi lên. Hứa An Bình giúp cô rót nước chấm, lên tiếng: “Hôm nay chị hẹn em, thật ra là muốn nhờ em một việc.”

“...” Tân Văn Thành thật sự không nghĩ ra mình có thể giúp được cô ấy việc gì, chỉ có thể cười nhận nước chấm, “Chị cứ nói đi ạ.”

“Chị dự tính thực hiện màn cầu hôn, muốn nhờ em tới chụp ảnh.”

“...” tay Tân Văn Thành run lên, nước chấm đổ tràn ra. Cô nín thở, nuốt nước miếng lấy lại bình tĩnh rồi mới ngẩng đầu lên, “Cầu hôn? Cầu hôn với ai ạ?”

Phản ứng của cô rơi vào mắt Hứa An Bình, Hứa An Bình ngừng lại một lúc, sau đó mỉm cười: “Người do lão Triệu giới thiệu, nói chung mặt nào cũng tốt cả, tên là Dương Nham.”

“...”

Tân Văn Thành sợ tên Diệp Nam Bình sẽ được nói ra từ cô ấy, nhưng bây giờ nghe tên là người khác, lại không cười nổi.

“Em nghe anh Triệu nói, hai người mới quen biết hơn một tháng, chị xác định muốn cùng một người đàn ông quen hơn một tháng kết hôn sao?”

Lại còn là nhà gái chủ động cầu hôn...

Tân Văn Thành nghĩ lại vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Hứa An Bình lại rất thản nhiên: “Đứng ngạc nhiên, tính cách của chị chính là kiểu nói gió chính là mưa.”

Tân Văn Thành nghĩ ngợi, cuối cùng không thể kiềm được, hỏi: “Vây... sao chị không tìm thầy Diệp hỗ trợ?”

Hứa An Bình mỉm cười: “Cậu ta cao giá vậy, chị mời không nổi.”

...

Tân Văn Thành rất vui lòng làm miễn phí việc này cho cô, nhưng mà...

Nụ cười của cô ấy dừng trong mắt Tân Văn Thành, Tân Văn Thành cứ cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Hứa An Bình thấy cô phân tâm, hỏi lại lần nữa: “Thế nào? Có thể giúp chị việc này không?”

Tân Văn Thành suy nghĩ rất lâu. Mãi tới khi nhân viên phục vụ lại đẩy cửa vào, bưng phần Sukiyaki vào, Tân Văn Thành mới thoát khỏi những suy nghĩ hỗn loạn phục hồi tinh thần lại: “Em có thể yêu cầu một việc không?”

Hứa An Bình nhướng mày, cô lẽ không dự đoán được cô lại có yêu cầu. Nhưng cô ấy thu về kinh ngạc lại, hỏi: “Yêu cầu gì?”

...

Có quá nhiều cảm xúc không thể lý giải được, Tân Văn Thành đơn giản nói đến công việc với cô ấy.

Cô muốn sử dụng GX2 chụp ảnh cầu hôn của Hứa An Bình, làm thành vlog, đăng lên mạng làm thành một bài marketing, hỏi Hứa An Bình có thể đồng ý không.

Cô gửi phương án cho Hứa An Bình, Hứa An Bình xem ngay tại chỗ, xem xong thì vui vẻ đồng ý.

Việc này rất táo bạo, Hứa An Bình lại luôn dừng cảm thử những thứ mới mẻ. Hai người ăn ý với nhau, Tân Văn Thành rót cho mình một ly rượu, cười kinh cô ấy.

Một hơi uống cạn trong nháy mắt, Hứa An Bình qua phút sững sờ thì bật cười.

Nụ cười đó, qua hơi rượu sake vừa thoải mái mà lại vừa thoáng chút chua xót.

Ghi chú:

KOL: Key Opinion Leader – là những người nổi tiếng, có tầm ảnh hưởng trong một lĩnh vực cụ thể nào đó, được nhiều người biết đến và có sự ảnh hưởng đến nhiều người.

KOL có thể là ngôi sao, hot instagram, beauty blogger, vlogger,... được nhiều người biết đến trên diện rộng. Họ được coi là có tầm quan trọng và mức độ phù hợp hơn so với phương tiện truyền thông đại chúng bởi vì họ có thể kết nối và tương tác với khán giả của họ một cách chân thực nhất.

KOL có ảnh hưởng trên phương tiện truyền thông xã hội, có thể tạo ra một cuộc trò chuyện, làm cho các chiến dịch quảng cáo trở nên hấp dẫn hơn rất nhiều vì những người này thực sự đang chia sẻ suy nghĩ và ý tưởng về một sản phẩm. Truyền miệng cực kỳ quan trọng về mặt quyết định của người tiêu dùng, khiến cho tất cả các quyết định mua hàng bị ảnh hưởng bởi nó.

Bản đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Sau khi ăn xong, Hứa An Bình gọi xe, nói tiễn đường đưa cô về.

Tối nay Tân Văn Thành định đến nhà Diệp Nam Bình ở, trong tiềm thức cô cũng không mong Hứa An Bình đưa cô tới dưới nhà Diệp Nam Bình. Hứa An Bình có vẻ còn chưa biết cô và Diệp Nam Bình đang yêu đương. Tuy nói với tính cách kia của Diệp Nam Bình, 80% là cũng không phải gặp ai cũng nói chuyện tình cảm cá nhân của mình, nhưng Tân Văn Thành ít nhiều gì vẫn có hơi chán nản.

Mình giống như cô bạn gái không thể lộ diện...

Ngồi ở nhà hàng chờ xe đến, Tân Văn Thành điện thoại hỏi Thương Dao đang ở đâu.

Thương Dao đang hẹn hò với Triệu công tử ăn lẩu ở Mỹ Lệ. Mỹ Lệ cách đây không xa, Tân Văn Thành nghĩ ngợi: “Mình tới ăn ké không sao chứ?”

Đi nhiên Thương Dao rất vui.

Tân Văn Thành cúp điện thoại, xe của Hứa An Bình gọi cũng tới nơi.

Hai người đứng dậy đi ra ngoài, Tân Văn Thành nói: “Chị An Bình, bây giờ em tới chỗ bạn em, tới Mỹ Lệ thả em xuống đó được rồi.”

Hai người lên xe, xe mới khởi động thì Triệu Từ Từ nhấn wechat tới: “Anh hẹn hò với bạn em, em tới làm gì chứ?”

Hiển nhiên là Triệu Từ Từ không vui khi đi hẹn hò nửa chừng nhảy ra bóng đèn càn rọi. Tân Văn Thành đang tính nhấn lại thì Hứa An Bình nghe tiếng tin nhắn wechat nên cười hỏi: “Chị hẹn em ăn cơm có phải ảnh hưởng tới chuyện hẹn hò của em với Bình từ không?”

Ngón tay Tân Văn Thành trên màn hình ngừng lại, quay qua nhìn Hứa An Bình. Cả buổi sau mới lên tiếng đáp: “Dạ không, em hẹn với cô bạn.”

Hứa An Bình không nói gì nữa, Tân Văn Thành không còn tâm trạng trả lời tin nhắn với Triệu Từ Từ.

Vậy mà Diệp Nam Bình lại nói với Hứa An Bình là anh ấy đang hẹn hò với mình...

Tân Văn Thành thấy lòng ảm áp.

Có lẽ do mình nghĩ nhiều rồi...

Khi Tân Văn Thành tới tiệm lẩu, so với khi trước vào nhà hàng Nhật khi này thì tâm trạng tốt hơn nhiều. Cô đang đưa túi xách, bước chân nhẹ nhàng đi tới bàn Triệu Từ Từ với Thương Dao.

Triệu Từ Từ lựa chọn địa điểm hẹn hò thật sự rất tốt, nhà hàng lẩu cao cấp này so với những tiệm lẩu truyền thống khác biệt rất lớn. Tân Văn Thành phớt lờ sự bất mãn của Triệu Từ Từ, tùy tiện ngồi xuống: “Mình ngồi một chút rồi đi ngay, không làm phiền hoạt động tiếp theo của hai người...”

Triệu Từ Từ nghe vậy, ở... vậy còn được, cho nên không liếc háy Tân Văn Thành nữa. Thương Dao ngưng ngừng: “Ai nói mình có hoạt động gì với anh ấy nữa chứ?”

Triệu Từ Từ hỏi giọng khó chịu: “Không có sao?”

Thương Dao liếc anh: “Ghét quá...”

Tự nhiên bị ăn cầu lương, Tân Văn Thành chịu hết nổi chà chà cánh tay nổi da gà.

Thật ra khi này ở nhà hàng cô ăn chưa no, cho nên cô muốn ăn thêm, nhờ người phục vụ lấy thêm chén đĩa, ăn chung cái lẩu nhỏ với Thương Dao.

Triệu Từ Từ thấy Tân Văn Thành ăn rồi còn uống rượu vang đỏ, cảm thấy cô không phải tư thế “ngồi một lát rồi đi”: “Không phải cô đi ăn rồi mới tới đây hả? Sao còn nuốt thêm được vậy?”

Thương Dao trừng mắt nhìn Triệu Từ Từ, Triệu Từ Từ lập tức thu lại khí thế, cung kính làm tư thế “mời” với Tân Văn Thành: “Ngài ăn, cứ ăn tự nhiên.”

Tân Văn Thành thấy Triệu Từ Từ có tiềm năng bị vạ quản nghiêm, cũng yên tâm ăn.

Thương Dao với Tân Văn Thành nói chuyện, Triệu Từ Từ ngoan ngoãn không xen vào: “Hứa An Bình tìm cậu làm gì?”

Tân Văn Thành nghe Thương Dao hỏi, buông đĩa, không trả lời Thương Dao mà lại hỏi Triệu Từ Từ trước: “Anh giới thiệu người tên Dương Nham cho chị An Bình, có đáng tin không?”

“Em hỏi cái này làm gì?”

Tần Văn Thành mỉm cười. Triệu Từ Từ là bạn Dương Nham, Hứa An Bình sẽ câu hôn với Dương Nham, tám phần là giấu không nói với Triệu Từ Từ, hơn nữa Triệu Từ Từ có biết giữ mồm giữ miệng không.

“Thì tò mò thôi, chị An Bình như nữ thần, phải là đàn ông ưu tú thế nào mới có thể thu hút được chị ấy?” Tần Văn Thành cảm thấy, Hứa An Bình là vì muốn cho ba Hứa yên tâm, coi chuyện hôn nhân đại sự của mình thành một nhiệm vụ phải hoàn thành đầu tiên. Lời này không thể hỏi thẳng, chỉ có thể nói bóng nói gió với Triệu Từ Từ.

“Dương Nham có hoàn cảnh gia đình tốt, bản thân cũng ưu tú, 33 tuổi, có tương lai đầy hứa hẹn ——” Triệu Từ Từ mở vòng bạn bè tìm Dương Nham cho Tần Văn Thành xem —— quan trọng là còn đẹp trai.”

Tần Văn Thành thò đầu qua nhìn, Triệu Từ Từ mở là một tiệc rượu, một đám đàn ông trung niên, chỉ có một người nhìn xuất sắc hơn cả, Tần Văn Thành chỉ người đó: “Đây là Dương Nham?”

“Chính anh ta,” Triệu Từ Từ cắt đứt động. “Hứa to gan cũng không phải có gái bình thường, anh dám giới thiệu người tệ cho cô ấy sao?”

...

Hứa An Bình tìm một công ty lên kế hoạch, mất một tuần chuẩn bị.

Một màn cầu hôn cần 6 diễn viên múa, ba người nhiếp ảnh. Tần Văn Thành từ lúc bắt đầu chuẩn bị tập luyện đã sử dụng GX2 chụp lại cả quá trình, bản bạc thay đổi phương án hai lần.

Mấy ngày nay Tần Văn Thành bận bịu với việc này còn phải lên lớp học tiếng Pháp, Diệp Nam Bình phát hiện cô đột nhiên rất bận rộn thì buồn bực. Tần Văn Thành chỉ nói với anh, có người bạn muốn làm một màn cầu hôn, cần cô hỗ trợ chụp ảnh, ngoài ra không lý thêm điều gì.

Cuộc thi nhiếp ảnh của Hướng Duyên Khanh đã công bố chủ đề “Tối”, một chủ đề dễ sức trừu tượng. Chủ đề càng trừu tượng, khó khăn càng lớn. Diệp Nam Bình thấy cô không tập trung chuẩn bị thi đấu mà chỉ bận rộn chuyện linh tinh không đầu.

Đi nhiên Diệp Nam Bình nói gần, có một tối cô chuẩn bị tới nơi diễn tập thì không nói hai lời, ra huyền quan ngăn cô lại, lấy GX2 trong túi cô bỏ vào tủ khóa lại. Xem cô còn làm gì được với chuyện cầu hôn của thiên hạ.

Tần Văn Thành lèo đèo theo anh làm nũng, anh đi vào bếp rót nước, cô đi theo. Anh vào phòng sách, cô cũng đi theo: “Anh trả GX2 cho em đi! Đêm nay họ diễn tập lần cuối cùng rồi, em nhất định phải tới đó.”

Bất kể cô đu theo lối rẽ tay anh thế nào, Diệp Nam Bình vẫn chỉ có hai chữ: “Không được.”

Tần Văn Thành đánh nhắn wechat cho Hứa An Bình, nói mình tạm thời có việc không tới được.

Hứa An Bình nhấn lại cô: “Hôm nay chị có hẹn, cho nên diễn tập dời qua ngày mai.”

Tần Văn Thành yên tâm rồi. Cô yên tâm ở nhà, cùng bạn trai quấy rối làm nũng.

Tiệc là mới đây đưa chưa được mấy lần thi đi động Diệp Nam Bình vang lên cắt ngang. Tần Văn Thành đang ôm anh hôn hăng say, liếc mắt nhìn thấy điện thoại Diệp Nam Bình thấy là Triệu Từ Từ gọi tới, Tần Văn Thành yên tâm thoải mái bấm từ chối.

Nhưng không ngờ mới tắt, Triệu Từ Từ lại gọi lại.

Diệp Nam Bình hơi nhủu mày, thoáng tách ra, quay lại nhìn màn hình điện thoại. Vừa thấy lào Triệu, Diệp Nam Bình phản ứng giống y như cô khi này: “Cúp máy, không có việc gì đâu.”

Tần Văn Thành lại hơi do dự, cuối cùng vẫn thay anh bấm loa ngoài nhận điện.

Cô mở loa ngoài, giọng Triệu Từ Từ vang lên vang vọng giữa phòng khách: “Bình từ, cậu có liên hệ được với Hứa An Bình không?”

Hà người vốn đang quần quýt bên nhau đều cứng đờ người. Tần Văn Thành nhanh chóng tuột khỏi người anh, Diệp Nam Bình cũng ngồi thẳng dậy, nhủu mày: “Làm sao?”

“Nói ra thì rất dài. ... tóm lại cậu nhanh chóng giúp tôi tìm cô ấy!”

Diệp Nam Bình gọi điện thoại cho Hứa An Bình, không bắt máy, nhưng cũng không có ai nhận điện.

Diệp Nam Bình lại gọi điện thoại lại cho Triệu Từ Từ, hỏi cậu ta: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Đầu dây bên kia Triệu Từ Từ ngập tràn hồi hận: “Tôi với mấy người bạn hát karaoke, Dương Nham đưa Hứa An Bình đến. Hứa An Bình uống nửa chừng thì say quá nên Dương Nham đưa cô ấy về.”

Tần Văn Thành nghe chưa nhận ra chuyện gì, Dương Nham và Hứa An Bình là bạn trai bạn gái, đưa Hứa An Bình đi thì có vấn đề gì chứ? Biểu hiện của Diệp Nam Bình lại hoàn toàn cứng ngắt: “Tư lượng cô ấy còn tốt hơn cả tôi, sao có thể uống đến say?”

Đúng là Triệu Từ Từ nói chưa hết ——

Sau khi Dương Nham đưa Hứa An Bình đi không lâu, Triệu Từ Từ thấy trong thùng rác ở phòng KTV có một bình nhỏ.

Bạn bè trong phòng nói đây là “nước ngoan ngoãn”, Triệu Từ Từ còn tìm kiếm thông tin xem cái “nước ngoan ngoãn” đó là gì. Tra xong thì cảm giác bất an lập tức bao trùm. Trong phòng mọi người đều còn ở đó, tất cả đều bình thường, chỉ có Hứa An Bình chóiáng vắng bị Dương Nham đưa đi. Lúc này Triệu Từ Từ mới nhớ ra, tư lượng Hứa An Bình tốt như vậy, sao có thể chỉ uống một chút là say?

Trước đó Triệu Từ Từ chỉ đoán mò, có khả năng bình “nước ngoan ngoãn” kia là do khách trước đó ném vào thùng rác. Nhưng khi anh gọi điện thoại cho Dương Nham, Dương Nham không nghe máy, gọi điện thoại cho Hứa An Bình, Hứa An Bình cũng không nghe.

Lúc này Triệu Từ Từ mới thật sự hoảng hốt.

Hứa An Bình là bạn anh, nếu lỡ anh giới thiệu một kẻ súc sinh cho người ta...

...

Tần Văn Thành cơ bản là không kịp cùng ra cửa, Diệp Nam Bình đã chạy.

Chờ khi cô xuống tới được gara, xe Diệp Nam Bình đã ra khỏi cửa.

Tần Văn Thành cũng không biết Diệp Nam Bình có thể đi đâu tìm người, chỉ có thể đoán mò, gọi xe, đi tới chung cư nơi Hứa An Bình ở.

Khí ở trên xe, Triệu Từ Từ gọi điện thoại cho cô, đầu dây bên kia Triệu Từ Từ gần điên rồi: “Tại sao điện thoại của Bình từ cũng không thể gọi được? Mấy người định họp lại hù chết tôi sao?”

Tần Văn Thành báo địa chỉ chung cư để Triệu Từ Từ tới thẳng đó, gấp cô ở đây.

Tần Văn Thành tới chung cư trước, nói chuyện với bảo vệ một lúc, bảo vệ mới cho cô vào, mở cửa thang máy cho cô. Tần Văn Thành đang định ấn số tầng thì cửa thang máy đột nhiên bị chặn lại —|

Triệu Từ Từ cũng tới rồi.

Hai người trong thang máy không nói tiếng nào, cũng không chào hỏi, mãi tới khi đến cửa phòng Hứa An Bình, thấy cửa khép hờ, hai người mới liếc mắt nhìn nhau một cái.

Cô gắng bình ổn lại hơi thở, đẩy cửa đi vào.

Chung cư sáng đèn, phòng khách không có gì bất thường, cũng không có người. Đi thẳng qua phòng khách, đi vào phòng ngủ, Tần Văn Thành mới bị dọa tới choáng váng.

Trên mặt đất có vết máu, tuy không nhiều lắm nhưng dưới tình cảnh này, thật sự rất đáng sợ.

Ngẩng đầu lên, người mà cô và Triệu Từ Từ muốn tìm, tất cả đều ở phòng ngủ ——

Hứa An Bình khoác áo ngủ, lặng lẽ ngồi ở mép giường.

Dương Nham bị đánh, mũi, khóe miệng đều rướm máu, xem ra máu trên đất kia là của anh ta.

Dương Nham ngồi dưới đất báo cảnh sát.”

Còn Diệp Nam Bình——

Anh ngồi trên ghế sofa, mặt không biểu hiện gì, siết chặt nắm đấm, trên khớp xương có vài vết trầy xước.

Tất cả những điều này như sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Cả nhóm người bị mang tới đồn cảnh sát.

Diệp Nam Bình bị nhốt riêng gọi lời khai. Tân Văn Thành không có cách nào nghe được, sốt ruột tới mức đi tới đi lui trong hành lang sảnh lớn, theo bản năng cắn móng tay.

Triệu Tử Từ chỉ có thể đoán mò, Dương Nham không xuống tay với Hứa An Bình, hai người kia là anh tình tới nguyện, hay là Dương Nham chưa kịp ra tay đã bị Diệp Nam Bình đánh? Chuyện này ảnh hưởng trực tiếp tới hành vi đánh người của Diệp Nam Bình.

Tân Văn Thành không nhịn được hỏi anh: “Tình huống xấu nhất là gì?”

“Dương Nham bị vết thương nhẹ, thường thì giảng hòa, bồi thường là xong việc. Nhưng nếu Dương Nham kháng kháng không chịu hòa giải, thì...” Triệu Tử Từ có vẻ nhún nhó.

Tân Văn Thành nghe vậy thì sốt ruột: “Không phải anh là luật sư à? Anh lấy thân phận luật sư của Diệp Nam Bình mà đi vào nghe thử xem, coi thử tình hình bây giờ thế nào chứ?”

Triệu Tử Từ kéo Tân Văn Thành lại: “Anh còn phải ở đây làm thuyết khách cho Bình từ với Dương Nham. Nếu bây giờ anh lấy thân phận luật sư những tay vào, coi như là đẩy Dương Nham tới bên đối lập, đến lúc đó muốn thuyết phục Dương Nham thì sẽ khó khăn.”

Tân Văn Thành nên xúc động ngồi xuống, Triệu Tử Từ đầu óc linh hoạt, tin anh ấy chắc không sai.

Triệu Tử Từ tuy phân tích thật sự lý trí, nhưng trên thực tế tới giờ anh vẫn thấy sợ: “May mà Hứa An Bình không sao, nếu không chắc chắn Diệp Nam Bình sẽ giết anh.”

Tân Văn Thành lòng đang nóng như lửa đốt, trong nháy mắt đã không còn biểu cảm.

Ngay cả Triệu Tử Từ cũng biết Hứa An Bình quan trọng với Diệp Nam Bình đến thế nào...

Cô có thể hiểu được sự sợ hãi của Triệu Tử Từ, nhưng ai có thể hiểu cho cảm giác hai lần bị bạn trai bỏ rơi của cô.

Lần trước anh bỏ cô lại Tanzania, lần này lại...

Đủ loại cảm xúc trộn lẫn, Tân Văn Thành bỗng đứng lên.

Hứa An Bình và Dương Nham còn ở phòng trực ban lấy lời khai, Tân Văn Thành đi vào phòng, bị ngăn lại không được vào. Vừa lúc đó, cửa phòng trực ban mở ra—

Hứa An Bình và Dương Nham làm biên bản xong bước ra.

Sắc mặt hai người xanh mét, Tân Văn Thành vội định hỏi chuyện Hứa An Bình đã bị Hứa An Bình cắt ngang: “Tôi với Dương Nham ra ngoài nói chuyện một lát, mọi người ở đây chờ tôi.”

Tân Văn Thành không yên tâm, bây giờ cô nhìn Dương Nham cứ cảm thấy người này là người không tốt. Hứa An Bình cho cô một ánh mắt trấn an, Dương Nham bước theo sau cô ấy, vòng qua Tân Văn Thành đi thẳng ra ngoài.

Đêm nay Dương Nham và Hứa An Bình đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, Tân Văn Thành không hiểu ra sao, nghĩ mãi vẫn không ra.

Hứa An Bình và Dương Nham đi ra ngoài, tìm được khoảng đất trống trước đồn cảnh sát.

Hứa An Bình hy vọng Dương Nham có thể đồng ý hòa giải. Thái độ Dương Nham cương quyết từ chối: “Chẳng lẽ tự dưng tôi bị đánh oan ưong? Đứng, tôi thừa nhận cô luôn không cho tôi chạm vào khiến tôi khá khó chịu, nhưng tôi vẫn luôn tôn trọng cô. Đêm nay là cô chủ động dẫn tôi về nhà, tôi làm sai điều gì?”

Tân Văn Thành nép sau cửa nghe đến đây thì sững sờ.

Hứa An Bình cúi thấp người, nắm tay Dương Nham: “Anh đừng xúc động, chúng ta có thể bình tĩnh mà...”

Dương Nham hung hăng hất tay Hứa An Bình ra.

Chân gài Hứa An Bình mới làm lại còn trong giai đoạn thích ứng, bị vung như thế thì chân lão đạo suýt ngã. Tân Văn Thành thấy vậy định lao ra hỗ trợ, mới vừa định đẩy cửa ra thì bà vai bị đè nặng lại.

Tân Văn Thành hoảng hốt quay đầu lại nhìn, thì ra là Triệu Tử Từ.

Triệu Tử Từ lắc đầu với cô.

Tân Văn Thành không đồng ý: “Tên này như ăn phải thuốc súng, em phải đưa Hứa An Bình về lại.”

Triệu Tử Từ thấp giọng nói: “Bà cô à, ngại đừng dấy vào miễn cho lửa cháy đổ thêm dầu nữa.”

“Nhưng em...” Tân Văn Thành chưa nói xong đã bị cắt ngang: “Bình từ đã lấy khẩu cung xong được ra rồi, em nhanh đi tìm cậu ta đi. Đừng để cậu ta gặp Dương Nham, nếu không lại đánh nhau thêm một trận thì không có cách nào hòa giải nữa.”

Tân Văn Thành do dự một lúc, vươn đầu nhìn ra ngoài, thấy Dương Nham cuối cùng vẫn đỡ Hứa An Bình, không để Hứa An Bình thật sự bị ngã, Tân Văn Thành mới rụt đầu lại, cắn răng bỏ đi. Trước khi đi còn không quên huơ chân múa tay với Triệu Tử Từ, làm tư thế: Giúp em nhìn chăm chăm hai người họ.

Triệu Tử Từ gật gật đầu, vẫy vẫy tay, ý bảo cô đi nhanh đi.

...

Tân Văn Thành trở lại sảnh, đợi cả buổi không thấy Diệp Nam Bình ra mới ý thức được mình bị Triệu Tử Từ lừa. Triệu Tử Từ vì muốn cô rời đi mới nói như vậy.

Theo trình tự, Diệp Nam Bình lấy khẩu cung xong còn phải có người nộp tiền bảo lãnh mới có thể được thả ra. Tân Văn Thành không mang theo giấy tờ tùy thân, không nộp tiền bảo lãnh cho anh được, chỉ đành chờ Triệu Tử Từ quay lại.

Một lát sau, Triệu Tử Từ, Dương Nham, Hứa An Bình ba người cùng quay lại.

Lúc này Dương Nham đã thay đổi, đồng ý hòa giải. Cuối cùng Diệp Nam Bình có thể an toàn.

Tân Văn Thành thấy Diệp Nam Bình từ trong phòng lấy khẩu cung bước ra. Về mặt anh lạnh lùng, trước mặt mấy người cảnh sát kỳ biến bản hòa giải với Dương Nham. Dương Nham sắc mặt tái xanh rồi đi, để lại mấy người Tân Văn Thành, không ai lên tiếng.

Mãi tới khi tới bãi đỗ xe, Hứa An Bình mới đột nhiên gọi Diệp Nam Bình lại, Diệp Nam Bình vừa quay đầu đã bị Hứa An Bình mạnh mẽ nắm cho một nắm.

Tân Văn Thành với Triệu Tử Từ ngây người, Diệp Nam Bình lại bình tĩnh đứng đó, mặc cho Hứa An Bình hét vào mặt anh: “Tôi báo cậu xen vào việc của người khác sao?”

Lúc này Tân Văn Thành mới phản ứng lại, có hơi nổi giận, bạn trai cô, dựa vào cái gì mà người khác được quyền vừa đánh vừa mắng. Tân Văn Thành vừa định bước lên kéo Diệp Nam Bình, lại bị Triệu Tử Từ túm chặt lại. Tân Văn Thành muốn vùng thoát khỏi Triệu Tử Từ, Triệu Tử Từ lại trực tiếp ném xuống một câu: “Hai người vào xe đi, chúng tôi đi mua thuốc.” Nói rồi ném thẳng chìa khóa xe cho Diệp Nam Bình.

Diệp Nam Bình bắt được chìa khóa xe, Triệu Tử Từ túm Tân Văn Thành lôi đi.

Dù sao Triệu Tử Từ cũng là đàn ông cao một mét tám mấy, Tân Văn Thành bị anh lôi khỏi bãi đỗ xe mới gãy ra được: “Hứa An Bình có thể nổi giận, nhưng có ấy dựa vào cái gì mà động tay động chân chứ?!”

Triệu Tử Từ thờ dãi: “Em cũng đừng quản. Mua thuốc cho bạn trai em đi.”

Tân Văn Thành không chịu: “Anh cũng biết anh ấy là bạn trai em, bạn trai của em bị người ta đánh trước mặt em, em có thể mặc kệ sao?”

Tân Văn Thành lại quay về bãi đỗ xe, Triệu Từ Từ không ngăn được cô, sốt ruột theo bán nằng mà buột miệng thốt ra: “Trong lòng Diệp Nam Bình, có thể Hứa An Bình quan trọng hơn người bạn gái như em rất nhiều, em muốn quên, em quên được không?”

Ngay lập tức bóng lưng Tân Văn Thành cứng đờ.

Triệu Từ Từ ý thức được mình kỷ lỗi, ba bước dồn thành hai, tự và miệng mình trước mặt Tân Văn Thành: “Ai chà... cái miệng của anh... Anh thu hồi lời mới nói, nhưng em đừng mếu với Thương Dao là anh bắt nạt em”

Tân Văn Thành vẫn không nhúc nhích, cơ bản là không quay đầu nhìn anh. Cứ yên lặng như vậy, tầm một phút sau, Tân Văn Thành lại cứ động, đi nhanh tới bãi đỗ xe.

Triệu Từ Từ không dám lại ngăn cô, chỉ có thể đuổi theo như cõ đầu nhỏ.

Hai người quay lại bãi đỗ xe, xa xa nhìn thấy Diệp Nam Bình đang giằng co với Hứa An Bình, không ai nói năng gì. Tân Văn Thành đang muốn bước lên, bên kia, Diệp Nam Bình mở miệng —

“Tay có đau không?”

Anh là người bị đánh, lại hỏi Hứa An Bình, tay có đau không...

Tân Văn Thành và Triệu Từ Từ cách đó năm mét, tay rằng trước mặt hai người bị một chiếc xe SUV chặn nên không lo hai người họ nhìn thấy. Hứa An Bình đối diện với Diệp Nam Bình, những lời trách cứ trong phút chốc rơi vụn ra đầy đất.

Tân Văn Thành luôn luôn biết, giọng nói Diệp Nam Bình trầm thấp tựa như tiếng đàn cello, có thể trấn an người ta biết mấy, phản ứng của Hứa An Bình không phải cũng thế sao? Một giây trước khi cảm giác Hứa An Bình sẽ bật khóc, Tân Văn Thành cảm thấy có lẽ giây tiếp theo, Hứa An Bình sẽ bỏ qua hết tất cả bản khoản, ôm lấy Diệp Nam Bình. Nhưng mà giây tiếp theo, Hứa An Bình chỉ nín khóc mím cười, không nặng không nhẹ mà dằm lên ngực Diệp Nam Bình một cú.

Hai người kia, rõ ràng là không có bất kỳ hành vi nào vượt rào, Tân Văn Thành lại chấn động cả người, cũng không dám bước về phía trước dù nửa bước.

Triệu Từ Từ đứng bên cạnh nhìn ba người, bắt đắc dĩ đến cùng cực mà vỗ trán.

...

Tân Văn Thành và Triệu Từ Từ không tìm được hiệu thuốc, vào một cửa hàng tiện lợi mua băng cá nhân. Dù sao trước đó Triệu Từ Từ nói muốn mua thuốc chỉ là để kéo Tân Văn Thành ra khỏi bãi đỗ xe.

Tân Văn Thành lúc này không hề vội vàng quay lại bãi đỗ xe, cô ngồi ở ghế cao cạnh cửa sổ trong cửa hàng tiện lợi, trong đầu cô toàn bộ là hình ảnh khoảnh khắc mà Hứa An Bình nín khóc mím cười.

Mẽ người như vậy...

Lời cạn tình sâu như vậy...

Triệu Từ Từ thấy cô có vẻ không đi ngay, lại đi mua hai chai nước, cũng ngồi lên ghế cao. Triệu Từ Từ đưa cho cô 1 chai nước, cô không nhận: “Có phải cô ấy vẫn luôn yêu anh?”

Tân Văn Thành nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, trên đường không một bóng người, giọng mơ hồ không rõ.

Triệu Từ Từ biết “cô ấy”, “anh” trong lời cô nói chỉ ai, lại có ý giải thích khác: “Yên tâm đi, Bình từ không yêu cô ấy, thật sự chỉ là áy náy và trách nhiệm”

Tân Văn Thành “À” một tiếng rồi mím cười, vịn chai nước uống một hớp, nhàu mảy thái xuống, quay đầu nhìn thẳng Triệu Từ Từ: “Anh nên giúp em mua bình rượu.”

Triệu Từ Từ cho là cô sẽ khóc lóc nghiêng trời lệch đất, hoặc là cần thuyết phục đủ kiểu, không hề ngờ phản ứng cô lại đơn giản như vậy. Triệu Từ Từ thờ dãi: “Để anh nói cho em biết rốt cuộc chuyện đêm nay của ba người họ là thế nào đi”

Anh nghe trộm được đối thoại của Hứa An Bình với Dương Nham lúc ở bên ngoài đồn cảnh sát, rồi chủ động hỏi han Dương Nham thêm, chuyện đêm nay anh có thể nắm được tám chín mười phần trăm

Còn lý do tại sao lúc này muốn nói cho Tân Văn Thành nghe —

Anh hy vọng cô có thể tự mình suy xét kế tiếp cô nên làm gì bây giờ.

...

Đêm nay, sau khi Dương Nham đưa Hứa An Bình rời khỏi KTV thì về thẳng nhà Hứa An Bình. Hứa An Bình và Dương Nham mới bắt đầu quan hệ với nhau chưa lâu, Hứa An Bình luôn từ chối mọi tiếp xúc thân thể, Dương Nham cũng không cưỡng ép. Dự định đưa người về đến nhà thì sẽ về, là Hứa An Bình đột nhiên chủ động giữ anh ta lại.

Lúc ấy Dương Nham cho rằng Hứa An Bình uống say, dứt khoát thuận nước chảy thuyền. Kết quả không đợi đến khi chính thức cởi hết quần áo, Dương Nham đụng đến chân giả Hứa An Bình thì hoảng sợ, không tiếp tục nữa.

Trước đó Dương Nham vẫn luôn xem Hứa An Bình như nữ thần mà chiều chuộng, đột nhiên lại phát hiện cô có khuyết tật lớn như thế. Anh ta định nhân lúc Hứa An Bình uống say, tự mình rời đi, coi như đêm nay không phát sinh chuyện gì cả, sau này từ từ tìm cách xa cách dần. Không ngờ Hứa An Bình không hề say, đột nhiên rất tỉnh táo hỏi anh ta, có phải anh ta muốn chia tay với cô không.

Dương Nham còn đang bối rối suy nghĩ, Diệp Nam Bình đã đuổi tới nơi, không nói hai lời tóm lấy Dương Nham đảm vai phát.

Triệu Từ Từ thật sự mua cho Tân Văn Thành một chai Jack Daniels & Coke, có uống, anh nói: “Chuyện này nói cho tới cùng thì là Bình từ không đứng. Cũng không thể trách Dương Nham không chịu hòa giải. Anh ta đã bị bạn gái lừa, còn bị người ta đánh cho một trận mà chẳng hiểu vì sao.”

Tân Văn Thành uống một ngụm, cau mày nhìn cái chai, Triệu Từ Từ lại lừa cô, cho cô chai Jack Daniels & Coke nồng độ cồn có 5 độ, thử hỏi cô làm sao mà say? Cô tức giận xi Triệu Từ Từ: “Đều tại anh.”

“Trách anh?” Triệu Từ Từ thấy oan ức.

“Anh là bà mối kiểu gì chứ? Trước đó không nói tình trạng của Hứa An Bình cho Dương Nham biết?”

“...” nói vậy thì trách anh cũng đúng, nhưng Triệu Từ Từ có lý do của mình, “Thân thể Hứa An Bình có khuyết tật, đó là việc riêng tư, anh đâu thể nào tùy tiện nói với người khác? Hơn nữa, anh cho là Hứa An Bình sẽ tự nói với Dương Nham. Anh vẫn luôn cho là Hứa An Bình rất tự tin, sẽ không giấu diếm chuyện này.”

Tân Văn Thành không tiếp lời, ngẩng đầu dốc chai rượu trong tay. Cô nghe những lời này xong mới phát hiện, thì ra Hứa An Bình không mạnh mẽ như họ vẫn tưởng.

Thật ra Hứa An Bình rất tự tin trong việc thiếu mất một chân thế này, nếu không cô cũng không lựa chọn cách để Dương Nham chủ động phát hiện ra khuyết của mình.

Nhưng đồng thời, cô lại rất kiêu ngạo. Cô tình nguyện kết hôn với Dương Nham cũng không muốn Diệp Nam Bình vì áy náy mà cưới cô.

Cô yêu Diệp Nam Bình, lại không cần tình cảm anh ban bố cho mình.

Uống hết một chai, một chút men say cũng không có, Tân Văn Thành ném cái chai rỗng không đi. Cô không biết bây giờ mình nên làm gì, quay lại hỏi Triệu Từ Từ: “Có phải anh cũng cảm thấy em nên từ bỏ?”

Triệu Từ Từ hoảng hốt: “Anh không có ý đó!”

Tân Văn Thành tiếp tục nhìn chăm chăm vào anh không hề chớp mắt, tựa như muốn moi được điều gì từ trong mắt anh. Cuối cùng Triệu Từ Từ không chống đỡ nổi, nói ý nghĩ chân thật của mình: “Xuất phát từ góc độ người đứng ngoài nhìn, nếu em không yêu Bình từ đến mức đó, anh đề nghị em chia tay tìm người khác. Tìm một người đàn ông toàn tâm toàn ý với em, chắc chắn sẽ nhẹ nhàng hơn em sẽ bị kẹp giữa hai người họ cả đời.”

“...”

Cả đời...

Đây là từ kinh khủng tới mức nào.

Nhưng Diệp Nam Bình với Hứa An Bình, chẳng phải là đã định sẽ ràng buộc cả đời sao?

Hứa An Bình vừa có chuyện, anh sẽ bỏ rơi cô không hề do dự, chạy về phía Hứa An Bình.

Cô có thể chịu đựng bị anh bỏ rơi một lần, hai lần... nhưng cô không thể sẽ chịu đựng cả đời, phải không?

“Nhưng xuất phát từ góc độ anh em, anh không hy vọng cậu ấy sống cô độc suốt quãng đời còn lại.” Triệu Từ Từ là luật sư, thói quen phân tích vấn đề dưới nhiều góc độ, “Cậu ấy thích em, anh nhìn thấy được. Từ rất lâu rồi cậu ấy không quan tâm cô gái nào nhiều như vậy, thật ra anh... rất hy vọng em ở bên cậu ấy.”

Tân Văn Thành nghe xong, tâm tình không thay đổi tốt hơn mà ngược lại, càng chua xót: “Sao anh nói cũng được.”

“Anh không muốn làm người xấu chia rẽ tình cảm của anh em mình, cho nên em tự quyết định đi.”

Người xấu...

Đúng vậy, có ai tự nguyện làm người xấu đâu?

Điều tệ nhất trong quan hệ ba người chính là Hứa An Bình là một cô gái tốt. Tân Văn Thành tha cô ấy là người xấu một chút, ích kỷ độc chiếm Diệp Nam Bình không rồi, nhưng mà cô ấy lại thật sự rất tốt, cô ấy luôn đẩy Diệp Nam Bình ra ngoài, hy vọng Diệp Nam Bình có thể cùng người mà anh yêu thật sự ở bên nhau.

Vậy mình thì sao?

Tân Văn Thành để tay lên ngực tự hỏi, cô không làm được việc lạnh lùng, thoải mái mà buông tay, lại không thể làm việc tự ám ức chính bản thân mình, cô vĩnh viễn là vị trí thứ hai trong tim Diệp Nam Bình.

Trong đầu Tân Văn Thành là một mớ hỗn độn như cuộn chỉ rối, nhưng trong một khoảnh khắc, cô chợt suy nghĩ cẩn thận.

Nếu Diệp Nam Bình yêu cô, cô không ngại phải trở thành người xấu duy nhất trong mối quan hệ này...

Tân Văn Thành nhảy xuống ghế cao, đi về cửa của cửa hàng tiện lợi, mặt không còn vẻ băn khoăn rồi rầm. Triệu Từ Từ nhanh chân đuổi theo, cất cao giọng hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“Trở về.”

...

Tân Văn Thành và Triệu Từ Từ trở lại bãi đỗ xe, Hứa An Bình đã lái xe đi trước. Chỉ còn lại Diệp Nam Bình ngồi phía sau xe Triệu Từ Từ.

Tân Văn Thành kéo cửa xe, nhìn mắt Diệp Nam Bình, mắt tối lại, ngồi xuống.

“Dọa em rồi à?” Anh sờ lên mặt cô.

Tân Văn Thành mỉm cười, lấy tay anh ra khỏi mặt mình, giúp anh dán băng cá nhân lên: “Muốn làm em sợ? Mới trầy tí da thì chưa đủ.”

Diệp Nam Bình bị cô chọc cười.

Triệu Từ Từ ngồi lên ghế lái, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn hai người.

Cô gái này, thay đổi sắc mặt nhanh quá, mới này ở cửa hàng tiện lợi thì đáng vẻ như trời sắp sụp xuống, bây giờ lại như không có chuyện gì...

Triệu Từ Từ đưa hai người về chung cư Diệp Nam Bình. Triệu Từ Từ đêm nay lần lộn quá mức, lười lái xe về nhà, muốn ở lại nhà Diệp Nam Bình ngủ nhưng bị Tân Văn Thành từ chối.

Triệu Từ Từ bị cô đẩy một mạch ra huyền quan, nhìn thấy sắp bị đuổi ra khỏi cửa, Triệu Từ Từ trì người lại, không chịu bước thêm nữa bước, quay đầu nhìn cô: “Có phải em đang trả đũa anh không?”

Tân Văn Thành cau mày: “Sao em phải trả đũa anh?”

Triệu Từ Từ nhìn xung quanh phía phòng khách, thấy Diệp Nam Bình đang mở tủ lạnh lấy bia mới hạ giọng thì thầm với Tân Văn Thành: “Bởi vì anh khuyên em tìm người khác đó.”

Tân Văn Thành không đáp, nheo mắt uy hiếp: “Nếu anh không đi, em sẽ nói với Thương Dao là anh không tốt.”

Quả nhiên uy lực của Thương Dao lớn hơn tất cả, Triệu Từ Từ nhe răng gầm gừ với cô, “Coi như em lợi hại.” Đứng thẳng dậy sửa cổ áo, khôi phục lại đáng vẻ đáng hoàng, cổ ý nâng cao giọng nói: “Lão từ từ đi.”

Diệp Nam Bình ở bên tủ lạnh nghe vậy, nghiêng đầu nhìn ra, Triệu Từ Từ lắc mình ra cửa, “ầm” đóng cửa lại.

...

“Sao em lại đuổi cậu ta đi?” Diệp Nam Bình mở lon bia, đi về phía cô.

Tân Văn Thành: “Bởi vì em có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

Diệp Nam Bình nghe cô nói vậy, dừng trước quầy bar.

Đây không phải là mở đầu hay ho gì...

Tân Văn Thành nhanh chóng tới trước mặt anh, nhón chân nghiêng người lại gần mang theo hơi rượu.

Diệp Nam Bình ôm cô, chớp mũi chạm nhau, hỏi nhỏ: “Em uống rượu?”

“Lúc mua băng cá nhân, tiện uống một chai.”

“...” xem ra cô giống anh, đều muốn dùng cồn mà phân tán suy nghĩ

Diệp Nam Bình để lon bia lên quầy bar, dùng hai tay ôm cô.

Đúng là anh nọ có một lời giải thích. Nhưng anh vừa định mở miệng, đã bị cô gọi anh—

“Diệp Nam Bình.”

“Ừm?”

Tân Văn Thành cảm lon bia bị anh bỏ xuống. Kéo móc khoen lon nhìn. Lại ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lấp lánh như vì sao, đưa móc khoen tới trước mặt anh.

Móc khoen phản chiếu ánh sáng hơi chói mắt, Diệp Nam Bình sững sốt.

Cô giờ móc khoen, nhìn anh, cười ngọt ngào: “Chúng ta kết hôn đi.”

“...”

Vỡ kịch nhỏ.

Lão Triệu: Anh tưởng cô ấy đuổi anh đi là để nói chia tay với cậu ta, sao cô ấy lại còn cầu hôn?

Thương Dao: Chị đại Văn vĩnh viễn là chị đại Văn, anh mãi mãi học không được.

Lão Triệu: Ai nói anh học không được? Dao Dao... chúng ta cũng...

Thương Dao:...

...

Văn từ: Học theo tôi? Phí bản quyền thanh toán ra sao!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Cô giờ móc khoen, nhìn anh, cười ngọt ngào: “Chúng ta kết hôn đi.”

“...”

Diệp Nam Bình sững sờ tại chỗ, trong một lúc không thể phân biệt được cô có đùa hay không.

Tần Văn Thành vẫn nhìn thẳng vào anh, nụ cười dần dần thu lại: “Nếu anh không đồng ý, chúng ta chia tay.”

Diệp Nam Bình vươn tay, kéo cả tay cô lẫn móc khoen nắm vào tay mình, nghiêm túc nhìn cô, “Đừng gây chuyện.”

Mặt Tần Văn Thành không biểu cảm nhìn anh một lúc lâu, chợt như không kiềm được, nở nụ cười: “Được. Không ảm ỉ gây chuyện.”

Cô rút tay khỏi tay anh, tùy tiện ném móc khoen lên mặt bàn.

Diệp Nam Bình thấy cô có vẻ thả lỏng mỉm cười, nghĩ là câu đùa đó đã qua. Anh biết cô cảm giác gì, đúng là lúc đó khi vừa nghe Hứa An Bình xảy ra chuyện, anh không kịp nghĩ đến bất cứ chuyện gì, trong lòng cô chắc hẳn thấy hụt hẫng. Diệp Nam Bình rủ mị suy nghĩ một hồi, hy vọng lời nói tiếp theo có thể giúp cô yên tâm hơn: “Hứa An Bình nói cô ấy rất thích Dương Nham.”

Tần Văn Thành kinh ngạc: “Chị ấy chính miệng nói?”

“Đúng vậy.”

“Vậy anh thấy thế nào?”

Anh dùng sức ôm eo cô để lên ghế cao bên quầy bar, anh đứng, cô ngồi, tầm mắt song song nhau: “Tuy lần này tin tức của Triệu Tử Từ sai, “nước ngoan ngoãn” kia không liên quan gì tới Dương Nham. Nhưng Dương Nham không phải đối tượng tốt để kết hôn, anh hy vọng cô ấy xem xét thêm, thấy tốt thì phát triển, không được thì thay đổi.”

Tần Văn Thành cúi mặt, yên lặng nghiền ngẫm câu cuối cùng của anh.

Đúng vậy, tốt thì phát triển, không được thì đổi, có ai rời xa một người nào đó mà không sống nổi đâu?

Diệp Nam Bình thấy tầm mắt cô không biết trôi dạt đến phương trời nào, nâng cằm cô lên để cô nhìn vào mình: “Nghĩ gì vậy?”

Tần Văn Thành không trả lời vấn đề này của anh, chỉ ngáp một cái: “Em mệt rồi.”

Diệp Nam Bình thấy khóe mắt cô ứa nước, cũng không nói tiếp chuyện này với cô, quay lại nhìn đồng hồ treo tường.

Gần 12h giờ.

Anh lấy mu bàn tay lau hai giọt nước mắt kia của cô: “Vậy đi ngủ thôi.”

Nói rồi ôm cô từ trên ghế cao xuống. Xem ra cô thật sự rất mệt mỏi, không muốn động dậy, mở hai tay ra với anh, muốn anh ôm cô vào phòng ngủ.

Diệp Nam Bình cười —

Cô nhóc này luôn có bản lĩnh đem cảm xúc anh từ dưới đáy trở lại bình thường.

Anh bế ngang cô lên đi về phòng ngủ.

Không hiểu sao cô vòng tay lên cổ anh, ôm chặt hơn mọi lần, chặt như muốn vùi cả người vào lồng ngực anh.

...

Gần đây chất lượng giấc ngủ của Diệp Nam Bình rất tốt, đêm nay tự dưng lại tỉnh giấc lúc 3 giờ sáng. Theo bản năng biết chắc cô còn ở đây, liền ôm chặt cô vào lòng, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

10h30 hôm nay anh muốn tới tham gia lễ khai mạc triển lãm ảnh nghệ thuật của Hướng Duyên Khanh, ban đầu định đưa cô theo nhưng Diệp Nam Bình nghĩ lại, tối hôm qua ngủ muộn như thế, để cô ngủ thêm một lát. Khi anh tỉnh dậy là 8 giờ sáng, vốn định yên lặng xuống giường thì lại phát hiện cô không còn ở trên giường.

Tìm Diệp Nam Bình đột nhiên thất lạc, ngay sau đó nghe tiếng bàn chải điện mơ hồ vang lên trong nhà tắm, anh mới khôi phục lại về bình thường, xuống giường vào nhà tắm.

Tần Văn Thành đang đánh răng.

“Em dậy sớm vậy?” Diệp Nam Bình nghiêng người dựa cửa, khoanh tay nhìn cô.

Sáng sớm, cô có vẻ tinh thần sảng khoái, miệng còn bọt kem nói lúng búng: “Em muốn xin nghỉ một ngày.”

Diệp Nam Bình bước lại sau lưng cô. Chiều cao hai người chênh lệch, gáy cô vừa vịn chạm đến xương quai xanh của anh.

Diệp Nam Bình vòng tay qua cô, lấy bàn chải đánh răng của mình, bôi kem đánh răng lên: “Em làm gì à?”

“Lúc trước em nói bạn em có kế hoạch cầu hôn đó, hôm qua em lỡ hẹn với cô ấy rồi, hôm nay muốn đến tìm cô ấy.”

“Được thôi.” anh nhún bàn chải, bắt đầu đánh răng.

Cô chờ anh một lát, hai người súc sạch bọt kem, để bàn chải lên bồn rửa tay.

Anh lấy bọt cạo râu chuẩn bị cạo, cô lại giữ tay anh lại: “Từ từ đã—”

Cô ở trong lòng anh đang quay lưng về phía anh, quay người lại, bốn mắt đối diện nhau.

Cô chu môi lên với anh.

Diệp Nam Bình nhìn thấy bật cười, cô vẫn không lên tiếng, cứ chu môi lên. Diệp Nam Bình nhện cười, cúi đầu hôn cô.

Ngay khi anh định rời môi ra, cô chủ động hôn sâu hơn.

Nụ hôn này, so với bất kỳ lúc nào trước đây thì đều triển miên hơn.

Cô gái này, cũng dành người hơn bất cứ lúc nào trước đây...

Hôn chừng năm phút mới khó khăn mà tách nhau ra.

Cô rửa mặt xong thì đi ra ngoài, Diệp Nam Bình còn ở lại cạo râu.

Anh cạo râu xong thì cô cũng thay quần áo xong.

Diệp Nam Bình thuận miệng hỏi: “Anh đưa em đi nhé?”

Lễ khai mạc lúc 10h30, chắc anh kịp đưa cô tới chỗ bạn mình.

“Không cần đâu, không tiện đường mà.” Cô nghiêng người qua, hôn anh, cười nói với anh, “Tạm biệt.”

...

Diệp Nam Bình tham gia lễ khai mạc xong, buổi trưa ăn một bữa cơm xã giao, buổi chiều về phòng làm việc. Lúc 5 giờ chiều nhún cho cô, hẹn cô cùng ăn cơm, ăn cơm xong thì đi xem phim. Có một bộ phim bom tấn Hollywood đang chiếu, lần trước cô nói muốn đi xem nhưng Diệp Nam Bình luôn không có thời gian đi cùng cô. Thật ra tới nay Triệu Tử Từ hẹn anh nhưng anh từ chối. Anh muốn ở bên cạnh bạn gái, ít nhiều đền bù khuyết điểm tới qua của mình.

Tần Văn Thành lại trả lời là cô muốn mời bạn mình ăn cơm

Diệp Nam Bình cũng không ép. Hôm nay anh với Hương Duyên Khanh đã bắt đầu tổ chức cuộc thi nhiếp ảnh, Diệp Nam Bình nhắc cô không nên bỏ qua thời gian nộp tác phẩm dự thi

Lần này vì để công bằng cho những người dự thi, người dự thi được đánh số, không công khai tên họ. Anh thân là giám khảo cũng không biết được cô có dự thi hay không, không thể biết tác phẩm dự thi của cô là cái nào.

Tần Văn Thành bên kia wechat nhắn lại đồng ý với lời anh nói.

Tất cả như bình thường

7 giờ tối, Diệp Nam Bình tới trung tâm thương mại, Triệu Từ Từ đã ở nhà hàng trên tầng 7 chờ anh.

Diệp Nam Bình dự đoán được mình không thể tránh khỏi bị hỏi han, vừa ngồi vào chỗ, Triệu Từ Từ mở miệng không phải lại chuyện tối qua Dương Nham và Hứa An Bình đã xảy ra chuyện gì mà lại là: “Bạn gái cậu tối hôm qua về có gây gỗ với cậu không?”

Không nghĩ tới Triệu Từ Từ lại quan tâm chuyện này trước tiên, Diệp Nam Bình không khỏi nhìn Triệu Từ Từ lâu hơn: “Không có.”

“Thật sự không có?!” về mặt Triệu Từ Từ không tin.

Có điều gì đó không thích hợp, “Cậu hỏi chuyện đó làm gì?”

Triệu Từ Từ tránh nặng tìm nhẹ, đưa thực đơn cho anh: “Gọi món ăn trước, gọi món ăn trước.”

Gọi đồ ăn xong, Triệu Từ Từ tìm được lý do ổn thỏa: “Tôi chỉ đơn giản là tò mò thôi, bạn gái cậu nhìn cậu bị cô gái khác đánh, thế mà không hề ăn đấm à?”

Trong đầu Diệp Nam Bình lướt qua phản ứng tối qua của Tần Văn Thành, giọng trầm thấp: “Ghen thì chắc chắn là có.”

“Vậy cậu định sẽ làm gì đây?”

Nhà hàng này cửa sổ sát đất, cách đó một khoảng là cầu vượt, bóng đêm bao trùm trên cầu, dòng xe cộ xuyên qua bên dưới, tạo nên một dải ánh sáng kéo dài, đông đúc chật chội, Diệp Nam Bình nhủ mảy, hơi bực mình: “Còn có thể làm sao nữa? Từ từ đồ dành thời.”

“Ai chà, Diệp Nam Bình thế mà cũng bắt đầu học đồ dành phụ nữ?”

“Đừng chỉ lo cười tôi, là anh em thì nên chỉ tôi cách đồ dành thế nào mới đúng đây?” mấy việc này thì Triệu Từ Từ có kinh nghiệm hơn anh nhiều.

Triệu Từ Từ hào phóng chia sẻ một đồng chiều, lầu một trung tâm thương mại có cửa hàng bán hoa, cơm nước xong Triệu Từ Từ giúp anh đi mua hoa.

“Phụ nữ ấy àh, phải biết đồ nữ những chi tiết nhỏ. Ví dụ như hoa này, cậu chỉ tặng vào những ngày kỷ niệm, vậy là tục tũn; nhưng nếu mỗi ngày cậu đều tặng, đó chính là lãng mạn.”

Diệp Nam Bình không đồng tình lắm: “Mỗi ngày tặng cũng rất tục.”

Triệu Từ Từ thà bỏ hoa anh đã lựa chọn trở lại quầy: “VẬY cậu đừng mua.”

“...” mua thì vẫn muốn mua, Diệp Nam Bình lại cầm bó hoa lên, ý bảo nhân viên tính tiền, đồng thời đặt cả năm sau đều đưa hoa. Mỗi ngày một bó, từ thứ hai tới thứ sáu đưa tới phòng làm việc, thứ bảy chủ nhật đưa tới nhà.

Triệu Từ Từ thấy anh nói một đằng làm một nẻo, tặc lưỡi “Không phải cậu nói tặng hoa mỗi ngày tục sao? Vậy còn tặng chỉ?”

“...” tục cũng phải thử xem, Diệp Nam Bình xách theo bó hoa đã gói cẩn thận, bỏ đi.

...

Thời gian còn sớm, Triệu Từ Từ còn muốn uống ly rượu, đứng cạnh thang máy ấn nút: “Làm vài ly không?”

Diệp Nam Bình ấn nút xuống: “Anh em cậu bạn về đồ người, không theo cậu được.”

Triệu Từ Từ bắt mắt: “Cậu là đồ qua cầu rút ván!”

“Cậu có thể đi tìm Thương Dao của cậu.”

Nghe Diệp Nam Bình đề nghị, Triệu Từ Từ liếc anh: “Cậu tưởng tôi hẹn được Thương Dao thì còn thèm hẹn cậu? Cô ấy nói hôm nay tam tâm có việc, hủy hẹn tôi rồi.”

“...”

Diệp Nam Bình im lặng, đó là câu trả lời từ chối của anh.

Triệu Từ Từ biết không còn cách gì khác, vẫn mắng một câu: “Cậu đúng là trọng sắc khinh bạn.”

Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, nếu cậu ta đồ Tần Văn Thành không được, cô ấy đòi chia tay, lại nói ra là do lỗi Triệu cũng khuyên cô chia tay...

Triệu Từ Từ nghĩ vậy thì lạnh gáy, bấm nút xuống bãi đỗ xe với Diệp Nam Bình: “Vậy cậu đưa tôi về nhà trước. Xe tôi hôm nay đi bảo hành.”

...

Diệp Nam Bình đưa Triệu Từ Từ về nhà, lại quay về nhà mình, mới có 10 giờ. Anh mở một bình rượu, vừa mở rượu vừa lựa phim. Lựa phim tới lui tới hoa cả mắt mới phát hiện anh cũng không biết có thích loại phim gì. Cuối cùng tìm ra được một bộ.

Bật máy chiếu đã lâu không sử dụng, chuẩn bị tất cả sẵn sàng, rượu đã chuẩn bị tốt, Diệp Nam Bình rót cho mình một ly, bọt rượu li ti phản chiếu ánh sáng xanh của màn hình máy chiếu. Anh nếm thử, vị vừa phải, phụ nữ sẽ thích. Lại nhìn thời gian, nhắn wechat cho Tần Văn Thành.

Tần Văn Thành không trả lời.

Diệp Nam Bình đợi tầm mười phút, gọi điện cho cô.

Thông báo nói đối phương đã tắt máy.

....

Diệp Nam Bình ngồi trên sofa, liếc mắt nhìn ly champagne và bó hoa, hơi dờ khóc dờ cười, nhắn wechat cho cô. Định nói “Đừng gây rối”, lại nhắn là: Em ở đâu?

Có lẽ cô trùng phất tối qua anh quảng cô sang một bên, đương nhiên cũng có khả năng đơn giản chỉ là điện thoại hết pin.

Lúc này, có tin nhắn lại.

Hệ thống thông báo—

Đối phương đã hủy kết bạn.

...

Qua 0 giờ, lại gọi điện thoại cho cô, được thông báo là: dãy số này đã không còn tồn tại.

Nếu chỉ là gần gũi thì không tới mức hủy cả số điện thoại, nhưng Diệp Nam Bình vẫn còn may, anh đến chỗ nhà cô thuê.

Diêm Giai ở nhà nhưng không mở cửa cho anh, chỉ đứng trên lầu nói qua màn hình điện thoại: “Tần Văn Thành không có ở đây.”

Diêm Giai không hề có ý định để anh lên lầu, nói xong thì cúp máy.

Đây không phải là việc mà người hiểu khách như Diêm Giai sẽ làm, đáp án thật ra đã rõ.

Diệp Nam Bình ngồi dưới nhà có chõ, rạng sáng 4h mới lè bước chân nặng nề về tới nhà. Chợt nhớ mình đã quên một việc, nhanh chóng bước vào phòng để đồ.

Quả nhiên, đồ đạc của cô đã dọn đi rồi.

...

Một đêm không ngủ.

Diệp Nam Bình ngồi trên sofa, từ rạng sáng, đến sáng sớm, lại tới buổi sáng...

Càng nhiều chỉ tiết theo mặt trăng lặn xuống, mặt trời mọc lên, càng ngày càng rõ ràng hiện lên trong lòng.

Cô nói Anh không đồng ý, chúng ta chia tay...

Anh nói: Đừng gây chuyện...

Cô cười nói: Được. Không gây chuyện.

Anh hỏi cô: Nghĩ gì?

Cô ngáp một cái nói: Em mệt rồi.

Khỏe nhất cô vương giọt nước mắt, phảng phất như ngáp chấy nước mắt...

Nụ hôn trên miên xưa nay chưa từng có của cô trong buổi sáng.

Cùng với câu “tạm biệt” nói với anh khi rời đi...

Cô mệt rồi.

Cho nên, không cãi cò, không gây rối, nói tạm biệt với anh...

...

Một ngày đó, Diệp Nam Bình hiểu rõ rằng một đạo lý.

Người thật sự muốn rời đi, trước nay không phải giống trống khua chiêng, mà là trong một sáng sớm trời trong nắng ấm, cười nói tạm biệt với anh, sau đó, không còn trở về nữa.

Cô gái ấy cứ vậy mà biến mất trong thế giới của anh, tựa như chưa từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Chiều hôm nay Diệp Nam Bình còn có buổi chụp hình ở studio. Cả một đêm không ngủ, anh rửa mặt, thay quần áo, tới phòng làm việc. Mặc dù đã thay quần áo nhưng cả người anh đều đầy mùi thuốc lá, đêm qua không ngủ, anh đã hút hết hai gói thuốc lá.

Ba giờ chiều bắt đầu chụp, Diệp Nam Bình đến studio lúc 1 giờ. Chủ đề chụp ảnh lần này là theo ý của Tân Văn Thành, “Người phụ nữ trong khung tranh”, bối cảnh là tranh sơn dầu, đó là do cô trước khi ôm anh ngủ nghĩ ra.

Cô thật sự thích trước khi ngủ nói chuyện công việc, nói về những sáng tạo. Khi cô nói về chủ đề tranh sơn dầu kia, đáng vẽ hơn hờ dỏ khiến Diệp Nam Bình thất thần trong giây lát.

Người bên bộ phận nhân sự đến tìm anh: “Thầy Diệp, cuối cùng tìm được anh rồi. Hôm nay tôi đến vấn phòng anh mấy lần mà không gặp được anh.”

Nhân sự lấy ra một lá thư từ chức.

Diệp Nam Bình nhận lấy. Không cần mở ra cũng đã biết là của ai.

Diệp Nam Bình siết lá thư thật chặt trong tay, đốt ngón tay dần trở nên trắng bệch: “Cô ấy đến phòng làm việc lúc nào?”

Nhân sự nghe xong giật mình ngạc nhiên, mình còn chưa nói ai từ chức, sao dường như anh đã biết trước?

Nhân sự nghĩ lại, báo tên người đó trước: “Là Tân Văn Thành, sáng nay đưa cho tôi.”

“...”

“Tôi nói với cô ấy theo quy định công ty chúng ta, nếu trước ngày 25 từ chức thì phải bàn giao công việc xong mới có thể nghỉ. Nhưng cô ấy không nghe tôi nói, đi luôn rồi. Tiền lương tháng này của cô ấy chúng ta có thể không phát.”

“Cứ phát như bình thường.” Diệp Nam Bình nói.

“Cứ phát như bình thường?!” nhân viên nghi việc qua loa vậy, ông chủ còn muốn phát tiền lương như thường?

Mấy anh cau chặt lại: “Ai nói tôi cho phép cô ấy từ chức?” Trực tiếp trả thư từ chức lại cho nhân sự.

Nhân sự nửa tin nửa ngờ nhận lấy, thấy Diệp Nam Bình mặt lạnh như băng nên không dám hỏi thêm.

Sau khi bắt đầu chụp ảnh, mọi người trong studio nhanh chóng nhận ra, Diệp Nam Bình không tập trung. Mấy lần phải chụp lại, người mẫu còn tưởng do mình thể hiện không tốt nên nơm nớp lo sợ nhìn người đại diện. Những người khác cũng không hiểu thế nào, họ chưa từng thấy Diệp Nam Bình rơi vào trạng thái tệ như vậy. Anh buông máy ảnh, nói mọi người chờ anh 10 phút.

Diệp Nam Bình bước ra khỏi studio, mấy đồng nghiệp bắt đầu khe khẽ bàn luận. Có người to gan đặt giả thuyết: “Có phải hai người trợ lý liên tục nghỉ việc nên anh ấy bức bối như vậy?”

Người chỉnh ánh sáng ngạc nhiên: “Lục Miếu qua năm từ chức rồi, nhưng còn Tân Văn Thành mà không phải sao?”

“Tôi nghe nói sáng nay Tân Văn Thành nộp đơn từ chức rồi.”

Người chỉnh ánh sáng không tin: “Không phải chứ? Sáng nay còn có người gửi hoa tặng cô ấy kia mà.”

Người chỉnh ánh sáng lại nói: “Sáng sớm nay tôi tới phòng làm việc để xem lại hai bức ảnh, cô ấy tới tạm biệt với tôi, còn cam on tôi cả buổi vì tôi đã dạy cô ấy cách chỉnh sửa ảnh.”

“Vậy cô ấy có nói tại sao từ chức không? Chẳng lẽ bị Lục Miếu đào đi rồi?”

“Làm gì có? Cô ấy với Lục Miếu quan hệ không tốt, hơn nữa chỗ của Lục Miếu làm sao có không gian phát triển lớn như chỗ chúng ta chứ?”

Người chỉnh ánh sáng nghĩ tới lúc Tân Văn Thành tới chào sáng nay, lắc đầu bật cười: “Tôi hỏi cô ấy sao từ chức, cô nói mình cánh cứng cấp rồi. Cô nàng này chắc đã tìm được nhà nào đó không tồi, nếu không sẽ không có tâm trạng nói đùa.”

“Nhưng công việc cô ấy chưa bàn giao đã đi rồi, không sợ thầy Diệp “phong sát*” cô ấy trong ngành sao? Mọi người cũng thấy sắc mặt khi này của thầy Diệp...” Mọi người nhìn nhau, đồng loạt im lặng.

Người chỉnh ánh sáng uống hớp café, hy vọng cô có thể tự cầu nhiều phúc đi...

(Phong sát: có nghĩa một người có danh tiếng/địa vị trong ngành truyền tin trong tất cả đầu mối/người trong ngành để ngăn cản mọi khả năng có thể được làm việc/đầu quân nơi khác của một người, không cho người đó bất kỳ cơ hội nào có thể làm việc được trong ngành đó nữa.)

...

Tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Nam Bình sẽ “phong sát” cô gái nhỏ đó trong cả nước. Trên thực tế? Diệp Nam Bình không hề làm gì với cô.

Sau hai tuần, Diệp Nam Bình không biết bao nhiêu lần vô thức lái xe ngang qua khu nhà có thuê, cuối cùng thật sự cảm nhận được, thói quen là thứ đáng sợ như thế nào.

Nhớ lại 9 tháng trước, là cô chủ động tiếp cận, là cô chủ động tỏ lộ, anh cũng tiếp nhận theo thói quen. Lần này, cũng như cũ là cô chủ động lựa chọn rồi đi, anh lại không có cách nào quen với điều đó để trở lại cuộc sống một mình trước kia.

Anh đặt hoa một năm, thời gian làm việc còn dỗi, đưa tới phòng làm việc thì mọi người lấy hoa trang trí. Cuối tuần hoa đưa thẳng đến nhà anh, Diệp Nam Bình hai tuần liên tục nhận hoa, khi đặt hoa tí mị lựa chọn bao nhiêu thì bấy giờ lại thấy mìa mai bấy nhiêu.

Vòng đầu cuộc thi nhiếp ảnh đã hết hạn, tổng cộng có hơn 3.000 ảnh dự thi, mỗi người dự thi chỉ có số báo danh, vì đề công bằng nên ngay cả giám khảo cũng không có cách nào tra được tin tức của người dự thi.

Diệp Nam Bình cảm thấy chắc mình điên rồi, xem 3.000 bức ảnh thì vòng loại, anh vẫn cảm thấy cô sẽ dự thi, muốn tìm được số báo danh của cô, nhờ bạn tổ chức mời cô đến.

Phong cách chụp ảnh của cô rất khác biệt, bởi vì mắt cô có vấn đề nên sắc thái cô vận dụng rất khó bắt chước. Nhưng 3.000 bức ảnh này, Diệp Nam Bình lại không tìm ra được bức nào có thể xuất phát từ tay chụp của cô...

Trong lúc Diệp Nam Bình mất ngủ, liên tục xem đi xem lại 3.000 bức ảnh này, một vlog cầu hôn lặng lẽ đăng lên mạng đã nhanh chóng nổi lên.

Khi Diệp Nam Bình biết đến vlog này, số lượt xem vlog đã lên đến hàng chục triệu lần, thu hút những kẻ bắt chước theo đó.

Toàn bộ quá trình sử dụng GX2 Phil thực hiện, đây là lần đầu tiên một sự kiện marketing của công ty Phil thành công đến vậy kể từ khi tiến chân vào thị trường Trung Quốc.

Diệp Nam Bình xem vlog đó. Đề xuất flash, GX2... tất cả đều là những điều Tân Văn Thành đã nói với anh, Tân Văn Thành cũng nói qua, bạn có muốn cầu hôn với bạn trai, nhưng Diệp Nam Bình nhìn vlog này, nữ chính là một người ABC nào đó, hơn nữa là bị cầu hôn...

Chẳng lẽ tất cả chỉ là trùng hợp?

Không lâu sau, Quảng Dịch tìm tới Diệp Nam Bình, mời anh chụp poster cho công ty Phil.

Quảng cáo này nghe nói có dự toán rất lớn, Quảng Dịch rất coi trọng nó. Nghe ECD Quảng Dịch (*Executive Creative Director – Giám đốc điều hành sáng tạo*) nói, công ty Phil đã định thanh lý hợp đồng với họ, nhưng cuối cùng Quảng Dịch chuyển hướng, thực hiện kế hoạch marketing trực tuyến cho họ, mở ra một hướng đi mới cho Phil. Trước giờ Phil vẫn dùng công ty GoPro tranh giành thị trường, hiện giờ, Phil quyết định thay đổi mục tiêu, dẫn trước chiếm lấy thị trường video ngắn.

Cũng vì vậy, Phil chẳng những không thanh lý hợp đồng với Quảng Dịch mà còn tăng thêm ngân sách dự toán.

ECD Quảng Dịch còn nói với Diệp Nam Bình: “Trong khoảng thời gian này trên mạng có một video cầu hôn cực hot, đó chính là kế hoạch của công ty chúng tôi.”

Diệp Nam Bình nường mày hỏi: “Trong bộ phận thực hiện kế hoạch đó có phải có người tên Thương Dao?”

ECD kinh ngạc: “Đúng vậy, chính là cô ấy. Anh biết cô ấy à?”

“Cô ấy là bạn thân của bạn gái tôi.”

Xem ra video hot trên mạng kia chính là cái mà Tân Văn Thành nói đến đó—

Anh còn tưởng cô cũng sa sút tinh thần giống như anh, chán nản đến mức giải thưởng trăm vạn cùng hợp đồng nhiếp ảnh cũng không tham gia. Thì ra cô không hề sa sút tinh thần, còn làm nên một sự kiện marketing lớn như thế.

ECD nhắc tới Thương Dao, đánh giá rất cao: “Anh nói đúng không, hiện giờ những người trẻ sinh sau năm 90 thật sự rất năng động. Thương Dao ở công ty chúng tôi là thuộc bộ phận khách hàng, suy nghĩ được phương án tốt như thế, bộ phận khách hàng không thông qua. Nhưng mà cô ấy rất may mắn, không lợi dụng tài nguyên của công ty, quay chụp vlog xong rồi đưa lên mạng, không ngờ lại thật sự nổi tiếng. Trước kia tôi cũng không biết Quảng Dịch có một cô gái nhỏ lợi hại như thế, tôi muốn đào cô ấy tới bộ phận chúng tôi, tức là bộ phận khách hàng đã thăng chức cho cô ấy, hạng mục với công ty Phil này cô ấy làm phó quản lý dự án, bây giờ muốn đào được cô ấy thì khó rồi.”

“...”

Ai có thể ngờ sự kiện marketing mà ECD tự hào kia, công thần thực sự đứng phía sau lại là một cô gái khác...

ECD nghe nói Thương Dao là bạn thân của bạn gái anh, hỏi thử: “Anh có thể kêu bạn gái anh thuyết phục Thương Dao tới bộ phận của tôi không? Tuy là theo quy định công ty chúng tôi, trước mắt điều cô ấy tới thì chỉ có thể ngang chức, nhưng tôi có thể đảm bảo, cô ấy tới bộ phận chúng tôi, trong vòng 1 năm chắc chắn sẽ tăng 2 cấp cho cô ấy.”

“...” Diệp Nam Bình cười khổ. Cũng chẳng thể nói với đối phương, bạn gái gần gũi với mình đã mất liên lạc 3 tuần nay...

Một ngày sau khi gặp ECD Quảng Dịch, Diệp Nam Bình quyết định nhận hạng mục này.

Trước đó anh giúp Tân Văn Thành nghiên cứu tính năng của GX2 Phil, đã hoàn thành xong việc đánh giá sản phẩm. Thứ hai, anh cần gặp Thương Dao, nếu cô ấy là người quản lý dự án này, lúc chụp ảnh sẽ có mặt cô ấy.

Diệp Nam Bình tiễn ECD Quảng Dịch đi, ngang qua quầy tiếp tân thấy bình hoa – mỗi ngày đều có hoa mới cắm ở đây, nhắc anh lại qua một ngày nữa.

Nhân sự mấy hôm trước hỏi anh có muốn tìm trợ lý mới không, anh báo nhân sự là chờ thêm một thời gian. Nhưng thật ra anh cũng không biết mình có thể chờ cái gì...

Tựa như khi anh đối mặt với ECD Quảng Dịch, không thể nói nên lời ba chữ “bạn gái cũ”.

Trong tiềm thức vẫn cho là cô giận dỗi, chỉ là giận dỗi gây chuyện quá mức mà thôi.

...

Diệp Nam Bình rời khỏi phòng làm việc, đến trung tâm triển lãm của Hướng Duyên Khanh. Tối nay Hướng Duyên Khanh mở tiệc rượu từ thiện.

Việc quan trọng nhất trong tiệc rượu từ thiện này chính là đấu giá từ thiện.

Kết quả vòng loại thi đấu nhiếp ảnh đã có, 3.000 người dự thi chỉ còn lại 50 người được ban giám khảo thống nhất cho vào vòng chung kết. Chủ đề trận chung kết là “Đỏ và đen”, 50 ảnh chụp của thí sinh sẽ được trưng bày trong đêm nay. Kết quả thi đấu cuối cùng sẽ được xác định bằng số tiền đấu giá một bức ảnh duy nhất và số lượt bình chọn từ khán giả xem triển lãm trong tháng tới. Đêm nay không chỉ là tiệc rượu từ thiện mà còn là một phần trong cuộc thi nhiếp ảnh.

Diệp Nam Bình đến khá trễ, tiệc rượu đã bắt đầu, chẳng mấy chốc buổi đấu giá sẽ diễn ra. 5 bức ảnh chụp đã được bán, còn lại 7 tác phẩm đang có người kêu giá.

Hướng Duyên Khanh thấy Diệp Nam Bình luôn yên lặng, trong tay cầm ly champagne không. Hướng Duyên Khanh giơ tay báo người phục vụ đến đây giúp Diệp Nam Bình đổi ly rượu mới. Diệp Nam Bình gạt mình định thần lại, nhìn Hướng Duyên Khanh rồi mới đưa tay nhận ly rượu mới.

“Không có tác phẩm nào lọt vào mắt cậu sao?” Hướng Duyên Khanh hơi nâng cằm chỉ về phía sân khấu.

Diệp Nam Bình thu mắt, ngược nhìn những ảnh chụp trưng bày phía trên. Vừa rồi anh thất thần, nghĩ, nếu cô dự thi, có thể vào đến trận chung kết không? Chắc là có thể, như thế khi anh đưa cô đến tiệc rượu, để cô tận mắt nhìn thấy tác phẩm mình được nâng giá càng lúc càng cao, chắc chắn cô sẽ rất vui. Cô sẽ giống như mọi ngày, cong môi mà cười thầm, lên nù lấy tay anh.

Nhưng hôm nay, tay anh rũ bên người, lòng bàn tay trống rỗng.

Ngay khi ánh mắt Diệp Nam Bình nhìn lên sân khấu lần nữa, tác phẩm vừa rồi không bán được, trên sân khấu lại thay đổi một bức ảnh mới.

Là một bức ảnh trắng đen.

Mới nhìn qua, có vẻ không ăn nhập với chủ đề “Đỏ và đen”, người mẫu nữ trong ảnh khóa thân, trên mặt quần những vòng băng vài lộn xộn không nhìn rõ mặt, theo đường cong cơ thể đi xuống, vòng băng quần ngày càng rõ rệt, che khuất những vị trí quan trọng.

Mà chân người mẫu nữ, một bên nguyên vẹn, một bên kia, là chân giả...

...

Ánh mắt Diệp Nam Bình lướt xuống, ngay lập tức dừng trên cái chân giả kia—

Trong chớp mắt, ánh mắt Diệp Nam Bình như đóng đinh trên hình ảnh kia.

Hướng Duyên Khanh có thể thấy biểu cảm cứng đờ của anh, mỉm cười: “Cậu chán động rồi sao?”

Diệp Nam Bình không trả lời.

Dưới sân khấu yên tĩnh một lát, bất đầu có người ra giá.

Giá được nâng lên mỗi lúc một cao, Hướng Duyên Khanh rất hài lòng, quay lại nhìn Diệp Nam Bình: “Không ra giá à?”

Phản ứng vừa rồi của Diệp Nam Bình, đúng ra nên muốn thu bức ảnh này về mới phải chứ.

Diệp Nam Bình như bị đánh thức, lại không giơ tay ra giá mà lại thấp giọng hỏi: “Có tư liệu về nhiếp ảnh gia không?”

“Cậu nói nhiếp ảnh gia của tác phẩm này?”

Hướng Duyên Khanh nghi ngờ hỏi lại, Diệp Nam Bình rất chắc chắn: “Vâng.”

...

15 phút sau, trợ lý Hướng Duyên Khanh tìm được một dây số điện thoại đưa cho Diệp Nam Bình.

Là một dây số hoàn toàn xa lạ, Diệp Nam Bình lấy điện thoại của trợ lý Hướng Duyên Khanh, vừa bấm số vừa bước nhanh ra bên ngoài.

Hướng Duyên Khanh và trợ lý kinh ngạc nhìn nhau, những âm thanh ồn ào của buổi tiệc cùng tiếng kêu đều bị anh ném lại phía sau.

Điện thoại kết nối.

“Alo?”

Giọng nói quen thuộc truyền tới.

Bước chân Diệp Nam Bình dừng lại bên ngoài sảnh.

Tiếng bước chân của anh ngưng lại, trong nháy mắt, xung quanh rơi vào tĩnh mịch.

Diệp Nam Bình nghe thấy mình, giọng nói xưa nay chưa từng có sự căng thẳng như vậy, nói: “Anh muốn gặp em.”

...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

“Anh muốn gặp em.”

“...”

Đầu dây bên kia có nhiều tạp âm, nhưng Diệp Nam Bình không lặp lại.

Anh biết cô nghe thấy.

Cô ở đầu dây bên kia, rất lâu sau mới phá vỡ sự yên lặng—

“Anh biết em ở đâu không? Mà nói muốn gặp em.”

Tựa như không hề có ba tuần kia, giọng cô vẫn mang ý cười, mang theo vẻ thanh xuân đầy sức sống đặc biệt của cô.

Giọng Diệp Nam Bình lại càng trầm: “Em ở đâu?”

“...”

“...”

“Em ở chỗ lệch với anh 5 giờ đồng hồ.” cô nói

Bên phía cô càng xuất hiện nhiều tạp âm, nhưng Diệp Nam Bình cũng không không nghe nhầm lời cô nói.

Lệch 5 giờ... “Em lại đi Tanzania?”

...

“Dạ đúng.” Trong giọng cô giấu đi ý cười, “Em đang ở trên Kilimanjaro.”

“...”

Xem ra tạp âm bên cô chính là gió tuyết trên đỉnh núi.

Anh đã từng hứa với cô, muốn đưa cô đi xem núi tuyết trên đường xích đạo, mà bây giờ, cô đã tự một mình trải nghiệm nó...

Ngay khoảnh khắc đó, Diệp Nam Bình mới thật sự căng thẳng.

Trước đó, anh còn có thể đem tất cả hành động của cô coi như là chiến tranh lạnh, là giận dỗi, nhưng hôm nay, tất cả đều nhắc anh rằng, anh còn đứng yên một chỗ chờ cô, cô đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, một mình đi tiếp.

Diệp Nam Bình nện bước nặng nề, tiếp tục đi ra ngoài: “Anh đi tìm em.”

Anh hy vọng đến mức nào, cô có thể chờ anh mười mấy giờ, cô lại rất nhẹ nhàng cắt ngang anh: “Không cần.”

Cô sẽ không tiếp tục đợi nữa.

“...”

“Chúng ta gặp mặt, có nói thì vẫn vậy thôi.” trong giọng cô có gió tuyết mát lạnh, cô không còn là cô gái mỉm cười chui vào vòng tay ôm của anh, “Nói qua điện thoại đi, không phụ lòng anh nhọc công tìm được số điện thoại mới của em. Nhưng mà đừng nói lâu quá, em đã gom góp hết tiền tiết kiệm của mình để tham gia đoàn leo núi này, muốn dành nhiều thời gian để chụp ảnh.”

Thật sự bảo anh nói, anh có thể nói cái gì đây?

Anh chỉ là muốn gặp cô.

Đầu dây kia Tần Văn Thành chờ đợi, không đợi được anh lên tiếng: “Anh còn chưa nghĩ ra gì muốn nói, thì để em nói đi.”

So với những suy nghĩ phức tạp và hỗn loạn của anh, cô vẻ như cô đã nghĩ hết sức kỳ cang, lên tiếng: “Thật ra sáng hôm đó em rời khỏi nhà anh, cũng đã suy nghĩ thật kỹ, điều em bận tâm chưa bao giờ là Hứa An Bình, mà điều cơ bản chính là anh không yêu em.”

“...”

“Bởi vì anh không yêu em, em mới để ý việc anh vì chị ấy mà bỏ rơi em, bởi vì anh không yêu em, em mới sợ hãi chỉ cần Hứa An Bình mở miệng một tiếng bảo anh cưới chị ấy, anh liền rời xa em, đi chịu trách nhiệm với chị.”

“Hứa An Bình không phải người như vậy.” Anh nói. Thật sự không hiểu cô lo lắng chuyện không bao giờ xảy ra như thế để làm gì.

Cô cười. Sao anh vẫn không hiểu, từ trước đến nay cô bận tâm không phải là Hứa An Bình... “Em biết chị ấy không phải người như vậy, sẽ không ịch kỷ lệ dụng sự áy náy của anh mà bắt anh cưới chị ấy. Nhưng em vẫn sống trong sợ hãi mỗi ngày, anh biết vì sao không?”

“...”

“Bởi vì anh không yêu em, anh không cho em cảm giác an toàn.”

“...”

Đột nhiên cô mỉm cười: “Anh thấy không, ngay cả anh cũng không phản bác được sự thật là anh không yêu em.”

Diệp Nam Bình đau đầu vỗ trán: “Anh cần có thời gian.”

Yêu một người, không cần thời gian sao?

Cô đã nói sẽ ở bên anh, nhưng mới bốn tháng, cô đã đổi ý...

Cô nói “Nhưng em không muốn đợi thêm nữa.”

“...”

“Thầy Diệp,” cô chợt cung kính gọi anh, “Trước đó em đồng ý tuyên bố, cho dù thế nào em đều cam tâm tình nguyện ở bên anh, là em nuốt lời không làm được. Nhưng anh cũng từng nói, muốn đưa em đi xem tuyết trên đường xích đạo, anh cũng thất hứa. Chúng ta... xem như huê nhau đi.”

“Huê nhau?” Diệp Nam Bình bật cười, “Như thế này sao gọi là công bằng?”

Cô cứ vậy mà đơn phương tuyên bố kết thúc phần tình cảm này...

“Hiện giờ anh muốn níu kéo chẳng qua là vì anh đã bắt đầu quen với việc có em bên cạnh anh, em đột ngột rời đi, anh cần một thời gian thích ứng mà thôi. Nhưng thật ra hiện giờ kết thúc mới là lựa chọn tốt nhất cho chúng ta — nhân lúc anh còn chưa hoàn toàn quen với em trong cuộc sống hàng ngày, nhân lúc em còn chưa...” ...hết tình yêu em dành cho anh...

Cô không nói hết lời muốn nói.

Nhiều lời vô ích...

Lúc này, Diệp Nam Bình đứng bên bậc thang ngoài trung tâm triển lãm, về mặt của anh gần như hòa với bóng đêm thành một khối, “Nếu anh nói, anh không đồng ý?”

“...”

À...

Không đồng ý có thể thay đổi được gì đâu? Không thay đổi được sự thật anh không yêu cô, cũng không thay đổi được ý muốn rời xa của cô...

Dường như cô mỉm cười, nhưng tiếng gió tuyết bao phủ, truyền tới tai Diệp Nam Bình chỉ là những trận tạp âm.

Giọng cô cao hơn, phá vỡ những tạp âm đó: “Anh xem như là em ích kỷ. Anh đã cho em thấy một thế giới rộng lớn, lúc mới vừa tốt nghiệp, em chỉ nghĩ làm một nhiếp ảnh gia nho nhỏ. Nhưng mục tiêu hiện tại của em là làm một người nhiếp ảnh gia có thể sánh vai cùng anh. Em thực sự cảm ơn anh, đã đưa em đi nhìn ngắm phong cảnh một đoạn đường trong cuộc đời này, nhưng con đường tương lai, em muốn tự mình đi.”

“...”

“...”

Khoảnh khắc đó, Diệp Nam Bình phảng phất nghe thấy như có trận sóng thần trong lòng mình, âm thanh tràn ải lạc định (mọi chuyện đã định).

“Cuối cùng em đã chờ được lúc mặt trời lặn, em phải chụp ảnh, em cúp máy đây.”

Cô nói xong, tắt máy.

...

Giờ phút này, Tân Văn Thành đang đứng trên đỉnh núi. Cô ngẩng cao đầu, nhắm mắt, hít sâu một hơi không khí lạnh băng.

Từ chân núi đến đỉnh núi, ước chừng tầm bảy ngày sáu đêm. Lúc này bên cạnh cô chỉ có một người dẫn đường. Người khuôn vác và hộ tống dừng ở trạm nghỉ bên dưới. Một số thành viên trong đoàn của cô bỏ cuộc nửa chừng, quay lại trạm nghỉ chân cùng người khuôn vác. Một số người khác theo chân người dẫn đường tiếp tục lên đỉnh núi. Người dẫn đường nhắc cô, mặt trời lặn, cho nên cô cúp điện thoại.

Lần này cô không nói tạm biệt với người ở đầu dây bên kia, bởi vì cô đã mở ra đoạn đường tiếp theo...

Người dẫn đường nói cô may mắn, những người khác có thể là sớm một bước nên mây mù chưa tản ra, có thể là chậm một bước nên không kịp thấy mặt trời lặn, chỉ có cô, không chỉ có thể thấy được cảnh đẹp hùng vĩ có một không hai mà còn có mây ảnh tốt, ghi lại mọi khoảnh khắc tuyệt vời trước mắt—

Mây mù dần tản ra, phía tây chân trời hiện lên một vòng tròn đỏ hồng, chậm rãi ẩn dần xuống những tầng mây dày đặc bên dưới.

Tân Văn Thành nhìn tầng mây dưới tuyết trắng xóa như con rắn trắng không lồ uốn lượn, vàng tròn đỏ đã biến mất.

Kết thúc.

Kết thúc hoàn toàn.

Con đường tương lai, một mình cô cũng muốn đi thật tốt.

...

Giờ phút này Diệp Nam Bình ngồi ngoài bậc thang trung tâm triển lãm, trong tay anh còn cầm điện thoại người trợ lý của Hướng Duyên Khanh.

Màn hình di động đã tự động khóa lại, anh không có cách nào để bấm lại dây số đó lần nữa — anh cũng sẽ không bấm gọi lại dây số đó.

Tất cả đều kết thúc, như cô mong muốn.

Chỉ là hàng mây anh nhìn lại thật sâu, tựa như đêm nay trời không trăng không sao không một ngọn gió, cuối cùng không thể xóa nhòa.

...

Một tuần sau, kết quả trận chung kết cuộc thi nhiếp ảnh được công bố.

Quán quân là Lục Miêu.

Những người dự thi đều được đánh số, Diệp Nam Bình trăm triệu lần không nghĩ tới Lục Miêu cũng sẽ dự thi — người này đã tách ra ngoài làm việc riêng, chắc sẽ coi thường hợp đồng ba năm với In studio.

Hóa ra cái Lục Miêu nhìn trùng là phần thưởng khác.

Tác phẩm Lục Miêu dự thi tuy không được bình chọn số phiếu cao nhất nhưng lại được giá cao nhất trong đêm đấu giá, cộng hai cái lại thì anh ta đứng nhất.

Người mua tác phẩm của Lục Miêu là bạn của Hướng Duyên Khanh, một phụ nữ người Hồng Kông. Studio của Lục Miêu cũng là do người phụ nữ này lập nên.

Rõ ràng là cô ấy chi tiền cho chủ chó nhỏ của mình.

Lần này thi đấu được quán quân, Lục Miếu bắt đầu chuẩn bị cho việc lên trang bìa và cuộc phỏng vấn cá nhân. Đó mới là mục tiêu chính mà Lục Miếu mong muốn.

Khuong Nam là người xưa nay không khom lưng trước tiền tài, đưa tiền cho bà tuyệt đối không bao giờ được lên trang bìa cùng bài phỏng vấn. Nhưng giờ Lục Miếu đạt giải nhất, nếu anh ta có thể bắt lấy cơ hội này mà mở cánh cửa bước vào thế giới thời trang thì tương lai sẽ rất đáng để mong đợi.

Diệp Nam Bình tuy không biết Tân Văn Thành chưa về nước, nhưng kết quả thi đấu chắc cô cũng đã biết.

Cuộc điện thoại cuối cùng kia, cô đã nói rất rõ ràng, anh chỉ có thể tiếp nhận sự thật việc chia tay, cô nói cũng không sai, anh thừa nhận mình đối với cô còn chưa yêu đến mức không thể chia xa. Nhưng ngẫu nhiên vài lần anh vẫn lái xe đến dưới lầu nhà cô, tựa như mất ngủ, muốn không chế cũng không khống chế được.

Có lẽ đây là thói quen như cô nói vậy...

Mất ngủ đã theo anh nhiều năm, thói quen với cô, anh lại mất bao lâu mới có thể từ bỏ?

Ba ngày sau, Diệp Nam Bình quay chụp quảng cáo cho loạt GX của Phil, bối cảnh ở trung tâm. Tổng công ty Thời thượng Phong hành cũng ở đó, Khuong Nam biết anh ở sân thượng chụp ảnh quảng cáo, hẹn anh ăn cơm trưa.

Tháng trước, ngày đầu tiên bên gái cũ của anh chơi trò biển mắt, trạng thái anh không tốt dọa người mẫu sợ hãi, cuối cùng phải hoãn buổi chụp ảnh. Lần đó Thời thượng Phong Hành cương quyết mời Diệp Nam Bình chụp ảnh bìa cho tạp chí điện tử kỳ niệm tròn một năm. Từ khi xuất bản đến nay doanh số tạp chí điện tử vẫn không tăng. Thời thượng Phong Hành đã tốn không ít tiền. Anh bìa do Diệp Nam Bình chụp cũng chỉ tăng doanh số được trong một lúc nhất thời. Khi hẹn ăn cơm trưa, Khuong Nam còn cười hỏi anh, lần trước làm gì mà dọa người mẫu sợ phát khóc.

“Lúc đó thư ký nói cho tôi biết, anh yêu cầu hoãn lại buổi sau chụp lại, tôi không thể tưởng tượng nổi, lần đầu tiên trạng thái làm việc của anh kém như vậy.”

“Tổng biên tập Khuong, chị mời tôi ăn cơm là để chế giễu tôi việc đó sao?”

Khuong Nam cười cười: “Thôi, không lòng vòng nữa, thật ra tôi muốn hỏi thăm anh về một người.”

“Ai?”

“Trợ lý cũ của anh, người gọi là Tân Văn Thành.”

“...”

Diệp Nam Bình không ngờ lại một lần nữa nghe thấy cái tên này trong trường hợp này.

Anh hơi nghiêm mặt: “Sao chị biết cô ấy là trợ lý cũ của tôi?”

Khuong Nam cười.

Xem ra trong này có câu chuyện gì đó.

Khuong Nam buống dũa, đôi tay đan vào nhau để lên bàn, đáng vẻ cô không ỉ lòi muốn nói.

Diệp Nam Bình cũng buống dũa chăm chú lắng nghe.

...

Thì ra ba tuần Tân Văn Thành biến mất kia, chuyện thứ nhất có làm không phải đi Tanzania mà đi tìm Khuong Nam.

Tân Văn Thành nói với Khuong Nam, cô từ chức, dự định đến Học viện Nhiếp ảnh Spéos* học một năm, muốn nhờ Khuong Nam giúp cô viết phong thư đề cử.

Sở dĩ cô muốn nhờ Khuong Nam giúp việc này là vì Học viện nhiếp ảnh Spéos giống như đại đa số trường nghệ thuật khác ở nước Pháp, chỉ nhận học viên có nền tảng nghệ thuật. Ý cơ bản chính là họ chỉ tuyển những sinh viên nghệ thuật chính quy. Tân Văn Thành tốt nghiệp báo chí, chỉ nhiều đó là đủ để loại cô ngay từ vòng thứ nhất. Nhưng con người cô trước nay muốn cái gì thì nhất định phải thực hiện được, cô nhanh chóng nghĩ tới việc nhờ Khuong Nam viết một lá thư đề cử giúp mình.

Hiệu trưởng học viện, Pierre Yves Maher là một nhiếp ảnh gia kỳ cựu của nước Pháp, là bạn vong niên* với Khuong Nam (*bạn bè nhưng chênh lệch tuổi tác*).

Khuong Nam hỏi cô làm sao biết được mình là bạn bè với Pierre Yves Maher, Tân Văn Thành cũng không giấu diếm. Pierre Yves Maher là nhiếp ảnh gia nổi tiếng thập niên 80. Tân Văn Thành đã từng xem tác phẩm của Pierre Yves Maher trong bảo tàng nghệ thuật của Hưởng Duyệt Khanh, trong đó người trung gian giới thiệu là Khuong Nam. Trên tài liệu triển lãm của Hưởng Duyệt Khanh có ghi như thế. Trên mạng cũng có thể tra được, khi Khuong Nam mới tốt nghiệp làm việc ở tạp chí thời trang ở HongKong, kết bạn với Pierre Yves Maher, người đang ở trong giai đoạn khó khăn trong sự nghiệp. Tân Văn Thành suy đoán, đã qua mười mấy năm, hai người hẳn đã thành bạn vong niên.

“Trợ lý cũ của anh là người tinh ranh, năm trước lúc chúng ta chụp ảnh bìa kỷ niệm mười năm ở Thượng Hải, cô ấy đã kết bạn với thư ký của tôi, quan hệ với thư ký tôi rất tốt. Lần này thư ký tôi tạo cơ hội để cô ấy có thể ngẫu nhiên gặp được tôi.”

Khuong Nam nói những lời này với vẻ mặt người khác không nhìn ra được là đang khen hay chê.

Diệp Nam Bình chỉ có thể tự đội nổi lên đầu mình: “Lúc cô ấy là thuộc hạ của tôi, tôi thường nói với cô ấy là mọi việc đều phải cố gắng hết sức mình. Tôi không thích người dễ dàng từ bỏ, chủ biên Khuong, chị cũng vậy mà.”

Khuong Nam cười cười, xem ra không đồng tình: “Lần đầu khi cô ấy đưa ra đề nghị này, tôi cũng đã từ chối cô ấy...”

Ngón tay Diệp Nam Bình đang đan vào nhau chợt căng thẳng.

Khuong Nam lại nói tiếp: “Nhưng cô ấy còn chưa từ bỏ.”

Diệp Nam Bình thả lỏng mấy đầu ngón tay, bật cười lắc đầu. Đúng là phong cách của cô ấy.

Khi đó, cuộc thi nhiếp ảnh mà Hưởng Duyệt Khanh tổ chức mới bắt đầu thi đấu, Tân Văn Thành đưa ra điều kiện trao đổi, nếu cô đạt giải nhất thì cô có thể chứng minh cô có nền tảng nghệ thuật đúng không? Như thế chắc Khuong Nam có thể giúp cô viết thư đề cử.

Nụ cười nhẹ của Diệp Nam Bình chưa kịp thu lại đã cứng đờ—

Kết quả thi cả anh lẫn Khuong Nam đều biết, cô không đạt giải quán quân.

Thật ra mấy ngày nay khi biết được kết quả chung kết, Diệp Nam Bình có nghĩ đến việc nấn tin cho cô, có thi đấu thất bại, chắc là thất thất vọng. Nhưng mà, anh lấy thân phận gì để an ủi cô? Nghĩ tới chuyện đó, tin nhắn anh soạn xong lại xóa.

Nhưng hóa ra, kết quả thi đấu đối với cô không chỉ là hợp đồng triệu tệ, mà còn có kế hoạch du học của cô.

Điều đáng buồn không phải là thất bại, mà là đã dùng hết sức mình, nỗ lực đến thế vẫn thất bại...

Không biết vì sao, Diệp Nam Bình đột nhiên nhớ đến đôi mắt cô.

Đôi mắt khi nói “tạm biệt” với anh...

Dùng hết sức mình nhưng vẫn thất bại như trước, đôi mắt lại vẫn kiên cường mà mỉm cười...

Vở kịch nhỏ

Triệu Từ Từ: Giúp hay không giúp, đó là vấn đề...

Ba ba Diệp: ...

Triệu Từ Từ: Cậu giúp cô ấy, cô ấy đã có thể đi tới Pháp xa xôi. Cậu không giúp cô ấy, cậu có thể nấn tâm nhìn cô ấy khổ sở sao?

Ba ba Diệp: Cảm ơn.

GHI CHÚ:

Thành lập vào năm 1985, Spéos là trường nhiếp ảnh lâu đời với 85 năm kinh nghiệm trong lĩnh vực giảng dạy nhiếp ảnh chuyên nghiệp. Với nhiệm vụ đào tạo sinh viên có đủ kĩ năng, kinh nghiệm, chuyên môn để đáp ứng với nhu

câu của thị trường việc làm ngày nay, hoặc theo đuổi nghệ thuật nhiếp ảnh chuyên môn hơn.

Spéos có các khóa học cá nhân bằng tiếng Anh và tiếng Pháp theo chương trình từ 1 hoặc 2 năm, hoặc 5 tháng ở Paris và London, thực tập ở Biarritz và các hội thảo ở Pqrris và London. Sinh viên được đào tạo tập trung vào 2 ngành nghề chính: Nhiếp ảnh studio (nhiếp ảnh thời trang, làm đẹp, âm thực, ...) và nhiếp ảnh báo chí (tin tức, phóng sự, phim tài liệu, ...)

Spéos được xếp hạng trong Top 5 trường nhiếp ảnh tốt nhất ở Pháp.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Diệp Nam Bình thu hồi suy nghĩ từ đôi mắt kia về: “Tổng biên tập Khương, trong lòng chị thật ra chắc là đã có đáp án rồi.” Nếu không cũng sẽ không hỏi riêng anh thế này...

Đều là người hiểu biết, nói chuyện không cần hao hơi phí sức, Khương Nam cười, nhưng nụ cười không chắc.

“Tuy là cô ấy đã đánh cuộc thua, nhưng tôi đang xem tác phẩm chung kết của cô ấy, cũng đã giúp cô ấy viết xong thư đề cử. Tác phẩm của cô ấy đúng là rất có tiềm năng, nhưng mà...” có thể thấy Khương Nam đang phân vân, “Tôi không hy vọng mình giúp một người có tài, có khả năng nhưng cũng có mưu mô.”

“Cho nên lá thư đề cử đó chị vẫn chưa đưa cho cô ấy?”

Khương Nam gật đầu.

Cô gái này nỗ lực tranh thủ mọi cơ hội, đúng là dễ khiến người khác hiểu lầm. Lần đầu tiên anh biết cô, không phải cũng cảm thấy cô cực đoan sao?

Anh hơi nghiêm mặt lại: “Tổng biên tập Khương, trong tình huống cô ấy không có bất kỳ mối lợi nào trong quan hệ với thư ký của chị mà đã quan hệ rất tốt với thư ký chị, chứng tỏ cô ấy thông minh. Thông minh không có nghĩa là có mưu đồ, chắc chắn cô ấy không thể biết trước, không đoán được lần này có việc cần nhờ chị, cho nên một năm tạo mối quan hệ tốt với thư ký của chị không phải là việc có mưu đồ từ trước.”

“Xem ra anh rất tán thành cô trợ lý cũ này?”

Diệp Nam Bình mỉm cười: “Tôi khen còn chưa đủ rõ sao?”

Khương Nam cũng cười, có vẻ cô cũng biết Diệp Nam Bình rất ít khi khen ai. Cô cảm đùa lên lại: “Đồ ăn nguội hết rồi, không nói nữa.”

Thật ra cô còn có câu chưa nói.

Chính mình cũng có xuất thân như thế, có thể nhìn ra bóng dáng năm xưa của mình trên người cô gái này, nhưng Khương Nam cũng không thích bản thân mình những năm đó, vì thành công mà trả giá quá nhiều, cũng mất đi quá nhiều...

Diệp Nam Bình thấy Khương Nam cười thì yên lòng, phối hợp ngưng đề tài, cảm đùa lên lần nữa.

Bàn tay cảm đùa lại hơi cứng ngắc.

Cô gái ấy lần trước cố gắng như vậy là vì anh... nhưng hôm nay, tất cả nỗ lực của cô đều để giúp cô rời xa anh.

Tựa như điều đứt dây, càng bay càng cao, mà anh, đã không còn là bầu trời của cô...

...

Công việc chính thức kết thúc lúc 9 giờ, đối phương mời ăn tối, cả ngày Thương Dao không đến hiện trường chụp ảnh, rõ ràng là không muốn đối mặt với anh.

Giống như năm trước khi chụp ảnh quảng cáo ô tô, trên bàn com, một nửa người In studio, một nửa là đối phương và người của Quảng Dịch. AE Quảng Dịch là phụ nữ, nhìn là biết người có thể uống rượu, kính rượu một chọi một, mới vào sân lại nói mình uống say rồi.

Không giống cô gái năm ngoái, nửa đêm cũng không hiểu thuật đánh vòng quanh, ý vào việc mình có thể uống được thì cứ đánh bừa.

Diệp Nam Bình thu hồi tầm mắt, tự nhắc mình, sở dĩ lại nhớ cô nữa chỉ là vì thói quen mà thôi...

Uống đến cuối, Diệp Nam Bình không chịu nổi, trợ lý mới của anh gọi tài xế lái thay đến. Diệp Nam Bình ngồi ghế sau nhắm mắt, tài xế hỏi anh đi về đâu, Diệp Nam Bình thuận miệng báo ra một địa chỉ.

Chờ tới khi anh mở mắt ra, xe đã đến địa chỉ mà anh báo. Anh sững sờ một hồi mới nhận ra mình báo sai địa chỉ rồi. Diệp Nam Bình hơi hé miệng, tài xế biết anh có chuyện muốn nói, tay đang chuẩn bị kết đơn thì quay lại nhìn Diệp Nam Bình. Diệp Nam Bình nhắm nghiền, bỏ qua ý định báo lại địa chỉ nhà mình: “Dừng ở đây được rồi.”

Tài xế yên tâm kết đơn, mở cốp lấy xe điện ra đi.

Trong xe yên tĩnh lại, Diệp Nam Bình mở cửa sổ xe, đặt tay lên khung cửa. Bắc Kinh tháng tư ban đêm còn hơi lạnh, tơ liễu tung bay trong không khí, một sợi lững lờ bay vào cửa sổ đậu xuống, không còn lơ lửng trên không trung.

Anh cũng không biết, tại sao mình lại đến nhà cô.

Có lẽ là thói quen...

Giống như những sợi tơ liễu kia, bị mắc kẹt trong vòng lầy thói quen.

Diệp Nam Bình nhặt sợi tơ liễu kia lên, chà xát nó trong tay, rượu cũng đã tỉnh hơn, gọi tài xế lái thay lần nữa, chuẩn bị rời đi.

Chợt có hai bóng người đầu nhau đi từ xa tới rồi vào tầm mắt anh.

Là Thương Dao và Tân Văn Thành.

Thương Dao còn tỉnh, Tân Văn Thành lại say tới không biết trời đất, người như dính lên người Thương Dao, đi không được hai bước thì đặt mông ngồi lên bậc thang ngoài tòa nhà. Tân Văn Thành xách theo một túi to đựng mấy lon bia, bia lẩn xuống đất, một lon lăn xa nhất, dừng lại trước đầu xe đại G tầm một mét.

Thương Dao đi nhặt bia lên, lon bia ở xa nhất còn chưa nhặt thì Tân Văn Thành đã kêu Thương Dao lại: “Dao Dao...”

“...”

“Dao — Dao!”

Tân Văn Thành lấy hết sức mình mà gào gọi Thương Dao, Thương Dao chỉ có thể bỏ lon bia cuối cùng không nhặt, vòng trở về, ngồi lên bậc thang, để mấy lon bia ôm trong lòng sang bên cạnh.

Tân Văn Thành cầm lấy một lon, “tách” mở ra, uống mấy ngụm, đang đẩy khí thế lại chợt gục đầu, không nhúc nhích.

Thương Dao hoảng hồn đẩy cô.

Cô chợt ngừng đầu lên ngo ngắc nhìn Thương Dao, một lúc lâu sau—

“Thương Dao, có phải mình thất bại lắm không?”

Thương Dao bị cô nhìn chăm chăm, xót xa: “Đầu cô.” Chọc lên trán cô, để cô dẹp hết những suy nghĩ miên man trong đầu.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, sự thất vọng của cô cũng như lon bia này đang sủi bọt lên.

“Yêu đương, yêu đương thất bại; thi đấu, thi đấu thua; đi một chuyến tới Tanzania về, tiền tiêu hết, thư đề cử cũng không có...”

“...”

“Uống rượu chỉ loại 1 lít 3 lon, còn là tiền của cậu mua.” Tân Văn Thành hươ lon bia trong tay, cười tự giễu, “Dù sao cũng không có tiền đi Pháp, chi là...”

Cô nói “chi là”, trong mắt tràn ngập cô đơn.

Thương Dao chưa từng thấy bộ dạng thất vọng này của cô, chỉ có thể cố gắng an ủi: “Tất cả những thứ tăng lương thăng chức của mình đều là vì cô cậu, cậu thất bại ở đâu chứ?”

Tân Văn Thành cười lắc đầu, uống xong một lon, lại khui lon nữa. Một lon bia Thương Dao nhặt về đều bị Tân Văn Thành uống sạch. Thương Dao không cản, cô hy vọng Tân Văn Thành có thể mượn rượu mà khóc lớn một trận, khóc xả ra hết rồi thì ngày mai lại là một ngày mới. Nhưng Tân Văn Thành không rơi một giọt nước mắt, bóp chặt cái lon rỗng trong tay, bắt đầu tìm xem còn bia hay không.

Thương Dao thấy cô nhún xung quanh mà không có trọng điểm, biết cô đã say thật rồi. Thương Dao vươn tay muốn đỡ cô đứng lên, cô lại thất tha thất thểu tự vịn bậc thang đứng lên.

Thương Dao bị dọa nhảy dựng, muốn đứng dậy đuổi theo mới phát hiện Tân Văn Thành thấy ở xa còn một lon bia, cô ấy đi tới chỗ lon bia kia. Thương Dao yên lòng, cắt hết mấy lon bia rỗng vung đầy đất vào túi rồi mới đi tới chăm cô.

Tân Văn Thành say tới ý thức mơ hồ, đi tới trước lon bia thì chân lại đá trúng nó khiến nó lăn ra xa. Cô nổi giận, đặt móng ngón bệt xuống đường, ôm cột đèn, nhìn lon bia bị cô đá đi: “Ngay cả mày cũng chống đối tao... ngay cả... mày...”

Cô ôm cột đèn, giận dữ nói một nửa rồi im lặng.

Một đôi giày không nhanh không chậm dừng trước mặt cô.

Trong tay chủ nhân đôi giày cầm lon bia mà cô đuổi theo mãi không được kia.

Đèn đường màu vàng ấm, cô gái ôm cột đèn gục đầu xuống, Diệp Nam Bình đột nhiên rất muốn xoa đầu cô.

Anh cố gắng dè ý nghĩ đó xuống, đồng thời Thương Dao từ xa đã dọn xong mấy lon bia rỗng, ngừng đầu nhìn qua bên này thấy một bóng đàn ông cao to đứng dưới đèn đường, Thương Dao ngạc nhiên rồi nhanh chóng nhận ra đó là ai. Thương Dao vụt đứng lên, chạy tới, ngăn giữa Tân Văn Thành và Diệp Nam Bình.

Diệp Nam Bình xoa trán, nghiêng cái nhìn qua hướng Thương Dao.

Thương Dao cảnh giác nhìn Diệp Nam Bình: “Anh muốn làm gì?”

“...”

Diệp Nam Bình ngồi xuống, để lon bia vào tay Tân Văn Thành, không nói gì, đứng dậy bỏ đi.

Thương Dao nhìn theo bóng Diệp Nam Bình rồi đi, thu mất lại, đỡ Tân Văn Thành đứng lên. Nhưng Tân Văn Thành ôm cột đèn, sống chết không buông tay, Thương Dao cố hết sức cũng chỉ gỡ được một tay Tân Văn Thành ra khỏi cột đèn. Thương Dao gác tay Tân Văn Thành lên cổ, đang cố đầu Tân Văn Thành đứng lên thì cô lại bị Tân Văn Thành kéo một cái, cả hai người ngã bệt ra đất.

Thương Dao một bở hơi tai, thờ hồng hộc ngồi nghỉ. Trên vai chột nhệ đi, ngẩng lên nhìn thấy Diệp Nam Bình đã đứng trước mặt hai người. Diệp Nam Bình cúi mắt nhìn hai người, kéo cánh tay Tân Văn Thành đang để trên vai Thương Dao xuống, vươn tay rất nhẹ nhàng ôm Tân Văn Thành đứng lên.

Thương Dao vụt đứng dậy muốn ngăn lại, Diệp Nam Bình mở miệng cắt ngang: “Trừ khi cô muốn ở ngoài đường với cô ấy cả đêm.”

Giọng anh trầm thấp cùng ánh mắt sâu hút lạnh lùng, Thương Dao trong nháy mắt không hề rảnh, anh đã đưa người đi.

...

Người Tân Văn Thành như treo trên người anh, làm như sợ anh đi nhanh quá còn cong chân thúc vào bụng anh. Diệp Nam Bình dừng lại, cúi người ôm ngang đầu gối cô, bế ngang lên, như vậy mới đi yên ổn.

Thương Dao bước nhanh theo sau, mở cửa, bấm thang máy. Nếu không có Diệp Nam Bình chắc giờ cô còn đang gặng co với Tân Văn Thành ngoài đường.

Không lâu sau, ba người vào nhà. Tối nay Diêm Giai có việc nên không về, Thương Dao mới đến chỗ cửa, vừa định báo Diệp Nam Bình đặt người lên sofa thì anh đã đập giày, đi thẳng vào phòng ngủ.

Thương Dao nghĩ, đây là nhà mình, Diệp Nam Bình chắc không dám làm gì nên cũng không ngăn anh, quay vào bếp rót nước, lục tung tìm thuốc giải rượu, trở lại phòng ngủ.

Tân Văn Thành lúc này nằm quay lưng ra cửa, nghiêng người trên giường. Diệp Nam Bình ngồi phía cuối giường, cách một khoảng xa. Thương Dao đứng chân ở cửa, dự một lát rồi đi vào, để nước và thuốc giải rượu lên tủ đầu giường rồi lui ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại. Tình cảnh của Tân Văn Thành bây giờ, Thương Dao tự biết mình không giúp được có, nhưng Diệp Nam Bình chắc chắn có thể giúp được. Thương Dao chỉ có gửi gắm hy vọng là Tân Văn Thành đừng ngủ như chết, không nói được một lời với Diệp Nam Bình.

Nhưng Tân Văn Thành đầu chạm gối thì thật sự ngủ say như chết.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, Diệp Nam Bình ngồi dưới cuối giường một lát, đứng dậy lấy thuốc giải rượu pha vào nước— Thương Dao gầy thế muốn nâng cô dậy uống thuốc chắc là không nổi.

Ngay khi bàn tay Diệp Nam Bình chưa chạm tới vai cô đã ngưng lại.

Nãy giờ anh ngồi dưới cuối giường, cô vẫn đưa lưng về phía anh cuộn người lại, khiến anh mãi tới giờ mới phát hiện, cô vẫn luôn khóc.

Tay Diệp Nam Bình cứng đờ treo giữa không trung một lúc lâu mới nhớ ra phải thu lại.

Anh lấy một tờ khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Không đủ, chỉ có thể lại lấy một tờ nữa.

Hộp khăn giấy cuối cùng trống không. Diệp Nam Bình chưa bao giờ biết, một hộp khăn giấy lại khiến anh luống cuống chân tay đến như thế, anh cau mày ném hộp khăn rỗng đi, lấy tay lau nước mắt cho cô.

Hộp khăn giấy rơi trên đất phát ra tiếng rất nhẹ, Diệp Nam Bình ngồi bên mép giường, tay siết chặt tóc trên đầu mình.

Lần cuối cùng anh làm như vậy là 6 năm trước, khi canh giữ trước cửa phòng phẫu thuật của Hứa An Bình. Anh không biết vì sao mình đột nhiên lại yếu ớt thế này, hiện giờ chỉ vì vài giọt nước mắt của cô lại trở nên thế này, đầu óc trống rỗng.

Anh nghiêng đầu nhìn về phía giường, trong mắt là hình dáng của cô, Diệp Nam Bình hít sâu một hơi, đưa tay lau nước mắt.

Nước mắt cô chảy vào khe hở ngón tay cô, ấm nóng.

Diệp Nam Bình đột nhiên không muốn biết, mấy ngày này, có phải cô thường xuyên như vậy, chỉ có trong đêm khuya tĩnh lặng, nằm nghiêng người bên Thương Dao đã ngủ say, mới dám lên lút rơi nước mắt.

Không muốn biết, trong mơ cô đã xảy ra chuyện gì mà khiến cô đau lòng như vậy, khóc đến ướt cả gối đầu.

Càng không muốn biết người trong mơ làm cô khóc, có phải... là anh không...

...

Rất nhanh sau đó, Tân Văn Thành thực sự cảm nhận được cái gì gọi là cảm giác đàn hồi.

Một ngày trước, dường như mọi thứ đều sụp đổ, nhưng ngày hôm sau, tựa như mọi thứ lại chuẩn bị cho sự chuyển mình mới—

Tân Văn Thành say rượu bị tiếng chuông di động đánh thức. Đầu cô đau như muốn nứt ra, mở mắt nhìn trần nhà một lát, Thương Dao chắc đã đi làm, không có ở trong phòng.

Trước khi tiếng chuông di động sắp tắt, Tân Văn Thành mới từ từ mò lấy điện thoại, bấm nghe.

“Alo?” giọng Tân Văn Thành khàn khàn.

Đầu dây bên kia khựng lại: “Là tôi, Khương Nam.”

Trong một giây, cả người Tân Văn Thành cứng đờ.

Rồi đột ngột dựng bật dậy, không chú ý tới chuyện mình dẫm lên hộp khăn giấy dưới chân giường, chỉ ngo ngắc nghe điện thoại bên kia.

“Khương... Tổng biên tập Khương?” giọng nói cô vì ngạc nhiên quá mà đã mở giọng lại như bình thường.

Khương Nam chủ động hẹn cô.

Thời cơ của cô... tới.

Vỡ kịch nhỏ về đàn hồi

Văn tử: Rót cuộc lao từ sắp mở ra sự nghiệp xứng đáng, ha ha ha!

Triệu Tử Từ: Rót cuộc lao từ có thể thể thân trở thành bạn cùng phòng với Dao Dao nhà ta, ha ha ha!

...

Ba ba Diệp trốn trong góc vẽ xoắn ốc, dùng sức vẽ xoắn ốc, liên tục vẽ xoắn ốc...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Tân Văn Thành đi đến văn phòng tạp chí Thời thượng Phong Hành, Khương Nam ở trong văn phòng mình chờ cô.

Văn phòng của Khương Nam chính là nơi quyền lực của đế chế thời trang trong nước, Tân Văn Thành được thư ký mời vào cửa, tâm trạng thấp thòm thì miễn bàn. So với lần trước khi Tân Văn Thành cố ý “tình cờ gặp được” Khương Nam ở nhà hàng khách Khương Nam không thoải mái, lần này Khương Nam gặp lại cô, tuy vẫn có biểu hiện kiêu ngạo nhưng Tân Văn Thành cảm thấy vẻ kiêu căng này có một chút thân thiện xưa nay chưa từng thấy. Khương Nam không những đồng ý giúp cô viết thư đề cử, còn nói nếu cô còn khó khăn gì khác thì có thể điện thoại cho thư ký cô ấy.

Tân Văn Thành vừa mừng vừa lo, bề ngoài lại thể hiện lại hết sức đứng mực, lịch sự, nhã nhặn. Người biên tập bước vào trao đổi công việc với Khương Nam, Tân Văn Thành không quấy rầy, đứng dậy chào tạm biệt Khương Nam. Khương Nam nhìn ipad trong tay người biên tập, gật đầu với Tân Văn Thành nhưng không ngừng lên.

Tân Văn Thành vẫn thấy cách tạm biệt của người cấp cao này đối với mình như thể hiện giờ cũng chả lấy gì làm phiền lòng, cô tin rằng một ngày nào đó, Khương Nam sẽ đích thân tiễn cô đến cửa, chào tạm biệt với mình...

Cô ưỡn ngực ngừng đầu đi ra cửa.

Khi Tân Văn Thành kéo cửa, không biết Khương Nam có ý gì, đột nhiên gọi cô lại. Tân Văn Thành dừng chân quay đầu nhìn.

Khương Nam ngược lên từ ipad, thân nhiên nhìn cô: “Cô biết tôi thích điểm nào của cô không?”

Tân Văn Thành hơi nhũn mảy.

“Cô chưa bao giờ cảm thấy mình kém hơn người khác. Tôi thích khi thể tràn đầy năng lượng đó. Chúc cô may mắn.”

“...”

Trong nháy mắt, gió nhẹ thổi qua.

Khương Nam bình thân nói xong, lại cúi đầu tiếp tục thảo luận với người biên tập.

Mà Tân Văn Thành lại tiếp tục bước đi như ban nãy. Cô không nhân cơ hội đó mà hỏi Khương Nam, tại sao cô không đoạt được giải quán quân cuộc thi nhiếp ảnh mà cô ấy vẫn đồng ý giúp cô – mọi chuyện đã định, Tân Văn Thành không có thời gian tìm tòi nghiên cứu sâu xa, bởi vì cô rất nhiều chuyện đang chờ cô giải quyết.

Học viện Spéos dạy học bằng tiếng Anh, cần bài kiểm tra IELTS. Tân Văn Thành đã chuẩn bị từ trước, cô đăng ký thi IELTS đầu tháng 5, trước khi đi Tazania, cuối tháng 5 sẽ có kết quả; cô thư dè dặt, cô có thể bắt tay chuẩn bị tập tác phẩm, các tài liệu khác, chờ điểm IELTS có xong thì cô bắt đầu tìm nhà trọ ở Paris, bắt đầu xin visa.

Cái chính khiến cô đau đầu chính là học phí 25.000 Euro mỗi năm.

Mặc dù có thể được trả theo đợt, cô chỉ cần trả 13.000 Euro học phí trước khi bắt đầu đi học vào tháng 9, nhưng đây là một khoản tiền rất lớn đối với Tân Văn Thành. Hơn nữa còn phải có chi phí sinh hoạt, cô phải dự phòng có đủ 14 vạn tệ trước tháng 9 mới được.

Cô thì đầu thất bại, tuy bức ảnh cô mang thi đầu kia bán được 9 vạn, nhưng theo quy định cuộc thi, thí sinh phải quyền góp 70%, cô được giữ lại 30%, trừ thuế đi thì còn khoảng 2 vạn; Linda cho cô mượn 3 vạn, Thuơng Dao cho cô mượn 1 vạn, còn giúp cô trả chi phí thi IELTS. Tính toán tới lui thì còn thiếu hơn một nửa.

Trước đó Tân Văn Thành mới nói với ba mẹ là cô muốn đi Paris học nhiếp ảnh. Lúc đó ba mẹ mới biết hóa ra cô không còn làm ở Quảng Dịch. Ba Tân nổi giận, kéo số điện thoại Tân Văn Thành vô danh sách đen, mà cách thức kéo người vô danh sách đen này là do Tân Văn Thành mới dạy ông hồi tết đó.

Nhưng mà mẹ Tân hai ngày trước mới nói cho cô biết, ba cô lặng lẽ rút mấy khoản tiết kiệm định kỳ, để cho cô không cần lo lắng việc kinh phí du học.

Có điều Tân Văn Thành không muốn sử dụng tiền ở nhà, điều kiện nhà cô vốn không dư dả...

Tân Văn Thành nghĩ tới chuyện tiền bạc, rầu rĩ đi ra thang máy, băng qua sảnh, đi về phía cổng chính. Xung quanh là những người đáng vẻ vội vàng, tiếng giày cao gót lộc cộc xung quanh mang vẻ thanh lịch nhẹ nhàng, chợt có tiếng bước chân dồn dập phá tan tiếng giày cao gót đang tràn ngập quanh cô.

Chủ nhân của bước chân đó nhanh chóng băng qua tiền sảnh, không biết gọi ai đó: “Chờ một chút!”

Mấy người ngạc nhiên dừng chân, Tân Văn Thành đang thất thần không hề nghe thấy, đẩy cửa kính đi ra ngoài.

Cửa kính có đẩy ra chưa khép lại hết đã bị người khác đẩy ra, ngăn Tân Văn Thành lại.

Tân Văn Thành giật mình.

Ngẩng lên, thì ra là Hường Diễn.

“Cô bị ma đuổi sao đi nhanh vậy?” Hường Diễn thở gấp, “Đuổi theo cô cả đoạn.”

Tân Văn Thành trở mặt, lấy lại tinh thần “Sao cậu biết tôi tới văn phòng?” Cô ngẫm nghĩ, dọc đường tới văn phòng Khương Nam mình đâu có gặp cậu ra.

Hường Diễn không đáp, chỉ nhìn thẳng cô: “Nghe nói cô muốn xuất ngoại?”

“Ừ.”

Tân Văn Thành định hỏi sao cậu biết, không lẽ Diêm Giai nói cho cậu nghe? Lại bị cậu ta cắt ngang: “Đi một năm?”

Tân Văn Thành dờ cười dờ khóc: “Biết rồi còn hỏi?”

Cậu lại không cười nổi.

Tân Văn Thành quen dăng vẻ bông đùa thường ngày, cậu đột nhiên nghiêm túc nhìn cô vậy, Tân Văn Thành không thích ứng lắm “Thôi gian làm việc mà cậu chạy ra ngoài, không sợ bị bắt được bị mắng sao?” Tân Văn Thành nhìn đồng hồ, “Tôi phải đi rồi.”

Cô đã nhờ cô chủ lúc trước giới thiệu cho cô mấy studio chụp ảnh, một ngày chụp 300 bộ quần áo, cô phải vội đi chụp ảnh. Hiện giờ nghĩ lại, bạn bè cô đều sẵn lòng giúp cô khiến cô tràn ngập ý chí chiến đấu.

Tân Văn Thành vừa định đi, lại bị cậu gọi lại, “Chờ một chút.” Hường Diễn lấy trong túi ra một tấm thẻ, đưa cô: “Trước đó cô cho tôi mượn tiền, bây giờ tôi trả lại ân tình cho cô.”

Tân Văn Thành không nhận: “Không cần đâu.” Điều kiện kinh tế của cậu ra sao cô biết, cho cô mượn năm ba ngàn, để chừng cậu thiếu ăn thiếu mặc cả tháng.

Hướng Dẫn không nói nhiều với cô, nhét thẳng thẻ vô túi áo khoác cô: “Đi Pháp học nghệ thuật tốn kém lắm, cô nhận đi.”

Tần Văn Thành cúi đầu, mới vừa với vào trong túi định lấy thẻ ra thì đột nhiên cả người cứng đờ—

Không hề có dấu hiệu báo trước, Hướng Dẫn đột ngột kéo cô ôm vào trong lòng.

Ôm rất chặt, chặt đến mức tim Tần Văn Thành chọt căng thẳng.

Tần Văn Thành nhất thời thất thần.

Giọng cậu rầu rĩ vang bên tai cô: “Mặt mã là 170716.”

Giọng nhỏ tới mức gần như nghe không rõ, cậu đã bỏ cô ra, quay người đi.

Tần Văn Thành ngơ ngác nhìn cửa kính mờ rồi lại khép, Hướng Dẫn đã chạy vào trong, chỉ để lại mình cô không biết cảm xúc trong lòng thế nào.

Tay Tần Văn Thành còn để trong túi chưa kịp lấy ra, đầu ngón tay chạm vào 1 góc tấm thẻ, đột nhiên Tần Văn Thành chợt nhớ ra, 170716...

Là ngày mà cậu tài xế lái thay Hướng Dẫn gặp cô.

...

Hướng Dẫn đưa thẻ cho cô, Tần Văn Thành vẫn không đụng tới, nghĩ để dịp nào đó trả cho cậu, người anh em này còn nghèo hơn cô, Tần Văn Thành không đánh lòng mượn tiền cậu. Nhưng dạo này Tần Văn Thành bận tới mức com còn không rảnh để ăn, dần dà quên mất việc đó.

Nửa tháng nay cô giúp 5 cửa hàng quần áo chụp hình, mỗi nhà là 300 bộ quần áo; Diêm Giai cho cô mượn tài khoản xã hội của mình, công việc chụp ảnh cũng cho cô; cô ấy còn có một nhóm mua ảnh chụp, 699 một bức, cô đã bán được hơn 30 bức, cô chưa chụp xong hết mà số lượng mua ảnh ngày càng tăng—

Tác phẩm của cô chưa lọt vào mắt giới thời trang nhưng dựa vào nó kiếm tiền cũng không thành vấn đề.

Công việc rất nhiều, Tần Văn Thành còn phải ôn tập, làm bài IELTS.

Cô quay về nhà, một giấc lần lên giường, nhưng nghĩ mới 10 giờ, lại cố gắng ngồi dậy, làm thêm một đề IELTS.

Cảnh này gần đây Thương Dao thường xuyên nhìn thấy, cô thật sự lo lắng: “Cậu cứ như vậy thì có mạng để đi Paris không?”

Tần Văn Thành ngồi chỗ bàn trang điểm làm bài, tiện tay lấy một cây cọ ném cô: “Cái miệng ăn mắm ăn muối của cậu đó.”

Thương Dao lật đật bắt lấy, bộ cọ này rất mắc.

“Cần đây cậu bán mạng vậy cũng chỉ được hai vạn, không lẽ không có cách khác để kiếm tiền sao?”

Thương Dao cẩn thận cầm cọ đặt lên ống đồ trang điểm, lướt nhìn qua bàn trang điểm, thờ dài. Nếu biết vậy thì trước đây không mua sắm linh tinh rồi. Thương Dao tựa vào đầu giường, cân nhắc: “Nếu không... mình mượn Triệu Từ Từ một ít?”

Tần Văn Thành lập tức từ chối: “Không được. Cậu còn chưa chính thức ở bên anh ấy, nếu mượn tiền thì anh ta sẽ coi thường cậu.”

“Anh ấy dám?!”

Tần Văn Thành tạm thời buông bút, từ đề bài ngẩng lên, trấn an Thương Dao: “Cậu tính đi, hơn nửa tháng mình kiếm được 2 vạn. Tiếp theo mình sẽ thả lỏng bớt, một tháng kiếm 3 vạn không thành vấn đề, ba tháng thì được 9 vạn, mình có thể đi Paris rồi!”

Tần Văn Thành cười nói rất nhẹ nhàng.

Thương Dao chỉ đánh miễn cưỡng yên tâm: “Thôi được, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, thật sự cuối cùng không xong thì còn có Triệu Từ Từ.”

Tần Văn Thành lại cúi đầu, làm bài thi, cô không lo lắng một chút nào.

Thực ra cô không muốn Thương Dao tìm Triệu Từ Từ giúp, còn có nguyên nhân—

Cô không muốn để người kia biết, hiện giờ cô tham tới vậy.

Cô càng không muốn người kia ra tay giúp mình...

Gương mặt người đó, lúc áp áp lúc lạnh lùng, gương mặt anh khi nói “Đừng yêu tôi” kóe lên trong đầu Tần Văn Thành, cô chỉ cho phép mình phân tâm một thoáng, rồi lại tiếp tục làm bài.

...

Nhưng đứng với câu của Thương Dao “thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng”, cô mới thi IELTS được 2 ngày, người mua tác phẩm của cô trong buổi đầu giá triển lãm lần trước, Chu Xuyên Quận, tìm được cách liên lạc với cô, muốn mua những bức ảnh khác trong bộ “Đỏ và đen” của cô.

Người mua này cũng là một nhà sưu tập, nghề nghiệp chính của anh ta là gì Tần Văn Thành không biết. Đối phương hẹn Tần Văn Thành tại phòng trưng bày riêng của anh ta.

Là một người mua thẳng thắn, cũng không nói chuyện phiếm quanh co, đi thẳng vào chủ đề: “Nói cái giá đi.”

...đây là 4 chữ mà Tần Văn Thành thấy nó hay nhất trong thời gian gần đây.

Đây là loạt ảnh chụp mà ngày rời khỏi nhà Diệp Nam Bình, cô đi tìm Hứa An Bình chụp.

Thật ra lúc Hứa An Bình cởi quần áo trước mặt cô, lộ ra phần chân gù, Tần Văn Thành biết, mình tự rời khỏi cũng không sai.

Chỉ ấy vì Diệp Nam Bình mất đi một chân, mà chỉ ấy vì chính bản thân mình, không có ai có thể sống tốt như thế.

Chỉ là... loạt ảnh chụp cuối cùng đã giúp cô gom đủ chi phí đi Paris, nói cách khác cũng là dựa vào Diệp Nam Bình mà có?

Tần Văn Thành không thể nghĩ lâu, lập tức giao phim ra, rốt cuộc cô đã gần thêm một bước nữa với mục tiêu rời đi của mình.

...

Một tay nhận phim một tay chuyển tiền, mua bán nhanh chóng lẹ lảng. Tiễn Tần Văn Thành đi, Chu Xuyên Quận gọi điện thoại.

Bên kia bắt máy rất nhanh.

Chu Xuyên Quận chỉ hỏi một việc: “Diệp tiên sinh, vì sao anh không tự ra mặt mua những ảnh chụp đó?”

Bên kia cười. Nụ cười có vẻ chua xót.

Đáp án thật ra đã không quan trọng...

Vở kịch nhỏ.

Ngày đầu tiên đi Paris, Tần Văn Thành thu dọn đồ đạc, phát hiện thẻ ngân hàng bị quên trong túi áo khoác.

Cô ra cây ATM gần đó tra số dư, định sẽ chuyển tiền lại cho ai đó.

Lại phát hiện—

Trong thẻ này, là tài khoản ngoại tệ, vừa vận có 25.000 Euro.

... Ba ba Diệp: Dám để cho nam phụ lên sàn, tác giả, cô thử xem?!

Tác giả: ... ho khan, e hèm, anh chị em nghĩ sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

10 tháng qua rất nhanh. Tuần lễ thời trang Paris là vào tháng 3 năm sau, Tân Văn Thành đã gặp rất nhiều người, rất nhiều chương trình của các thương hiệu thời trang ngay ở studio của giáo viên, phải nói là cảm giác hết sức vi diệu.

Tháng 10 năm ngoái, cô còn là một sinh viên chụp ảnh của người mẫu trên đường phố của Tuần lễ thời trang, tháng 3 năm nay, cô cũng đã thành khách mời của thương hiệu, điều này phải cảm ơn giáo viên của cô, thầy Paolo Roversi.

Thầy Paolo Roversi là giảng viên thỉnh giảng của Học viện Spéos. Vị nhiếp ảnh gia này được gọi là Raphael trong ngành nhiếp ảnh, ông chỉ hướng dẫn 5 sinh viên có thành tích tốt nhất trong học kỳ đầu tiên, Tân Văn Thành là người đứng thứ 3 trong học kỳ đầu, may mắn được tuyển vào, được Paolo Roversi cho vào nhóm nghiên cứu được ông trực tiếp hướng dẫn.

Sau thời gian học, họ đến studio của Paolo Roversi thực tập, vòng giao tiếp lập tức thay đổi khác biệt. Tuần lễ thời trang Paris lần này, các đại gia trong giới thời trang trong nước cơ bản đều tập trung ở Paris. Paolo Roversi nhận lời mời chụp ảnh bìa cho tạp chí thời trang Trung Quốc, người mẫu là ảnh đế Trung Quốc và siêu mẫu. Đội ngũ tạo mẫu là đơn vị mà năm kia Tân Văn Thành đã từng hợp tác tại Trung Quốc, Emma. Siêu mẫu và ekip nước ngoài giao tiếp không thành vấn đề, nhưng ảnh đế thì chỉ biết tiếng Trung, Tân Văn Thành ở studio tạm thời thành người phiên dịch.

Chụp được một nửa, Emma mới nhận ra Tân Văn Thành vui vẻ chào hỏi cô, hỏi cô có phải là trợ lý của Diệp không...

Tân Văn Thành nghe tên người đó, trong một giây chợt ngẩn người, rồi mỉm cười dùng tiếng Pháp chào hỏi Emma. Trong mắt người nước ngoài, người Châu Á dường như có một vẻ ngoài như nhau, hơn nữa Tân Văn Thành năm kia vẫn là một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, mặc mặc không trang điểm, bây giờ là tóc ngắn ngang vai, mang giày cao gót, hút thuốc lá, sử dụng tiếng Pháp thành thạo, chuyển đổi Tiếng Trung với tiếng Pháp nhuần nhuyễn, Emma thoát đầu không nhận ra cô cũng không có gì lạ.

Tân Văn Thành mới từ một chương trình của nhãn hàng thời trang thiết kế về, quần áo cô mặc là để đi xem chương trình. Cô với hai bạn học ở Spéos đã nhận được công việc chụp ảnh Lookbook* nên tham gia triển lãm của nhãn hiệu thì dĩ nhiên muốn ăn mặc chỉnh tề một chút.

Emma nói tiếng Pháp của cô tiến bộ rất nhiều, Tân Văn Thành nhớ năm đó ở Thượng Hải, tiếng Anh mình còn lúng búng, tiếng Pháp một chữ không xong, cũng khó trách bây giờ Emma nói chuyện đều tự động nói chậm lại, sợ cô nghe không rõ.

Nhưng Emma nhanh chóng khôi phục lại ngữ điệu bình thường, chắc cô cũng nhận ra tiếng Pháp của Tân Văn Thành không tệ.

Tân Văn Thành nói với cô ấy, tháng 7 năm nay mình tốt nghiệp Spéos, Emma thuận miệng hỏi cô, tốt nghiệp xong có định ở lại Pháp không.

Mãi tới đó, Tân Văn Thành mới hơi ngập ngừng.

Cô cũng không biết bản thân mình có muốn ở lại hay không, chưa quyết định đi hay ở.

Từ tháng 9 năm ngoái đến giờ, cô đã bắt đầu quen với sinh hoạt nơi này, cô cũng bước đầu lập được những mối quan hệ ở Paris, trong lúc đó, tài khoản Instagram của cô cũng nổi hơn—Đó không chỉ vì nhu cầu công việc mà còn là chương trình thực tiễn của trường. Số lượng follow trên Ins của cô hơn mười vạn, còn số lượng theo dõi trên weibo còn chưa tới một vạn...

Emma thấy cô không trả lời, tưởng cô không nghe thấy nên cười đối đãi tài, nói sáng nay ở buổi trình diễn của Chanel gặp ông chủ cũ của cô.

Tân Văn Thành ngạc nhiên từng người một chủ mới nhận ra Emma nói chủ cũ của mình là ai.

Buổi trình diễn của Chanel hôm nay với giờ trình diễn của nhãn hàng thời trang thiết kế mà cô tham dự, thời gian cách nhau chỉ 1 tiếng. Thật ra cô có thư mời của Chanel, nhưng cô nghĩ có đi cũng chỉ là ăn theo, ngồi cũng chỉ ngồi hai hàng cuối cùng, so với nhãn hiệu thời trang thiết kế mà cô hợp tác thì dĩ nhiên là người hợp tác quan trọng hơn. Vì vậy mà cô bỏ qua buổi trình diễn của Chanel.

Đại khái có một số việc chính là vận mệnh an bài, wechat đồng nghiệp cũ ở In studio cô đều còn lưu, biết người nào đó 10 tháng nay đã đi Paris 3 lần, thế nhưng cô chưa lần nào gặp anh, cũng không phải có ý tránh mặt mà là không hề gặp nhau.

Thật ra như vậy cũng tốt, cô nhận gặp mặt không thể không ngại ngùng, thà là không gặp.

Cô lại nhanh chóng gặp một cổ nhân khác—

Chụp ảnh xong, Khương Nam tới.

Tân Văn Thành 10 tháng nay chưa gặp Khương Nam, hình như cô ấy chẳng thay đổi gì, chỉ thay người thư ký mới, không còn là chị thư ký lúc trước nữa.

Lúc Tân Văn Thành biết Thời thượng Phong hành mời thầy mình chụp ảnh bìa thì nhắn với chị thư ký, Tân Văn Thành rất mong có thể gặp chị ấy ở Paris, chị ấy lại nói, chị đã thay đổi công việc.

Khương Nam và Hướng Duyên Khanh đang có vấn đề, nhân viên Thời thượng Phong Hành bị biến động rất lớn. Tạp chí Thời thượng Phong Hành phụ thuộc vào tập đoàn Thời thượng Phong Hành, Hướng Duyên Khanh là đại cổ đông của tập đoàn, hiện giờ Khương Nam tận dụng khả năng của mình đưa các thân tín đi các vị trí quản lý, chuẩn bị cho việc phân chia quyền lực.

Mới đầu nghe tin Khương Nam và Hướng Duyên Khanh đang âm ỉ không còn ở với nhau nữa, Tân Văn Thành hết sức kinh ngạc, hai người không phải là vợ chồng ản ái sao, tại sao nói chia tay là chia ngay?

Chị thư ký chắc biết nội tình nhưng chỉ lấy một câu “Một lời khó nói hết” để khải quát lại. Cuối cùng còn cảm thán, đây là chỗ tốt của người trưởng thành, phân chia tài sản là có thể chia xa, không cần có con cái xen vào vấn đề.

Lần này gặp lại Khương Nam, Tân Văn Thành không tìm được một chút vẻ sa sút trên mặt cô ấy, vẫn chuyện trò vui vẻ với Paolo Roversi. Tân Văn Thành ngẫm lại, cũng phải, nói không chừng là Khương Nam đã Hướng Duyên Khanh, cũng đâu phải không có khả năng đó chứ...

Emma còn tưởng Khương Nam không nhớ Tân Văn Thành, giới thiệu Tân Văn Thành là trợ lý cũ của ông Diệp. Về ngoài Tân Văn Thành vẫn tươi cười không đổi, nhưng thật sự không ngờ từ Emma lại nghe thấy tên người kia, hoảng hồ... Cô là cô, cái danh trợ lý cũ này có thể chọn lựa được, vì vậy có ý cắt ngang Emma, chào hỏi Khương Nam: “Tổng biên tập Khương, đã lâu không gặp.”

Khương Nam vẫn như cũ, mỉm cười khách sáo xa cách, đáp lại: “Đã lâu không gặp. Cô chắc còn vài tháng nữa là tốt nghiệp rồi nhỉ.”

“Dạ phải. Hy vọng sau này có cơ hội chụp ảnh cho Thời thượng Phong Hành.”

Emma nghe không biết hai người nói gì, nhưng thấy họ hai người có vẻ quen biết thì kinh ngạc nhường mày—rốt cuộc Tân Văn Thành không cần nghe lại câu trợ lý cũ của ai đó nữa.

...

Trong Tuần lễ thời trang Paris diễn ra, mỗi đêm đều có đủ loại hoạt động. Tân Văn Thành có không ít thư mời nhưng đêm nay, Tân Văn Thành không đi đâu, cùng thầy mình chụp ảnh xong thì trở về chỗ trọ. Cô còn bài tập phim phỏng sự muốn thực hiện cho xong.

Mỗi tuần trong trường có 3 giờ học phóng viên ảnh, tin chí cũng quan trọng như chụp ảnh thương mại và chụp ảnh chuyển động. Học viện Spéos có quyền truy cập vào thư viện ảnh của Reuters, đợt trước Paris có sự kiện xung đột với dân tị nạn, phim phỏng sự của Tân Văn Thành dự kiến sẽ đưa tin việc này, tiếc là gặp đúng đợt Tuần lễ thời trang, cô bận rộn cả ngày nên chưa có thời gian sửa sang lại các tư liệu.

Dĩ nhiên đêm nay Tân Văn Thành ngoài việc làm bài tập còn có một việc quan trọng khác – có tới gặp bạn cũ.

Hướng Diễn cũng tới Paris.

Tháng trước Hướng Diễn đã nhắn tin cậu sắp tới Paris công tác, báo Tân Văn Thành chuẩn bị tiếp đón cho long trọng. Tân Văn Thành nghĩ có lẽ cậu làm việc ở Thời thượng Phong Hành không tệ nên đi công tác Paris cũng có phần cần. Thế mà cậu ta còn bận rộn hơn cả cô, hai người đã hẹn 9 giờ tối gặp nhau uống vài ly, kết quả Tân Văn Thành sửa hình xong, vừa vặn 9 giờ, nhắn wechat cho Hướng Diễn, Hướng Diễn vẫn còn bận nên báo cô chờ thêm 1 tiếng nữa.

Tân Văn Thành nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ. Khách sạn Hướng Diễn ở quận 8 (quận Élysée), cách đó không xa, Paris thật ra rất nhỏ, nhỏ hơn Bắc Kinh rất nhiều, nhưng cô ở quận 11, thời gian này trị an không tốt lắm, tháng trước cô mới bị móc túi.

Tân Văn Thành nhắn: “Muộn quá tôi không ra đi ra ngoài nữa.”

Hướng Diễn không trả lời.

Tân Văn Thành đã chuẩn bị tháo trang sức xuống. Hướng Dẫn nhấn wechat kêu cô xuống lầu.

“Tôi giúp cô gọi xe rồi, thế nào, phục vụ chu đáo chứ?” Hướng Dẫn nhấn lại vậy.

Hướng Dẫn muốn cô đến khách sạn chờ cậu, khi cậu xong việc thì đi uống vài ly. Khách sạn Hướng Dẫn ở, Khương Nam cũng ở đó, Tân Văn Thành hơi do dự, cuối cùng không chịu nổi Hướng Dẫn cứ khen cái quán bar bên cạnh pha chế rượu ngon thế nọ thế kia suốt, tự động viên mình chắc sẽ không gặp Khương Nam đâu, đêm nay Khương Nam có party – chiều nay ở studio Tân Văn Thành có nghe loáng thoáng.

Party với người Pháp cơ bản là không thể kết thúc trước 0 giờ, Tân Văn Thành cũng yên tâm xuống lầu, lên xe.

Lần này Diêm Giai cũng muốn tới Paris, tiếc là cuối cùng không thương lượng được với nhà tài trợ, kế hoạch đi Paris coi như xong. Tết vừa rồi Tân Văn Thành cũng không về nhà, việc trong việc ngoài rất bận, cho nên có thể gặp được đồng hương Hướng Dẫn cô rất vui.

Nhưng cô tới khách sạn, nhấn wechat Hướng Dẫn, Hướng Dẫn vẫn còn bận, lại báo cô chờ thêm 15 phút.

Tân Văn Thành vừa định nổi giận, Hướng Dẫn lại nhấn tiếp: Hay là cô lên lầu chờ tôi? Tôi nói bạn gái mình tới thì đồng nghiệp chắc chắn sẽ thả tôi đi thôi.

Tân Văn Thành nhấn lại một chữ “Biết”. Tôi tìm chỗ ngồi hút thuốc, hút xong mà cậu còn không xuống thì khỏi thấy tôi nữa đi.

Hướng Dẫn nghe vậy thì vội vàng nhấn tin nhắn thoại qua, “Đừng mà! Tôi đi thật xa tới đây thăm cô...”, rồi lại trở giọng nghiêm túc, “Không đúng, cô học hút thuốc khi nào vậy?”

Tân Văn Thành không đáp lại, cắt di động, hỏi đường nhân viên phục vụ phòng hút thuốc ở đâu.

Việc học của cô bận rộn, áp lực quá lớn, bạn học nam nữ gì cơ bản cũng hút thuốc, có đôi khi cô cũng hút một điếu để giảm stress.

Gian hút thuốc có vài người ngồi, hành lang quầy rượu ở sát vách, uống hơi say thì ra đây hút thuốc. Tân Văn Thành đi vào góc ngồi xuống, có cảm giác hơi buồn bã.

Cô đã làm việc liên tục 18 tiếng, đêm nay vất vả mới có thể thả lỏng một chút, Hướng Dẫn báo cô chờ ở đây không biết đến bao giờ.

Cô hút thuốc Davidoff, khói mảnh, hương vị không quá nồng, bật lửa lên, vị bạc hà nồng đậm giúp cô tỉnh táo.

Cô nhìn những người xa lạ đang pha khói trước mặt mình, ngậm thuốc bên miệng, lấy tay sờ túi tìm di động. Cô chụp người đối diện ngay khoảnh khắc khói thuốc bao phủ hết gương mặt người đó, khoảnh khắc hết sức cô độc.

Sau khi chỉnh lại ảnh, Tân Văn Thành đăng ảnh chụp lên Ins của mình.

Tốc độ mạng trong gian hút thuốc hơi chậm, ảnh chưa tải lên hết, cánh cửa phía sau cô bị đẩy ra, có người đi tới.

Tân Văn Thành chỉ lo nhìn tiến độ tải ảnh, không quay đầu lại. Ảnh load đến 40% thì đứng yên, lúc này cô có tiếng điện thoại ai bắt đầu vang lên, tín hiệu của cô kém vậy mà tín hiệu di động của người khác lại tốt thế chứ? Tân Văn Thành im lặng trơ môi, tiếng điện thoại ngưng, có giọng nói hơi khàn cất lên: “Alo?”

Người Trung Quốc?

Tân Văn Thành đang định quay đầu lại—

“Đúng vậy, thứ hai tuần sau về.” Người đó lại nói.

Đầu Tân Văn Thành đang quay lại được một nửa chợt cứng đờ.

Cuối cùng không thể động đậy.

Ngay khi Tân Văn Thành đang căng thẳng, giọng Diệp Nam Bình lại vang lên: “Biết rồi.”

Giọng anh nghe như bị cảm, nhưng Tân Văn Thành vẫn nghe rõ câu tiếp theo của anh: “Con gái tôi thế nào?”

“...”

“...”

Diệp Nam Bình lại nói: “Chăm sóc con bé cho tốt, về sẽ mang quà cho cậu.”

Nói xong thì cúp điện thoại.

Gian hút thuốc yên tĩnh trở lại.

Một lát sau, có người đứng dậy rời đi, tiếng bước chân, tiếng cửa mở, vang vang bên tai— không biết ai rời đi, Tân Văn Thành từ đầu tới cuối ngồi quay lưng trong góc, mãi đến khi điếu thuốc cháy một đoạn dài rơi xuống mu bàn tay cô. Tân Văn Thành chỉ cảm thấy mu bàn tay nóng rẫy, bàn tay theo bàn nãy vung đi, điện thoại cũng rơi theo, cô cũng đột nhiên hoàn hồn.

Tân Văn Thành vội phẩy mạnh tay, thôi thôi lên mu bàn tay, cuối cùng không còn nóng nữa, cô mới khom người nhặt điện thoại lên.

Tiến độ tải ảnh từ 99% lên tới 100%, Tân Văn Thành lại không để tâm tới nó nữa.

Con gái...

Đúng là tài, mười tháng...

Tân Văn Thành nghĩ sao cũng cảm thấy không ổn, mở camera di động lần nữa thông qua đó nhìn về phía sau, phòng hút thuốc đã không còn bóng dáng Diệp Nam Bình.

Có thể người vừa mở cửa ra ngoài là anh.

Có thể người Trung Quốc nói chuyện khi này không phải là anh...

“...”

“...”

Diệp Nam Bình ra khỏi phòng hút thuốc, đi tới thang máy. Di động anh vang lên tiếng thông báo, anh lấy ra xem, là thông báo Ins nhắc người anh follow vừa có hoạt động.

Diệp Nam Bình click mở ra xem.

Instagram cá nhân của anh không có ảnh đại diện, cũng chưa từng có hình ảnh gì, danh sách người anh follow cũng chỉ có một người duy nhất.

Tài khoản anh follow kia một phút trước mới đăng một bức ảnh đen trắng.

Ảnh chụp người, khói thuốc vờn quanh che khuất gương mặt.

Ảnh chụp từ ý nghĩa đến kết cấu bố cục đều lộ ra vẻ tùy ý mà lại nghiêm túc. Tài khoản này anh chú ý đã lâu, từ bức ảnh đầu tiên cho tới hôm nay, có thể thấy rõ kỹ thuật luôn tiến bộ không ngừng.

Đặc biệt là những tác phẩm gần đây, khi xem anh chưa từng cau mày, nhưng bức ảnh hôm nay... Diệp Nam Bình chăm chú nhìn lại, đột nhiên mày nhu chặt.

Không phải vì bức ảnh chụp không tốt, mà là bối cảnh bức ảnh có vẻ quen mắt.

Vừa lúc đó, thang máy tới, cắt ngang suy nghĩ Diệp Nam Bình. Diệp Nam Bình đưa tay lên bức ảnh, chân vẫn bước vào thang máy.

Cửa thang máy lẹ lẹ đóng lại.

Khi cửa thang máy gần đóng kín, chợt một bàn tay vươn ra chặn cửa lại.

Giây tiếp theo, cửa thang máy mở ra, về mặt Diệp Nam Bình căng thẳng đi ra.

Anh đã nhận rõ rằng bối cảnh bức ảnh đen trắng này, không hề cửa thang máy khép lại lần nữa, anh đã bước nhanh về lại phòng hút thuốc.

Vớ kịch nhỏ về con gái.

Triệu Từ Từ: Có phải cuối tuần cậu về nước không?

Ba ba Diệp: Phải, thứ hai tuần sau về.

Triệu Từ Từ: Nhớ giúp tôi mua cái túi xách đó nhé. Dao Dao nhà tôi thích nó nhưng mà trong nước không có.

Ba ba Diệp: Biết rồi. Con gái tôi thế nào?

Triệu Từ Từ: Rất khỏe, mỗi ngày ăn hết thức ăn cho mèo của nó còn đi giành đồ ăn của mẹ nó nữa.

Ba ba Diệp: Chăm sóc nó cho tốt, về mang quà cho cậu.

Triệu Từ Từ: Cậu nói xem, trước kia thì sợ mèo như vậy, sao giờ tự nhiên thành nỏ lệ mèo vậy chứ?

Ba ba Diệp:... (Bụp, trực tiếp cắt ngang điện thoại.)

GHI CHÚ:

Lookbook là một bộ ảnh hoặc video thời trang được thiết kế dựa theo concept của sản phẩm, có màu sắc, bố cục sáng tạo – giúp truyền tải những giá trị đặc trưng của thương hiệu.

Lookbook thường được biết đến dưới dạng một quyển sách nhỏ in trên giấy in màu để quảng bá bộ sưu tập mới nhất. Bạn có thể tưởng tượng cuốn lookbook như một tập sách thời trang ngắn về một thương hiệu cụ thể. Ngày nay, dưới sự bùng nổ của nền tảng online, các doanh nghiệp thiết kế lookbook của mình trên những website, trang mạng xã hội hay các kênh thông tin. Họ có thể sử dụng tính năng như lướt, click để khách hàng dễ dàng xem từng trang ảnh, hoặc nghĩ ra những cách sáng tạo hơn để tăng trải nghiệm người tiêu dùng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Tân Văn Thành bị vây giữa màn khói mờ hồ, có chút không rõ thực hư. Những cô gái khác đột nhiên biết được người ở cùng mình sau khi chia tay một năm đã có con sẽ có tâm trạng như thế nào? Tóm lại, cô chợt muốn cười, rít một hơi thuốc thật sâu, bình tĩnh lại.

Điều thuốc trong miệng lại bị người khác giật lấy, dụi vào gạt tàn để bên cạnh.

Tân Văn Thành gạt mình ngừng đầu, khói thuốc dày đặc khiến cô không thể thấy rõ mặt đối phương ngay, chỉ có thể cảm nhận vốc đáng cao ráo của đối phương mang lại cảm giác áp bức.

Giấy tiếp theo cô mới nhìn rõ, nhẹ nhàng thờ ra: “Là cậu à...”

“Cô trốn ở đây hít mấy nhà khói cô về rất nhân nhả nhả.” Hường Diễm cau mày, phẩy phẩy tay xua khói trước mũi đi.

Tân Văn Thành đứng dậy, kéo cậu đi: “Đi thôi, đi làm vài ly nào.”

Hai người đi ra khỏi gian hút thuốc. Hường Diễm ngăn cô ở cửa: “Chúng ta lâu rồi không gặp, sao cô không thể hiện sự nhiệt tình tí nào hết vậy?”

Tân Văn Thành ngược lên, liếc xéo cậu ta.

Hường Diễm tương tượng: “Ví dụ như giống mấy cô gái người Pháp đó, kẻ mặt hôn hôn tôi chẳng hạn...”

Tân Văn Thành nghĩ lại, cũng không phải không được, thế nên bước lên nửa bước, nhón chân lên, Hường Diễm bị dọa nhảy dựng, lui lên tiếp về sau mấy bước, đụng vào tường, Tân Văn Thành đứng tại chỗ cười cậu: “Ừi chà, cậu sợ như vậy mà còn muốn tôi kẻ mặt mà hôn hử?”

“Tân Văn Thành cô học hư...” Hường Diễm vươn ngón trỏ xi lên trán cô, đẩy cô ra xa, nghiêng rặng lập lại: “Cô học hư rồi.”

Tân Văn Thành cười, bỏ qua cho cậu ta, quay người đi.

Hường Diễm đuổi theo: “Vừa rồi cô dám trêu đùa tôi cho nên lát nữa uống rượu cô trả tiền.”

Hai người đi xa, nhanh chóng ra đến cửa xoay, biến mất trong bóng đêm Paris.

Diệp Nam Bình đứng cách đó tầm 5 mét, mỗi lúc này mới phản ứng lại, bạn gái cũ của mình suýt tí nữa là hôn người đàn ông khác ngay trước mặt anh.

...

“Cô định tốt nghiệp xong thì thế nào?”

Những lời này thời gian gần đây Tân Văn Thành nghe tới tai muốn mọc kén, Hường Diễm lại hỏi cô lần nữa.

Hai người ngồi bên quầy bar, Tân Văn Thành uống Whiskey, có sao nói vậy: “Tôi muốn về Bắc Kinh, nhưng mà... tôi lại không có mối quan hệ nào ở Bắc Kinh.”

“Tôi không phải là mối quan hệ của cô à?” Hường Diễm cộng ly với cô.

Tân Văn Thành nhướng mày nhìn cậu: “Cậu?!”

“Thế nào? Coi thường tôi?”

“Nào dám coi thường cậu?”

Khóe mắt Tân Văn Thành liếc nhìn bên kia, thấy một cô gái người nước ngoài nhìn Hường Diễm chăm chăm từ nãy giờ, ngón tay cô ta vẽ vòng vòng lên miệng ly, nếu không phải có Tân Văn Thành ở đây thì chắc cô ấy đã bước qua từ nãy giờ.

Hường Diễm mặc đồ vest, không thắt carvat, áo sơ mi cài hai nút trên, về buồng thả bên trong lộ ra ngoài và đứng đắn, không biết hôm nay cậu tham gia hoạt động gì mà mặc quần áo thế này, càng tăng thêm vẻ đẹp trai tuấn tú.

Tân Văn Thành nhớ ra một chuyện, lấy thẻ ngân hàng trong túi xách ra: “Nè.”

Hường Diễm nhìn lại, là thẻ ngân hàng trước khi cô xuất ngoại cậu đưa cho cô.

“Thẻ này tôi không có dụng tới, cậu lấy lại đi.” cô nói.

Thấy Hường Diễm không nhúc nhích, Tân Văn Thành trực tiếp nhét thẻ vào trong túi áo vest của cậu.

Cô lại gọi thêm một ly.

Hường Diễm nhìn cô, cứ cảm giác cô có thay đổi, trở nên... có chút vẻ lười biếng, quyến rũ của người Pháp, chỉ là ngồi uống rượu mà cảm giác hết sức mê người.

Hường Diễm họ khan, thu hồi ánh mắt, uống ly rượu của cậu. Ánh mắt chỉ rời đi vài giây ngắn ngủi, lại nhanh chóng dính lại trên người cô. Hôm nay ban ngày chắc cô đã trang điểm, tuy bây giờ đã tẩy trang nhưng vẫn còn vết mascara chưa tẩy sạch — chắc là trước khi ra cửa gặp cậu cô đã tẩy trang.

Gặp cậu với vẻ ngoài không hề trang điểm, xem ra đối với cậu một chút ý gì cũng không có...

Điểm này khiến Hường Diễm ít nhiều hụt hẫng.

Hương Diễm ngồi ngơ, chợt không đầu không đuôi hỏi cô: “Khoảng thời gian này cô cũng không yêu đương gì hả?”

Tân Văn Thành không cảm thấy câu hỏi thế có gì đột ngột, Thương Dao vẫn thường hỏi cô như vậy.

“Việc học của tôi bạn như vậy, còn phải kiếm tiền đóng học phí, làm sao có thời gian yêu đương?” Cô thuận miệng đáp.

“...” Hương Diễm cười, giây sau nụ cười cứng đờ lại vì lời tiếp theo của cô.

“Hơn nữa, hiện giờ tôi đang tham vầy, yêu đương cũng chả có hứng thú gì. Đợi khi tôi tốt nghiệp xong, xông vào xã hội tung hoành, còn sợ không có đàn ông tốt chủ động dâng lên tận cửa sao?”

Hương Diễm có hứng thú với đề tài này, khuấy tay chống lên quầy bar, nghiêng người về phía cô: “Vậy cô nói thật ra xem, trong mắt cô thì đàn ông thế nào mới được xem là đàn ông tốt?”

“...”

Tân Văn Thành thật sự suy nghĩ, không biết nghĩ tới cái gì đột nhiên bật cười: “Mạnh hơn bạn trai cũ của tôi thì đều được coi là đàn ông tốt.”

Hương Diễm sùng sốt: “Cô nói là Diệp Nam Bình?”

Tân Văn Thành cười nhún vai, cụng ly với Hương Diễm: “Không nói chuyện này nữa, chúng ta nói chuyện khác đi...”

Lời còn chưa dứt, cô gái người nước ngoài kia không kiềm được đi tới, cắt ngang cuộc trò chuyện của Hương Diễm và Tân Văn Thành.

Cô gái ấy đại khái xác định hai người không phải quan hệ yêu đương nên mới quyết định tấn công. Hương Diễm không phát hiện ra mình đã bị theo dõi từ lâu, cô ấy mời rượu, cậu ngồi ra một lúc mới đáp lại.

Tân Văn Thành không muốn làm bóng đèn, trượt xuống ghế cao chuẩn bị đi, Hương Diễm bắt cô lại kịp, hỏi: “Cô đi đâu?”

“Tôi đi toilet.” Tân Văn Thành hất cằm chỉ đáng người nóng bỏng của cô gái kia, “Không quấy rầy cậu.”

...

Tân Văn Thành nán nã trong toilet một lát, thấy Hương Diễm và cô gái kia nói chuyện có vẻ rất vui vẻ, nếu túi xách Tân Văn Thành không còn để trên quầy bar thì cô đã rất biết điều tự rút lui về nhà, nhưng mà giờ cô phải quay lại quầy bar lấy túi.

Hương Diễm nhanh chóng phát hiện cô quay lại, cười nói tiếng Anh với cô gái kia: Bạn gái tôi đã quay lại...

Tân Văn Thành ngạc nhiên.

Ánh mắt cô gái kia lướt tới trên người Tân Văn Thành. Ngại ngùng cười với Tân Văn Thành, nói với cô: “Sorry, I thought you were just friends, however...” (*Xin lỗi, tôi nghĩ hai người chỉ là bạn, tuy nhiên...*)

Cô ấy muốn nói lại thôi, có phần hụt hẫng.

Tân Văn Thành nhìn thoáng qua Hương Diễm. Cậu đá mắt ra hiệu, Tân Văn Thành đánh phải làm người xấu diễn cùng cậu ta, cầm ly rượu của mình chạm ly với cô ấy.

Chờ cô gái kia đi rồi, Hương Diễm nhún vai: “Tôi không thích con gái người nước ngoài?”

“Cho nên lấy tôi làm bia đỡ đạn?”

“...”

“Vậy lúc này hai người nói gì mà vui vậy?”

“Nói về cô đó.”

“Nói tới?”

Hương Diễm cười nửa thật nửa giả: “Nói tôi thích cô tới mức nào nên vì cô mà từ Bắc Kinh bay tới Paris...”

Tân Văn Thành nhanh chóng chặn cậu ta lại. Trong ly còn một ít rượu Whiskey, lấy cớ để cảm giác muốn nói đã già lên.

Trước khi tới gặp Hương Diễm, Tân Văn Thành đã làm xong bài tập phóng sự của mình, ngày mai không có tiết học, cuối cùng cô có thể nghỉ ngơi một chút. Thế nên thả lỏng, uống thêm một chút.

Nhưng trước giờ cô chưa uống rượu với Hương Diễm, không biết từ lượng cậu ta lại tệ vậy, cô chỉ mới hơi say mà Hương Diễm đã gục xuống bàn.

Cũng may là cô gái ngoại quốc kia đi rồi, nếu không nhìn thấy đáng về này của Hương Diễm thì hứng thú cũng mất sạch.

Tân Văn Thành thanh toán xong, đưa Hương Diễm rời đi.

Người say nặng muốn chết, may mà khách sạn cách đó không xa, Tân Văn Thành mang giày cao gót, run run rẩy rẩy đỡ Hương Diễm quay lại khách sạn, tới cửa thì người nhân viên khách sạn tới đỡ phụ, Tân Văn Thành mới có thể thả tay ra mà thở.

May mà khu cậu ta ở an ninh tốt, nếu không rạng sáng, người thì say, hai người họ đi về khách sạn chắc là sẽ bị lưu manh cướp sạch.

Nhân viên phục vụ vắt và đưa được Hương Diễm về phòng, Tân Văn Thành đưa tiền bo, ngồi trên sofa nghỉ một lát, nhân tiện gọi xe về.

Hương Diễm ngồi bên cạnh, gục đầu lên vai cô: “Cô cứ... ở đây đi, muộn rồi... không an toàn...”

Nói xong thì không còn tiếng động.

Tân Văn Thành đẩy đầu cậu ta trên vai mình ra, cậu ngoan ngoãn lật qua bên kia.

Uber không gọi được xe, Tân Văn Thành nhìn đồng hồ, đúng là muộn quá rồi, nghỉ thôi thì ở lại. Lợi dụng Hương Diễm không còn ý thức gì hỏi cậu: “Tôi ngủ giường, cậu ngủ sofa, có ý kiến gì không?”

Hương Diễm không đáp, Tân Văn Thành coi như cậu đồng ý, đứng dậy đi về phòng ngủ. Cô lấy cái chăn, trùm lên cho Hương Diễm rồi yên tâm thoải mái quay về phòng ngủ, độc chiếm giường lớn.

Không thể không nói Hương Diễm đi công tác lần này chế độ không tồi, Tân Văn Thành đóng cửa lên giường, giường rất mềm, cô nằm một lát rồi thiếp đi.

...

Hương Diễm quen ngủ trên giường ấm nệm êm, trở mình một cái rồi tỉnh. Nói đúng ra là chưa tỉnh hẳn, cậu còn mơ màng buồn ngủ, đầu như phình to ra, xung quanh tối mờ mờ, không nhìn rõ cái gì, trong đầu chỉ có một ý nghĩ chỗ này ngủ không thoải mái.

Cậu để chân trần đứng dậy, đi tới cửa phòng ngủ, cửa đóng nhưng không khóa, cậu mở cửa đi vào, ngồi lên giường mềm mại, đầu ngã ra, tiếp tục ngủ như chết.

Mặt trời ngoài cửa sổ chiếu ánh sáng lên qua màn cửa, chiếu lên mi mắt Tân Văn Thành. Cô chỉ nhúc nhích mi mắt mà không hề có ý mở mắt ra.

Cái thật sự đánh thức cô là âm thanh phía sau.

Tân Văn Thành cau mày, chậm chạp mở mắt ra.

Chân trên người cô đã biến mất không còn tung tích, cúi đầu nhìn chỉ còn một góc chân, chân chỉ còn che được đầu ngón chân cô.

Ánh mắt cô đi theo góc chân lần lên trên, cuối cùng phát hiện được ai đã cướp chân của cô.

...

Hương Diễm còn đang trong mơ bị đá tỉnh lại.

Hương Diễm giật mình ngồi bật dậy, đối diện với một đôi mắt nghỉ ngơi đang nhìn cậu chăm chăm.

“Sao cậu lại ngủ ở đây?” Tân Văn Thành cau mày, không còn buồn ngủ nữa.

Hướng Dẫn kinh ngạc.

Nhìn mình rồi lại nhìn cô.

“Tôi... tôi...” Hướng Dẫn bỗng tỉnh ra, phản ứng lại: “Không đúng, đây là phòng tôi... câu này phải là tôi hỏi cô mới đúng chứ?”

...

Hai người xuống lầu ăn sáng.

Đối với cảnh tượng lúc tỉnh giấc kia, hai người vẫn còn hơi sợ, mặt mũi căng cứng.

Buffet sáng của khách sạn không tệ, không khí hơi dịu lại, Tân Văn Thành buông nĩa, nhìn Hướng Dẫn đang ăn vội về mặt đau đớn: “Khỏe miệng cậu không sao chứ?”

“Có ai mà đã người đá ngay mặt như cô không chứ?” Hướng Dẫn lấy đầu lưỡi sờ sờ khỏe miệng, đau không chịu nổi.

“...” Tân Văn Thành không ngờ cú đá mình lại đá trúng ngay miệng cậu, “Tôi vừa mới mất thì phát hiện có đàn ông ngủ ngay bên cạnh, phản ứng mạnh chút cũng bình thường mà?”

Cậu cúi đầu tiếp tục ăn, tiếp tục đau tới nhẹ răng trợn mắt.

Tân Văn Thành ngẫm nghĩ, lấy miếng dán dự phòng trong túi xách ra, xích lại gần cậu, ngoắc ngoắc ý bảo cậu lại gần.

Hướng Dẫn tưởng là băng cá nhân, thò người qua thấy thì lại không giống băng cá nhân bình thường: “Cái này là cái gì?”

Tân Văn Thành đã xé miếng túi, chuẩn bị dán lên khỏe miệng cậu: “Miếng dán chân.”

Hướng Dẫn nghe vậy thì lập tức rụt lại: “Không dán!”; miếng dán lột chân không phải là chỉ để dán gót chân thôi sao?

Tân Văn Thành quát khê: “Đừng nhúc nhích!” túm cổ áo cậu không cho động đậy.

Hướng Dẫn bất động nhưng vẫn bắt mắt: “Dịu dàng với tôi một chút không được hả?”

“Được ~” Tân Văn Thành đổi giọng nũng nịu, “Đừng nhúc nhích ~”

Hướng Dẫn cuối cùng vừa lòng.

Đứng là như chủ chó ngoan, Tân Văn Thành dán xong, lại tặng kèm phúc lợi, xoa xoa đầu cậu: “Giỏi, ăn tiếp đi.”

Bây giờ cậu ăn tiếp thì chắc không đụng tới vết thương nữa. Hướng Dẫn nhất thời không ý thức được mình bị cô coi như chú cún ngoan, nhìn gương mặt gần sát bên hơi thất thần. Kéo hờn cậu lại không phải là cô.

Mà là một ánh mắt sắc như dao từ đầu đó ném tới.

Hướng Dẫn theo bản năng ngược lên tìm nơi xuất phát ánh mắt đó—

Diệp Nam Bình mới vừa bước vào nhà hàng, mặt lạnh lùng nhìn sang bên này.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Tân Văn Thành nhìn theo ánh mắt Hướng Dẫn, nhìn thấy Diệp Nam Bình.

So với Hướng Dẫn thì cô bình tĩnh hơn nhiều, chỉ như thoáng sững sờ, rồi như gặp những người quen bình thường, khẽ gật đầu với Diệp Nam Bình, rồi cúi đầu tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

Hướng Dẫn không kịp nhìn phản ứng của Diệp Nam Bình, cũng thu hồi tầm mắt. So với Diệp Nam Bình thì cậu tò mò cô gái đối diện mình hơn— “Phản ứng của cô bình tĩnh quá vậy?”

Tân Văn Thành mỉm cười, nếu không thì sao? Xông tới đánh một trận? Huống hồ—

“Tôi hôm qua tôi đã gặp anh ấy.” Tân Văn Thành nói.

“Tôi hôm qua? Lúc nào?”

Tân Văn Thành không đáp.

Tôi hôm qua ở phòng hút thuốc, thật ra cô chỉ nghe tiếng mà không thấy anh. Khi đó cô còn có thể tự an ủi mình, có khả năng là mình nghe nhầm, người nói con gái kia không phải là Diệp Nam Bình, nhưng bây giờ xem ra...

Chính là anh...

Một lúc nào đó vào năm trước, Triệu Từ Từ phát trên vòng bạn bè nói tham gia một đám cưới, trên đó là ảnh chụp của Triệu Từ Từ và Thương Dao. Tân Văn Thành lúc đó còn bầm lịe, bây giờ nghĩ lại... haizz

Đối tượng Diệp Nam Bình kết hôn, cũng chỉ là Hứa An Bình.

Sau khi ba Hứa An Bình bệnh nặng, vòng bạn bè Hứa An Bình không có cập nhật gì mới, nếu không, mình có thể thấy bạn bè trong vòng của Hứa An Bình có ảnh chụp hai người kết hôn.

Tân Văn Thành mỉm cười với đĩa thức ăn của mình.

Cười thì cười thôi, dù sao cũng đã không còn quan hệ gì tới cô nữa...

Ngay lúc đó, bên cạnh cô có thêm một đĩa thức ăn. Tân Văn Thành tắt nụ cười, ngẩng đầu nhìn lên, Diệp Nam Bình đứng bên cạnh bàn.

Nếu vừa rồi cô khách sáo gật đầu chào anh, như vậy—

“Nhà hàng đông quá, tôi ngồi cùng có tiện không?” Diệp Nam Bình mặt mày vờ cảm, không hề chớp mắt nhìn cô nói.

Tân Văn Thành quay đầu nhìn quanh, đúng thật là không có bàn trống.

Trong thời gian diễn ra tuần lễ thời trang, khách sạn ở Paris rất đông khách, nhưng theo tác phong của anh, đứng ra thì cho dù nhìn ăn sáng cũng không muốn ngồi cùng bàn với người khác mới phải chứ? Huống hồ anh còn có thể gọi thẳng bữa sáng vào phòng.

Buffet sáng là trong tiêu chuẩn phòng ở, gọi bữa sáng trong phòng thì tính chi phí riêng, cô với Hướng Dẫn là người làm công, tiết kiệm tiền mới tới nhà hàng ăn, Diệp Nam Bình thì... không cần phải như thế chứ.

Nhưng mà đó không phải là chuyện khiến Tân Văn Thành khó hiểu nhất, cái khó hiểu nhất chính là Diệp Nam Bình có thói quen nghỉ phép từ tháng 2 tới tháng 3, lúc này đúng ra là anh đang nghỉ phép, sao lại đến Paris làm việc?

Hon nữa bây giờ anh còn có con gái cần chăm sóc, càng không nên tới Paris mới đúng.

Nhưng mà chuyện đời khó lường, tháng 3 năm kia, anh ở Monaco, đó là lần đầu tiên Tân Văn Thành gặp anh; tháng 3 năm ngoái, anh rời Tanzania, ném cô lại ở sân bay; mà tháng 3 năm nay, anh ở Paris, để nghỉ ngơi ghép bàn với cô...

Không đợi Tân Văn Thành mở miệng, Hướng Dẫn về mặt cảnh giác nhìn Diệp Nam Bình, không biết nghĩ tới cái gì mà chợt mỉm cười, đồng ý: “Cứ tự nhiên.”

Hướng Dẫn đối với việc ở khách sạn này gặp Diệp Nam Bình không hề bất ngờ. Lần này Diệp Nam Bình tới công tác là do Thời thượng Phong Hành mời đến xem trình diễn, đương nhiên sẽ ở tại khách sạn do Thời thượng Phong Hành sắp xếp.

Ý đồ Hường Diễm khi đồng ý ghép bàn rất rõ ràng, Diệp Nam Bình mới ngồi xuống, Hường Diễm cắt một miếng thịt xống khoi trong đĩa của mình: “Thịt xống khoi này ngon lắm, nếm thử không?”

Nói rồi dứt tời bên miệng Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành nheo mắt, ý cũng rất rõ: Rảnh quá hả?

Nhưng Hường Diễm không thua, cô không ăn miếng thịt xống khoi đó thì cậu ta không rút nữa lại.

Dù sao Diệp Nam Bình cũng đang cúi đầu ăn thức ăn của mình, cơ bản là không chú ý tới trò đùa dai của Hường Diễm, Tân Văn Thành hơi nghiêng qua, cắn miếng thịt xống khoi trên nĩa Hường Diễm.

Không để Tân Văn Thành kịp ngồi thẳng lại, Diệp Nam Bình ngồi bên cạnh đột nhiên buông dao nĩa xuống.

Miệng Tân Văn Thành chưa kịp nuốt hết miếng thịt xống khoi kia, Diệp Nam Bình đã đẩy ghế đứng lên: “Tôi no rồi, đi trước.”

Hường Diễm cười vẩy vẩy tay với Diệp Nam Bình.

Chân trước Diệp Nam Bình rời đi, Hường Diễm sau lưng thu nụ cười, cúi mắt nhìn đĩa thức ăn của Diệp Nam Bình.

Trên đĩa Diệp Nam Bình những món khác không hề động tới, chỉ có một món dưa chuột muối chua thì ăn không còn một miếng. Mấy hôm trước Hường Diễm đã từng ăn dưa chuột của nhà hàng này, chua tới rụng răng...

Tân Văn Thành thấy Hường Diễm cứ nhìn chằm chằm đĩa thức ăn của Diệp Nam Bình, mãi tới khi nhân viên phục vụ tới mang đĩa đồ đi, hết nói nôm: “Cậu nghiên cứu cái gì vậy?”

Hường Diễm rũ mắt nghĩ ngợi, đột nhiên nhu mày ngẩng đầu: “Không phải anh ta còn thích cô đó chứ?”

Tân Văn Thành lại sững sờ.

Rồi chợt bật cười.

Bạn trai cũ của cô, khi ở bên cô cũng chưa từng thích cô, huống hồ là hiện giờ...

Hường Diễm còn muốn nói gì đó, Tân Văn Thành tiếp thò tay qua, lấy nĩa chọc miếng thịt xống khoi nhét vào miệng cậu.

Hường Diễm không kịp nuốt thì Tân Văn Thành đã đứng dậy: “Không có chuyện gì nữa thì tôi đi đây.”

“Không phải hôm nay cô không có tiết học sao?”

“Tạm thời có lớp!”

Tân Văn Thành không quay đầu lại, bỏ đi.

...

Thật ra cô không có lớp, chẳng qua không muốn ở lại khách sạn có nhiều người quen này nữa. Cũng may trên đường cô rời đi không gặp ai quen.

Vừa xuống tàu điện ngầm, điện thoại cô vang lên, tín hiệu di động dưới tàu điện ngầm luôn rất kém, nếu Tân Văn Thành xuống thêm 2 bậc nữa chắc là không còn nhận được điện thoại, nhưng có đôi khi may mắn chỉ trong khoảnh khắc—

Cô ngừng ở bậc thang, nhận điện thoại, đầu dây bên kia là thư ký của Khương Nam.

Phiên dịch của Khương Nam không khỏe, cần một phiên dịch tạm thời, nhờ tới việc hôm qua gặp Tân Văn Thành ở phòng làm việc của Paolo Roversi.

Thư ký Khương Nam hỏi cô tiền lương theo giờ thế nào, nhưng thật ra không trả tiền thì Tân Văn Thành cũng vui vẻ nhận công việc này. Sao cô lại bỏ qua cơ hội mở rộng mối quan hệ? Huống hồ những mối quan hệ của Khương Nam không ai là người bình thường.

... Cứ thế, Tân Văn Thành đi theo hành trình Khương Nam cả một ngày, đi hai cuộc trình diễn, một buổi trà chiều, tối còn có tiệc tối, Thời thượng Phong Hành tại Pháp làm chủ xị.

Nhưng mà Tân Văn Thành không ngờ, trong vòng một ngày ngắn ngủi, lại gặp lại Diệp Nam Bình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Đáng tiếc là cô thấy Diệp Nam Bình, Diệp Nam Bình lại tựa như không phát hiện ra cô, vẫn đang xã giao với người khác. Nhìn anh nở nụ cười nhẹ với giám đốc nhân hiệu thời trang nói chuyện phiếm, trong khoảnh khắc Tân Văn Thành dường như hoảng hốt.

Diệp Nam Bình bây giờ, tựa như không còn là người đàn ông không thích việc xã giao trong trí nhớ của cô...

Ái đã thay đổi anh?

Tân Văn Thành không biết, cũng không muốn biết. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, yêu cầu duy nhất của cô hôm nay chính là làm tốt việc phiên dịch cho Khương Nam.

Đương nhiên hôm nay ngoài việc làm phiên dịch, cô còn giúp chụp ảnh để Khương Nam đăng lên tài khoản cá nhân. Ba năm trước, lần đầu tiên khi gặp Khương Nam ở Thượng Hải, Tân Văn Thành đã biết những ảnh chụp này của Khương Nam thì mọi người chỉ chú ý đến người trong ảnh là những ai, không ai quan tâm đến việc ai là người chụp ảnh.

Vốn Tân Văn Thành còn cân nhắc, đêm nay sẽ đăng một vài bức ảnh lên Ins của mình, lợi dụng sự nổi tiếng của họ, nhưng nghĩ lại thì vẫn thôi, cô là một người bình thường, rất khó để những người nổi tiếng trao quyền để được xuất hiện với ảnh của họ.

Cô mang giày cao gót cả ngày, chân đã tê dại như không phải chân mình, vừa định rót toilet nước đi WC, Khương Nam lại quay sang trò chuyện với giám đốc nhân hiệu mà khi này Diệp Nam Bình vừa trò chuyện, Tân Văn Thành đành duy trì nụ cười, tiếp tục phiên dịch.

Nghẹn một bụng thật khó chịu, chỉ có thể lặng lẽ dùng giày chà chà lên mặt sàn, cố chịu đựng.

Khương Nam cảm ly rượu rỗng, vừa lúc gặp người phục vụ đi ngang qua, Tân Văn Thành còn ra vẻ thoải mái lấy ly rượu không trong tay Khương Nam, đổi ly rượu mới trên khay của người phục vụ.

Lại có người đi trước cô một bước, vươn tay cầm lấy ly rượu.

Tân Văn Thành tro mắt nhìn ly rượu vượt khỏi tay mình, mặt tái đi, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người giành ly rượu của mình — không hẳn vì nổi giận khi bị người khác giành trước mà là cô sắp nhận hết nổi.

Chỉ có điều cô không nghĩ tới, người lấy ly rượu đi chính là Diệp Nam Bình.

Ánh mắt mang theo vẻ nghiêng răng nghiêng lợi cũng theo đó mà dừng lại.

Không để Tân Văn Thành mở miệng, Diệp Nam Bình đã đưa ly rượu cho Khương Nam. Khương Nam thấy Diệp Nam Bình đột nhiên lại đẩy thì thoáng ngạc nhiên, cười nhận ly rượu.

Diệp Nam Bình nhanh chóng gia nhập cuộc trò chuyện với hai người kia — chân trước cầm ly rượu của cô, chân sau thay cô làm phiên dịch.

Tân Văn Thành đứng một bên, hóa thành người thừa.

Diệp Nam Bình rót thời gian nhìn cô một cái: “Làm phiền đến quầy bar lấy giúp tôi một ly Rainbow.”

Tân Văn Thành kinh ngạc. Diệp Nam Bình dựa vào gì để sai bảo nhân viên Khương Nam làm việc?

Thời được, dựa vào việc anh là Diệp Nam Bình... Khương Nam cười trừ ghẹo: “Đây là anh đang sai trợ lý cũ mình làm việc à? Có ấy bây giờ là phiên dịch của tôi đây...” Ánh mắt lại báo Tân Văn Thành đi lấy rượu.

Tân Văn Thành hơi không phục, nhưng Khương Nam đã có ý báo thì cô chỉ có thể cười nói: “Đạ được.”

Rồi nhanh chóng đi tới quầy bar.

Rainbow là loại cocktail tồn thời gian thực hiện, bảy loại rượu dựa theo nồng độ khác nhau, phân thành từng lớp trong cùng ly rượu giống như cầu vồng. Tân Văn Thành hỏi bartender, có thể phải chờ 8 phút, cuối cùng có thể tranh thủ đi toilet trước.

Tân Văn Thành từ toilet ra cả người nhẹ nhàng tựa như được tái sinh.

Cô nhanh chóng xuống cầu thang, bước chân nhẹ như bay, dự định chạy đến kiosk ly Rainbow đã pha chế xong quay lại bữa tiệc. Nhưng trên cầu thang có một nghệ sĩ trong nước dẫn trợ lý theo đang chụp ảnh ở cầu thang xoắn ốc. Tân Văn Thành bị đối phương chặn đường phía trước nên chỉ có thể lui sang một bên chờ người ta chụp xong.

Cầu thang xoắn ốc làm bằng pha lê, mặt tường cũng làm bằng thủy tinh, đúng là thích hợp để chụp ảnh. Tân Văn Thành nhìn hai người, nghệ sĩ này chắc là nghệ sĩ nhỏ chưa có tên tuổi, không biết trà trộn vào đây bằng cách nào, người trợ lý cũng vụng về, tay cầm máy ảnh luống cuống.

Quả nhiên người trợ lý chụp xong đưa ra thì nghệ sĩ đó không hài lòng, muốn chụp lại. Tân Văn Thành không chờ nổi, nói: “Xin lỗi, làm phiền nhường đường ạ.” Rồi chuẩn bị vòng qua hai người họ xuống cầu thang.

Người trợ lý lại nhận ra cô, vui mừng kêu lên “A”, nhìn Tân Văn Thành cười: “Cô là trợ lý của tổng biên tập Khương đúng không ạ?”

Những người nhân cơ hội tuần lễ thời trang này, thông qua các con đường như truyền thông, thư mời nhân hiệu, các loại hoạt động khác nhau đều tham gia, mở rộng quan hệ, chụp nhiều ảnh hơn, về nước up ảnh lên tuyên truyền cũng tốt.

Loại người này, gần đây Tân Văn Thành đã gặp nhiều, nhưng đối phương cười như thế, chợt như đánh trúng lòng cô—

Vừa rồi ở party dưới lầu, cô cũng như thế, mang theo vẻ chân chó mà cười, tán gẫu với những người nổi tiếng. Cô, và người nghệ sĩ không tên tuổi này, cùng với trợ lý của nghệ sĩ này, đều là những người ở tầng chót của ngành này.

Tân Văn Thành cười với hai người, hai người cũng né qua nhường đường. Tân Văn Thành bước xuống hai bậc thang, lại không nhìn được quay đầu lại, thấy hai người lại tiếp tục nghiên cứu máy ảnh trong tay. Tân Văn Thành nghĩ nghĩ, lại vòng về.

Hai người thấy Tân Văn Thành đi rồi quay lại thì sững sờ.

Tân Văn Thành hást hást cầm chỉ máy ảnh trong tay người trợ lý: “Khẩu độ máy ảnh sai rồi.”

Hai người nhìn cô lạ lẫm, Tân Văn Thành đành tự giới thiệu: “Thật ra tôi là nhiếp ảnh gia, không ngại thì để tôi chụp cho?”

...

Người trợ lý dĩ nhiên cầu còn không được.

Tân Văn Thành điều chỉnh thông số máy ảnh, giúp họ chụp vài bức, người quản lý hỏi cô tài khoản xã hội, định khi up ảnh lên thì chia sẻ cho cô.

Tân Văn Thành đưa tài khoản weibo và Ins của mình cho người đó, đối phương thấy tài khoản Ins của cô có hơn mười vạn fan thì cười hỏi cô, có thể cùng nhau có lợi một chút, nghệ sĩ của cô trên weibo có mấy chục vạn fan, lúc up ảnh lên sẽ tag cô vào, hy vọng trên Ins của Tân Văn Thành cũng có thể up ảnh của nghệ sĩ mình lên.

Tân Văn Thành nhìn weibo đối phương, mới biết nghệ sĩ này tên Từ Gia Nhất, đúng là có mấy chục vạn fan. Tuy là trong đó không biết có bao nhiêu fan thật nhưng cũng là những người ở tầng chót, sười ầm lẫn nhau vẫn là điều cần thiết, Tân Văn Thành vui vẻ đồng ý, trở lại quầy bar lấy ly rainbow vào party.

Lấy rượu xong, Tân Văn Thành quay nhìn xung quanh, Khương Nam đang nói chuyện với một người Trung Quốc nhưng không phải Diệp Nam Bình.

Nếu cô nhớ không lầm thì người đó là người bên Thời thượng Phong Hành HongKong, xem ra Khương Nam tạm thời không cần cô phiên dịch, ánh mắt Tân Văn Thành lướt qua Khương Nam tìm chủ nhân ly cocktail trong tay cô...

Nhìn thấy người cô muốn tìm đi ra ngoài sân. Tân Văn Thành nghĩ rồi đem rượu qua theo.

Hóa ra Diệp Nam Bình đi hút thuốc.

Tân Văn Thành để ly rượu bên tầm tay anh, anh mới chú ý tới bên cạnh mình có người, thoáng nghiêng đầu nhìn, thấy là ly rainbow thì không cần nâng tầm mắt lên cũng biết người tới là ai.

“Diệp tiên sinh, rượu của anh.”

Tân Văn Thành hoàn thành nhiệm vụ, quay đầu chuẩn bị đi.

Anh lại đẩy ly rainbow về hướng cô.

Mãi tới lúc này, anh mới ngược lên nhìn cô, trong mắt là sương mù mờ mờ.

“Rượu này là cho em.” Anh nói, giọng buồn buồn vang lên, “Với anh thì nó ngọt quá.”

“...” Nhưng cô cũng không muốn uống.

Thấy cô không nhúc nhích, anh nở nụ cười: “Nếu cảm thấy ở cùng anh không thoải mái thì em cứ đi, không sao.”

Lời này lại kích thích Tân Văn Thành, cô cười: “Có gì mà không thoải mái?”

Không bỏ xuống được mới thấy khó xử, không thoải mái mà cô, đã sớm buông xuống...

Cô cầm ly rainbow, nhấp một chút: “Đúng là rất ngọt.”

“...” ngọt ngào, nồng nàn, giống như cô. Diệp Nam Bình không nói gì, tiếp tục hút thuốc.

Tân Văn Thành ngoái lại nhìn vào bên trong, cô lo Khương Nam cần cô phiên dịch, bên trong lại dần yên tĩnh lại.

Một ca sĩ là bạn của chủ thương hiệu thời trang này ngẫu hứng hát một đoạn nhạc blues, ban nhạc đối nhạc, trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong tiệc thay đổi, mọi người tạm ngưng việc xã giao lại, tập trung thưởng thức âm nhạc.

Giọng Diệp Nam Bình dường như cũng bị ảnh hưởng, lời cuốn quyến rũ: “Ồ Paris có quen chưa?”

“Cũng tốt. Năng lực thích ứng của em rất tốt.”

Cô lấy thuốc lá và bật lửa trong túi ra, bật hai cái, lửa không cháy. Vừa lúc thấy bật lửa của anh để trên bàn cạnh bên gói thuốc, cô hást hást cầm chi bật lửa anh, muốn mượn sử dụng, anh nhìn cô, cầm lấy bật lửa tựa như muốn châm lửa giùm cô.

Tân Văn Thành theo bản năng ngậm thuốc lá, hơi nghiêng người về phía anh.

Diệp Nam Bình nhìn cô ngậm thuốc kiểu thành thực, bật lửa chậm rãi hướng về phía cô, gương mặt vốn không một gợn sóng lại ở giây cuối cùng lại không nhịn nổi, thoáng cau mày, thu bật lửa lại, đồng thời gạt điếu thuốc trên môi cô, nắm trong lòng bàn tay, hung hăng nghiền nát nó.

Tân Văn Thành không ngờ anh nói trở mặt là trở mặt, mới rồi rõ ràng còn yên ổn mà muốn giúp cô châm thuốc...

“Học hút thuốc lá khi nào?” Anh đột nhiên hỏi cô.

Tân Văn Thành nhìn điếu thuốc bị anh vò nát ném một bên, mày nhu lại: “Liên quan gì đến anh?”

Cô có thể quay người rồi đi, không thêm găng có với anh, giận dữ mới gói thuốc mình ra mới phát hiện đó đã là điếu thuốc cuối cùng, không nói hai lời ném gói thuốc rỗng đi, thò tay lấy gói thuốc của anh.

Lại bị anh giữ chặt tay lần gói thuốc lại.

Về mặt anh vẫn không thay đổi, nhưng rõ ràng dùng lực.

Tân Văn Thành muốn rút tay về lại thấy mình không đầu lại nói với sức anh. Cô ngẩng đầu nhìn anh, giây trước còn giận dữ đến nghiền răng, giây sau lại chợt nở nụ cười: “Biết em tới Paris thì học cái gì trước tiên không?”

“Hút thuốc?” Anh thật đúng là tiếp lời.

Tân Văn Thành bật cười, thu lại tất cả biểu cảm: “Tự vệ.”

Cúi đầu nhìn bàn tay anh đang giữ chặt tay cô, cắn mạnh xuống.

Diệp Nam Bình nhớ cô có một cái răng nanh nhỏ nhọn nhọn, những lần hôn cô, cái răng be bé kia luôn vô tình cố ý mà treu chọc anh. Hiện giờ mới biết rằng nanh này cắn người đau thế nào, cô cắn một cái, cách lần áo sơ mi vào thẳng bắp tay anh, Diệp Nam Bình đau tới mức buông tay ra, cô không chỉ bỏ đi mà còn mừng cả bật lửa anh đi theo.

Không phải không cho cô hút thuốc sao?

Vậy anh cũng đừng mơ được hút.

Chính là phải hơn thua vậy mới được.

...

Party kết thúc chưa tới 0 giờ.

Cô không gặp lại Diệp Nam Bình, chắc anh đã rời đi trước rồi. Tân Văn Thành cắn tàn nhãn vậy, đến tận khi party kết thúc, hăm rằng cô vẫn còn ề ảm, có lẽ anh cũng không chịu nổi.

Thư ký Khương Nam gửi tiền công hôm nay, Tân Văn Thành đón xe về nhà.

Con đường trước khu nhà cô trọ đang sửa chữa, tài xế bảo nếu đi đường vòng thì thêm mười mấy Euro, Tân Văn Thành nghĩ lại vẫn không nỡ bỏ ra, bảo tài xế thả mình ở đây, tự đi bộ về chung cư. Đi ngang ven đường có thùng rác, lấy bật lửa trong túi ra đang định ném đi thì phía sau con hẻm nhỏ có tiếng bước chân, Tân Văn Thành đỡ người, không kịp ném bật lửa mà vội vã rảo bước.

Tháng trước cô mới vừa lên khỏi ga tàu điện ngầm thì bị móc túi, tuy mất mát không bao nhiêu nhưng nửa đêm nghe tiếng bước chân thể này khiến cô cảnh giác, tiếng bước chân phía sau cô tầm 100 mét, như thể cũng đủ để cô hoảng sợ.

Paris làm việc gì cũng chậm, sửa cái đường thôi mà lâu thế chưa xong, cô mang giày cao gót nên đi chuyển không tiện, chạy cũng không dám chạy, sợ càng chạy thì người phía sau càng đuổi nhanh hơn.

Chỉ có thể cầm đầu bước nhanh về khu chung cư.

Tiếng bước chân sau lưng chợt dừng lại.

Bước chân Tân Văn Thành ngưng lại, dựng tai nghe ngóng, xác nhận phía sau không có động tĩnh gì nữa, nhưng cô không dám chần chờ, nhanh chóng nện bước vào chung cư.

Những lúc thế này lại cực kỳ nhớ an ninh của Bắc Kinh, ba giờ sáng ra đường cũng không sợ...

Cũng may lần này sợ bóng sợ gió, Tân Văn Thành vịn cầu thang thờ hồn hèn lấy lại bình tĩnh, rồi mới thong thả ung dung lên lầu. Vừa rồi lo đi cho nhanh, cô hoảng sợ nên không chú ý tới việc khác, bây giờ sợ đau dớn ở chân mới truyền lên, cô bước lên mấy bậc, cúi đầu nhìn, gót chân đã trầy rồi.

Cũng may trong túi xách cô luôn có miếng dán chân—

Tân Văn Thành chuẩn bị lực lại trong túi xách mới nhớ ra sáng nay cô đã lấy miếng dán chân dán khốe miệng cho Hướng Diễm rồi. Tân Văn Thành nhìn gót chân thấm tới không nỡ nhìn của mình, dứt khoát còi giày đi chân trần lên lầu.

Nhớ lại hôm nay, ngoài chuyện bị người nào đó giật mất điều thuốc làm cô khó chịu thì mọi thứ nói chung vẫn rất tuyệt. Thường mọi người hay nói giới thời trang sẽ làm con người ta thay đổi, lạc lõng, có lẽ chính là vì những hoạt động đẹp đẽ, tinh tế như thế, ai cũng hướng tới nó.

Tân Văn Thành ngâm nga khe khẽ ca khúc hôm nay được nghe, bước chân nhẹ nhàng theo giai điệu, cô luôn biết tìm niềm vui trong đau khổ, vì vậy gót chân như không đau như khi nãy nữa.

Chung cư cô ở lầu 3, khi đến lầu 2, dưới lầu lại có tiếng bước chân, Tân Văn Thành không sợ nữa, có lẽ là hàng xóm, trong chung cư có camera, không ai dám làm chuyện xấu.

Tới cửa nhà, Tân Văn Thành đổi tay xách giày, tay kia lục tìm chìa khóa trong túi xách.

Trong túi cô có nhiều đồ linh tinh, tay xách giày không cẩn thận rơi ra, một chiếc rớt bên chân cô, còn chiếc kia lại lọt cộc lún xuống cầu thang.

Đôi giày cao gót này là đôi mà Tân Văn Thành quý nhất, Linda từng dạy cô, quần áo có thể đơn giản nhưng giày thì cần phải chú trọng, nhất là giày cao gót, đó chính là đặc trưng thứ hai của phụ nữ...

Tân Văn Thành chửi “Đệt”, đang chuẩn bị xuống cầu thang nhặt giày.

Lại đứng yên như bị đóng đinh.

Giày của cô lún tới bên chân người nào đó.

Đèn cầu thang không sáng như đèn hành lang, khi Tân Văn Thành nhìn rõ người đó là ai, người đó đã khom lưng, nhặt giày cô lên.

Cô không biết tại sao người này lại ở đây, thế nên khi anh mang theo giày cô bước lên bậc thang, đi tới trước mặt cô, cô cũng không hé răng, chỉ nhìn chăm chăm, ánh nhìn mang theo vẻ cảnh giác.

Có thể nhận thấy, anh say. Ánh mắt anh chậm chạp lướt qua hàng lông mày, chóp mũi, đôi môi, rồi cuối cùng mới dừng ở đôi mắt cô.

Tân Văn Thành chưa từng thấy anh mơ màng như thế này.

Từ lượng anh còn tốt hơn ca cô, uống nhiều tới mức nào mới có thể ra bộ dạng như thế này chứ?

Cô muốn nói, sao anh lại ở đây...

Ánh mắt lại bị chỗ khác hút lấy.

Tay áo sơ mi anh xắn lên, trên cánh tay hiện rõ dấu răng, lên án cô cắn anh trong bữa tiệc kia.

Tân Văn Thành cúi đầu nhìn dấu răng của mình, lại ngẩng lên nhìn anh.

Lúc bị cô cắn ở tiệc, anh vẫn tỉnh táo, sao bây giờ cả người toàn mùi rượu?

Anh lại hiểu lắm ánh mắt của cô. Nở nụ cười.

“Sao hà, lại muốn cắn anh?”

“...”

Không đợi cô lên tiếng, anh đã cúi đầu, cắn cô.

Không...

Hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Thực ra đây không phải lần đầu Diệp Nam Bình đến chung cư cô ở, có điều đây là lần đầu tiên anh lên lầu.

Tuần lễ thời trang Paris diễn ra vào ngày 25 tháng 2, nhưng anh đã đến đây từ một tuần trước.

Ai cũng biết một năm Diệp Nam Bình nghỉ phép trong khoảng từ tháng 2 đến tháng 3 hàng năm, công việc đều được gác lại. Thư ký mới của Khương Nam theo thông lệ mời anh đi xem trình diễn, Khương Nam còn trách thư ký một trận do Khương Nam biết rõ tính Diệp Nam Bình, biết anh không thích những sự kiện ồn ào này.

Không hề ngờ được anh lại đồng ý.

Việc này khiến Khương Nam rất khó hiểu.

Nhưng thật ra bản thân Diệp Nam Bình còn không hiểu tại sao khi mình thấy người nào đó đăng Ins hình thư mời của Chanel thì lại đồng ý ngay lời mời của thư ký Khương Nam đi xem trình diễn thời trang.

Khách sạn Thời thượng Phong Hành bố trí nằm ở quận 8, ngày đầu tiên anh đến Paris, đến khách sạn cất hành lý xong thì đã khuya. Chỉ thoáng suy nghĩ, anh gọi taxi đi đến quận 11.

Diệp Nam Bình biết địa chỉ học viện Spéos, cũng biết cô ở trọ ở đâu.

Năm ngoái khi vừa có điểm IETLS, cô đã vội vã tìm phòng trọ cho lưu học sinh. Người sản xuất ảnh của In studio đã từng học ở Paris, cô nhờ anh ta hỗ trợ tìm chỗ thuê phòng, tiền thuê phòng tốt nhất đừng cao hơn 400 Euro. Paris nổi tiếng đắt đỏ, 400 euro giới lắm thì chỉ có thể thuê được phòng đơn nhỏ, hàng xóm cũng phức tạp.

Diệp Nam Bình tình cờ nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại của người sản xuất ảnh mới biết chuyện này.

Diệp Nam Bình nhờ bạn bè tìm phòng 800 euro, báo cho anh sản xuất ảnh, anh sản xuất ảnh xem ảnh chụp phòng ở rất ngạc nhiên: “400 euro có thể thuê được phòng tốt thế này à?”

Diệp Nam Bình đưa lý do là: “Khách thuê trước cần cho thuê lại gấp nên giá rẻ vậy.”

Đúng ra phòng này không tốt lắm, nhưng đối với du học sinh mà nói, 400 euro có thể thuê được phòng thế này là bánh có nhân từ trời rớt xuống, Tân Văn Thành nhìn ảnh mà anh sản xuất ảnh chuyển tiếp qua, lập tức muốn thuê.

Anh sản xuất ảnh không nói với cô là chuyện tìm phòng này có Diệp Nam Bình hỗ trợ, trước đó Diệp Nam Bình đã nói với anh, lúc cô từ chức hai người không được thoải mái lắm, anh không muốn cô biết có anh ở giữa hỗ trợ chuyện này.

Anh sản xuất ảnh đại khái cho là cái gọi là không thoải mái chính là Diệp Nam Bình cố tình gây khó dễ con gái người ta khi từ chức nên mới xấu hổ mà giúp chuyện này. Vì vậy đồng ý với Diệp Nam Bình, giữ kín như bưng trước mặt Tân Văn Thành.

Đường ở khu vực chung cư cô ở đang sửa chữa, Diệp Nam Bình xuống xe ở đầu phố, đi bộ mấy trăm mét đến nơi. Biết cô ở lầu 3, nhưng không biết cửa sổ nào là cửa sổ nhà cô, nhưng đã trẻ thế này, chắc hẳn cô đã ngủ rồi. Diệp Nam Bình đứng dưới lầu, nhìn một cửa sổ tối đen, chợt bật cười.

Rốt cuộc mình đang làm gì đây...

Anh lén đầu, quay theo đường cũ về chỗ xuống xe ban nãy, chuẩn bị gọi xe về lại khách sạn. Đang đứng ở khu vực chờ xe, một chiếc xe trong bóng đêm tiến tới, ngừng ở phía đối diện—

Một lát sau, Tân Văn Thành từ ghế phụ lái bước xuống.

Diệp Nam Bình không ngờ cách xa lâu như vậy, gấp lại cô lại là trường hợp này.

Cô xuống xe, vẫy tay chào tạm biệt một người trẻ tuổi tóc nâu nhạt ngồi bên tay lái, chuẩn bị bước qua đường đi về phía anh.

Người thanh niên tóc nâu nhạt kia gọi cô lại, giọng mang khẩu âm nước Pháp: “Văn Văn.”

Diệp Nam Bình chưa từng gọi cô như thế...

Người thanh niên tóc nâu kia xuống xe, trong tay cầm chiếc khăn choàng cổ, đuổi theo cô, cẩn thận giúp cô quàng khăn lên cổ.

Tất cả chỉ cách anh tám hơn 5 mét.

Nhưng cách một khúc quanh, lại tựa như khiến anh và hai người họ phân thành hai thế giới.

Có thể đó là bạn học của cô, có thể đó là bạn bè của cô, cũng có thể đó là... bạn trai của cô.

Cô gái xinh đẹp, sôi nổi nhiệt tình như thế sao có thể thiếu người theo đuổi?

Tất cả thực ra không liên quan gì đến anh, nhưng mãi đến khi hai người kia tách nhau ra rồi đi, trong đầu Diệp Nam Bình vẫn còn lặp đi lặp lại hình ảnh choàng khăn kia.

Một bên là tiếng xe hơi rời đi, một bên là tiếng giày cao gót của cô vang lên dần xa.

Khoảng thời gian này, anh luôn nhớ tới cô, có khi là một ngày làm việc xong về nhà, mở cửa, đập vào mắt là một màu tối đen; có khi, là đêm khuya tĩnh lặng, uống một viên Barbitone, ngồi chờ thuốc có tác dụng; có khi, là sau khi kết thúc công việc, ngồi một mình ở studio, nhìn ngoài cửa sổ ánh hoàng hôn ảm áp mà lại lạnh lùng kia.

Anh rất nhớ cô.

Nhưng đáng tiếc, đã kết thúc.

Xe anh gọi cũng tới rồi, nhắc anh, tất cả đều nên kết thúc.

Anh đi về phía xe, hai cô gái đáng vẻ bụi đời đi từ đối diện tới, ngừng bên thùng rác, lén lút châu đầu vào nhau mở ví tiền trong tay. Diệp Nam Bình đi ngang qua hai người đó, thấy hai người rút tiền và thò trong ví ra rồi vứt cái ví vào thùng rác.

Hai người đó là ăn cắp.

Diệp Nam Bình hơi ngưng chân lại, nhìn hai người lâu hơn, hai người có tất gặt mình, tay chân luống cuống, vì không rơi vào thùng rác mà lại rơi xuống chân, một trong hai người nhét tiền vào túi, kéo người kia bỏ chạy.

Vì bị ném xuống đất kia có mấy tấm card, có thẻ ngân hàng, thẻ sinh viên, trên thẻ có ảnh chụp. Diệp Nam Bình nhặt lên nhìn, ảnh chụp trên đó là người mà anh rất quen thuộc...

Quay lại muốn bắt hai người ăn cắp kia thì hai người đã chạy không còn bóng dáng.

...

Thẻ sinh viên và thẻ ngân hàng của Tân Văn Thành vì vậy luôn ở trong bóp tiền của anh. Đúng ra anh có thể trực tiếp gửi cho cô, dù sao anh biết địa chỉ của cô, nhưng anh có lòng riêng, muốn gấp mặt đưa cho cô.

Chỉ có điều là khi Tuần lễ thời trang bắt đầu, ở các buổi trình diễn thời trang, anh chưa gặp được cô. Chờ tới khi anh gặp cô thì cô đang thân thiết với Hường Diễn, hai người nhìn là biết đã ở cùng nhau đêm qua, buổi sáng còn đi nhà hàng ăn sáng chung.

Đêm nay ở tiệc rượu lại không có Hường Diễn.

Ngay khi cô bước vào, anh đã nhìn thấy cô. Tóc ngắn ngang vai, trang điểm xinh đẹp, không có lán át nhân vật chính, ở bên cạnh Khương Nam làm người phiên dịch.

Những người nghệ sĩ, người mẫu, ai cũng trang điểm, ăn mặc đẹp đẽ, cô ở trong đám đông thực ra không đáng chú ý, nhưng anh chỉ liếc mắt qua một cái là thấy cô.

Nhưng mà vị chua của dưa chuột muối trong bữa sáng dường như tới tận giờ vẫn chưa hết, anh già vờ như không nhìn thấy cô.

Biểu hiện của cô thành thực, cũng đã chẳng cần tới anh.

Nhưng cuối cùng, xa xa thấy cô thường xuyên dùng mũi giấy cọ lên sản, anh vẫn không chịu đựng được, đi qua bên đó.

Diệp Nam Bình cũng không rõ sao mình có thể nhớ kỹ nhiều động tác nhỏ của cô tới vậy, thấy cô thường vuốt tóc mai, dùng giấy cọ lên sản thì biết ý nghĩ của cô.

Anh muốn nhờ cô lấy ly rượu, để cô rời đi. Thời gian để thực hiện ly rainbow ít nhất là 5 phút, đủ để cô đi toilet.

Nhìn theo dáng cô rời đi, Diệp Nam Bình ép mình thu hồi ánh mắt lại. Cứ như vậy đi, coi như đã lâu không gặp, quan hệ của những người quen biết cũ không mặn không nhạt.

Nhưng đêm nay, anh thất thủ hết lần này tới lần khác—

Tuy là đêm trước, cô cũng ở phòng hút thuốc nhưng khi anh chính mắt thấy động tác thành thạo của cô ngậm đầu thuốc thì vẫn sững sốt. Anh siết chặt nắm tay mới có thể lấy lại vẻ bình thường giúp cô châm thuốc, nhưng tới phút cuối cùng, lý trí vẫn bị sự xúc động đánh bại, anh vươn tay gạt đầu thuốc của cô.

Cô cũng không còn là cô gái nhỏ ngoan ngoãn nghe lời như trước, hung hăng cắn anh một cái. Thấy cô cắn xong rồi bỏ đi, Diệp Nam Bình suốt chút nữa thò tay túm cổ trở lại. Tuy nhiên cuối cùng anh cố gắng dè nén nóng nảy, để cô đi.

Nhưng sau đó, anh không thể ở lại lâu hơn nữa.

Sợ bản thân sẽ không nhận được mà kéo cô ấy đi không nói lời nào...

Thật sự anh cũng không biết mình muốn gì. Lối cô đi, cảnh cáo cô đừng trêu chọc anh?

Nhưng mà cô chưa hề làm gì, vẫn luôn là là anh, ánh mắt đom phượng mà đuổi theo cô...

Diệp Nam Bình về khách sạn. Trong phòng có rượu, anh mở một chai, uống ừng ực như muốn hòa tan sự bức dọc đêm nay. Uống say ngủ một giấc mới là điều tốt nhất để kết thúc đêm này.

Nhưng mà khi anh say khướt xuống xe, lại lần nữa bước trên con đường đang sửa chữa, Diệp Nam Bình không thể thừa nhận số phận, còn có đôi khi không thể làm người ta chết lặng mà ngược lại, kích thích những cảm xúc mà ngày thường bị lý trí che giấu ở nơi sâu nhất trong lòng.

Đêm khuya, mà men không phải chỉ có mình anh. Kết thúc tiệc rượu, cô thuê xe về nhà, xuống xe không bao lâu đã bị hai người như dân Ả rập theo đuôi.

Diệp Nam Bình đứng không xa bên ngoài chung cư chờ cô, thấy cảnh cô vội vàng đi tới, hai người Ả rập đi sau không rõ mục đích. Pháp có tiếng là nhiều trộm cắp, người Ả rập thì lại giỏi trộm, thẳng trước cô mới bị hai cô nàng lang thang kia móc túi, tháo rào mà bước chân cô đều lộ vẻ sợ hãi.

Tần Văn Thành đi ngang qua anh, Diệp Nam Bình tiến lên, cản đường hai người Ả rập kia. Đối với kẻ chặn ngang đường giữa đêm này, lẽ ra hai người Ả rập kia có thể đánh với anh một trận, nhưng mà hai người đó thấy anh còn có vẻ say hơn họ, lại to cao, mắt lộ vẻ tàn nhẫn nên quyết định bỏ đi.

Diệp Nam Bình rất hy vọng có thể đánh nhau với họ một trận, có vậy thì anh không thể theo cô lên lầu, cũng không thể...

Không thể kiểm chế bản thân, không giải thích một lời mà ôm hôn cô.

...

Tần Văn Thành cứng đờ người trong nháy mắt, mùi rượu醺醺 lấy nhau.

Cô dùng sức đẩy anh ra, lại bị anh đè lên cửa. Hai người cầm trên tay mỗi người một chiếc giày cao gót, giày lần lượt rơi xuống đất, giống như một dòng nước lạnh tạt vào lửa, Tần Văn Thành bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Anh lại hoàn toàn đắm chìm trong đó, đầu lưỡi có ý định mở môi cô ra.

Anh rõ ràng đang say, đầu óc chết lặng, xúc cảm trên môi lại hết sức rõ ràng, khơi dậy trái tim tuyệt vọng của anh.

Đau đớn cũng một khoảnh khắc kia mà im lặng xuất hiện—

Cô giận dữ cản mạnh vào lưỡi anh.

Diệp Nam Bình đau hít một hơi khí lạnh, mùi máu tanh lan ra.

Tần Văn Thành đẩy anh ra, anh ngã ngửa vào phía tường đối diện. Tần Văn Thành tức giận nhìn anh, phun máu trong miệng ra, hơi thở chưa hết phập phồng đã móc điện thoại ra báo cảnh sát.

Vừa bấm số vừa lấy túi xách đánh anh: “Con mẹ nó anh điên rồi!”

Anh ấn lưỡi bị cắn của mình lên răng, muốn sự đau đớn giúp anh thoát khỏi cơn, tỉnh táo lại.

Lại phát hiện anh lạc lối không phải bởi vì còn, mà là vì người con gái đối diện.

Anh túm túi xách cô lại, ôm cả người lẫn túi cô vào lòng ngực: “Anh con mẹ nó đúng là điên rồi...”

Di động của cô bị anh giật lấy, ném xuống sàn, tay anh ôm lấy mặt cô, cúi đầu, bất chấp tất cả mà tiếp tục nụ hôn còn đang dở.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Tần Văn Thành không thể tưởng tượng nổi anh đã bị cô cắn mà còn dám tiếp tục.

Mặc dù răng cắn chặt, cô vẫn nếm được mùi máu tươi nhẹ nhẹ, gần như cô dùng hết sức đẩy anh ra, cuối cùng mới đẩy anh ra được một chút. Lúc này lẽ ra cô nên chạy nhưng vì quá tức giận, nhấc chân lên đá anh. Trong tình thế cấp bách này mà cô lại đá hụt, nhấc đầu gối chỉ đá trúng xương chân anh.

Tần Văn Thành không biết anh có đau hay không, nhưng chắc chắn là có đau. Tần Văn Thành chỉ thấy chân đau tới tê rần lên, cô nhủ may là lên một tiếng lại bị anh túm trở lại.

Lần này anh không giữ mặt cô, mà một tay giữ sau cổ cô, tay kia ôm chặt eo cô, nụ hôn trần trọc bên môi cô. Ký ức thân thể phảng phất như về khoảnh khắc nào đó trong năm trước, trong trí nhớ, cô ngây ngô, nhiệt tình hôn anh, ánh mắt nhìn anh như có ánh sao lấp lánh...

Diệp Nam Bình bị gằng xé giữa thực tại và ký ức, bản năng lại muốn gia tăng nụ hôn này. Trong mắt cô nào còn có ánh sáng, chỉ có sự căm ghét, cô dùng sức chống trước ngực anh, cuối cùng đẩy được anh ra, đồng thời siết chặt nắm đấm—

Anh mới bị đẩy ra đụng vào tường, hầu kết đã ăn mất đám thịt lực. Lúc này cô đánh chính xác không sai không lệch, Diệp Nam Bình lập tức tát tiếng, đau tới mức choáng váng mà anh không phát được ra thành tiếng kêu.

Anh ngã ngồi trên đất tạo nên một tiếng vang nặng nề.

...

Tần Văn Thành biết hầu kết là điểm yếu chí mạng, nhưng không ngờ hiệu quả lại tốt tới vậy. Cô thờ hồng học, quay đầu nhặt điện thoại và giày cao gót, chuẩn bị vào cửa, rồi lại dừng chân.

Cuối cùng vẫn là không nuốt trôi cục tức này, quay lại hung hăng đá anh.

Diệp Nam Bình nửa tỉnh nửa mê, cảm nhận có người đá anh, đá một chân còn chưa hết giận, ngay sau đó còn đá chân kia, lại bị cắt ngang—

Cửa phòng đối diện chọt kết một tiếng mở ra.

Tần Văn Thành ngẩng lên, thấy chị da đen sau cửa lò mắt ra nhìn.

Đối diện là một gia đình người da đen, một nhà ba người rất nhiệt tình, lần trước còn tặng bánh nhà làm cho Tần Văn Thành. Đối phương hiển nhiên là bị tiếng động ở hành lang đánh thức, nhìn Diệp Nam Bình ngồi trên đất, lại ngược nhìn Tần Văn Thành, hỏi xảy ra chuyện gì.

Tần Văn Thành điều hòa hơi thở, nói bạn trai cũ uống say quá.

Hàng xóm hỏi cô có cần báo cảnh sát không?

Tần Văn Thành cúi đầu nhìn Diệp Nam Bình, cười nói không cần.

Cô vừa dứt lời, Diệp Nam Bình chậm rì rì vươn tay, mềm nhũn nắm cổ tay cô, Tần Văn Thành nhẹ nhàng hắt ra, tay anh lại rũ xuống đất.

Hàng xóm thấy vậy cuối cùng yên tâm đóng cửa.

Tiếng đóng cửa vang lên, Tần Văn Thành liền không khách sáo mà đá bổ sung thêm một cái nữa với người ngồi trên đất.

Paris tháng ba, nhiệt độ không khí tầm 5-6 độ, bên ngoài từng cơn gió lạnh, giọng Tần Văn Thành bị gió cuốn lạnh băng: “Anh từ từ bình tĩnh đi.”

Nói xong mở cửa vào nhà.

Cuối cùng hành lang yên tĩnh lại, chỉ còn một bóng người ngả ngời ở chân tường không nhúc nhích.

...

Tân Văn Thành vào nhà, dựa vào cửa, cơ thể lẫn về mặt đều căng cứng. Sau một lúc lâu, cảm giác nóng bỏng trên môi mới khiến cô hoàn hồn. Cô định thần lại, quay nhìn bóng mình trong tấm gương ngay cửa. Quả nhiên, môi sưng lên.

Cô nhỏ giọng mắng một câu, ném đồ trong tay, đi chân trần vào phòng ngủ, ngả người lên giường.

Anh táo bạo như vậy, thật sự không sợ cô tìm được cách liên lạc với vợ anh mà tổ cáo anh sao?

...

Tân Văn Thành gần đổi, cũng không biết mình ngủ quên thiếp đi lúc nào.

Khi chuông cửa đánh thức cô dậy, cô vẫn còn nguyên lớp trang điểm trên mặt mà ngủ tới không biết trời đất. Tiếng chuông vang lên lần thứ hai, mí mắt cô mới có cố gắng hí ra được một chút, giờ tay dụi dụi, mascara nhòe ra tay cũng không hay. Tân Văn Thành lấy điện thoại nhìn thời gian, mới thấy màn hình tối qua bị vô nát. Liếc góc đồng hồ, mới 7 giờ 11 phút.

Sáng sớm vậy ai tìm cô chứ?

Ký ức tối qua nhanh chóng quay lại, Tân Văn Thành đứng dậy xuống giường, đi ngang qua cầm 1 chân giá máy ảnh lên, chuẩn bị ra cửa đánh nhau.

Quả nhiên, nhìn vào mắt mèo thì thấy bên ngoài là Diệp Nam Bình.

...

Diệp Nam Bình nháu mày, vẻ lạnh lùng thường ngày, không còn đáng vẻ con ma men tóm cô mà găm tới qua.

Xem ra là đã tỉnh rượu...

Tân Văn Thành nắm tay nắm cửa, trốn phía sau cửa không lên tiếng, nghĩ bụng làm như không nghe thấy.

Bên này cô đang khư khư cổ thủ, nhà đối diện chị da đen lại mở cửa. Thấy Diệp Nam Bình còn chưa đi, chị da đen gọi chồng ra, cô về như muốn thay Tân Văn Thành giải quyết rắc rối.

Anh da đen người cường tráng, cao gần 1.9 mét, sở thích đánh đấm, người tốt bụng nhưng lại không dễ chọc. Tân Văn Thành thấy anh ta khí thế hung hãn đi tới Diệp Nam Bình, Diệp Nam Bình còn yên tâm thoải mái đứng trước cửa nhà cô, Tân Văn Thành lật đặt mở cửa ra.

Diệp Nam Bình vừa định lên tiếng, Tân Văn Thành chợt nở nụ cười.

Diệp Nam Bình sững người.

Tân Văn Thành chỉ là cười với anh da đen đối diện. Cô miệng mỉm cười mà dùng tiếng Trung phẫn nộ hỏi: "Sao anh còn chưa chịu đi?"

Anh da đen không hiểu tiếng Trung, thấy Tân Văn Thành có vẻ không có ý thù địch với Diệp Nam Bình thì chào buổi sáng với Tân Văn Thành rồi đi làm.

Chân trước anh da đen vừa đi khỏi, sau lưng Tân Văn Thành lộ nguyên hình, thu nụ cười lại: "Nếu anh không đi, em sẽ báo cảnh sát thật đấy!"

Cô nói trở mặt là trở mặt, Diệp Nam Bình không nhịn được bật cười, còn tán thán nói: "Bảo cảnh sát đi."

"..."

Hừ, tưởng là vừa rồi cô cười với anh vậy là ngon há?

Tân Văn Thành không thêm phí lời, trực tiếp đóng cửa.

Cửa lại bị anh thò tay ngăn lại__

"Đồ đặc tùy thân của anh bị trộm hết rồi!" Anh thu nụ cười lại, nói.

"..."

...

Tân Văn Thành không ngờ cô để anh đi mà cuối cùng hai người lại vào đồn cảnh sát. Cảnh sát lấy camera giám sát tòa nhà, Tân Văn Thành bị buộc phải nhìn lại những chuyện tối qua.

Cảnh sát lại còn chỉ hay không nói mà lại nói cái dở, video phát đến cảnh lần đầu tiên cô bị cưỡng hôn, cảnh sát thấy mặt cô xanh mét, hỏi cô có cần báo án không. Tân Văn Thành lắc đầu. Chờ video phát đến đoạn lần thứ hai cô bị cưỡng hôn, cảnh sát lại xoay đầu nhìn Tân Văn Thành như muốn xác nhận lần nữa, cô thật sự không muốn báo án?

Nhưng Tân Văn Thành chưa kịp mở miệng, hình ảnh trên video đã phát đến cảnh cô đánh Diệp Nam Bình...

Tân Văn Thành tối qua rối loạn, chỉ nhớ mình đánh lên đầu kết anh một cái, ngoài ra còn đập anh 2 phát nhẹ, nhưng hình ảnh trong video thì đầu ra cô đá nhẹ nhàng? Đúng là đá chết người ta.

Cảnh sát cuối cùng không hỏi cô, quay đầu qua hỏi Diệp Nam Bình bên kia, có muốn báo án không?

Diệp Nam Bình nhìn cô một cái, lắc đầu cười cười với cảnh sát.

Tân Văn Thành biết anh đang nhìn mình, nghiêng chặt răng, tiếp tục đối mặt.

Trên hình ảnh nhanh chóng chỉ còn lại một mình Diệp Nam Bình.

Mãi đến rạng sáng khoảng 5 giờ, có bóng người từ lầu 2 lên lầu 3, phát hiện Diệp Nam Bình say như chết. Camera chỉ chụp được đáng người đó, người đó khi lên đến hành lang thì kéo cao cổ áo lỏng, che khuất phần dưới mặt, camera không thấy rõ mặt người đó.

Xem ra người đó cũng ở chung cư này, rất rành khu vực bố trí camera. Người nọ đi tới trước mặt Diệp Nam Bình, bắt đầu lục soát người anh. Chất lượng video không tốt nhưng mơ hồ có thể thấy người đó cầm điện thoại, vì tiền, họ chiếu của anh rồi chạy xuống lầu. Diệp Nam Bình mãi tới 7 giờ mới tỉnh dậy.

Diệp Nam Bình ngồi dựa tường, đầu đau vỡ trán một lát, không biết là do bị đánh đau hay là do rượu làm khó chịu. Anh ngẩng đầu nhìn xung quanh, ánh mắt mê man, lắc đầu, tựa như đã quên tại sao mình xuất hiện ở chỗ này. Mãi tới khi nhìn tới cửa nhà Tân Văn Thành, ánh mắt mới dừng lại, cô về đã định thần lại.

Nhưng anh không nhìn lâu, nhanh chóng đứng dậy rồi đi, đi mấy bước lại dừng, hình như nghĩ tới chuyện gì đó, quay lại cửa nhà Tân Văn Thành, cho tay vào túi tìm đồ đạc. Tìm không được gì, anh mới hoàn toàn kinh ngạc.

Diệp Nam Bình nghiêng người dựa vào tường, cúi đầu nhắm nghiền một lát mới ấn chuông nhà Tân Văn Thành.

...

Diệp Nam Bình mặt vô cảm nhìn video nhanh chóng đến đoạn cô mở cửa, mặt vẫn còn chưa kịp tẩy trang đêm qua.

Tối hôm qua tuy say nhưng anh nhớ tất cả mọi việc, nhưng khi video chiếu lại, anh vẫn không tránh được vẻ ngẩn ngơ.

Người trong video đó thật sự là anh?

Người bắt chấp tất cả, chỉ muốn giữ cô lại bên mình... thật sự là anh?

Sáng nay anh tỉnh lại, trước khi rời đi, thật ra chỉ muốn lấy những đồ của cô mà anh đang giữ nhét vào két cửa cho cô.

Anh biết, trải qua những việc tối qua, cô sẽ không muốn gặp lại anh.

Nhưng mà ai có thể ngờ, anh không thoát khỏi số phận bị ăn cắp?

Cũng giống như anh tuyệt đối không thể ngờ, mình cũng có ngày mất lý trí mà khiến cô khó xử như thế...

...

Nghị phạm chắc là người ở trong chung cư, nhưng hai tòa nhà có hơn 20 hộ gia đình, camera lại không chụp được chính diện, khi nào có thể bắt được nghị phạm, lấy lại đồ đạc cho anh cũng chưa biết. Tiền bạc này kia không nói, cái khiến anh đau đầu nhất chính là hộ chiếu, ở nước ngoài mà làm lại hộ chiếu là phiền phức nhất.

Anh ở đồn cảnh sát khai mất hộ chiếu, lát nữa phải tới đại sứ quán Trung Quốc làm giấy thông hành tạm thời. Giấy thông hành cần 4 ngày làm việc mới có. Tuần lễ thời trang tới qua là kết thúc, anh dự định ngày mai sẽ đáp chuyến bay chiều về nước, bây giờ kế hoạch coi như xong.

Hiện giờ anh không có điện thoại, cũng không có tiền—

Không đúng, anh còn 90 euro.

Khi anh và Tân Văn Thành rời khỏi đồn cảnh sát, Tân Văn Thành đưa hết tiền mặt trên người cho anh, tổng cộng là 90 euro.

Đến đây tạm biệt.

Diệp Nam Bình nhìn dáng cô rời đi, chợt gọi cô lại, giọng căng thẳng: “Chờ một chút.”

Anh vừa dứt lời, bước chân Tân Văn Thành dừng lại, nhưng không quay đầu lại. Có thể thấy, cô đưa anh tới đồn cảnh sát đã là hết tình hết nghĩa, không định tiếp tục hỗ trợ.

Thực ra Diệp Nam Bình cũng không biết đến cùng mình vì điều gì mà gọi cô lại. Là muốn nói xin lỗi? Nói với cô, tối hôm qua anh như thế là do rượu gây họa, cho nên cô đừng để bụng?

Hay là muốn nói lời cảm ơn? Vì 90 euro này...

“...”

“...”

“Em có còn giữ liên lạc với Triệu Từ Từ không?”

Cuối cùng câu nói ra lại là một câu này.

...

Diệp Nam Bình dùng wechat của cô gọi cho Triệu Từ Từ.

Anh tới đại sứ quán làm giấy thông hành, cần có bản sao căn cước và hộ khẩu, cần Triệu Từ Từ đến nhà anh lấy bản sao trong máy tính chuyển sang. Lúc này bên nhà là giữa trưa, Triệu Từ Từ nhận điện. Không để Diệp Nam Bình kịp mở miệng, Triệu Từ Từ đã ngạc nhiên hỏi: “Sao em lại gọi cho anh vậy?!”

“...” đúng là Tân Văn Thành sẽ không vô duyên vô cớ mà tìm anh? Diệp Nam Bình bình tĩnh cắt ngang sự kinh ngạc của cậu ta, “Là tôi.”

“...” giọng nói bên đầu dây bên kia làm Triệu Từ Từ sững sờ cả buổi, “Bình từ?!”

Giọng nói to hết mức, Tân Văn Thành đứng cách xa nửa mét cũng bị tiếng Triệu Từ Từ gào tới điếc tai. Cô lại im lặng né thêm nửa mét, đi hút thuốc.

Diệp Nam Bình nhìn cô đốt thuốc, ánh mắt sắc bén hẳn lên nhưng không bước qua ngăn cô. Quay người đi không nhìn cô nữa, tránh cho lại có ý muốn quán cô.

Diệp Nam Bình nói tình huống đơn giản cho Triệu Từ Từ, báo cậu ta đến nhà anh tìm bản sao lưu trong máy tính, nhanh chóng gửi đến hòm thư anh. Triệu Từ Từ đồng ý, thờ dãi nói: “Tôi không làm mất con gái cậu, ngược lại cậu lại làm mất chính mình.”

“Nó có khỏe không?”

“Hai ngày nay nó giống như động dục, cọ loạn xạ khắp nơi...”

“...” mùa xuân đúng là mùa động dục. Diệp Nam Bình vừa định quay về tại lại vụ hộ chiếu thì đột nhiên phía sau có tiếng ho khan dừ dội truyền tới.

Diệp Nam Bình quay đầu nhìn lại.

Tân Văn Thành bị sặc khói thuốc, đang đứng bên cạnh thùng rác ra sức ho khan.

Anh bước qua, vươn tay định vuốt lưng giúp cô thuận khí, tay chưa chạm đến cô đã nắm lại thành nắm đấm, rút về. Sau việc mất khống chế tối qua, anh đã đẩy cô ra xa hơn.

Ai ngờ giấy tiếp theo cô đột ngột ngừng đầu, thấy anh thì như tức giận: “Còn chưa điện thoại xong hả?!”

“...”

Diệp Nam Bình nhíu mày khó hiểu, Tân Văn Thành không giải thích gì giật lại điện thoại của mình, cắt ngang cuộc nói chuyện với Triệu Từ Từ, giờ tay ngăn chiếc xe taxi ven đường, cúi người ngồi vào. Toàn bộ quá trình còn chưa cho Diệp Nam Bình kịp phản ứng, xe taxi đã nghiêng ngang rồi đi.

Tân Văn Thành ngồi trong xe, nhìn kính chiếu hậu vào bóng dáng đứng bên kia đường rồi nhanh chóng làm như không thấy, ngã người ra ghế, nhủ mày thật chặt.

Cọ loạn xạ khắp nơi...

Là gì?

Là mèo hả?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64

Cả ngày nay Tân Văn Thành không tập trung, trốn học giờ nhiếp ảnh chuyên động còn bị giáo viên bắt ngay tại trận, cũng may thao tác máy móc của cô thật sự tốt nên bị kêu lên cũng không sợ.

Trước khi tốt nghiệp, mọi người có một nhiệm vụ quan trọng nhất, chính là tham gia Liên hoan Nhiếp ảnh Quốc tế Arles vào tháng 7. Chuyện này cực kỳ quan trọng với những du học sinh tại Pháp, Tân Văn Thành cũng giống các bạn học, hiện giờ đã chuẩn bị các tác phẩm, giảng viên lựa chọn những tác phẩm tốt nhất tham gia triển lãm ảnh.

Tân Văn Thành ở studio mãi tới 9 giờ mới tan lớp, đi nhờ xe bạn học về nhà. Bạn học còn quan tâm hỏi sao cô dán băng cá nhân trên trán. Tân Văn Thành cười cười, nói trán mình có cái mụn rất to, cô lỡ tay làm nó vỡ ra. Sáng nay từ đồn cảnh sát về nhà, lúc ra mặt thay đồ chuẩn bị đi học mới phát hiện trên trán có cái mụn cực to, không biết là chuyện tối qua khiến người nóng tới nổi mụn hay là do cô không tẩy trang cả đêm mà ra.

Thật ra sáng nay lúc ở trường cô còn nhận cuộc gọi thoại của Triệu Từ Từ. Triệu Từ Từ báo với cô tình huống của Diệp Nam Bình: “Giấy thông hành cần 4 ngày làm việc mới có, hiện giờ cậu ấy không một xu dính túi, trưa nay là phải trả phòng khách sạn, em có thể...”

“Không thể.”

“Anh không nói em đưa cậu ấy về nhà, anh chỉ muốn hỏi em một chút là em có thể dùng giấy tờ của mình thuê giúp cậu ấy một phòng nghỉ, đừng để cậu ấy thật sự phải ăn bơ ngủ bụi ngoài đường.”

“Không phải anh ấy được Thòi thượng Phong Hành mời tới sao, người của Thòi thượng Phong Hành đâu?” Mặc gì tìm cô nhờ giúp đỡ?

“Hôm qua là ngày cuối của Tuần lễ thời trang, cái này em chắc rõ hơn ca anh? Cậu ấy từ đại sứ quán về tới khách sạn thì người của Thòi thượng Phong Hành đều đã đến sân bay ca rồi.”

“...” đúng là vậy, Hướng Dẫn còn nhắn wechat tạm biệt, không quên dặn cô tốt nghiệp xong thì nhanh chóng lăn về nước.

Suy nghĩ Tân Văn Thành bị cắt ngang. Triệu Từ Từ thấy cô sống chết không đồng ý, mới buông một câu: “Haizz, Tân Văn Thành, em đúng là vô tình vô nghĩa mà.”

Lời này chọc tới Tân Văn Thành, cô hít một hơi, cố gắng thu hồi cảm xúc của mình: “Em lấy giấy tờ của mình thuê giúp anh ấy căn phòng nghỉ thi có thể. Nhưng bây giờ em đi đâu mà tìm anh ấy chứ?”

“Lần cuối cùng anh điện thoại với cậu ấy thì cậu ấy mới từ đại sứ quán về tới khách sạn. Anh bảo cậu ta đi tìm em, chắc lát nữa em sẽ gặp thôi.”

Hóa ra hai người đã bàn bạc xong rồi, bây giờ điện thoại cho cô chỉ là thông báo cho cô một tiếng—

Tân Văn Thành đồng ý nhưng cô không biết sau khi mình gặp Diệp Nam Bình thì còn tốt tính như thế này không. Cô vừa định cúp điện thoại của Triệu Từ Từ, lại nhớ tới một chuyện, do dự một lát rồi hỏi: “Có phải anh ấy đang nuôi mèo không?”

“Đúng đó, Triệu Nữ Nữ của anh sinh, mèo con mà em vẫn muốn đó, cậu ta còn đặt tên nó là Cái lấu.”

“...”

Thực ra khi cô vừa chia tay, Thương Dao còn thỉnh thoảng nhắc tới tên Diệp Nam Bình, Tân Văn Thành ra quy định, sau này không được nhắc tới người này nữa, Thương Dao nói được làm được, không hề nhắc tới Diệp Nam Bình nữa. Vì vậy Tân Văn Thành cho là Diệp Nam Bình kết hôn sinh con, Thương Dao cũng ráng nín nhịn không nói với cô.

Tân Văn Thành không còn tâm trí đâu mà tìm hiểu tại sao một người sợ mèo như vậy mà lại nuôi mèo làm gì, vội vàng cúp điện thoại.

Nhưng chờ cả ngày, cô không thấy bóng dáng Diệp Nam Bình. 9h30 Tân Văn Thành về tới nhà, cửa nhà cũng không có ai. Cô không như mình nghĩ là sẽ chờ pháo nệ nhộm mà ngược lại, cau mày vào nhà, cũng may công việc cô rất nhiều, chính anh tới mất cay sè, cơ bản là không rảnh để nghĩ vớ vẩn.

Hiện giờ cô chính ảnh đã không cần Thương Dao ở kế bên cho ý kiến, chuyện này đúng thật phải cảm ơn Diệp Nam Bình, anh tặng cô mắt kính chỉnh màu, rồi từ từ hướng dẫn cô quá trình không sử dụng nó để chỉnh ảnh. Cô đã tìm ra được phương thức vận dụng màu sắc của bản thân, vì vậy ảnh cô chụp mang đặc điểm cá nhân đặc biệt, mạnh mẽ, cảm giác như bức tranh sơn dầu ở mức bão hòa, vừa nhìn là biết ngay ảnh từ tay cô mà ra.

Lúc chuông cửa bị ấn vang, kéo những suy nghĩ đang phiêu dạt của Tân Văn Thành về lại. Ở đây gần một năm, không có khi nào chuông cửa lại kêu lên thế này, tìm cô chọt căng thẳng.

Ngoài cửa lại bấm chuông lần nữa, Tân Văn Thành mới đứng lên khỏi ghế, theo bản năng mà sờ sờ băng cá nhân trên trán, đi ra cửa.

Ngoài cửa không phải là Diệp Nam Bình mà là chị da đen ở đối diện.

Chị da đen đưa cho Tân Văn Thành bánh chuối mới làm, Tân Văn Thành hơi ngạc nhiên vội vàng cười cảm ơn, chị da đen lại đột nhiên hỏi cô: Bạn trai cũ của em không tìm em gây phiền phức nữa chứ?

Lúc này Tân Văn Thành mới biết, chiều nay chị da đen trên đường đón con ở trường về thì gặp Diệp Nam Bình. Diệp Nam Bình đang kéo hành lý hỏi chị trạm tàu điện ngầm gần nhất đi đường nào. Chị da đen có thấy Diệp Nam Bình vào tới qua, nhưng lúc đó Diệp Nam Bình say nên không nhớ rõ chỉ, nhưng chị thì nhớ anh, biết anh là bạn trai cũ của Tân Văn Thành. Chị chỉ hướng, Diệp Nam Bình kéo hành lý đi theo hướng đó. Chuyện đó lúc tầm chạng vạng 5-6 giờ.

Tân Văn Thành mang bánh chuối trở lại cạnh bàn máy tính, nhìn thời gian trên máy tính, hơn 10 giờ. Tân Văn Thành tiếp tục chỉnh ảnh, nhưng có một chuyện cứ lẩn quẩn trong đầu cô: Lúc đó anh hỏi tầm 5-6 giờ, anh ngồi xe điện ngầm đi đâu? Hay là...

Tân Văn Thành chợt nhớ thỉnh thoảng mình gặp những người lang thang ở trạm tàu điện ngầm, lắc lắc đầu. Chắc không tới mức đó đâu...

Nghĩ vậy mà người đã đứng lên, tự cho mình lý do — đi ra cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn đêm — rồi không quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa.

Đúng là bên cạnh trạm tàu điện ngầm có một cửa hàng tiện lợi Franprix, Tân Văn Thành tới mua một ít đồ ăn kịp trước khi nó đóng cửa, đi xuống phía dưới trạm tàu điện ngầm. Tàu điện ngầm Paris 12h30 mới ngừng. Tân Văn Thành còn có thể vào được. Tuy biết rõ cô khá năng anh không ở đây, nhưng không tự mình xác nhận thì chắc đêm nay cô chỉ nghĩ tới chuyện này mà không ngủ nổi.

Kết quả lại chứng minh, không gì là không thể.

Có một bóng người mang theo hành lý, ngồi bên ghế dài dưới trạm tàu điện ngầm.

...

Mãi tới khi tàu điện tiến vào ga, Tân Văn Thành mới bị âm thanh ầm ỉ đó làm giật mình hoàn hồn lại.

Đây là cô ý, tuyệt đối cô ý. Cô ý kéo hành lý tới tìm cô rồi lại rời đi, cô ý tìm hàng xóm cô dò hỏi hướng trạm tàu điện, cô ý kích cô tới đây tìm anh.

Nhưng mà nếu thật sự tất cả là cô ý thì tại sao anh không đón lòng cô trên đường từ trường về mà là lại ở ga tàu điện?

Tân Văn Thành bực bội gãi đầu, nghiêng rặng đi qua, trong đầu lướt qua xem gần đây có khách sạn nào tốt. Trưa nay cô đã đồng ý với Triệu Từ Từ, Triệu Từ Từ gửi tiền cho cô, sợ cô sẽ gây khó dễ cho Diệp Nam Bình, dặn cô giúp Diệp Nam Bình tìm khách sạn nào tốt một chút.

Diệp Nam Bình vẫn gục đầu ngồi đó, cổ áo gó dựng lên cao che nửa mặt. Tân Văn Thành đứng yên trước mặt anh mới phát hiện anh đang nhắm mắt.

Ga tàu ồn ào thế này mà còn có thể ngủ?

Tân Văn Thành ho khan một tiếng cũng không đánh thức anh, vỗ vỗ lên tay anh, anh vẫn không phản ứng.

Anh ngồi thế này ở đây mà không sợ bị cướp? Ý nghĩ này mới hiện lên trong đầu Tân Văn Thành đã bị cô gạt phất đi. Xem tí thì quên sáng nay anh đã bị cướp sạch chìa còn gì đáng giá, ví tiền, hộ chiếu, đồng hồ...

Tân Văn Thành không khách sáo vỗ lên mặt anh: “Nè?”

Tay lại dừng bên mặt anh.

Mặt anh nóng rực, tiện tay sờ lên trán, càng nóng hơn.

Lòng bàn tay cô dán lên trán anh hơi lâu, bỗng nhiên anh mở mắt ra.

Đã sốt tới vậy mà vẫn không quên tự vệ, trở tay nắm chặt cổ tay cô muốn quật xuống, lại nhìn đến mặt cô thì ngưng lại, nhưng tay vẫn giữ cổ tay cô không buông.

Tân Văn Thành đẩy tay ra ra, lại sờ người anh lần nữa.

Tới qua anh ngủ ở hành lang chung cư cả đêm, ăn mặc phong phanh, sốt cũng phải. Tân Văn Thành thấy anh bây giờ cũng chỉ mặc một áo khoác mỏng, muốn lấy áo khoác khác trong hành lý anh ra thêm, nghĩ nghĩ lại không nện không nhạ nói: “Anh ở đây chờ em hay là cùng em trở về lấy giấy tờ? Em giúp anh thuê khách sạn nghỉ tạm.” Trước khi tới đây, cô không nghĩ anh sẽ ở đây nên không mang giấy tờ tùy thân theo.

Thấy anh chỉ nhủu mày nhìn mình, cô về không muốn đứng đây, Tân Văn Thành thờ dãi: “Vây anh ở đây chờ em. Tầm khoảng...” đang định nói tầm mười lăm phút là quay lại thì thấy có mấy người lang thang đang theo dõi bên này. Bọn họ đã chú ý tới Diệp Nam Bình kéo hành lý theo, Tân Văn Thành không dám để anh lại một mình, một tay đỡ anh dậy, một tay kéo hành lý, muốn đi cho nhanh.

Diệp Nam Bình sốt tới mất hết sức lực, thân thể mềm ra, ngã ngồi xuống ghế, sốt tới giọng khàn khàn: “Anh ở đây chờ em.”

“Không được! Theo em về nhà!” Tân Văn Thành gằn giọng.

Không ngờ có ngày cô dám vênh mặt hất hàm sai bảo thầy Diệp thế này...

Anh hơi sùng sốt, thế mà lại thật sự ngoan ngoãn đứng lên, đi theo cô.

...

Nhiệt độ hôm nay tầm 5 độ, Tân Văn Thành chưa ra khỏi trạm tàu điện ngầm đã bị gió lạnh thổi tới lạnh công, quay đầu anh thì mặt anh đỏ rực. Trước khi ra đường, Tân Văn Thành đã cố tình mặc áo khoác dày, cô coi áo ra muốn đổi với anh.

Anh cúi đầu nhìn áo khoác của cô, lại nhìn mặt cô, không nhúc nhích.

“Thay. Áo của em dày hơn.”

“...” Anh vẫn không nghe.

Tân Văn Thành không muốn mất thời gian, đơn giản trực tiếp ra tay lột áo khoác anh xuống. Anh chả có tí sức lực, Tân Văn Thành nhanh chóng thực hiện được ý định của mình, kéo hành lý của anh, mặc áo khoác mỏng của anh, đi tới.

Anh đi phía sau, bác người lại như con gấu đi theo.

Áo gió mỏng như vậy, anh không cảm thì ai cảm nữa?

Mặc áo của anh, Tân Văn Thành lạnh tới mức muốn đông thành đá, cuối cùng cũng tới dưới lầu chung cư.

Khi này cô chạy tới tàu điện ngầm chỉ tầm 5 phút, đường về lại mất khoảng 15 phút. Vào chung cư, Tân Văn Thành không lo anh sẽ bị cướp nữa, không muốn lằng nhằng, ném lại một câu: “Anh ở đây chờ em.” Rồi không thèm quay đầu nhìn mà đi lên lầu.

Tới cửa nhà, móc chìa khóa mở cửa mới nhớ ra chìa khóa nằm trong túi áo khoác anh đang mặc...

Đúng là gặp quẻ thì loạn lên, Tân Văn Thành đành quay xuống lầu lấy chìa khóa. Nhưng mới xuống hai bậc thang thì thấy Diệp Nam Bình đi lên. Anh thong dong lên lầu, đi tay không.

“Hành lý của anh đâu?” Tân Văn Thành đứng trên bậc thang, có khí thế trên cao nhìn xuống mà hỏi.

Anh không trả lời, đứng yên trước mặt cô, lấy chìa khóa trong túi áo khoác ra đưa cô. Tân Văn Thành cúi đầu nhìn lòng bàn tay anh, cảm lấy mồ của anh: “Anh để hành lý dưới lầu, bị trộm thì em mặc kệ.”

Phía sau không có tiếng trả lời, không biết anh có nghe cô cảnh cáo không. Tân Văn Thành không kịp quay lại, đi thẳng vào nhà, mở ngăn kéo bàn máy tính lấy giấy tờ tùy thân.

Trước khi ra khỏi nhà cô không tắt đèn, trong phòng rộng rãi, chờ cô lấy xong giấy tờ và thẻ tín dụng, mới vừa quay lại thì thấy một bóng đen tới gần mình—

Mặt Diệp Nam Bình bỗng gần trong gang tấc, hơi thở Tân Văn Thành ngay lập tức ngưng lại, suýt tí nữa thì cô cho là anh lại muốn như tối qua, vô duyên vô cớ cưỡng hôn cô. Mối anh lại xẹt qua mặt cô, cũng không đến gần cô, ngẩng phịch xuống sofa vùi đầu lên đó.

Hơi thở Tân Văn Thành khôi phục lại, nhủ thầm: “Anh đừng nằm ở đây chứ!”

“...” anh không để ý tới cô.

...

Sofa chỉ có 1.8 mét, anh cuộn người lại, ngả vớ đáng về hết sức thoải mái.

Tân Văn Thành dựng anh dậy 3 lần không có kết quả, mặt mũi kiệt sức ngồi bệt bên sofa.

“Có phải anh có ý không?!” Vào nhà cô, ăn vạ không đi...

“...”

Nhìn anh sốt tới lỗ tai đỏ rực lên. Sốt cũng không thể giả bộ đứng không?

Tân Văn Thành thở dài, coi như anh sốt tới choáng váng, cô đứng dậy, muốn xuống lầu lấy hành lý anh lên.

Tay lại đột nhiên bị nắm lấy.

Cô cúi đầu nhìn, Diệp Nam Bình hơi mở mắt nhìn cô.

Trong nháy mắt Tân Văn Thành gần không chịu nổi: “Anh giả bộ ngu?!”

Đúng là anh dùng hành động chứng minh nghi ngờ của cô, một tay túm cô kéo xuống, sức lực kia đầu giống một người sốt cao?

Nhưng khi cô ở trong lòng ngực anh, lại cảm nhận nhiệt độ nóng rực của cơ thể anh...

Anh ôm cô rất chặt. Cô muốn đá anh cũng không được.

Mối anh dán bên da thịt cô, “Đừng đi...”

Âm thanh nhẹ nhàng, từng tiếng lọt vào màng tai cô, da đầu Tân Văn Thành tê dại, muốn đẩy anh ra mà lại khiến mình ngã ngồi trên thảm.

Mặt cô như bị hấp thu nhiệt độ cơ thể anh, từ từ nóng lên.

Anh ngồi dậy trên sofa, vươn tay kéo cô. Bị cô hất bay tay anh ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Tân Văn Thành nhìn bóng mình phản chiếu trong mắt anh, vẻ mặt lạnh dần đi: “Rốt cuộc anh muốn sao?”

Từ tiệt rượu tối qua, đến nụ hôn cưỡng ép rạng sáng, tới cái ôm vừa rồi...

Diệp Nam Bình nhìn cô, nhìn thật sâu vào mắt cô.

Anh cho là mình bị cô hỏi khó, lại không ngờ không hề do dự mà đáp án đã buột miệng bật thốt ra: “Anh muốn bắt đầu lại lần nữa.”

Lời nói vừa ra, trong chớp mắt cuối cùng cũng nhẹ người. Hóa ra đáp án đơn giản như vậy, một năm anh sống với bộ dạng vật vờ thế này là vì người con gái anh yêu đã ra đi.

Về mặt Tân Văn Thành cứng đờ nhìn anh, một giây, hai giây, chợt như bị chọc cười, giây lát lại thu nụ cười lại: “Nhưng em đã không còn yêu anh.”

Diệp Nam Bình mỉm cười, bỏ qua những lời đau tựa kim châm này: “Không sao cả, vậy cứ xem anh như một người bình thường đang theo đuổi.”

Người bình thường theo đuổi? Tân Văn Thành dờ khóc dở cười: “Có người bình thường nào theo đuổi mà dám hết hồn lại ôm người được theo đuổi? Còn ăn vạ trong nhà người ta không chịu đi?”

Diệp Nam Bình thật sự nghiêm túc suy nghĩ một lát, đột nhiên nở nụ cười.

Tân Văn Thành liếc xéo, cười cái gì mà cười?

Diệp Nam Bình thu nụ cười lại, đồng thời nhìn cô, tựa như đáp án nằm trên mặt cô.

“...”

“...”

“Bạn gái cũ của anh, chính là như vậy mà tóm được anh trong tay.” Anh nói.

...

Nhấn quẻ lặp lại, thì ra kịch bản mà anh làm đều học theo cô...

Tân Văn Thành đứng dậy, đi vào phòng ngủ “âm” đóng cửa lại.

Tựa người vào cửa, theo bản năng mà nhớ lại, năm đó lúc mình theo đuổi anh cũng thực sự mệt dầy mảy dạn như vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Ngày hôm nay của Diệp Nam Bình thật sự hỗn loạn, thấy cô nổi giận dưng dưng vào phòng ngủ khóa trái cửa, lại chợt có tinh thần hẳn lên. Anh cũng không hỏi cô, trực tiếp lấy chìa khóa nhà cô để trên bàn máy tính mà đi xuống lầu, may mà hành lý chưa bị ai lấy, vẫn còn ở yên chỗ cũ dưới lầu chờ anh.

Tân Văn Thành trốn trong phòng ngủ nghe tiếng đóng cửa, sững sốt. Đi rồi sao? Mở hé cửa ra, thấy phòng khách không có ai, chìa khóa trên bàn máy tính không còn, đoán chắc anh xuống lầu lấy hành lý. Cô cũng không biết mình thật sự hy vọng anh đi hay là ở lại. Triệu Tử Từ nói cô tàn nhẫn vô tình, nếu cô thật sự tàn nhẫn thì bây giờ sẽ đi tới cửa khóa trái lại, lát nữa anh sẽ không thể vào nhà – đây mới là thái độ đúng đối với khách không mời mà tới.

Nhưng cô ra khỏi phòng ngủ lại không đi tới cửa mà là vào bếp, hộp thuốc để trong ngăn tủ bếp, có mấy loại thuốc.

Trước khi đi du học cô nghe nói ở nước ngoài chữa bệnh rất khó khăn, lại tốn kém, cho nên mang theo một ít thuốc từ trong nước qua đây. Mười tháng nay cô không bị bệnh nên thuốc mang theo đều còn ở đây, có cả thuốc hạ sốt. Thương Dao nói cô đúng là làm từ sắt, nhưng thật ra cô biết mình không thể bị bệnh nên rất chú trọng sức khỏe của mình, xuân hạ thu đông đều ý thức giữ ấm, trước kia cô cũng chưa từng nghe lời ba mẹ như thế. Trước kia chắc cũng giống anh? Tháng 3 ở Paris mà mặc cái áo khoác mỏng lang thang ngoài đường...

Đang mắng thầm thì cửa nhà mở ra, Diệp Nam Bình xách hành lý về, liếc mắt nhìn Tân Văn Thành đang trong bếp: “Nấu cơm chiều à?”

Vừa rồi Tân Văn Thành dẫn anh từ trạm tàu điện ngầm về nhà, luôn miệng hối thúc anh đi nhanh lên, cô tranh thủ thời gian đi thuê khách sạn cho anh xong về nhà còn nấu cơm.

Anh hỏi vậy làm Tân Văn Thành nhớ ra. Lúc này cô mua đồ ở cửa hàng tiện lợi, lúc vào nhà thì tiện tay để trên bàn máy tính. Cô lấy đồ đem vào bếp, Diệp Nam Bình từ huyền quan đi tới bếp, thấy cô để nhiệt kế và thuốc hạ sốt trên bàn ăn, anh hơi kinh ngạc: “Cảm ơn em”

“...” Tân Văn Thành bắt đầu chuẩn bị nấu mì Ý. Mì Ý là món ruột của cô.

Diệp Nam Bình đo nhiệt độ, 38.8 độ, uống thuốc hạ sốt ngồi bên bàn, nhìn cô nấu mì. Hình ảnh như trước đây, tháng 3 năm trước ở Bắc Kinh, cô mặc áo sơ mi của anh, trong phòng bếp nhà anh nấu mì gọi. Có điều bây giờ anh không thể đi tới phía sau cô, từ sau lưng ôm cô, thuận tiện nếm thử hương vị từ miệng cô.

Diệp Nam Bình thu ánh mắt lại: “Nhà tắm ở đâu? Anh muốn tắm rửa qua.” Tối hôm qua anh ngủ trên hành lang cả đêm, buổi sáng thì ở đồn cảnh sát rồi đi tới Đại sứ quán. Xong việc thì đã tới thời gian trả phòng khách sạn, anh chỉ kịp thay đồ, dọn hành lý trả phòng. Tuy đã thay quần áo nhưng tới giờ người anh vẫn còn mùi rượu, mùi mồ hôi cũng có, nếu không phải vì áo khoác của anh nhìn là biết hàng đắt tiền thì đúng là không khác gì mấy người lang thang.

Tân Văn Thành nghe lời này của anh thì động tác thoáng cứng lại.

Lời của anh nhắc nhở cô, cô cho mời người đàn ông ở lại trong nhà mình, tóm lại vẫn không tiện lắm. “Đội lát nữa em đưa anh tới khách sạn ở.”

“...” Anh làm như không nghe thấy cô nói, hất cằm chỉ về gian phòng sát bên phòng ngủ, “Đó là nhà tắm hả?” nói rồi đứng lên đi qua.

“...” nhà cô bao lớn, sao anh không nghe cô nói gì chứ? Tân Văn Thành chuẩn bị mở miệng thì anh đã biết phòng kế bên phòng ngủ là phòng tắm, lấy quần áo trong vali ra, không nói tiếng nào đã đi vào nhà tắm.

Đóng cửa lại, anh mới lên tiếng: “Anh có thể sử dụng khăn không?”

“...” Tân Văn Thành phồng miệng thổi phòn lọn tóc trên trán mình bay lên. Sao anh lại có thể trở nên như vậy? Khó đối phó như vậy...

Đành thỏa hiệp: “Ngăn dưới tủ kéo trong nhà tắm có khăn mới.”

Trà lời cô là tiếng nước vang lên trong nhà tắm.

...

Tân Văn Thành nấu mì xong, mới vừa trộn đều lên thì cửa nhà tắm lại mở ra. Anh từ nhà tắm đi ra, thay quần áo cạo râu sạch sẽ, người sáng sủa hẳn lên. Soái ca đẹp mắt vẫn luôn có thể mang lại tâm trạng tốt đẹp cho người khác, đáng tiếc soái ca lại là bạn trai cũ, tâm trạng của Tân Văn Thành hơi có chút không biết nên diễn tả thế nào.

Anh lấy khăn xoa tóc, đi vào bếp, mở tủ lạnh, tìm được nước đá, lấy một cục bỏ vào khăn lông, đặt lên trán hạ sốt. Tất cả đều quá mức tự nhiên, dường như anh cũng ở đây hơn 10 tháng qua.

Tân Văn Thành để mì lên bàn ăn, đang dự định xem có nên lấy bộ chén đĩa cho anh không thì anh đã lấy luôn 2 bộ, bày lên bàn.

Thấy Tân Văn Thành đứng yên, Diệp Nam Bình cũng không chờ cô, ngồi xuống đối diện, bắt đầu chia mì. Mì Ý được chia thành hai phần, một phần đầy tới trước mặt cô. Tân Văn Thành cúi nhìn đĩa mì trước mặt mình. Đây không chỉ là một phần đồ ăn, mà nếu cô ngồi xuống bắt đầu ăn thì tương đương với chuyện cô đồng ý để anh ngủ lại đây, chuyện này không thể không có ý kiến.

“Giấy thông hành của anh bao lâu thì sẽ có?”

“4 ngày...”

“...” Tân Văn Thành rừ mi tính toán, còn trùng cuối tuần, vậy là khoảng 6 ngày nữa anh mới có được giấy thông hành.

Anh lại còn chưa nói hết: “... tới 8 ngày làm việc.”

Tân Văn Thành ngược lên: “8 ngày làm việc? Vậy chẳng phải là...”

“Phải. Hơn nữa thêm 2 ngày cuối tuần, tầm khoảng 12 ngày.”

Anh nói xong thì cúi đầu xuống bắt đầu ăn. Anh đói cả một ngày, ăn như gió cuốn.

“Không thể nhanh hơn sao? Chắc anh còn phải vội về lo công việc chứ.”

Thực ra có thể nhanh hơn, sáng nay cô đưa cho anh mượn gần một trăm euro, dư dả để chi trả chi phí giải quyết. Nhưng...

“Chắc em cũng biết mỗi năm trong tháng 2 tới tháng 3 anh đều nghỉ phép dài ngày. Không gấp.” Giọng anh thông thả ung dung.

“...” Đúng, cô đã từng là trợ lý anh nên biết rất rõ.

Phần mì Ý của anh nhanh chóng ăn xong, ngẩng lên nhìn cô, lại nhìn đĩa mì của cô: “Em không đói bụng à? Không đói bụng thì nói, anh ăn giùm phần của em luôn.”

Anh thờ tay tới kéo đĩa mì của cô qua. Tân Văn Thành thấy vậy lật đật ngồi xuống cầm nĩa lên, kéo đĩa mì về, cuộn mì lại một vòng, cắn một miếng, cắt đứt mơ tưởng của anh.

Anh thấy vậy thì nở nụ cười. Cô vẫn dễ dàng bị dối lặc chú ý đi như vậy...

Giấy tiếp theo khi Tân Văn Thành ngẩng lên, anh đã thu nụ cười lại, nghiêm túc nhìn cô: “Xin em chứa chấp.”

“...” Tân Văn Thành nuốt nước miếng.

“Anh có thể ngủ ở sofa.” Anh lại nói.

“Không phải anh “có thể” ngủ ở sofa mà là anh “chỉ có thể” ngủ ở sofa.” Tân Văn Thành sửa lại cho đúng.

“Được.” Anh rất phối hợp sửa lại, “Anh chỉ có thể ngủ sofa.”

“...”

“Có thể chứ? Có Tân?”

“...” Vì để được ở lại, anh đã không ngại mà gọi cô là “Cô”... (*Lão sư – Cô trong Thầy cô*)

Người không biết xấu hổ này thật sự là Diệp Nam Bình hả?

...

Đêm nay đã biết chắc là khó ngủ.

Tân Văn Thành trần trọc tới nửa đêm, tới nhà bếp rót ly nước. Ngại phòng khách còn có người bệnh nên chỉ rón ra rón rén, cố gắng bước thật nhẹ nhàng. Trong nhà chỉ có một cái đèn nơi huyền quan, sofa tối thui, Tân Văn Thành lấy đi động chiếu sáng, tay bưng ly nước về phòng ngủ, sofa bên kia chợt có tiếng động.

Chú ý nhìn kỹ lại, Diệp Nam Bình trở người, chần roi xuống.

Tân Văn Thành tự nói với mình, đứng để ý.

Mềm lòng một lần sẽ có lần thứ hai, cô đã dứt khoát bước khỏi mối quan hệ trước đây, không thể lại để anh níu trở về. Nhưng khi tới cửa phòng ngủ, chuẩn bị đẩy cánh cửa khép hờ bước vào, bước chân vẫn không thể khống chế mà ngừng lại. Trong đầu có hai giọng nói cãi nhau, cuối cùng một bên thắng, cô bực bội lắc đầu, đổi hướng đi về sofa.

Anh đang sốt cao, không thể dễ bị cảm lạnh.

...

Diệp Nam Bình đang ngủ chứ không giống cô trần trọc không yên, nhưng anh ngủ không thoải mái, mày cau lại. Tân Văn Thành giúp anh đắp chăn lại cho đang hoảng, không cần thận dụng trứng gáy anh, sao lại cảm giác nhiệt độ cơ thể anh còn cao hơn khi này?

Trước đó anh đã lấy đá bọc vào khăn lông chườm lên trán, đá tan thành nước, khăn lông để trên bàn, nước nhỏ tích tác.

Cô lấy khăn lông đi vào bếp vắt khô, lấy cục đá mới trở lại sofa. Vừa định đánh thức anh, nghĩ lại thì lại thôi, cắt điện thoại vào túi, tay cầm khăn đắp lên trán anh. Cục đá còn khá to, động tác cô rất nhẹ nhàng nhưng vẫn làm anh tỉnh giấc. Mờ mắt ra, nhìn thấy cô, anh cười.

Chưa thấy ai bị bệnh mà tâm trạng còn tốt như vậy.

Tân Văn Thành biau môi

Nếu anh đã tỉnh—

“Vậy anh tự mình chườm khăn đi, em đi vào ngủ.”

Tân Văn Thành đang ngồi xồm bên cạnh anh, đứng lên, nhét khăn lông gói đá vào tay anh.

Anh ngồi dậy, vươn tay tới. Tân Văn Thành tưởng anh lấy khăn.

Tay anh gần chạm vào khăn chợt đổi hướng, nắm chặt cổ tay cô. Đầu gối Tân Văn Thành đang chống bên cạnh sofa, bị anh đột ngột túm lấy nên đầu gối gấp lại, ngồi quỳ trên người anh.

Anh nhìn cô từ dưới lên.

Trong không gian mờ tối, ánh mắt anh lại sáng rõ, tựa như con sốt cao đã thiếu hụt tất cả vỏ bọc bên ngoài.

Cô muốn đứng lên, bị anh giữ lại.

“Em vẫn còn thích anh, đúng không?”

“...”

“...”

Kết luận này ở đâu ra? Bởi vì cô cho anh ở lại? Tân Văn Thành muốn nở nụ cười trào phúng, nhưng cười không nổi, nghiêm mặt: “Không đúng.”

“Nói dối.”

“...” Tân Văn Thành không kiểm được muốn chửi thề— lại bị chặn miệng.

Anh nghiêng người tới hôn cô.

Chỉ hôn một cái. Rất nhẹ... rất êm.

Thoảng lui lại, nhìn cô.

Thận trọng từng bước, muốn tiến thì phải lùi trước.

Anh thật là không thấy dạy cũng hiểu hay vốn dĩ là cao thủ, chẳng qua là trước đây chưa từng đem những chiêu trò này sử dụng với cô?

Tân Văn Thành nhú mày, không giải thích nổi: “Anh thế này gọi là quấy rối tình dục.”

“Em có thể báo cảnh sát, hoặc là... quấy rối ngược lại.”

“Đừng tưởng em không dám.” Cô nghiêng rằng nghiêng lợi, thật sự nổi giận.

Anh cũng không nói cô không dám, thò tay vào túi cô lấy đi động mà khi này cô dùng để chiếu sáng ra.

Khoảnh khắc đó, rốt cuộc Tân Văn Thành xác định mình đã rơi vào bẫy. Làm sao anh biết đi động trong túi cô? Chỉ có thể là ngay từ lúc cô đắp chăn cho anh thì anh đã tỉnh.

Diễn xuất giỏi... Diễn xuất giỏi!

Anh làm lơ vẻ phẫn nộ của cô, mặt bình tĩnh bấm mở khóa điện thoại cô.

Làm sao cô biết được sẽ có giây điện thoại bị anh mở khóa? Mặt mã điện thoại cô cũng chưa từng thay đổi.

Diệp Nam Bình mở bàn phím điện thoại, bấm 999 giúp cô, đem điện thoại nhét vào tay cô: “Gọi đi.”

“...”

“...”

Lại hôn cô lần nữa.

...

Lúc này thì không chỉ là nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua.

Mọi ánh dây đưa trên môi cô, không có sự vội vàng điên cuồng như tối qua, mà giống như muốn hòa tan cô từng chút một. Bàn tay Tân Văn Thành siết điện thoại càng ngày càng chặt, màn hình đã ngay trước mặt hết sức chói mắt, số cảnh sát anh đã bấm giúp cô...

Đầu ngón tay Tân Văn Thành đã nâng như bấm lên nút gọi đi, chợt cau chặt mày lại. Cuối cùng ném đi động đi, tay vòng qua ót anh, túm tóc anh kéo ra.

Anh bị đau lại không hề nhăn mặt, chỉ liếm môi mình trước mặt cô.

Vô tội như vậy, biến cô thành kẻ ác. Tay Tân Văn Thành túm tóc anh rất chặt, chặt tới mức móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Từ trên cao nhìn xuống anh, nhìn rồi lại nhìn—

Trong khoảnh khắc bằng một cái chớp mắt, thời gian như đứng yên, lại cũng như chỉ trong chớp mắt, mọi thứ đều sụp đổ, cô xòe bàn tay nắm tay anh ra, nâng mặt anh lên, cúi đầu mạnh mẽ hôn anh.

Cô thừa nhận, cô bị dụ dỗ.

Vở kịch nhỏ

Ba ba Diệp: Em hôn anh, có phải có nghĩa là...

Chị đại Văn: Ngủ xong còn có thể không chịu trách nhiệm, hôn một chút mà thôi, anh còn cần em chịu trách nhiệm?

Ba ba Diệp: ...

...

Triệu Từ Từ: Opps! Người nào đó muốn bán dâm mà không được trả tiền?

(Ý tưởng của lão Triệu mọi người nghĩ thế nào? Thật ra nếu Ba ba Diệp xem như là bán dâm thì cũng không phải không công, dù sao thì sáng nay Tân Văn Thành cũng đưa cho anh gần một trăm euro còn gì...)

Ba ba Diệp: Tôi chỉ đáng giá 100 euro?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 66

Mọi anh bị cô hết hồn lại cắn, hết gặm lại cắn. Đầu lưỡi tối qua bị cô cắn, cảm giác ngứa ngáy hơi đau đớn kích thích thần kinh, nếu không phải bị sốt tới đầu óc choáng váng, anh đã sớm trở mình mà dè cô dưới người, đoạt lại quyền chủ động.

Bây giờ anh lại bị cô dè dưới người, bị động mà hướng thụ. Ngay lúc anh muốn hôn lại cô thì cô đột ngột dứt ra, nhìn anh khiêu khích.

Anh cúi người lại, muốn tiếp tục nụ hôn vừa rồi, lại bị cô lấy ngón trỏ dè môi anh lại: “Anh có thể ở lại đây, nhưng có quy định, mọi chuyện do em quyết định. Em muốn hôn anh, có thể. Anh muốn hôn em? Không thể.”

Diệp Nam Bình vui vẻ đồng ý cái quy định không hề bình đẳng này, nhìn cô không chớp mắt: “Vậy bây giờ em có muốn hôn anh không?”

“Không muốn.” Có thể thấy cô thật sự không muốn.

Cảm xúc anh lên xuống liên tục, nhìn biểu hiện của cô mà nguội lạnh đi.

Cô đứng dậy, anh không giữ, anh biết trong lòng cô còn có anh, đã là niềm hạnh phúc lớn nhất đêm nay, đêm nay thế này là đủ rồi, anh không nóng vội nhất thời.

Khi cô trở về phòng ngủ, thậm chí anh còn nhẹ nhàng nói: “Ngủ ngon.”

Lời này khiến Tân Văn Thành dừng bước chân, cô quay đầu lại. Cứ cảm giác về mặt của anh giây sự đặc ý. Tân Văn Thành chợt muốn đá kích anh, thuận miệng nói: “Em sẽ không cho anh ở đây miễn phí, chờ anh hạ sốt thì theo em làm việc, anh làm trợ lý cho em hai tuần coi như là tiền thuê phòng.”

Anh hơi nhủm mày: “Trợ lý?”

“Không lẽ anh nghĩ muốn em bao ăn ở miễn phí?”

“Àm” tiếng đóng cửa, không cho anh có cơ hội từ chối.

...

Diệp Nam Bình sốt tới ngày thứ ba thì hết sốt, Tân Văn Thành một tuần có hai ngày rưỡi là học ở trường, còn lại đều là thực hành ngoại khóa. Cô với mấy bạn học có studio riêng, họ có thể nhận việc riêng để kiếm sống. Đa số đều là dựa vào Eric – một người bạn học - tìm được, bao gồm cả nhân hàng thời trang thiết kế dệt mà cô chụp Lookbook. Eric là người Paris, mẹ là người của tập đoàn LVHM cho nên thường xuyên tìm được những mối không tệ, Eric vẫn mời cô sau khi tốt nghiệp thì chính thức hợp tác. Đây là nguyên nhân quan trọng nhất khiến Tân Văn Thành do dự có nên ở lại Paris hay không. Giới thời trang là một vòng tròn, người ngoài rất khó có cơ hội tiến vào vòng tròn đó, mà người bạn học này của cô chính là cơ hội đó.

Tân Văn Thành dẫn Diệp Nam Bình vào studio, ánh mắt đầu tiên của Diệp Nam Bình nhận ra ngay Eric chính là người thanh niên tóc nâu lần trước đưa Tân Văn Thành về nhà.

Thì ra là bạn học?

Diệp Nam Bình nghe giọng Eric thì chắc hẳn là dân Pháp gốc, tuy nói người Pháp tính lãng mạn bẩm sinh, nhưng mà nghe Eric cứ gọi Tân Văn Thành là “Chérie” ới “Chérie” hồi, anh vẫn thấy khó chịu.

Hiển nhiên Tân Văn Thành lại hoàn toàn thích ứng với người thanh niên Pháp lãng mạn này cứ gọi cô là cục cưng này nọ. Mà việc duy nhất Diệp Nam Bình có thể là khi Tân Văn Thành nhờ anh ra ngoài mua giúp mọi người mua brunch (*bữa sáng muộn*) thì anh mua 5 phần sữa chua trái cây loại chua nhất.

Thực ra khi Diệp Nam Bình vừa rồi đi, Eric vỗ vai Tân Văn Thành, hỏi thăm người trợ lý mới của cô. Thứ nhất là ngạc nhiên vì cô lấy đầu ra tiền mà thuê trợ lý, thứ hai là Eric để ý người trợ lý mới này. Eric là gay, hôm nay chụp quảng cáo đồ lót, tất cả người mẫu đều là nữ, cậu ta vốn không có tính thân làm việc, ai ngờ Tân Văn Thành lại mang tới người trợ lý mới ngon miệng vậy chứ.

Tân Văn Thành hơi bất ngờ, cô từng gặp bạn trai cũ Eric, không phải kiểu như Diệp Nam Bình.

Người mẫu trang điểm xong, bắt đầu vào chụp ảnh, Tân Văn Thành bận rộn nên cũng không nhớ chuyện xác định chủ quyền của mình. Sau khi Diệp Nam Bình mua thức ăn về thì Eric tới bắt chuyện, từ việc sao anh phát âm tiếng Pháp chuẩn như thế cho tới xong việc thì có muốn đi uống vài ly không... Nói tới nói lui một hồi, Diệp Nam Bình cũng biết được vài đầu hiệu.

Người mẫu đi thay đồ, Tân Văn Thành tạm thời nghỉ ngơi một lát, thấy Diệp Nam Bình và Eric trò chuyện vui vẻ, cô không qua quấy rầy, lấy đồ ăn trong túi mà Diệp Nam Bình mua về ra, cầm một hộp sữa chua ăn một miếng, chua muốn rụng răng.

Không biết là do tâm trạng hay là do sữa chua này thật sự chua quá mức.

Kết thúc công việc trong ngày, Diệp Nam Bình thật sự đi uống rượu cùng Eric.

Trước đó Eric còn tới hỏi ý Tân Văn Thành xem cô có thể cho mượn trợ lý mình một đêm không. Ý là cho mượn trợ lý chứ không muốn cô đi theo uống rượu cùng rồi làm bóng đèn.

Tân Văn Thành cười nói, “Commet donc!” (*Sau đó thế nào*), vẫn cười mà lại bỏ thêm một câu, “Mối hạ sốt đã đi uống rượu, uống chết anh đi...”

Eric nghe không hiểu câu tiếng Trung mà cô nói, cau mày cười. Vừa lúc người mẫu đã thay quần áo xong quay lại, Tân Văn Thành tiếp tục chụp ảnh, không nói chuyện tào lao nữa.

Ra cửa có trợ lý xách đồ giúp, về nhà chỉ có một mình. Vốn định hôm nay chụp ảnh xong có định để trợ lý Diệp chỉnh ảnh cho mình, cuối cùng lại vẫn là cô ngồi một mình trước máy tính mà sửa từng tấm từng tấm một.

Chính xong ảnh đã là 1 giờ khuya, Diệp Nam Bình còn chưa về. May mà Diệp Nam Bình là đàn ông thẳng, thẳng tới mức không thể thẳng hơn nên cô không có gì phải lo lắng.

Không ngờ lại bị và mệt rất nhanh, Eric trên Whatsapp nói với cô: Trợ lý của em say rượu.

Cô chưa nhận lại, Eric lại nhắn tới: Anh muốn đưa anh ấy về nhà, em có để ý không.

Tân Văn Thành nhìn đi nhìn lại hai lần tin Eric nhắn tới mới xác định mình không nhìn nhầm.

Thấy trên whatsapp hiển thị đối phương đang soạn tin, Tân Văn Thành sợ Eric đã đưa người lên xe chuẩn bị về nhà, vội vàng nhắn lại: Không được.

Bên kia chấm dứt hiển thị đang soạn tin nhắn, không nhắn gì thêm. Một lát sau, Eric lại nhắn tới hỏi cô, sao lại không được?

Tân Văn Thành: Vì anh ấy thẳng.

Eric: Sao em biết anh ta thẳng chứ?

Tân Văn Thành cũng không cố tình giấu diếm, chỉ là thấy không cần thiết phải nói thôi, nhưng bây giờ Eric có vẻ thật sự muốn đưa Diệp Nam Bình đi. Diệp Nam Bình cũng đúng thật là, bệnh mới hết, từu lượng giảm nhiều vậy? Say tới mức để người đàn ông khác đưa đi?

Cô bắt đầu đi nhắn lại: Anh ấy là người bạn trai cũ mà em đã từng kể với anh.

...

Năm trước Eric thất tình, Tân Văn Thành còn chia sẻ với anh lần yêu đương thất bại vừa rồi của mình. Lúc đó cô không nói tên, chỉ nói là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng. Eric không thể tưởng tượng được người trợ lý mới của cô lại là người bạn trai cũ mà cô từng nói.

Đầu bên kia Eric im lặng rất lâu, hỏi cô: Khi đó em từng nói, thỉnh thoảng em vẫn nhớ tới anh ấy, nhưng mà em sẽ nỗ lực, hoàn toàn buông bỏ, vậy bây giờ thì sao, em đã buông được anh ấy chưa?

Đúng là cô từng nói vậy với Eric.

Tháng 12 năm ngoái, trước kỳ nghỉ lễ Giáng sinh mấy ngày, đó là lần duy nhất cô nhắc tới Diệp Nam Bình với người khác. Ngay cả với Thương Dao, cô cũng chưa từng nói qua những lời này. Có lẽ vì Eric là người không có liên quan gì tới Diệp Nam Bình, cô mới có can đảm mà nói những lời như vậy.

Kết thúc tình yêu đó, cô không thể có biểu hiện thoải mái phóng khoáng như vậy được. Tình cảm không phải là đồ vật, nói bỏ là có thể bỏ đi ngay, nhưng cô vẫn luôn cố gắng, cô còn cần có thời gian.

Nhưng đầu ai nghĩ tới, nhanh như thế, anh lại một lần nữa xông vào trong cuộc sống của cô.

Tân Văn Thành hơi bực bội: Không bỏ xuống được thì có thể như thế nào? Không có cách nào để bắt đầu lại lần nữa...

Eric: Tại sao không thể bắt đầu lại?

Tân Văn Thành không biết nên trả lời thế nào, vì vậy đơn giản nhất là không trả lời.

Eric muốn đưa anh về nhà hay không thì kệ đi, cô cũng không muốn quán, cô thả người lên sofa, nghe được hơi thở của anh trên đó. Biết rõ là không thể có chuyện đó, biết mấy hôm nay anh sử dụng sữa tắm của cô, trên sofa có mùi cũng chỉ là mùi sữa tắm, nhưng mà cô cảm thấy vậy nên tức giận kéo gối ra khỏi đầu, ném qua một bên, không để mình lại bị trêu tức.

Ngay lúc đó chuông cửa vang lên.

Từ lúc cô nhận được tin của Eric tới giờ chỉ mới khoảng 5 phút.

Tân Văn Thành ngồi dậy, thấy có chuyện gì đó không đúng. Đã 1 giờ sáng, không có ai lại bấm chuông vào giờ này, Diệp Nam Bình cũng đang say như chết ở chỗ nào đó mới đúng...

Nhưng cô nghi ngờ đi tới cửa, nhìn ra mắt mèo, bên ngoài là Diệp Nam Bình.

Hoàn toàn không nhìn thấy anh có vẻ say tí nào.

...

Tân Văn Thành đứng sau cửa phân vân rất lâu, anh cũng không bấm chuông tiếp.

Khi cô kéo cửa ra, mơ hồ nhận ra mình lại bị lừa.

Diệp Nam Bình đứng ngoài cửa, không đi vào, cách nửa mét nhìn cô: “Tại sao lại không thể bắt đầu lại?”

“...”

“...”

Quả nhiên lại bị lừa... Tân Văn Thành cố nén cảm giác muốn đập anh một trận: “Lúc em nhắn whatsapp với Eric anh ở bên cạnh à?”

“...”

Ban đầu là Eric nói chuyện với cô, tới đoạn sau thì đổi thành Diệp Nam Bình, mấy câu cuối cùng đều là do Diệp Nam Bình nhấm.

Anh rời khỏi studio đi với Eric không bao lâu, Eric cũng biết thân phận của anh. Khi Eric rủ anh: Anh ở đâu? Tìm quán bar nào gần chỗ anh ở uống vài ly?

Diệp Nam Bình lập tức báo một địa chỉ.

Eric từng đưa Tân Văn Thành về nhà, dĩ nhiên biết đó là địa chỉ nhà Tân Văn Thành. Diệp Nam Bình chính miệng xác nhận suy nghĩ Eric: Đúng, tôi ở nhà cô ấy.

Eric lúc đó chưa phản ứng kịp: Anh là bạn cùng nhà với Văn Văn à? Nhưng tôi nhớ nhà cô ấy chỉ có một phòng?

Diệp Nam Bình cũng xác nhận: Đúng là chỉ có một phòng.

Eric hơi ngờ ngợ, muốn nói lại thôi, nhìn Diệp Nam Bình: Là vậy à?

Diệp Nam Bình trực tiếp trả lời Eric: Tôi không phải bạn cùng nhà với cô ấy mà là bạn trai bạn gái.

Nói chính xác thì là bạn trai bạn gái cũ.

Sau đó lại thành ra Diệp Nam Bình mời khách.

Thực ra anh còn thể tin dụng không bị trộm, thể kia đặt trong hành lý dự phòng. Ai thường đi Châu Âu mấy năm gần đây đều biết trộm vặt nhiều, tới đây công tác tuyệt đối không thể đem tất cả tiền bạc để chung một chỗ. Nhưng anh không nói điều này với Tân Văn Thành.

Nếu không thì làm sao anh vào nhà cô được?

Uống rượu với Eric mấy giờ, ngoài việc trò chuyện về nhiếp ảnh, sau đó là bàn về khả năng hợp tác, còn lại là đều nói về Tân Văn Thành.

Eric nói cho anh biết, Tân Văn Thành từng nhắc tới anh. Nghe xong những lời này, Diệp Nam Bình thấy thật may mắn, nếu lần này anh không tìm tới cô, có lẽ chỉ cần một hai năm, cô thật sự buông bỏ anh hoàn toàn.

Diệp Nam Bình dùng thể tin dụng duy nhất anh còn tính tiền, anh không có điện thoại, không đặt xe được, Eric gọi xe cho anh.

Trên xe, Eric nói con đưa đại, nhấn thử cho Tân Văn Thành.

Diệp Nam Bình phát hiện khi Eric và Tân Văn Thành trò chuyện được 1 nửa. Từ câu “Tại sao lại không được?”, thì Diệp Nam Bình cảm đi động của Eric mà nhấm với cô.

Mà anh hỏi cô “Tại sao lại không thể bắt đầu lần nữa?” là lúc xe vừa ngừng dưới chung cư.

Nhưng vấn đề này, cô không trả lời.

Không đợi được đáp án của cô, Diệp Nam Bình xuống xe, chạy như điên trên con đường đang sửa chữa, chạy lên lầu, ấn chuông cửa.

Anh không nghĩ lừa cô. Anh chỉ muốn chính miệng mình hỏi cô, tại sao lại không thể bắt đầu lần nữa...

...

Eric nói chuyện với em trên whatsapp anh vẫn ở bên cạnh?—

Vấn đề này của cô, Diệp Nam Bình không trả lời.

“Em trả lời anh trước, tại sao lại không thể bắt đầu lần nữa?”

Tân Văn Thành trầm lặng trong giây lát, thờ hất ra, ngược nhìn anh. Đáp án anh chắc phải rất rõ chứ... “Bởi vì anh...”

“Bởi vì anh không yêu em?”

“...” quả nhiên anh biết rất rõ...

Diệp Nam Bình cười, nhẹ nhàng mà tràn ngập vẻ tự giễu: “Nếu anh không yêu em, sẽ làm những chuyện như thế... những hành động không hề giống mình đã làm?”

Ở hành lang qua đêm.

Ở trạm tàu điện ngầm.

Ổ trên sofa trắng đêm không ngủ.

Ổ trong nhà tắm có lục tung lên, không phát hiện được bất kỳ vật dụng gì của nam giới thì thờ phào nhẹ nhõm, nhìn những tủ bị anh mở tung ra cũng tự nhận ra mình ngu ngốc tới mức nào.

Ngu ngốc tới mức không hề giống anh chút nào.

“...”

“...”

Tần Văn Thành há miệng muốn nói, nhưng không thể nào mở miệng được.

Anh tới gần một bước.

Cô không lui lại.

Lại gần một bước, anh đã ở kề sát trong gang tấc.

“Anh yêu em, tuy hiện giờ không nhiều như em yêu anh...”

Lời này đâm vào lòng cô, trong mắt cô thoáng qua sự sợ sệt, bị cô lấy hết sức mình đè nén xuống— dùng hết sức mình, thế nên đôi tay bên người đã siết lại thành nắm đấm

Anh lại chưa nói hết: “Nhưng có thể cho anh một cơ hội không, để anh từ nay về sau, mỗi ngày đều yêu em nhiều hơn hôm qua một chút?”

“...”

“...”

Anh vẫn nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt là sự chân thành, chăm chú.

Tần Văn Thành đột nhiên không chịu nổi, muốn trốn tránh, vòng qua anh đi đóng cửa.

Khi sắp đi ngang qua anh, ngừng lại.

Tiếng đóng cửa không vang lên như dự đoán, Diệp Nam Bình quay lại nhìn cô. Cái nhìn này làm tay cô đang vịn trên nắm tay cửa buông ra, cô bé vai anh, đứng đối diện anh, đồng thời nhón chân dùng nụ hôn đáp lại anh.

Diệp Nam Bình nặng nề dựa vào cửa, cửa “ầm” một tiếng.

Nhất thời xúc động hay là kế hoạch tính toán đã lâu, thân thể đây đưa không có đáp án rõ ràng, Diệp Nam Bình ôm lấy cô, đón nhận sự nhiệt tình đã lâu không có này.

...

Vỡ kịch nhỏ 1/5

Tác giả: Biết tại sao tôi đăng chương này ngày 1 tháng 5 không?

Ba ba Diệp: Muốn nhắc tôi lao động cả đêm? (nhìn về bên cạnh)

Văn tử: Nhìn em làm gì?

Ba ba Diệp: Có ấy cũng nhắc em, cần lao động cả đêm.

Văn tử: ...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Tiếng bước chân loạn xạ từ huyền quan tới sofa, áo khoác anh bị cô còi ra rơi xuống ghế, anh ôm cô để trên lưng ghế sofa, lưng ghế sofa hơi cao, cô ngồi lên sẽ thuận tiện cho anh, chỉ cần cúi xuống là có thể hôn được cô.

Hai chân Tần Văn Thành thuận thế kẹp trên eo anh, muốn còi áo hoodie của anh. Anh không thể giữ được cô nữa, động tác cô lại mạnh nên suýt ngã ngửa ra sau, Diệp Nam Bình vội ôm giữ cô lại, giằng co vậy khiến áo khoác trên ghế sofa rơi xuống đất.

Đồ trong túi áo cũng rơi ra theo.

Một thẻ tín dụng, và một... cái Durex.

Đèn trong phòng sáng, hai món đồ này Tần Văn Thành nhìn thấy rõ, sững sờ ngược lên nhìn anh.

Anh cũng hơi sững người: “Eric đưa cho anh.”

Eric có thói quen mang thứ này bên người, việc này Tần Văn Thành biết, nhưng... sao tự dưng Eric lại đưa cho anh?

Nhưng đó không phải là cái chính—

“Thẻ này...” không thể do Eric đưa cho anh chứ? Một góc thẻ ghi rõ “Ngân hàng Trung Quốc.”

Tần Văn Thành cúi đầu xác nhận lại lần nữa, chính xác là thẻ do Ngân hàng Trung Quốc phát hành.

Còn chưa kịp ngẩng lên, mặt đã bị anh ôm lấy. Bốn mắt nhìn nhau, anh muốn cúi xuống hôn cô. Nhưng rồi anh dừng lại. Nhìn môi, nhìn vào mắt cô: “Anh nhớ em từng nói, đây là địa bàn của em, tất cả do em quyết định. Em có thể hôn anh, anh không được hôn em, cho nên bây giờ...”

Anh đã có thẻ tín dụng, không phải cùng đường phải dựa dẫm vào cô, cho nên, muốn tiếp tục hay kết thúc, anh giao quyền lựa chọn cho cô.

Tần Văn Thành nghe hiểu ý ngoài lời của anh, tay cô còn giữ một góc áo hoodie của anh, muốn đẩy anh ra hay tiếp tục còi quần áo anh, đều chỉ là một vấn đề cần suy nghĩ.

Cô trượt từ lưng ghế sofa xuống, tựa như cảm xúc đều đã nguội lạnh, Diệp Nam Bình buộc lòng phải lui về phía sau nửa bước, nhìn cô khom lưng nhặt thẻ tín dụng và bao Durex lên. Diệp Nam Bình chuẩn bị tinh thần cô sẽ ném Durex vào thùng rác, ném thẻ tín dụng cho anh, đuổi anh ra khỏi nhà—

Cô lại để thẻ tín dụng lên bàn máy tính, ném Durex lại cho anh. Diệp Nam Bình giờ tay bắt lấy, chợt nhủ mày cười.

“Không được cười.” Cô nói.

Được thôi, nếu trong nhà thì mọi chuyện đều do cô quyết định... Diệp Nam Bình thu nụ cười lại, chờ chỉ thị tiếp theo của cô.

Cô bước lên một bước, trở về trong ngực anh— “Tiếp tục.”

...

Cuối cùng kết thúc đã là hai giờ sáng, cô nằm một lúc mới bình ổn lại được nhịp thở, cuộn chân quanh người, nằm một lát rồi sờ đầu giường tìm thuốc, rút một điếu ra ngậm trên miệng, tìm bật lửa, điếu thuốc đã bị anh giật lấy.

“Em học hút thuốc khi nào?” Xong việc còn bày đặt hút thuốc...

Diệp Nam Bình tiện tay ném điều thuốc của cô vào thùng rác khi này ném cái Durex.

Sau khi buồn thả quá mức, phải có thứ gì đó giúp cô tỉnh táo lại. Cô cũng không thể lấy thuốc trong thùng rác ra lại, mặc đại áo thun của anh xuống giường, định vào nhà tắm tắm rửa.

Diệp Nam Bình chuẩn bị đứng dậy, bị cô nhấc chân lên, dùng mũi chân ấn lên ngực anh: “Muốn tắm uyên ương... NO!”

Da cô cực kỳ trắng, mắt cá chân tím tề gần ngay trước mắt, đầu ngón tay anh lần theo mắt cá chân cô đi lên, còn chưa tới được bắp chân thì cô đã hết sức vô tình mà rút chân lại đi.

Chờ khi cô từ nhà tắm ra, Diệp Nam Bình đã mặc lại quần, dựa trên đầu giường chờ cô. Chân thon dài, cơ bụng săn chắc, đúng là cực phẩm, ngủ cũng không thiệt thòi.

Tần Văn Thành đứng là không hề hối hận. Nhưng mà—

Cô đi tới mép giường, anh vươn tay kéo cô muốn ôm ngủ, cô lên tiếng nhắc nhở. Chỉ chỉ anh, chỉ chỉ cửa—sofa mới là chỗ của anh.

Diệp Nam Bình nhìn tay cô càng khó hiểu: “Anh không thể ngủ ở đây?”

“Đương nhiên.”

“Anh cho là chúng ta...”

Tần Văn Thành cắt ngang lời anh: “Không không không, ngủ một lần không có ý nghĩa hay đại diện cho bất kỳ điều gì.”

Diệp Nam Bình trăm triệu lần không nghĩ tới, tình cảm mãnh liệt vừa rồi lại kết thúc theo phương thức thế này, anh không có tâm trạng ngồi tựa giường nữa, ngồi thẳng lên hỏi cô: “Quan hệ chúng ta bây giờ gọi là gì?”

Cô hỏi lại anh: “Anh nói xem?”

Diệp Nam Bình nháu mày nhìn cô một lúc lâu, rồi bật cười. Cô gái này muốn ngủ với anh, thì thật sự chỉ là... muốn ngủ với anh mà thôi?

“Vậy vừa rồi là gì? Phí thuê phòng?”

Tần Văn Thành nghĩ ngợi: “Anh muốn giải thích như vậy cũng đúng.”

Tóm lại, chỉ cần anh hiểu ngủ một lần không có nghĩa cô chính là bạn gái anh là được.

Diệp Nam Bình đứng là muốn tính toán với cô: “Anh ở nhà em 4 ngày, vừa rồi chỉ có một lần, không đủ đúng chứ?”

Tần Văn Thành vừa định nói đủ rồi, chân cô giờ còn hơi run rẩy đây, người đã bị anh túm lấy, trên người cô chỉ có một cái áo thun của anh, quá dễ dàng bị anh bắt được. Nháy mắt đã bị anh túm chặt cổ tay. Anh kéo tay cô ra, biết cô suy nghĩ thì còn chống đối mà thân thể đã sớm đầu hàng, anh rũ mắt nhìn vào mắt cô: “Rất vui được phục vụ ngài lần nữa...”

...

Đầu tháng 3 Tần Văn Thành không nghĩ tới, tháng 3 này sẽ phóng túng thế này. Eric thấy quãng thăm mắt cô càng ngày càng đậm, không nói gì, chỉ im lặng đưa món quà, một hộp Durex gia đình 10 cái, đưa “món quà” đó cho cô ngay trong lớp học.

Tần Văn Thành lớn chừng này chỉ biết đi học thì chuyện giấy cho nhau, không biết đi học còn có thể đưa cả cái này. Tần Văn Thành trả quà về, nhắn whatsapp cho anh ta: Không cần.

Eric hỏi cô tại sao, kích cỡ Châu Âu không vừa?

Eric nói chuyện bậy rất thoải mái, nhưng chuyện mà Eric quan tâm này, Tần Văn Thành thấy cần phải đính chính rõ ràng, trả lời: Kích cỡ rất phù hợp, nhưng số lượng có vấn đề.

Eric cảm thấy hạn hán lời, sa mạc lời, nghe câu trả lời của Tần Văn Thành mà quay lại nhìn cô đầy hăm dọa.

Eric tưởng cô nói số lượng có vấn đề ý là 10 cái ít quá không đủ xài. Vì vậy Eric quay đầu lại nhìn cô suốt, bị giảng viên phát hiện, Tần Văn Thành đành nhắn trên whatsapp: 10 cái nhiều quá, ngày mai anh ấy về nước rồi.

Eric nhận được tin nhắn thì không quay lại nhìn cô nữa.

Hết giờ, anh chạy tới hỏi: Ngày mai anh ấy về nước? Vậy em thì sao đây?

Cô? Dĩ nhiên là ở Paris tiếp tục hoàn tất việc học của mình.

Eric tức thay cho cô, hỏi: Vậy hai người chẳng phải là một tốt đẹp lại phải chia tay?

Tần Văn Thành muốn nói với Eric, nếu thật sự thích thì mấy vạn km không phải là vấn đề; nếu không thích thì ở cùng một chỗ đều là cưỡng ép. Nhưng thấy dịch qua nói quá phiền phức, lấy câu ngạn ngữ Pháp tổng kết: “J’suis, j’yreste.” (*Tôi ở đây, tôi vẫn ở đây*)

...

Diệp Nam Bình ở Paris đến cuối tháng 3, không chỉ là giấy thông hành tạm thời, bản chính hộ chiếu cũng đã làm lại xong, không còn lý do ở lại đây.

Tần Văn Thành cũng không giữ anh lại. Anh phải đi hay ở, dường như không có quan hệ gì với cô. Tần Văn Thành kết thúc lớp học về nhà, thấy anh đã thu dọn hành lý xong, không nói gì.

Cũng không hẳn là không nói gì, ít nhất cũng có nói: “Thuận buồm xuôi gió.”

Đêm nay anh cũng chưa đến phòng cô “hợp” tiền thuê phòng, cuối cùng ngày mai anh đã đi rồi, cũng không nợ tiền phòng cô.

Đêm nay Diệp Nam Bình ở trên sofa, buổi sáng khi Tần Văn Thành dậy, anh đã kéo hành lý chuẩn bị đi.

Tần Văn Thành trong bếp nướng hai miếng bánh mì, báo anh để chìa khóa dự phòng trên tủ chỗ huyền quan là được.

Anh đáp: “Được.” Rồi đi tới trước mặt cô.

Tần Văn Thành ngậm miếng bánh mì nướng quay lại nhìn anh.

“Không có goodbye kiss sao?” Anh dứt tay vào túi nhìn cô.

“...” đi thì cũng đã đi rồi, còn muốn goodbye kiss? Ánh mắt Tần Văn Thành lướt qua đầu vai anh, nhìn về đồng hồ treo tường, vì miệng còn ngậm bánh mì nên nói lúng búng nhưng ý đuổi khách rõ ràng: “Chuyến bay của anh mấy giờ? Đừng đến muộn đó.”

Anh không quay lại nhìn đồng hồ, không hề chớp mắt nhìn cô, chợt đưa tay lấy miếng bánh mì của cô xuống. Cô bị anh ôm lấy hôn khi còn chưa hết ngạc nhiên.

Nụ hôn tràn miên không hợp với buổi sáng mát lạnh thế này chút nào, anh hôn một lúc lâu rồi mới nhìn đồng hồ. Xem ra thật sự bị muộn rồi mới hôn nhanh lên trán cô: “Tạm biệt.”

...

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại. Anh không mang đi gì, ngoài miếng bánh mì cô mới gặm được một nửa kia.

Không đúng, chìa khóa dự phòng cũng bị anh mang đi.

Hôm nay Tần Văn Thành có bảy tiếng học, Eric thấy quãng thăm mắt cô hôm nay còn sậm hơn thì nghi ngờ hỏi cô: Không phải em nói hôm nay anh ấy đi rồi sao? Sao còn thức đêm?

Tần Văn Thành không thể nói với anh ta, hôm nay quãng thăm mắt cô càng nhiều là vì mất ngủ chứ không phải vì thức đêm vận động.

Tan học đã là 9 giờ tối, Eric thấy tâm trạng cô không tốt, nói mời cô uống rượu. Tần Văn Thành nghĩ trong nhà còn nhiều rượu, nên rủ Eric về nhà mình uống.

Diệp Nam Bình ở đây mấy ngày, hai người ngoài việc “ba con sói” thì mua rượu là nhiều nhất. Hai ngày trước anh còn mua chai rượu Podol 95 năm chưa khai, biết phải đi còn mua rượu, đúng là như cô ý đáp lại cô.

Dù sao cô về nhà cũng có một mình, lấy chai rượu kia ra mà uống nhiều người cho vui. Tần Văn Thành tuy từ lượng tốt nhưng không có biết nhiều về rượu, Eric nghe nói là rượu năm 95 thì biết đây là một loại rượu ngon nhất của Podol, hăng hái kéo tay Tần Văn Thành lấy xe đi về thẳng nhà cô.

Tiểu là người chưa đi tới khu đỗ xe thì hai người đã bị tiếng còi ô tô vang lên gọi lại.

Hai đèn đầu xe sáng lên, bóng hai người bị ánh đèn kéo ra thật dài, Tân Văn Thành và Eric cùng quay đầu lại, chiếu đèn hai người là một chiếc Tesla. Mắt cô không nhìn thấy rõ người trong xe, Eric lại nhìn thấy trước, hỏi Tân Văn Thành: Không phải em nói anh ấy đi rồi sao?

Tân Văn Thành còn đang híp híp mắt nhìn chột sững sốt.

...

Eric trước khi rời đi còn dặn Tân Văn Thành, chai rượu kia cô nhất định phải giữ lại đó, lần sau anh lại tới nhà cô làm khách mới được khai.

Hai bóng người bị ánh đèn xe kéo thật dài nhanh chóng chỉ còn lại mình Tân Văn Thành. Cô đứng ven đường không nhúc nhích, chiếc Tesla dừng lại trước mặt cô, cửa ghế phụ mở ra.

Tân Văn Thành ngồi vào.

Bên ghế tài xế đúng thật là Diệp Nam Bình.

Cô nhìn anh một lúc lâu. Hỏi cùng một câu như Eric: “Không phải anh đi rồi sao?”

Anh cong cong khóe môi, khởi động xe.

Anh không cho đáp án, Tân Văn Thành chỉ có thể đoán mò: “Anh không lên máy bay?”

“Lên chứ.”

“Vây...”

Anh nghiêng qua hôn lên thái dương cô, tiện tay thắt dây an toàn mà cô quên chưa cài: “Anh nhận công việc ở Luân Đôn, buổi sáng bay đi, tối về, vừa kịp đón em tan học.”

“...”

“...”

“Dừng xe.” Cô đột nhiên nói cứng rắn.

Diệp Nam Bình nhìn kính chiếu hậu, thấy cô cau mày nhìn anh.

Đây không phải là phản ứng như dự đoán của anh. Còn tưởng cô sẽ vui vẻ ôm lấy anh mà găm, cô lại có vẻ như chỉ chú ý tới việc anh lừa cô.

“Anh nói hôm nay anh phải đi, đúng là đi mà, chẳng qua không phải về Bắc Kinh.” Vây không tính là lừa cô chứ?

Nói như thế thì cũng đúng... nhưng...

“Dừng xe!” giọng cô lại trầm hơn một chút.

Diệp Nam Bình ngừng xe ở ngã tư.

Đèn giao thông mới tới đèn vàng.

Chiếc Tesla bên trong ngoài màn hình thao tác thì không có nội thất gì, khoanh khắc đèn giao thông từ vàng chuyển qua đỏ, cô mở dây an toàn, vượt qua hôn anh.

...

Thao tác này quen thuộc như thế, tựa như năm đó...

Nhưng Tesla không gian còn rộng hơn cả Đại G, cô lại ôm chặt hơn bao giờ, hôn cũng không kiêng nể gì, giống như trừng phạt anh lừa cô. Diệp Nam Bình lại rất thích sự trừng phạt này, vui vẻ chấp nhận trăm lần trong đó, mãi đến khi đèn đỏ chuyển sang xanh, vẫn dầy dụa không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Ngay khi Diệp Nam Bình vì đề ở lại Paris mà giảm lượng công việc đi rất nhiều, Tân Văn Thành lại đột nhiên phải về nước.

Cô nhận được lời mời họp tác làm việc của Thời thượng Phong Hành.

Biên tập viên Thời thượng Phong Hành gửi mail lên hệ, hỏi cô về lịch trình và báo giá, muốn nhờ cô chụp ảnh bìa. Lịch trình của cô không thành vấn đề nên bên kia gửi kế hoạch chi tiết sang cho cô.

Thời gian gửi mail là 11 giờ sáng giờ Bắc Kinh, bên Paris mới 5 giờ sáng. Sáng nay Tân Văn Thành không có tiết học nhưng quên tắt báo thức, 8 giờ đồng hồ reo, cô bị đánh thức sờ tay qua tủ đầu giường lấy đi động định tắt đồng hồ báo thức, lúc đó nhìn thấy mail mới gửi đến. Tân Văn Thành ngồi dậy, đọc xong mail thì sững người tầm một phút mới quay đầu lại tìm người.

Tối hôm qua lần lớn quá mệt, cô không còn hơi sức đâu mà quán xem anh có đi hay không, ngủ trước cái đã. Khi ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác anh nghiêng người ôm cô, cô cũng không nói gì, tìm tư thế thoải mái trong lòng anh mà tiếp tục ngủ.

Thật ra hai người đang phân cao thấp, mỗi lần làm xong anh sẽ quay về phòng khách ngủ, cô không mở miệng giữ anh lại, anh cũng không chủ động hỏi, để xem cuối cùng ai bại trận trước. Tân Văn Thành cũng không biết anh ở lại phòng ngủ luôn thì đến cùng là ai thua?

Lập tức quay lại nhìn, bên kia giường lại trống rỗng.

Diệp Nam Bình đang làm bữa sáng cho cô.

Diệp Nam Bình ở đây một tháng, dần dà mua rất nhiều đồ làm bếp. Nhưng mà tài nấu nướng của anh rất tệ, đúng là người không ai hoàn hảo. Cuối cùng đồng đồ làm bếp kia chỉ có máy pha cà phê là có công dụng—

Buổi tối lần lộn ban ngày bận rộn, cô thường xuyên cần có cà phê.

Diệp Nam Bình thấy cô trong phòng ngủ ra, rót cho cô ly cà phê, quay đầu bỏ trứng vào chảo làm trứng lòng đào. Nói về trứng lòng đào này, anh đã thử vô số lần, không lần nào thành công. Anh luôn luôn là người tài năng trong mọi thứ, chỉ riêng có chuyện nấu nướng này thì càng nỗ lực càng thất bại.

Đúng thật là lần này lại thất bại.

Trứng chiên một mặt quá sống, còn mặt kia lại khét, Diệp Nam Bình không quay lại nói: “Anh thử lại cái khác.” Chuẩn bị tiếp tục chiên cái khác.

Cô đi tới bên cạnh anh, lấy trứng trong tay anh ra, đưa đi động của mình cho anh.

“Có phải là do anh làm không?”

Diệp Nam Bình nhìn mail của cô, lại nhìn về nghiêm túc của cô, nhủ mảy, đọc kỹ nội dung mail một lần nữa: “Không phải.”

“Thật sự không phải?”

“Em cảm thấy anh đang cố ý kiểm lý do để em về nước?”

Tân Văn Thành không đáp, hiển nhiên là cô nghĩ vậy.

“Nếu anh thật sự tìm cơ hội để em về nước, nhất định sẽ làm một việc thần không biết quỷ không hay, em cơ bản sẽ không phát hiện ra.”

“...” nói vậy cũng có lý.

Diệp Nam Bình hát cảm chi điện thoại của cô: “Bảo bên kia gửi kế hoạch chi tiết em xem đi.”

...

Tân Văn Thành do dự một chút rồi làm theo. Nhìn kế hoạch, add wechat của biên tập, nói đơn giản vài chuyện, cuối cùng Tân Văn Thành biết rõ ràng mọi việc là thế nào.

Ai ngờ hồi đầu tháng 3, lúc ở tiệc rượu có hỗ trợ nghệ sĩ chụp ảnh, trong một tháng ngắn ngủi mà web drama của người đó lại nổi tiếng trên mạng. Có đôi khi cuộc sống lại kỳ diệu như vậy, cô ở bữa tiệc chụp giùm một vài bức ảnh là chuyện nhỏ không tốn sức gì, thế mà lại thành cơ hội của cô.

Bây giờ nhớ lại, Tân Văn Thành thật ra nhận thấy được vài manh mối.

Loạt ảnh mà cô chụp cho anh ta, ban đầu anh ta đăng trên weibo, lượt share chỉ vài chục, giữa tháng 3 thì vô tình bị fans đảo mộ lên, share lên tục. Cuối tháng 3, lượng share đạt đỉnh. Đến tháng 4, những bức ảnh chụp đã có lượng share hơn 10.000 lượt. Khi Từ Gia Nhất đăng những bức ảnh này thì có tag có vào, sau này khi lượng share lớn quá, Tân Văn Thành phải tắt thông báo weibo đi.

Đó không phải là quỹ đạo của cú hit của anh ta sao?

Ai có thể ngờ một nghệ sĩ web drama mới nổi lại có liên hệ với giới thời trang. Web drama của Từ Gia Nhất còn chưa phát hết thì một số tạp chí thời trang đã muốn mời anh chụp ảnh gia.

Từ Gia Nhất là dựa vào phim trên mạng mà nổi tiếng, thực lực không đủ, cần có tạp chí thời trang nâng tầm thêm lên. Cho nên ekip của anh ta chọn lựa tạp chí để hợp tác hết sức cẩn thận, những tạp chí chủ động vớt cành oliu đến cơ bản là những tạp chí hạng 2, hạng 3, không phải là đích nhắm của ekip Từ Gia Nhất mong muốn. Ông chủ công ty Từ Gia Nhất tự mình đi bàn bạc với tổng biên tập của Thời thượng Phong Hành, thay nghệ sĩ nhà mình ký hợp đồng lên trang bìa điện tử của Thời thượng Phong Hành.

Thời thượng Phong Hành là tạp chí hàng đầu trong nước, cho dù là bản điện tử thì cũng giá trị văn cao hơn những tạp chí khác. Đây là cơ hội mà không ít nghệ sĩ muốn cầu còn không được, Từ Gia Nhất lại tự mình đề cử nhiếp ảnh gia, làm cho ekip của anh ta lần tổng biên tập tạp chí hết sức đau đầu.

Nếu Từ Gia Nhất chỉ định một người có tiếng, ví dụ như Diệp Nam Bình, thì ekip cũng không tới mức đau đầu vậy, mà anh ta lại chỉ định một người mà trong giới chưa từng nghe tên.

Tân Văn Thành.

Là ai?

Tổng biên tập vốn định không đồng ý, nhưng nhìn những ảnh của Tân Văn Thành trên Ins thì cuối cùng quyết định thử một lần xem sao.

Khi kế hoạch được trình lên, Khương Nam vừa nhìn kế hoạch vừa nghe biên tập viên chính trình bày bằng miệng, biểu hiện có vẻ hài lòng, nhưng khi nghe tên nhiếp ảnh gia, về mặt Khương Nam hơi cứng lại, nhướn mày rất nhẹ.

Có thể bề lên vị trí biên tập viên chính đều là người thông minh, thấy phản ứng của Khương Nam như vậy thì đoán chắc Khương Nam sẽ hỏi Tân Văn Thành là ai.

Nên giới thiệu vị nhiếp ảnh gia này như thế nào?

Là nhiếp ảnh gia du học ở Pháp? Hay là ngoan ngoãn thừa nhận đây chỉ là sinh viên có chút danh tiếng trên Ins thôi...

Khương Nam luôn ủng hộ sự chuyên nghiệp, không thích sử dụng người linh tinh không chính thống, kết quả cuối cùng hoặc là đổi nhiếp ảnh gia, hoặc là không thông qua kế hoạch. Thế nhưng biên tập viên chính đã mở rộng tầm mắt vì Khương Nam không hỏi gì, chỉ nói: “Ý tưởng không tồi, kỳ sau làm cái này.”

Ngày hôm sau, Tân Văn Thành ở Paris xa xôi nhận được lời mời làm việc của Thời thượng Phong Hành. Nhưng mà có lẽ người Thời thượng Phong Hành chắc không ngờ tới chuyện người nhiếp ảnh gia được mời đang mặc áo ngủ, cần móng tay dài tới để lau trong bếp, vừa phấn khích vừa lo lắng.

“Em không có ekip sao mà nhận việc được?”

“Ekip của Eric không phải là ekip của em sao?”

Cái này thì không sai, cô với Eric vẫn luôn cùng nhau đi làm thêm, nhưng...

“Nếu em đưa họ từ Paris sang, chi phí đi lại sẽ rất thấp.” Cô chỉ nghĩ báo giá thấp, mau chóng nhận lấy công việc này, tránh cho có sự cố bất ngờ gì phát sinh. Người mới đi sơ đầu có ý này, đưa giá thấp chút, nhưng người đứng trước mặt cô là người lão luyện trong ngành, hiển nhiên là có ý nghĩ khác: “Em phải tin tưởng rằng nếu họ chủ động tìm em, em đáng giá.”

...

Một tuần sau, Tân Văn Thành mang theo ekip của mình trở về Bắc Kinh. Hơn 10 giờ đến Bắc Kinh, Tân Văn Thành dẫn mọi người nhập cảnh, cả đoàn người nước ngoài chỉ có một cô gái Trung Quốc, vì vậy sẽ hút ánh nhìn của mọi người.

Tân Văn Thành đi đường cho công dân trong nước, nhóm Eric còn phải điền biểu mẫu nhập cảnh, loay hoay cả buổi mới nhập lại được với Tân Văn Thành, kéo hành lý đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa hải quan, Tân Văn Thành nhận được wechat của Diệp Nam Bình.

Hai ngày trước khi cô nhận lời mời của Thời thượng Phong Hành, Diệp Nam Bình mới nhận hạng mục chụp ảnh tại Paris, bây giờ cô đi rồi, Diệp Nam Bình ngược lại tiếp tục ở Paris làm việc.

Trên wechat anh hỏi cô, đến nơi chưa?

Paris bây giờ mới hơn 4 giờ sáng, không biết sao anh còn thức?

Tân Văn Thành chuẩn bị nhấn lại thì gặp người đến sân bay đón giờ tay vẫy cắt ngang__

Người đến đón vẫy tay với cô là thư ký Tổng biên tập điện tử Thời thượng Phong Hành và biên tập viên.

Tân Văn Thành cắt đi động, cùng ekip đi về phía các cô ấy. Thư ký và biên tập viên thấy ekip, hai người nhìn nhau, mới đổi sang vẻ mặt tươi cười tiến tới chào hỏi.

Tân Văn Thành báo giá là làm việc trực tiếp với Tổng biên tập, thư ký và biên tập viên không biết sẽ có nhiều người đến như thế này, vốn dĩ nghĩ chỉ là một nhiếp ảnh gia nhỏ trên Ins, kết quả lại là một ekip nhìn rất chuyên nghiệp, khiến người ta kinh ngạc, tạm thời thay đổi lại, gọi một xe cao cấp đưa đoàn của Tân Văn Thành đến khách sạn.

Thương Dao biết Tân Văn Thành về nước công tác liền mời cô tới ở nhà mình. Tân Văn Thành ngồi trong xe, đang chuẩn bị nhấn lại cho Diệp Nam Bình thì lại bị tin nhắn Thương Dao cắt ngang.

Vẫn như cũ, Thương Dao lại báo Tân Văn Thành về nhà cô ở. Tân Văn Thành ngẫm lại, Thương Dao mới chính thức ở chung với Triệu Từ Từ, chắc chắn Triệu Từ Từ không vui khi có bóng đèn lớn như thế này ở trong nhà. Nhưng Thương Dao lâu lắm không gặp cô nên không chịu thôi. Tân Văn Thành đã tới khách sạn mà Thương Dao còn báo Tân Văn Thành hủy khách sạn đi, không nói được thì đổi cách dụ dỗ khác__

“Muốn tới nhà mình chơi với mèo không? Cậu còn nhớ Cái Lầu không?”

Đó là một con mèo con mà Triệu Nữ Nữ sinh mà Tân Văn Thành thích nhất.

Một tháng nay Diệp Nam Bình không ở trong nước, Cái Lầu được anh gửi ở nhà Triệu Từ Từ và Thương Dao nuôi. Thương Dao cũng không hỏi Triệu Từ Từ, Diệp Nam Bình có việc gì mà đi lâu như vậy. Hai người trước đó vì chuyện Diệp Nam Bình với Tân Văn Thành mà cãi nhau một trận, trong mắt Thương Dao, Diệp Nam Bình là tên xấu xa không chấp nhận nổi, Triệu Từ Từ không chịu nổi nên vì bạn mình mà bênh vực vài câu. Triệu Từ Từ là luật sư, miệng mồm linh hoạt, chỉ nói một hai câu đã làm Thương Dao tức tới dậm chân mà không có cách nào phản bác được. Sau đó hai người đơn giản giao hẹn, ở trước mặt Thương Dao, không được nhắc tới Diệp Nam Bình.

Thương Dao không biết chuyện Diệp Nam Bình bị mất hộ chiếu, càng không biết khoảng thời gian Diệp Nam Bình mất hộ chiếu thì người nhờ ai.

Tân Văn Thành cũng không nói, chuyện để bạn trai cũ lên giường lại nói ra cũng mất mặt.

Còn có một lý do khác mà cô càng không muốn thừa nhận—

Quan hệ giữa cô và Diệp Nam Bình không thể kéo dài được.

Có lẽ ngày nào đó, cô gặp được người cô thích hơn anh, lại có lẽ ngày nào đó bên Hứa An Bình lại xảy ra chuyện gì, hai người vẫn phải chia tay. Về chuyện cô hy vọng kiểu kết thúc thế nào, Tân Văn Thành cũng không biết. Nhưng cô xác định, hiện giờ càng ham mê hưởng thụ nhất thời, kết quả càng là như quả cầu thủy tinh thì còn những mảnh vỡ vụn.

Chỉ hận bản thân giữ không được.

Đề nghị này của Thương Dao, Tân Văn Thành đúng là động lòng. Diệp Nam Bình cho cô nhìn ảnh chụp con mèo ấy, đáng yêu không chịu nổi, đó là con mèo mà cô nhìn qua đã thích, tiếc là không nuôi được, Diệp Nam Bình được kị.

Giờ này Thương Dao còn đang đi làm, Tân Văn Thành nhắn lại: “Mình về ngủ một giấc khỏi lệch múi giờ đã, tỉnh ngủ rồi nói tiếp.” Cô có mang quà về cho Thương Dao, tối gặp thì tiện đưa luôn.

11 tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay, người dờ cả ra, chiều còn phải đi Thời thượng Phong Hành họp, cô thế ngủ được chút nào hay chút nấy, Tân Văn Thành đặt báo thức, một lát sau đã đi vào giấc ngủ.

...

Diệp Nam Bình ở Paris xa xôi kia lại không tốt như vậy.

Không nhận được hồi âm, cũng không hỏi thêm, đây là thói quen của anh, bên kia không trả lời thì anh cũng không thúc giục. Mà 5 giờ sáng, anh lại ngồi dậy, cảm điện thoại lên nhìn.

Chỉ có 2 tin nhắn công việc, không có tin nhắn của cô. Vừa định để điện thoại lại từ đầu giường thì đi động lại rung lên.

Diệp Nam Bình lập tức cảm điện thoại lên. Là tin nhắn thoại của Triệu Từ Từ.

Anh nhũn mảy nhìn điện thoại, chột bật cười. Sao mình lại như một cậu nhóc tuổi dậy thì ngốc nghếch, chờ một tin nhắn mà tới mức này. Bấm mở nghe. Triệu Từ Từ mở miệng là câu: “Sao lại thế này? Cậu không về nước cùng Tân Văn Thành?”

“Tôi còn có công việc ở Paris.”

“Hèn chi.”

“Hèn chi cái gì?”

“Thương Dao nói với tôi, cô ấy mới nhắn wechat với Tân Văn Thành, đêm nay Tân Văn Thành tới nhà tôi chơi với mèo, tiện ở lại nhà tôi luôn.” Triệu Từ Từ tràn ngập oán giận việc thế giới hai người bị phá rối.

“...” cô nhắn wechat với Thương Dao mà không trả lời anh.

Triệu Từ Từ không đợi anh trả lời, hỏi tiếp, “Sao không nói gì nữa?” hỏi rồi tự trả lời, “À, tôi quên bên đó cậu mới rạng sáng.”

“...” 5 giờ 17 phút sáng.

“Tôi muốn hỏi cậu một tiếng, tương cậu với Tân Văn Thành cùng về nước thì lo mà lời cô ấy về nhà, đừng để cô tới nhà tôi. Ai ngờ cậu không về... Thôi cậu ngủ tiếp đi, tôi tự nghĩ cách.”

Triệu Từ Từ cúp máy.

Mãi tới khi màn hình điện thoại tối đi, Diệp Nam Bình vẫn dựa ở đầu giường không nhúc nhích.

Trước đó tách nhau ra một năm, lần này mới tách ra có một ngày đã thấy khó khăn, càng ngày anh càng không hiểu nổi chính mình.

...

Tân Văn Thành ngủ bù 3 giờ dậy rồi dẫn ekip tới Thời thượng Phong Hành.

Hai giờ bắt đầu họp, Tổng biên tập điều hành tap chí điện tử và biên tập ở trong phòng họp, ekip của Từ Gia Nhất tới 3 người, ekip của Tân Văn Thành tới 3 người, phòng họp nhỏ đầy người.

Tổng biên tập cho là Từ Gia Nhất và Tân Văn Thành có quan hệ thân thiết nên mới trực tiếp yêu cầu Tân Văn Thành, nhưng khi gặp mặt mới thấy Từ Gia Nhất và Tân Văn Thành hình như không quen biết gì nhau cho lắm.

Cuộc họp ngoài việc xác định chủ đề chụp còn có phần phỏng vấn của Từ Gia Nhất. Thời thượng Phong Hành có một đề nghị táo bạo, muốn mở một kênh bán hàng trực tuyến cho Từ Gia Nhất với hình thức “Ễ trưởng thành, khi lượng tiêu thụ đạt đến 10 vạn lượt thì fans có thể mở khóa những hình ảnh hậu trường khi quay chụp.

Khi người Tổng biên tập đưa ra ý tưởng này, không chỉ có Tân Văn Thành với ekip của Từ Gia Nhất ngạc nhiên mà biên tập viên bên cạnh cũng sững sốt— Phương án này với phương án đưa cho Tân Văn Thành trước đây khác một trời một vực.

Tổng biên tập giải thích: “Đây là do một biên tập viên mới của chúng tôi đề ra, phương án này hôm nay tôi mới nhận được, cảm thấy không tồi.”

Biên tập viên bên cạnh mặt trắng bệch, hiển nhiên là người biên tập mới kia đã tranh mất phần việc của cô ấy.

Kế hoạch mới Tổng biên tập chỉ có một phần trong tay. Tổng biên tập bảo biên tập tìm Diêm Giai đưa thêm mấy bản báo thảo, để khi họp sử dụng...

Nghe đến cái tên quen thuộc này, Tân Văn Thành không khỏi nhũn nẩy.

Biên tập viên đối diện cười cứng ngắt: “Dạ được.” Nói rồi thì đứng dậy đi ra khỏi phòng họp, nhưng cô chưa kịp kéo cửa đã có người đẩy cửa tiến vào.

Diêm Giai ôm kế hoạch mới đã được đóng dấu, mỉm cười đón nhận ánh mắt mọi người: “Tổng biên tập, tôi đã đóng dấu xong.”

...

Diêm Giai đưa vào đưa kế hoạch xong thì rất biết điều mà giả vờ rời đi, bị Tổng biên tập gọi lại: “Phương án này do cô nghĩ ra, cô cũng ngồi xuống họp cùng đi.”

Sắc mặt biên tập viên cũ đã rất khó coi.

Diêm Giai nhìn mà làm như không thấy, mỉm cười, trực tiếp ngồi xuống bên trên phía biên tập viên cũ. Ánh mắt khi đối diện với Tân Văn Thành, dường như rất nhẹ với Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành ho khan một tiếng, coi như là hai người đã yên lặng mà chào hỏi nhau xong. Lấy lại vẻ mặt bình thường, cầm kế hoạch mới lên xem.

...

Phương án chụp ảnh của Tân Văn Thành so với kế hoạch mới thì phải chỉnh lại một chút, chỉ chỉnh một vài điểm nhỏ, cách ngày chính thức chụp ảnh còn mấy ngày, hoàn toàn không có vấn đề.

Giữa cuộc họp, Tân Văn Thành lấy cớ đi toilet, nhìn Diêm Giai một cái. Diêm Giai không đứng lên theo ra ngay, Tân Văn Thành vào toilet, bắt đầu lo không biết Diêm Giai có hiểu ý mình không, đang định nhắn wechat cho Diêm Giai thì Diêm Giai đã đẩy cửa toilet vào.

Diêm Giai cuối cùng có thể bỏ vẻ mặt giả tạo khi họp, nhiệt tình vỗ vai Tân Văn Thành: “Ê bạn già!”

Tân Văn Thành không rảnh để chào hỏi: “Cậu vào Thời thượng Phong Hành khi nào vậy?”

Diêm Giai cười cười, biết thế nào cũng bị hỏi cái này: “Đầu năm nay.”

Khi Tân Văn Thành ở Paris, do bản quyền hạn chế không xem được web video trong nước nên cô muốn xem cái web drama của Từ Gia Nhất có lượng người xem là bao nhiêu không được. Diêm Giai xem phim truyền hình quanh năm, Tân Văn Thành nhớ cô ấy còn đăng một bài về những trang phục mà nữ chính mặc trong bộ phim của Từ Gia Nhất, nhưng lúc đó cô không mở đường link dẫn trong đó, vì vậy không biết Từ Gia Nhất là diễn viên chính. Nhận được thư mời hợp tác của Thời thượng Phong Hành, Tân Văn Thành tìm thông tin về bộ phim của Từ Gia Nhất mới nhớ tới Diêm Giai trước đó có đăng bài về phim này thì phải, vì vậy nhân tiện hỏi Diêm Giai, Từ Gia Nhất hiện nay đang nói tới mức nào?

Dĩ nhiên Diêm Giai biết lần này cô về nước là để chụp ảnh bìa tạp chí điện tử của Thời thượng Phong Hành. Nhưng lúc đó Diêm Giai không nói mình đang làm việc ở Thời thượng Phong Hành.

Tân Văn Thành quan tâm nhất không phải chuyện tại sao cô ấy lại ở đây mà là: “Tài khoản mạng của cậu không ổn à?”

Tài khoản của Diêm Giai cũng được xem như là KOLs tăng thứ 3, thứ 4, một tháng thu được năm ba vạn không thành vấn đề, sao lại loanh quanh mà đi làm công ăn lương?

“Tôi chuẩn bị làm một tạp chí điện tử, tới đây học trộm nghề.” Nhắc tới ý tưởng này, Diêm Giai hết sức hưng phấn, không biết nghĩ tới chuyện gì lại thờ dãi: “Tiếc là Abby suốt ngày chen ép tôi.”

Abby là người biên tập viên khi này.

Tân Văn Thành lúc này hiểu ra: “Cô giành hạng mục này của cô ấy để hả giận?”

Diêm Giai đắc ý nhướng mày: “Ai bảo kế hoạch của cô ta chẳng sáng tạo gì hết.”

Xem ra Abby bình thường chắc khó dễ Diêm Giai không ít, nếu không với tính cách phóng khoáng của Diêm Giai thì không tới mức phải đẻ bụng mà tìm cách chinh Abby một trận cho xả giận. Tân Văn Thành không nói tới chuyện này nữa: “Tôi

nay mình hẹn Thương Dao ăn tối, đi cùng chứ? Mình mang quà cho hai cậu. Lát nữa đi về khách sạn với mình lấy đồ luôn.”

“Nếu ai cũng “biết làm người” giống cậu thì thế giới chắc chắn sẽ rất tốt đẹp...”

Tân Văn Thành cười.

“Hiện tại “biết làm người” là đồng nghĩa với việc đưa đẩy, dối trá, chẳng phải là lời khen đâu nhé.” Cô nhìn đồng hồ, “Đi thôi, về họp tiếp.”

...

Gần tới tan tầm Thương Dao mới nói với hai người là mình sắp bị bắt tăng ca, liền hoan phải dời giờ lại. Tân Văn Thành với Diễm Giai ở khách sạn nói chuyện chờ Thương Dao, mãi tới 10 giờ, Thương Dao vẫn chưa có nhắn gọi gì, Tân Văn Thành gọi điện thoại định đổi thành ăn khuya, Thương Dao lại “ngược câu”: “Chuyện đó... Ờo Triệu nhà mình mới đưa bữa khuya tới công ty...”

Tân Văn Thành gọi điện thoại mở loa ngoài, Diễm Giai ở bên cạnh nghe vậy thì gào lên: “Trọng sắc khinh bạn! Kéo cậu vô danh sách đen!”

“Diễm Giai, cậu cảm mến cho tôi,” tuy nói vậy nhưng Thương Dao vẫn tính toán đến bù, “Ngày kia là sinh nhật Văn Tứ, hay là hôm đó chúng ta chơi một bữa hoành tráng? Lão Triệu trả tiền.”

Nếu Thương Dao không nhắc thì Tân Văn Thành suốt tuần ngày kia là ngày gì.

Thương Dao bên kia vừa dứt lời, Triệu Từ Từ đã phản đối: “Đưa vào cái gì mà anh trả tiền?”

Chắc là bị Thương Dao trừng mắt nhìn nên Triệu Từ Từ vừa nói ra đã lúng búng sửa lại: “Anh trả tiền anh trả tiền! Cứ thoải mái.”

Triệu Từ Từ tuy nói vậy nhưng Tân Văn Thành và Diễm Giai không phải người thích xài tiền đàn ông – huống hồ còn không phải đàn ông của mình. Tân Văn Thành chọn một tiệm lẩu bình thường, dẫn cả bọn Eric theo, kêu mấy người bạn tụ tập lại, thú vị hơn là ăn một bữa hoành tráng sang trọng.

Cả bàn đều là bạn bè Tân Văn Thành, mấy người Pháp bị nôi lẩu cay tới độ mồ hôi như mưa, lại bị Diễm Giai xúi giục ăn óc heo, Linda còn ba hoa đó là đậu hũ, Hường Diễm thì làm óc heo hình như những miếng đậu hũ, một đám người Trung Quốc họp nhau lừa mấy người bạn nước ngoài, não nhiệt như ăn tét.

Không để Triệu Từ Từ trả tiền, Tân Văn Thành nửa chừng đã đi tới quầy thu ngân thanh toán. Khi Tân Văn Thành trở về, Triệu Từ Từ đã uống say, tựa lên vai Thương Dao đòi hôn.

Cả đám câu độc thân nhìn hai người show ăn ái, Tân Văn Thành nhìn cảnh tượng âm ỉ trước mặt, chợt nhớ tới người ở Paris xa xôi kia. Cô về nước một tuần nay, không hề liên lạc với anh. Một là bận, hai là cũng cố ý như thế. Không phải lạt mềm buộc chặt. Nếu năm đó cùng anh ở bên nhau, cô hẳn không thể đem tất cả mọi thứ nhiệt tình, chân thành đều cho anh, bây giờ cô đã học được cách nhận. Không bỏ ra quá nhiều, sau này nếu lại có việc bất ngờ cũng sẽ không quá mức đau khổ—

Con người ở bất kỳ thời điểm đều ngã một lần thì khôn hơn một chút, tình cảm cũng không ngoại lệ.

Diệp Nam Bình đã gửi bao lì xì cho cô, số tiền không nhỏ, cô còn chưa nhận.

Hứa An Bình cũng chòm sao với cô, sinh nhật sớm hơn cô nửa tháng. Lúc sinh nhật Hứa An Bình, Diệp Nam Bình cũng không ở Bắc Kinh, không biết có phải anh cũng gửi cho chị ấy một bao lì xì to hay không.

Nghĩ tới đó, Tân Văn Thành lại cắt điện thoại đi.

Rượu uống mấy lượt, một nửa đám người đã say, bánh kem Hường Diễm mua tới không ai ăn nổi, Tân Văn Thành mang bánh theo còn nguyên vẹn.

Hường Diễm tới muộn nhất nên cũng uống ít nhất, trừ Tân Văn Thành thì chỉ còn có mấy người tỉnh táo có ý thức. Hường Diễm giúp Tân Văn Thành kêu xe taxi đưa từng nhóm người lên đi, giúp Triệu Từ Từ tìm lái xe thay, giúp Tân Văn Thành đỡ Triệu Từ Từ lên xe, lát nữa còn phải giúp Thương Dao đưa Triệu Từ Từ lên nhà.

“Tôi nay tôi ăn có cái lẩu của cô mà làm cu li cả đêm,” Hường Diễm ngồi bên ghế phụ lái nhìn Tân Văn Thành qua kính chiếu hậu, liếc qua Tân Văn Thành đang bị dồn vô một góc, góc bên kia là Triệu Từ Từ đang ôm Thương Dao hôn tới hôn lui, “Còn bị rắc thức ăn chó nữa chứ.”

“Cậu nên tự biết đủ đi. Cậu thì chỉ bị rắc thức ăn chó thôi, tôi—” Tân Văn Thành hất hàm ý báo Hường Diễm nhìn tình cảnh của cô hiện giờ, “— thức ăn chó nghẹn một đồng trong miệng tôi đây nè.”

Hường Diễm nhìn Tân Văn Thành bị Triệu Từ Từ ép bẹp đi vào cửa xe, cười ha ha.

...

Nhà mới Triệu Từ Từ và Thương Dao cũng ở khu đóng Sunshine, Tân Văn Thành rất quen thuộc với khu vực này, khi xe vào gara, cô chợt ngẩn ngơ.

Hường Diễm đỡ Triệu Từ Từ xuống xe, kéo vào thang máy, hai cô gái đi phía sau. Chờ Hường Diễm đưa được Triệu Từ Từ vào nhà đã một tới mức không còn muốn động dậy nữa. Thương Dao nói đi nấu trà giải rượu, kéo Tân Văn Thành đi, vứt bạn trai cho Hường Diễm. Hường Diễm nhìn là biết không phải người biết chăm sóc người, lấy cái thùng rác cho Triệu Từ Từ tự ôm.

Thương Dao đứng trong bếp nấu trà giải rượu, ngẩng lên thấy hai người ngồi trên sofa. Thương Dao cần nhắc một lát, quay lại hỏi Tân Văn Thành đang rót nước cho Hường Diễm: “Cậu nhóc đó không tồi. Không có suy nghĩ tới sao?”

Tân Văn Thành sững sốt. Nhìn theo ánh mắt Thương Dao, mới hiểu cô nói tới ai.

“Suy nghĩ gì mà suy nghĩ? Mình còn chưa biết sau khi tốt nghiệp có về Bắc Kinh hay không. Hơn nữa...” Cô là bạn bè với Hường Diễm mấy năm, không hề có cảm giác gì.

Chưa nói dứt câu đã bị Thương Dao cắt ngang: “Mình đề nghị cậu nên cân nhắc Hường Diễm, nếu cậu ở cùng với cậu ấy thì chắc chắn sẽ về Bắc Kinh.” Thương Dao không muốn cô ở lại Pháp, “Cậu về đi, đừng để bị chủ nghĩa tư bản làm sa ngã.”

Tân Văn Thành đổi chủ đề: “Cái Lẩu đâu rồi?”

Thương Dao không kịp phản ứng: “Không phải mới ăn xong sao?”

“Mình nói con mèo!”

“À! Nó động dục, Ờo Triệu sợ nó không giữ mình được mà làm bậy với anh em nó, cho nên đem nó lại...” Thương Dao chợt nhớ ra mình lỡ miệng, im bật.

“... đem nó lại nhà Diệp Nam Bình?”

Thương Dao kinh ngạc: “Sao cậu biết?”

Mình không nói tới người đó trước mặt Tân Văn Thành, mà không ngờ Tân Văn Thành lại chủ động nói ra.

“...”

“...”

Tân Văn Thành lại đổi đề tài: “Bánh kem còn ở sau xe phải không?”

Lần này Thương Dao không bị cô lừa cho qua chuyện, vừa định hỏi tiếp thì Triệu Từ Từ lại bắt đầu ôm thùng rác cắm đầu vào nôn, nếu trước đó Hường Diễm không dự kiến trước mà cho ôm thùng rác thì chắc Triệu Từ Từ đã nôn đầy nhà.

Thương Dao vội chạy ra phòng khách.

Tân Văn Thành rảnh rỗi: “Mình xuống xe Ờo Triệu lấy bánh kem, anh ấy nôn xong sẽ đói.”

Thấy Tân Văn Thành đi tới huyền quan, Hường Diễm đứng dậy định đi theo: “Tôi cũng đi.” Thật sự không muốn ở lại nhìn Triệu Từ Từ với Thương Dao tiếp tục rài thức ăn chó—mặc dù Triệu Từ Từ nôn tới vậy thì chắc chẳng còn hơi sức nên có muốn cũng không xong.

Tân Văn Thành không quay đầu lại, xua xua tay với Hường Diễm: “Không cần.” Cảm chia khóa xe trên tủ, xuống lầu lấy bánh kem.

...

Lấy bánh kem xong, Tân Văn Thành không lên thẳng lầu mà lại đi tới một tòa nhà khác.

Đi nhìn Cái Lầu.

Mặt mã công và nhà Diệp Nam Bình có đều nhỏ, bấm một lần là được, Tân Văn Thành còn tự ngạc nhiên với mình. Đi thẳng vào nhà chẳng hề bị cản trở gì, còi gậy, mờ đèn, tiếng động cô tạo ra không nhỏ nhưng vẫn có thể làm mèo nghe thấy chứ? Thế mà lại chẳng thấy bóng dáng con mèo nào.

Lúc này cô ở nhà Triệu Từ Từ thấy mấy con mèo kia thay phiên nhau đi vòng qua huyền quan nhìn cô. Hay là thỉnh giấc của Cái Lầu không tốt?

“Meo meo?”

“...”

“Cái Lầu?”

Tân Văn Thành để bánh kem trên sàn, vào nhà nhìn ngó tìm quanh quất. Hiện giờ nuôi mèo đều cần rất nhiều đồ đạc dụng cụ, cát mèo gì gì cũng thấy, chỉ có không thấy mèo đâu.

Tân Văn Thành đi ngang qua phòng để quần áo, chợt nghe có tiếng động gì đó trong đó, mắt cô sáng lên, quay đầu vào phòng. Mở đèn lên nhìn, mới biết vừa rồi tiếng động đó là hộp đồng hồ xoay.

Không có mèo ở đây, Tân Văn Thành thất vọng định quay ra ngoài, ánh mắt lại bị đồ trong hộp đồng hồ hút lấy.

Trong hộp đồng hồ, ngoài mấy cái đồng hồ còn có một cái móc khoen. Móc khoen nhỏ rất dễ thương, đề cùng với Audemars Piguet và Vacheron Constantin (*hai thương hiệu đồng hồ Thụy Sĩ*) nhìn cũng rất có giá trị.

Nhưng mà để cái móc khoen trong hộp đồng hồ là ý gì?

Tân Văn Thành bị chọc cười.

Bỗng nhiên sững sốt.

...

Tân Văn Thành mở hộp đồng hồ ra, hộp tự động ngừng lại, cô lấy hai đầu ngón tay cầm móc khoen đó ra. Trên thế giới này trăm ngàn móc khoen đều giống nhau, cô dựa vào cái gì để xác nhận rằng đây chính là cái móc khoen mà cô từng lấy ra làm nhân đưa cho anh, lại bị anh từ chối nhận?

Đang muốn nhìn kỹ hơn thì bên ngoài có tiếng động.

Tân Văn Thành giật nảy mình. Nín thở chờ đợi, vừa định bước ra ngoài nhìn một con mèo nhỏ im lặng lên vào đứng trước cửa phòng quần áo.

Tân Văn Thành ngạc nhiên, nhìn kỹ: “Cái Lầu?”

Nó meo lên một tiếng.

Tân Văn Thành lòng mềm nhũn, tiến lên cúi người định bế nó lên thì nó lại quay đầu chạy.

Đây mới đúng là cao thủ lạt mềm buộc chặt, Tân Văn Thành đuổi theo.

Không ngờ cô lại đối diện với người vừa vào cửa, Diệp Nam Bình.

Cái Lầu nhảy vào ngực Diệp Nam Bình, hai đôi mắt một lớn một nhỏ nhìn thẳng vào Tân Văn Thành.

“...” Tân Văn Thành lấy lại tinh thần, “Anh về khi nào?”

...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Chạng vạng hôm nay Diệp Nam Bình về tới Bắc Kinh.

Chuyến bay trễ hơn 4 tiếng, vốn dĩ chiều là anh có thể tới nơi, bỏ hành lý ở nhà, nhà hàng và bánh kem anh đã đặt sẵn từ lúc ở Paris. Mọi thứ đều trễ nải, trước khi đi đón cô, anh nhắn wechat cho cô hỏi đã xong việc chưa.

Cô nhắn lại: Mới về tới khách sạn.

Lúc đó anh đã ở trong xe chuẩn bị khởi động, cô lại nhắn bổ sung thêm một câu: Lát nữa đi ăn lẩu với mấy người bạn. Diệp Nam Bình vừa khởi động xe thì vội phanh lại.

Anh nhắn cho cô: Sinh nhật mà ăn lẩu?

Một lúc sau cô nhắn lại: Haha, phải.

Cười haha có lẽ, Diệp Nam Bình ngồi trong xe một lát rồi lên lầu lại. cô đi ăn lẩu, mà anh thì cũng chỉ có “Cái Lầu” đang chờ anh.

Tân Văn Thành về nước hôm trước là hôm sau Triệu Từ Từ đem Cái Lầu về lại nhà Diệp Nam Bình. Triệu Từ Từ sợ Tân Văn Thành vì muốn thăm mèo mà tới nhà anh ở, phá thế giới hai người của anh với Thương Dao, nên đang đêm vẫn đem mèo về lại nhà Diệp Nam Bình. Anh giải thích với Thương Dao và Diệp Nam Bình là vì để cắt đứt khả năng “động dục” của mèo đi. Triệu Từ Từ nuôi mèo nhiều năm như vậy, sao lại không biết chỉ số thống minh của mèo đầu thấp tới vậy...

Nhưng đây là Diệp Nam Bình lần đầu nuôi mèo, thấy Cái Lầu không ăn thức ăn cho mèo, cứ lẩn lộn trên sân nhà, thỉnh thoảng còn kêu rên rất khổ sở, không biết đây là biểu hiện bình thường khi mèo động dục, anh nhắn wechat hỏi Triệu Từ Từ, Triệu Từ Từ không trả lời. Anh mở vòng bạn bè Triệu Từ Từ, biết Triệu Từ Từ tại sao không trả lời tin wechat của mình. Triệu Từ Từ đăng bức ảnh chụp tiệm lẩu, mười người quây xung quanh ba nồi lẩu rất vui vẻ.

Mà anh thì ngồi trên sofa nhà mình, trước mặt chỉ có con mèo đang lẩn lộn đủ tư thế, chợt cảm thấy mình... hơi buồn cười.

Anh nhắn bao lì xì cho cô, có lẽ do hôm nay bận với bạn bè nên cô chưa nhận.

Cái Lầu vẫn không ăn thức ăn, nhưng so với người bao lì xì còn không nhận thì có vẻ không khó hầu hạ bằng. Diệp Nam Bình tự tìm việc cho mình làm, mang nó đi bệnh viện thú y. Bác sĩ nói đây là trạng thái bình thường khi mèo động dục, kê mấy loại kem dính đường là xong.

Diệp Nam Bình rời bệnh viện thú y chuẩn bị về nhà, nhà hàng điện thoại cho anh hỏi, anh mới nhớ ra mình đã quên hủy lịch đặt bàn trước. Nhà hàng hỏi anh, bánh kem thì xử lý thế nào. Diệp Nam Bình định nói “vứt đi” nhưng thấy thời gian, nếu như cô ăn lẩu xong thì còn có thể có thời gian ăn bánh kem? Nếu trong lòng cô dạ vạ của anh đứng thứ hai thì...

“Chờ một tí tới sang lấy.” Diệp Nam Bình nói rồi cúp điện thoại, đi tới Trung tâm thương mại.

Lấy bánh kem, đưa mèo về nhà, lúc đầu xe còn suy nghĩ lát nữa đi tới khách sạn cô ở tìm cô hay là gọi điện thoại trước, tránh chuyện đi tới lại không gặp được người.

Cô gái từng dốc lòng vì anh từ khi nào đã biến thành một người mà anh không thể nắm bắt được?

Anh để bánh kem trong xe, quyết định cứ đưa Cái Lầu về nhà trước, lát nữa sẽ tới khách sạn tìm cô.

Mở cửa vào nhà, sững sốt.

Trong nhà sáng đèn, một đôi giày nữ để ở huyền quan, trên sàn còn để một cái bánh kem.

Diệp Nam Bình cau mày, lại nhanh chóng nở nụ cười. Nhưng lúc nhìn tới thiệp chúc mừng trên bánh kem thì nụ cười lại tắt đi.

Thiệp chúc mừng hơi hế ra, Diệp Nam Bình nhìn xuống thấy được hai dòng cuối cùng viết “Yêu cô. Hướng Dẫn”

Thực ra toàn bộ lời chúc mừng là—

Chúc mừng sinh nhật lần thứ 18.

Yêu cô.

Hướng Dẫn.

Anh ngồi xổm xuống mở thiệp ra đọc, Cái Lầu từ trong lòng anh nhảy ra chạy biến trong hành lang.

Khi anh đứng lên, Cái Lầu lại quay lại. Không chỉ quay lại mà còn dẫn theo một cô gái.

Tần Văn Thành đuổi theo Cái Lầu, chạy tới nhảy vào lòng Diệp Nam Bình, một người một mèo, đôi bên nhìn nhau.

...

Cô ngạc nhiên một lúc mới lên tiếng: “Anh về từ bao giờ?”

Nói rồi tiện tay nhét móc khoen vào trong túi.

“...” Diệp Nam Bình đột nhiên không muốn nói chuyện với cô, “Hôm nay.”

Nghe giọng anh có vẻ buồn buồn, cô lẽ là đi máy bay mười mấy tiếng bị mệt, Tần Văn Thành không biết nên nói tiếp thế nào, cúi mắt nhìn em mèo đang tò mò giương mắt nhìn lên, nói: “Cho em mượn Cái Lầu ôm một lát.”

Cô bước tới muốn ôm Cái Lầu, Diệp Nam Bình nghiêng người tránh qua. Tần Văn Thành ngạc nhiên ngẩng lên.

Giọng anh vẫn buồn buồn: “Ôm anh trước.”

“Hả?”

Không để Tần Văn Thành kịp phản ứng, anh đưa tay kéo cô vào lòng ngực, hai tay ôm cô lại thật chặt.

Ôm rất chặt, đến mức cô gần như không thở nổi.

Cái Lầu đã chạy đi uống nước rồi quay lại, thấy hai người vẫn còn ôm, Cái Lầu cọ cọ vào quần Diệp Nam Bình, Diệp Nam Bình không phản ứng. Cái Lầu lại đi cọ Tần Văn Thành. Tần Văn Thành mặc váy ngắn lộ chân, thấy móng vuốt Cái Lầu sắp cào trúng cổ, Diệp Nam Bình ôm ngang cô lên. Chân Tần Văn Thành không còn để cọ, Cái Lầu bắt mắt kêu “meo” lên, Diệp Nam Bình đã ôm người tới sofa.

Hai tay Tần Văn Thành ôm cổ anh, bị ôm ngồi lên sofa, Cái Lầu đuổi theo nhìn.

Tần Văn Thành vừa định thả tay ra khỏi cổ anh thì Cái Lầu đã nhảy lên sofa, nhìn Tần Văn Thành chăm chăm. Tần Văn Thành bị nó nhìn tới hoảng, cũng quên thả tay ra, cứ vậy mà ôm Diệp Nam Bình, nhìn Cái Lầu. Mèo nhà Triệu Từ Từ đều rất sợ người lạ, nhưng mà Cái Lầu lại dạn dĩ như thế này, mèo cũng giống tính chỉ?

Mắt Tần Văn Thành đảo một vòng đầy băn khoăn: “Sao nó cứ nhìn em chăm chăm vậy?”

“Chắc nó đang nghĩ, người này là ai? Tại sao lại ở nhà mình?”

“Thật không?” Tần Văn Thành nghi ngờ, thò tay chỉ lên mũi Cái Lầu. Cái Lầu không sợ người, cũng không trốn, “Chỉ à, ba ba Diệp là...”

Tần Văn Thành tự mắc kẹt với lời của mình.

Cô là gì của anh...

Bạn bè? Học trò? Nhân viên cũ? Bạn gái cũ?

Di động Tần Văn Thành chợt reo vang, cất ngang sự xấu hổ. Lấy điện thoại ra, thấy là Hướng Dẫn gọi, cô thả tay còn ôm cổ Diệp Nam Bình ra, xích qua một bên sofa nhận điện.

“Alo?”

“Cô lấy bánh kem ở xứ sở nào vậy?” Hướng Dẫn nói thì thào, “Tôi sắp bị hai người này ngược cầu tới chết rồi, cầu giải cứu.”

Triệu Từ Từ đã nôn tới mức đó còn có thể show ân ái? Tần Văn Thành nhìn Diệp Nam Bình, “... tôi có việc đi trước. Hay là... cậu cũng trốn đi?”

Nói ra cũng lạ, trước đó có với Diệp Nam Bình ở bên nhau, hận không thể nói với toàn thế giới, hiện giờ cô lại không muốn cho ai biết, ngay cả Thương Dao cũng không nói.

“Tôi còn chờ ăn bánh kem mà.”

“Dù sao mấy ngày tới tôi đều tới Thời thượng Phong Hành, ngày mai tôi đem bánh kem qua cho cậu nhé?”

“Hả? Tốt vậy à?”

Tần Văn Thành chưa kịp trả lời, Thương Dao bên kia đã ồn ào: “Tần Văn Thành, cậu không biết cậu ta ở đây chờ cậu sốt hết ruột gan rồi đấy.”

Không biết Hướng Dẫn nghe sẽ có cảm giác gì, Tần Văn Thành bắt lực xoa đầu. Thương Dao này thật tình...

“Minh...” Cô buông tay xoa trán, dựa về phía ghế sofa, hình như để trúng cái gì đó, cô chưa kịp phản ứng thì tai đã nghe tiếng mèo kêu “Méoooo”, Tần Văn Thành quay đầu lại, Cái Lầu bị cô đè lên đuôi nên cắn lên tay cô một phát.

Tần Văn Thành bị đau “A” lên, Cái Lầu ẩm ướt trốn vào ngực Diệp Nam Bình. Hướng Dẫn và Thương Dao bên kia đều nghe thấy, đồng thanh: “Sao vậy?”

“...”

Tần Văn Thành không biết nên trả lời sao, Diệp Nam Bình cau mày nắm tay cô, nhìn kỹ tay cô. May mà không bị chảy máu, chỉ có hai dấu răng nhòn nhòn.

“Minh mới vừa...” Tần Văn Thành mới nói mấy chữ thì điện thoại đã bị Diệp Nam Bình lấy đi.

“Cô ấy bị mèo của tôi cắn.” Diệp Nam Bình nói thay cô. Rồi không để hai người bên kia kịp nói gì, cúp luôn điện thoại.

“...”

“...”

Anh nói gì vậy chứ?!

Tần Văn Thành vừa kinh ngạc vừa lúng túng nhìn anh một lúc lâu, anh ôm mèo thán nhiên nhìn lại. Rồi buông mèo ra, đứng dậy đi lấy hộp thuốc, lấy Povidone-iodine (*thuốc sát trùng*) bôi cho cô.

“Tay em không có bị trầy da.”

Tần Văn Thành muốn rút tay về lại bị anh giữ chặt lấy: “Phòng ngừa vẫn hơn.”

Anh cúi đầu sát trùng cho cô, về mặt bình tĩnh, Tần Văn Thành nhìn nhìn, không biết mình có bị ảo giác về “khúc nhạc đệm” khi này không. Nhưng cô chưa quay đầu lại đã nghe tiếng wechat oanh tạc, điện thoại cô để trên bàn bắt đầu điên cuồng báo âm tin nhắn tới. Chắc chắn là Thương Dao với Hướng Dẫn hoàn hồn lại nên cần giải thích.

Diệp Nam Bình tiện tay cầm lấy di động, tắt chuông.

Thế giới yên tĩnh lại.

Anh tiếp tục giúp cô bôi thuốc.

Tần Văn Thành bực bội không biết làm sao: “Chắc chắn Thương Dao nghe ra giọng anh.”

“Vậy thì sao?”

“...” Vậy thì sao? Nói nghe nhẹ nhàng quá?

Diệp Nam Bình bỏ Povidine, tẩm bông vào hộp thuốc, cuối cùng nhìn cô: “Em không muốn cho họ biết em có bạn trai, hay là không muốn cho họ biết, bạn trai của em là anh?”

Tân Văn Thành nghiêng rặng “Đều không muốn.”

“Vì sao?”

“...”

“Vi em cảm thấy em với anh cơ bản là không có khả năng kéo dài. Hiện giờ chỉ là thú vui nhất thời, là chính em cũng không khống chế được bản thân. Đến khi em mệt thì có thể bỏ của chạy lấy người mà không hề vương bận— dù sao em cũng còn trẻ, có thể chơi được. Dù sao thì cũng không ai biết quan hệ của chúng ta.”

“...” Một lời trùng đích. Tân Văn Thành không còn lời nào để nói.

Diệp Nam Bình nở nụ cười: “Tân Văn Thành, anh chân thành với em, em cứ thế này mà đối với anh phải không?”

...

Cô ngồi trên sofa, anh ngồi ở bàn trà bên cạnh, cách nhau chỉ khoảng mười mấy cm mà lại như một khoảng không diệu vợi không thể vượt qua.

Diệp Nam Bình đột nhiên không biết, đến cùng thì mình có thể dùng cách gì để cô mở rộng lòng mình với anh lần nữa.

Cô chợt đứng lên, cầm điện thoại của mình, xoay người rời đi.

Diệp Nam Bình không ngăn cô.

Đi thẳng tới huyền quan, cô mới đột nhiên dừng lại.

Quay đầu lại.

“Em sợ anh rời bỏ em, cho nên lúc nào em cũng phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng trước khi anh rời đi. Em không cảm thấy em làm vậy có gì sai. Anh thấy không chấp nhận được thì chúng ta không cần thiết tiếp tục nữa.”

“...”

“...”

Cô khẽ chìa khóa xe Triệu Tử Từ trên từ: “Đưa chìa khóa cho lão Triệu giữ em”

Nắm tay nắm cửa mở ra.

Khóa cửa đột nhiên kêu “bíp”, Tân Văn Thành không để ý nên vẫn tay nắm cửa mở ra, nhưng cửa lại mở không được.

Lời nói tàn nhẫn cũng đã nói ra, cửa lại làm phòng tuyến trong lòng cô dựng lên như muốn sụp đổ xuống. Tân Văn Thành thử lại hai lần, cửa như bị hóng rồi, không hề nhúc nhích. Đa phần Tân Văn Thành tê dại, tiếng bước chân phía sau truyền tới.

Diệp Nam Bình đi về phía cô. Tới sau lưng cô, “Không cần thử nữa,” lấy tay cô ra khỏi nắm tay cửa, trở tay nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình, “Em mở không ra.”

Khóa cửa nhà anh mới được trang bị thêm tính năng tự động, anh có thể sử dụng di động khóa chết cửa lại. Vấn đề phòng trộm, kết quả lại bất được cô.

Thật ra khi cô nói xong câu cuối cùng, thật sự anh có nghĩ đến việc để cô đi. Anh không thích miễn cưỡng người khác, một năm trước anh chính là như thế. Nhưng hôm nay, một năm sau, khoảnh khắc mà cô mở cửa không hề lưu luyến kia, anh hối hận.

Tất cả những việc này không giống như việc anh sẽ làm. Nhưng anh đã làm.

Anh vì cô mà phá lệ rất nhiều thứ, tại sao cô vẫn không có cảm giác an toàn?

Tân Văn Thành muốn rút tay về. Lòng bàn tay anh lại giữ rất chặt, không để cô được như ý mình.

“Cho anh chút thời gian, anh sẽ chứng minh cho em thấy những lo lắng của mình là không cần thiết.”

“...”

Anh nhìn đồng hồ trên tường. 11 giờ 55, “Bây giờ, 5 phút cuối cùng của sinh nhật em, để lại cho anh.”

Không phải là câu hỏi, không để cô có cơ hội từ chối.

“...”

“Meo”, tiếng mèo kêu khiến Tân Văn Thành cúi đầu nhìn.

Cái Lâu không biết ngồi ngoan ngoan bên chân cô từ lúc nào, ngược mắt mong ngóng nhìn cô. Đường như biết lỗi khi này nó cắn cô, lại dường như giúp Diệp Nam Bình giữ người ở lại.

Vỡ kịch nhỏ Cái lâu

Cái Lâu: Ta là trợ lý đắc lực.

Ba ba Diệp: Thương cá khô cho con.

Cái lâu: Không! Con muốn con mèo được.

...

...

Người “cống hiến” 5 phút cuối cùng tuổi 24 và một giờ của tuổi 25, chị đại Văn chống cái eo đau nhức: Đùng là chú sao mèo vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Coi như nể mặt mèo con...Tân Văn Thành nhìn đồng hồ treo tường, lấy bánh kem trên sản đi vào bếp.

Còn 5 phút, có thể thôi nấn trước 0 giờ.

Anh lại nói: “Không ăn cái này. Anh mua bánh kem cho em còn để trong xe.” Nói rồi chuẩn bị ra cửa lấy.

“Lấy...” không kịp... Tân Văn Thành chỉ kịp nói 1 chữ thì anh đã mở di động mở khóa, đi ra ngoài, không để cho Tân Văn Thành kịp phản đối.

Bánh kem này thì có vấn đề gì chứ? Tân Văn Thành cảm hộp bánh kem nhìn tới nhìn lui.

Mắt nhìn Hướng Dẫn rất tốt, chọn bánh kem đẹp dễ tính tế, không có chỗ nào dễ chê— vừa nhìn tới chỗ kia, Tân Văn Thành biết được lý do.

Trên tấm thiệp viết “Chúc mừng sinh nhật lần thứ 18. Yêu cô. Hướng Dẫn.”

Không phải anh...

Tân Văn Thành không khỏi ngẩn đầu nhìn về phía huyền quan không có bóng người. Lại tự mình lắc đầu phản bác.

Diệp Nam Bình sao lại có thể trẻ con như thế chứ?

Nhìn đồng hồ, đã 23 giờ 57 phút, chắc cô không kịp thời nên trước 0 giờ...

Đúng là Diệp Nam Bình tự đánh giá mình cao quá, anh cầm bánh kem vào thang máy đã là 11 giờ 57 phút, quan trọng là thang máy còn dừng ở lầu một, có nhà khác đi vào. Lòng anh nóng như lửa đốt, hóa ra anh không chỉ lo lắng khi sơ tán Hoa kiều ở Syria mà còn vì chậm 2 phút đồng hồ ở thang máy lại có cảm giác này. Khi Diệp Nam Bình lao vào nhà, vừa lúc 0 giờ.

Tầm mắt Diệp Nam Bình nhìn đồng hồ, lại sững sờ—

Tân Văn Thành chân trần đứng trên sofa, không biết đang làm gì, khi cô quay lại chuẩn bị bước xuống khỏi sofa thì mới phát hiện Diệp Nam Bình đã quay lại.

Cô đứng trước mặt anh, cầm 2 viên pin trong tay lắc lắc, lại ý bảo anh nhìn đồng hồ trên tường sau lưng cô. Nở nụ cười đắc ý.

Diệp Nam Bình theo ý cô nhìn về phía đồng hồ. Hóa ra cô đứng trên sofa là vì lấy pin trong đồng hồ ra.

Cô để thời gian ngừng lại lúc 23 giờ 59 phút.

Còn có cô gái nào đáng yêu hơn thế này không?

Sợ là không thể có.

Diệp Nam Bình lập tức đi về hướng cô, bánh kem để lên bàn, vòng tay ôm lấy eo cô ôm xuống sofa.

“Ngốc à?” Miệng quở trách mà trong mắt toàn ý cười.

“Anh mới là đồ ngốc ấy, 5 phút mà đủ để anh xuống lầu rồi về à?”

Đứng là 2 kẻ ngốc, khỏi ai cười ai.

Trước đồng hồ dừng lại lúc 23:59, Tân Văn Thành cảm nên xong xuôi: “Lấy bật lửa lại đây.”

“Bật lửa? Ném hết rồi?”

“Hả?”

“Anh cai thuốc.”

“Hả?!”

“Ngoài hả ra thì em có thể nói được gì khác không?”

“Sao đang yên lành tự nhiên anh lại nghĩ tới chuyện cai thuốc?”

“Không phải tự nhiên nghĩ tới, ngày em về nước anh đã bắt đầu cai.” Cai thuốc thật ra không khó như anh nghĩ, nhất là tưởng tượng cảnh hai kẻ nghiện thuốc là mỗi khi xong việc mỗi người ngồi đầu giường hút thuốc, anh càng cảm thấy không thể không cai, “Chỉ có khi anh cai trước thì mới có tư cách quản em cai thuốc.”

Chuyện cai thuốc này Tân Văn Thành không thêm cái với anh, cô nhìn mấy cây nến đã cấm xong: “Vậy lấy gì mới nên?”

Diệp Nam Bình nhìn quanh, một tay cầm bánh kem, một tay nắm tay cô đi tới phòng bếp, để bánh kem lên bàn, bánh kem Hương Diễm mua cũng để trên bàn, nhìn lại thì bánh kem mình mua vẫn đẹp hơn nhiều. Anh làm như không có gì, thu hồi tầm mắt, đi tới bếp mở lửa lên, ý bảo Tân Văn Thành cầm nến lại châm lửa.

Hai người đứng bên bếp, mỗi lửa, quay người lại, cùng giật mình—

Không biết Cái Lầu nhảy lên bàn khi nào, đang ngoạm miếng bánh kem của Diệp Nam Bình.

“Cái Lầu!” Diệp Nam Bình quát khê. Cái Lầu vẫn không kiêng nể gì mà ngẩng lên, meo một tiếng lại tiếp tục cúi đầu liếm bánh.

Diệp Nam Bình nhìn cái bánh kem không còn hình dạng ban đầu, lại nhìn cái bánh kem Hương Diễm mua không hề hấn gì bên cạnh, trong mắt anh nghi ngờ còn mèo này có phải là mèo của mình nuôi không...

Tân Văn Thành đứng bên cạnh thờ ra, sinh nhật này của cô có quá nhiều thứ bất ngờ.

Tân Văn Thành vươn tay, định ôm Cái Lầu xuống, nghĩ lại thì thôi, sợ Cái Lầu lại cắn mình thêm cái nữa, chỉ có thể nhờ Diệp Nam Bình: “Bây giờ làm sao?”

Diệp Nam Bình nghĩ nghĩ: “Đổi cách chúc mừng sinh nhật em nhé?”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như...” Diệp Nam Bình đi tới bàn, một tay lấy nắp hộp che bánh kem lại, không để ý Cái Lầu meo meo phản đối; một tay vòng lấy eo Tân Văn Thành, “Ví dụ như đêm nay làm em nhiều hơn 2 lần.”

Tân Văn Thành mới nghe còn chưa kịp hiểu, lại nhìn thấy đáng vẻ tinh bơ của anh, mặt nóng lên, “Luuu mạnh.”

“...”

“...”

Diệp Nam Bình lấy tay cô đang yên lặng cời nút áo anh, cười đầy ẩn ý, nhướn mày hỏi lại: “Rốt cuộc thì ai luu mạnh hơn?”

Vấn đề này chắc chỉ có người đứng xem mới có quyền lên tiếng—

Một giờ sau, lần thứ 6 Cái Lầu vào phòng ngủ, phát hiện người trên giường ngoài chuyện thay đổi tư thế thì những cái khác đều không thay đổi, “meooo” lên phản đối rồi mất hứng bỏ đi.

...

Sáng sớm Tân Văn Thành được đưa về khách sạn.

Hôm nay là ngày chụp ảnh bìa, tối hôm qua sinh nhật cô kết thúc sớm mà không có đi tặng 2 với mọi người là vì để nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho ngày mai bắt đầu công việc. Ai mà ngờ kế hoạch thay đổi, cuối cùng cô lại lộn tới hơn 3 giờ sáng mới đi ngủ.

Anh đem bình rượu vang 95 tuổi mua ở Paris về, lúc rạng sáng khi nghỉ ngơi, hai người còn khui rượu ra uống. Lúc đó cô mới biết bình rượu vang này là anh nhờ bạn ở Paris mua giúp. Rượu từ năm 1995 là loại tốt nhất, rất khó tìm trên thị trường, thường phải đấu giá mới có thể mua được—

Cho nên thật ra ở Paris anh không phải hết cách phải đến nương nhờ cô. Bạn bè anh ở Paris cũng không hề ít.

Năm 1995 cũng là năm sinh Tân Văn Thành, có lấy rượu có cùng số tuổi với mình uống vào, không thể để lại cho Eric thêm thưởng được.

Có cồn vào thêm hào hứng, cuối cùng tinh thần thì vẫn phần chấn mà thân thể thì mệt tới không chịu nổi.

Sáng sớm khi Diệp Nam Bình đánh thức cô, mặt cô sưng lên, cũng không biết sao mà anh còn có thể hôn lên được.

Cô nhớ trước khi cô ngủ còn chưa tẩy trang, khi anh đánh thức cô dậy, tới phòng tắm thì thấy mình đã được tẩy trang sạch sẽ.

Trên bồn rửa mặt còn để một túi khăn tẩy trang.

Cô nhớ rõ lúc anh thấy bồn tắm không tiện để dùng sức nên ôm cô để lên bồn rửa mặt, cô không chịu nổi kích thích nên chống tay về sau, không cẩn thận làm đổ hết chai lọ linh tinh trên đó, trên bồn rửa mặt không hề có túi khăn tẩy trang này.

“Khuya hôm qua anh tẩy trang giúp em hả?”

Tân Văn Thành ngạc nhiên nhìn anh, anh đem bàn chải đã bôi sẵn kem đánh răng đưa vào miệng cô: “Nửa đêm qua em lẩm bẩm bảo còn chưa tẩy trang, em quên rồi à?”

“...” đúng là cô quên thật, “Không phải lúc em ngủ anh còn đi ra ngoài mua đó chứ?”

Anh im lặng nhìn cô qua gương. Tựa như trả lời, nếu không thì sao?

Miệng Tân Văn Thành còn ngậm bàn chải, giọng mơ hồ: “Từ lúc nào mà trở nên hiểu chuyện vậy...”

Anh nghe không rõ: “Em nói gì?”

“Em nói,” Tân Văn Thành lấy bàn chải ra khỏi miệng, “Anh nhìn lông mi em nè, anh chưa lau sạch đó.”

Diệp Nam Bình nheo mắt nhìn, đúng là còn chưa sạch.

Lần đầu tiên anh rửa mặt cho phụ nữ, có thể đạt tới trình độ đó là tự xem như giới rồi.

Phải biết nửa đêm qua anh vất vả mới tìm được cửa hàng 24 giờ, đối diện với đồng chai lọ dùng để tẩy trang trên kệ, nhân viên nam ở đó còn giúp anh nghiên cứu một hồi, anh mới quyết định mua túi khăn này đó.

Tân Văn Thành tiếp tục đánh răng, khi khom lưng súc miệng còn không quên liếc trộm anh— người luôn đòi hỏi sự hoàn mỹ như anh hình như còn đang suy nghĩ sao mình lau mi cho cô chưa sạch hẳn.

Cuối cùng Tân Văn Thành không nhịn được cười, suýt nữa bị sặc nước, vội vàng phun nước ra. Cất ngang sự nghi ngờ bản thân của anh: “Cảm ơn anh!”

Anh không còn tự hỏi chuyện tẩy trang nữa, nhướn mày nhìn cô:

“Anh không nhận cảm ơn suông.”

“Hửm?”

Diệp Nam Bình mặt tỉnh bơ chỉ chỉ lên môi mình.

Nhưng không đợi cô hôn, anh đã ôm lấy cô mà hôn.

Tân Văn Thành phản đối: “Em bị muộn rồi... ưm...”

Thôi, trễ vài phút cũng không sao...

Nụ hôn triển miên, không ai phát hiện Cái Lầu thò đầu vào nhìn một lát, lại im lặng đi ra ngoài.

Haizz con người...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Nếu cửa phòng tắm khép hờ không bị đẩy ra đột ngột thì có lẽ Tân Văn Thành thật sự hôn tới mức quên mất giờ giấc.

Cửa phòng tắm vừa bị đẩy ra, Triệu Từ Từ thấy màn này thốt lên “Đột ngột” đã phá tan hoàn toàn không khí mờ ám.

Tân Văn Thành đẩy Diệp Nam Bình ra, Triệu Từ Từ đã biết điều mà lui ra ngoài. Giọng nói lại không hề biết điều xuyên qua cửa mà vào: “Sáng sớm mà hai người cứ vậy không được hợp làm nha?”

Tại Tân Văn Thành dỏ rục, trùng Diệp Nam Bình. Sao người khác lại có mặt mã khóa cửa nhà anh!

Năm đó vì Triệu Từ Từ không mời mà tới, rõ ràng anh đã đổi mặt mã cửa một lần...

Diệp Nam Bình hiểu câu hỏi của cô, nhún vai: “Cậu ta tới giúp chăm sóc Cái Lầu.”

Tân Văn Thành cúi đầu nhìn, trong góc cửa một con mèo đuôi ngắn đang phe phẩy đuôi với Triệu Từ Từ. Đây đúng là con mèo tới qua căn cô há? Tân Văn Thành có cảm giác như bị si nhục.

Diệp Nam Bình vẫn có tâm trạng ồm ồm, hôn lên khóa môi cô, làm nốt thủ tục cuối của nụ hôn triển miên ban nãy. Cuối cùng mới lên giọng hỏi Triệu Từ Từ đứng cách cửa: “Sáng sớm cậu tới đây làm gì?”

“Sáng nay tôi vừa tỉnh rượu đã bị Dao Dao túm cổ mà đánh, tôi hỏi sao lại đánh tôi, cô ấy bảo tôi đi mà hỏi cậu.” Triệu Từ Từ rất oan ức, “Cho nên rốt cuộc là chuyện gì?”

“...”

Triệu Từ Từ đoán mò: “Cô ấy biết hai người hòa lại rồi?”

Tân Văn Thành đứng cách cửa sửa lại cho đúng: “Ngại quá, không có hòa.”

Diệp Nam Bình cũng vuốt đuôi: “Ừ, không có hòa.”

Triệu Từ Từ ngờ luôn. Đã... hôn tới mức đó mà còn không làm hòa?

Triệu Từ Từ không kịp hỏi tiếp thì Diệp Nam Bình đã kéo cửa ra ngoài, đóng cửa lại giùm Tân Văn Thành.

Biết hai người có chuyện cần nói, Tân Văn Thành ở phòng tắm rửa sạch sẽ. Chờ khi cô ra khỏi nhà tắm thì Diệp Nam Bình với Triệu Từ Từ xem như đã nói xong—

Thật ra mấy phút Tân Văn Thành trong nhà tắm, Diệp Nam Bình với Triệu Từ Từ chỉ nói mấy câu.

Triệu Từ Từ hỏi Diệp Nam Bình: “Cậu ngủ với cô ấy mà không chịu trách nhiệm?” Nếu vậy thì sáng sớm Thương Dao đánh anh cũng phải.

Diệp Nam Bình lại nói: “Ngược lại mới đúng.”

Bốn chữ ngắn gọn này làm Triệu Từ Từ sững sốt tròn tròn mắt, liên tục cảm thán: “Tân Văn Thành đúng là lợi hại thật!”

Nhất tối Tào Tháo là có tào Tháo, Cái Lầu kêu “Mèo” bên chân, Triệu Từ Từ ngẩng lên nhìn. Triệu Từ Từ ngược lên là đối mặt với Tân Văn Thành đang đứng ở chỗ giao nhau giữa hành lang phòng khách. Triệu Từ Từ yên lặng bật ngón tay cái với Tân Văn Thành, bị Diệp Nam Bình đập cho một phát.

Tân Văn Thành thấy Triệu Từ Từ giờ tay cười gian với mình, cô đại khái đoán được Diệp Nam Bình giải thích quan hệ hai người là thế nào. Cô khóa nắp sự bối rối: “Hai anh nói chuyện đi, em có công việc nên đi trước.”

Diệp Nam Bình đứng dậy: “Anh đưa em đi.”

Triệu Từ Từ còn dám giành người với cô: “Vậy tôi thì sao đây?”

Diệp Nam Bình hát hăm chi Cái Lầu đang ngồi ngay ngắn bên chân Triệu Từ Từ: “Cái Lầu, thay ba đón tiếp cậu ta.”

Không biết Cái Lầu nghe hiểu lời anh hay do Diệp Nam Bình đứng lên có chỗ trống mà nó lập tức nhảy lên sofa, nằm xuống cho Triệu Từ Từ xoa lưng bụng.

Triệu Từ Từ yêu mèo chỉ thua Thương Dao, vuốt ve mèo thì không rời tay ra, Diệp Nam Bình đưa Tân Văn Thành đi.

Hai người vừa ra cửa thì thấy cậu nhỏ giao hoa từ thang máy đi ra.

Tân Văn Thành nghĩ thăm nhà hàng xóm rất ràng mạn ha, mới sáng sớm đã tặng hoa, xong lại nhớ ra nhà Diệp Nam Bình chỉ có một nhà một tầng, cô nghi ngờ chưa kịp chuyển mắt qua phía Diệp Nam Bình, cậu nhỏ giao hoa đã cất tiếng chào:

“Ông Diệp, hoa của ông.”

Nửa đêm mà anh còn làm không ít việc nh? Mua nước tẩy trang còn đặt hoa...

Diệp Nam Bình nhận bó hoa, rồi giao qua tay Tân Văn Thành. Tân Văn Thành chưa kịp nhìn kỹ hoa thì cậu nhỏ giao hoa lại lên tiếng cắt ngang: “Ông Diệp, ông đặt hoa một năm, cuối tuần sau là hết, xin hỏi có đặt tiếp không ạ?”

“...” Một năm? Sao lại không giống như cô nghĩ?

“Cái đó phải xem ý cô ấy thế nào.” Diệp Nam Bình nói với cậu giao hoa.

Tân Văn Thành còn chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo thế nào, cậu giao hoa vì để có đơn hàng mà bất chấp, nhìn Tân Văn Thành: “Bà Diệp, hoa này ông Diệp chỉ cần đặt 2 năm là có thể trở thành hội viên VIP của chúng tôi, có thể được giảm giá 15% cho tất cả sản phẩm...”

Tân Văn Thành cười cắt ngang: “Tôi không phải bà Diệp.”

Cậu giao hoa nhanh trí lập tức sửa lại: “Bạn trai cô đã đặt hoa chỗ chúng tôi được một năm, nếu đặt một năm nữa thì có thể hưởng ưu đãi giảm 15% cho tất cả sản phẩm đấy ạ.”

“...”

“...”

Hai cặp mắt nhìn chăm chăm Tân Văn Thành, Tân Văn Thành yên lặng nuốt nước miếng. Nếu đồng ý đặt tiếp một năm, chẳng phải tương đương việc đồng ý sau khi tốt nghiệp cô sẽ về nước?

Trước nay chỉ thấy Triệu Từ Từ thính minh khó phòng, hiện giờ mới phát hiện vật hợp theo loài, Diệp Nam Bình cũng không hề kém cạnh.

Ánh mắt Tân Văn Thành lướt qua hai người, cuối cùng dừng lại trên người cậu giao hoa, nghiêng rằng: “Hai mươi phần trăm.”

“Dạ?” Cậu giao hoa không ngờ cô lại có kẻ trả giá, “Cái này ạ... cái này tôi phải xin ý kiến.”

“Vậy nếu được thì cậu báo lại tôi, mà không...” nhìn Diệp Nam Bình, “Báo lại anh Diệp.”

Tân Văn Thành chạy mất, Diệp Nam Bình vội đuổi theo. Cậu giao hoa nhìn theo bóng hai người, cau mày. Nhìn sao cũng thấy Diệp Nam Bình không giống người sợ vợ, vậy mà chuyện mua hoa cũng không có quyền quyết định...

...

Tân Văn Thành ôm hoa về tới phòng khách sạn, 10 giờ sáng chụp ảnh, studio của Thời thượng Phong Hành. Nếu nói không lo lắng thì là giả, một nhiếp ảnh gia mới, một diễn viên mới, có thể thấy Từ Gia Nhất cũng rất lo lắng. Chụp ảnh mà lo lắng là điều tồi tệ, Từ Gia Nhất sau khi trang điểm thì đứng cứng đờ trước phòng chụp.

Tân Văn Thành nhay bén nói dối: “Hiện giờ chúng ta không phải chụp trang bìa, mà là chụp cho trang trong trước, không cần quá gò bó, anh thấy tư thế nào thoải mái thì làm, không cần bán khoán.”

Cô cho trợ lý đưa ghế cho Từ Gia Nhất để anh ta ngồi: “Anh thử ngồi xuống không cần nhìn thẳng mặt, lấy tay che một mắt xem sao.”

Tư thế này khá hơn đứng rất nhiều. Nhưng mà đáng về vẫn còn không tự nhiên.

Tiểu thị tươi* (*diễn viên trẻ mới nổi có nhan sắc đẹp của TQ*) có thói quen tạo dáng lạnh lùng trước ống kính, thời trang cao cấp lại không cần ra vẻ ngầu đòi mới được, chủ đề lần này là “Lễ trưởng thành”, cảm giác thiếu niên pha lẫn với vẻ thành thục người lớn mới là điều mà Tân Văn Thành muốn nắm bắt.

Tân Văn Thành ngẫm nghĩ: “Nghe nói nữ thần của anh là Sophie Marceau, anh còn vì cô ấy mà học tiếng Pháp?”

Từ Gia Nhất khiêm tốn: “Nhưng mà tiếng Pháp tôi nói rất tệ.”

Mục đích Tân Văn Thành không phải cái đó, cô lấy điện thoại tìm nhạc “Call of the storm” lúc Sophie Marceau khiêu vũ, đoạn nhạc jazz vui vẻ vang lên trong studio.

Nhưng Tân Văn Thành còn thiếu đạo cụ: “Tôi muốn xem bình thường anh tạo dáng trong gương thế nào.”

“Bây giờ?”

“Đúng rồi, bây giờ.” Tân Văn Thành ý bảo trợ lý mang gương từ phòng trang điểm ra đây.

Một tấm gương to cao hơn một mét được đặt trước mặt Từ Gia Nhất, mới đầu anh ta còn lúng túng không thoải mái, nhưng tiếng nhạc jazz nhẹ nhàng vẫn vang vọng trong studio, về mặt anh thả lỏng dần, bắt đầu tìm góc độ đẹp trong gương. Anh cho rằng đây là điều mà nhiếp ảnh gia cần, cũng phối hợp thể hiện về mặt thẩm mỹ. Tân Văn Thành tuy vẫn ăn nút chụp nhưng cô muốn chụp không phải những bức thể này, mà là—

Cuối cùng, Từ Gia Nhất không kiềm được nụ cười, nhưng lại ngại nên nhanh chóng thu nụ cười lại— Đây chính là hình ảnh mà Tân Văn Thành muốn nắm giữ lại.

Một loạt ảnh chụp vừa xong, Tân Văn Thành mời Từ Gia Nhất đến nhìn thử, người đại diện Từ Gia Nhất xem xong thì rất hài lòng.

Tân Văn Thành cũng khen: “Gia Nhất biểu hiện rất tốt, đúng với hiệu quả tôi mong muốn.”

Xem ảnh chụp qua, nghe được Tân Văn Thành động viên, Từ Gia Nhất nhẹ nhàng thở ra.

Từ Gia Nhất được đưa đi thay quần áo, Tân Văn Thành thấy cậu ta đã có tâm trạng tranh luận âm ỉ với trợ lý mình thì biết cậu ta đã có trạng thái tốt.

Lần chụp tiếp theo thuận lợi hơn rất nhiều, kết thúc sớm hơn nửa tiếng so với dự kiến. Tổng biên tập tới xem xét tiến độ thấy đã chụp xong thì rất ngạc nhiên. Tổng biên tập nhìn những bức ảnh đã chụp xong thì bắt đầu bối rối không biết nên chọn tấm nào làm ảnh bìa, bởi vì ngoài dự đoán của mọi người, mỗi loạt hình đều có những bức ảnh cực kỳ chất lượng.

Eric đề nghị sau khi chỉnh sửa ảnh xong thì Tổng biên tập lại tiếp tục lựa chọn. Tân Văn Thành phiên dịch lại, Tổng biên tập vui vẻ đồng ý. Có ảnh bìa do Tân Văn Thành chụp, có phương án marketing của Diêm Giai, Tổng biên tập đối với doanh số kỳ này rất có lòng tin.

Kết quả lại khiến Tổng biên tập lẫn Khương Nam đều phải mở rộng tầm mắt.

Không phải dự đoán không tốt, mà là tốt hơn dự đoán rất nhiều lần—

Web drama của Từ Gia Nhất chiếu tuần thứ hai, tạp chí của Thời thượng Phong Hành phát hành. Đợt bán trực tuyến đặt trước đã đạt hơn 40.000 bản trong vòng 15 giây và 100.000 bản đã được bán hết trong 3 phút. Số tiền thanh toán thực tế đạt 2 triệu nhân dân tệ. Kết quả bán trước vượt xa con số của một diễn viên thuộc đứng đầu về lượng fans trong năm ngoái với kỷ lục 25.000 quyển trong 17 giây.

Bản điện từ Thời thượng Phong Hành từ khi phát hành tới nay luôn bị hai tạp chí thời trang khác áp đảo doanh số, cuối cùng cũng có được bước ngoặt tốt đẹp.

Thời điểm bắt đầu mở bán, ekip Tân Văn Thành đã về đến Paris. Diệp Nam Bình có công việc nên Tân Văn Thành cũng không hy vọng anh vì cô mà ở lại Paris.

Không thể vì tình cảm mà bỏ bê công việc, năm cô vừa vào công ty Diệp Nam Bình, Diệp Nam Bình đã dạy cô như thế, làm sao anh có thể vì làm một lần ăn cá nửa năm mà quên bẽng lời mình từng nói qau?

Tân Văn Thành trở lại Paris, cuộc sống dường như không có gì thay đổi, đi học, chuẩn bị tác phẩm tốt nghiệp, cùng Eric làm thêm... Mỗi tới một ngày lại có thư mời hợp tác làm việc bay tới như mưa và hộp mail của cô.

Khi đó cô mới biết Từ Gia Nhất trở nên cực hot từ ảnh bìa, rồi cuộc cô cũng không còn là một người vô danh tiêu tốt.

Lần trước cô về nước, vẫn là bạn học tạm thời đảm nhận việc trợ lý cho cô, nhưng lần này cô về nước, có khả năng thật sự muốn suy nghĩ tổ chức ekip cho mình trong nước.

Nhưng cô cũng không có kinh nghiệm gì, quen biết cũng không nhiều, có lẽ... có thể hỏi những đồng nghiệp cũ trong công ty Diệp Nam Bình?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị cô gạt qua. Trước đó cô hỏi Diệp Nam Bình, làm sao biết địa chỉ ở Paris của cô, Diệp Nam Bình cũng không giấu cô, nói là đồng nghiệp nói.

Nếu cô muốn lập ekip mà Diệp Nam Bình biết, chắc chắn Diệp Nam Bình sẽ giúp cô. Nhưng cô lại không muốn dựa vào anh, muốn thử khả năng của mình sẽ làm được gì.

Con người luôn kỳ lạ như thế, luôn thích tự đấu tranh với chính bản thân...

Ngay khi cô đang tự chiến đấu thì Diệp Nam Bình gửi tới cho cô một ảnh chụp.

Là một bó hoa với cách gói rất quen mắt.

“Cửa hàng hoa đồng ý giảm 20% cho nên anh tiếp tục đặt.” Anh nói.

“...”

“...” Cho nên, có phải em cũng nên trở lại...

Vớ kịch nhỏ tặng hoa.

Ba ba Diệp: Cửa hàng bán hoa đồng ý giảm 20% nên anh tiếp tục đặt hoa.

Văn tử: Có ý gì, em không hiểu?

Ba ba Diệp: Mong vợ về.

Văn tử: Đừng có gọi linh tính.

Ba ba Diệp: Cậu nhỏ giao hoa vẫn luôn gọi em là bà Diệp, em muốn để cậu ta thất vọng?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Tân Văn Thành tạm thời không tiếp tục chụp ảnh trong nước, cô nhận công việc chụp ảnh cho một tạp chí ở Milan, một ở Thổ Nhĩ Kỳ. Thương Dao nói cô sao không chịu làm việc trong nước, trong nước nhiều cơ hội như thế kia mà cô lại chỉ muốn yên ổn trước khi tốt nghiệp.

Thật ra Tân Văn Thành đã suy nghĩ cẩn kế việc nên làm thế nào. Tại Liên hoan Nhiếp ảnh Quốc tế Rencontres d’Arles vào tháng 7, ba trong số các tác phẩm tốt nghiệp của cô đã được giáo sư của cô chọn làm đại diện cho trường. Hai tuần cuối cùng của chương trình học, tác phẩm triển lãm tốt nghiệp của cô và Eric được chọn làm tác phẩm tốt nghiệp ưu tú, được đăng lên trang web chính thức của học viện. Tân Văn Thành khi đã nhận được Titre de photographie và chứng nhận cấp một về thẩm niên trong nghề của Pháp thì cô thấy mình mới có đủ tự tin để trở lại Trung Quốc. Sự tự tin này không chỉ ở các giấy chứng nhận học vị trao cho cô mà còn là cô cho chính bản thân mình.

Tuần lễ thời trang cao cấp Paris vào tháng 7, Khương Nam cũng tới Paris. Khương Nam nhận lời mời của hiệu trưởng Pierre Yves Maher tham quan triển lãm tốt nghiệp năm 2018-2019 của Học viện Nhiếp ảnh Spéos. Tân Văn Thành gặp Khương Nam trong buổi triển lãm đó. Khương Nam chủ động đề cập: “Tôi nghe hiệu trưởng cô nói cô từ chối hợp đồng với Atomo Management?”

Tân Văn Thành mỉm cười gật đầu: “Tôi dự định về Trung Quốc để phát triển.”

Atomo Management là một công ty nhiếp ảnh nổi tiếng ở Châu Âu. Các đối tác thường xuyên của công ty bao gồm các tạp chí quốc tế hạng nhất và các thương hiệu lớn. Tuy nhiên, Tân Văn Thành đã không ngại ngần từ chối cơ hội hiếm có này do giáo sư của cô giới thiệu.

“Cô có muốn ký hợp đồng với công ty nhiếp ảnh nào đó trong nước, chẳng hạn như... Diệp Nam Bình không? Tôi có thể giúp cô gạt đây.”

Khương Nam chủ động đề nghị thế này là tương đương với việc công nhận cô, nhưng chỗ Diệp Nam Bình... càng không thể, Tân Văn Thành cười từ chối: “Tôi dự định làm một mình.”

“Đừng cảm thấy.”

“Sự dũng cảm của tôi có một phần là do Thời thượng Phong Hành cho tôi.”

Khương Nam cười nhẹ, đối với việc Tân Văn Thành “võ mộng ngựa” không có ý kiến gì, tiếp tục đi xem triển lãm cùng hiệu trưởng học viện của cô.

Nhưng mà tối cùng ngày, Tân Văn Thành nhận được lời mời làm việc của Thời thượng Phong Hành. Lần này không phải là bản điện tử, mà là ảnh bìa phụ bản của nguyệt san tháng 9. Tuy sáng nay ở lễ triển lãm tốt nghiệp Khương Nam không hề đề cập tới việc này, nhưng việc chụp ảnh bìa phụ bản này tìm tới cô, chắc chắn phải có sự đồng ý của Khương Nam.

Hai năm trước, lần đầu tiên cô gặp Khương Nam ở Thương Hải, cô chỉ là một trợ lý gá mở của Diệp Nam Bình. Tối hôm nay, cô dùng hai năm để cho vị lão đại của giới thời trang này thấy được sự tồn tại của mình. Tuy không phải là chuyện gì đáng kiểu ngao nhưng ít nhất cũng là một việc vui. Tân Văn Thành muốn chia sẻ niềm vui của mình, mở khung tin nhắn của Diệp Nam Bình, rồi lại cố nén lại mà tắt đi, ngược lại đi mở khung tin nhắn với Thương Dao. Nhưng cô chưa kịp soạn xong tin nhắn thì wechat đã vang lên. Thương Dao gửi qua một tấm hình, Tân Văn Thành click mở ra. Ảnh chụp hai bàn tay nắm chặt nhau, trong đó có một bàn tay ngón áp út đeo nhẫn kim cương.

Bây giờ Paris là hai giờ sáng, 8 giờ tối Bắc Kinh, niềm vui của Tân Văn Thành chưa kịp chia sẻ thì Thương Dao đã báo một tin tức lớn: “Lão Triệu cầu hôn với mình!”

...

Lúc này, Diệp Nam Bình đang ăn cơm với bạn cũng nhận được tin vui của Triệu Từ Từ.

Diệp Nam Bình cười nhún vai chúc mừng. Chu Xuyên Quận ở đối diện rất ít khi thấy Diệp Nam Bình cười nên hỏi: “Có chuyện gì vui à?”

“Bạn tôi cầu hôn thành công.”

Anh với Chu Xuyên Quận là quen biết sơ giao, một năm rưỡi trước Chu Xuyên Quận từng mua tác phẩm dự thi của Tân Văn Thành. Chu Xuyên Quận là một nhà quản lý nghệ thuật, nói trắng ra là mua bán các tác phẩm nghệ thuật. Nhưng loạt ảnh chụp của Tân Văn Thành mà anh ta mua vẫn giữ lại không đem bán ra ngoài.

Mới đầu Diệp Nam Bình cho là anh ta muốn chờ ảnh tăng giá cao hơn rồi mới bán ra. Sau lại phát hiện anh ta cảm thấy hứng thú không phải là ảnh chụp, mà là người mẫu trong ảnh đó—

Công việc của Chu Xuyên Quận nói thẳng là đầu cơ, cho nên lần đầu tiên phát hiện Chu Xuyên Quận đột nhiên trở thành đối tác với Hứa An Bình, còn tìm tài trợ cho phim phóng sự của Hứa An Bình. Thậm chí còn tự mình đi với Hứa An Bình tới khu bảo tồn thiên nhiên ở Khả Khả Tây Lý mà lần trước Hứa An Bình chưa hoàn tất, Diệp Nam Bình cứ cảm thấy Chu Xuyên Quận là người có âm mưu gì đó.

Mãi tới khi ekip của Hứa An Bình gặp mưa đã ở Golmud, xăng xe thì chỉ còn một ít, không có cách nào khác ngoài việc ở lại trạm bảo hộ chờ đội tiếp viện. Trong khi đó hội chứng cao nguyên* của Hứa An Bình càng ngày càng tăng, Chu Xuyên Quận đã dùng hết lượng xăng dầu còn lại, đưa Hứa An Bình đi bệnh viện. Nửa đường xe hết xăng, anh công Hứa An Bình đi bộ mười mấy kilomet mới đưa được cô đến bệnh viện.

Dùng mạng để chiến đấu giữ mạng người khác, thật sự khiến Diệp Nam Bình phải lau mắt mà nhìn.

Đáng tiếc là sau lần bị sự cố với Dương Nham, Hứa An Bình với những người dân ông thuộc giới tài chính kinh doanh hết sức đề phòng.

Chu Xuyên Quận nghe Diệp Nam Bình nhắc chuyện bạn kết hôn, chợt hỏi anh: “Còn anh thì sao? Tình hình bây giờ thế nào rồi?”

“Tối?”

“Cô bạn gái nhỏ ở Paris của anh ấy.”

Bạn gái? Từ này khiến Diệp Nam Bình không biết phải tiếp lời thế nào, liền chuyển sang chuyện khác: “Vậy anh với Hứa An Bình thì sao?”

Triển lãm sách Chu Xuyên Quận hợp tác với Hứa An Bình đã kết thúc, Diệp Nam Bình cũng không nghe Hứa An Bình nhắc tới chuyện trong cuộc sống của cô có người họ Chu xuất hiện—

Xem ra Chu Xuyên Quận trong lòng Hứa An Bình còn chưa xứng để có tên họ.

Quả nhiên nói tới cái này, Chu Xuyên Quận liền rầu rĩ: “Một lời khó nói hết.”

Diệp Nam Bình cộng ly với anh, rất muốn nói với anh ấy rằng – đồng bệnh tương liên, nhưng khi nói ra lại chỉ nói hai chữ: “Cổ lên.”

“...”

‘Hạnh phúc của tôi cũng phải dựa vào anh.’

Tuy Tân Văn Thành chưa từng nói qua nhưng anh hiểu, Hứa An Bình vẫn luôn là nút thắt giữa hai người, nút thắt này sợ là chỉ có Chu Xuyên Quận mới giải được.

Chu Xuyên Quận hiểu lầm ý Diệp Nam Bình, đề phòng nhìn Diệp Nam Bình, giờ hai tay ôm ngực che lại: “Tôi không cho anh hạnh phúc được đâu.”

Diệp Nam Bình cạn lời, lắc đầu rút ly lại, có đôi khi cảm thấy Hứa An Bình đề phòng là phải, Chu Xuyên Quận có lúc đúng là chả ra làm sao cả.

...

Tân Văn Thành trả phỏng ở Paris, về nước ngay trong ngày hôm đó.

Tránh tới tránh lui thì cuối cùng vẫn không tránh được cảnh phải làm bóng đèn trong nhà Triệu Từ Từ với Thương Dao. Cô ở tạm nhà Thương Dao vì chưa có chỗ ở ổn định, cô phỏng vấn người ta còn toàn phải đến quán cà phê. Vừa tìm người để lập thành ekip, cô còn phải chạy đôn đáo đăng ký hoạt động, tìm chỗ mở studio.

Việc tìm địa điểm để làm studio cũng là một việc khó khăn. Khu vực tốt thì tiền thuê quá đắt, khu vực tiền thuê phù hợp thì lại khá lộn xộn, cô theo chân người mới giới đi rong rã hai ngày cũng không tìm được vị trí nào tương đối phù hợp. Tiền khởi nghiệp của cô cũng chỉ tám mươi vạn, mỗi xu mỗi đồng đều phải có tác dụng thật sự.

Tan tầm Thương Dao về nhà, thấy cô ngồi dưới đất bên cạnh bàn trà, ôm laptop xem sơ sánh giá nhà các khu vực, nhìn thôi đã thấy mệt: “Nếu không thì mượn của Diệp Nam Bình một ít tiền? Xem như là nhập cổ phần vào studio của cậu.”

Tân Văn Thành chăm chú nhìn laptop không ngẩng đầu lên: “Muốn mình mượn tiền anh ấy chỉ có một khả năng, đó là ngày mình kiếm được nhiều tiền như anh ấy, anh ấy cho mình cái gì mình đều có thể trả lại được.”

Thương Dao không hiểu được cô kiên trì như thế thì có ý nghĩa gì, lắc đầu ngồi bên cạnh mở app đặt đồ ăn: “Vậy tối nay cậu muốn ăn gì? Lão Triệu đêm nay không về, chúng ta gọi gì đó cay cay mà ăn.”

Triệu Từ Từ còn không thể ăn cay bằng Diệp Nam Bình, mà Thương Dao với Tân Văn Thành lại là người không cay không vui. Tân Văn Thành liếm môi, đúng là đói bụng, chiều nay cô ở quán cà phê phỏng vấn hai người đều không phù hợp. Nghề nhiếp ảnh này rất khó tìm được người tin cậy để xây dựng ekip—

Đĩ nhiên, người phỏng vấn cũng đánh giá ngược lại người chủ tương lai của mình, ngay cả văn phòng cũng không có, hện người phỏng vấn ra quán cà phê thì đại khái cũng chẳng phải là người chủ đáng tin cậy gì cho cam

Thương Dao vừa lựa đồ ăn vừa hỏi cô: “Cá hầm ót cay?”

“Cũng được.”

“Hay là lẩu Haidilao?”

“Cũng được.”

“Hay là đồ nướng?”

Tân Văn Thành chưa kịp trả lời thì tin nhắn wechat cắt ngang. Linda nhắn cho cô hỏi cô có tiện nói chuyện không. Cô nhấn lại được, Linda nhanh chóng điện thoại qua. Linda hỏi cô: “Văn Văn, có thể giúp chị một việc không?”

Đột nhiên khách sáo như thế, Tân Văn Thành hơi sững sốt mới trả lời: “Chị Sở Thần, có việc gì chị cứ nói, giúp được em nhất định sẽ giúp.”

“Bạn chị có sẵn một studio, muốn sang nhượng rẻ lại bên ngoài, muốn hỏi em có hứng thú không.”

Tân Văn Thành mở loa nên Thương Dao bên cạnh cũng nghe thấy, sáng mắt lên, Tân Văn Thành cười nói ngay: “Đây rõ ràng là chị giúp em đó chứ, em đang lo lắng chuyện này mà.”

Chắc Linda thấy có phát trên vòng bạn bè việc tìm thuê mặt bằng. Tân Văn Thành vội vàng hỏi lại: “Có hình chụp studio không ạ?”

Linda nhanh chóng gửi ảnh qua.

“Studio có đồ đạc sẵn rồi, nếu em muốn có thể sang lại với giá thấp cho em.”

Tân Văn Thành mở những ảnh Linda vừa gửi rồi xem, đúng là bàn làm việc, máy tính, lều chụp ảnh đều có sẵn, ngay cả tên của studio cũng còn trên đó. Nhưng trong lúc vô tình lướt qua tên studio thì sắc mặt thay đổi.

Là studio của Lục Miêu...

Tân Văn Thành có sắp xếp suy nghĩ của mình lại nhưng vẫn hỗn độn một đống. Cô tắt loa ngoài, cầm điện thoại đi ra ban công, “Chị Sở Thần, người bạn muốn sang nhượng studio kia là...”

Đầu dây bên kia Linda cười khò: “Thật ra em cũng quen, Lục Miêu.”

...

Một năm qua Tân Văn Thành xuất ngoại, thật sự đã xảy ra không ít việc.

Năm ngoái Linda và Lục Miêu có một khoảng thời gian vui vẻ. Ai cũng biết Lục Miêu là người thích treo cao, với Linda ban đầu cũng chỉ là chơi chơi, nhưng dần dần Lục Miêu đã lún sâu vào, thậm chí anh ta còn lật bài ngửa với người phụ nữ tài trợ của mình. Người phụ nữ đó tức giận, sử dụng các mối quan hệ của mình “phong sát” Lục Miêu.

3 tháng liền Lục Miêu không nhận được công việc nào, studio anh thuê cũng tạm ngừng hoạt động, khi anh còn có người chống lưng thì hào phóng ký hợp đồng thuê liền 3 năm với chủ nhà, hiện giờ Lục Miêu chỉ có thể tìm cách sang nhượng studio cho người khác để có thể lấy lại được tiền cọc và tiền thuê nhà.

Tân Văn Thành nghe xong một lúc lâu sau không lên tiếng. Linda đoán được cô nghĩ gì: “Chị biết mọi người không thích Lục Miêu, nhưng anh ấy vì chị mà chấp nhận đánh đổi tương lai, bỏ qua tiền tài vật chất, chị tin tưởng anh ấy thật lòng với mình. Chị biết anh ấy là người như thế nào là được, cũng không hy vọng người khác có thể hiểu hay không.”

“...”

“...”

Tân Văn Thành điều chỉnh lại tâm trạng, giọng điệu cũng khôi phục lại như bình thường: “Yên tâm đi chị Sở Thần, em tìm địa điểm thuê mà thôi, cũng không cần quan tâm chủ trước là ai. Chị xem lúc nào thì tiện dẫn em đi xem văn phòng? Nếu mọi thứ đều thích hợp thì em có thể tiếp nhận.”

...

Tân Văn Thành không bao giờ có thể nghĩ Lục Miêu gặp sự cố lại giúp mình có được món hời. Lục Miêu không chỉ đem studio sang nhượng cho cô mà còn có sẵn ekip. Lục Miêu khi có người chống lưng thì quy mô studio có thể gần bằng của Diệp Nam Bình, khi Lục Miêu gặp nạn, mấy tháng nay vì để giảm bớt chi phí mà đã cho nghỉ gần một nửa nhân viên, còn lại đều là những người có năng lực làm việc tốt, vừa may để Tân Văn Thành sàng lọc lại một lần nữa.

Ngay ngày Tân Văn Thành nhận được con dấu của Cục Công thương thì đã làm hợp đồng với mọi người để chuyển qua làm việc với danh nghĩa studio của mình.

Thật ra Linda rất hy vọng Tân Văn Thành có thể tạo cơ hội cho Lục Miêu, tuy Lục Miêu bị phong sát nhưng làm trợ lý cho Tân Văn Thành thì trình độ của anh ta hoàn toàn không thành vấn đề. Ý tưởng này của Linda lên nói với Tân Văn Thành lúc ăn cơm, Tân Văn Thành không đồng ý ngay mà chỉ hỏi: “Chị Linda, ý định này chị đã nói qua với Lục Miêu chưa?”

Đĩ nhiên là chưa.

“Em với Lục Miêu khi còn làm việc dưới quyền Diệp Nam Bình không được hòa thuận cho lắm, anh ta rất coi thường em. Chị nghĩ anh ấy sẽ vui khi làm trợ lý cho em sao?”

Lời này nói đún g vào điểm chính yếu, Linda trầm tư suy nghĩ một lát, không nhắc lại chuyện này nữa.

...

Hạng mục đầu tiên mà X Studio của Tân Văn Thành làm chính là phụ bản của Thời thượng Phong Hành.

Lúc biên tập viên trình bày chủ đề, Ban biên tập có người bàn tán không biết Tân Văn Thành có quan hệ sâu xa gì với người của Thời thượng Phong Hành mà Thời thượng Phong Hành liên tiếp mời cô cộng tác? Lần trước là bia tập chỉ điện tử, lần này là phụ bản, có vẻ chuyện sẽ lên chụp bia tập chỉ chính chắc cũng là chuyện tương lai thôi.

Chủ đề tháng 8 là lồng ghép cuộc phỏng vấn với thương hiệu trang sức Haute Couture. Người mẫu xuất hiện mang trang sức của nhãn hiệu này. Để phù hợp với chủ đề chính, chủ đề cuối cùng của phụ bản là “Bạn gái là mèo” Tân Văn Thành đưa ra. Khi chọn chủ đề, cô đã nghĩ tới việc cho Cái Lâu chụp ảnh.

Người mẫu và mèo, mang vẻ lười nhác mà cao cấp.

Một việc thuận lợi như vậy, Tân Văn Thành không dự đoán được lại bị chủ nhân của mèo gây khó dễ. Cô gọi điện thoại cho Diệp Nam Bình mượn mèo, đầu kia Diệp Nam Bình nghe không ra cảm xúc: “Về nước nửa tháng không tìm anh, tìm tới anh là để mượn mèo?”

“Không phải là vì em bận quá sao?” Năm đó anh bận rộn cũng không rảnh để lo tới chuyện khác đó thôi? “Cái Lâu lên bia tập chỉ là một việc tốt mà, còn có thủ lao nữa...”

“Không cho mượn.”

“Em tìm anh mượn anh cũng không cho hả?”

“Vậy thì phải xem em lấy thân phận gì để tới tìm anh mượn.”

“...”

Anh càng nói vậy, Tân Văn Thành càng không chịu thua. Cô biết nhà anh ở đâu, cũng biết mặt mã nhà anh, trộm Cái Lầu ra chắc cũng... không quá đáng.

Nhưng bây giờ cô không phải trợ lý của anh, không biết lịch trình làm việc của anh, càng không biết lúc nào anh không có ở nhà. Tân Văn Thành suy nghĩ một lát, cảm thấy chuyện này phải nhờ tới Triệu Tử Từ.

Triệu Tử Từ cầu hôn với Thương Dao trong bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, hai người còn nợ bạn bè một bữa cơm. Tân Văn Thành dụ Thương Dao, Thương Dao chọn ngày tụ tập là một ngày trước khi Tân Văn Thành chụp ảnh, địa điểm là nhà Triệu Tử Từ.

Tân Văn Thành nghĩ chiếc say Diệp Nam Bình rồi sẽ “mượn” mèo mang đi. Cô ở Paris đã thấy bộ dạng khi say của Diệp Nam Bình, anh một khi đã say như chết thì có thể ngủ thẳng cẳng từ đêm đến sáng. Chỉ có điều Tân Văn Thành không ngờ Triệu Tử Từ mời bạn bè, cũng mời cả Hứa An Bình.

Hứa An Bình còn dẫn theo một người đàn ông tới—

Là người mà Tân Văn Thành cũng biết.

Chu Xuyên Quân.

...

Vở kịch nhỏ.

Ba ba Diệp: Nghe nói em định mượn say anh?

Văn tử: Không mượn say anh thì làm sao anh ngủ một giấc từ đêm tới sáng? Làm sao em ăn trộm mèo được?

Ba ba Diệp: Ai nói em nghe anh uống say chỉ biết ngủ?

Văn tử:...

...

...

Lão Triệu: Cậu ta uống say sẽ còn luôn luôn.

Dao Dao: Không đúng... Lão Triệu, việc này sao anh lại biết?

Văn tử: Đúng vậy! Việc này tại sao anh lại biết được?

Lão Triệu:...

+++++

Ghi chú:

Hội chứng cao nguyên – sốt độ cao (AMS – Acute Mountain Sickness): Xuất hiện khi cơ thể nhận được lượng oxy ít hơn bình thường. Hiện tượng này thường xảy ra khi lên tới độ cao trên 2.400 m. Ở những khu vực núi cao, ngoài việc lượng oxy ít hơn, áp suất không khí thấp khiến chúng ta hít được ít oxy hơn, dẫn đến cơ thể có những phản ứng như nôn nao, đau đầu, buồn nôn, mất cảm giác ngon miệng, chóng mặt và mệt mỏi. Lên tới độ cao 3.500 m, các triệu chứng này sẽ càng rõ rệt.

Hội chứng sốt độ cao có nhiều mức độ, từ nhẹ đến nặng. Khi cơ thể chưa kịp thích nghi với áp suất không khí ở trên cao, cơ thể xảy ra hiện tượng giãn hệ thống mao mạch, gây rò rỉ dịch trong lòng mạch ra khoảng tế bào, dẫn đến phù nề.

75% người leo núi thường mắc phải hội chứng này ở mức độ nhẹ. Người bệnh có triệu chứng thờ ơ, mệt mỏi, nhịp tim tăng nhanh, môi và các đầu ngón tay tím bầm. Các triệu chứng xuất hiện từ 12-24h, thường nặng vào buổi tối do trung tâm hô hấp bị ức chế sinh lý. Cơ thể sẽ bắt đầu thích nghi từ ngày thứ 3 và các bệnh lý trên sẽ tự khỏi.

Khi AMS ở mức độ nặng, người bệnh đau đầu dữ dội kéo dài, bị mất phương hướng, phù não, phù phổi cấp, nếu không cấp cứu kịp thời có thể dẫn đến tử vong.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Chu Xuyên Quân là người mua tác phẩm “Đỏ và đen” của Tân Văn Thành trong triển lãm ảnh của Hướng Duyên Khanh, sau đó còn mua những ảnh chụp khác trong loạt ảnh đó. Theo lý mà nói thì có lẽ Chu Xuyên Quân chắc không đến nỗi không nhớ có là ai, nhưng khi Chu Xuyên Quân nhìn thấy Tân Văn Thành thì ánh mắt làm ra vẻ không quen biết, nghe Hứa An Bình giới thiệu: “Cô ấy là Tân Văn Thành”. Chu Xuyên Quân khách sáo gật đầu với Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành không biết trí nhớ Chu Xuyên Quân thật sự không tốt hay là giả vờ không biết cô. Cô cũng xem như lần đầu tiên gặp mặt, lịch sự gật đầu với Chu Xuyên Quân.

Hứa An Bình vẫn xinh đẹp long lanh như xưa, Tân Văn Thành đột nhiên lại phát hiện, cảm xúc mình dường như đã thay đổi. Năm đó mỗi khi cô nhìn thấy Hứa An Bình đều có cảm giác thua chị kém em, hiện giờ cảm giác đó phai nhạt đi rất nhiều.

Hứa An Bình rất tốt, nhưng cô cũng không kém...

Diệp Nam Bình thấy Chu Xuyên Quân cũng rất kinh ngạc, lần trước ăn cơm Chu Xuyên Quân còn khổ sở vì Hứa An Bình thờ ơ lạnh lùng quá. Nếu thật sự lạnh lùng, làm sao Hứa An Bình lại đưa Chu Xuyên Quân tới bữa tiệc hôm nay?

Thấy Chu Xuyên Quân với Hứa An Bình có những hành động vô thức giữa nam nữ trong giai đoạn tình cảm còn mơ hồ, Diệp Nam Bình theo bản năng nhìn Tân Văn Thành bên cạnh. Tiếc là ánh mắt chưa kịp nhìn thì Triệu Tử Từ đang bận rộn trong bếp lên tiếng cầu cứu: “Ai biết tôm này làm thế nào không?”

Đào mắt lại thành phụ nữ ở phòng khách nói chuyện, đàn ông thì vào bếp phụ nhau nấu nướng.

Diệp Nam Bình, Triệu Tử Từ, Chu Xuyên Quân, không người nào biết nấu ăn, hai người bạn nam còn lại của Triệu Tử Từ cũng chỉ biết một chút, phòng bếp nhanh chóng loạn cào cào. Trong phòng khách thì mấy cô gái chơi trò chơi giết thời gian, Thương Dao với Triệu Tử Từ bình thường ở nhà có nhiều đồ chơi, cá mập cần tay hay đồ chơi gì gì cần là có. Ban đầu Thương Dao còn lo Hứa An Bình thấy mấy trò này con nít quá, không ngờ Hứa An Bình lại cực kỳ hòa hợp với mọi người, không chỉ ga nhập chơi cùng mà còn đề nghị, ai bị cá mập cần thì vào bếp phụ.

Mấy cô gái nghe trò chơi còn bị phạt nên xoa tay quyết đấu – không ai muốn vào bếp phụ giúp.

Tân Văn Thành ấn cái răng đầu tiên, cá mập không nhúc nhích, an toàn qua cửa.

Ba cô gái khác cũng an toàn qua cửa. Ánh mắt mọi người hào hứng nhìn người còn lại, Hứa An Bình, Hứa An Bình ấn một cái răng. Trong không khí yên lặng, cá mập đột nhiên phát ra tiếng kêu, mấy cô gái bị dọa giật mình, cá mập cần vào tay Hứa An Bình. Hứa An Bình theo phản xạ khẽ kêu lên một tiếng, rụt tay lại, dưng vào ly nước trên bàn rồi xuống làm ướt ống quần Hứa An Bình, Thương Dao kêu lên: “Chị An Bình, chị không sao chứ?”

Ấm ỉ như vậy, người trong bếp tường bên ngoài có chuyện gì. Tân Văn Thành đang nhặt mảnh vỡ thì nghe tiếng bước chân vội vàng từ phòng bếp bước ra, bàn tay cô chọt cứng đờ.

Tân Văn Thành không nghĩ trí nhớ mình lại tốt như vậy, chỉ là tiếng bước chân thôi cũng đủ để cô nhớ lại một sáng sớm nào đó, cô ở sân bay Tanzania một mình công túi leo núi, nhìn những người khác vội vàng đi tới đi lui, cùng với một đêm khuya nào đó, ở cửa đồn cảnh sát, người nào đó rõ ràng là bị đánh mà lại hỏi người đánh kia: “Tay cô đau không...”

Ngay khi tiếng bước chân dừng bên người Hứa An Bình, Tân Văn Thành chỉ cách Hứa An Bình chừng nửa bước lại không có can đảm ngừng lên.

Bên tai truyền tới lại không phải là giọng Diệp Nam Bình—

“Em không sao chứ?” Là giọng của Chu Xuyên Quận.

Hứa An Bình trả lời: “Không sao. Chỉ làm vỡ cái ly thôi.”

Lúc này Tân Văn Thành ngừng đầu lên, nhìn Chu Xuyên Quận đỡ Hứa An Bình đứng dậy.

Tân Văn Thành cũng đứng lên, nhìn mặt sàn có những mảnh ly vỡ, hỏi Thương Dao: “Dao Dao, chổi đâu? Mình quét mảnh vỡ.”

Thương Dao chỉ chối ở phòng chứa đồ linh tính cạnh bếp, Tân Văn Thành đi vào bếp, Diệp Nam Bình đang nghiên cứu hướng dẫn nấu ăn, Tân Văn Thành đi ngang sau lưng anh không khỏi nhìn anh lâu hơn. Nếu Chu Xuyên Quận có thể nghe thấy động tĩnh bên ngoài, đi ra đầu tiên, anh... chắc là cũng nghe thấy. Nhưng mà anh còn ở đây nghiên cứu món ăn? Không hợp lý...

Cử tưởng nhìn anh vậy thân không biết quý không hay, Diệp Nam Bình đột nhiên quay lại. “Sao vậy em?”

“Không có gì...”

Tân Văn Thành chuẩn bị đi tới phòng chứa đồ linh tính, Diệp Nam Bình lại chốt cau mày đi tới, cầm tay cô. Hóa ra khi này cô nhặt mảnh vỡ bị xước chút da, miệng vết thương rất nông, cô còn không chú ý tới.

Diệp Nam Bình cau mày nắm tay cô, không quay đầu lại hỏi: “Lão Triệu, nhà cậu có băng cá nhân không?”

“Làm sao làm sao đó?” Triệu Tử Từ đang rửa rau lặt đặt chạy qua nhìn, thấy vết thương chỉ bề xáu thì không khỏi cảm thán: “Tôi mà tới chậm một chút thì miệng vết thương đã lành rồi đấy.”

Tân Văn Thành xấu hổ rút tay lại. Diệp Nam Bình lại kiên trì “Vậy vẫn phải dán băng cá nhân, nếu không miệng vết thương dễ bị nhiễm trùng.”

Triệu Tử Từ bĩu môi: “Dạ! Để tiểu nhân đi lấy cho ngài!”. Triệu Tử Từ quay đầu ra khỏi bếp, dừng ở cửa: “Vậy cậu giúp tôi rửa rau đi.”

Diệp Nam Bình nhìn cái bếp loạn xạ đồ đạc: “Kêu thức ăn bên ngoài đi.”

Triệu Tử Từ ngạc nhiên, rồi nghĩ lại: “Ý kiến hay!” nói xong thì đi.

Diệp Nam Bình bắt đầu lựa món ăn, cũng không ngừng lên hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“...”

Chỉ một lúc không nghe Tân Văn Thành trả lời, Diệp Nam Bình ngừng lên khỏi đi động, thấy Tân Văn Thành nhìn anh có vẻ suy tư. Anh biết cô nghĩ gì, lại cố tình hỏi: “Sao vậy?”

Luôn lo lắng Hứa An Bình có khả năng gặp những nguy hiểm đã là thói quen của anh, vừa rồi động tĩnh bên ngoài lớn như vậy, thật sự anh gần như là phản xạ có điều kiện mà bỏ điện thoại đang xem hướng dẫn nấu ăn xuống. Nhưng cuối cùng anh đã không lao ra ngoài, mà chỉ bình tĩnh cầm đi động lên lần nữa, tiếp tục nghiên cứu cách nấu nướng, bởi vì anh đột nhiên nghĩ tới, nếu anh lao ra, còn cô gái kia phải làm sao...

Giống như phương pháp cai nghiện, cô gái kia chính là thứ thuốc chống đỡ anh.

Cô gái đó hiện giờ đứng trước mặt anh, chốt gọi: “Nè.”

“Hửm?”

“Rất cuộc hiện giờ em đã có cảm giác anh có thích em một chút.”

“...” Diệp Nam Bình nhướn mày, “Một chút?”

Từ này quá nhẹ nhàng, còn không bằng hai từ “một chút” mà anh thấy thường xuyên trong hướng dẫn nấu ăn khi này.

...

Nửa giờ sau mọi người bắt đầu ăn lẩu, hi ha nói với nhau là chọn mua đồ ăn ngoài là lựa chọn cực kỳ sáng suốt. Chứ cứ theo kiểu làm của họ thì muốn dọn được một bữa ăn ra hình ra dạng ít nhất phải 3 tiếng sau.

Tân Văn Thành cố ý mang theo rượu Thiệu Hưng tới, rượu này có vị ngọt nên có thể làm người ta say tới bất tỉnh nhân sự lúc nào không hay. Quan trọng nhất là trước đó Thương Dao đã mới được thông tin từ Triệu Tử Từ là Diệp Nam Bình uống cái này dễ say nhất.

Nhưng Tân Văn Thành chốt hỏi hồi hận vì mang rượu Thiệu Hưng tới. Thực ra cô biết, nếu mình làm nũng thì 80% là Diệp Nam Bình sẽ cho cô mượn mèo, trước đó còn kiên quyết không muốn dùng tới chiêu này, bây giờ nghĩ lại, làm nũng có vẻ... cũng không phải là không thể.

Nhưng ai mà ngờ, Triệu Tử Từ chuẩn bị rượu kiểu gì mà chưa tới 10 giờ đã uống hết sạch. Triệu Tử Từ đặt thêm rượu thì phải chờ ít nhất nửa tiếng nữa mới có, 2 chai rượu Thiệu Hưng của Tân Văn Thành bị lôi ra cống nạp.

Chu Xuyên Quận ngày mai phải tham gia một buổi đấu giá nên Hứa An Bình về trước. Tân Văn Thành vốn nghĩ gặp Hứa An Bình thì sẽ có một trận sóng ngầm kích động, không ngờ mọi thứ đều hết sức bình thản. Hứa An Bình có cuộc sống của riêng mình, quan hệ với Chu Xuyên Quận có vẻ không tệ, mặc dù Tân Văn Thành cảm thấy Chu Xuyên Quận và Diệp Nam Bình không cùng một tuyền người, nhưng mà ai biết được, biết đâu Chu Xuyên Quận có sức hấp dẫn gì đó có thể thu hút được Hứa An Bình...

Ngoài Chu Xuyên Quận và Hứa An Bình, mọi người còn ở lại, vẫn đang chờ rượu mang tới thêm nên ném thứ rượu Thiệu Hưng do Tân Văn Thành mang tới.

Ai chưa từng uống rượu Thiệu Hưng đều bị vị ngọt của rượu đánh lừa, Diệp Nam Bình uống một ly định ngừng thì còn bị chế giễu: “Bình tử, từa lượng cậu bây giờ không được rồi!”

Thương Dao lập tức rút tay lại cho Diệp Nam Bình, rút xong còn không quên nháy mắt ra hiệu với Tân Văn Thành. Tân Văn Thành có cảm giác muốn vỗ trán bất lực. Thương Dao vẫn theo kế hoạch cô dặn dò tới qua mà làm, muốn giúp cô chúc say Diệp Nam Bình.

Tân Văn Thành âm thầm thò tay dưới bàn nhấn wechat báo Thương Dao ngưng lại, thấy phía đối diện Thương Dao lại mới vừa rồi tóm cho Diệp Nam Bình một ly nữa. Cô nhìn qua mới thấy đi động Thương Dao tắt chuông đang nằm im trên bàn.

Mãi tới khi mới chạm Thiệu Hưng cạn sạch, Thương Dao chuẩn bị khai chai thứ hai, Diệp Nam Bình nhân tiện đứng lên, bước chân chậm chạp đi về phía toilet, tám mươi phần trăm là đi nôn. Thương Dao nhìn theo bóng anh, nhìn về phía Tân Văn Thành như báo công mới thấy Tân Văn Thành hát hăm chi đi động cô trên bàn. Lúc này Thương Dao mới cảm lấy điện thoại, thấy tin nhắn mà nửa tiếng trước Tân Văn Thành nhắn cô. Thương Dao không hiểu ra sao, nhìn Tân Văn Thành dùng khẩu hình nói: Sao không nói sớm?

Thương Dao lại hỏi: Rồi giờ làm sao?

Tân Văn Thành chỉ có thể im lặng nhún vai với Thương Dao.

...

Diệp Nam Bình không phải người duy nhất bị rượu Thiệu Hưng hạ gục, cả bàn ăn đều say nghiêng ngửa, tiệc cũng tới lúc tàn, Thương Dao đeo nhẫn kim cương chói mắt tiễn khách, quay đầu lại không thấy Diệp Nam Bình với Tân Văn Thành đâu nữa—

Diệp Nam Bình ở cùng tiểu khu nên đã dẫn người về nhà.

Anh dựa vào chút tỉnh táo cuối cùng mà vào nhà, đóng cửa lại là chịu không nổi, dựa vào cửa, hơi ngược cầm lên. Tân Văn Thành bật đèn, có thể thấy thái dương anh đang giật giật.

Cái Lầu trong ô lưới bằng chai ra, ườn người ra đón. Tân Văn Thành tạm thời không chú ý tới Diệp Nam Bình, ngồi xuống vuốt ve mèo. Cái Lầu không thân với cô, vòng qua cô, ngồi ngay ngắn bên chân Diệp Nam Bình kêu meo meo lên. Cảnh tượng trước mắt khiến Tân Văn Thành chốt lo lắng, nếu cô mang Cái Lầu đi thì nó có cần có một phát nữa không?

Tân Văn Thành theo bản năng xoa xoa vị trí bị cắn hôm trước, hậm hực đứng lên.

Diệp Nam Bình bị tiếng kêu Cái Lầu đánh thức, anh từ từ mở mắt, cúi đầu nhìn mèo dưới chân, động tác vì rượu mà trở nên chậm chạp, nhưng cũng vì sự chậm chạp này mà khi anh rũ mắt nhìn xuống lại có vài phần quyến rũ.

Ánh mắt Tân Văn Thành vô thức dõi theo anh, nhìn xuống Cái Lầu, anh lại đột nhiên ngược mắt, kéo cô vào lòng ngực, cúi đầu muốn hôn cô.

Trong lúc này Tân Văn Thành không biết anh có say hay không, chống ngực anh lại, nghiêng đầu qua một bên: “Anh mới nôn bên nhà lão Triệu đó.”

Anh hip mắt lại, lại chậm chạp cắn môi, cười.

Đáng chết, rõ ràng là đang dụ dỗ cô.

Anh lại buông cô ra, nói nhỏ nhỏ: “Anh đi đánh răng.” Rồi tự vòng qua cô.

Tần Văn Thành đứng yên mắt to trừng mắt nhỏ với Cái Lầu một lúc rồi cũng đi theo vào toilet. Tiếng bàn chải điện vang lên trong cánh cửa khép hờ.

Trộm mèo nguy cơ cao, Tần Văn Thành nghĩ đi nghĩ lại vẫn nên nói thẳng: “Ngày mai em muốn mượn Cái Lầu đi chụp ảnh.”

Tiếng bàn chải ngừng.

“Em chỉ mượn nửa ngày, em có thể trả thù lao.”

Lúc này cửa bị kéo ra. Về mặt anh hồ hững như bình thường: “Nó lên sân khấu rất quý.”

“Bao nhiêu?”

Anh cười cười: “Vấn đề không phải là tiền.”

“...” Vậy là gì?

Anh tiến lên một bước, ngón tay vén lộn tóc vương trên đầu vai cô: “Chỉ cần... yêu cầu nhiếp ảnh gia lấy thân mà trả.”

Cái này vậy cũng nói được... Tần Văn Thành bĩu môi, anh đã hơi nghiêng đầu muốn hôn cô.

Tần Văn Thành theo bản năng lấy tay che miệng: “Miệng em mùi rượu không à! Ừm...”

Bàn tay che miệng lại bị anh kéo ra.

“Anh không ngại.”

Giọng anh thong thả như tiếng đàn cello.

Hôn cô lại không hề do dự.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Bị hôn tới choáng váng, Tần Văn Thành còn cố giẫy dụa lần cuối: “10 giờ sáng mai em phải chụp ảnh.”

Anh mở lên môi cô: “Anh sẽ cố hết sức để kết thúc sớm.”

Nhưng bộ dạng này có giống sẽ kết thúc sớm không kia chứ?

Bị vết xe đổ vô số lần, Tần Văn Thành đầu thì không tin nổi anh nữa mà cơ thể lại làm phản. Nào có ai mà hôn như thế này chứ? Môi răng nhẹ nhàng quấn quýt khiến lòng rối bời. Động mạch bên cổ này thỉnh thoảng, Diệp Nam Bình đang vui đùa bên gáy cô chợt ngừng lên cười. Tần Văn Thành tưởng anh phát hiện tim mình đang đập loạn, anh lại nói: “Em có mùi lâu...”

Chê còn hôn chứ? Tần Văn Thành không phục muốn đẩy anh ra, cúi đầu lại thấy Cái Lầu không biết chen giữa chân hai người từ lúc nào, đang ngửa đầu nhìn lên. Chắc nó tưởng Diệp Nam Bình nói lâu kia là kêu nó.

“Sao nó lại thích nhìn quá vậy?”

Lần trước khi hai người đang quấn quýt, Cái Lầu còn nhảy lên giường nhìn hai người. Đôi mắt mèo của nó nhìn có hiểu gì không?

Diệp Nam Bình cũng cúi đầu nhìn Cái Lầu, không nói thêm tiếng nào ôm eo Tần Văn Thành, vòng tay ôm cô vào nhà tắm. Chân móc cửa khép lại, bỏ quần chúng ẩn dục ngoài cửa.

...

Lúc kết thúc, xương cốt Tần Văn Thành mềm nhũn, tay ôm cô anh muốn trượt xuống. Diệp Nam Bình một tay ôm cô, một tay cầm vòi sen giúp cô tắm rửa qua loa. Gác vòi sen lên, với lấy khăn lau, choàng áo tắm quần chặt cô lại ôm ra ngoài.

Cái Lầu vẫn chờ bên ngoài cửa nhà tắm tới tận bây giờ.

Diệp Nam Bình với nó liếc nhau một cái, ôm người trong lòng vào phòng ngủ. Vết nước nhỏ long tong theo đường đi, Cái Lầu đi theo, chân nó dẫm phải nước trên đất, “meo” lên rồi ngồi lại liếm chân. Đợi tới khi nó liếm chân sạch sẽ định đi vào theo thì Diệp Nam Bình đã đóng cửa phòng ngủ lại mất, rõ ràng là muốn phòng ngừa con nhóc này rình xem nhà.

Cái Lầu ngồi ngoài cửa, bắt đầu kêu meo meo.

Tần Văn Thành được để lên giường nghe tiếng mèo kêu, người bần rùn cổ gượng dậy, kéo áo choàng tắm lại: “Sao anh không mở cửa cho nó vô? Em muốn ôm nó ngủ mà.”

Cái Lầu thường nửa đêm vào phòng ngủ, muốn ngủ trong lòng Diệp Nam Bình, nhưng mỗi khi có Tần Văn Thành ở đây thì Diệp Nam Bình đều ôm cô mà ngủ. Cái Lầu không thể chui vào ngực anh được, đành phải ngủ trong lòng Tần Văn Thành. Tần Văn Thành lại rất thích ôm mèo ngủ. Vừa định kêu Diệp Nam Bình ra mở cửa cho Cái Lầu vô thì anh đã sai bước lên giường, chống tay hai bên người giam cô ở giữa, hơi cúi xuống nhìn cô, ánh mắt như còn mang vẻ ám ướt từ phòng tắm—

“Ai nói bây giờ đi ngủ?”

“Hả?”

Anh cười, Tần Văn Thành hiểu ngay, theo bản năng quay lại nhìn đồng hồ điện tử trên đầu giường, giây tiếp theo đã bị anh giữ cầm quay lại: “Một lát nữa sẽ cho em ngủ.”

Bây giờ mới 11:50.

Chưa kịp lên tiếng phản đối đã bị anh giữ chặt hai cổ tay, hôn tới mức không nói nên lời.

...

8 giờ sáng hôm sau Tần Văn Thành bị đồng hồ báo thức làm tỉnh, Cái Lầu không được Diệp Nam Bình ôm ấp chỉ còn nước chui vào lòng Tần Văn Thành mà ngủ.

Cái Lầu cũng bị tiếng đồng hồ báo thức làm tỉnh giấc, nó đuổi người lười biếng, meo một tiếng phản đối. Diệp Nam Bình ôm cô, vươn tay tắt báo thức đi giùm cô. Quay lại thấy Cái Lầu đuổi người mà cô sợ tới mức không dám động đập, sợ Cái Lầu lại không nể mặt mà cáo mình, anh cảm thấy rất thú vị.

Xét thấy tối qua cô.. khụ khụ... biểu hiện không tệ, Diệp Nam Bình dạy cô một chiêu: “Em thử sờ lỗ tai nó xem. Như vậy nè...”

Diệp Nam Bình làm mẫu, gãi gãi bên vành tai Cái Lầu, Cái Lầu thoải mái híp cả mắt. Tần Văn Thành học theo y chang. Cái Lầu đúng là thích chỉ tới mức lăn lộn trên giường. Tần Văn Thành thấy vậy thì bật cười: “Sao nó giống anh quá vậy, tai rất nhạy cảm.”

Tối hôm qua cô khoác hờ áo choàng tắm ngồi trong lòng anh, thờ ơ bên tai anh, chỉ là vô tình mà anh lại cứng cả người. Có đang bị anh “hành hạ” một muốn chết, thấy vậy thì lại hào hứng hẳn lên, cứ nhè tai anh mà thôi nhè nhẹ trêu ghẹo, đúng là làm anh muốn mất cả nửa cái mạng. Tuy là cuối cùng có “giéco gió gắt bão”, bị anh lăn lộn tới mức phải rên rì xin tha nhưng nói chung là nhờ điểm của anh vẫn bị cô phát hiện, giờ còn dám lấy chuyện này ra trêu anh tiếp.

Diệp Nam Bình hơi nường nẩy, giả vờ như muốn cõi áo choàng tắm cô ra: “Anh không ngại vận động buổi sáng đâu nhé...”

Cô sợ tới mức thả Cái Lầu ra, kéo cổ áo choàng lại trượt xuống giường, ngồi bên giường ló mắt lên: “10 giờ em phải làm việc?”

Lúc cô lén xuống giường thì không cẩn thận để lên chân Cái Lầu, nó lập tức xù lông lên, Tần Văn Thành lật đật đưa tay vuốt tai nó, Cái Lầu nhanh chóng quên phát chuyện nổi giận, nằm ườn ra trên giường, thoải mái tới mức móng vuốt xòe cả ra.

Diệp Nam Bình thấy bộ dạng ngốc nghếch của Cái Lầu, nghĩ lại may mà tối qua mình bị cô thôi vào tai còn giữ được chút lý trí cuối cùng. Anh liếc đầu xuống giường.

Tân Văn Thành thấy anh ra khỏi phòng, hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

“Qua bên Thương Dao lấy quần áo với đồ trang điểm cho em.” Diệp Nam Bình không quay lại, chân không dừng bước.

Tân Văn Thành nhớ ra quần áo mình tối qua bị ướt, cô không nhớ tới chuyện này, anh đã nghĩ tới rồi, cái này có được xem là tình tế tí mà chăm sóc không? Cảm giác có chút không biết nên nói thế nào, Tân Văn Thành định thần lại, nói: “Lấy bộ đồ em treo trên bàn ủi là được.”

Diệp Nam Bình làm tư thế OK với cô, đi thẳng.

Tân Văn Thành tiếp tục gãi tai cho Cái Lầu, gãi hết tai trái tới tai phải, lại phát hiện ra đúng là chủ nào mèo nấy, Cái Lầu tai trái cũng nhạy cảm hơn rất nhiều so với tai phải.

Bất giác lại nhớ tới tối qua mình tìm đường chết, điên cuồng thử nghiệm, trêu chọc anh, cuối cùng bị anh lấn lộn tới mức suýt tí rớt xuống giường. Tân Văn Thành lắc lắc đầu, lấy điện thoại nhắn Thương Dao: “Mình nhờ Diệp Nam Bình qua bên cậu lấy đồ.”

Lát sau, Thương Dao nhắn lại: “Cậu chắc chứ???”

“...” lấy bộ quần áo với túi đồ trang điểm thôi, có cần ngạc nhiên tới mức đánh 3 dấu chấm hỏi vậy không? Tân Văn Thành ngây ra một lát mới trả lời, “Chắc mà.”

Tân Văn Thành mới rửa mặt xong thì Diệp Nam Bình trở lại. Anh mang theo hành lý cô để ở nhà Thương Dao. Tân Văn Thành thấy anh kéo hai vali to đi về phòng quần áo mới hiểu ra sao. Thương Dao lại phản ứng như vậy.

Tân Văn Thành đi theo tới cửa phòng để đồ, anh về mặt như đương nhiên hỏi cô: “Sao em?”

Tân Văn Thành nhìn hai vali to đứng sau lưng anh, “Có phải anh nói với Thương Dao là mang hành lý của em đi hết không?”

Anh vẫn còn có mặt mũi mà gât đầu?!

Tân Văn Thành lạnh lùng nhìn anh. Vua biên kịch mà, khiến cho cô với Thương Dao vô tròng hết.

Diệp Nam Bình lấy túi đồ trang điểm với bộ quần áo đưa cho cô: “Tuy là lúc ở Paris em thu tiền thuê nhà với anh, nhưng anh không đối xử với em vậy, em cứ yên tâm mà ở.”

“...” Tân Văn Thành không thêm nói.

Nhận đồ anh đưa thì coi như là đồng ý, không thể làm theo kịch bản của vua biên kịch này được.

Cô không nói không nhận anh cũng không ép, chỉ quay lại nhìn đồng hồ, 8:30, “Em mà còn đứng đó thì sẽ bị muộn đấy.”

“...”

“Có muốn anh thay giúp em không?”

“...”

Diệp Nam Bình coi như cô đồng ý, cởi áo tắm cô ra, Tân Văn Thành nghiêng rắng lấy đồ trong tay anh, đẩy anh ra ngoài, đóng cửa lại thay đồ.

...

9 giờ rưỡi Tân Văn Thành tới studio, ôm túi đựng mèo trước ngực.

Cái Lầu có vẻ ngoài cực kỳ đẹp, mọi người vây lấy nhìn không nói, vuốt ve mèo qua túi đựng chưa đã ghê, bảo Tân Văn Thành mở túi thả Cái Lầu ra.

Tân Văn Thành nhắc trước: “Tính tình nó không tốt lắm đâu.”

Trợ lý làm chuột bạch, kéo mở túi đựng: “Nó đáng yêu như vậy, có cào mấy cái em cũng chịu.”

Haizz, lại mê muội vì sắc rồi. Tân Văn Thành yên lặng than thở, rồi lại tự cảm thấy mình cũng chẳng có tư cách nói, cô cũng là người mê sắc đẹp mà? Mặt vô cảm để trợ lý ôm mèo theo cô tới phòng trang điểm. Người mẫu đã trang điểm xong, biên tập viên của Thời thượng Phong Hành cũng ở phòng trang điểm chờ, cô cho người mẫu tiếp xúc với mèo trước.

Tân Văn Thành không ngờ mình vào phòng trang điểm không bao lâu đã nghe tên người quen từ người biên tập viên.

Tạp chí kỳ này của Thời thượng Phong Hành mời Diệp Nam Bình, người mẫu đeo trang sức nhân hiệu Rewon, nhân hàng trang sức này chuyên phục vụ cho hoàng thất Châu Âu nên không phổ biến lắm ở Trung Quốc. Năm nay họ mới mở cửa hàng đầu tiên ở Trung Quốc, muốn thực hiện một quảng cáo lớn, nghe nói ekip Diệp Nam Bình muốn nhân cơ hội hợp tác lần này mà nhận được quảng cáo của Rewon. Việc chụp ảnh bìa cho tạp chí thời trang so với việc quay chụp quảng cáo thì đúng là số lẻ.

Người mẫu này đã từng làm việc với Diệp Nam Bình, biết tiêu chuẩn của Diệp Nam Bình là gì: “Ảnh bìa kỳ này chắc chắn sẽ rất xuất sắc.”

Người nói vô tâm người nghe có ý, “Ảnh bìa phụ bản cũng sẽ rất xuất sắc, em nói có đúng không?” Tân Văn Thành hỏi Cái Lầu đang được người mẫu ôm trong lòng tựa như trâu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Tháng 8, phụ bản lần tạp chí chính của Thời thượng Phong Hành cũng được phát hành. Diệp Nam Bình thành công ký hợp đồng với Rewon, giành được một hạng mục nặng ký. Mà mèo của Diệp Nam Bình cũng nổi tiếng, có công ty liên hệ với studio của Tân Văn Thành muốn tìm Cái Lầu chụp ảnh quảng cáo.

Tân Văn Thành không ngờ ảnh chụp của mình không chỉ giúp mình nổi mà lại còn giúp mèo Diệp Nam Bình nổi tiếng hơn. Muốn tìm Cái Lầu chụp ảnh quảng cáo là một nhân hiệu mỹ phẩm, nó sẽ xuất hiện trong loạt sản phẩm phiên bản giới hạn mùa thu. Tân Văn Thành lóe lên ý tưởng tranh thủ cho bản thân, nhận cơ hội chụp ảnh quảng cáo này luôn.

Studio Tân Văn Thành trước mặt tuy không thiếu việc làm nhưng chỉ là chụp ảnh cho một số tạp chí, cô còn chưa nhận được số chụp quảng cáo nào. Giám đốc thương hiệu của nhân hiệu mỹ phẩm rất thích biểu cảm của Cái Lầu trong phụ bản của Thời thượng Phong Hành nên đồng ý cho cô thử sức.

Ngày chụp thử có một nhiếp ảnh gia tới từ Nhật Bản tham dự, kinh nghiệm của người ta phong phú hơn Tân Văn Thành rất nhiều. Nhưng tính cách Tân Văn Thành là thế, cho dù một cơ hội nhỏ bé rơi vào tay cô thì cô cũng nỗ lực hết sức mình.

Thời điểm Tân Văn Thành chụp ảnh, trong lòng cũng không suy nghĩ nhiều, chụp thử xong thì về chờ thông báo.

Một tuần sau, nhân hiệu mỹ phẩm đó liên hệ với trợ lý Tân Văn Thành hẹn thời gian ký hợp đồng. Trợ lý nhận được điện thoại của bên nhân hàng thì giả vờ bình tĩnh, khi cúp điện thoại mới hét toáng lên, thậm chí còn cảm thán: “Trước đây anh Lục Miêu nói studio có phong thủy tốt em còn không cảm thấy gì, bây giờ mới thấy phong thủy ở đây thật sự rất tốt.”

Người phụ nữ trước đó của Lục Miêu là người HongKong, người HongKong rất tin chuyện phong thủy này, studio đã từng mời thầy tới xem. Trợ lý hiện giờ của Tân Văn Thành là người cũ của ekip Lục Miêu, cảnh ngộ trước đó của Lục Miêu có ấy đều biết nên khó tránh việc cảm thán bấy giờ.

Tân Văn Thành thật ra không tin những chuyện thế này, cơ hội là dựa vào chính bản thân cố gắng, tin vào bản thân sẽ không sai.

Buổi chiều Tân Văn Thành đi siêu thị mua ít đồ đông lạnh, đồ khô loại ngon nhất, quay về chung cư khao “ăn nhàn” Cái Lầu.

Đầu tháng này, Diệp Nam Bình đã đem hết hành lý của cô từ nhà Thương Dao về nhà anh. Tân Văn Thành suy nghĩ cẩn thận, vẫn không định ở chung, cô nhờ trợ lý giúp mình tìm nhà để chuyển, ngay tuần sau đó cô tìm được một chung cư tốt. Chung cư ở Swan bay, có cả hàng xóm với Linda.

Khi mới tốt nghiệp cô theo Linda làm việc, hăm mộ Linda ở nhà khu vực tiền thuê tới 10 vạn, hiện giờ cô dọn đến đây cũng xem như thực hiện được mục tiêu khi mới tốt nghiệp của mình. Nhưng từ khi cô dọn sang nhà mới, Diệp Nam Bình thỉnh thoảng mới ở nhà mình vài ngày, còn lại đa số thời gian đều ở nhà cô. Cứ qua lại thường xuyên như vậy, Cái Lầu đưa luôn cho cô nuôi.

Thương Dao và Linda tới nhà cô tần gĩa, Thương Dao không hiểu nổi sao phải tốn thêm khoản tiền thuê nhà, “Nhà Diệp Nam Bình to như vậy có gì không tốt?”

Đúng là nhà cô với nhà Diệp Nam Bình thì nhà cô không bằng nhà anh. Linda lại hiểu cách làm của Tân Văn Thành nhưng ngại nói trước mặt Thương Dao. Khi Thương Dao đi toilet mới nói riêng với Tân Văn Thành: “Chị hiểu em, phụ nữ có chỗ ở của mình, lúc cãi nhau cũng có thể tự tin hơn.”

Tân Văn Thành cười, cụng ly với Linda.

May mắn như Thương Dao vẫn là số ít. Thương Dao tuy là ở nhà Triệu Từ Từ, nhưng mỗi lần cãi nhau đều do Triệu Từ Từ lấn ra khỏi nhà suy nghĩ lại, khi bình tĩnh rồi thì lại lần về tự kiểm điểm bản thân.

...

Đêm đó Diệp Nam Bình tới nhà cô ở. Vừa mở cửa thì thấy 1 túi đồ to tướng, đồ hộp với đồ ăn đông lạnh, anh chưa kịp nói gì thì thấy 3 cô gái đang ngồi ở bàn ăn.

Ba cặp mắt đồng loạt nhìn ra, Diệp Nam Bình đứng lại ở huyền quan.

Linda cười nói: “Thầy Diệp về rồi, có phải chúng ta nên đi không?”

Thương Dao uống hơi nhiều: “Dựa vào cái gì mà anh ta tới thì chúng ta phải đi? Anh ta cũng đâu phải bạn trai Văn Văn...”

Linda vội vàng bịt miệng Thương Dao lại, tiếc là mấy lời này của Thương Dao Diệp Nam Bình nghe rất rõ, không có biểu hiện gì mà đứng ở huyền quan. Linda uống hết ly rượu, kéo Thương Dao đứng lên: “Chúng tôi có việc đi trước.”

Thương Dao lăm bắm phản đối, bị Linda lôi tới huyền quan, mang giày vô đi mất.

Tiếng đóng cửa vang lên, căn nhà rơi vào yên tĩnh. Tân Văn Thành rất ngại ngồi đứng đây, khụ một tiếng, thu dọn chén đĩa. Khi từ phòng bếp ra thì Diệp Nam Bình đã thay dép ngồi trên sofa, mở hộp đồ hộp cho Cái Lầu ăn. Một lúc lâu anh không nói tiếng nào, Tân Văn Thành ngồi xuống bên cạnh anh, anh cũng không ngẩng lên nhìn cô.

Tân Văn Thành không nhịn được hỏi: “Anh nghĩ gì vậy?”

“Suy nghĩ khi nào thì em mới có thể chuyển anh thành chính thức.” Anh đáp rất thần nhiên nhưng có thể thấy rõ là rất dễ tâm.

Hai năm trước cô còn cung kính gọi anh là thầy Diệp, hai năm sau anh lại giống như một người không có danh phận, cho dù là ai thì cũng làm sao vui nổi?

Im lặng một lúc lâu, Tân Văn Thành háng giọng:

Trạng thái của hai người hiện giờ, thật ra cũng không khác gì một đôi tình nhân, cô cũng không lo lắng nghĩ là anh sẽ rời đi bất cứ lúc nào như trước nữa, phần tự tin này là anh cho cô, mà cũng là cô cho chính bản thân mình.

Cô nghiêng người sang anh.

Giống như nằm đó trong xe Đại G, thỏ lộ với anh: “Vậy xin hỏi thầy Diệp, hiện giờ anh thiếu bạn gái sao?”

Tĩnh tĩnh cô như vậy, vẫn quen với cách tự mình chủ động. Cô chờ anh nói: Thiếu.

Cô đã nghĩ sẵn câu trả lời: Vậy anh cảm thấy em thích hợp không?

Nhưng cô chờ đợi, chỉ đợi được ánh mắt anh nhìn cô, nói: “Không thiếu.”

Tân Văn Thành cau mày. Lời thế này thì cô nói tiếp thế nào?

Vòng tay anh ôm eo cô hơi dùng sức, cô liền rơi vào lòng anh, “So với bạn gái thì hiện giờ anh còn thiếu một bà Diệp hơn.” anh nói.

“...”

“...”

Cô gái này càng ngày càng trở nên ưu tú, sự tự tin từ bên trong càng làm cho đàn ông mê mẩn, càng yêu, cũng càng bắt an. Diệp Nam Bình chưa từng nghĩ tới một ngày kia, chính mình cũng có những ý tưởng hẹp hòi—

Anh muốn đem cô giấu vào trong tủ.

Mà cô đã định sẵn là sẽ bay cao.

Anh hôn lên chóp mũi cô: “Thế nào? Có thể suy xét một chút không?”

Trong nhất thời Tân Văn Thành không biết anh đang nói đùa hay thật. Nếu là đùa, theo cá tính của anh thì không thể lấy chuyện này ra đùa? Nhưng nếu không phải đùa, tư thế này rõ ràng là anh chỉ thuận miệng nhắc tới...

Anh hôn cô từ chóp mũi đi xuống, tới môi cô, bị cô không nặng không nhẹ cắn cho một cái: “Không xem xét!”

Anh lại vẫn hỏi cô: “Tại sao?”

Tân Văn Thành cong môi: “Tốt xấu gì năm đó em còn có cái móc khoen, anh thì...” Cúi đầu nhìn anh, hai tay trống trơn.

“Anh cũng cho em một móc khoen nhé?” Diệp Nam Bình nói rồi quay đầu nhìn đồng lon bia không trên bàn ăn.

Tân Văn Thành vội vàng kéo mặt anh quay lại.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Diệp Nam Bình hơi thay đổi. Anh nói có vẻ rất nghiêm túc: “Vậy chờ một ngày nào đó em suy nghĩ, muốn gả thì nói với anh một tiếng...” Anh chờ em...

Khi chụp ảnh quảng cáo cho Rewon, thật ra Diệp Nam Bình đã chọn một chiếc nhẫn trong bộ sưu tập. Nhíp ảnh gia quay đầu lại biến thành khách hàng. Giám đốc tại trung Quốc tươi cười thực hiện vụ mua bán này.

Diệp Nam Bình mẫu số 3.17 cara, vì vậy cần phải chờ, từ mức IF trở lên thì ở Rewon phải thu mua từ các phòng đầu giá trên thế giới. Anh nhớ Giám đốc hỗ trợ, có kim cương với độ trong và cara phù hợp như yêu cầu thì để lại cho anh.

Ekip biết anh không có bạn gái, cứ cho là anh mua để dành.

17 tháng 3 là ngày đầu tiên anh gặp cô ở Monaco.

...

Bên Giám đốc kia chưa có tin tức, bên này Diệp Nam Bình nhận được lời mời phỏng vấn của Youth Vision. Phía Youth Vision thông qua những con đường chính thức đã gửi lời mời cho anh nhiều lần nhưng đều bị anh từ chối. Anh luôn không thích ra trước ống kính, nhưng lần này anh nhận lời mời lại từ phía Tân Văn Thành.

Lần này chụp ảnh cho Youth Vision là ekip của Tân Văn Thành.

Nhiếp ảnh gia thương mại, nhiếp ảnh gia thời trang, và nhiếp ảnh gia nghệ thuật, Youth Vision mời một người đứng đầu mỗi lĩnh vực. Diệp Nam Bình luôn là người đứng đầu trong nhiếp ảnh thương mại, tiếc là Diệp Nam Bình thuộc kiểu đầu muối không ăn, kế hoạch đang muốn hủy bỏ vì không ai thay thế được vị trí Diệp Nam Bình thì Tân Văn Thành xung phong nhận việc: “Tôi từng là trợ lý Diệp Nam Bình, nếu không để tôi thử xem?”

Tân Văn Thành mang kế hoạch về nhà, đêm đó Diệp Nam Bình mới vào cửa chưa kịp đổi giày cô đã nhét kế hoạch vào tay anh.

Diệp Nam Bình cúi nhìn cô, cô hỏi: “Có đi hay không?”

“Em mời anh như thế à?” Anh ngẩng lên từ bàn kế hoạch, hướng mày nhìn cô. Giọng điệu ngang tàng, không có thành ý tí nào.

Tân Văn Thành nghĩ nghĩ, tiến tới một bước, ngón tay vẽ vòng vòng lên ngực anh: “Có đi hay không nè ~?”

Diệp Nam Bình để kế hoạch lên tủ giày, cúi người thay giày, “Vẫn chưa đủ thành ý.”

Nếu mà cô có nửa phần quyến rũ như thế này trên giường, không chừng anh đã đồng ý rồi. Nhưng không ngờ cô lại bỏ cuộc dễ dàng: “Không đồng ý thì thôi.”

Tặng tay cầm lấy kế hoạch trên tủ, cùng với một hộp đồ chuyển phát nhanh để bên dưới, hậm hực quay đi: “Áo ngủ lần trước anh chọn cho em hôm nay gửi tới rồi, định mặc thử cho anh xem. Mà thôi.” Nói rồi đi ngang thùng rác định ném hộp đồ vào đó.

“Từ từ.” Anh vội vã kêu lên.

Tân Văn Thành quay đầu lại.

“Là cái đó?” Anh cần phải xác định lại một chút.

“Đúng, là cái đó.”

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Hôm sau là thứ bảy, theo như hẹn thì 10 giờ sáng nay Diệp Nam Bình sẽ tới phòng tập với Triệu Tử Từ, nhưng 9:30 Triệu Tử Từ thấy Diệp Nam Bình chẳng có động tĩnh gì, trực tiếp tìm tới cửa.

Diệp Nam Bình ra mở cửa, cửa của ra còn dang vẽ chưa tinh ngủ. Triệu Tử Từ muốn đẩy cửa vào nhưng bị Diệp Nam Bình chặn cửa lại, có vẻ như không muốn Triệu Tử Từ vào nhà.

“Cậu ở ngoài cửa đợi tí, tôi rửa mặt thay đồ rồi ra.” Diệp Nam Bình nói.

Triệu Tử Từ không khỏi nghi ngờ nhìn Diệp Nam Bình từ trên xuống dưới: “Tôi vào nhà chờ.”

“Không tiện.”

Triệu Tử Từ nhướng mày. Chiều hôm qua khi hẹn với Diệp Nam Bình là hôm nay sẽ đi tập thể hình, anh còn hỏi Diệp Nam Bình: “Tôi nay cậu không đi “hộp thuê” à?”

Diệp Nam Bình lúc đó trả lời anh: “Đêm nay cô ấy có tiệc, tôi không tới nhà cô ấy.”

Diệp Nam Bình ở nhà một mình, có gì mà không tiện? Ánh mắt Triệu Tử Từ lướt qua, dính chết trên hai dấu hôn bên gáy Diệp Nam Bình—

Nếu tối qua Tân Văn Thành có tiệc, vậy hai dấu hôn này là do cô gái nào tạo ra? Còn mặt tôi tàn nhảm vậy, mạnh mẽ quá nhá!

Triệu Tử Từ hoảng sợ trừng mắt, xông thẳng vào cửa: “Bình từ, cậu không thể làm chuyện có lỗi với Tân Văn Thành, Dao Dao sẽ giết cậu, tôi lúc đó đừng nói anh em không cứu cậu.”

Diệp Nam Bình không kịp ngăn, Triệu Tử Từ đã vọt vào phòng khách, thấy trên sàn nhà có một cái La perla* bị xé rách. *(Nhân hiệu đồ nội y của Ý)*

“Chắc, cái này cũng...” hơi bị lộ hàng đó...

Triệu Tử Từ ngừng đầu, Diệp Nam Bình vừa định giải thích đây là của Tân Văn Thành thì Triệu Tử Từ đã lấy tư thế như đi bắt gian thay cho bạn thân của vợ chưa cưới, đi thẳng tới phòng ngủ chính.

Trên đường đi tới phòng ngủ, anh thấy theo thứ tự rơi rụng một cái áo sơ mi nam, một dây nịt nam, một chiếc giày cao gót để đó.

Trên gót giày cao gót còn mọc một... cái quần lọt khe.

Triệu Tử Từ ngừng ở trước giày cao gót là trước cửa phòng ngủ.

Diệp Nam Bình đuổi kịp Triệu Tử Từ, tiến lên ngăn Triệu Tử Từ với cánh cửa phòng ngủ.

Triệu Tử Từ vuốt nước miếng, cúi nhìn cái quần lọt khe bằng ren kia, lại ngừng lên nhìn Diệp Nam Bình.

Này ai mà chịu được...

Diệp Nam Bình bắt lực vỗ trán. Đã bảo cậu ta chờ ngoài cửa đi mà.

Nhưng mà đã muộn, Triệu Tử Từ không có can đảm mở cửa phòng ngủ ra thì cửa lại được mở ra. Tân Văn Thành mặc áo thun to, mắt nhắm nhem buồn ngủ, đi chân trần đứng trong cửa: “Sáng sớm mà ai nhả chuông vậy anh?”

Hai người ngoài cửa cứng đờ người. Triệu Tử Từ theo bản năng che mắt lại, chợt phát hiện Tân Văn Thành mặc áo thun dài gần tới gối thì yên lặng thờ phào.

Tân Văn Thành bên trong cửa lúc này mới lướt qua vai Diệp Nam Bình nhìn thấy Triệu Tử Từ, tai đỏ bừng lên, đóng cửa cái rầm.

Triệu Tử Từ và Diệp Nam Bình mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, Triệu Tử Từ đờ người quay đầu đi: “Tôi ra phòng khách chờ cậu.”

Triệu Tử Từ trở lại phòng khách, đặt mông ngồi xuống sofa. Yên lặng cảm thấy mình già rồi già quá rồi, con gái người ta 25 tuổi mà còn mở tới vậy kia...

Triệu Tử Từ lấy gối dựa, chuẩn bị ôm vào người mới phát hiện một cái bao 001 đã xé nằm trong kẹt sofa, ngăn người một lát rồi đứng bật dậy.

Hay là... đây cũng là chiến trường của hai người?

Triệu Tử Từ không còn cách nào nhìn tới sofa, lập tức đi vào bếp. Lấy chai nước trong tủ lạnh ra, mở nắp uống ừng ực một ngụm để để cảm giác sốc tới tận óc này xuống, lại nhìn thấy trên bàn ăn có vương một chiếc vớ đeo loại dài. Anh phì một tiếng, phun nước ra đầy bàn, còn sặc tới gần chết.

Diệp Nam Bình nhanh chóng rửa mặt, thay đồ xong đi vào bếp. Thấy Triệu Tử Từ bị chiếc vớ kia làm sặc tới ho sù sụ thì vội vàng đập thùng rác mở ra, vứt chiếc vớ vào. Mặt bình tĩnh thản nhiên nói với Triệu Tử Từ: “Đi thôi, tôi phòng tập thể dục.”

Triệu Tử Từ vất và mới thờ lại được bình thường, khom lưng lên lên bàn ăn, liếc Diệp Nam Bình: “Cậu còn phải đi tới phòng tập à? Mức độ vận động của cậu...”... đã tới mức siêu vận động rồi đấy...

Diệp Nam Bình không có ý kiến. Nếu không phải Triệu Tử Từ không mời mà tới, quấy rầy anh đang chuẩn bị vận động buổi sáng thì lượng vận động của anh chắc cũng đã đủ rồi.

Triệu Tử Từ ngẫm nghĩ, vẫn đi tập thể dục một mình tốt hơn. Trước khi chia tay không quên giờ tay vỗ vỗ vai Diệp Nam Bình: “Cẩn thận cái thận.”

...

Triệu Tử Từ ra tới huyên quan, kéo cửa ra, chợt nhớ một chuyện, quay lại: “Cái kia... vớ đeo ấy ấy đó, có cảm giác thế nào chia sẻ chút đi? Anh em cũng mua một cái cho vợ mặc xem sao.”

Diệp Nam Bình lạnh lùng liếc mắt nhìn anh, không nói tiếng nào.

Triệu Tử Từ tự mặt mặt mà trẻ môi. Đồ tốt mà không chia sẻ với anh em, thử bạn xấu xa! Ầm, đóng cửa lại bỏ đi.

...

Tân Văn Thành dẫn người lên sau cửa phòng ngủ nghe động tĩnh bên ngoài. Mãi tới khi nghe tiếng cửa đóng ầm một tiếng, không còn tiếng động gì bên ngoài thì mới nhẹ nhàng thở ra, mở cửa đi ra ngoài, chuẩn bị đi tìm Diệp Nam Bình, bước chân lại không tự giác mà dừng lại—Trước mắt là cảnh hỗn độn như nhấc cổ nhốt, tối hôm qua cô quần trên người ai đó như thế nào, vừa đi vừa coi những thứ trên người vào phòng ngủ.

Ngay khi cô đang ngây ra, Diệp Nam Bình đi vào, thấy cô cứng đờ người đứng đó, thuận miệng nói: “Lão Triệu đi rồi.”

Diệp Nam Bình đi tới, vừa đi vừa nhặt những đồ rơi rụng trên đất. Chỉ có giày cao gót với thắt lưng là còn tốt, những cái khác thì không phải bị xé rách thì cũng là bung cúc.

Diệp Nam Bình thừa nhận tối hôm qua đúng là hơi mất kiểm soát. Anh cầm cái La Perla trong tay: “Ném nhé?”

Tân Văn Thành nén đau găt đầu, không có lỗi gì hết, một bộ La Perla hơn 2.000, chỉ có một đêm đã làm hỏng.

Tân Văn Thành đi dúi chú ý để bớt đau lòng: “Sao lão Triệu lại đi rồi?”

“Không quấy rầy chúng ta vận động buổi sáng.”

“Ai muốn vận động buổi sáng với anh chứ?”

Diệp Nam Bình cười nhìn cô mạnh mẽ. Sáng nay ai bị anh khuấy khích tới mềm nhũn ra, hỏi anh trong nhà còn ba con sói không. Nhưng anh mới lấy ra cái cuối cùng trong tủ đầu giường thì Triệu Từ Ấn chuông. Lúc đó anh tiện tay dút vào túi quần, để trần nửa người mà đi mở cửa.

Cái áo của bộ đồ này thì đang mặc trên người Tần Văn Thành, giống như cái 001 cuối cùng trong nhà—

Diệp Nam Bình thò tay vào túi lôi cái 001 ra, lắc lắc trước mặt cô.

Một giây trước Tần Văn Thành còn giả vờ e thẹn cần móng tay, giây sau đã nhào tới hôn anh.

Diệp Nam Bình mỉm cười ôm lấy cô, để cô du trên người mình. Môi lưỡi giao nhau quấn quýt, cô cúi đầu muốn hôn lên cổ anh, anh mới tốt bụng nhắc nhở: “Đừng mất mặt quá.”

“...” cô ngước mắt nhìn anh.

“Youth Vision mới đi phỏng vấn, anh cũng không thể mang theo dấu dầy mà đi phải không?”

Tần Văn Thành kinh ngạc muốn nhảy xuống khỏi người anh, anh không cho. Cô đành tiếp tục đeo trên người anh như gấu Koala: “Anh đồng ý phỏng vấn rồi hả?”

“Nhiep ảnh gia hứa gì thì đều làm được cái đó, phỏng vấn mất mấy tiếng thì cô ấy đã bù lại cho anh mấy tiếng, có lý do gì mà anh không đồng ý nữa bây giờ?”

Tần Văn Thành nhắm tịt, đúng là tới qua cô lên tục cũng phải hơn hai giờ đồng hồ, một cuộc phỏng vấn chắc hẳn đã đủ thời gian rồi. Nếu không đủ... thì lát nữa vận động buổi sáng khẳng định là đủ.

Không biết Tần Văn Thành nghĩ tới gì, cong môi cười, lại lên nhìn cười lại, giả vờ như muốn hôn anh. Một giây trước cô chạm vào môi anh thì lại đổi hướng, nhân lúc anh không đề phòng mà cúi đầu mút mạnh bên cổ anh.

Trong nháy mắt bên cổ Diệp Nam Bình lại có thêm một dấu hôn rõ nét.

Cô ngẩng lên, không hề e dè nhìn anh: “Em chính là muốn cho người của Youth Vision biết, anh là người đã có chủ.”

“...”

...

Không ai ngờ vị tiền bối trong nghề lại ngon miệng như thế này. Nhưng mà—

Vết dầy tây bên cổ anh là sao chứ?

Vở kịch nhỏ

Chuyên viên trang điểm: Thầy Diệp, cổ anh... khụ khụ... Tôi che giúp anh nhé.

Ba ba Diệp: Không cần.

Chuyên viên trang điểm?:

Chuyên viên trang điểm khó xử nhìn bên kia: Nhiep ảnh Tần, thật là không cần che ạ?

Văn từ: Khụ khụ, nếu bạn gái thầy Diệp không cho che, vậy... thì không che thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 77

Hôm nay Diệp Nam Bình dẫn trợ lý theo, trợ lý chào hỏi với Tần Văn Thành, một câu “Cố Tần” thì giống y như năm đó khi Tần Văn Thành mới vào In studio gọi “Thầy Diệp”, giọng điệu không có gì khác biệt.

Tuy là thật ra Tần Văn Thành so với trợ lý Diệp Nam Bình còn nhỏ hơn người ta một tuổi, nhưng Tần Văn Thành nhanh chóng thích ứng với xung hô này, để trợ lý của mình đưa Diệp Nam Bình đến phòng trang điểm.

Diệp Nam Bình chỉ cần chải lại tóc một chút, cho một ít khuyết điểm trên mặt là được. Công việc của stylist với chuyên viên trang điểm rất đơn giản, stylist chỉ cần tạo sơ kiểu tóc cho Diệp Nam Bình, nhưng mà chuyên viên trang điểm lại bị dầy hôn trên cổ anh làm khó xử. Vị trí dầy hôn này cực kỳ xấu quyết, ngoài cách mặc áo lỏng cao cổ thì không một cổ áo nào có thể che giấu được. Nhưng về lạnh lùng của Diệp Nam Bình làm chuyên viên trang điểm hơi mất bình tĩnh: “Thầy Diệp, cổ của anh... Tôi giúp anh che một chút nhé.”

Diệp Nam Bình nhìn theo ánh mắt chuyên viên trang điểm, nhìn qua kính thấy dầy hôn trên cổ mình: “Không cần.”

Phòng bên kia, biên tập viên cầm mấy bộ quần áo tới cho Tần Văn Thành chọn, Tần Văn Thành rất muốn chọn áo ngắn tay, đáng người anh đẹp như vậy, không lộ ra thì tiếc, nhưng mà cảm thấy áo sơ mi thì lại có vẻ nghiêm trang đúng đắn cảm dục cũng cực đẹp, nhất là khi cổ tay áo xấn tới khuỷu tay, lộ ra hình xăm trong lòng bàn tay anh. Đơn giản là dẫn biên tập viên tới phòng trang điểm để Diệp Nam Bình tự chọn.

Hai người vừa tới cửa phòng thì nghe chuyên viên trang điểm muốn giúp Diệp Nam Bình che dầy hôn đi. Diệp Nam Bình nhìn hai người qua gương, giải thích với chuyên viên trang điểm: “Bạn gái tôi nói không cho che.”

Lời vừa dứt, ngọn lửa nhiều chuyện lập tức bùng lên trong mắt biên tập viên, liếc mắt với Tần Văn Thành. Tần Văn Thành cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh không nói tiếng nào.

Cô nói không cho che khi nào chứ...

Chuyên viên trang điểm khó xử nhìn Tần Văn Thành, như đang trưng cầu ý kiến của cô, Tần Văn Thành chỉ có thể ho khan: “Nếu bạn gái thầy Diệp không cho che, vậy... không cần che.”

...

Rất nhanh đã tới thời gian chụp ảnh. Quả nhiên Diệp Nam Bình chọn quần tây áo sơ mi, mang giày trắng. Anh ngồi trước ống kính, Tần Văn Thành phía sau ống kính lập tức có cảm giác rung động. Lần đầu tiên có bị anh hấp dẫn, chính là khi anh đang chụp ảnh quảng cáo ô tô, khi đó anh cũng mặc trang phục như thế này, đơn giản mà chuyên nghiệp.

Diệp Nam Bình theo thói quen cau mặt trước ống kính, Tần Văn Thành chụp thử hai tấm, không phải cảm giác mà cô muốn. Cô lấy máy ảnh khỏi giá đỡ, đến gần anh hơn: “Thầy Diệp, anh hãy tưởng tượng như máy ảnh là người yêu anh, dùng ánh mắt vuốt ve nó.”

Diệp Nam Bình nhìn vào máy ảnh theo lời cô nói, nhưng chỉ một giây sau, ánh mắt lại trở về trên người cô. Anh hơi mỉm cười: “Tưởng tượng em là người yêu anh thì có lẽ sẽ dễ hơn.”

...

Vừa dứt lời, toàn thể người xung quanh chết lặng.

Nhất là những người vừa rồi có mặt trong phòng trang điểm, càng có vẻ như tam quan vỡ vụn.

Không phải Diệp Nam Bình có bạn gái sao?

Không phải Diệp Nam Bình là người cao ngạo lạnh lùng nổi tiếng trong giới sao?

Vậy là...

Lời anh mới nói kia là trêu ghẹo nhiep ảnh gia sao?

Tần Văn Thành cực kỳ xấu hổ, hận không thể liếc chết anh, nhưng mà trong phòng nhiều người đang nhìn cô chăm chăm, cô không thể nhấn mặt được, chỉ có thể cố gắng giữ nụ cười, bầm máy.

Đúng là có “vật tham chiếu”, sau đó Diệp Nam Bình nhanh chóng có tinh thần, ánh mắt dịu dàng mà đầy sức mạnh. Nội dung phỏng vấn trước đó cũng đã thống nhất thông qua, việc phỏng vấn rất thuận lợi, chưa đầy hai giờ thì kết thúc công việc.

Diệp Nam Bình đi về phòng trang điểm dưới tay hầu quần áo, trợ lý Diệp Nam Bình cũng đi theo, mọi người ai bận việc này. Tần Văn Thành đang chỉnh lại ảnh vừa chụp thì nghe stylist và chuyên viên trang điểm ở bên cạnh tám chuyện.

“Thầy Diệp không giống như trong tưởng tượng cho lắm.” Stylist nhìn theo bóng Diệp Nam Bình xuống lầu cảm thán.

Chuyên viên trang điểm bỏ lỡ khúc đặc sắc nhất khi mới bắt đầu chụp ảnh nên tưởng stylist nói chuyện khác, cười nói: “Trước đó tôi có làm việc với bên studio của anh ấy rồi, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy tôi cũng không ngờ anh ấy đẹp trai đến vậy.”

Chuyên viên trang điểm từng làm việc với In studio hai lần, lần đầu tiên gặp Diệp Nam Bình cũng hết sức bất ngờ. Có điều lúc đó nhân viên In studio nói Diệp Nam Bình không có bạn gái, chuyên viên trang điểm nghĩ nói không chừng người ta lại có bạn trai. Rốt cuộc thì người vừa đẹp trai vừa có tiền, xác suất độc thân quá thấp. Có điều không thể ngờ Diệp Nam Bình hiện giờ không những có bạn gái mà còn là thuộc loại bị vợ quản nghiêm, bạn gái tạo dấu tây, bảo không được che thì không dám che.

Stylist thấy chuyên viên trang điểm đối với Diệp Nam Bình có vẻ rất thân phục thì không khỏi lắc đầu.

“Tôi không nghĩ anh ấy như vậy...” stylist cân nhắc tìm từ, “... sẽ trêu ghẹo người ta như vậy.”

Trêu ghẹo này không phải ý khen, mà nghe như thể “không đứng đắn”.

Chuyên viên trang điểm lập tức hào hứng hẳn lên: “Anh ấy trêu ai?”

Stylist lặng lẽ hát hàm chỉ về phía Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành quay lưng về phía các cô ấy, không biết mình bị chỉ mặt đặt tên, quay người đứng lên, cố ý gọi trợ lý hỏi: “Com đã đến chưa?”

“Đến rồi, ở phía trước đây.” Trợ lý trả lời.

Studio theo kiểu gác xếp, có một bàn họp bên dưới lầu, thường dùng để ăn com. Tân Văn Thành gọi stylist và chuyên viên trang điểm: “Cùng đi ăn com đi.”

Cứ tưởng đã qua chuyện rồi, chuyên viên trang điểm lại hết sức thành thật mà nhìn Tân Văn Thành từ trên xuống dưới: “Nhập ảnh gĩa Tân, thầy Diệp... trêu có?”

“...”

Chuyên viên trang điểm nghĩ lại thì lại thấy không đúng: “Không phải thầy Diệp có bạn gái rồi sao?” Sao lại còn đi trêu chọc con gái người ta chứ?

Tân Văn Thành theo thói quen tính sờ sờ mũi, hơi bất đắc dĩ. Đúng là đàn ông mà đẹp trai là cái tội, chuyện gì cũng do anh mà ra. Tân Văn Thành đang nghĩ xem nên nói sao cho qua chuyện thì cầu thang truyền tới tiếng bước chân.

Quay đầu nhìn lại, Diệp Nam Bình đã thay quần áo của mình xong đang lên cầu thang. Diệp Nam Bình trong ánh mắt của mọi người đi tới trước mặt Tân Văn Thành: “Com trưa thì thế nào? Em ăn cùng với mọi người hay là...?”

Studio có bao lớn đó, Diệp Nam Bình nói thế tất cả mọi người đều nghe thấy – chuyên viên trang điểm, stylist, cả biên tập viên lẫn nhân viên Tân Văn Thành đều nghe. Mọi ánh mắt đồng loạt đổ dồn về đây, dừng lại trên người Tân Văn Thành, Tân Văn Thành cảm thấy da đầu tê rần.

Từ đầu đầu tây, tới chuyện trêu chọc, lại tới chuyện com trưa, anh cố ý phải không? Tạo cho cô một đồng rắc rồi...

Diệp Nam Bình tựa như ý thức được mình nói gây nên một trận sóng to gió lớn, ánh mắt nhìn qua quần chúng ăn dưa xung quanh, giải thích một câu: “Ngại quá, quên giới thiệu, đây là bạn gái tôi.”

...

Diệp Nam Bình bình thản quăng ra một trái bom hạng nặng, dặt tay bạn gái rồi đi.

Để lại mọi người ngầy người tại chỗ, đối mặt nhìn nhau.

...

Mãi tới khi ngồi vào trong xe Diệp Nam Bình, về mặt Tân Văn Thành vẫn cứng đờ.

Anh cứ vậy dẫn cô đi, studio chẳng phải sẽ rối loạn sao? Tân Văn Thành theo bản năng mở cửa xuống xe, Diệp Nam Bình đột ngột dậm mạnh chân ga, không cho cô có cơ hội dụng tới nắm tay cửa, trực tiếp rời khỏi bãi đỗ xe.

Tân Văn Thành nghiêng răng tính sổ: “Ai là bạn gái anh hả?”

Anh cười mà lại xụ mặt: “Em nhìn tâm đề anh bị mấy cô ấy coi là quý báu sắc trêu chọc gái lính tính hả?”

Tân Văn Thành sững sốt: “Vừa nãy mấy cô ấy nói anh nghe được hả?”

“Nghe được một nửa.”

Tân Văn Thành ôm đầu an toàn, vẫn hơi khó chịu nhưng cũng không thể phản bác được gì. Dừng một chút, chỉ có thể bất lực thờ dãi: “Theo mức độ nổi tiếng của anh trong giới thì không tới 3 ngày tất cả mọi người đều biết quan hệ của chúng ta.”

“...” anh đang có ý này, Diệp Nam Bình chỉ cười không nói.

Kết quả là Tân Văn Thành đoán sai—

Cần gì 3 ngày? Đêm đó cô tham gia hoạt động của Vogue, biên tập đã họp tác với cô khi chụp ảnh cho Vogue đã hỏi cô: “Sao thầy Diệp không đi cùng cô ả?”

“...” nụ cười Tân Văn Thành vừa nở ra suýt tí đã không còn giữ được nữa.

Biên tập còn nói thêm: “Sau này cô đưa thầy Diệp tham gia nhiều hoạt động của chúng tôi hơn nhé, anh ấy thật sự rất ít xã giao.”

Nụ cười Tân Văn Thành lại cố gắng kéo lên, cuối cùng cũng tạo thành nụ cười gĩa là: “Cố gắng hết sức, cố gắng hết sức.”

Vở kịch nhỏ

Ba ba Diệp: Giúp lão Triệu kêu gọi fan mà không giúp tôi, do tôi không động dao thì mấy người muốn phiếu sao thì phiếu hả?

Lão Triệu: Ai bảo cậu không chia sẻ vụ võ đeo kia cho tôi? Fans của tôi đau lòng nên đi tranh phúc lợi cho tôi thì sao chứ?

Ba ba Diệp: Fans của cậu nhiều bằng tôi không? Tôi đây tôi đây, thử xem ai hơn, thắng thì được thêm 0.5.

...

Tác giả: Mọi người là fans của ai? Giờ tay lên đi ~

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Kết cục (phần đầu)

Buổi trình diễn có rất nhiều gương mặt quen thuộc, người mẫu Lý Á mà trước đó Tân Văn Thành đã chụp ảnh bìa cho cô ấy cũng có mặt ở đây. Tân Văn Thành chào hỏi xong lại tiếp tục nói chuyện với biên tập viên của Vogue.

Tân Văn Thành và Diệp Nam Bình không giống nhau, cô rất giỏi trong việc giao tiếp, người biên tập này nắm giữ những chuyện mục chính của Vogue, ở Vogue cũng thăng tiến nhanh chóng. Tân Văn Thành nói chuyện rồi uống vài ly rượu với người ta thì đã xác định được lần họp tác tiếp theo. Biên tập còn sẽ dẫn cô đến làm quen với Trương Vũ để cô biết mặt trước.

Tân Văn Thành đang chuyện trò hết sức vui vẻ với biên tập của Vogue, khỏe mắt lại kể thấy người quen. Ban đầu cô tưởng mình nhìn nhầm, Hướng Diễn là nhân viên của Thời thượng Phong Hành, Thời thượng Phong Hành với Vogue là đối thủ một mắt một còn, theo lý mà nói thì Hướng Diễn không thể xuất hiện ở đây. Nhưng hoạt động này là do Vogue với Chanel hợp tác thực hiện, hay là Hướng Diễn do nhân hiệu bên kia mời?

Đứng bên cạnh Hướng Dẫn đúng là người mẫu mà trước đó Tân Văn Thành đã chụp ảnh. Tân Văn Thành cười, cậu nhóc này đúng là có năng lực nha. Lý Á là một người mẫu nổi danh trong nước ở nhóm người mẫu sau năm 95, cậu ta nói gì mà có thể chọc con gái người ta cười vui vẻ đến mức ấy?

Tân Văn Thành không quấy rầy họ, mãi tới khi có với người biên tập nói chuyện xong, thấy Hướng Dẫn cũng đang đứng một mình nên mới đổi ly rượu đi tìm Hướng Dẫn. Vỗ vai Hướng Dẫn, Hướng Dẫn quay lại, kinh ngạc: “Sao cô lại tỏ son đó quá vậy?”

Lần trước hai người gặp mặt là sinh nhật Tân Văn Thành, thoáng cái đã qua 4 tháng, Tân Văn Thành không ngờ khó có cơ hội gặp lại mà câu đầu tiên cậu ta mở miệng lại là câu này. Tân Văn Thành nhìn sự xúc động muốn trợn trắng mắt lên: “Sao cậu lại ở đây?”

Hướng Dẫn cười cười: “Đĩ nhiên là dựa vào mặt mà vào rồi.”

Hướng Dẫn tuy rất đẹp trai, nhưng chuyện dựa mặt mà vào này thì có quý mới tin, Tân Văn Thành trề môi: “Không muốn nói thì thôi.” Rồi chạm ly với Hướng Dẫn.

Hướng Dẫn ngửa đầu uống ly rượu trước, thấy cô ngửa đầu uống rượu, đường cong từ cằm tới cổ theo cô vẩy được thiết kế như cô thiên nga, cậu nhìn tới hơi thất thần.

Tân Văn Thành uống xong rượu, một lần nữa cúi đầu, Hướng Dẫn cười: “Sao cô che cũng như không che vậy?”

“Hả?” Tân Văn Thành không hiểu.

Hướng Dẫn hất hất hàm chỉ xương quai xanh của cô, Tân Văn Thành lấy đi động ra soi, phát hiện xương quai xanh có dấu hôn. Lúc này cô mới nhớ ra lúc chàng vụng Diệp Nam Bình đưa cô về nhà thay đồ chuẩn bị đến buổi trình diễn, cô chọn một chiếc váy sơ mi để lộ xương quai xanh, Diệp Nam Bình muốn cô đổi chiếc váy khác không lộ xương quai xanh, Tân Văn Thành không chịu. Khi thay xong váy thì Diệp Nam Bình cũng thấy đẹp, quên chuyện trước đó mình đã phản đối chiếc váy này, anh ôm cô hôn một lúc lâu rồi mới chịu ra cửa, lái xe đưa cô đến đây.

Hóa ra Diệp Nam Bình không hề quên sự bất mãn của mình đối với bộ váy này, thay vào đó anh đóng dấu chủ quyền của mình lên xương quai xanh của cô.

Hướng Dẫn nở nụ cười không để người khác nhìn ra cảm xúc của mình: “Cò với anh ta...”

Hướng Dẫn chưa nói xong là bị cắt ngang—

“Chị Văn?” Lý Á quay lại, mỉm cười tới trước mặt hai người, rất ngạc nhiên: “Hai người quen nhau à?”

Tân Văn Thành vừa định nói hai người là bạn cũ, Hướng Dẫn lại phá ngang: “Mới với quen biết.”

Tân Văn Thành chau mày không hiểu sao Hướng Dẫn lại phui sạch quan hệ với cô. Ánh mắt Lý Á cũng bắn khoăn, nhưng không để trong lòng, cười giới thiệu hai người với nhau: “Chị đây là Tân Văn Thành, nhiếp ảnh gia, anh ấy là Hướng Dẫn, tập đoàn Thời thượng Phong Hành...”

Lý Á chưa dứt lời đã bị Hướng Dẫn túm tay, cười có lệ với Tân Văn Thành: “Chúng tôi còn có chút việc, lát nữa nói tiếp.” Nói rồi thì kéo Lý Á đi.

Tân Văn Thành nhìn theo hai người, Lý Á cũng không hiểu gì, quay đầu lại nhìn Tân Văn Thành, ngại ngùng mỉm cười gật đầu xin lỗi với Tân Văn Thành vì vừa rồi đi đột ngột.

Tân Văn Thành cau mày, móc đi động ra nhắn wechat cho Hướng Dẫn: “Tôi quấy rầy cậu tán gái à?” Tân Văn Thành tự hỏi mình cũng không nói gì sai mà.

Lát sau Hướng Dẫn nhắn lại: “Sao tôi có thể để cô ấy biết mình có duyên với người khác phái như vậy chứ, cô nói đúng không?”

“...” Tân Văn Thành coi thường ngược lên nhìn trời, cất đi động, quay người đi hướng khác.

Bên kia phòng, Hướng Dẫn thả tay Lý Á ra, rất tự nhiên mà lấy một ly rượu đưa cho Lý Á, tự nhiên tựa như không có khúc nhạc đêm nho nhỏ vừa rồi. Anh biết vừa rồi Lý Á định giới thiệu anh thế nào — Ủy viên Hội đồng quản trị tập đoàn Thời thượng Phong Hành. Lý Á là người mà anh quen biết khi hợp tác làm việc, dĩ nhiên khi giới thiệu anh với người khác thì cô ấy sẽ dùng chức danh cao nhất của anh mà cô biết. Anh đột ngột lôi Lý Á đi như thế cuối cùng lại thoát hiểm trong gang tấc. Giờ phút này, Hướng Dẫn nhìn cô gái trước mặt với vẻ mặt đầy khó hiểu mà không dám hỏi, không hiểu sao nhớ tới cuộc nói chuyện của mình với Hướng Duyên Khanh vào 4 tháng trước.

Đêm đó là sinh nhật Tân Văn Thành, vài phút cuối cùng của sinh nhật cô, anh vẫn ở nhà Triệu Tử Từ và Thương Dao chờ cô. Nhưng vẫn không chờ được cô. Anh gọi điện thoại cho cô, điện thoại mới nói được một nửa thì bị Diệp Nam Bình cắt ngang.

Khoảnh khắc đó, Hướng Dẫn biết, anh không đợi được cô.

0 giờ vừa qua, anh rời khỏi nhà Triệu Tử Từ và Thương Dao. Anh đi tới nhà thuốc tây, tới bệnh viện, cuối cùng tới trạm tiêm ngừa phòng dịch, ở đó sẽ có vac-xin phòng đại. Cô bị mèo cắn — anh cứ suy nghĩ miên man tới chuyện khác nên cứ cố gắng ép mình chỉ nghĩ tới chuyện này. Giống như một bệnh nhân tâm thần, nhất định đòi bác sĩ phải cung cấp cho anh một liều thuốc phòng đại, mặc dù bác sĩ nói đi nói lại: “Thuốc này không thể tự tiêm, tốt nhất anh nên đưa người bạn bị cắn tới đây để tôi tiêm.”

Nhưng anh nào có nghe lời tại? Cuối cùng bị đưa tới đồn cảnh sát. Thư ký Hướng Duyên Khanh bảo lãnh anh về.

Về tới nhà Hướng Duyên Khanh thì anh bắt đầu uống rượu.

Hầm rượu nhà Hướng Duyên Khanh tầm mười mấy mét vuông, anh mở chai Romanee Conti, uống vào thì chỉ cảm thấy hết sức cay đắng, anh buông tay thả chai rượu xuống vỡ tan, định mở chai rượu khác thì Hướng Duyên Khanh tới.

“Con làm bể chai rượu này thì trừ một năm tiền lương.”

Hướng Dẫn cười: “Bây giờ con là thành viên hội đồng quản trị, có cổ tức.” Rượu mười mấy vạn vẫn có thể đền được.

Hướng Duyên Khanh lúc này như mới nhớ ra mình mới để Hướng Dẫn đảm nhiệm chức vụ trong Hội đồng quản trị, cũng không thêm uy hiếp Hướng Dẫn nữa.

Hướng Dẫn mở chai thứ hai, rượu vẫn cảm thấy đắng chát nhưng không uống ngưng lại bỏ như khi này. Lúc ăn lẩu, cô ấy đưa cho anh chai bia chỉ có mấy đồng lại ngon hơn bất kỳ loại rượu nào trong hầm rượu này.

Hướng Duyên Khanh lại không rời đi như mọi lần mà ngồi xuống uống cùng anh. Cha con hiếm khi bình thân ngồi cạnh nhau, Hướng Dẫn chợt tò mò: “Ba không hỏi tại sao con lại gây chuyện ầm ỉ à?”

“Tuổi này của con ngoài tiền, phụ nữ ra thì còn có thể là vì cái gì nữa?”

Hướng Dẫn cười cười. Lớn thế này, đây là lần đầu tiên anh cùng Hướng Duyên Khanh nói về chuyện của mình.

“Cô gái mà con thích đã ở bên người khác.”

“Vậy thay vì con ở đây uống rượu thì nên đi đoạt lại cô ấy chứ?”

“Đoạt lại thế nào? Người cô ấy thích là một người đàn ông xuất sắc.”

“Con cũng rất giỏi giang.”

“Giỏi giang?” Hướng Dẫn cười đầy vẻ tự giễu, “Ưu điểm lớn nhất của con từ trước tới giờ chỉ là con của Hướng Duyên Khanh... Con lại không thể nói với cô ấy, thật ra con là con của ai, để cô ấy lựa chọn con?”

“Vậy thì chỉ có thể là do con chưa đủ thích.”

Hướng Dẫn lại nở nụ cười. Anh và Hướng Duyên Khanh không giống nhau, hồng nhan tri kỷ của Hướng Duyên Khanh chưa bao giờ dứt, Khương Nam từ việc trả thù cũng được, tìm kiếm sự cân bằng cũng được, cô ấy cũng cùng một nhân viên nam khác mập mờ mấy năm, cuối cùng cả tính thần lẫn thể xác đều mất rồi, quyết định kết thúc cuộc hôn nhân mờ này.

Cho nên làm sao Hướng Duyên Khanh hiểu được, không phải là không thích mà chính là vì quá thích, cho nên mới trở nên cẩn thận như vậy...

“Nếu cô ấy vì biết thân phận của con mà chọn con, con sẽ rất buồn. Nhưng nếu cô ấy đã biết thân phận con mà vẫn không chọn con...”

Vậy chẳng phải anh thật sự là quá đáng buồn hay sao?

Tới đây thì anh với Hướng Duyên Khanh không thể nói được nữa.

Anh tìm thư ký Hướng Duyên Khanh muốn lấy được số điện thoại Diệp Nam Bình, vốn định lấy điện thoại của mình gọi nhưng nghĩ lại cuối cùng lấy điện thoại của thư ký, bấm số Diệp Nam Bình.

Anh lấy điện thoại của thư ký Hướng Duyên Khanh liên hệ với Diệp Nam Bình, rất nhiều chuyện không cần phải nói rõ nữa. Nghĩ cũng buồn cười, anh luôn chối bỏ thân phận là con trai Hướng Duyên Khanh, nhưng khi cần thì cũng chỉ có thể dùng tới thân phận này.

Xong việc nghĩ lại, Hướng Dẫn không thể không thừa nhận, khoảnh khắc anh nhận ra điều này, anh đã thực sự trưởng thành. Anh muốn trở nên mạnh mẽ, muốn dùng thân phận Hướng Dẫn mà đi yêu một người, hoặc được một người yêu.

Rạng sáng hôm đó, anh gấp Diệp Nam Bình trong cửa hàng tiện lợi ở khu Sunshine. Nói đúng ra là không chạm mặt, anh chỉ đứng bên ngoài cửa hàng tiện lợi nhìn Diệp Nam Bình một lát rồi đi.

Lúc Hướng Dẫn lên hệ Diệp Nam Bình, ý định là muốn cảnh cáo anh ta một chút, nếu anh ta đối xử với cô không tốt, anh sẽ tìm mọi cách mang cô về lại bên mình. Mà khi Hướng Dẫn đứng bên ngoài cửa hàng tiện lợi, thấy Diệp Nam Bình vì việc mua nước tẩy trang mà bối rối, thậm chí còn nhờ nhân viên cửa hàng tư vấn. Giấy phút đó, Hướng Dẫn đột nhiên cảm thấy sự cảnh cáo của mình sẽ rất thừa thãi. Một người đàn ông, chỉ có thể vì rất yêu cô gái đó mới nửa đêm đi mua nước tẩy trang.

Cuối cùng Hướng Dẫn lựa chọn bỏ đi. Diệp Nam Bình cũng không liên hệ lại hỏi anh vì sao hẹn gặp mà lại không ra.

Giờ phút này, Hướng Dẫn ở party, mọi người xung quanh đông đúc, anh lại có thể chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra cô, cô đang được người khác dẫn đến trước mặt Tổng biên tập Vogue Trương Vũ, vẻ mặt bình tĩnh không kiêu ngạo không nịnh nọt, tự tin tỏa sáng như ánh mặt trời.

Cảnh tượng đó lại khiến Hướng Dẫn mỉm cười mà lòng lại ngập tràn sự chua xót.

...

Hoạt động kéo dài tới 10:30 thì kết thúc, Diệp Nam Bình lái xe tới đón bạn gái.

Tân Văn Thành tạm biệt cô gái mà cô quen biết trong buổi tiệc, cô ấy lên xe của người đàn ông mà cô ta vừa gặp trong bữa tiệc rồi đi. Tân Văn Thành một mình đi tới bên cạnh xe Diệp Nam Bình, mở cửa lên xe.

Xe Diệp Nam Bình chạy phía sau cô gái mà Tân Văn Thành quen kia, ra tới vòng xoay, anh thuận miệng hỏi: “Không có người khác phải đề nghị đưa em về nhà sao?”

Tân Văn Thành không tin cái anh gọi là “thuận miệng hỏi” hay là “cứu chi vô tình”, liếc mắt nhìn anh, yên lặng kéo thấp cổ áo xuống, ý bảo anh nhìn dấu hôn trên xương quai xanh của mình.

Diệp Nam Bình cong cong khóe môi, xoa đầu cô, đánh tay lái vòng xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 79: Kết cục (phần cuối)

Đối với việc công khai tình yêu này, Tân Văn Thành cứ nghĩ công khai thì công khai, quang minh chính đại mà yêu cũng tốt, nhưng cô nhanh chóng phát hiện việc công khai này hại nhiều hơn lợi.

Khuong Nam mới có chụp ảnh cho bia của Thời Thượng Phong hành, hơn nữa lại là ảnh của số tháng mười với tên gọi “Bạc chín vàng mười”. Tân Văn Thành vui vẻ chưa được hai ngày thì nghe trong giới đã bắt đầu lan truyền tin là do Diệp Nam Bình giúp cô nên mới có được việc hợp tác này.

Tân Văn Thành ít nhiều gì cũng hơi hụt hẫng, khi ở Quảng Dịch chụp ảnh quảng cáo thì không chịu được mà ôm Linda dựa vào vai cô. Linda cuối năm vừa rồi đã thăng chức Phó giám đốc sáng tạo, Linda đã đề cử cô với nhân hàng này, nhân hàng xem xong những ảnh chụp quảng cáo của cô thì quyết định đồng ý hợp tác với Quảng Dịch.

Linda đã quen với những việc thế này nên không lấy gì làm lạ: “Xã hội này vốn là vậy, đàn ông mà thành công thì đồn đại gì cũng tự biến mất; phụ nữ mà thành công thì đồn đại với vấn đề càng nhiều. Em biết lúc chị thăng chức Phó giám đốc thì ở Quảng Dịch đồn đại thế nào không? Em đó, nếu đề ý tới cái nhìn của người khác thì xem như em đã thua. Hơn nữa, Khuong Nam là người mà vì cả nề Diệp Nam Bình mà đề cho em nhận việc sao? Mặt mũi Diệp Nam Bình đối với Khuong Nam thì đáng giá bao nhiêu chứ?”

Nói vậy thật ra cũng không sai. Thay vì giận dữ bắt bình, không bằng lấy tác phẩm ra mà nói chuyện. Đương nhiên, chuyện đồn đại trong giới có thể tới tai Tân Văn Thành thì dĩ nhiên cũng có thể tới chỗ Diệp Nam Bình.

Diệp Nam Bình mới hoàn tất việc chụp ảnh poster nhân vật cho một bộ phim ở Hoành Diễm. Anh vội vàng chạy từ Hoành Diễm về Bắc Kinh, mang theo hành lý đến thẳng nhà Tân Văn Thành.

Tân Văn Thành xong việc về nhà, thấy Diệp Nam Bình đã mặc đồ ở nhà, đứng bên cạnh máy tính, một tay ôm Cây Lầu, một tay lật kế hoạch chụp ảnh bia tạp chí tháng 10 của Thời Thượng Phong Hành, cô hơi ngạc nhiên: “Anh về khi nào vậy?”

“Chiều nay.”

Tân Văn Thành ờ rồi khom lưng đôi gầy.

Diệp Nam Bình thả mèo ra, đi lại ôm cô. Tân Văn Thành mới còi được một chiếc gậy đã bị anh bế lên, cho ngồi trên từ nơi huyền quan.

Tân Văn Thành ôm anh, phản đối: “Em còn chưa cởi xong gậy nữa đó.”

Anh không cúi đầu, tay đi dọc theo chân cô sờ tới gầy thì cời ra giúp cô, vẫn tiếp tục hôn cô. Làm như hôn thế nào cũng không đủ, kết thúc nụ hôn sâu còn hôn nhẹ lên môi cô.

Tân Văn Thành dường như nghĩ tới gì đó, bật cười, lúc đó anh mới nhủ mây ngược lên. Tân Văn Thành lấy ngón trỏ chống lên ngực anh đẩy anh lùi ra xa một chút.

“Hiện giờ mọi người đều nói anh đang tìm đường giúp em ở Thời thượng Phong Hành, còn đoán là em làm sao mà dụ dỗ được anh. Xìxì, rõ ràng toàn là anh chủ động dâng người tới cửa...”

Diệp Nam Bình bị đáng vẻ kiêu ngạo của cô chọc cười, gấu nụ cười đó, cúi mắt ra vẻ tự hỏi, cố ý trêu cô: “Nhưng lần đầu tiên đúng là em dụ dỗ anh mà.”

Tân Văn Thành nghĩ lại, đúng là vậy ha. Nhưng cô vẫn kiên quyết ưỡn ngực: “Vậy thì sao? Có thể dụ dỗ được anh cũng là do em có bản lĩnh!”

Diệp Nam Bình không nhận được, bật cười tức đầu. Rồi lại thu nụ cười đi, thật sự lo lắng hỏi: “Nghe mấy tin đồn này có phải em không được vui không?”

Tân Văn Thành lăm bắm, “Cũng không đến nỗi.” Tuy lần đầu nghe thì đúng là hơi khó chịu nhưng giờ cô đã nghĩ kỹ rồi, “Nếu họ cảm thấy em là người có dã tâm thì em càng phải tốt hơn nữa, lên cao hơn nữa, không thể để họ thất vọng được.”

Diệp Nam Bình không khỏi nhìn cô thật lâu, rồi nhủ mây mà cười.

Sáng sớm nay anh lái xe từ Hoành Diễm tới Hàng Châu, lại từ Hàng Châu ngồi máy bay về Bắc Kinh, cứ nghĩ cô sẽ sa sút tinh thần vì những tin đồn này, cứ tưởng cô sẽ cần anh khuyên nhủ, không ngờ cô lại thông suốt đến vậy.

Nếu cô không cần anh khuyên nhủ, vậy thì...

Diệp Nam Bình cúi đầu, tiếp tục nụ hôn chưa dứt ban nãy.

Mỗi lời quấn nhau, đột nhiên anh lại nhớ tới tin đồn mà anh nghe. Tân Văn Thành này có bản lĩnh gì mà có thể khiến Diệp Nam Bình mê mẩn xoay quanh cô?

Năng lượng của cô toát ra từ bên trong con người cô khiến người ta mê muội, hấp dẫn người ta muốn nắm giữ.

...

Cùng ngày Tân Văn Thành chụp ảnh bia tháng 10, Khuong Nam tới xem xét công việc, cô ở lại studio của Tân Văn Thành tầm mười phút rồi đi. Tân Văn Thành tưởng Khuong Nam đến xem là theo thông lệ, nhưng sau khi kết thúc việc chụp ảnh, thư ký Khuong Nam thay cô ấy hẹn Tân Văn Thành ăn cơm.

Thư ký còn đặc biệt nhấn mạnh “một mình”, Tân Văn Thành suy nghĩ Khuong Nam có thể gặp riêng cô là vì việc gì. Noi Khuong Nam hẹn cô là một nhà hàng riêng, Tân Văn Thành đi xuyên qua mảnh sân nhỏ, đẩy cửa gian phòng ra, sững sốt.

Trong đó không chỉ có Khuong Nam, mà còn có Diêm Giai.

Tân Văn Thành trong thời gian ngắn không hiểu thế nào, đứng im ngoài cửa không nhúc nhích, Diêm Giai cười vẫy tay bảo cô vào, cô mới miễn cưỡng nở nụ cười: “Xin lỗi, tôi bị kẹt xe nên tới muộn.”

Một tháng sau, Khuong Nam thông qua tài khoản cá nhân thông báo hai việc, một là ly hôn với Hướng Duyên Khanh, hai là cô từ bỏ tất cả chức vụ ở Thời thượng Phong Hành.

Một hôn đã làm mất hồ dấy sóng.

Tất cả mọi người đều cho rằng Khuong Nam và Hướng Duyên Khanh khi ly hôn sẽ có một trận ầm ĩ, nhưng hai người lại rất bình tĩnh giải quyết mối quan hệ này.

Mọi người lại tò mò sau khi Khuong Nam từ chức thì sẽ đi theo hướng nào, suy đoán là cô sẽ tự lập công ty làm riêng một mình, hay là nhận một lời mời của một công ty thời trang to nào khác thì kết quả nhanh chóng ra lò, Khuong Nam đầu tư vào một tạp chí điện tử tên “Newone”.

Người sáng lập tạp chí là Diêm Giai.

Sức ảnh hưởng của Khương Nam trong giới thời trang rất lớn, hơn nữa lại vừa ly hôn với ông chồng doanh nhân giàu có, Newone vì vậy nhanh chóng nổi như cồn, mà Tân Văn Thành vì chụp ảnh bìa cho Newone tự nhiên cũng nổi không kém.

Số đầu tiên của Newone phát hành cùng lúc với tạp chí số tháng 10 của Thời thượng Phong Hành. Doanh số của tạp chí điện tử tấn công doanh số của tạp chí giấy truyền thống, lúc này Tân Văn Thành mới thật sự nhận biết sự lợi hại của Khương Nam

Các cấp quản lý của tạp chí Thời thượng Phong Hành trải qua cuộc cải tổ lớn, vị trí Tổng biên tập do người Phó tổng biên tập do Khương Nam tự tay đề bạt tạm thời đảm nhận, nhưng mà Thời thượng Phong Hành mất đi Khương Nam thì cũng nhanh chóng có xu hướng suy tàn—

Hàng năm Thời thượng Phong Hành đều tổ chức buổi tiệc từ thiện, người ngoài giới lo lắng mất đi Khương Nam thì buổi tiệc này liệu có âm đạm hay không, dù sao thì những người có tiếng tăm trong giới thời trang đều có quan hệ rất tốt với Khương Nam

Tân Văn Thành cũng được mời, mọi người đều cho rằng cô sẽ từ chối, Tân Văn Thành lại đi ngược lại với suy nghĩ mọi người, đồng ý tham gia.

Khương Nam, “Newone” và Thời thượng Phong Hành đều giúp Tân Văn Thành nổi tiếng, người ngoài bắt đầu không đoán nổi, Tân Văn Thành này chẳng lẽ là bà con họ hàng ruột thịt gì đó với Khương Nam? Nếu không thì sao trước khi Khương Nam rời khỏi Thời thượng Phong Hành còn đề cho cô chụp ảnh bìa của số tạp chí quan trọng nhất trong năm, sau khi Khương Nam đầu tư cho Newone thì ảnh bìa cũng do cô chụp.

Nhưng nếu đúng là họ hàng ruột thịt thì ở thời điểm quan trọng này, Tân Văn Thành đúng ra phải tìm cách từ chối hoạt động của Thời thượng Phong Hành mới phải chứ. Trong khoảng thời gian này, quan hệ của Tân Văn Thành với Khương Nam được bàn tán xôn xao đủ kiểu. Thật ra hôm ăn cơm với Khương Nam, Diễm Giai, Tân Văn Thành hỏi Khương Nam, tại sao lại muốn mời cô.

“Bởi vì cô rất giống tôi năm đó.” Đó là câu trả lời Khương Nam nói cho cô.

Năm đó Khương Nam không có bất kỳ chỗ dựa nào, năm cô bước vào giới thời trang, ngành công nghiệp thời trang của Trung Quốc dường như bằng không, Khương Nam có thể thành công là vì cô biết nắm bắt cơ hội. Nhưng Khương Nam cũng phạm không ít sai lầm, ví dụ như... yêu một người không xứng đáng.

“Đừng để tình yêu che mờ lý trí.” Khương Nam khi biết được quan hệ của cô và Diệp Nam Bình thì nói một câu như thế.

Nhưng Tân Văn Thành cảm thấy, cô và Khương Nam không giống nhau. So với Khương Nam, cô còn tham lam hơn, cô muốn sự nghiệp, cũng muốn tình yêu.

Sinh nhật Diệp Nam Bình vào tháng 12, nhưng hình như anh không nhớ sinh nhật của mình. Ngày sinh nhật của mình anh còn bắt đầu một công việc mới. Tân Văn Thành dành riêng ra một ngày, lên tới nhà Diệp Nam Bình sắp xếp, cũng hẹn trước với những bạn bè thân của Diệp Nam Bình.

Tân Văn Thành quên mua bật lửa mà Diệp Nam Bình cai thuốc nên anh đã ném hết bật lửa đi, nhưng cũng không làm khó được Tân Văn Thành, trước kia cô đã lên anh hút thuốc mấy lần nên bật lửa giấu trong phòng làm việc.

Cô đi vào phòng, không tìm được bật lửa mà lại phát hiện ra một thứ khác—

Một hộp nhẫn.

Tân Văn Thành sững sờ, mở hộp ra thì thấy bên trong là một chiếc nhẫn kim cương.

Bên trong nhẫn còn khắc chữ X & Y (*Xin & Ye – phiên âm tiếng Anh của Tân & Diệp*).

Tân Văn Thành nhìn chiếc nhẫn kim cương, nghĩ người hồi lâu rồi yên lặng thả trở về, đóng ngăn kéo lại.

...

Cô tổ chức được một sinh nhật bất ngờ cho anh, nhưng cái nhẫn kim cương kia cũng làm cho cô bất ngờ không ít. Nếu Diệp Nam Bình chưa từng nói qua về chiếc nhẫn kim cương này, cô nên giả vờ không biết hay sao?

Nhưng cô theo lời Khương Nam chính là cô gái luôn phấn đấu phát triển sự nghiệp, nhưng cô lại cũng chính là cô gái mà sẽ bị tình yêu làm choáng váng đầu óc như lời Khương Nam nói.

Khi cô nhìn thấy chiếc nhẫn thì phản ứng đầu tiên của cô là, cô mong đợi nó. Nhịp tim đập thành thực kia không lừa người. Cô luôn là người muốn gì thì tranh thủ có được cái đó, như vậy lúc này cô cũng không nên lùi bước.

Bữa tiệc từ thiện của Thời thượng Phong Hành vào ngày 30 tháng 12, đêm đó còn có giải thưởng nhiếp ảnh trong năm. Tân Văn Thành cũng có tên trong danh sách đề cử, cô đã xác định mục tiêu cho mình, nếu cô được nhận giải thưởng này, thì...

Đêm tiệc, Tân Văn Thành cố tình mặc một bộ jumpsuit hở lưng màu trắng, vì cảm tay và đôi giày cao gót màu nude, nên nặng nề nhưng thật ra mỗi bước đi như đi cà kheo. Để cô khỏi phải ngã sấp mặt trên thảm đỏ, Diệp Nam Bình buộc phải thành khẩn đệm tay cho cô.

Diệp Nam Bình không có ý định tham gia đêm từ thiện chứ đừng nói tới chuyện đi thăm đó, nhưng cô than thở: “Anh nữ lòng nào nhìn em chụp ếch hả?”

“...” Anh đánh phải mặt nguyên cây vest tôi.

Cũng may truyền thông chụp ảnh không cần anh tạo dáng gì, chỉ cần ôm cô là đủ ăn ảnh lắm rồi.

Ban tổ chức rất biết điều sắp xếp hai người ngồi cạnh nhau. Có thể thấy Tân Văn Thành có vẻ hết sức hồi hộp, Diệp Nam Bình ngạc nhiên không hiểu sao cô lại vì một giải thưởng nhỏ thế này mà lại lo lắng tới mức xoắn cả tay lại. Diệp Nam Bình gấp thức ăn cho cô, cô cũng không động tới.

May mà giải thưởng nhiếp ảnh đã nhanh chóng công bố. Khi người chủ trì đọc tên người đoạt giải là “Tân Văn Thành”, Diệp Nam Bình nắm tay cô, cô nhìn tay anh, lại ngược lên nhìn sân khấu rồi cảm vị đi lên.

Diệp Nam Bình giữ tay cô lại, hơi nằng nặc chỉ vì trong tay cô. Tân Văn Thành ngây ra hình như không hiểu ý.

Vẫn là cô gái nhỏ bộp chộp mà... Diệp Nam Bình cười, lấy ví cầm tay của cô để lên ghế, ai lại đi lĩnh thưởng mà cầm ví theo bao giờ?

Tân Văn Thành lơ đãng nhìn ví cầm tay của mình bị anh lấy mất, da đầu tê rần, nhưng cô phải lên sân khấu nếu không thì lại chậm trễ, chỉ đánh cùi đầu đi lên trước.

Tân Văn Thành lên sân khấu, khi phát biểu cảm tưởng vẫn còn đang suy nghĩ cái móc khoen trong ví của mình cuối cùng lại không thể phát huy tác dụng.

Tân Văn Thành nhìn xuống phía dưới.

Có người đàn ông có yêu, có người có từng hợp tác, có người xa lạ nhìn cô đầy vẻ tò mò, cô ngoái đầu nhìn lại: “Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn một người. Người đã đưa tôi đến thế giới này.”

Cô nhìn về một hướng.

Người đưa cô đến thế giới này cũng đang ngẩng đầu nhìn cô. Cô có thể tưởng tượng được người tự nhiên bị cô đề cập tới đang hơi nhàu mày.

Cô cực kỳ yêu đáng về nhũn mày của anh...

Tân Văn Thành chính lại độ cao micrô để giọng cô rõ ràng hơn nữa: “Trước đó anh ấy hỏi tôi một vấn đề, tôi nghĩ, hiện giờ tôi có thể trả lời anh ấy.”

“...”

Anh từng nói với cô: Chờ ngày nào đó em chuẩn bị sẵn sàng, muốn gả, nói với anh một tiếng.

Hiện giờ, Tân Văn Thành đứng trên sân khấu, hít sâu một hơi, nói với anh: “Em, đã sẵn sàng.”

“...”

Dưới sân khấu xôn xao hẳn lên. Lời này của cô người ngoài nghe sẽ chẳng hiểu gì, nhưng cô biết, người kia chắc chắn hiểu.

Nhưng khi cô ngược mắt nhìn về hướng đó, không thấy bóng dáng Diệp Nam Bình.

Vị trí Diệp Nam Bình ngồi trống không.

Tìm Tân Văn Thành thất lại. Tầm mắt cô lướt qua mới thấy rõ Diệp Nam Bình đang đi về hướng cô. Anh đi lên bậc thang, chân hướng về cô, trong mắt cũng chỉ có cô.

Lòng bàn tay Tân Văn Thành đỏ mớ hôi, nhìn anh đứng yên trước mặt mình.

Mọi người dưới sân khấu mơ hồ đoán được chuyện gì nên càng lúc càng xôn xao. Mãi tới khi Diệp Nam Bình lấy từ trong túi ra một—

Móc khoen?

Ngay cả người chủ trì đứng trên sân khấu cũng choáng váng. Nhìn lại lần nữa để xác nhận chắc chắn là trong tay Diệp Nam Bình cầm là móc khoen chứ không phải là nhẫn kim cương.

Dưới sân khấu mọi người đều sửng sốt.

Nhưng hai người đứng ở trung tâm lại chỉ nhìn nhau, rất ấn ý mỉm cười.

Nụ cười của Tân Văn Thành rực rỡ chưa từng thấy. Cô mỉm cười vươn tay ra như thể giúp anh nhanh lên.

Diệp Nam Bình quý một gổ xuống đất, đeo móc khoen lên tay cho cô, giấy tiếp theo đã bị cô kéo đứng lên.

Cô cời giấy cao gót ra, để chân trần kéo tay anh, chạy thẳng xuống sân khấu, chạy một mạch ra khỏi tầm mắt mọi người, bỏ lại những gương mặt còn đang bất ngờ lại phía sau lưng.

Diệp Nam Bình lại không hề bất ngờ, từ khoảnh khắc ban đầu khi cô vượt qua ngời người hôn anh, anh đã biết, đây là một cô gái hoàn toàn không hành động như người bình thường, nhưng một người lạnh lùng như anh sẵn lòng vì cô mà điên cuồng một lần—

Thấy cô hôn hờ tới mức suýt dẫm lên ống quần mà ngã, Diệp Nam Bình giữ chặt cô, đẩy cửa nghiêng người đi ra khỏi sảnh tiệc.

Cuối cùng thì không còn ai quấy rầy.

Hai người dựa vào tường thờ đốc, anh đột ngột xoay người, chống tay giữ cô trong vòng tay mình.

Mỉm cười gọi cô: “Bà Diệp?”

Cô mạnh mẽ gạt đầu, đáp gọn tan: “Dạ!”

“Vợ ời?”

“Dạ!”

“Về nhà hay quay lại?”

“Sao cũng được hết!”

Diệp Nam Bình nhìn nụ cười tím tím của cô, chợt không muốn đi đâu cả, chỉ muốn ôm cô, nói với cô: “Vừa nãy anh quên nói...”

“Dạ sao?”

“Anh yêu em.”

“...”

“...”

Cảm ơn thế giới, tặng em cho anh...

(End)

Tác giả: Hy vọng mỗi cô gái đều có thể dừng cảm phần đầu vì tình yêu của mình.

Lời của Mộng:

1. Như đã nói thì do Mộng có thể sửa lại cái tựa tí cho đúng khi hoàn truyện, nên bìa và tựa không khớp lắm. Các bạn thông cảm nhé.

2. Mộng edit truyện này trong khoảng thời gian gần 3 tháng, up truyện bên WP chậm hơn bên FB vì bên này nhà cửa ẩu hâu, khá buồn nên không chăm chỉ cho lắm. Mà cũng chính vì vắng vẻ nên Mộng càng cảm động với những bạn đã âm thầm theo Mộng từ những chương đầu của truyện, đặc biệt là em Snowy263, Nguyendieulinh520 đã thường xuyên cmt để Mộng có niềm vui mỗi khi vào nhà. Cảm ơn các bạn đã đồng hành với Mộng trong quãng đường vừa qua.

Chúc các bạn hạnh phúc <3. Hy vọng mọi người sẽ có được chút niềm vui nho nhỏ để giải trí khi vào nhà Mộng. Cảm ơn các bạn!!!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Tặng Em Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.